

Giới thiệu Lưu Công Kỳ Án

Truyện Lưu Công Kỳ Án là một truyện được xây dựng đầy những tình tiết thú vị. Truyện giúp bạn trải nghiệm những vụ án ly kỳ hấp dẫn, thử sức suy luận, thử trí thông minh của mình để có thể khám phá những điều bí ẩn bằng đôi mắt và não bộ. Dù là một truyện cổ đại về lịch sử, quân sự nhưng Lưu Công Kỳ Án thực sự đã để lại một dấu ấn riêng.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Công Kỳ Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Lưu gù xử vụ lý hữu nghĩa

Giang sơn Đại Thanh thống nhất, quân dân an lạc thái bình, muôn nước vào triều nộp cống, triều có tội hiền Lưu Dung, xuất khẩu thành chương hợp thánh minh, tài năng sách tày Không Mạnh, Sơn Đông là chốn quê nhà, trời sinh giúp rập khuông phò Đại Thanh.

Đây là mấy câu tân ca mở đầu cho cuốn sách này. Chuyện kể rằng vào thời Hoàng đế Càn Long xuất hiện một vị năng thần, tổ tiên vốn người huyện Chư Thành phủ Thanh Châu tỉnh Sơn Đông. Ông vốn là con trai của Lưu lão đại nhân Lưu Thống

Huân, họ Lưu, tên Dung, có ngoại hiệu là Lưu gù. Ông vốn xuất thân từ tầng lớp ấm sinh, nay chịu Hoàng ân của Hoàng đế Càn Long đích thân cất bút phê cho làm tri phủ Giang Ninh tại Kim Lăng.

Vị lão gia này nhận lệnh, không dám trễ nải, vội chọn ngày lành tháng tốt tới phủ Giang Ninh tại Kim Lăng nhậm chức. ông không mang theo gia quyến, chỉ dẫn theo một tên người hầu là Trương Lộc. Hai thầy trò ăn vận đơn giản, Trương Lộc cũng theo một bọc chăn màn. Họ rời khỏi cổng Hải Đại, rẽ theo hướng Tây, đi dọc theo chân thành tới cửa Tuyên Vũ, vượt qua cầu treo đi theo hướng Nam tới Thái Thị khẩu, lại rẽ về hướng Tây, đi dọc theo đường lớn, ra khỏi cổng Bành Nghĩa, thuê hai con la, hai thầy trò cười la lên đường.

Lưu đại nhân một lòng muốn tới Kim Lăng nhậm chức. Họ đi qua hết đường lớn rồi lại ngõ nhỏ, vượt qua gò Chức Kinh rồi đi theo hướng Tây. Hai thầy trò cười lừa quả nhiên đi nhanh hơn hẳn. Chỉ một lúc sau đã vượt qua thành Hiếu Minh tại Lư Cầu. Trước mặt đã là Thường Tân Điểm, họ tìm nhà dân trong huyện để đổi lừa rồi lại tiếp tục lên đường. Hai thầy trò dừng ăn bữa cơm trưa tại Trắc Châu xong, không dám nghỉ ngơi, lại vội đi ngay. Cuốn sách này không kể vòng vo. Họ đi một mạch tới đường lớn tại Hà Giang. Vượt qua Đức Châu, qua huyện Ân thuộc châu Tế Ninh như một con gió. Thuê thuyền của một người lái dò họ Vương vượt sông Hoàng Hà rồi lại tiếp tục cuộc hành trình. Chuyện họ đi đường ra sao, ta không cần nhắc nhiều tới nữa. Chỉ biết hôm ấy, thành Kim Lăng đã hiện ra trước mắt họ.

Hai thầy trò Lưu đại nhân đang đi trên đường, nhìn thấy thành Kim Lăng hiện ra trước mắt. Họ dừng lại ở Thập Lý Bảo phải bụi đường bám trên mình, lại thuê hai con lừa, hai thầy trò cười lên. Chuyện không cần nhắc tới nữa.

Lại nói chuyện ba ban thư lại của phủ Giang Ninh từ khi nhận được công văn nói Hoàng đế Càn Long đích thân chỉ định một vị đại nhân họ Lưu làm tri phủ Giang Ninh, chỉ vài hôm nữa sẽ tới, đám thủ hạ, nha dịch ngày ngày ra đình Tiếp Quan ngồi nói chuyện phiếm đọi tân tri phủ tới. Hôm ấy, đám quan lại đang ngồi đọi bỗng thấy hai người cười hai con lừa đi tới.

Đám thuộc hạ, nha dịch nhất tề quát hỏi:

- Này, đi đâu đấy. Đây là đình Tiếp Quan. Nếu còn xông tới nữa, bọn ta sẽ đánh gãy chân lừa!

Trương Lộc ở phía sau quát lớn, nói:

- Nói càn, đây chính là phủ đài phủ Giang Ninh Lưu đại nhân của các người đó!

Đám nha dịch vừa nghe đến tên Lưu đại nhân đã sợ hãi rụng rời, vội vàng quỳ sụp cả xuống. Còn đám thư lại đứng cả bên đường, khom lưng, chấp tay, nói:

- Bọn tề chức đón muộn, xin đại nhân trị tội!

Lưu đại nhân xua tay, đám thư lại theo cả phía sau. Chỉ phút chốc đã tới đình Tiếp Quan. Lưu đại nhân xuống lừa, người chủ lừa đi theo phía sau thấy cảnh ấy, trong lòng thầm nghĩ:

- Hay thật. Chẳng trách nào lúc thuê lừa họ không hề mặc cả. Vụ làm ăn này đúng là khiến ta được một mẻ vớ hòn! Cũng hay, sau vụ này ai cũng biết lừa của ta cũng một vị quan phủ, chắc chắn sẽ kéo nhau tới thuê lừa của ta!

Nghĩ xong lên trước đón lấy cương lừa, cầm đầu đi thẳng.

Lưu đại nhân là loại quan phủ như thế nào? Thấy chủ lừa không dám đòi dù chỉ một xu tiền thuê lừa. Đại nhân vội gọi Trương Lộc, nói:

- Rốt cuộc vẫn phải trả tiền thuê lừa cho người ta. Người ta vốn là dân nghèo, không nên cười lừa rồi quýt tiền của họ.

- Dạ!

Trương Lộc lớn tiếng hô lên, cất giọng gọi vang:

- Chủ lừa hãy mau trở lại, đại nhân có thưởng.

Chủ lừa nghe hô "đại nhân có thưởng" vội vàng quay trở lại. Trương Lộc lấy ra một xâu tiền trao cho người chủ lừa.

Người ấy nhận lấy, đập đầu lấy tạ rồi bỏ đi.

Lúc này Lưu đại nhân mới quay sang nói với đám thư lại, nha dịch:

- Mang kiệu ra đây.

Đám nha dịch khiêng ra một chiếc kiệu bốn người khiêng, vén rèm, dìu đại nhân lên kiệu. Lưu đại nhân khom lưng lên kiệu. Kiệu phu vác kiệu đặt lên vai. Đám chấp sự đi trước, kiệu lớn theo sau. Thanh la dẹp đường vang lừng đình tại nhứt óc.

Lưu đại nhân ngồi trên kiệu bốn người khiêng, đám chấp sự hai hàng đi trước. Quân dẹp đường đội mũ đen đỏ, nha dịch quát vang dẹp đường. Có một chiếc tán lụa hồng lớn che trên nóc khẩu hiệu của Lưu đại nhân. Dân chúng nhất tề kéo ra xem, tiếng cười nói, bàn tán xôn xao hai bên đường. Chỉ thấy Lưu đại nhân trên đầu đội một chiếc mũ Hồng Anh, rua đỏ trên mũ đã cũ, nhạt màu trở thành màu trắng, sườn mũ cũ, chỗ rách đã được vá lại bằng lụa xanh. Cả bộ y phục trên mình ông ta cũng không khá hơn. Tầm áo dài bằng đoạn xanh mặc đã nhiều năm, trên đó chỉ chít những lỗ rách thủng, đôi giày ông ta đi cũng không hơn gì. Nếu tính kỹ ra, khắp từ trên xuống dưới trên mình Lưu đại nhân chẳng đáng giá hai xâu tiền. Từ quân tới dân trong phủ thấy vậy, bất giác bật cười ầm lên, nói:

- Vị quan phủ này thực nghèo nàn.

Từ quân tới dân lại bàn tán xôn xao. Kiệu của Lưu đại nhân vào thành. Cổng kiệu vượt đường lớn, ngõ nhỏ nhanh như tên bắn, thoát chốc đã thấy nha môn phủ Giang Ninh hiện ra trước mắt. Đại kiệu tiến vào cổng, kiệu được nhẹ nhàng hạ xuống. Trương Lộc tiến lên trước, đưa tay đỡ vị quốc khanh lương đồng của triều đình xuống. Lưu đại nhân sai bước đi đằng trước, Trương Lộc theo hầu phía sau.

Lưu đại nhân xuống kiệu, vào thẳng hậu đường ngồi xuống dặn dò Trương Lộc:

- Hôm nay đã muộn, ngày mai sẽ thẳng đường làm lễ nhận ấn xét xử mọi việc.

Trương Lộc ứng thanh, sai bước ra ngoài. Tối trước sảnh đường dừng lại, truyền đạt lại lời của đại nhân. Đám quan lại, sai dịch tản đi. Chuyện không cần nhắc tới nữa.

Trương Lộc vào trong bẩm rõ lại với Lưu đại nhân. Đại nhân gật đầu, dặn dò:

- Trương Lộc, hãy đem hết lương khô còn lại của hai thầy trò ta ra đây!

- Dạ!

Gã người hầu ứng thanh, không dám trễ nải, vội moi hết số lương khô còn lại trong chiếc tay nải cũ rách ra. Đó là gì vậy? Đó là hai chiếc bánh bao bên ngoài đã khô cứng họ ăn còn thừa, hai chiếc bánh nướng sừng bò trên đường đi ăn chưa hết. Lưu đại nhân không phải là người keo kiệt, không dám tiêu tiền trên đường đi, chỉ vì đại nhân thích ăn hai loại này mà thôi. Đại nhân lại quay qua dặn bảo Trương Lộc:

- Trương Lộc, con hãy qua bảo nhà bếp, chúng ta không cần bất cứ món gì do quan viên đưa lại. Con hãy lấy tiền của chúng ta, đi mua ba mươi tiền gạo, nấu một nồi cháo, hấp lại hai cái bánh bao lên, vậy là thầy trò ta đủ bữa rồi.

Trương Lộc ứng tiếng, đi làm theo sự sai bảo của đại nhân.

Chỉ một lúc sau, cháo đã nấu xong, bung lên, bày ra bàn. Một đĩa dưa chua. Lưu đại nhân dùng xong, Trương Lộc bảo mọi người lui ra, ăn nốt những thức ăn còn lại, coi như đã no bụng.

Hai thầy trò dùng bữa xong, trời đã tối rồi. Trương Lộc đốt đèn lên, đứng ở bên cạnh. Hai thầy trò nói chuyện với nhau một hồi. Trống điểm canh hai, Lưu đại nhân nói: "Mấy hôm nay đi đường vất vả, con trai giường đi nghỉ cho sớm." Trương Lộc ứng thanh, vội vàng dỡ bao ra, sắp xếp xong xuôi. Lưu đại nhân thay đồ, lên giường nghỉ ngơi. Trương Lộc cũng đi nghỉ. Một đêm bình yên trôi qua, chuyện không cần nhắc tới nữa.

Vừa chợp mắt trời đã sáng bạch. Trương Lộc trở dậy, mời đại nhân rửa mặt, thay đồ, uống trà sáng. Lưu đại nhân nói:

- Truyền lời của ta: Bản phủ sẽ lập tức thẳng đường, nhận ấn xử việc.

Trương Lộc ứng tiếng, sai bước ra ngoài, tối trước công đường, kêu lớn:

- Ba ban nã bộ nghe cho rõ. Đại nhân truyền rằng: Lập tức thẳng đường, nhận ấn xử việc.

Đám người đứng ngoài nhất tề ứng tiếng. Trương Lộc lại trở vào bấm rõ với Lưu đại nhân. Không lâu sau, đại nhân đã mặc xong triều phục, ra khỏi cửa, vượt qua noãn các, lên công đường, ngồi xuống. Có bọn quan lại thuộc cấp cùng ngu hầu, cấm tử, hương được, bảo chính hành lễ đón chào. Hành lễ xong sắp hàng đứng ở hai bên công đường. Đại nhân ngồi xuống, dặn mang cáo bài ra, sau đó chăm chú xem văn thư của các châu huyện gửi lên.

Đọc tới công văn của huyện Thượng Nguyên, quận thú phủ Giang Ninh do Lưu Tường trình lên. Công văn viết:

- Trên con đường phía Đông tại cửa Bắc của bản huyện có một người mở khách điểm. Người này họ Lý, tên Hữu Nghĩa. Đêm hôm trước có một đôi vợ chồng nghỉ lại tại khách điểm của hắn. Lý Hữu Nghĩa tham của giết người, dùng dao nhọn giết chết người chồng, người vợ bỏ chạy, không biết đi đường nào. Nay có khẩu cung của Lý Hữu Nghĩa làm bằng chứng.

Đại nhân đọc xong công văn của huyện Thượng Nguyên, nghĩ:

- Hãy khoan. Nếu chủ điểm giết được người đàn ông, lẽ nào người đàn bà có thể chạy thoát. Cho dù chạy thoát, chồng cô ta bị giết hại, lẽ nào cô ta lại không đi tố cáo, kêu oan? Theo ý bản phủ, vụ án này chắc có uẩn khúc chi đây. Thôi thôi, Lưu mẫu đã tới làm quan tại đây, tất phải dốc lòng vì dân báo quốc, nhất định điều tra cho rõ vụ này, không để lương dân chịu cảnh oan khuất, không cho hung thủ lọt lưới.

Lưu đại nhân nghĩ xong, ngồi ngay ngắn lại, nói:

- Thừa sai trực nhật đâu?

- Có Tiểu nhân là Chu Văn đợi lệnh của đại nhân.

Nói xong tiến ra, quỳ xuống. Lưu đại nhân nói:

- Ngươi mau chóng tới nhà giam của huyện Thượng Nguyên dẫn tên chủ quán tham tài hại người tới đây cho bản phủ thẩm vấn.

Viên thừa sai này ứng tiếng, đứng dậy, rời khỏi công đường, sai bước ra khỏi nha môn. Không lâu sau đã dẫn theo bị cáo chủ quán Lý Hữu Nghĩa vào công đường, bắt quỳ xuống.

Các quý độc giả cũng nên biết rằng, huyện Thượng Nguyên của phủ Giang Ninh, Kim Lăng cũng giống như huyện Thanh Uyên của phủ Bảo Định hoặc huyện Uyển Bình tại Bắc Kinh vậy đều ở ngay bên ngoài thành, do đó đi lại rất nhanh. Ở đây, tôi đã kể ra rất rõ, nay xin trở lại với câu chuyện chính.

Lại nói chuyện viên thừa sai Chu Văn ở dưới thêm chấp tay vái, nói:

- Tiểu nhân Chu Văn đã dẫn chủ quán Lý Hữu Nghĩa tới.

Đại nhân xua tay, Chu Văn đứng dậy, đi vào hàng. Lưu đại nhân chăm chú nhìn người đang quỳ dưới chân thêm kia.

Lưu đại nhân ngồi ở trên chăm chú nhìn, đánh giá họ Lý đang quỳ dưới chân thêm. Chỉ thấy người ấy tuổi ngoại ngũ tuần, ánh mắt của lão vẫn còn ngấn lệ, đang quỳ dưới thêm chờ nghe phán xét. Trông bộ dạng, chắc chắn trong lòng có điều oan khuất. Đại nhân đánh giá xong, mở lời hỏi:

- Kẻ quỳ dưới thêm hãy nghe cho rõ. Ngươi đã mở cửa hàng buôn bán làm ăn, lẽ ra phải biết an phận, sao lại gây ra chuyện náo loạn, làm càn? Lẽ nào ngươi không biết giết người phải đền mạng, vương pháp vô tư không nể tình hay sao? Tại sao ngươi lại mở quán rồi hại người? Bản phủ trên công đường muốn nghe ngươi khai rõ.

Người quỳ dưới công đường thấy Lưu đại nhân hỏi vậy vội vã dập đầu, nói:

- Xin đại nhân hãy nghe tiểu nhân trình bày: Người hỏi tới chuyện này, tôi cũng xin đem nỗi oan khuất không nơi giải tỏ kể cho ngài rõ. Tiểu nhân mở một quán trọ, sao dám gây chuyện thị phi, làm điều ác độc? Tối hôm ấy có hai người một trai một gái tới xin nghỉ trọ. Tuổi họ độ hai mốt, hai hai. Tiểu nhân hỏi lai lịch, họ nói là hai vợ chồng. Tiểu nhân nghe họ nói là hai vợ chồng, mình mở quán trọ, lẽ nào lại gây chuyện lời thôi? Họ thuê một căn phòng giá hai trăm tiền trong quán của tiểu nhân, lại gọi một ấm trà, một cây đèn. Phục vụ xong xuôi, tiểu nhân đi ra ngoài, trong phòng nghỉ còn hai người bọn họ. Không lâu sau nghe thấy tiếng trống canh vang lên, hai vợ chồng người ấy thối tắt đèn. Tiểu nhân đi đóng cổng, thấy họ có hai xe vải đồ trong sân quán trọ. Trước đó họ còn nói với tiểu nhân hôm sau, tới canh năm phải lên đường sớm. Sáng hôm sau tiểu nhân dậy sớm mở cổng, đẩy xe vải của họ ra ngoài. Chỉ một lúc sau trời đã sáng rõ. Tiểu nhân nghĩ: "Gọi vợ chồng họ lên đường cho sớm". Tiểu nhân vào phòng họ, ngẩng đầu lên nhìn, thấy cửa vẫn khóa, không có tiếng người nói. Tiểu nhân mở cửa, vào xem tường tận, đã thấy có chuyện không hay xảy ra rồi. Không biết người con gái chạy đi đâu mất, chỉ còn lại một mình người đàn ông trong phòng. Anh ta vẫn nằm vắt chân vắt tay trên giường, nhìn kỹ lại, thì ra anh ta đã bị giết, hôn xuống tới cội u minh, vội vàng chạy lên báo với quan huyện. Tri huyện lão gia khám nghiệm tử thi rồi sai bắt tiểu nhân, dùng cực hình bức cung. Hôm nay may có đại nhân ngài hỏi tới, thực chẳng khác nào vén mây nhìn thấy mặt trời. Mong đại nhân công chính liêm minh, lão gia ơi, cầu mong ngài giải nỗi oan này cho tiểu nhân. Việc tuy đã xảy ra, nhưng tiểu nhân khai đây quyết không có dù chỉ là một lời gian trá!

Bạn đang đọc truyện *Lưu Công Kỳ Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Giả xem bói khéo léo dò xét tình hình

Lưu đại nhân nghe chủ quán Lý Hữu Nghĩa kể xong, ngồi ngay ngắn lại, nói:

- Lý Hữu Nghĩa?

- Có!

Lưu đại nhân nói tiếp:

- Người hãy tạm đi về, đợi bản phủ bắt được kẻ ác, tất sẽ tra ra ngọn ngành câu chuyện.

Lý Hữu Nghĩa kháu đầu lui ra. Chuyện không cần nói tới nữa rồi mới bãi đường. Đám nha dịch rời khỏi nha môn, chuyện không kể thêm nữa.

Lưu đại nhân về tới thư phòng ngồi xuống, Trương Lộc dâng trà lên. Lưu đại nhân dùng trà xong, cơm canh đã được dọn lên. Đại nhân dùng xong, Trương Lộc bảo mọi người lui ra.

Lưu đại nhân ngồi rồi, lòng trầm nghĩ:

- Vụ của Lý Hữu Nghĩa, tuy Lý Hữu Nghĩa bị oan nhưng không biết hung thủ thực sự là kẻ nào, bản phủ phải phán xét ra sao đây?

Đại nhân suy nghĩ một hồi, lại tính:

- Muốn tra xét rõ vụ này, cần phải làm thế này, thế này. Sao ta không cải trang thành một vị đạo nhân đi lang thang, rời khỏi nha môn vi hành? Thứ nhất có thể dò la tin tức của hung thủ, thứ hai có thể tìm hiểu thể thái nhân tình, phong tục tập quán vùng này.

Lưu đại nhân còn đang nghĩ ngợi, Trương Lộc đã vào. Đại nhân nói:

- Trương Lộc, hãy mang đạo bào, đạo quan, ty điều, thủy oa, văn hài, trúc bản của ta ra đây.

Tên người hầu ứng tiếng, đi lấy đồ ra.

Xin tạm làm phiên dịch giả đôi chút. Chắc chắn sẽ có người bảo, kẻ viết sách này nói năng bậy bạ. Sách đòi Đường, đòi Tống, sách kiếm hiệp kể chuyện phi đao, phi bổng là mặc tình tô vẽ, mặc ý đặt điều bởi không có bằng chứng, sách này cũng học theo lối đó mà thôi. Lý nào là vậy? Người nói trong này là Lưu đại nhân vẫn còn khỏe mạnh, điều này ai chẳng biết. Người viết sách này muốn dùng những lời lẽ hoang đường như sách thời Đường, Tống thì viết sao nổi? Chúng ta ai ai cũng biết, Lưu đại nhân làm quan, từ khi còn trẻ cho tới nay đã tới chức trung đường mà chưa từng nghe nói ông làm đạo sĩ bao giờ, vậy lấy đâu ra những món đồ của đạo gia kia? Cuốn sách này chẳng phải rất hoang đường hay sao? Các vị độc giả hân còn chưa rõ.

Lưu đại nhân của chúng ta khác hẳn với những quan phủ khác. Hiện thời, ông ta thực sự không có bộ đồ nào ra hồn hoặc nếu có cũng không nỡ mặc, cũng chưa từng thấy ông treo bức tranh nào. Nhưng nếu nói tới những thứ như đạo bào, tăng y hay trang phục của người nông dân như áo chèn, giày vải thì quả thực ông ta có. Tại sao lại như vậy? Cũng bởi ông ta thích vi hành nên chuẩn bị sẵn những thứ này từ trước đó. Người viết sách này đã nói rõ ra rồi, xin phép được trở lại với chính truyện.

Trương Lộc đi ra ngoài, không lâu sau đã mang những món đồ ấy vào đặt xuống trước mặt Lưu đại nhân. Lưu đại nhân liền cời hết đồ trên người xuống, mặc bộ đồ đạo sĩ vào, dùng một chiếc tay nải nhỏ bằng vải xanh gói một cuốn "Bách Trung Kinh" và hai mảnh phách tre vào. Chuẩn bị xong xuôi, ông quay sang phía Trương Lộc, nói:

- Con à, bản phủ hôm nay muốn đi tra xét dân tình. Con hãy cẩn thận thu xếp các việc lớn bé trong phủ. Chắc tới tối bản phủ mới trở về.

Trương Lộc ứng tiếng, Lưu đại nhân lại nói:

- Con mở cửa sau cho ta đi ra, chớ nên để người khác biết.

Nói xong, hai thầy trò không chút chậm trễ, Lưu đại nhân đứng dậy, gã người hầu cầm lấy tay nải, cùng nhau đi ra ngoài, vòng theo lối nhỏ ra cửa sau. Trương Lộc tiến lên mở cửa, thực may quanh đó không có ai. Lưu đại nhân vội vàng ra khỏi cửa. Trương Lộc trao tay nải cho Lưu đại nhân. Lưu đại nhân nhận lấy, khoác trên cổ tay, nói:

- Phải cẩn thận xử lý mọi chuyện.

- Dạ.

Trương Lộc ứng tiếng, đóng cửa. Chuyện không nhắc tới nữa.

Lại nói chuyện Lưu đại nhân vòng theo lối nhỏ ra tới đường lớn đổi mắt nhìn quanh.

Lưu đại nhân đi lên đường cái, đôi mắt quan sát khắp đôi bên. Người qua lại trên đường rất đông. Phù Giang Ninh quả nhiên náo nhiệt vô cùng. Lưu đại nhân quan sát xong, móc đôi phách tre ra, gõ vào nhau lách cách cao giọng rao:

- Các vị hương thân xin hãy nghe đây: Có duyên sớm tới gặp người nơi rừng núi này, xem đại vận, xem quanh năm. Muốn cầu tài lộc, hỏi chuyện vui hay tới gặp ta, xem quẻ cát hung lập đàn hóa giải, xem quẻ lục nhâm đoán trước tai họa. Trừ tà ma, giữ yên gia thất. Xem tướng số biết rõ nghèo khó hay sang giàu, ai người muốn biết hãy tới tìm ta. Bói một quẻ chỉ lấy một trăm tiền, nếu bói sai xin chịu phạt một xâu. Có duyên mau tới gặp thần tiên ta đây, bỏ qua cơ hội hôm nay, sau này có hối cũng đã muộn mất.

Lưu đại nhân vừa đi vừa rao. Trước mặt là một quán trà, đại nhân sai bước tiến vào, ngồi nơi góc khuất. Tiểu nhị thấy có khách vào, không dám trễ nải, vội vàng bưng trà ra. Tiểu nhị mang một chén trà đặt xuống trước mặt đại nhân. Quan trung lương ngồi uống trà nghe chuyện chung quanh, chỉ thấy tiếng người nói xôn xao. Một người nói: "Trên con đường phía Bắc của huyện Thượng Nguyên xảy ra chuyện lạ. Chủ quán trọ giết người, thực hiếm có".

Một người khác nói:

- Giết được người đàn ông, người đàn bà chạy mất. Chuyện này thực khó hiểu quá đi.

Người kia nói:

- Quan huyện đã tới khám nghiệm tử thi, bắt chủ quán tống vào trong ngục.

Lại nghe một người khác nữa nói xen vào:

- Các vị nhân huynh hãy nghe tôi nói đây: Nhắc tới chuyện trong quán trọ ấy, muốn biết rõ đầu đuôi thì hãy hỏi tôi. Người chết tên họ đầy đủ là Y Lục, sống ở phía Đông Bắc huyện Thượng Nguyên. Thằng nhãi này chẳng bao giờ làm việc tốt, suốt ngày đi trộm cắp lung tung. Hắn tiêu sạch nhà cửa, ruộng vườn, cha mẹ nó tức giận quá mà qua đời. Y Lục không chịu lấy vợ, vậy thì từ đâu có một cô gái đi theo hắn? Sau đó lại nghe tin Y Lục lên kinh thành tìm cậu của nó là Lý Tam. Cái lão Lý Tam này buồn bán khắp nơi, phát tài lớn, nổi tiếng cả vùng Kim Ngư Trì. Nhắc tới tên lão, ai ai cũng sợ. Quanh vùng ấy ai chẳng biết tiếng Lý Lão Huyền!

Người này đang thao thao bất tuyệt, lại nghe thấy tiếng một người khác nói chen ngang:

- Ông anh à, nói tới chuyện này, ông anh chỉ biết một mà không biết hai. Để tôi kể cho ông anh nghe: Chẳng phải thằng ranh Y Lục này lên kinh sao? Hắn tới Kim Ngư Trì giúp cậu là Lý Tam buôn bán hai tháng trời, Lý Tam cho hắn ít tiền, hắn bèn về đây tậu mấy mẫu đất, cho thuê, lấy tiền tô ăn. ở phía đông của miếu thổ địa trên đường Đông chẳng phải có một ngôi lầu nhỏ sao? Chẳng phải là nơi ở của Phú Toàn là gì? Phú Toàn ngấm trúng mảnh đất của Y Lục, nghe nói Y Lục vẫn còn đang buôn bán ở Kim Ngư Trì, mà hắn tới phía Bắc huyện Thượng Nguyên khi nào để cho bị người ta giết chết? Đúng là con mẹ nó, câu chuyện này kỳ quái thật!

Lại nghe giọng một người trẻ tuổi cất lên:

- Ông anh à, ông kể ra chuyện này thì tôi cũng chẳng muốn kể ra chuyện của tôi. Thằng ranh Y Lục năm nào cũng đi thu tô thường dừng chân lại nhà Phú Toàn. Phú Toàn lại là người thích mảnh đất của hắn. Chắc mọi người chưa được gặp cô vợ của Phú Toàn. À và Y Lục dan díu với nhau. À tên là Bạch Thúy Liên.

Lại một giọng của người đã luống tuổi cất lên:

- Ông em à, ta khuyên ông em nên ít lời một chút. Các vị cứ đem chuyện này ra mà rêu rao! Tuy chủ quán trọ đã bị tống vào ngục, nhưng vụ án vẫn chưa kết thúc. Nếu khi này có người của nha môn nghe thấy chi e trên cổ của các vị lại có thêm một con dao kề vào mắt.

Nói xong, bọn họ cùng đứng dậy tính tiền, ra khỏi quán.

Lưu đại nhân ngồi ở một góc uống trà, nghe câu chuyện họ vừa nói xong, trong lòng Lưu đại nhân thầm nghĩ: Theo như họ nói, tên quỷ chết trong quán trọ Y Lục kia vẫn chưa có vợ.

Vậy cô gái kia từ đâu tới? Chủ quán lại nói họ là hai vợ chồng, vụ này còn rất nhiều điểm rối rắm. Theo bản phủ nhận thấy, chắc chắn cô gái này đã bị Y Lục cưỡng gian. Nhưng nếu bị cưỡng gian tại sao cô ta lại chịu ở cùng quán trọ với Y Lục? Có thể chung đồng tình với nhau. Nếu đã đồng tình với nhau, tại sao cô ả lại không đi minh oan cho Y Lục? Vụ này thực giả khó lường. Muốn làm rõ vụ này cần phải hỏi thăm tin tức cô ta mới được. Lưu đại nhân nhận thấy sắc trời còn sớm, thầm nghĩ: Sao không theo lời bạn kia, tới phía đông miếu thổ địa trên đường Đông tra xét qua nhà cửa Phú Toàn xem thế nào? Một khi có được chút tin tức, vụ án này sẽ dễ phá hơn.

Lưu đại nhân nghĩ xong, trả tiền, rời khỏi quán trà, rẽ theo hướng Đông, dọc theo đường lớn mà đi. Vị Lưu đại nhân này vội vàng sai bước. Lưu đại nhân một lòng trung nghĩa vì nước vì dân. Ông vừa đi, trong lòng thầm nghĩ: Đây đúng là một vụ nghi án. Nếu cho rằng chủ quán trọ đã giết Y Lục nhưng ta xem Lý Hữu Nghĩa diện mạo hiền lành lương thiện, thái độ lại rất thành khẩn. Nhưng giả sử Lý Hữu Nghĩa không phải là hung thủ, nhưng ở huyện Thượng Nguyên đã có bản khẩu cung của hắn. Bản phủ đã tới nơi này, nhất định phải làm cho minh bạch. Làm quan mà không đứng ra làm chủ cho dân, thực đã ăn không bổng lộc của Hoàng đế ban cho. Lưu đại nhân vừa đi vừa nghĩ, không lâu sau, miếu thổ địa đã hiện ra trước mặt. Quả nhiên, ở phía đông miếu có một ngôi lầu nhỏ, sạch bóng không có một hạt bụi. Quan trung lương xem xong một lượt, không hề trễ nải, vội móc đôi phách tre ra gõ vào nhau lách cách, miệng ngâm nga câu "từ bình".

Lưu đại nhân miệng ngâm câu rao đã thuộc lòng. Câu rao của ông làm kinh động tới cô gái xinh đẹp trong phòng. Nàng nhìn ả a hoàn tên Thanh Nhi, nói:

- Em nghe này, từ khi anh rể em ra đi, trong lòng ta thường thắc thỏm không yên. Liệu anh ấy ở bên ngoài gặp phải chuyện không may nên đã khiến chị không thể bình tâm được chăng? Chị muốn gọi ông thầy kia vào bói cho một quẻ, muốn nghe quẻ "Tứ Bình" ra sao.

Thanh Nhi ứng tiếng, không chút chậm trễ, sải bước tiến ra ngoài.

Lại nói chuyện vợ của Phú Toàn Bạch, tên gọi là Thúy Liên, có nhan sắc chim sa cá lặn, hoa phượng nguyệt thẹn. Á nha đầu Thanh Nhi vốn là em họ của nàng. Cha mẹ nàng ta mất cả, chỉ còn lại mỗi một người anh trai, nhưng lại chẳng ra gì. Do đó, Thanh Nhi không còn chỗ nào nhờ cậy, đành phải theo họ Bạch sống cho qua ngày.

Lại nói chuyện á nha đầu Thanh Nhi nghe chị nói vậy, không dám chậm trễ, vội cắt đôi gót sen lót tót chạy ra ngoài cổng đứng đợi. Cô mở cửa, lách mình đứng hẳn ra ngoài, hướng về Lưu đại nhân cao giọng gọi:

- Tiên sinh, chị tôi muốn coi một quẻ!

Lại nói chuyện Lưu đại nhân đứng trên thềm miếu thổ địa, đang ngắm khung cảnh uy nghiêm của miếu, bỗng nghe thấy có tiếng người gọi, vội quay lại nhìn.

Vị Lưu đại nhân này ngẩng đầu, dõi mắt nhìn về hướng phát ra tiếng gọi. Ông thầm đánh giá dung mạo của cô gái. Chỉ thấy cô ta có mái tóc ngắn bỏ xõa, vàng rực, khuôn mặt phù dung đen như đất chảo. Cái miệng anh đào nhỏ xinh đỏ chót, răng vàng khè, trên mặt cô ta, các nốt rỗ to như những đồng xu, đôi mắt to như chiếc chén uống rượu, mũi hếch ngược lên, tai như hai cái quạt, eo bở tượng. Xem ngoại hình, thực chẳng ra làm sao cả. Đôi gót sen của cô ta nếu đo ra phải rộng tới một tấc ba. Bộ đồ cô ta mặc trên mình may bằng vải tốt, khá sạch sẽ. May cho cô ta có người chị con bác nuôi mới lớn được thành người. Nghe giọng cô ta lấp ba lấp bắp, kêu một hồi mới nghe rõ câu. Lưu đại nhân thấy vậy lập tức nở nụ cười, hỏi:

Bạn đang đọc truyện *Lưu Công Kỳ Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Bạch thúy liên bước đầu thổ lộ nỗi lòng

Lưu đại nhân ngắm xong, hỏi: "Xú đại thư, cô gọi ta sao?"

Thanh Nhi nghe Lưu đại nhân nói vậy, liền nói:

- Cái gì, ông già kia. Ông còn dám nói tôi xấu xí sao? Tôi trông đáng vẻ của ông cũng thanh tuấn lắm nhĩ!

Thanh Nhi nói tiếp:

- Tiên sinh.

Lưu đại nhân nói:

- Gì vậy?

Thanh Nhi nói:

- Ông cũng thực may mắn, bước chân ra khỏi cửa là kiếm ngay được tiền. Mà dù có tiền hay không tiền thì ông cũng không bị đói.

Lưu đại nhân nói:

- Cái gì mà không bị đói?

Thanh Nhi nói:

- Thì ông "công cái nôi" trên lưng mà!

Lưu đại nhân nói:

- Thôi không đùa nữa.

Nói xong, Thanh Nhi dẫn Lưu đại nhân vào trong sảnh.

Đưa tới ngoài sân thì dừng lại. Bỗng nghe thấy từ sau tấm rèm trúc có tiếng con gái nói vọng ra.

- Thanh Nhi, mau mang một chiếc ghế tựa tới để tiên sinh ngồi. Thanh Nhi ứng tiếng, đi vào trong phòng, bê một chiếc ghế tựa bằng gỗ liễu ra đặt giữa sân. Lão đại nhân vì muốn hiểu rõ dân tình nên đành phải ngồi xuống đó. Lưu đại nhân vừa ngồi xuống bỗng nghe thấy giọng con gái từ sau bức rèm trúc cất lên:

- Tiên sinh, xin hãy bói cho người đàn ông cảm tình con trâu, năm nay hai mươi bảy tuổi, sinh ngày mười lăm tháng năm một quê.

Lưu đại nhân nghe cô gái nói vậy, liền nói:

- Người tuổi trâu, hai mươi bảy tuổi là sinh vào năm Đinh Sửu tháng Quý Mão, ngày Kỷ Hợi, giờ Ất Dậu. Năm nay có thần Bạch Hổ áp vận, điều khách Tinh xuyên cung, đầu năm bất lợi, cực xấu. Người này sắp có chuyện nguy hiểm đến tính mệnh, nhưng không biết hiện giờ anh ta ở đâu? Là gì của nương tử?

Cô gái kia nghe Lưu đại nhân nói vậy, nàng chẳng còn nghĩ ngợi được điều gì nhiều hơn, vội vén rèm bước ra ngoài, đôi mắt long lanh ngấn lệ, nói:

- Tiên sinh, xin hãy xem cho kỹ lưỡng, không biết có cách gì hóa giải kiếp nạn này không?

Lưu đại nhân nói:

- Nương tử, để người nơi rừng núi ta tính kỹ lại xem sao.

Lưu đại nhân vừa nói vừa ngẩng đầu lên đánh giá diện mạo của cô gái. Chỉ thấy cô ta có mái tóc đen tuyệt đẹp, khuôn mặt kiều diễm hơn cả đóa phù dung, chiếc miệng anh đào đỏ đỏ xinh xinh. Nàng có cái mũi thẳng, cao, rất đoan trang, khi nói chuyện để lộ ra hàm răng trắng như ngà. Đôi tai như hai vầng trăng khuyết, vóc liễu thon thả, gót sen chỉ rộng ba thốn, mười ngón tay như mười ngó sen. Lại thêm váy áo thướt tha khiến thân hình nàng càng thêm yểu điệu. Cừu chi của nàng thật đoan trang, nhã nhặn, lại dịu dàng. Đại nhân ngắm nghía một hồi, mở lời gọi nàng là "nương tử", nói:

- Không biết người mà nương tử muốn xem bói giúp thân phận ra sao? Cần nói rõ ra, xem sẽ linh nghiệm hơn.

Cô gái nghe đại nhân hỏi vậy, lập tức trả lời:

- Xin tiên sinh hãy nghe cho rõ: Người tôi vừa nói ra chính là chồng của tôi. Anh ấy tên gọi Phú Toàn. Đi theo một người nữa là anh con bác của Thanh Nhi đây. Người ấy họ Chung. Bọn họ bàn nhau đi làm ăn, đem hàng tới huyện Cú Chung buôn bán. Họ đi đã bảy tám tháng trời nay vẫn chưa thấy trở về cũng chẳng thấy gửi thư từ, nhắn tin gì. Mấy hôm nay, trong lòng tôi cứ cảm thấy hoảng hốt, bất an nên mới mời đạo gia vào xem cho rõ.

Lưu đại nhân nghe xong đầu đuôi câu chuyện, bèn nói:

- Nương tử phải thành tâm, ta bói mới linh nghiệm.

Lưu đại nhân nghe cô ta kể rõ đầu đuôi sự việc, lại nói:

- Nương tử, quẻ bói này tuy có hơi kinh sợ, nhưng xem ra không đến nỗi nguy hại lắm.

Kính thưa các vị độc giả, đó chính là Lưu đại nhân tùy cơ ứng biến tức cảnh sinh tình nên nói như vậy. Vị lão gia này đi vì hành, thăm dò tin tức đâu phải chỉ một nhà. Do đó, những lời ông ta nói ra chỉ là thuận miệng mà thôi. Lúc đầu thì nói có liên quan tới tính mạng, sau lại nói không đến nỗi nguy hại lắm. Quý vị độc giả chớ nghĩ Lưu đại nhân thực sự biết coi bói.

Ở đây tôi đã giới thiệu rõ ràng, xin trở lại chính truyện.

Lưu đại nhân nhìn thẳng vào mặt giai nhân họ Bạch, nói:

- Xin hỏi nương tử, người họ Chung kia có phải là anh họ của nương tử không? Hay là anh họ của quý trọng phu?

Cô gái nghe Lưu đại nhân hỏi vậy, trả lời, nói:

- Xin thưa, anh ấy là anh họ của tôi.

Đại nhân nghe vậy, liền nói:

- Vậy là đã rõ. Anh ta vốn là anh họ của nương tử, hai người bọn họ là anh vợ, em rể đi chung với nhau. Hơn nữa, để nương tử được yên tâm hơn, sao không sai người tới nhà anh họ hỏi thăm tình hình?

Cô gái nghe Lưu đại nhân nói vậy, thở dài một hơi, ậm ừ nói:

- Ông đã nói tới người anh họ này của tôi thì tôi cũng xin kể rõ. Con người anh ta nào là cờ bạc, rượu chè, lầu xanh, chẳng chừa thứ gì. Anh ta đã tiêu sạch cả gia sản. Tới nay, nhà không còn lấy một mảnh ngói vụn, thân chẳng có lấy một miếng đất cắm dùi. Đâu còn nhà cửa gì. Nếu như anh ta còn một mái nhà, lẽ nào chịu để em gái ở chỗ tôi đây?

Lưu đại nhân nghe nàng kể vậy mới biết. Thì ra ở nhà đầu Thanh Nhi này là em họ của nàng. Đại nhân bèn hỏi:

- Nương tử, lệnh phu ở nhà dựa vào nghề gì sinh nhai?

Cô gái trả lời:

- Trồng trọt kiếm ăn.

Lưu đại nhân nói:

- Mảnh đất này là của các vị hay các vị phải thuê?

Họ Bạch nói:

- Chúng tôi thuê.

Lưu đại nhân lại hỏi:

- Chủ đất là ai?

Giai nhân nói:

- Là người ở Bắc Kinh.

Đại nhân hỏi:

- Nhà nương tử trồng bao nhiêu mẫu?

Cô gái trả lời:

- Cả thày canh tác hơn bảy mươi mẫu?

Lưu đại nhân lại hỏi:

- Vị chủ đất này họ gì?

Cô gái trả lời.

- Họ...

Vừa nói tới từ họ, cô ta vội vàng ngừng lại, không chịu nói tiếp, lập tức thay đổi chủ đề câu chuyện, nói:

- Việc nộp tô đều do chồng tôi trao cho chủ đất, tôi không biết chút gì.

Lưu đại nhân nghe cô gái nói đầy ẩn ý như vậy, vừa định thay đổi cách thức để tìm hiểu sự thật, bỗng thấy cô ta nói với Thanh Nhi:

- Thanh Nhi, lấy tiền ra trả công cho đạo gia để ông ta còn đi.

Thanh Nhi ứng tiếng trở ra, không lâu, đi vào mang theo một trăm tiền, tới trước mặt Lưu đại nhân dừng lại, mỉm cười, nói:

- Tiên sinh, xin hãy nhận lấy tiền gieo quẻ.

Đại nhân nghe vậy, lập tức đứng lên. Ông ta vốn không có ý muốn nhận một trăm tiền này, nhưng lại sợ người ta sinh nghi, nếu để lộ ra sẽ không lợi. Chẳngặng chẳng đừng, đành nhận lấy tiền cho vào thắt lưng. Lại nghe giai nhân mở lời, nói:

- Thanh Nhi, hãy tiễn đạo gia một đoạn.

Thanh Nhi ứng tiếng, nói:

- Đạo gia, hai chữ "son" của ông xin ghép làm một. Thôi, mời ông "xuất"!

Lưu đại nhân nghe Thanh Nhi nói vậy, lập tức nảy ra một ý, buột miệng nói:

- Không tốt? Ồ, ta thấy khoảng sân của nhà này có hung khí bốc lên rất nặng. Phải chăng ban đêm thường có ma quỷ quấy nhiễu?

Thanh Nhi nói:

- Phỉ phui? Nói lời xui rủi. Có nhà ông bị ma quỷ quấy nhiễu thì có? Ông nói vậy là có ý gì? Định đem ma quỷ ra dọa người ta hả? Buổi tối nhìn đâu chẳng thấy như có ma quỷ. Còn không mau đi ra hay sao? Hay còn đợi tôi phải đẩy ra ngoài?

Thanh Nhi nói xong, liền dẫn Lưu đại nhân ra khỏi cửa. "Kẹt" một tiếng, đóng kín cửa lại. Thanh Nhi một mình đi vào trong. Chuyện không cần nhắc tới nữa.

Lại nói chuyện Lưu đại nhân ra khỏi cửa, nhìn quanh. Thấy bên tây ngôi nhà là một miếu thổ địa nhỏ, trước cổng có bốn, năm cây táo. Cửa cổng ngôi lầu này màu xanh. Lưu đại nhân đã nhớ kỹ lưỡng rồi mới rảo bước bỏ đi.

Sau khi đã xem xét kỹ lưỡng, Lưu đại nhân mới vội vã cất bước. Vừa đi, ông vừa nghĩ tới câu chuyện khi nãy: Câu chuyện của cô gái này kể có nhiều điểm mập mờ, chắc hẳn phải có khúc mắc gì đó bên trong. Về tới nha môn, Lưu đại nhân liền sai mã khoái làm thế này, thế này để dò xét tình hình. Nếu thực sự nắm được tin tức thật, lập tức về nha môn báo lại ngay.

Xử án trừ họa cho dân tức là không phụ công Hoàng đế Càn Long đích thân chấp bút phê cho ông làm tri phủ Giang Ninh. Làm quan, nếu không làm chủ cho dân, thực đã ăn không tước lộc triều đình ban cho. Lưu đại nhân vừa đi vừa nghĩ, thoát chốc đã thấy cổng nha môn ở ngay trước mặt. Ông vẫn đi vào theo lối cửa sau. Trương Lộc ra đón lão gia vào, dâng trà nước lên. Đại nhân uống xong chén trà, nói:

- Trương Lộc hãy nghe cho kỹ đây, mau truyền gọi thừa sai Trần Đại Dũng vào, ta có chuyện muốn hỏi hắn.

Trương Lộc ứng tiếng, sai bước đi ra.

Lại nói chuyện Lưu đại nhân vừa tới phủ Giang Ninh nhậm chức đã biết trong phủ nha có một tay hảo hán họ Trần, tên Đại Dũng, tuổi khoảng ba năm, ba sáu. Người này dáng vẻ cục mịch, tướng mạo khô vữa. Ông ta vốn xuất thân từ tầng lớp võ cừ. Lúc đầu giữ chức vận lương thiên tổng, do vận chuyển lương thảo tới Thông Châu, mắc phải sai lầm nên bị cách mất chức. Sau thấy không còn tiến thân được nữa nên mới chui vào phủ Giang Ninh làm một viên thừa sai. Người này cùng Lưu đại nhân xử lý rất nhiều vụ lớn, sau được Lưu đại nhân tiến cử làm đô ty của Trương thành tỉnh Hà Nam. Hiện nay ông ta vẫn là thừa sai của phủ Giang Ninh. Ở đây đã nói rõ ràng, do đó Lưu đại nhân mới sai Trương Lộc đi gọi ông ta tới.

Lại nói chuyện Trương Lộc nhận lệnh của Lưu đại nhân, không dám trễ nải, chạy thẳng tới bên ngoài phòng thừa sai, cao giọng gọi:

- Thừa sai Trần Đại Dũng, đại nhân truyền gọi ông, đang đợi hỏi ông vài chuyện trong thư phòng.

Còn chưa dứt lời, đã nghe tiếng trong phòng thừa sai có tiếng người trả lời vọng ra:

- Ủ!

Rồi có người từ bên trong bước ra, đi theo Trương Lộc. Chỉ một lúc sau, họ đã tới trước cửa thư phòng. Trương Lộc nói:

- Khoan đã, ông hãy đợi ở đây một chút, tôi vào bẩm với đại nhân.

Trần Đại Dũng đứng đợi ngoài cửa.

Lại nói chuyện Trương Lộc vén rèm bước vào, chấp tay vái, nói:

- Nô tài đã gọi thừa sai Trần Đại Dũng tới, hiện anh ta đang đợi ở bên ngoài, xin được tâu rõ với đại nhân.

Lưu đại nhân nghe xong nói:

- Gọi anh ta vào.

Trương Lộc xoay mình bước ra, nói:

- Trần Đại Dũng, đại nhân cho gọi.

Trần Đại Dũng ứng tiếng, tiến vào trong thư phòng, cũng chấp tay vái đại nhân, nói:

- Tiểu nhân là thừa sai Trần Đại Dũng xin đợi lệnh của đại nhân.

Đại nhân khẽ xua tay. Trần Đại Dũng đứng thẳng người lên, bước sang một bên. Đại nhân nói:

- Trần Đại Dũng.

- Có tiểu nhân!

Lưu đại nhân nói:

- Hiện nay bản phủ đang điều tra một vụ án chưa có manh mối, vụ án này có liên quan đến mạng người. Cũng bởi tri huyện Thượng Nguyên bắt tài nên mới khiến lương dân phải chịu cảnh oan khuất, để cho hung thủ thực sự lọt lưới. Nếu bản phủ không trừ diệt kẻ ác để cho dân chúng yên lành, e phụ ơn triều đình ban cho bổng lộc. Vụ này nhất thiết phải cần tới người, nhưng không được để cho người ngoài biết. Nếu làm được việc này, bản phủ sẽ cất nhắc cho người.

Trần Đại Dũng nói:

- Đây chính là thiên ân của đại nhân ban cho tiểu nhân.

Lưu đại nhân nói:

- Tôi nay, khi trống canh đã điểm, người hãy đi lên đường Đông. Ở đó có một miếu thổ địa, phía đông ngôi miếu ấy có một ngôi lầu nhỏ, cửa cổng sơn màu xanh, đối diện với cổng có mấy cây táo. Người hãy vượt tường vào trong đó, giả tiếng ma quỷ hú gọi, gào khóc, tùy cơ hành sự, thám thính tin tức qua lời của cô gái trong đó. Nếu dò la được tình hình chính xác, bản phủ mới có thể cứu mạng cho chủ quán họ Lý. Cần hết sức cẩn thận, tuyệt đối không được để người ngoài biết chuyện này.

Chuyện không kể lại cách Lưu đại nhân ngồi rồi trong phòng đọc sách. Lại nói chuyện Trần Đại Dũng nhận lệnh của Lưu đại nhân, không dám lơ là, vội rời khỏi nha môn, thấy sắc trời không còn sớm nữa, mặt trời đã sắp khuất núi, vội trở về nhà ăn qua chút cơm. Ăn cơm xong, bóng tối đã bao phủ tứ bề. Trần Đại Dũng không dám chậm trễ, vội rời khỏi nhà, đi lên đường Đông thăm dò tin tức của cô gái. Vị hào hán này không dám chậm trễ, vội vàng lên đường Đông. Ông ta vừa đi vừa nghĩ, bất giác cảm thấy mập mờ, khó hiểu, trong lòng thầm nghĩ:

- Chẳng lẽ đại nhân đi thăm dò tin tức trước rồi? Nếu không tại sao lại biết trong ngôi lầu nhỏ ấy có một cô gái? Phận gái liễu yếu đào tơ, sao có thể hành hung giết người? Theo ta nghĩ, Lưu đại nhân không dò la được gì nên mới sai ta giả ma giả quỷ dọa nạt rồi mới moi sự thực từ miệng ả ra.

Trần Đại Dũng vốn nức tiếng anh dũng, thông minh. Chỉ trong phút chốc đã lên tới đường Đông. Dõi mắt nhìn quanh, quả nhiên thấy phía đông có một ngôi miếu thổ địa. Hào hán vội bước lên thềm miếu, nhòm vào trong, thấy bên trong tối đen như mực, cũng không biết trong đó thờ thần gì, tượng gì, cửa miếu đã đóng kín mít. Lại dõi mắt nhìn về phía Nam, thấy có mấy cái cây, trong bóng tối, anh ta không thể nhìn rõ là cây gì. Lại ngoảnh cổ nhìn về hướng bắc, vẫn có thể nhìn thấy cửa ngôi tiểu lầu khá rõ ràng. Thừa sai quan sát một hồi, thấy giống hệt như lời đại nhân miêu tả. Hào hán lắng tai nghe tiếng trống canh, thấy trong phủ Giang Ninh tiếng trống đã điểm canh hai, thầm nghĩ:

- Ta thừa hành phận sự này cũng chẳng khác gì phường trộm đạo, nếu bị người ta bắt được, chắc bị ghép tội trộm cắp.

Để đảm thân bằng cố hữu biết, thanh danh của ta hẳn sẽ bị cuốn trôi theo dòng nước. Lưu gù đã làm khó ta, còn hứa phận sự thành sẽ được thăng chức. Nếu lần sau lại sai ta lên vào hoàng cung, chẳng sớm thì muộn, ông ấy cũng khiến ta cổ phun máu đào. Có điều, việc này ông ấy giao phó, nói đi đằng đông, ta không dám bước đằng tây.

Viên thừa sai thầm oán hận thượng cấp nhưng vẫn phải lên tới trước cửa ngôi lầu dò xét tình hình.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Công Kỳ Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Trần đại dũng dò la ra tin tức thật

Hào hán Trần Đại Dũng đứng trước cửa ngôi tiểu lầu nhòm vào trong, thấy cửa đã đóng kín. Đưa tay ra khẽ đẩy, thấy không hề lay động. Trần Đại Dũng lần theo hướng đông, đi tới đầu nhà, nhìn về phía bắc, thấy đầu tường phía đông thấp hơn đầu tường phía nam một chút. Trần Đại Dũng lắng nghe động tĩnh chung quanh một hồi, chợt thấy ở góc thấp nhất của bờ tường phía bắc có một đồng gạch vỡ. Hào hán thấy vậy, không chút chậm trễ, vội leo lên đồng gạch vỡ. Vậy là anh ta có thể bám được lên đầu tường. Thân hình khẽ nhún, vọt một cái đã lên tới đầu tường. Anh ta ngồi tựa trên đó, dõi mắt quan sát chung quanh, lại nhòm cả vào bên trong. Thấy bên trong có ba gian chính phòng, phía đông có hai gian, phía tây là một gian nhà kho ở sát cổng. Cổng được xây bằng đá vôi trắng. Nhòm về phía gian phòng chính, thấy vẫn còn ánh đèn le lói qua khe cửa sổ. Cũng may nhà này không nuôi chó. Trần Đại Dũng xây sát xong, đứng thẳng người lên, đi lần về phía bắc theo bờ tường. Tới đầu phía bắc liền nhảy lên nóc nhà, đi dò xét khắp một lượt rồi lại nhảy xuống. Chân vừa chạm đất, thân hình đã lách tới sát cửa sổ. Trần Đại Dũng ghé mắt nhìn sát vào trong, tuy vẫn còn ánh đèn, nhưng lại không nghe thấy tiếng người nói chuyện. Nghe ngóng một hồi, bỗng trong phòng vang lên một tiếng thở dài rồi im ắng như cũ. Hào hán tiến sát cửa sổ, dùng đầu lưỡi dao đâm thủng một lỗ trên giấy dán, nhòm vào bên trong.

Hào hán ghé mắt nhìn vào, thấy một cô gái có đôi mắt buồn thẫm thẫm, trông đáng vẻ, hình như cô ta đang có tâm sự gì đó ghê gớm lắm. Cô ta đang ngồi một mình trước ánh đèn, đôi mắt long lanh. Khuôn mặt đẹp như đoá phù dung nở nà, sống mũi thẳng, cao, cái miệng anh đào xinh xinh, đỏ mọng.

Tuy không nhìn thấy nhưng chắc hẳn, bên trong cái miệng ấy phải là hai hàm răng trắng như ngà ngọc. Đôi tai như hai vầng trăng khuyết, mái tóc đen óng ả. Cho dù có viết hết vạn cuốn sách cũng không thể tả hết được vẻ đẹp của nàng. Trên mình mặc một chiếc áo màu lam, không nhìn rõ chân nên không biết đôi gót sen của nàng to nhỏ ra sao. Nàng có mười ngón tay như mười ngón hành, trên cổ tay có đôi vòng vàng lấp lánh. Nhìn nàng, người ta không hề có chút cảm giác suồng sã, chỉ thấy một vẻ đẹp u nhã, thuần khiết, rung động lòng người. Thừa sai còn đang quan sát, bỗng thấy nàng mở lời, gọi:

- Thanh Nhi, hãy mang chậu đồng ra đây. Ta muốn rửa ráy sạch sẽ để còn lễ thần.

Lời của giai nhân còn chưa dứt, Thanh Nhi ở căn phòng phía đông đã ứng tiếng, nói:

- Chị à, chậu đồng ở dưới bàn. Chị tự đi lấy nước, em còn đang ngủ.

Giai nhân nghe vậy, không chút chậm trễ, vội lấy chậu nước ra, rửa đôi tay ngà ngọc của mình trong chiếc chậu đồng. Lại cầm lấy cây đèn trên bàn, khẽ rời gót sen, bước ra bên ngoài. Thì ra căn phòng bên ngoài thờ Hán Thọ Đình Hầu Quan Vân Trường cuối thời Hán. Giai nhân đặt đèn lên bàn, với tay lấy hương, châm hương đưa cao lên đầu. Nàng không cấm hương ngay, miệng còn lầm bầm khấn cầu. Chỉ thấy từ chiếc miệng anh đào nhỏ kia vọng ra:

- Cầu xin thần thánh phù hộ cho chồng con ở bên ngoài được bình an, khỏe mạnh. Lại còn chuyện này nữa, chắc thánh thần cũng đã biết, con đây đâu phải loại người là loi, dâm dăng, tại sao lại gặp phải chuyện như thế này? Con thờ thần thánh trong nhà, vốn mong thánh thần bảo vệ, nhưng lại bị kẻ ác thi hành gian kế. Chẳng nhẽ trên đời này, Thần Phật đã hết linh nghiệm rồi hay sao? Nếu chuyện thần thánh chỉ là bịa đặt, thì từ nay trở đi, còn ai tới thấp hương, hành lễ trước thánh thần nữa?

Cô ta càng khấn càng giận, đứng trước bàn thờ, cắm hương vào bát. Với tay cầm lấy cây đèn, đi trở lại phòng, đặt lên bàn, còn nàng lại ngồi trước đèn đầm ngực than vãn. Thừa sai nghe ngóng hồi lâu vẫn không đoán ra được những lời nàng nói có ý gì trong lòng thầm nghĩ. "Sao ta không làm thế này, có được sự thực rồi sẽ dễ bề hành xử". Trần Đại Dĩnh nghĩ xong, không chút chậm trễ, tìm lấy một miếng ngói vỡ cầm trên tay, vịn sức khẽ ném. Chỉ thấy "lách cách" mấy tiếng vang lên khiến cô gái sợ hãi giật mình, lắng tai nghe ngóng động tĩnh bên ngoài. Nghe ngóng một hồi, lại thấy nàng cao giọng, gọi:

- Thanh Nhi, mau tỉnh dậy. Hình như có tiếng người đi lại trong sân.

À nha đầu Thanh Nhi đang ngủ say, chợt nghe tiếng gọi bên mờ tung cửa phòng phía đông chạy ủa ra, nói:

- Chị à, người ở đâu? Đợi em lấy cây gậy ta vẫn chống cửa ra, đánh cho phường trộm đạo một trận mới được. Dám mò mẫm tới nhà chúng ta giờ trò!

Giai nhân nói:

- Thanh Nhi, chớ nên lỗ mãng, đợi ta nghe xem đã.

Họ Bạch nói xong lại nghiêng tai lắng nghe, dường như nàng nghe thấy ngoài sân có tiếng chân bước nhẹ. Bạch Thúy Liên gần giọng, hướng ra phía cửa sổ, nói:

- Lũ cuồng đồ nghe cho kỹ đây! Chắc hẳn các người nghe tin chồng ta không có nhà nên nửa đêm hôm mò vào giờ trò hả? Cuồng đồ, người nhảm rồi, nô gia đâu phải phường dâm dăng. Người hãy mau quên ý niệm xấu xa ấy đi.

Nói xong lại nghiêng tai lắng nghe, vẫn thấy bước chân vang lên loẹt xoẹt. Giai nhân nói:

- Đúng rồi, chắc hẳn là phường trộm cắp, hãy nghe ta nói đây. Người mau mau bỏ ý ấy đi, chớ có tốn thời gian ở đây, ta hàng ngày lăn lộn làm còn chưa đủ ăn, đâu có tiền nong gì mà cất giấu?

Nói xong lại nghiêng tai lắng nghe. Tiếng bước chân ngoài sân càng vang lên rõ hơn, nhanh hơn. Cô gái nói:

- À, thì ra là người. Ta biết rồi. Người nói người chết không mình bạch nên tìm tới đây quấy rối ta. Tên giặc đáng căm, đáng hận kia, người thử nghĩ xem ai đúng, ai sai? Người đã tới đây rồi nô gia cũng đâu sợ gì cái chết? Đợi chồng ta về, gặp mặt chồng rồi, ta sẽ cùng xuống điện Diêm La, đứng trước mặt Diêm Vương đối chất với người cho rõ ràng mọi chuyện.

Chỉ thấy giai nhân nổi giận đùng đùng nói vọng ra ngoài. Giai nhân hất tung cánh cửa, cất giọng chửi mắng:

- Tên cuồng đồ đáng chết hãy nghe đây: Con người người nguỵ kế đa đoan, gian ngoan khó lường. Gian tặc à, người có dám tới đây hay không? Nghĩ lại, ta chỉ hận không thể ăn hết xương thịt trên mình người, lột da, lóc thịt người ra mà hầm, mà rán! Đợi chồng ta về gặp mặt lần cuối rồi ta sẽ cùng người xuống điện Diêm La tranh cãi cho rõ ràng. Nghĩ đi nghĩ lại, nô gia đâu có thù oán gì với người mà người lại hại ta.

Cô gái ở trong phòng chửi mắng, thừa sai ở ngoài sân nghe rõ mồn một. Trần Đại Dĩnh ở bên ngoài giả làm quý, khóc u u mãi không dứt. Thanh Nhi sợ đến run cầm cập, người mềm nhũn ra, lắp ba lắp bắp mãi mới nói thành câu:

- Xin chị hãy nghe em nói. Chẳng trách nào sáng nay lão đạo sĩ ấy lại nói ở đây có quý. Quả nhiên tài xem bói của lão đạo sĩ gù ấy rất linh nghiệm. Nếu ngày mai lão qua đây, ta chớ nên để lão ấy đi. Bảo lão bắt con quý này trước đã.

Hai người trong phòng nói chuyện với nhau, thừa sai ở bên ngoài nghe rõ mồn một, thầm nghĩ:

- Ta đã nắm được tin. Bây giờ, ta cứ về nghỉ ngơi đã, sáng mai khi thẳng đường ta sẽ bắt lên, xem ông ta còn nghĩ ra trò quái quỷ gì nữa?

Trần Đại Dĩnh lại lắng nghe tiếng trống canh, chỉ thấy trong phủ Giang Ninh, tiếng trống canh vọng tới báo đã canh tư. Trong lòng thầm nghĩ:

- Thời gian có hạn, ta phải về thôi.

Rồi vội vã vượt tường ra, trở về nhà. Chuyện của viên thừa sai ra sao, đợi sáng mai khi anh ta bắt lại với quan thanh liêm sẽ rõ.

Lại nói chuyện của Lưu đại nhân, từ sau khi Trần Đại Dĩnh đi ra, Trương Lộc bày bữa tối lên. Đại nhân dùng bữa xong, dọn dẹp. Trương Lộc lại dâng trà lên, thấp sáng đèn. Chỉ một lúc sau, trống báo canh hai. Hai thầy trò trái giường đi nghỉ. Chuyện đêm ấy không cần nhắc tới nữa.

Vừa chợp mắt trời đã sáng tỏ. Trương Lộc trở dậy mời đại nhân rửa mặt, súc miệng, thay quần áo, lại dâng trà lên. Vừa uống xong chén trà, đã thấy

Trần Đại Dũng vén rèm bước vào.

Anh ta chấp tay vái chào xong xuôi mới nói:

- Tiểu nhân phụng mệnh đại nhân tới nhà phía đông miếu thổ địa trên đường Đông, làm theo lời dặn của ngài...

Rồi kể lại một lượt những gì mình đã nghe thấy cô gái nói đêm qua. Lưu đại nhân gật đầu, nói:

- Ghi cho người công đầu. Đợi sau khi xét xong việc ngày mai sẽ ban thưởng.

Trần Đại Dũng lay tạ xong đi ra. Lưu đại nhân nhìn Trương Lộc nói:

- Những lời Trần Đại Dũng nói khi nãy, người đều nghe rõ cả chứ? Cô gái ấy còn muốn bản phủ tới giúp bắt quỷ trừ tà.

Thôi thôi, cũng chỉ vì dân, ta lại đi thêm chuyện nữa. Phải moi được sự thật từ cô ta mới có thể tra ra vụ án này.

Đại nhân nói xong, cời ngay bộ quần áo đang mặc trên mình ra, thay bộ đồ đạo sĩ vào, vắn đi ra theo lối cửa sau, vượt qua ngõ nhỏ, đi lên đường Đông.

Ra khỏi nha môn, Lưu đại nhân không chút chậm trễ, không ngại gian khổ chỉ vì mục đích thấu hiểu dân tình. Hôm nay ông lại vì hành, chỉ muốn nhanh phá cho xong vụ án. Ông chỉ sợ hung thủ thực sự lại lọt lưới, để dân lành vô tội chịu oan uổng. Lưu mỗ đã tới nơi này làm tri phủ, tất phải khiến dân chúng hết đau khổ. Lưu đại nhân vừa đi vừa nghĩ, chợt ngừng đầu lên, đã thấy tòa cổ miếu hiện ra ngay trước mắt. Trên tám hoành phi treo dưới son môn có mấy chữ. Đại nhân chăm chú nhìn lên. Mấy chữ ấy là: "Phục ma tinh quân thánh vương miếu". Tòa miếu này trước sau có năm, sáu lớp. Chợt nghe thấy tiếng chuông "bong, bong" vang lên nhức tai. Nghe thấy tiếng chuông, đại nhân dừng bước, trầm nghĩ: Sao ta không vào xem cho rõ. Nghĩ xong, không dám nán ná lâu, bước qua sân môn, ngược mắt nhìn lên. Thấy hai lầu chuông, trông được dựng hai bên tả, hữu, đại điện ở chính giữa, trong miếu không hề có bóng dáng một vị sư tăng nào. Nhìn mãi không thấy ai, Lưu đại nhân trầm nghĩ bụng:

- Kỳ quái thực. Khi nãy bản phủ đi ngang qua bên ngoài miếu, rõ ràng nghe thấy có tiếng chuông vọng ra. Ta còn nghĩ trong này đang có hội tụng kinh, tại sao lại không thấy bóng dáng một ai vậy? Vụ này chắc hẳn có gì bí mật đây? Đợi đó, bản phủ về tới nha môn tự sẽ có cách.

Nghĩ xong, xoay mình đi ra ngoài, lại tiếp tục theo đường lớn đi về phía Đông.

Lưu đại nhân không ngại gian khổ đi vì hành cũng bởi mạng người lớn bằng trời. Lưu đại nhân đi nhanh như tên bắn, đã thấy miếu thổ địa ngay ở trước mặt. Lại rẽ về phía cửa nhà họ Phú. Đôi phách tre cầm trên tay, tiếng phách gỗ lách cách vang lên, miệng lại ê a rao câu "từ bình". Lưu đại nhân lại đi coi bói. Lúc này ở đầu tên Thanh Nhi đang cùng chị ngồi ở trong phòng, bỗng nghe thấy tiếng phách văng tai, nhìn giai nhân họ Bạch, nói:

- Xin chị hãy nghe em nói: Chắc hẳn lão đạo sĩ hôm qua lại tới đây tài bói của lão quả linh nghiệm như thần. Chị hãy xem lão, người dị tướng tất có dị tài, pháp thuật huyền môn quả không tệ. Sao ta không mời lão vào bắt quỷ, tránh cho đêm tối khỏi rầy rà.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Công Kỳ Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Giả thánh thần, vẽ bùa trấn oan quỷ

Thanh Nhi lúc này thực coi trọng Lưu đại nhân. Á nói:

- Chị à, chị hãy nghe tiếng gieo quẻ vang lên! Chẳng phải lão đạo gù hôm qua lại tới đó sao? Nếu đúng là lão, chúng ta hãy mời vào, nhờ lão bắt con quỷ tối hôm qua, tránh cho chị em ta đêm xuống lại rùng rờ sợ hãi.

Nói xong, cũng chẳng cần đợi chị đồng ý, sai bước chân dài lạch bạch chạy ra đứng chờ ngoài cổng. "Kẹt" một tiếng, cánh cổng mở ra, cô nàng cao giọng gọi:

- Lão đạo sĩ gù, tới đây!

Lưu đại nhân đang đứng ở đầu đường, chợt nghe thấy tiếng của cô gái vang lên, lại thấy có tiếng người gọi mình, hướng mắt nhìn qua, thì ra là ở nhà đầu xấu xí hôm qua. Lưu đại nhân thấy vậy cao giọng nói:

- Tới ngay!

Miệng nói, chân bước tới. Thanh Nhi nói:

- Vào đi chúng ta là khách quen. Gặp mặt lần đầu lạ, gặp lần thứ hai quen, đúng không?

Nói xong, Thanh Nhi đi đằng trước, Lưu đại nhân đi theo đằng sau, thoáng chốc đã vào tới sân. Thanh Nhi lại khiêng chiếc ghế tựa bằng gỗ liễu hôm qua ra mời ông ngồi, vẫn đặt đúng ở vị trí cũ, nói:

- Mời ngồi xuống. Đạo gia, cái ông gù này có cái miệng nói đúng lắm. Chẳng phải hôm qua ông nói ở đây có quỷ hay sao? Quả nhiên đêm qua, có con quỷ quấy nhiễu suốt đêm, nào là ném gạch, nào là xô ngói, lại còn đập cả chậu đi vệ sinh của bọn ta. Tối nay chẳng biết sẽ ra sao. Hôm nay ông hãy cố giúp bọn tôi bắt con quỷ ấy đi.

Đại nhân nói:

- Biết rồi.

Lưu đại nhân còn đang ngồi nói chuyện với Thanh Nhi, bỗng thấy giai nhân họ Bạch từ trong phòng đi ra, đứng trước mặt đại nhân, nói:

- Đạo gia, ông hãy xem khoảnh sân này của nhà tôi, phải chăng có ma quỷ tác yêu tác quái?

Lưu đại nhân nghe giai nhân họ Bạch nói vậy, lập tức đứng lên, làm bộ đưa tay che trước mắt, ngóng bên đông, nhìn bên tây, bấm đốt tay, lăm lăm một hồi. Lúc này Lưu đại nhân mới nói:

- Nương tử, theo như bản đạo biết, không phải là quái vật, đó là con quỷ tới quấy nhiễu.

Họ Bạch nghe vậy, sợ hãi rùng mình, lại mờ lờ, nói:

- Đạo gia, người nói xem nó là quỷ đực hay quỷ cái?

Đại nhân nói:

- Theo bản đạo thấy, nó là quỷ đực. Tuổi chưa lớn lắm, chỉ vào khoảng hai mươi mấy tuổi mà thôi.

Cô gái nghe đại nhân nói vậy, sợ hãi, sắc mặt trở nên trắng bệch. Vị Lưu đại nhân này vừa nói bừa, vừa lên quan sát sắc diện chủ nhân. Thấy chủ nhân bộ dạng như vậy, ông ta đã có ý sẵn trong đầu. Lại nghe thấy cô gái mờ lờ, nói:

- Đạo nhân, ngài đã biết vậy, hãy mau mau thi thố pháp lực đuổi con quỷ này đi. Ân này tôi xin hậu tạ, nghĩa này trọn đời khó quên, tôi sẽ trả công hậu cúng thật hậu.

Lưu đại nhân nghe xong, nói:

- Nương tử, những người xuất gia như ta phải luôn lấy từ bi làm gốc, lấy phương tiện làm môn. Việc đến nước này, hãy mau mang một chiếc bàn cao ra đây để bản đạo vẽ bùa chú.

Họ Bạch nghe ông ta nói vậy, vội sai Thanh Nhi mang chiếc bàn con trong nhà ra, kê trước mặt Lưu đại nhân. Đại nhân vội trải chiếc tay nải màu xanh ra, lấy đồ tứ bảo đặt trên mặt bàn.

Lưu đại nhân còn phải hỏi rõ tên tuổi con quỷ kia, bèn đưa mắt nhìn cô gái, nói:

- Nương tử, xin hãy nghe bản đạo nói. Mọi sự oán thù trong thiên hạ chỉ nên dùng điều thiện hóa giải, không nên dùng hành vi ác để kết thúc. Bây giờ, lão sẽ viết cho nương tử một câu chú giải oan, viết rõ tên tuổi con quỷ này lên đó. Tối lúc canh ba, hãy đốt chút tiền giấy cùng đạo bùa giải oan này, tất nó sẽ bỏ đi, không còn quấy nhiễu nữa.

Vị Lưu đại nhân này một lòng muốn đưa cô gái vào bẫy của mình, nên hỏi cô ta tên tuổi của quỷ. Ông cố làm bộ vui vẻ, hiền hòa, nói:

- Nương tử, hãy nghe cho rõ đây. Hãy đọc rõ tên tuổi của quỷ để ta viết lên bùa, giúp oan quỷ được siêu độ, bảo đảm gia trạch được an lành.

Cô gái nghe đại nhân nói vậy, bất giác cuống lên, trong lòng thầm nghĩ: Lão đạo nhân muốn biết tên họ, nếu ta nói ra e gặp họa vào thân. Còn nếu không nói ra, nỗi oan này khó lòng giải nổi. Chỉ sợ, nửa đêm canh ba, ma quỷ hiện lên quấy nhiễu hung tàn. Cô gái luống cuống một hồi, chợt nảy ra một kế, đưa mắt nhìn Lưu đại nhân, nói:

- Đạo gia, xin hãy nghe tôi nói. Bùa giải oan chỉ cần viết phần đầu, phần tên tuổi quỷ hãy để trống ra, khi nào đốt tôi sẽ điền vào.

Đại nhân nghe nàng nói vậy, bất giác giật mình lo ngại, thầm nghĩ: Thì ra cô ta còn biết chữ, quả là bậc nữ lưu tài mạo song toàn. Tối nước này, đại nhân thực chẳng biết phải làm sao, đành phải làm như lời cô gái nói. Lưu đại nhân đưa tay ra cầm lấy quản bút, cố ý viết linh tinh lên mặt giấy. Viết xong, đưa sang cho Thanh Nhi. Đại nhân lại nói:

- Ta sẽ viết thêm cho mấy đạo bùa nữa, dán trước cửa sẽ được bình an.

Thanh Nhi đứng bên nói chen vào:

- Nay lão đạo gia, nếu thực sự tối nay quỷ không còn hiện lên quấy phá, chúng tôi đây sẽ đồn tiếng giúp ngài. Ngoài ra còn việc nữa mong ngài giúp cho.

Xin hãy ban cho tôi một đạo bùa để tôi dán trước cửa phòng trấn yêu tinh. Để đám tà ma ngoại đạo không dám vào, để ban đêm có phải đi vệ sinh tôi còn dám ra ngoài.

Bạch Thúy Liên nghe vậy vội quát lên:

- Thanh Nhi à, người nói những nói cuối gì vậy? Mau vào lấy tiền ra đây, đừng chậm trễ, chớ làm lỡ việc làm ăn của đạo gia đây.

Thanh Nhi xoay mình đi vào trong, một lúc sau đã thấy cầm tiền đi ra.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Công Kỳ Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Tiêu tổ anh phần hận đề thơ tuyệt mệnh

Lại nói chuyện Thanh Nhi lấy ra một trăm tiền, bước tới trước mặt Lưu đại nhân, nở nụ cười nói:

- Đạo gia tiên sinh, giá cả của chúng ta vẫn vậy. Hôm qua một trăm tiền, hôm nay hai lần năm mươi. Nếu cứ làm ăn như thế này, một ngày ông làm được sáu mươi vụ, nhất định sẽ giàu to. Ông đâu có bỏ ra vốn liếng gì.

Lưu đại nhân nghe cô ta nói vậy, nhận lấy tiền, gói ghém bút nghiên vào tay nải. Thanh Nhi đưa đại nhân ra cửa, đóng cửa lại đi vào trong. Chuyện không cần kể nữa.

Lại nói chuyện Lưu đại nhân ra khỏi cửa nhà Phú Toàn, dọc đường đi không nói năng gì. Về tới phủ nha, ông vẫn vào theo lối cửa sau. Trương Lộc ra đón, rước vào thư phòng nghỉ ngơi, dâng trà nước lên. Đại nhân dùng trà xong, cơm canh lại được bày lên. Lưu đại nhân tay cầm chén trà, lòng thầm nghĩ:

- Khi nãy bản phủ lên đường Đông thăm thú dân tình, đi ngang qua Vương Quan miếu, chuông trong miếu không ai đánh lại tự kêu. Nhất định trong này phải có ẩn tình chi đây.

Đại nhân trầm ngâm hồi lâu, nói:

- Có cách rồi. Ngày mai thẳng đường, sao ta không làm như vậy, làm như vậy, tất sẽ rõ chân, giả, thực, hư.

Lúc này trời đã tối, người hầu châm đèn lên. Chuyện đến đây không cần kể ra đây. Sáng hôm sau, Trương Lộc mời đại nhân dậy rửa mặt, dâng trà. Trà nước xong xuôi, Lưu đại nhân thay đồ, nói:

- Trương Lộc, hãy truyền lệnh, bản phủ lập tức thẳng đường xét việc.

Trương Lộc ứng tiếng, xoay mình đi ra. Ra tới ngoài, nhắc lại lời của đại nhân một lượt, tam ban thư lại nhất tề vào hầu.

Trương Lộc vào trong, bẩm lại với đại nhân. Đại nhân gật đầu, vội vã đứng dậy, đi ra ngoài. Trương Lộc theo sau. Ra tới bên ngoài, vượt qua bình phong, xuyên qua noãn các, lên công đường, ngồi xuống. Đám thư lại đứng nghiêm ở hai bên. Lưu đại nhân ngồi nghiêm chỉnh, với tay lấy ra hai tấm thẻ bài, nhìn vào, thấy trên đó viết "Chu Văn, Chu Thành". Lưu đại nhân nhìn xuống dưới, nói:

- Chu Văn, Chu Thành!

- Có! Bọn tiểu nhân xin nghe lệnh!

Đại nhân nói:

- Hạn cho các người trong năm ngày phải bắt cho được Chung Tự Minh đem về đây thẩm vấn.

- Dạ!

Đại nhân nói xong, ném hai tấm lệnh bài xuống. Bọn Chu Thành nhất lệnh bài lên, cầm trên tay, dập đầu, nói:

- Bẩm đại nhân, tên Chung Tự Minh này là người châu nào, huyện nào, phủ nào? Hắn sống ở đâu? Mong đại nhân chỉ rõ bọn tiểu nhân còn thi hành phận sự.

Lưu đại nhân nghe họ hỏi vậy. Ngay đến bản thân ông ta cũng không biết người này sống ở đâu. Chẳng qua ông ta chỉ là suy đoán, đuổi hình bắt bóng, dựa vào tài học và trí thông minh của mình, nhưng ông ta cũng không dám chắc có người này hay không, người này có tội hay không? Bèn giả bộ nổi giận nói:

- Thật là lũ nô tài to gan! Còn dám nói càn. Chẳng lẽ bản phủ phải đi cùng các người hay sao? Còn hỏi vòng vo, khinh nhờn vương pháp, bản phủ sẽ cho đánh gãy chân các người!

- Dạ?

Chu Thành vốn đã quen bị sai bảo, ông ta suy nghĩ chín chắn hơn Chu Văn: Trong lòng thầm nghĩ: "Không ổn rồi. Nếu Lưu gù cố ý làm khó bọn ta. Còn hỏi nữa, ông ta sẽ ghép vào tội khinh nhờn vương pháp, bắt tuân thượng lệnh, lôi xuống dưới đánh cho một trận. Được, không cho ta hỏi, ta ra ngoài kia căng tai căng mắt ra, bắt bừa lấy một đứa tên Chung Tự Minh là được. Tục ngữ nói rất đúng: Háo hán không để tâm tới cái thiệt trước mắt. Bỏ đi. Cứ coi như hai đứa bọn ta tháng này vận xấu, gọi đúng ngay tên hai đứa ta. Chi bằng ta cứ tạm đi dò la, tạm lánh khỏi nơi này hẵng hay". Nghĩ xong vội vàng đứng dậy, nhìn Chu Văn, nói:

- Đứng lên đi. Ta đã biết nhà Chung Tự Minh ở đâu rồi.

Chu Văn nghe vậy cũng vội đứng lên. Hai người bọn họ cũng chẳng lạy chào, dắt nhau ra khỏi công đường. Chuyện không nói tới nữa.

Lại nói chuyện Lưu đại nhân xét thêm một số việc khác, đang định bãi đường, bỗng thấy phía dưới có người bước lên, tiến tới trước công án, chấp tay lạy, nói:

- Bẩm đại nhân, thuộc hạ là tri huyện huyện Cú Dung Vương Thủ Thành xin trình báo một vụ án mạng. Có văn thư ở đây, mong đại nhân xem qua.

Lưu đại nhân nghe báo, nói:

- Đưa lên đây ta xem.

Viên thư lại ứng tiếng, đứng dậy, đón lấy văn thư, trình lên cho Lưu đại nhân xem. Lưu đại nhân nhận lấy, chăm chú đọc, thấy trên đó viết:

- Tệ chức tri huyện Cú Dung, tên gọi Vương Thủ Thành. Bồi có vụ án mạng, tệ chức mới trình văn thư lên. Trong địa phận quản lý của tiểu huyện có một tú tài họ Lỗ, tên gọi đầy đủ là Lỗ Kiến Danh, nhà ở trấn Hoàng Trì phía Tây huyện. Trong thôn có tên thổ hào vừa hung vừa ác. Do cờ bạc, đã thắng vợ của Lỗ tú tài bằng số tiền bao nhiêu không rõ. Tên ác bá này vốn là một kẻ cực kỳ giàu có, tên hán gồm ba chữ Hoàng Trí Hắc. Không ngờ vợ của tú tài là người tiết liệt, giai nhân tên gọi Tiêu Tổ Anh. Dù chết quyết không chịu tiết nên đã treo cổ tự tử, để lại mười bài thơ tuyệt mệnh, ai đọc xong cũng cảm thấy xót thương. Cả mười bài thơ này đều được chép sau văn thư, xin đại nhân đọc qua sẽ rõ.

Lưu đại nhân xem xong, bắt giắc giật mình, thầm nghĩ.

Phận nữ lại biết làm thơ, đủ thấy câu "Văn thịnh Nam phương" quả không sai. Đại nhân trầm ngâm một hồi, lại lật phía sau văn thư ra xem.

Đại nhân chăm chú đọc thơ do cô gái họ Tiêu để lại.

Bài thứ nhất:

Phong vũ thê thê lệ ám thương

Thuần y bất nại ngũ canh lương

Huy hào dục ta ai tình sự

Đồ khơi tâm đầu cánh đoạn trường

Dịch thơ

Sùi sụt gió mưa ngán lệ vương

Chịu sao áo rách lạnh đêm sương

Buồn tình nâng bút toan ghi lại

Nhắc đến lòng thêm nỗi đoạn trường.

Bài thứ hai:

Phong xây đình trúc vũ tuyên hoa

Bách truyền ưu sầu chi tú gia

Đặng nhụy bất tri thành vĩnh quyết

Kim tiêu ưu kết nhất chi hoa

Dịch thơ

Gió thổi tre ru trước mái nhà

Ngõ ngang trăm mối chỉ mình ta

Hoa đèn đầu biết là xa mãi

Như héo đêm nay một nhánh hoa

Bài thứ ba:

Độc tọa mao thiêm tạp hận đa

Sinh thần vô nại mệnh như hà

Thế gian đa thiếu quần thoa nữ

Thiên nga ủy khuất thụ tiết ma

Dịch thơ

Mình ngồi thêm có hận bao nhiêu

Nay đúng ngày sinh mạng tính liều

Bao khách quần thoa trong cuộc sống

Riêng ta buồn tủi chịu sao nhiều.

Bài thứ tư:

Nhân ngôn bạc mệnh thị hồng nhan

Ngã ty hồng nhan mệnh diệc nan

Thuyền khởi thanh hệ cân nhất bạc

Cấp lang quan khán lê hằng ban

Dịch thơ:

Ai rằng mệnh bạc ấy hồng nhan

Ta sánh hồng nhan mệnh bạc hơn

Một giải lụa xanh treo rút ngựa

Đề chàng trông thấy lệ mi tràn.

Bài thứ năm:

Thị thù thiết thử mê hồn trận

Lung lạc nhi phu mộ chí triều

Thân quyện nang không quy ngoạ hậu

Châm biên do tự hồ huyền huyền

Dịch thơ:

Ai bày ra cái mê hồn trận?

Lung lạc chồng em sáng đến chiều

Rời rồi túi không về đã ngủ

Còn nghe bên gối gọi yêu yêu 1

Bài thứ sáu:

Phản hương triết thọ cáo thương thiên

Mặc hựu nhi phu duy tảo hoàn

Thúc thủy phụng thiên thư giáo tử

Thân quy hoàng thổ diệc an nhiên

Dịch thơ:

Đốt hương khấn vái đáng cao dày

Phù hộ chồng con chóng trở về

Cơm nước mẹ cha con sách dạy

Thiếp về chín suối cũng yên bề.

Bài thứ bảy:

Điều hòa cảm sát lưỡng tương y

Vong mệnh như ty oán tịch phi

Ưu hữu nhất điều nan giải sự

Sàng đầu ấu tử thủ cô vi

Dịch thơ:

Hài hòa chồng vợ kết làm đôi

Mạng mỏng như tơ sớm đứt rồi

canh cánh một điều khôn giải tỏ

Đầu giường con trẻ núm màn côi.

Bài thứ tám:

Thương hải tang điền thổ biến thiên

Nhân sinh bách tuế tổng quy tuyền

Thủ tín cao đường đa trân trọng

Triệt mặc bi ai tồn thiên niên

Dịch thơ:

Biển biếc ruộng dâu đất đổi dời

Suối vàng trăm tuổi thấy về thôi

Mẹ cha thừa lại nên gìn giữ

Chớ để buồn thương hại tuổi trời

Bài thứ chín:

Ám yếm sài phi dĩ tự tri

Vong mệnh tự tư diệc như quy

Thương tâm cánh hữu ni nam yến

Lai vãng song tiền cách tự phi

Dịch thơ:

Cánh phen nhẹ khép tự mình hay

Chết cũng như về mạng sống này

Bầy én lú lo lòng những xót

Trước song qua lại cứ vờn bay

Bài thứ mười:

Vì nhân hà bất hỷ dư sinh

Ngã hỷ dư sinh thế bất hành

Kim nhật huyền lương vĩnh biệt khứ

Tha niên minh phủ tố ly tình

Dịch thơ:

Đời người ai chẳng tiếc hay sao?

Cuộc sống này ta tiếc được nào!

Treo ngược lên xà nay vĩnh biệt

Tình xa âm phủ kẻ năm nao.

Lưu đại nhân xem xong mười bài thơ tuyệt mệnh của họ Tiêu, bất giác gật đầu khen ngợi, nói:

- Đúng là hồng nhan bạc mệnh!

Kính thưa quý vị độc giả, Lưu đại nhân đã gửi bản tấu vụ này về kinh, tấu lên Hoàng đế Càn Long Lão Phật gia, Thái thượng hoàng xem xong thơ của họ Tiêu, trong lòng vui vẻ, nói:

- Trong đám phụ nữ chỉ người này mới thực sự có tài. Dù thấy phủ Giang Ninh đúng là quê hương của cá, gạo và thi lễ.

Hoàng đế Càn Long lại nghĩ lại, nói:

- Tên thổ hào Hoàng Trí Hắc này thực đáng ghét.

Rồi nâng bút phê vào phía dưới bản tấu của Lưu đại nhân rằng:

- Phật thổ hào Hoàng Trí Hắc một vạn lạng bạc, dùng tiền đó xây miếu thờ họ Tiêu. Lại chặt hai bàn tay đã đánh bạc của tú tài họ Lỗ mang về thờ cùng trong miếu ấy với họ Tiêu.

Kính thưa quý vị độc giả, nếu trong số quý vị có ai từng tới Giang Ninh hẳn phải biết, ngôi miếu này vẫn còn tồn tại cho tới tận ngày nay. Chuyện này tạm thời không nhắc tới nữa.

Lại nói chuyện Lưu đại nhân, tuy đã viết bản tấu gửi về kinh, lại xử lý thêm một số việc nữa rồi mới ban lệnh bãi đường.

Chuyện không nhắc tới nữa.

Ta lại nhắc tới chuyện hai người bạn Chu Văn, Chu Thành phụng mệnh của đại nhân đi bắt Chung Tự Minh. Hai người rời khỏi nha môn, đi thẳng tới một quán rượu, ngồi xuống, gọi hai bầu rượu ra ngồi uống với nhau. Chu Văn đưa mắt nhìn Chu Thành nói:

- Ông em à, người biết nhà gã Chung Tự Minh kia cách đây xa không? Hắn làm nghề gì?

Chu Thành nói:

- Ông anh à, ông anh hỏi hay lắm! Tôi đâu biết nhà hắn cách đây bao xa, hắn làm gì đâu.

Chu Văn nghe Chu Thành nói vậy, bèn nói:

- Hay nhỉ. Vậy mà khi nãy ngươi dám mở miệng nói bừa.

Tại sao khi nãy ngươi lại nói là biết?

Chu Thành nói:

- Ông anh, ngươi làm nha dịch thực uống công. Sự việc này, ngươi cũng chẳng biết đầu cua tai nheo ra làm sao. Cái lão gù Lưu đại nhân này tự bày ra. Nay chính lão cũng chẳng biết thằng cha kia ở đâu nên mới bắt bọn ta đi mò kim đáy bể. Nếu ngươi còn hỏi nữa, ông ấy sẽ nằng ngươi về tội cãi lại cấp trên, không cho ngươi có cơ hội biện minh, nhẹ thì đánh hai mươi trượng, nặng sẽ phải năm mươi. Đánh xong vẫn bắt ngươi đi tước nã người, thế có phải là khổ hay không? Đề ông ta vô duyên vô cớ đánh cho một trận. Nếu ta không nói rằng mình biết, hai chúng ta đây sao ra khỏi chốn đó. Cứ tạm thoát ra đã rồi sẽ nghĩ kế sau. Ngươi nghe xem ta nói có đúng hay sai?

Chu Văn nghe xong, nói:

- Hay lắm. Đúng là có ngươi! Chuyện đã đến nước này, ta cũng bày ra một kế. Ngươi nghĩ xem, đất trời trong thiên hạ rộng lớn là vậy ta đi đâu bắt hãn. Hơn nữa, hạn bắt người của ông ta đưa ra lại gấp. Theo ý ta, đi tìm vẫn phải đi tìm. Nhưng ta nghe nói ở huyện Cú Dung đang có diễn kịch ở phố Thập Lý bên ngoài cửa Bắc của chúng ta đây. Người ta ai cũng khen đoàn kịch của Từ Ngũ Gia diễn rất hay. Chúng ta uống rượu xong, sao không tới đó xem kịch một hồi? Cứ đi chơi cho vui vẻ đã. Thời hạn vẫn còn năm ngày, từ từ rồi sẽ nghĩ ra kế đối phó lại ông ta. Nếu không đối phó lại, ông ta muốn đánh, chúng ta cho đánh. Dù gì cũng không đến nỗi phải lấy mạng hai ta.

Chu Thành nghe vậy, nói:

- Ông anh à, nay ta cũng đang bó tay đây. Đành phải vậy thôi!

Nói xong, bọn họ đứng cả dậy, trả tiền rượu, rời khỏi quán, đi thẳng ra cửa Nam phủ Giang Ninh, lên đường lớn dẫn tới huyện Cú Dung.

Hai người không chút chậm trễ, trò chuyện xong lập tức lên đường tới huyện Cú Dung. Chu Thành gọi Chu Văn lại, nói:

- Ngươi hãy nghe ta nói đây. Ta theo hầu quan đã được mấy nhiệm kỳ, cũng rất nổi tiếng trong phủ Giang Ninh này. Tri phủ tiền nhiệm thực dễ hầu, đáng tiếc ông ta đã hết hạn ở đây. Lão Phật Gia Càn Long đích thân chọn gã gù Lưu Dung này. Ông ta cười lừa đến nhậm chức. Nói tới chuyện ấy, ta lại buồn cười tới đau cả bụng. Trên đầu ông ta đội cái mũ, tua rua đỏ đã bạc trắng cả ra. Vành mũ rách phải vá bằng lụa xanh, trông thật chán mắt. Tấm áo bằng đoạn xanh của ông ta chắc hẳn mặc đã lâu, khắp trên dưới chỉ chút đầy lỗ thủng. Khắp mình từ trên xuống dưới chẳng đáng giá là bao. Nhìn thấy thứ gì cũng cũ nát, trước sau và chẳng vá chít, đếm không xuê. Ta cũng không biết ông ta có ý ẩn vận vậy hay thực sự là nghèo khó. Theo ta nghĩ, cho dù ông ta nghèo tới đâu, nếu thay bộ đồ khác vào chắc cũng uy phong lắm. Ngày hôm qua, có một thương gia buôn muối tới dâng lễ vật, ông ta không nhận. Xem ra cái ông gù này cũng chẳng biết nể tình. Còn nhắc tới chuyện ăn uống của ông ta lại càng buồn cười hơn nữa. Ông em hãy nghe ta kể đây này: Từ khi tới nhậm chức tới nay, ta chưa lần nào thấy ông ta ăn miếng thịt, chẳng khác gì một người ăn chay vậy. Còn tên người hầu thường thấy đi mua rau. Còn nữa, lại thấy hãn mua đậu phụ ế. Ta hỏi hãn mua về làm gì, hãn nói: "Mua về thái ra nấu canh, đại nhân rất thích ăn món này. Một tháng đưa cho tôi sáu xâu tiền. Hai thầy trừ tôi, một ngày chỉ dùng có hai trăm tiền, đâu dám mua thịt. Muốn có miếng bỏ mồm thực là khó! Tới ngày rằm Trung Thu mười lăm tháng tám, đại nhân mới cho ăn mặn. Mỗi người được ăn một cân hành".

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, bước chân nhẹ như gió cuốn. Cuốn sách này không kể chuyện dông dài, những chuyện vặt vãnh khác không nhắc tới. Chỉ một lúc sau, thành trì huyện Cú Dung đã hiện ra trước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Công Kỳ Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Hung thủ sa lưới chốn sông bài

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, không lâu sau đã tới cửa Bắc huyện Cú Dung. Họ tiến vào thành, tới một quán rượu, tiến vào hỏi thăm.

- Quan Âm Đường diễn kịch ở ngã tư nào?

Hai người không chút chậm trễ, cứ theo đường lớn đi về phía nam. Chỉ một lúc sau đã tới ngã tư. Lại rẽ về hướng đông là đã nhìn thấy sân khấu. Thấy ở đó không ít người đang vây lấy xem diễn kịch. Hai người tới gần, dừng lại, đưa mắt nhìn lên. Thấy một người còi trần, mặt bôi đen, tay cầm cây cước đang diễn kịch ở trên. Chu Thành thấy vậy, hỏi:

- Không biết đang diễn vở gì vậy? Không giống vở "Điếu Ngư", cũng không giống vở "Đã triều".

Có một người đứng cạnh, nói:

- Ông không biết vở này hay sao? Đây là vở "Đỗ Vương Gia tào Bắc, ngự giả thân chinh, đại chiến xuất Lư Oa".

Hai viên thừa sai nghe vậy, nói:

- Đây đúng là một vở kịch mới.

Hai người nói xong, lần tới chiếc bàn đối diện sàn diễn, ngồi xuống. Rót đầy hai chén trà, chợt thấy một người ở phía đông nói:

- Hai vị đi thi hành công vụ ư? Lâu lắm mới gặp! Tối đây làm gì vậy?

Chu Văn, Chu Thành nghe thấy vậy, vội đưa mắt nhìn qua, nhận ra người ấy là mã khoái của huyện Cú Dung tên Kim Lục.

Hai người nhận ra, liền hỏi:

- Là bác Kim Lục đó ư? Lâu lắm không gặp.

Nói xong bưng bát trà tới bàn Kim Lục. Ba người ngồi chung một bàn. Kim Lục nói:

- Hai bác tới đây có việc gì vậy?

Chu Thành nói:

- Thứ nhất là tới xem kịch, thứ hai là tìm một người bạn.

Kim Lục nghe vậy, nói:

- Gần đây có quan tri phủ mới nhậm chức là Lư gù. Ông này cũng thực thà, chỉ lo chuyện đầu đầu.

- Chớ nhắc tới ông ta. Đây cũng là điều khó khăn của bọn tôi. Nhưng bọn tôi cũng không tiện nói rõ ra đây.

Kim Lục nói:

- Hai bác ở đây xem kịch làm gì. Vở kịch này cũng chẳng hay đâu. Các bác thử nghĩ xem, sáu râu tiền, hai đấu gạo, mười cân dưa, hát năm ngày, thế còn gì gọi là kịch hay nữa. Chẳng qua cũng chỉ vui nhộn hơn hai con chó cắn nhau một chút mà thôi. Theo ý tôi, hãy tới nhà tôi chơi. Ở nhà tôi có trò vui, có một gã họ Ngang rất giàu có. Tôi đã hẹn với hai người nữa, cùng với Lục hòa thượng của Quan Âm Đường. Bốn người bọn họ đang chơi bạc với nhau. Mỗi người họ có hai mươi râu tiền mặt. Chúng ta tới đó xem. Nếu là người của ta thắng, chúng ta sẽ đi ăn nhậu. Còn nếu là người bên kia thắng, hai bác hãy đánh theo sự liếc mắt của tôi. Khi tôi nhảy mắt, các bác hãy ra tay, vội lấy con súc sắc, làm rối tung cả lên. Ta nhân lúc rối loạn lấy hết tiền của bọn họ. Vậy là xong.

Hai viên thừa sai nghe mã khoái Kim Lục nói vậy, họ đều vui vẻ nói:

- Bác Lục, vậy thì chúng ta thắng chắc rồi. Ta đi thôi.

Nói xong, ba người cùng đứng dậy. Mã khoái Kim Lục tranh trả tiền trà nước rồi ba người mới lên đường. Vượt đường lớn, ngõ nhỏ, chỉ một lúc sau đã tới trước nhà Kim Lục.

Kim Lục dẫn Chu Văn, Chu Thành vào trong. Vừa ngồi xuống, đã thấy gã trẻ tuổi đang ném con súc sắc, nói:

- Kim Lục gia, ông còn tiền không, cho tôi mượn hai râu?

Một lúc nữa trở về phòng trọ sẽ trả lại ông.

Mã khoái Kim Lục nghe hắn nói vậy, trong lòng thầm mừng rỡ. Người của ông ta đã thắng! Tuy gã thanh niên này đã thua sạch hai mươi râu tiền nhưng Kim Lục biết hắn vẫn còn tiền nên cố ý nói với một người trong đám là Vương Ngũ rằng:

- Vương Ngũ ca, hãy đưa cho đại ca Chu văn đây năm râu tiền để anh ấy chơi một lúc. Cứ nghe theo tôi, đảm bảo sẽ ăn.

Wương Ngũ giả bộ ngần ngại, nói:

- Cứ cầm tạm một râu chơi trước đã.

Chợt lại nghe người kia nói.

- Kim Lục ca, sao lại khổ sở thế. Gặp đúng vận xui. Thế này vậy. Ông hãy sai người tới quán trọ của nhà Vương Hồ Thần ở cổng tây, nói Chung lão thúc cần mười râu tiền.

Wương Ngũ nói:

- Hãy lấy tạm một xâu chơi trước đã, được không?

Mã Khoái Kim Lục đứng ở một bên nói chen vào:

- Hai vị không biết nhau sao?

Rồi dùng tay chỉ người trẻ tuổi, nói:

- Vương Ngũ ca, vị này là Chung lão thái gia ở phủ Giang Ninh!

Lại chỉ người kia nói:

- Còn đây là Vương Ngũ gia, chủ xưởng mộc ở cửa Đông.

Đều là người nhà cả.

Vương Ngũ nghe Kim Lục nói vậy, cố ý đưa mắt nhìn người trẻ tuổi, nói:

- Chung lão thái gia, thứ cho tôi có mắt không trông. Thât kính, thât kính.

Chung lão nói:

- Đâu dám, đâu dám.

Mã Khoái Kim Lục quay đầu lại, nói:

- Chu đại huynh, hay nhờ anh đi cho một chuyến vậy. Hãy tới quán trọ nhà Vương Hồ Thần ở cửa tây nói Chung lão thúc đang đánh bạc ở nhà tôi, cần mười xâu tiền.

Chu Thành nhận lời, khẽ đưa mắt về phía Chu Văn. Chu Văn hiểu ý. Chu Thành sai bước đi ra ngoài, Chu Văn cũng bước ra. Hai người cùng nhau rời khỏi cửa nhà Kim Lục, lúc này mới mở lời nói chuyện với nhau.

Hai người bọn họ đứng ngoài cửa. Chu Thành mở miệng nói:

- Người khi nãy đánh bạc trong kia chắc có điều gì mờ ám lắm. Tuy anh ta ăn mặc rất sạch sẽ, nhưng diện mạo hung dữ, mặt mũi gồ ghề, không giống như diện mạo của người dân lương thiện. Thằng nhãi ấy trông bộ dạng ngang ngạnh lắm. Nghe người ta gọi hắn bằng ba chữ "Chung lão thúc". Hơn nữa, xem hắn đốt tiền cũng kinh khủng, trông bộ dạng lại không giống với phong cách. Việc này thực khó xử. Sao chúng ta không tới quán trọ của Vương Hồ Thần hỏi cho rõ xem hắn là ai?

Hai người nói chuyện xong, không chút chậm trễ, vội đi xuyên đường lớn, ngõ nhỏ tiến lên, chẳng còn lòng dạ nào để ngắm cảnh phố phường nữa. Họ nhanh chóng ra khỏi huyện thành Cú Dung. Đi qua cầu treo, hướng về phía nam, thấy phía trước có một khách điểm. Đúng lúc ấy Vương Hồ Thần đang đứng trước cửa, ngẩng đầu nhìn lên, thấy hai vị thừa sai của phủ Giang Ninh. Do phủ, huyện cách nhau không xa lắm nên hai vị thừa sai vẫn hay qua lại huyện này nên chủ quán cũng biết mặt. Có điều, họ chỉ chào hỏi xã giao với nhau thôi, không giao tình thân mật lắm. Vương Hồ Thần mỉm cười, hỏi:

- Xin hỏi hai vị hôm nay tới huyện này có việc gì vậy? Xin mời vào tề quán uống chén trà.

Hai viên thừa sai nghe vậy, nói:

- Tôi đây thăm lão huynh thôi.

Hai người nói xong, bước vào trong quán. Vào trong sảnh tiếp khách, thi lễ xong xuôi, nhất tề ngồi xuống. Chu Thành mở lời nói:

- Trong quý quán có một người tên "Chung lão thúc" ở. Hôm nay, anh ta tới nhà mã Khoái Kim Lục đánh bạc, nhờ chúng tôi đến đây lấy mười xâu tiền.

Chủ quán nghe vậy, hướng mắt nhìn hai vị thừa sai, nói:

- Tôi đây thăm lão huynh tôi thôi ư?

Chu Thành lại nói:

- Xin hỏi Vương huynh, phải chăng hắn là bạn của huynh? Nếu không chắc cũng phải là anh em họ gần.

Vương Hồ Thần nói:

- Xin nói rõ cho hai vị nghe. Hắn vốn họ Chung, sống tại Giang Ninh, tên đầy đủ gồm ba chữ "Chung Tự Minh". Hôm qua hắn cùng một người nữa tới thuê phòng trọ ở đây. Người kia chưa tới ba mươi tuổi độ hai bảy, hai tám gì đó. Sáng hôm qua họ cùng đi ra ngoài, nói tới Bắc Trang thăm bạn bè gì đó. Khi trở về chỉ thấy có một mình hắn, hắn nói người kia ở lại nhà họ hàng có việc...

Chủ quán nói chưa dứt lời, trên mặt hai vị thừa sai đã hiện rõ nụ cười rạng rỡ.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Công Kỳ Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Hai vị thừa sai nhân cơ hội kiếm tiền

Hai vị thừa sai nghe Vương Hồ nói vậy, bất giác như mở cờ trong bụng. Chu Thành cố ý lái câu chuyện sang chủ đề khác:

- Vương đại ca. Thế này nhé, chúng ta không nói chuyện phiếm nữa. Hãy quay về chủ đề chính đi thôi. Rốt cuộc hần còn tiền để lại ở đây không?

Vương Hồ Thần thấy nhắc tới tiền, nói:

- Ở đây hần còn gần mười xâu tiền, còn thiếu tôi hơn hai xâu. Nếu muốn lấy, tôi chỉ có thể trao cho các vị tám xâu, còn lại cứ để chúng tôi tính toán với nhau.

Chu Thành nói:

- Cứ quyết định như vậy.

Vương Hồ Thần liền kiếm một cái ruột tượng cũ, bỏ tám xâu tiền vào đó, trao cho Chu Thành. Viên thừa sai này đưa tay ra nhận lấy, chào Vương Hồ Thần. Vương Hồ Thần tiễn hai người họ ra khỏi cửa, chấp tay bái biệt.

- Chu Văn, chúng ta vô tình lại làm xong nhiệm vụ. Thăng nhải này đã mang họ Chung. Con mẹ nó, bất kể đúng hay sai, chúng ta về cứ bắt lấy thăng ranh này. Vậy là hai đôi mắt của bọn ta đỡ phải dương lên tìm kiếm rồi.

Chu Văn nói:

- Anh nói phải lắm.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, bất giác đã tới cửa tây huyện Cú Dung. Chu Thành nói:

- Người anh em Chu văn, hôm nay chúng ta thực gặp may. Còn về tám xâu tiền này, chúng ta tạm gửi tại quán rượu quen.

Quay lại gặp thăng ranh kia, nói chủ quán không chịu đưa, nói ông ta không biết bọn ta, bảo hần phải tự về mà lấy. Nhân cơ hội này, chúng ta bắt luôn hần. Tiền của hần đây chúng ta sẽ giữ lại đó chẳng phải là chuyện hay lắm sao?

Chu Văn nói:

- Chu Thành à, mặt lắm tất phải có ruồi nhiều. Rốt cuộc anh vẫn là người thông minh. Đúng là con cóc đen!

Nói xong, hai người rẽ vào quán quen, gửi mấy xâu tiền vàng này lại đó rồi mới rảo bước đi về phía nhà mã khoái Kim Lục.

Hai người vào phòng, nói:

- Chủ quán không chịu đưa tiền. Ông ta nói không quen bọn ta, bảo anh phải về mà lấy.

Mã khoái Kim Lục nói:

- Không cần đâu. Đợi lúc nữa Chung lão thúc gối lại được Mà!

Chu Thành bước tới trước mặt Kim Lục, khẽ xô ông ta ra, sải bước đi ra ngoài. Kim Lục đi theo sau. Họ ra tới ngoài sân thì đứng lại. Chu Thành hạ giọng, nói:

- Kim Lục ca, Chung lão thúc kẻ đang đánh bạc trong kia chính là người chúng tôi nhận lệnh phải đi bắt.

Rồi lại kể cho Kim Lục nghe chuyện Lưu đại nhân. Kim Lục nói:

- Đã vậy xin hãy đợi tôi vào trong kia, đuổi hết mọi người đi. Hai vị, một hãy canh chừng ngoài cửa, một vào trong động thủ, tôi ở trong sẽ giúp một tay.

Chu Thành nói:

- Xin cảm ơn anh đã giúp đỡ.

Kim Lục nói:

- Ông em, nói chuyện gì vậy? Chúng ta như nhau, đều là người trong ngành cả.

Nói xong, họ trở vào phòng. Thừa quý vị độc giả, nếu là sai nha nơi khác tới bắt người, tất phải có lệnh của quan huyện mới được thi hành. Vậy mà ở đây không cần, thế là làm sao?

Huyện Cú Dung chỉ cách phủ Giang Ninh sáu mươi dặm đường, hơn nữa, quan huyện còn là thuộc cấp của Lưu đại nhân. Thừa sai tới nha môn của các châu, huyện còn được gọi là "Thượng sai" nên không cần lệnh của huyện vẫn có thể thi hành phận sự như thường. Ở đây tôi đã nói rõ. Giờ xin trở lại với chính truyện.

Lại nói chuyện mã khoái Kim Lục vào giảng lấy hộp súc sắc, nói:

- Các vị, đánh thế thôi. Hãy nghỉ đi. Uống ly rượu xong lại đánh tiếp.

Chắc hẳn quý vị độc giả cũng nghĩ: Kẻ thắng rất mong có cơ hội được thôi. Kẻ thua nghe vậy hẳn phải cuống lên, nói:

- Kim Lục ca, đánh còn đang rõ, lúc này uống rượu sao nổi?

Họ đang xôn xao, thừa sai phủ Giang Ninh là Chu Thành tiến vào, lấy từ ống tay áo ra một sợi dây thừng, tiến tới trước gã họ Chung, soạt một tiếng, quần vòng quanh người hắn.

Chẳng nói chẳng rằng, lời tuốt lệnh bài ra, cầm lên, gã họ Chung thấy vậy kêu gào ầm ĩ, nói:

- Thế này là thế nào? Sao lại bắt tôi? Tại hạ đâu có làm điều gì phạm pháp? Đúng vậy, muốn bắt bạc, phải giải tôi tới bộ phận xử lý đánh bạc của huyện, thế mới đúng. Nếu là bắt bạc, bọn họ cũng cùng đánh bạc, phải bắt cả bọn họ mới đúng. Quan ty tôi đều quen cả, tôi đó cũng chẳng nên cơm cháo gì. Muốn vùi tiền của tôi ư? Nói cho các vị nghe, đừng hòng moi được một xu nào của tôi. Chung lão thúc tôi từ năm mười mấy tuổi đã lăn lộn ngoài đời, chưa từng phải tiêu ra một xu nào vào những việc thế này. Để rồi các vị xem.

Chu Thành nghe vậy, quát lớn:

- Gã họ Chung hãy nghe cho kỹ đây. Người không làm điều trái với lương tâm, chắc chắn gặp chuyện sẽ không giật mình. Người làm gì, chẳng lẽ trong lòng còn chưa rõ hay sao? Muốn đánh bạc, ngày khác sẽ đánh. Còn bây giờ, tạm tới cửa quan trước đã. Bọn ta phụng mệnh Lưu đại nhân tới bắt người, lệnh bài đỏ chói có ở đây. Người có tội, người vô tội, bọn ta không cần biết. Khi gặp đại nhân, trên công đường sẽ rõ cả thôi. Gặp người ở đây, đúng là phúc tinh chiếu mạng bọn ta, đỡ cho đôi mắt của bọn ta phải căng ra tìm kiếm.

Chu Thành nói xong, gã họ Chung không nói năng gì nữa.

Cúi đầu một hồi mới mở lời:

- Xin hai vị thượng sai hãy nghe tôi nói: Nếu đã phụng mệnh tới bắt tôi, phép được tôi đâu dám không tuân? Thượng sai thử nghĩ xem, trong thiên hạ thiếu gì người cùng họ, cùng tên, liệu hôm nay các vị có bắt nhầm người không?

Chu Thành nghe vậy, mở miệng nói:

- Mặt trời còn có lúc sáng, lúc tối. Phải cũng bắt, không phải cũng bắt. Hãy tới phủ Giang Ninh, gặp phủ đài Lưu đại nhân mà tranh biện.

Gã họ Chung nghe vậy cuống lên, mắt ngó quanh. Kim Lục nói:

- Nay anh có mười bảy xâu tiền ở đây, hãy cứ để tôi giữ hộ. Lại đưa mắt nhìn hai viên thừa sai, nói:

- Xin hai vị thượng sai hãy nghe tôi nói: Tại hạ kết bạn khắp gần xa, lẽ nào không hiểu được thế thái, nhân tình. Trong nhà tôi vẫn còn mấy xâu tiền, hai vị cầm lấy làm lộ phí. Tôi và hai vị đưa anh ta lên phủ Giang Ninh, tới trước đại nhân để biện minh. Nếu đúng người cần bắt, tất hẳn sẽ tra tay vào còng. Chu Thành sẽ phải đi một chuyến. Cầm lấy tiền chúng tôi làm lộ phí. Có điều, hãy lượng chút tình của tại hạ. Chẳng lẽ tại hạ bắt hai vị bỏ tiền túi ra chi dùng hay sao? Thôi thì coi như tôi đã mù mắt, kết nhầm bạn xấu!

Hai vị thừa sai nghe vậy, lòng thâm mừng rỡ, mặt mày tươi tắn, đúng là có tiền mua tiền cũng được. Hơn nữa, lão gia trong phủ nhà quả là rần rần. Nay thấy có tiền, không muốn cười cũng phải cố gượng mà cười, nói:

- Họ Chung chú ý nghe đây: Theo tôi thấy vụ này, người chó nên quá lo ngại. Tuy trên lệnh bài viết rõ danh tánh, nhưng không bằng, không chứng. Hãy tới phân biện rõ ràng với ông chủ có lẽ ông ta sẽ chẳng làm khó gì được cho người. Bọn ta đây cũng chỉ là bắt đắc dĩ, ông ta bảo đi đằng tây, bọn ta quyết không dám đi đằng đông. Ta thấy anh cũng là một người bạn, từ xưa tới nay, người mất kém vẫn thương người kém mất.

Nói xong vội đứng dậy nhìn Kim Lục, nói:

- Kim Lục ca, trời cũng không còn sớm nữa. Hai chúng tôi phải đưa Chung lão đây lên phủ Giang Ninh, đi gặp Lưu đại nhân. Xin tạm thất lễ.

Kim Lục nghe vậy, nói:

- Hai vị huynh đệ, tôi chẳng biết nói gì hơn. Chung lão thúc đây là một người bạn, xin hãy chiếu cố cho.

Hai vị thừa sai nghe vậy nói:

- Câu này còn phải nói hay sao?

Ba người đứng dậy đi ra ngoài. Kim Lục tiến ra khỏi cửa rồi trở vào. Chuyện không cần nhắc tới nữa.

Lại nói chuyện hai vị thừa sai cùng gã họ Chung ba người không dám chậm trễ, lập tức rời khỏi huyện thành Cú Dung.

Ra khỏi thành, trời đã tối. Tuy phủ Giang Ninh cách huyện Cú Dung không xa lắm, chỉ khoảng năm, sáu mươi dặm đường nhưng cũng phải tới canh ba họ mới về tới phủ Giang Ninh.

Lúc này công thành đã đóng, họ đành phải tìm một quán trọ quen nghỉ lại. Chuyện đêm ấy không cần phải kể. Tới sáng sớm ngày hôm sau, ba người trở dậy, không dám nán nã, vào thẳng phủ Giang Ninh theo lối cửa Nam Xuyên qua đường lớn, ngõ nhỏ. Không lâu sau, họ đã tới trước nha môn phủ đài. Đúng lúc này, Lưu đại nhân đang thẳng đường. Chu Thành nói:

- Chu lão đệ, hãy cùng Chung lão thúc đợi ở đây, để ta vào trước bẩm với đại nhân.

Nói xong, quay mình bước vào trong. Tới trước công đường, quỳ xuống, nói:

- Bẩm đại nhân, tiểu nhân phụng mệnh đại nhân, đã bắt được Chung lão thúc giải về, hiện đang đứng đợi ngoài cửa.

Lưu đại nhân nghe vậy phán:

- Các người bắt được người ấy ở đâu?

Chu Thành nghe hỏi, vội kể lại chuyện họ tới huyện Cú Dung xem kịch đi nhằm vào sòng bạc ra sao một lượt. Lưu đại nhân nghe xong, nói:

- Đã vậy hãy dẫn vào đây!

Chu Thành ứng tiếng, đứng dậy, lui xuống khỏi công đường.

Một lúc sau, giải Chung Tự Minh vào, bắt quỳ bên dưới. Lưu đại nhân ngồi trên công đường chăm chú nhìn hán.

Lưu đại nhân chăm chú nhìn kẻ quỳ dưới công đường kia, thấy hán mặt mày gồ ghề, hung dữ. Hai hàng lông mày rậm che ngang đôi mắt hung ác. Hán có đôi tai vênh của loại người phá gia chi tử, tướng ngũ đoản lộ rõ hung tàn. Bên mình mặc một bộ đồ sạch sẽ, đai lụa Hà Nam thắt ngang lưng, đầu đội một chiếc mũ màu đen, viền mũ bằng vải giả nhung. Chân đi tất vàng, giày bằng đoạn xanh. Đại nhân nhìn hán một hồi, nói:

- Nhà ngươi ở đâu, thuộc châu, huyện nào. Ở nông thôn hay ở trấn thành? Làm nghề gì? Cuộc sống từ trước tới nay thế nào phải khai cho rõ.

Chung lão nghe hỏi vậy vội khẩu đầu, nói:

- Đại nhân thanh thiên ở trên xin nghe tiểu nhân nói: Tiểu nhân công ăn việc làm, cũng không kinh doanh, buôn bán. Nhà tiểu nhân vốn ở Giang Ninh. Cha mẹ đều đã qua đời cả gia sản thất tán, nghèo nàn. Tiểu nhân không có anh em trai, chỉ có một người em gái tên gọi Tiểu Thanh. Bởi tiểu nhân không có gia quyến nên em gái phải đi tới ở nhờ nhà người em họ. Tuy sống nghèo nàn nhưng tiểu nhân rất biết an phận, không dám làm điều gì phi pháp. Nay xin hỏi đại nhân, tiểu nhân đã phạm tội gì? Sai nha lại tới bắt trói tiểu nhân, mong thanh thiên đại nhân phán xử công bằng, chớ để tiểu nhân bị oan uổng.

Đại nhân nghe vậy, ngồi trước công đường nổi giận đùng đùng, quát lớn:

- Cuồng đồ to gan hãy nghe đây! Ngươi khua môi múa mép như vậy đủ rồi. Ta sẽ lập tức khiến ngươi rõ. Tạm thời lôi hán xuống, giam lại đã.

Đám người mặc áo xanh dưới công đường ứng tiếng. Lưu Đại nhân ngồi trên, nói:

- Thừa sai trực nhật nghe đây.

Còn chưa dứt lời đã có tiếng dạ ran. Một viên thừa sai tên Vương Minh tiến ra quỳ trước công đường. Đại nhân ngồi trên, nói:

- Vương Minh nghe lệnh. Mau chóng lên đường Đông, ở phía đông tòa miếu thổ địa trên đường Đông có một ngôi tiểu lầu cổng xanh xây bằng đá trắng, đối diện cổng ấy có mấy cây táo. Trên cổng có dán một đạo bùa, chủ nhà ấy là một cô gái xinh đẹp. Hãy truyền lệnh gọi cô ta tới đây, bản phủ có điều muốn hỏi.

Vương Minh ứng tiếng, xoay mình đi ra. Lại nói chuyện Lưu đại nhân rùng cột của nước nhà dặn dò hãy nán lại, bãi đường chậm một chút, đợi cô gái tới hỏi cho rõ ràng.

Chương 9: Đệ đơn kêu oan, dân nữ lên công đường

Lưu đại nhân trên công đường dặn dò rằng:

- Tạm thời bãi đường, khi nào cô gái ấy tới, hãy vào báo cho ta biết. Đám thuộc hạ dạ ran. Chỉ thấy đại nhân lui ra phía sau tấm bình phong. Chuyện không cần kể nữa.

Lại nói chuyện thừa sai Vương Minh phụng mệnh Lưu đại nhân lên đường Đông truyền vợ của Phú Toàn lên nhà môn xử việc. Anh ta không dám chậm trễ, sải bước đi như tên bắn về hướng đông. Chỉ một lúc sau, tới miếu thổ địa. Ngược mắt nhìn lên, quả nhiên thấy phía nam có mấy cây táo. Lại nhìn về hướng bắc, quả nhiên nhìn thấy một ngôi lầu nhỏ có cửa cổng xây bằng đá vôi. Nhìn xong, tiến tới chân tường, dừng lại. Quả nhiên thấy trên cổng có dán một đạo bùa màu vàng. Vương Minh thấy vậy, nghĩ: Không biết tại sao Lưu gù lại biết tường tận đến như vậy.

Chẳng nhẽ ông ta thực sự biết phép thuật, đoán trước được mọi chuyện hay sao? Nghĩ xong đưa tay lên gõ cửa. Cốc, cốc, cốc mấy tiếng vang lên.

Lại nói chuyện người đẹp Bạch Thúy Liên đang ngồi trong phòng bỗng nghe thấy tiếng gõ cửa, liền nói:

- Thanh Nhi, em đi xem xem, có người gõ cửa, có lẽ là anh rể của em về đó.

Quý vị độc giả thử nghĩ xem, cái sân ngăn cách nhà và cổng được bao xa? Họ Bạch ở trong phòng với Thanh Nhi, thừa sai Vương Minh đang đứng ngoài cửa đều nghe rõ mồn một!

Anh ta liền cảm thấy hồi hộp trong lòng.

Không nói chuyện Vương Minh đang đợi ngoài cửa. Lại nói chuyện Thanh Nhi nghe chị nói vậy, nàng không dám chậm trễ, vội xoay mình, cất đôi chân to bè loẹt xoẹt đi ra cổng, hướng ra ngoài, nói:

- Ai tới gõ cửa nhà tôi vậy?

Thừa sai Vương Minh nói:

- Là tôi! Tôi mang tin tới đây.

Thanh Nhi nghe vậy, nói:

- Xin đợi một chút, để tôi vào báo lại với chị tôi đã.

Nói xong chạy ngay vào trong, nói:

- Chị à, anh rể em sai người đưa thư về.

Họ Bạch nghe vậy, nói:

- Nếu là vậy, em hãy mời người ấy vào đây gặp ta.

Thanh Nhi xoay mình bước ra ngoài, tới trước cổng dừng lại nhìn viên thừa sai, nói:

- Chị tôi có lời mời đại gia vào trong nói chuyện!

Nói xong Thanh Nhi đi trước, viên thừa sai đi sau. Chỉ một lúc đã vào tới sảnh đường, ngồi xuống. Họ Bạch nói:

- Thanh Nhi dâng trà!

Thanh Nhi ứng tiếng, bưng trà ra.

Thừa sai Vương Minh ngắm giai nhân đang ngồi trước mặt.

Chỉ thấy mái tóc của nàng đen như mực tàu để xõa thực xinh đẹp. Đôi tai đeo khuyên hình hoa đào. Nàng có đôi mắt trong veo như mặt nước hồ thu, sáng lấp lánh, khuôn mặt đẹp như đóa phù dung nở nà, cái miệng anh đào đỏ thắm. Đôi mày liễu cong như vầng trăng khuyết. Khi mở miệng nói, để lộ hai hàm răng trắng như ngà. Mười ngón tay thon thả như mười búp măng, trên cổ tay đeo chiếc vòng thực tử Nhiều Nhân Minh. Dù có dùng hết hàng

vạn cuốn sách cũng không thể miêu tả hết vẻ đẹp của nàng. Nàng có bờ eo thon thả, mềm như cành liễu, chân đi đôi hài kim liên màu hồng. Tuy trên mình mặc bộ đồ bằng vải thô nhưng vẫn không làm giảm vẻ trang nhã đến rung động lòng người của mình. Có lẽ Tây Thi tái sinh, Chiêu Thuyền tái thế cũng không thể xinh đẹp hơn nàng. Vương Minh ngắm xong hơi quay đầu qua hướng khác, nhưng mắt vẫn không rời gương mặt nàng, trong lòng thầm nghĩ: Người này trông thật đáng yêu. Nếu phải niệm ngàn vạn lần câu "Cứu khổ Quan Thế âm" để có được nàng làm vợ thì ta cũng không nề. Người như nàng phải là vợ của kẻ có bạc vạn mới phải. Cô gái thấy bộ dạng Vương Minh như vậy, bất giác nổi giận, nói:

- Nếu có thư từ, tin tức gì, xin hãy đưa ra. Ngồi ngay ở đó làm gì vậy?

Wương Minh trong lòng đang nghĩ vãn vơ, bỗng nghe nàng nói vậy, lập tức ngượng ngùng, ấp úng một hồi, gọi nàng là "nương tử", nói:

- Xin nương tử hãy nghe lời tôi nói. Tôi có tấm thiệp này xin nương tử xem qua.

Rồi móc từ trong lòng ra tấm thẻ bài, trên đó có bút tích của Lưu đại nhân viết bằng mực đỏ. Cô gái nhận lấy, đưa mắt đọc. Thì ra nội dung của nó đề cập tới một vụ án mạng. Chỉ thấy trên đó viết:

- Cấp truyền họ Bạch vào nha môn, bản phủ có chuyện cần hỏi cho rõ ràng.

Giai nhân xem xong trao trả lại, nói:

- Đại nhân đã có lệnh, tôi sao dám bất tuân? Xin thượng sai cho phép tôi trang điểm qua rồi cùng vào nha phủ.

Giai nhân nói xong không chút chậm trễ, vội mở hộp đồ trang điểm ra, lấy một chiếc khăn tay, cài lên đầu, chỉnh lại quần áo cho gọn ghẽ. Chuẩn bị xong xuôi, nói:

- Cảm ơn thượng sai đã cho tôi thời gian trang điểm.

Giai nhân họ Bạch lại nói:

- Xin thượng sai hãy đợi tôi thêm chút nữa, đợi tôi viết một lá đơn kêu oan để lên kêu oan trước đại nhân.

Lúc này, viên thừa sai đang muốn được ngắm thêm dung mạo xinh đẹp của giai nhân lúc nữa, đang mong có cơ hội còn không được. Nay nghe giai nhân nói vậy, liền nói:

- Nương tử, nếu vậy, nàng hãy mau viết đi.

Cô gái nghe vậy vội mở rương lấy văn phòng tứ bảo ra, đặt lên mặt bàn, mài mực thật đậm, chấm bút thật no, nâng bút lên, viết liền một mạch. Chữ vừa chân, vừa thảo, chỉ một lúc sau đã viết xong lá đơn bỏ trong ống tay áo. Vương Minh ở bên cạnh thấy vậy, trong lòng càng thêm kính nể, nghĩ: Cô ta không chỉ dung mạo hơn người, chữ viết cũng rất tuyệt, thực là hiếm có. Như Vương Minh ta sống đã ba mươi năm trời, nay mới được mở rộng tầm mắt!

Chợt lại nghe cô gái mở lời nói:

- Thượng sai, chúng ta đi thôi!

Wương Minh thấy vậy, chẳng còn cách nào khác, lúc này mới miễn cưỡng đứng lên, cố ý ra oai để cô gái phải cầu xin mình, cho mình được oai phong một chút. Mặc dù đứng trước mặt giai nhân nhưng anh ta vẫn rút soát chiếc còng ra, nói:

- Nương tử, chịu khó đeo tạm món đồ này một lúc.

Trước khi đi, Lưu đại nhân không hề dặn anh ta bắt trói, nhưng bởi anh ta muốn giai nhân họ Bạch phải mở lời cầu xin mình, để anh ta có cơ hội nói chuyện với nàng. Ngờ đâu cô gái là người rất hiểu luật, lại thông minh tuyệt đỉnh, liếc mắt qua tấm trát thấy viết hai chữ "cho gọi", không phải là tróc nã. Vậy mà viên sai nha này lại muốn còng nàng, nàng hiểu ngay viên công sai này muốn làm khó cho mình. Cô gái nghĩ ngợi một hồi, đưa mắt nhìn Vương Minh, nói:

- Thượng sai, xin hãy trao còng cho nô gia, nô gia tự đeo lên là được. Vương pháp lễ nào tôi dám không tuân?

Wương Minh nghe vậy, thấy không thể làm khác được, đành phải trao còng cho nàng. Giai nhân nhận lấy, tự còng mình vào.

Lúc này, nàng mới xoay mình bước ra cửa. Họ Bạch quay đầu lại nói:

- Thanh Nhi, ở nhà trông nom nhà cửa cẩn thận, để ta vào phủ minh oan với Lưu đại nhân.

Thanh Nhi ứng tiếng, chuyện không cần phải kể nữa.

Lại nói chuyện thừa sai Vương Minh dẫn theo người đẹp họ Bạch vượt đường lớn, ngõ nhỏ, không lâu sau đã tới trước cửa phủ nha. Vương Minh vào thông báo. Lưu đại nhân nghe báo giai nhân họ Bạch đã được truyền tới, lập tức thẳng đường.

Vừa ngồi xuống, đã thấy thừa sai Vương Minh quỳ dưới công đường, nói:

- Bẩm đại nhân, tiểu nhân Vương Minh phụng lệnh đại nhân đã truyền gọi cô gái ở phía đông miếu thổ địa trên đường Đông tới. Nay xin bẩm rõ với đại nhân.

Lưu đại nhân ngồi trên cao, nói:

- Dẫn cô ta vào.

- Dạ.

Vương Minh ứng tiếng, xoay mình bước ra ngoài, tới trước mặt cô gái, mỉm cười, nói:

- Nương tử, vào gặp quan phủ, phải tháo còng ra để ta dẫn vào gặp đại nhân.

Họ Bạch nghe vậy, nói:

- Thượng sai, không thể tự ý tháo còng ra được. Đợi khi nô gia gặp đại nhân rồi sẽ liệu!

Nàng từ chối, kiên quyết đeo còng vào gặp Lưu đại nhân.

Vương Minh nghe nàng nói vậy, nói:

- Sao phải khổ sở thế! Hôm nay ngươi định trêu gan ta hay sao?

Nói xong, Vương Minh đi trước dẫn đường, cô gái theo sau, tiến vào cửa, thoát chốc đã lên tới công đường. Giai nhân quỳ bên dưới, thừa sai chấp tay, nói:

- Tiểu nhân Vương Minh đã dẫn gái họ Bạch vào.

Đại nhân ngồi trên cao khẽ vẩy tay. Vương Minh đứng sang một bên. Lưu đại nhân ngồi trên cao nhìn xuống, thấy người quỳ dưới công đường phải đeo còng, đại nhân nói:

- Vương Minh!

- Có Tiểu nhân nghe lệnh.

Bảo người đi truyền gọi, sao lại đi còng người ta?

Vương Minh nói:

- Bẩm đại nhân, cô ta đòi đeo mào.

Lưu đại nhân nhìn cô gái, nói:

- Sao ngươi lại đòi đeo còng?

Cô gái nghe hỏi, trả lời:

- Bẩm đại nhân, thừa sai bốn cột nô gia, nô gia không cho, ông liền còng nô gia lại.

Lưu đại nhân nghe vậy, nổi giận đùng đùng, nói:

- Giỏi cho tên nô tài đáng ghét.

Lại dặn:

- Lôi Vương Minh xuống dưới, đánh bốn mươi trượng thật đau.

Thuộc hạ dạ ran, không nói năng nhiều, lôi tuốt Vương Minh xuống ẩn nằm dưới thềm son, đánh chan chất. Hai bên môn Vương Minh sưng vù cả lên.

Lưu đại nhân ngồi trên nhìn xuống, ngắm nghía dung mạo cô gái. Thấy cô ta dùng một tấm lĩnh đen che mặt, lưng thất đại trắng. Đôi mày lá liễu che đôi mắt thu ba, quỳ ngay ngắn dưới công đường. Nàng, tuổi chưa đầy ba chục, chỉ khoảng hai sáu, hai bảy. Đại nhân ngắm một hồi, nhận ra đúng là mỹ nhân mình từng xem bói cho. Lưu đại nhân ngồi trên cao, nói:

- Cô gái kia, hãy ngẩng đầu lên nghe cho rõ đây. Chuyện của ngươi ta đã biết cả. Mấy mạng người trong đó quả không nhỏ chút nào.

Họ Bạch nghe nói vậy vội ngẩng đầu lên, nhận ra đại nhân chính là lão tiên sinh gù đoán số, lập tức hiểu ra ngay đại nhân làm vậy để đi vi hành, một lòng trung quân báo quốc, vì dân.

Giai nhân không dám chậm trễ, vội vàng dập đầu dưới công đường, nói:

- Tội nữ vô tri, có mắt không trông, mong đại nhân thứ lỗi, giờ cao đánh khẽ.

Nói xong lấy lá đơn kêu oan ra. Mười ngón tay búp măng run run trình lên, nói:

- Mong đại nhân chí công vô tư. Tội nữ không hề sợ chết, chỉ có điều trượng phu đến huyện Cú Dung chưa về, không biết chàng có xảy ra chuyện gì không. Nô gia vốn có ý quyên sinh vào hôm qua, nhưng chỉ e trượng phu về nhà không gặp được mặt. Nô gia có chết cũng biến thành oan quỷ bởi bị tên tội đồ ngấm hại, chuyện khó nói thành lời. Đại nhân xem đơn xong khắc rõ.

Lưu đại nhân nghe vậy, nhìn xuống, quát bảo tả hữu:

- Mau đưa đơn kiện lên đây cho bản phủ xem, tiện bề phân xử rõ trắng đen.

Thư lại nghe vậy không dám chậm trễ, xoay mình sai bước tới bên cô gái, đón lấy lá đơn, trao lên cho Lưu đại nhân. Đại nhân nhận lấy đọc:

Bạn đang đọc truyện *Lưu Công Kỳ Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Tham tiền bạc, hung đồ Họ chung hại mạng bạn thân

Lưu đại nhân nhận lấy đơn kiện viết trên giấy trắng, liếc mắt xem qua, thấy chữ trên đơn viết theo lối vừa thảo, vừa chân, không biết nội dung viết những gì.

Lưu đại nhân chăm chú đọc, thấy chữ viết trên đó rất đẹp, viết rằng:

- Dân nữ họ Bạch, tên gọi Thúy Liên. Chồng của nô gia vốn họ Phú, năm nay hai mươi bảy tuổi. Chẳng may cha mẹ mất sớm. Chồng nô gia trên không có anh chị, dưới không em, không buôn bán cũng chẳng kinh doanh, chỉ theo nghề cày cấy nông gia. Chủ đất họ Vương, tên Vương Lục theo cậu lên kinh thành Bắc Kinh. Mỗi năm tới tháng chín lại về thu tiền tô một lần, nghỉ lại trong nhà dân nữ. Không ngờ, tặc đồ Vương Lục mang lòng bất chính, ngấm dùm kẻ điệu hổ ly sơn. Thấy dân nữ có chút nhan sắc, hấn ngấm bày kẻ điệu hổ ly sơn. Hôm ấy ba người cùng ngồi uống rượu, có thêm cả anh họ của nô gia. Họ bàn chuyện tới huyện Cú Dung làm ăn buôn bán, Vương Lục bỏ vốn ra cùng kinh doanh. Ngày hôm sau, anh họ và chồng của dân nữ không dám chậm trễ, vội lên đường tới huyện Cú Dung, chỉ còn lại một mình Vương Lục trong nhà. Tên ác đồ này không từ thủ đoạn dê tiện nào, lên dùm thuốc mê hại dân nữ. Khi hấn đẩy cửa bước vào, dân nữ đã hôn mê. Tên ác đồ này thực đáng ghét, hấn đã cưỡng dâm dân nữ, xâm phạm sự trong trắng của dân nữ. Bẩm đại nhân, gạo tẻ đã nấu thành cơm, nô gia có ý muốn tự tận, nhưng lại sợ ngấm oan, chết không minh bạch, trở thành con quỷ hồ đồ. Dân nữ nghĩ kẻ, muốn lấy mạng Vương Lục. Nô gia giả ý thuận theo tên giặc này, hấn nói sẽ đem nô gia chạy trốn tới Bắc Kinh. Chúng tôi sẽ lên rời khỏi nhà. Trước khi đi nô gia đã chuẩn bị sẵn một con dao sắc nhọn giấu trong lưng. Tới cửa bắc huyện Thượng Nguyên thì dừng lại thuê phòng trọ, nói dối là hai vợ chồng.

Đợi tới khi tên tội đồ ngủ mê mệt, sẽ ra tay. Không lâu sau trống điểm canh ba, nô gia thấy hấn đã ngủ say, lẽ nào chịu lưu tình? Nhưng lại sợ mình phạm nữ, sức yếu, giết không nổi hấn còn rước họa vào thân nên nhắm thật chuẩn vùng ngực trái nơi trên của hấn đâm một nhát chí mạng. Vương Lục hôn về chốn Diêm đài. Mối thù của nô gia cũng đã báo xong, nay đại nhân xử tội vạn đao phân thân, nô gia cũng xin chịu. Đây toàn những lời nói thực, không hề có sự dối trá. Nếu có nửa lời gian dối, trời đất bất dung!

Lưu đại nhân ngồi trên công đường xem kỹ một lượt xong xuôi, nói vọng xuống:

- Họ Bạch kia, việc đã như vậy, người nửa đêm giết chết Vương Lục, nửa đêm nửa hôm, lẽ nào công quán trọ lại không đóng? Người làm thế nào để rời khỏi quán?

Họ Bạch nghe hỏi, vội dập đầu, nói:

- Bẩm đại nhân, đêm ấy có hai xe vải cũng đỗ ở trong quán.

Bởi trước đó đã dặn canh năm phải lên đường cho sớm, quán mở cửa sớm nên tội dân mới rời khỏi điểm được.

Đại nhân nghe vậy, nói:

- Vậy là đã rõ.

Rồi lại dặn dò:

- Dẫn Chung Tự Minh lên công đường!

- Dạ.

Bên dưới dạ ran, không lâu sau, Chung Tự Minh được dẫn lên, quỳ dưới thềm. Lưu đại nhân ngồi trên công đường, nhìn Bạch Thúy Liên, dùng ngón tay chỉ vào Chung Tự Minh, hỏi:

- Bạch Thúy Liên, ngươi hãy nhìn xem, nhận ra người này là ai hay không? Mau lên xem mặt.

Bạch Thúy Liên nghe vậy, không dám chậm trễ, vội đứng dậy, tiến tới trước Chung Tự Minh nhìn xuống. Thấy không phải người lạ, chính là người anh họ của mình. Lúc này, nàng quên việc trả lời Lưu đại nhân, vội nói:

- Anh à, anh cùng chồng em lên huyện Cú Dung, tại sao chỉ một mình anh trở về? Em rể của anh đâu? Anh làm chuyện gì đến nỗi phải lên công đường?

Chung Tự Minh nghe vậy, nói:

- Em họ à, em rể của ta đã về nhà từ mấy hôm trước rồi mà? Tại sao còn hỏi ta?

Hai người nói chuyện bên dưới, Lưu đại nhân ngồi trên nghe rõ từng câu, biết ngay hai người này hẳn có quan hệ với nhau. Hiện nay, chồng của họ Bạch không biết đang ở đâu, nhất định là do họ Chung tham tài hại mệnh mất rồi. Chẳng trách nào chuông không ai đánh lại tự kêu. Thì ra cũng bởi tên hung đồ này. Đại nhân nghĩ xong, ngồi trên công đường, nghiêm giọng quát nói:

- Họ Bạch kia, rốt cuộc ngươi có nhận ra hẳn không?

Họ Bạch nghe hỏi, vội dập đầu, nói:

- Bẩm đại nhân, đây chính là người anh họ, cùng tề phu lên huyện Cú Dung buôn bán làm ăn.

Đại nhân nghe vậy cười nhạt, lại nói vọng xuống:

- Chung Tự Minh, chồng của họ Bạch là Phú Toàn, hai người cùng đi với nhau, tại sao không cùng trở về? Tại sao vậy?

Họ Chung thấy hỏi, vội nói:

- Bẩm đại nhân, em rể tôi nói trong nhà có chuyện nên đã về trước rồi. Tiểu nhân gặp mấy người bạn nên nán lại đó mấy ngày. Vì vậy tiểu nhân mới về chậm.

Đại nhân nghe vậy, nói:

- Ngươi nói có lý lắm. Nếu chỉ khoanh tay hỏi tội, lẽ nào tội phạm chịu khai?

Lại dặn dò tả hữu:

- Đánh hẳn rồi sẽ hỏi.

- Dạ?

Bên dưới nhất tề dạ ran, lập tức mang gậy ra. Tiếng gậy vụt bồm bộp vang vọng công đường. Gã họ Chung thấy vậy, sợ đến hồn bay phách lạc, thậm chí nghĩ. Từ lâu ta đã nghe nói Lưu đại nhân con cóc của vùng Tô Châu, rất khó chơi. Hơn nữa, ta hại người là chuyện có thật. Nếu nay cố cãi, chỉ e xác thịt đau khổ oan uổng. Chỉ bằng khai nhận cho sớm, giữ lấy đôi chân chó chết này. Nếu có làm ma, ở chốn âm gian còn cướp được miếng nước sông mà uống. Xem ra, ta đi nhanh chẳng kém gì con ma chó chết kia. Thì thì mệnh ta phải là vậy rồi. Nghĩ xong, dập đầu nói:

- Bẩm đại nhân, không cần dùng đến cực hình, tiểu nhân xin khai nhận là xong.

Lưu đại nhân ngồi trên công đường nghe vậy, khẽ nở nụ cười, nói:

- Hãy mau khai ra.

Họ Chung dập đầu lạy, nói:

- Xin đại nhân cho phép tiểu nhân khai.

Họ Chung dập đầu lạy, nói:

- Xin đại nhân hãy nghe tiểu nhân kể. Tiểu nhân họ Chung, vốn sống tại Giang Ninh, Chung lão vốn là tiểu danh. Vương Lục trước kia cũng sống tại Giang Ninh. Hẳn à, tiêu sạch hết gia tài, sau đó lên Bắc Kinh sống nhờ vào người thân. Ở đó, hẳn có người cậu buôn bán lập nghiệp tại Kim Ngưu Trì, cũng đáng gọi là bậc phú ông giàu có. Vương Lục ở đó làm giúp cậu, sau này cũng trở nên giàu có ở đất Kim Lăng. Hẳn bèn về đây mua mấy mẫu đất, mỗi năm về thu tô một lần. Năm nay, vào tháng chín hẳn ở Bắc Kinh về, ở tạm lại trong nhà Phú Toàn.

Thấy em họ tôi dung mạo xinh đẹp, Vương Lục sinh lòng tà, bày ra kế điệu hổ ly sơn. Hắn bàn với tiểu nhân muốn chiếm đoạt nàng, nếu thành công, sẽ cho tiểu nhân trăm lạng bạc.

Tiểu nhân nhất thời u mê, hỏi hắn: "Việc này phải làm thế nào? Chắc gì Phú Toàn chịu nghe theo?". Vương Lục thấy tiểu nhân nói vậy, hắn nói: "Ta đã có một kế". Hôm sau ba người ngồi uống rượu, giả đồ bàn chuyện kinh doanh, nói sẽ cho bọn tôi vay năm trăm lạng bạc, làm vốn cùng kinh doanh. Hắn nói ở Cú Dung có người muốn bán một quán rượu nhỏ, bảo tôi với Phú Toàn đi xem, nửa đường sẽ hại mạng hắn. Vương Lục đưa trước cho tiểu nhân hai mươi lạng bạc, sau khi xong việc sẽ đưa nốt số còn lại. Phú Toàn mắc mưu hai đứa tiểu nhân, ngày hôm sau liền cùng tiểu nhân lên huyện Cú Dung. Trên đường đi có nhiều người qua lại nên khó ra tay. Tới huyện Cú Dung, bọn tiểu nhân thuê một quán trọ nghỉ lại. Ngày hôm sau, tôi lừa hắn là đi dạo chơi, tới vùng ngoại ô vắng vẻ, thấy có một ngôi miếu hoang, tiểu nhân lừa hắn vào trong đó ngắm cảnh. Phú Toàn đi trước, tiểu nhân đi sau. Hắn không đề phòng, tiểu nhân bèn dùng một sợi dây thông qua cổ hắn, kéo ngược về sau. Phú Toàn vùng vẫy một hồi, không lâu sau thì tắt thở. Lúc này tiểu nhân mới thả ra cho hắn ngã xuống. Tiểu nhân xem xét lại, thấy trong miếu hoang có một cái hòm. Tiểu nhân liền ném xác Phú Toàn xuống đó, lại dùng gạch đá lấp kín lên trên. Tiểu nhân tự nghĩ, mình làm việc này quý không hay, thần không biết, không ngờ đại nhân là người tài giỏi. Cũng là do tiểu nhân, làm hại âm đức, trời không phù hộ, sau khi chết rồi còn bị người đời chửi rủa. Đây toàn là những lời nói thực của tiểu nhân, nếu sai một lời, nửa chữ, trời đất không dung."

Chung lão còn chưa dứt lời, mỹ nhân đã nổi cơn lôi đình, chỉ thẳng tay vào mặt hắn chửi mắng:

- Tên hung đồ độc ác hại người kia! Người đứng là đồ mặt người dạ thú, ngoài mặc áo quần nhưng thực chất lại là giống sài lang. Giai nhân chưa mừng xong đã nghe Lưu đại nhân nói:

Bạn đang đọc truyện *Lưu Công Kỳ Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Vạn nhân sầu bức hiếp gái nhà lành

Lưu đại nhân ngồi trên công đường, nói:

- Chung Tự Minh, nghe ta phán xử tên tội đồ vạn ác ngươi đây: Ngươi tham tiền hại mạng người khác, chỉ vì hai mươi lạng bạc, đã hại chết hai mạng người. Thăng nhãi địa chủ Vương Lục chết là đáng lắm, giết phải lắm, rất đáng chết. Chỉ có điều Phú Toàn chết uống, thực là thảm thương.

Đại nhân nói tiếp:

- Họ Bạch!

- Có tội nữ xin nghe lệnh.

Đại nhân nói:

- Tuy rằng ngươi cầm dao giết người, đứng ra phải đền mạng, nhưng do chồng ngươi vô cớ mất mạng, ngươi lại bị ác nhân làm nhục, tình cũng đáng khoan. Chung Tự Minh tham tiền hại mạng, lại giúp kẻ ác làm càn, tội nặng thêm một bậc, phải chịu chém đầu. Tên địa chủ Vương Lục, vô cớ làm hại gái nhà lành, lại bày ra kế hại người, chết là đáng lắm.

Đại nhân phán xong, lại gọi họ Bạch, nói:

- Ngươi hãy về nhà, đợi nhận thi thể chồng, mai táng Phú Toàn cho chu tất. Từ nay về sau, phải thủ tiết thờ chồng. Thôi, về đi.

Họ Bạch dập đầu tạ ân, ra khỏi nha môn, chuyện không cần phải kể nữa. Lại nói chuyện Lưu đại nhân lập tức sai tri huyện Giang Ninh dẫn hung đồ đi tìm thi thể người bị hại, giao cho họ Bạch mang về mai táng. Ngờ đâu họ Bạch sau khi chôn cất cho chồng xong xuôi cũng vội quyền sinh theo chồng. Lưu đại nhân tấu vụ này lên Hoàng đế Càn Long. Nếu quý vị độc giả có ai đi qua nơi này, hẳn vẫn còn thấy bia mộ của họ Bạch.

Chuyện không phải kể nữa.

Lại nói chuyện Lưu đại nhân dặn dò, nói:

- Truyền gọi tri huyện huyện Thượng Nguyên lên cho ta hỏi chuyện!

Thừa sai ứng tiếng, xoay mình đi ra. Không lâu sau, tri huyện Thượng Nguyên là Lưu Dạng lên công đường. Sau khi hành lễ xong xuôi, đứng sang một bên đợi nghe lệnh. Lưu đại nhân ngồi trên công đường, nói:

- Huyện lệnh huyện Thượng Nguyên?

Tri huyện nói:

- Tệ chút Lưu Dạng đợi lệnh.

Đại nhân nói:

- Người biết tội chưa?

Lưu Dạng nói:

- Tệ chức ngu muội, bất tài, xin nhận tội trước lão đại nhân.

Lưu đại nhân nghe vậy, khẽ nở nụ cười, ngồi trên công đường, nói:

- Tri huyện hãy nghe cho rõ lời ta nói đây: Người đã ra làm quan, phải biết thương xót dân chúng. Có câu rằng: Quan làm cha mẹ, dân làm con. Sao có thể tham lam, làm càn, để người đời chửi rủa? Hơn nữa, mạng người đâu phải là chuyện nhỏ, đánh đập người ta lấy khẩu cung sao đành? Nếu không có bản phủ đứng ra xét lại vụ án này, chẳng phải lương dân chủ quán trợ họ Lý phải chịu tội oan uổng hay sao? Đức hạnh của người để đâu vậy? Sao có thể mong lên cao hơn nữa? Hại dân đâu khác gì cha mẹ hại con. Ta hỏi người: Người có thương con cái của người không? Nếu ta không niệm tình mười năm đèn sách khổ cực, ta đã thu án quan của người rồi. Sau này, khi làm việc quan phải cẩn thận, một lòng sắt son với Hoàng thượng. Những điều bản phủ nói khi này, bắt kẻ người có chịu nghe hay không, nếu lần sau còn vi phạm nữa, ta sẽ chém cái đầu của người.

Tri huyện nghe xong run cầm cập, vội dập đầu lạy, sợ đến vãi cứt vãi đái ra quần làm công đường phủ Giang Ninh hôi thối nồng nặc. Đại nhân dặn cho về huyện cũ. Lưu tri huyện dập đầu lạy tạ, quần áo dính đầy phân với nước tiểu, lướt thướt chạy thẳng ra ngoài. Lưu đại nhân lại dặn dò:

- Mau dẫn chủ quán lên công đường.

Nha dịch dạ ran, chạy ra ngoài. Không lâu sau, chủ quán trọ đã quỳ ngay ngắn trước công đường, không ngớt dập đầu, miệng nói:

- May nhờ có thanh thiên đại lão gia phán xét công minh, nếu không, cái mạng của tiểu nhân đây đâu còn nữa. Tiểu nhân chẳng thể nào báo nổi công ơn này, chỉ biết cầu cho đại nhân được thăng quan tiến chức.

Lưu đại nhân mở lời, nói vọng xuống:

- Lý Hữu Nghĩa hãy nghe ta nói. Người không có tội, không cần phải lo sợ gì hết. Tất cả đều do tri huyện Thượng Nguyên bắt tội, ép cung người. Nay sự việc đã sáng tỏ, người về nhà phải cẩn thận, thủ phận làm ăn.

Lý Hữu Nghĩa lại dập đầu lạy tạ, sau đó mới rời khỏi công đường trở về nhà. Lưu đại nhân xử vụ án của huyện Thượng Nguyên xong, đã gây xôn xao khắp vùng. Sau khi trở về nhà, đương nhiên Lý Hữu Nghĩa cũng phải hết lời ca ngợi quan quốc cán trung lương.

Lưu đại nhân xét xử xong, hạ lệnh gióng trống bãi đường.

Nha dịch dạ ran, trống nổi một hồi, đại nhân lui vào sau tấm bình phong. Tới thư phòng ngồi xuống, Trương Lộc dâng trà lên.

Trà nước xong xuôi lại dùng cơm. Đại nhân dùng cơm xong, Trương Lộc đuổi hết người hầu ra. Không lâu sau, châm đèn lên. Chuyện đêm ấy không cần phải kể.

Sáng sớm hôm sau, đại nhân tự dậy rửa mặt, thay quần áo. Cơm nước xong xuôi, lập tức thẳng đường. Đại nhân lên công đường ngồi xuống. Nha dịch đánh trống thẳng đường, thủ tục xong xuôi, đứng sắp hàng hai bên đợi lệnh. Lưu đại nhân đang định xem xét các vụ án khác, chợt thấy có người cuồng cuồng vào cổng nha môn, tới trước công đường, quỳ xuống nâng lá đơn kiện ngang đầu, nói:

- Bẩm đại nhân, tiểu dân có điều oan khuất xin được trình lên, mong Thanh thiên đại lão gia đứng ra phân xử cho tiểu nhân.

Nói xong dập đầu lạy. Lưu đại nhân nghe vậy, dặn dò thư lại mang đơn kiện lên. Thư lại ứng thanh, xoay mình đi xuống, nhận lấy lá đơn kiện của người ấy dâng lên đại nhân xem. Lưu đại nhân nhận lấy lá đơn, chăm chú đọc, thấy trên đơn viết:

- Tiểu dân tên Chu Quốc Đống, nhà ở phía chính đông phủ Giang Ninh, trong thôn tên gọi Đồng Gia Vụ, cách phủ chưa đầy mười dặm đường. Tiểu nhân có một đứa con gái tên gọi Chu Nguyệt Anh, năm nay vừa tròn mười sáu, vẫn chưa gả cho ai. Phía tây bắc phủ có một trấn tên gọi Vương Gia, trong trấn có một người bạn thân, họ Vương, tên gọi Vương Tự Lập. Người này vốn là anh em họ của tiểu nhân. Tháng tư, trấn Vương Gia có hội lễ chùa, Vương Tự Lập tới đón Chu Nguyệt Anh tới đó xem hội. Vương Tự Lập sai một người cháu tới nhà tiểu nhân ở Đồng Gia Vụ đón con gái tiểu nhân. Mọi việc thu xếp đã xong xuôi liền đón con gái tiểu nhân đi. Con gái tiểu nhân cười lừa đi trước, cháu Vương Tự Lập là Vương Hồng theo sau. Dọc đường đi ngang Thập Lý Bảo, trong thôn ấy có một tên đại ác nhân họ Từ, tên gọi Từ Ngừ, ngoại hiệu là "Vạn Nhân Sâu": Con gái tiểu nhân đi ngang cửa nhà hắn, Từ Ngừ nhìn thấy không chịu tha, chặn đầu lừa ra tay cướp lấy con gái Chu Nguyệt Anh mang về nhà. Vương Hồng sợ hãi bỏ chạy về nhà tiểu nhân báo tin. Tiểu nhân nghe báo chẳng biết phải làm sao, đành nhờ đại nhân phân xử, mau bắt Từ Ngừ vào nha môn. Tiểu nhân chẳng biết lấy gì báo ân, chỉ biết cầu cho đại nhân thăng quan tiến chức.

Đại nhân xem đơn kiện xong, trong bụng thầm nghĩ: Thực quá đáng!

Quý vị độc giả hẳn sẽ cho rằng cuốn sách này chỉ hay kể những chuyện đầu đầu. Nước Đại Thanh ta lẽ nào lại xảy ra những chuyện không coi vương pháp ra gì như vậy? Người viết cuốn sách này chỉ toàn bốc phét. Xin kính thưa quý vị độc giả, thời Càn Long năm thứ năm mươi lăm, từng đánh biên

gối phía nam đẹp yên một đám anh hùng. Đám này cả thảy có mười tám người, người nào cũng có ngoại hiệu riêng. Tại sao lại phải bắt bọn họ? Các quý vị độc giả thử nghĩ xem! Những việc bọn họ làm đều thuộc loại thấy nhà ai có con gái xinh đẹp thì cướp, thấy nhà nào khá giả, họ tới đòi vay tiền. Không chịu cho họ vay, họ liền ra tay đánh cướp. Quý vị thử nghĩ xem, vương pháp của nhà nước Đại Thanh liệu chịu để cho lũ hung đồ này hoành hành, gây tội ác hay không? Vì vậy, nhà Đại Thanh đã bắt họ lại trừ đi mối họa lớn cho dân chúng phía nam. Hoàng đế Càn Long lại ra chỉ dụ, không giết mà bắt mười tám người bọn họ canh giữ chín cổng thành, mỗi cổng thành cất hai người canh gác, dùng công nặng một trăm ba mươi nhăm cân công họ lại.

Bình Trắc Môn có hai người là Hoa Dao Miêu Tứ, người kia là Lập Địa Thái Tuế Kiều Thất, Tuyên Vũ Môn có hai người là Hắc Hồ Vương Quý và Kim Dục Đại Bằng Điều Từ Hồ. Từ Hồ chính là cháu của Vạn Nhân Sâu, người khi này Chu Quốc Đống dâng đơn kiện. Ở đây tôi đã kể rõ, giờ xin trở về với chính truyện.

Lại nói chuyện Lưu đại nhân xem xong đơn kiện, nói:

- Lại có kẻ ác ôn, bạo ngược như vậy sao? Nếu bản phủ không sớm trừ đi, chỉ e hấn gây thêm họa cho dân.

Đại nhân nghĩ xong, hướng xuống dưới, nói:

- Chu Quốc Đống.

- Có. Tiểu nhân đợi lệnh của đại nhân.

Đại nhân nói:

- Ngươi hãy tạm thời về nhà, để đơn kiện lại đây. Ba ngày nữa ta sẽ truyền gọi Từ Ngũ tới, giữa công đường tiến hành thẩm vấn. Nếu trong đơn có nửa từ sai trái, ta sẽ cho ngươi biết thế nào là công đạo!

- Dạ!

Chu Quốc Đống dập đầu ứng tiếng, ra khỏi nha môn, đi về nhà. Chuyện không cần kể nữa.

Lại nói chuyện Lưu đại nhân đang định bãi đường, bỗng lại thấy bên ngoài công trường có ba người vừa già, vừa trẻ tiến vào. Một người mắt ngắn lẹ, tay nâng cao đơn kiện, tới trước công đường, quỳ cả xuống, nói:

- Bẩm đại nhân, bọn tiểu nhân đây có nỗi oan lớn bằng trời, mong Thanh thiên đại lão gia đứng ra làm chủ cho.

Nói xong dập đầu lạy. Lưu đại nhân thấy vậy, dặn thuộc hạ:

- Mang đơn kiện lên đây!

- Dạ.

Đám thuộc hạ không dám chậm trễ, vội mang đơn kiện của ba người trình lên Lưu đại nhân. Đại nhân nhận lấy.

Lưu đại nhân ngồi trên công đường chăm chú đọc, thấy trên đơn kiện viết thực dài. Đại nhân đọc hồi lâu, hướng mắt nhìn xuống ba người đang quỳ dưới kia, nói:

- Đơn kiện của các người, bản phủ đã đọc rồi. Các người đều kiện Từ Ngũ. Nay trên công đường, trước mặt bản phủ, hãy mau kể rõ hành vi ác ôn của hấn. Nếu có một lời sai trái, lập tức bị đánh gãy chân ngay tại chỗ.

Ba người bọn họ dập đầu, luôn miệng kêu "đại nhân". Một người nói:

- Tiểu nhân tên gọi Vương Ngũ, nhà cách thành tám dặm đường, sống trong thôn tên gọi Hoàng Trí Trán. Phía bắc phủ thành có Thập Lý Bảo, trong thôn này có tên ác tặc chuyên hại người, hoành hành bá đạo không ai dám trêu vào, dưới tay hấn có cả đám gia nô ác bá tên gọi Từ Ngũ, ngoại hiệu là Vạn Nhân Sâu. Hấn thấy mảnh đất nhà tiểu nhân đẹp, bèn giả làm một tờ khế ước, nói tiểu nhân từng vay hấn năm trăm lạng bạc...

Vương Ngũ chưa kể hết, một người khác tiếp luôn:

- Hấn thấy ruộng nhà tiểu dân tốt, đã bày trò hãm hại cả nhà tiểu dân.

Lại người khác nói:

- Tiểu nhân vì nộp tô cho hấn bị thiếu, hấn đã đánh chết cha tiểu nhân, vứt cho chó ăn.

Ba người chưa dứt lời, Lưu đại nhân Lưu đại nhân đã nổi trận lôi đình.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Công Kỳ Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Con trai tuần phủ cật thế làm càn

Lưu đại nhân ngồi trên công đường nghe ba người họ khai vậy, thấy không khác gì so với lời viết trên bản cáo trạng, liền nói:

- Các ngươi hãy tạm thời về nhà, năm hôm nữa tới đây nghe phán xử.

Bọn họ về nhà, chuyện không cần nhắc tới nữa.

Lại nói chuyện đại nhân lúc này mới hạ lệnh bãi đường, về tới thư phòng, ngồi xuống. Trương Lộc dâng trà lên. Trà nước xong xuôi, đại nhân nhìn Trương Lộc, nói:

- Ngươi hãy đi truyền gọi thư lại Hòa Anh tới đây, bản phủ có chuyện muốn hỏi hấn.

Tên người ở ứng tiếng, xoay mình đi ra. Không lâu sau, thư lại Hòa Anh tiến vào thư phòng. Gặp đại nhân, ông ta chấp tay vái, đứng sang một bên. Lưu đại nhân nhìn viên thư lại nói:

- Bên ngoài cửa bắc phủ Giang Ninh này, cách đây mười dặm có một kẻ tên là Vạn Nhân Sâu Từ Ngũ sống trong Thập Lý Bào, người biết kẻ này không?

Hòa Anh nói:

- Đại nhân, nhắc tới người này, không ai không biết hấn. Cha hấn là Từ Côn, từng làm tuần phủ vùng Vân Quý một nhiệm kỳ, đã qua đời từ lâu, chỉ có một mình hấn là con trai. Ba năm trước, Từ Ngũ cũng từng đi thi nhưng không đỗ.

Lưu đại nhân nghe Hòa Anh nói vậy, bèn nói:

- Ngươi đã biết về lai lịch hấn rõ như vậy, hãy mau kể cho ta nghe về con người hấn từ trước tới nay.

Hòa Anh nghe Lưu đại nhân hỏi vậy, nói:

- Xin đại nhân hãy nghe tể chức kể. Nếu nói tới hành vi của gã Từ Ngũ này, hấn không có chuyện vô pháp vô thiên nào là không làm. Dưới tay hấn có một lũ hào nô đông vô kể, tên nào cũng có ngoại hiệu rõ ràng. Một đứa tên là Quý Đầu Thái Tuế Vu Văn Lập, một kẻ tên là Bạch Hoa Sà Trịnh Thanh, Trương Tam có ngoại hiệu là Hoàng Phong Vĩ, Tôn Bát có ngoại hiệu là Quý Xây Đàng, còn có gã quản gia tên Vu Văn Lương, là một tên trọc đầu, ngoại hiệu là Kim Đầu Ngô Công rất nổi tiếng. Đám người này hoành hành bá đạo, không ai dám dây vào chúng quen hết người trong các nha môn lớn nhỏ. Tri phủ tiền nhiệm Vương thái thú cũng bởi hấn mới mất chức này.

Đại nhân nghe viên thư lại nói vậy, bất giác trong lòng khẽ rung động, nói:

- Nơi này cách kinh thành không xa lắm, lẽ nào lại có kẻ lớn gan là vậy! Uống cho nơi đây văn võ đủ đầy, vậy mà kẻ nào kẻ nấy làm bộ như câm, như điếc. Lưu Dung ta hôm nay đã thụ lý vụ này, quyết một lòng tận trung với Hoàng thượng. Chức quan tri phủ hàm tứ phẩm này dù phải mất đi, cũng phải trị bằng được gã Vạn Nhân Sâu này.

Lưu đại nhân lại gọi Hòa Anh, nói:

- Ngươi mau đi gọi Đại Dũng tới đây, ta có việc muốn nói.

Hòa Anh nghe vậy không dám trễ nải, vội sai bước, xoay mình đi ra ngoài. Không lâu sau đã gọi viên thừa sai vào thư phòng. Trần Đại Dũng chấp tay vái, đứng sang một bên, nói:

- Không biết đại nhân truyền gọi tiểu nhân tới có việc gì?

Lưu đại nhân nghe anh ta hỏi vậy, nở nụ cười, nói:

- Trần Đại Dũng, bản phủ thấy ngươi cũng là một trang hảo hán, hơn nữa, ngươi lại xuất thân từ hàng khôi giáp, từng làm một nhiệm kỳ chức Thiên tổng vận lương. Bản phủ thấy ngươi là người thẳng thắn, cương trực, lại nghĩa khí, theo ngươi, bản phủ đối đãi với ngươi như thế nào?

Trần Đại Dũng nghe Lưu đại nhân nói vậy, lại chấp tay vái dài, nói:

- Ân điển của đại nhân, tiểu nhân luôn ghi tạc đáy lòng. Chỉ cần có việc sai bảo, dù phải nhảy vào dầu sôi, lửa bỏng, có chết vạn lần tiểu nhân cũng không nề.

Lưu đại nhân nghe vậy, bật cười ha hả, nói:

- Đã vậy ngươi hãy nghe ta dặn đây.

Lưu đại nhân nhìn thẳng mặt viên thừa sai, nói:

- Đại Dũng hãy chú ý nghe ta nói đây. Hôm nay bản phủ muốn đi vi hành, tìm hiểu vụ ác nhân bắt gái nhà lành. Ác đồ chính là Từ Ngũ "Vạn Nhân Sầu", hắn sống tại Thập Lý Bảo phía bắc thành. Tên ác đồ này quen biết với các nha môn lớn nhỏ tri phủ tiền nhiệm cũng bởi hắn nên mới mất chức. Không biết ngươi có dám đi theo bảo vệ bản phủ thăm dò tình hình Giang Ninh không? Nếu có thể trừ ác, xử xong vụ án oan này cho dân lành, bản phủ sẽ giúp ngươi có được tiền đồ thênh thang.

Trần Đại Dũng nghe Lưu đại nhân nói vậy, đứng ở một bên, nói:

- Đừng nói là một tên giặc Từ Ngũ, cho dù có hai, ba tên như hắn, tề chức cũng không ngại. Không phải là tiểu nhân dám lớn lối, bảo đảm hộ vệ đại nhân đi chuyến này bình an.

Lưu đại nhân nghe vậy, trong lòng vô cùng hoan hỷ, nhìn sang phía Trương Lộc, nói:

- Mau đi lấy đồ cho ta thay, hôm nay ta phải đi nắm bắt dân tình.

Trương Lộc không dám chậm trễ, mở hòm da ra, lấy gói quần áo, đặt lên giường, mở ra thì ra quần áo, giày tất đều có đủ trong đó cả. Thấy có một cái ruột tượng bằng vải điều dùng đã lâu, nếu đem bán chắc không được quá hai trăm đồng. Trên quần áo cũng đầy các lỗ thủng nhưng rất sạch sẽ. Đại nhân đi đôi giày trắng, mặc chiếc áo chèn trắng, trong áo có chiếc túi hình ống, trong túi có đôi phách tre nằm ngang. Ngoài ra còn có một cuốn "Bách Trung Kinh". Thừa sai nhìn một hồi, trong lòng đã hiểu. Biết chắc ông muốn cải dạng thành một ông thầy bói. Trong lòng Trần Đại Dũng hơi buồn, chợt lại nghe đại nhân mở lời, nói:

- Trần Đại Dũng.

- Có tiểu nhân.

Lưu đại nhân nói:

- Hôm nay ta đi thăm dò tin tức của tên ác đồ Từ Ngũ, bản phủ cải trang thành một ông thầy bói, ngươi phải thay bộ đồ này vào, đi lại mới tiện. Chớ để ác nhân nhận ra mà làm hỏng việc. Người theo sau một khoảng xa, ngắm ngấm bảo vệ cho bản phủ, chớ để lộ hình tích.

- Dạ! Tiểu nhân biết rồi.

Đại nhân nói:

- Người cũng cải trang đi. Chuyến này đi sớm là hơn, khi về ta sẽ vào theo lối cửa sau, chớ để người ngoài biết.

Trần Đại Dũng xoay mình đi ra.

Lại nói chuyện đại nhân không chút chậm trễ, đứng lên, cởi bộ quần áo đang mặc trên người xuống, bỏ sang một bên.

Trương Lộc thu lấy. Đại nhân đi tất trắng vào chân, mặc quần áo lên mình. Đội lên đầu chiếc mũ đạo sĩ vá trên chóp, tua rua đã bạc màu. Dùng chiếc túi vải màu xanh gói đôi phách tre cùng cuốn "Bách Trung Kinh" vào. Chuẩn bị xong xuôi, vừa ngồi xuống ghế, đã thấy Trần Đại Dũng bước vào. Lưu đại nhân đưa mắt nhìn xem anh ta cải trang ra sao.

Lưu đại nhân hướng mắt nhìn lên, thấy quan thừa sai cải trang: Quan miện lột bỏ, thay vào đó là chiếc mũ vải, trông mất cả uy phong. Trên mình mặc tấm áo chèn, ruột tượng quần ngang lưng. Dưới chân là đôi giày màu xanh bầm đầy bụi vàng, trông hết như một người dân quê chất phác. Còn nữa, đôi hót hót phán cầm trên tay. Lưu đại nhân thấy vậy, không hiểu, hỏi:

- Ngươi cầm theo vật ấy làm gì?

Thừa sai nghe hỏi, vuốt râu cười, nói:

- Bẩm đại nhân, tiểu nhân đi tay không sợ bị người ta nhận ra, nên giả trang thành người hót phán.

Lưu đại nhân nghe vậy, trong lòng thấy vui vui, nói:

- Vậy ta cứ thế này mà đi!

Đại nhân nói xong đi ra ngoài. Trương Lộc nói:

- Để thuộc hạ cầm giúp tay nải.

Ba thầy trò đi ra phía ngoài, vòng theo lối cửa sau nhanh như gió. Qua một khúc ngoặt, đã thấy cửa sau hiện ra trước mặt. Tên người hầu vội mở hai cánh cổng ra. Lưu đại nhân nhận lấy tay nải, bước ra ngoài. Viên thừa sai bước vội theo sau. Hai người hộ một quan phủ một nha dịch muốn đi dò xét dân tình, Lưu đại nhân quay đầu lại dặn dò thuộc hạ:

- Trương Lộc, hãy chú ý làm tốt mọi việc.

Tên người hầu trả lời:

- Biết rồi, đại nhân không cần phải chỉ bảo.

Người hầu đóng cửa đi vào. Chuyện không cần kể nữa. Lại nói chuyện Lưu đại nhân sai bước tiến lên phía trước, thừa sai trong lốt người hót phân theo phía sau. Hai người vượt đường lớn ngõ nhỏ, đi nhanh như tên bắn, chỉ trong chớp mắt đã rời khỏi thành Giang Ninh. Họ cùng nhau hướng về phía Thập Lý Bảo thẳng tiến. Đại nhân vừa đi vừa nghĩ: Chuyến đi này khó lòng định trước cát hay hung. Nếu để ác nhân nhận ra, điều không hay chắc chắn sẽ đến với mình. Nay chỉ biết nhờ vào hồng phúc và số mệnh của mình. Lưu Dung ta đi chuyến này phó thác cho mệnh trời, dù phải vào long đàm, hồ huyết, Lưu nỗ cũng chẳng từ nan. Nếu chuyến này đi không thăm dò được tin tức, làm sao giải được oan cho đám lê dân? Lưu đại nhân vừa đi vừa nghĩ, ngẩng đầu lên, Thập Lý Bảo đã ở ngay trước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Công Kỳ Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Trừ ác tặc, lưu tri phủ dò xét nhà giặc

Lại nói chuyện Lưu đại nhân vừa đi vừa nghĩ, khi ngẩng đầu lên đã thấy Thập Lý Bảo hiện ra trước mắt. Tiến vào thôn, hướng mắt nhìn lên, thấy con đường phía đông có một quán trà. Đại nhân đi thẳng vào quán chọn một chiếc bàn, ngồi xuống. Tiểu nhị thấy vậy, không dám chậm trễ, vội vàng tới bưng trà, rót nước. Lưu đại nhân vừa uống trà, vừa nghe người chung quanh nói chuyện. Chuyện tạm kể tới đây.

Lại nói chuyện thừa sai Trần Đại Dũng đi theo phía sau, thấy đại nhân vào quán trà bên đường đông của Thập Lý Bảo. Hảo hán thấy vậy, cũng không chậm trễ, cùng tiến vào Thập Lý Bảo. Tới bên ngôi quán đã đóng cửa ở mé đường tây ngồi xuống thêm lấy thuốc ra hút đợi đại nhân.

Lại nói chuyện Lưu đại nhân vừa uống trà vừa lắng tai nghe ngóng chung quanh, nghe mọi người nói chuyện. Chợt thấy tại chiếc bàn phía đông có hai người ngồi, chỉ thấy người ngồi ở phía đông nói với người ngồi ở phía tây:

- Lão Tam, ngươi có nghe tin mới ngày hôm qua ở chỗ chúng ta đây không?

Người ngồi phía tây hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Người kia nói:

- Là chuyện Vạn Nhân Sầu Từ Ngũ lão thái gia sống ở phía bắc kia, lão ta bắt về nhà mười ba, mười bốn cô gái, vậy mà vẫn chưa thỏa mãn, hôm qua có một cô gái cười lừa đi từ phía đông qua phía tây, có bảy, tám chàng trai hộ tống. Vốn là họ có tình làm bộ long trọng ấy mà. Vừa ngang qua cửa nhà Từ Ngũ thái gia, bị lão ta nhìn thấy. Không cần nói lắng nghe, lão cướp ngay cô gái ấy đem về, khiến đám thanh niên hộ tống kia sợ hãi bỏ chạy thẳng về nhà. Ngươi nói xem, đó chẳng phải là hành động vô pháp vô thiên hay sao?

Người ngồi bên tây nói:

- Ngươi chỉ biết một mà không biết hai. Nhắc đến Từ Ngũ lão thái gia này, chắc ngươi cũng chẳng biết mấy về hắn. Cha hắn là Từ Côn, từng giữ chức tuần phủ Vân Quý một nhiệm kỳ rồi cáo lão về quê. Ông ta chỉ có một người con trai là Từ Ngũ. Sau đó Từ Côn lâm bệnh qua đời, để lại cho con cả ngàn mẫu ruộng tốt cùng gia tài bạc vạn, rất có danh tiếng trong phủ, trong huyện. Ngay cả tổng đốc đại nhân của bọn ta đây cũng từng tới ăn ở tại nhà ông ta. Từ Ngũ dựa vào thế lực ấy, hoành hành bá đạo, không từ chuyện gì hắn không làm. Hắn còn luyện được một thân võ công kinh người, hai tay sử dụng đôi côn, đâm ba người không phải là đối thủ của hắn. Hắn còn có một người em kết nghĩa tên gọi Giang Nhị, biệt hiệu là Tham Kim Đầu. Thăng nhải này còn lợi hại hơn nữa, hai tay sử dụng song đao, đủ sức đương cự năm, bảy cho tới mười người khác. Ngươi thử nghĩ xem, ai dám động vào bọn chúng? Muốn đánh nhau, không phải là đối thủ của họ, ngươi muốn nói là đi báo quan chứ gì? Giỏi. Báo quan càng không lại với chúng. Đừng nói là bọn ta, ngay cả tri phủ tiền nhiệm là Vương lão đại nhân kết cuộc ra làm sao? Hắn ngươi cũng biết. Chẳng phải ông ta bị chúng tổ cho một bản đó sao? Vương đại lão gia sai mấy vị sai nha tới bắt chúng, sai nha tới, bị Từ Ngũ sai người bắt lấy, treo lên, đánh cho học máu, lại nhét đất vào mồm. Sau nghe nói đám sai nha phải quỳ xuống dập đầu lạy, Từ Ngũ mới chịu tha cho. Chắc ngươi nghĩ rằng Từ Ngũ thả sai nha ra là xong chuyện phải không? Chưa đâu, còn ghê gớm hơn nữa kia. Hắn còn ngầm ngầm cấu kết với quan trên, khiến cho Vương lão gia phải bế con bỏ đi biệt xứ, quan chức cũng mất cả. Nghe nói quan tri phủ tân nhiệm đây là do Hoàng đế Cần Long ngự bút chọn ra. Vị lão gia này có ngoại hiệu là Lưu gù. Nghe nói người này danh tiếng lẫy lừng, không sợ thế lực. Vậy mà tới đây nhậm chức đã lâu, tại sao vẫn chưa thấy ông ta có động tĩnh gì cả? Chẳng nhẽ ông ta cũng sợ hãi trước thế lực của Từ Ngũ sao?

Người kia nói:

- Nói vậy là nghĩa lý gì? Đời này, ai chẳng có tai, có mất. Lưu gù lẽ nào chưa nghe tới chuyện của quan tri phủ tiền nhiệm? Liệu ông ta có dám dây vào

hắn không? Nếu ông ta làm Từ Ngũ bức lên, Từ Ngũ giờ thủ đoạn, Lưu "công nôi" lại phải công con mà bỏ đi ấy chứ.

Lưu đại nhân ngồi uống trà ở bàn bên cạnh, nghe họ nói vậy con tức dâng lên đầy bụng, tim đập thình thịch, trong lòng thầm nghĩ:

- Thôi thôi, đúng là đáng ghét thực!

Đại nhân lừa giận dùng dùng, chợt lại nghe người ngồi bên tây nói.

Lưu đại nhân nghiêng tai lắng nghe, chỉ thấy người ấy cao giọng nói:

- Ở vùng Giang Ninh ta đây rất khó làm quan, muốn làm phải có chỗ dựa thật chắc mới được.

Người kia nói:

- Quan tri phủ tiền nhiệm Vương lão gia cũng bởi quá cứng rắn với Từ Ngũ nên mới như vậy.

Người này nói:

- Thế lực của Vương tri phủ đâu lớn bằng thế lực của nhà họ Từ? Chỉ một phong thư của nhà họ Từ đã khiến ông ta phải công con, dẫn vợ về quê.

Người kia nói:

- Nói tới nhà họ Từ cũng thực lợi hại, hoành hành bá đạo chẳng kiêng nể ai bao giờ.

Người này nói:

- Hắn mặc tình làm ác như vậy mà quan ở đây vẫn giả câm giả điếc, coi như không biết chuyện gì.

Người này nói:

- Nghe nói vị quan tri phủ tân nhiệm do hoàng đế Cần Long đích thân phê duyệt, bổ nhiệm đã tới phủ Giang Ninh này.

Người kia nói:

- Ngoại hiệu Lưu gù ai ai cũng khen ngợi, tên hý của ông ta là Lưu Dung. Nghe nói vị quan này thẳng thắn, không sợ thế lực. Vậy mà tới đây nhậm chức đã mấy tháng trời, tại sao vẫn chưa thấy tới Thập Lý Bảo sờ tới gã giám sinh họ Từ kia? Nhất định là do Lưu gù lo sợ. Ông ta cũng thật là, chỉ biết lo cho mình mà không tận trung với nước. Thanh danh thường ngày toàn là giả, đúng là lời đồn thổi không đáng tin. Thế lực của Lưu tri phủ, đâu thể lớn hơn thế lực nhà họ Từ. Chỉ cần gã quản gia đầu trọc của nhà họ Từ nhả cặp lông mày, chức tri phủ của ông ta sẽ bị mất.

Lưu đại nhân nghe họ nói vậy, trong lòng vô cùng tức giận.

Lưu đại nhân nghe họ nói chuyện với nhau mà tức tới trợn mắt, há mồm, trong bụng thầm nghĩ: "Thôi thôi, Từ Ngũ gia quả là kẻ vô cùng tàn ác. Nếu bản phủ không tóm được tên ác tặc này, dân chúng vùng này sẽ phải chịu cảnh khổ sở."

Nghĩ xong, đại nhân đứng dậy trả tiền trà nước, sai bước ra khỏi quán trà. Tay gõ phách tre lách cách, miệng rao to:

- Ai xem bói đây? Ai xem bói đây!

Rồi mới nhắm phía trước thẳng tiến.

Lưu đại nhân miệng rao, chân rảo bước về phía trước. Đại nhân tiến thẳng lên, tay gõ phách liên hồi, miệng rao điệu "Tứ Bình":

- Văn vương Chu dịch ta rành lẽ, trong sáu hào đình quẻ kiết hung. Sang hèn phú quý khổ cùng, hạn to hạn nhỏ, vợ chồng kết duyên. Ma y thần tướng ta đều biết, trừ tà tẩy uế bắt yêu ma. Nào ai duyên lớn gặp ta. Ai người bỏ lỡ ắt là hối to. Lưu đại nhân bản lãnh có hạn nhưng được cái mồm, ông ta vừa đi vừa rao gọi. Tạm thời không kể chuyện Lưu đại nhân vừa đi vừa rao bói nữa, ta lại nhắc tới chuyện thừa sai đang hút thuốc đằng kia. Thấy đại nhân ra khỏi quán trà, anh ta cũng vội vã đứng lên đi theo ngay. Vội vàng vớ cây hốt phân cầm trên tay, rảo bước theo sau Lưu đại nhân. Tạm thời không nhắc chuyện thừa sai Trần Đại Dũng, ta lại kể chuyện của Lưu đại nhân. Miệng rao vang chân bước lên phía trước, chợt ngẩng đầu lên, thấy một cái cổng lớn hiện ra ngay trước mắt. Trước cổng có hai cây hoa hồng lớn, lừa ngựa cả bày đứng đông đây. Dưới cổng đặt hai chiếc ghế băng, trên ghế là mười mấy gã hảo nô đang ngồi. Đại nhân đang chăm chú quan sát nhà tên giặc, bỗng thấy một gã gầy gò từ trong cổng đi ra, đưa tay lên vẫy tiên sinh, miệng nói:

- Mau vào đây, lão gia nhà ta đang muốn nghe "Tứ Bình".

Lưu đại nhân nghe vậy không dám chậm trễ, cuống cuống sai bước vào bên trong.

Lưu đại nhân vừa tiến tới trước cổng, chưa kịp dừng lại, một tên người ở đã đứng dậy, nhìn tên gầy gò gọi đại nhân khi nãy, nói:

- Bát Thập Nhi, người vào trong đi. Đề ta dẫn vị tiên sinh đây vào.

Người kia nói:

- Cũng được!

Rồi xoay mình tự bước vào trong. Lại nói chuyện tên người hầu vừa nói khi nãy, hần họ Triệu, tên Lục, ngoại hiệu là Bạch Hoa Sà. Tên này tới trước mặt Lưu đại nhân thì dừng lại, nói:

- Tiên sinh, tôi có lời này muốn nói với ông. Tôi với ông vào trong, gặp mặt lão gia nhà tôi, ông phải cẩn thận đó.

Đại nhân nghe tên người ở này nói vậy, liền nói:

- Đa tạ ngài chỉ giáo!

Nói xong, tên nô gia Triệu Lục dẫn Lưu đại nhân vào trong. Lưu đại nhân vừa đi, vừa để ý quang cảnh đôi bên.

Lưu đại nhân vừa đi vừa để ý, qua khỏi cổng lớn nhà giặc qua một lối quanh là tới đường lớn, trong đó bày biện rất hào hoa. Bên phải, bên trái lối đi là hai dãy phòng đông, tây, chính giữa là bức bình phong bốn cánh. Lưu đại nhân theo Triệu Lục tiến vào trong, qua tầng cửa thứ hai, chăm chú để ý. Thấy trước mặt là năm gian đại sảnh, bậc thềm xây bằng bạch ngọc thời Hán sáng như bạc. Nhìn vào trong thấy sâu hun hút, không rõ nơi đâu mới là điểm tận cùng. Triệu Lục không dẫn đại nhân đi tới cuối, bên đông dãy đại sảnh có một cái cửa, hần bèn dẫn đại nhân đi theo lối ấy. Đi một hồi tới một gian thư phòng nhỏ bày biện rất khả ái, trên cửa treo một đôi câu đối, nét chữ chân phương, ngay ngắn. Vế đối bên trái là: "Lân khứ triều trung đăng kim khuyết". Vế đối bên phải là: "Tiêu dao lâm hạ thắng triều thần". Trên tấm hoành phi là bốn chữ "Vạn cổ trường xuân". Bên trong cánh cửa là các bồn kỳ hoa dị thảo mọc đầy. Lưu đại nhân chưa tiến vào trong cửa, Bạch Hoa Sà Triệu Lục đã mở miệng nói:

- Ông hãy đợi ở đây một lát, để tôi vào thông báo với chủ nhân.

Lưu đại nhân ứng tiếng, nói:

- Biết rồi.

Triệu Lục sai bước, xoay mình đi. Lưu đại nhân đứng đó ngắm cảnh sắc bên ngoài, thấy tường rào cao vây kín khoảng sân, giữa sân có một bể cá cảnh, hòn non bộ đầy rẫy cây xanh, hoa lạ rất đẹp mắt. Mấy chú chó vàng đùa nhau sủa, trên cổ chúng đeo lục lạc đồng. Lại nghe thấy bên trong có tiếng chim kêu riu rít, vọng ra hàng ngàn thanh âm lạ. Đại nhân xem xong vội rào bước, tới trước cửa thư phòng đứng lại. Lưu đại nhân dưới thềm đôi mắt nhìn lên, chỉ thấy bên trên có một người đang ngồi. Người ấy tuổi độ tam tuần, tướng mạo thô lậu, mặt nổi gân xanh, trên đầu đội chiếc mũ nhỏ màu vỏ dưa hấu. Đôi mắt to, đỏ rực, mình mặc một tấm áo chên mỏng. Nhìn kỹ lại, thấy đeo hai miếng ngọc bồi chạm hoa bằng lam ngọc, áo ngoài bằng đoạn xanh thêu hoa trên lưng, eo thắt đai lụa, có giắt một chiếc đồng hồ con, có thể xem giờ bất cứ lúc nào. Lưu đại nhân còn chưa kịp quan sát hết đáng về bề ngoài của người ấy, bỗng thấy gã gia nhân bước vào, nói:

Bạn đang đọc truyện *Lưu Công Kỳ Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Trần đại dũng nửa đêm thám thính chốn hang hùm

Đại nhân còn đang đứng bên ngoài quan sát, chợt thấy tên người hầu đi vào khi nãy tới trước mặt ác bá Từ Ngừ ắp tay vái, nói:

- Bẩm lão gia, tiểu nhân phụng mệnh lão gia, đã rước được vị thầy bói ở ngoài kia vào, hiện ông ta đang đứng bên ngoài thư phòng.

Từ Ngừ nghe báo khẽ xua tay, Triệu Lục đứng sang một phía. Từ Ngừ nói:

- Mời ông ta vào!

- Dạ!

Triệu Lục ứng tiếng, xoay mình bước ra ngoài, tới trước mặt Lưu đại nhân dừng lại, nói:

- Tiên sinh, hãy cẩn thận một chút là hơn, mau theo tôi vào trong!

Đại nhân ứng tiếng, theo sau Triệu Lục bước lên thềm, tiến tới trước mặt ác bá Từ Ngừ.

Kính thưa quý vị độc giả, Lưu đại nhân vốn là thiên tính giáng phạm, số làm tới chức tể tướng nhà Đại Thanh, lẽ nào chịu hành lễ trước tên ác bá này? Vì vậy, ông ta chỉ làm bộ chấp tay vái tên ác bá này một vái, nói:

- Bẩm trưởng quan, kẻ này xin kính chào.

Từ Ngũ cũng chẳng thêm động cựa, dáng vẻ hết sức ngạo mạn, nói:

- Mang một chiếc ghế lại!

- Dạ!

Thủ hạ ứng tiếng, vội khiêng một chiếc ghế tựa ra, đặt xuống. Đại nhân thấy vậy, lại chấp tay nói với Từ Ngũ:

- Kê này xin đa tạ!

Nói xong, khẽ ngồi xuống ghế. Ác nhân Từ Ngũ đưa mắt nhìn đại nhân, mở miệng nói:

- Tiên sinh, hôm nay xin hãy bói cho tôi một quẻ. Người tuổi Tý, sinh vào giờ Tuất, mừng năm, tháng tám, ông xem cho kỹ xem hiện nay và sau này ra sao?

Đại nhân nghe Từ Ngũ nói vậy, có ý giờ chiếc tay nải màu xanh ra, lấy cuốn "Bách Trung Kinh" cầm trên tay, xem qua một lượt, nói:

- Quan trưởng năm nay hai mươi chín tuổi, sinh vào năm Đinh Hợi, tháng Quý Sửu, ngày Kỷ Mão, giờ Kỷ Hợi. Người sinh vào giờ này, ngày này, tháng này, năm này có Thiên Nguyên Nhị Đức, về tính nết, có hơi nóng nảy một chút, đúng như cây cung bằng gỗ dâu, thà bị gãy quyết không chịu bị cong, không sợ thế lực, cũng không hiếp đáp người nghèo khó. Hiện nay chưa có gì đáng kể, không được thuận lợi cho lắm nhưng qua con số hai mươi bảy, gặp tiết tháng tư sẽ được bình an.

Từ Ngũ đang định hỏi thêm, bỗng thấy tên gia nhân canh cổng chạy vào, tới trước mặt Từ Ngũ, nói:

- Lão gia, có Giang Nhị thái gia xin bái kiến, hiện đang đợi ngoài cửa.

Từ Ngũ nghe vậy, nói:

- Mau mời vào!

- Dạ!

Tên canh cổng ứng tiếng, xoay mình đi ra ngoài. Không lâu sau, Tham Giang Đầu Kim Nhị tiến vào. Từ Ngũ bước ra tận ngoài cửa đón tiếp, mỉm cười, nói:

- Lão Nhị tới đây à?

Hai người đi thẳng vào bên trong, phân ngôi chủ khách, ngồi xuống. Gia nhân dâng trà lên. Trà nước xong xuôi, lúc này

Giang Nhị mới mở lời, nói chuyện. Hắn ngẩng đầu lên, thấy Lưu đại nhân đang ngồi bên dưới. Giang Nhị ngắm đại nhân một lượt từ đầu xuống chân, nói:

- Ngũ ca, vị này từ đâu tới?

Từ Ngũ nói:

- Là ông thầy bói. Ngu huynh đang xem bói, không ngờ hiền đệ lại tới, khiến ta quên bồng đi mất.

Giang Nhị nói:

- Hay lắm, Ngũ ca, anh tự nhiên lại đi rúc đầu vào. Anh có quen biết gì với lão tiên sinh này không?

Từ Ngũ nói:

- Lão Nhị, sao đệ lại nói vậy? Xem bói, quen hay không quen đâu có liên can gì? Ngu huynh không hề quen ông ta.

Giang Nhị nói:

- Thì ra huynh quả thực coi ông ta là thầy bói! Ngũ ca, ghé tai lại gần đây, đệ có điều này muốn nói với huynh.

Giang Nhị mỉm cười, nói:

- Ngũ ca hãy chú ý nghe đệ nói đây. Lão ta vốn là một viên tri phủ trong thành Kim Lăng, Hoàng đế Càn Long ngự bút phê cho làm tri phủ Giang Ninh. Ngoại hiệu của hắn là Lưu gù ai mà chẳng biết. Trong thành Bắc Kinh, danh tiếng hắn lẫy lừng. Hôm nay, hắn giả làm thầy bói tới đây thăm dò tin tức. Theo ý đệ, chắc hắn muốn làm tròn chức trách của mình. Nếu không phải tiểu đệ đã biết trước, chắc hắn hôm nay chúng ta gặp chuyện rồi. Cũng là hôm trước đệ đi chơi, ngang qua đình Tiếp Quan, nhìn thấy hắn cười lừa đi nhận chức, tướng mạo hắn ra sao đệ còn nhớ rất kỹ. Do đó, vừa nhìn đã nhận ra ngay. Hắn chính là giả dạng thầy bói tới dọa huynh đó.

Từ Ngũ nghe thấy vậy, trong lòng nổi giận đùng đùng, đứng bật dậy, nhìn trừng trừng về phía Lưu đại nhân, nói:

- Thì ra người cải trang vì hành tói dò xét ta. Ta muốn người phải nói cho rõ! Nếu khua môi múa mỏ, nói lời xảo trá, đừng hòng bước ra khỏi cửa này!

Lưu đại nhân nghe ác đồ nói vậy, cố ý làm bộ kinh ngạc, nói:

- Tôi thực sự là một lã khách giang hồ, sao dám nhận xứng làm tri phủ lão gia? Quân tử nghĩ xem, trong thiên hạ này thiếu chi người cùng họ cùng tên, người có diện mạo, dáng vẻ giống nhau đâu có thiếu.

Giang Nhị đứng bên cạnh, nói:

- Này lão thầy bói già kia, ta nghĩ, người mới tới Giang Ninh này chưa lâu, chắc chưa nghe tới đại danh của anh ta. Cha anh ấy trước đây làm tuần phủ, là bậc khanh thân dưới trướng của Hoàng đế Cần Long. Ông cụ không có con gái, chỉ mỗi lệnh huynh Từ Ngũ đây là người nối dõi tông đường. Ba ban thư lại đều quen cả, tri phủ, tri châu cũng đến làm quen. Đền quan tổng đốc còn phải tới xưng với anh là huynh đệ. Hãy nghĩ cho kỹ, chẳng lẽ bọn ta lại sợ một tri phủ như người sao? Ở kinh đô, trong lục bộ đều có người thân, đúng là, vừa có thể lục vừa có danh. Theo ý ta, hôm nay người nên nói thực, may ra chúng ta còn có thể để lại chút giao tình. Nếu để bọn ta viết một lá thư gửi về kinh, người đừng hòng nghĩ tới đường thăng tiến. Nếu không chịu nói thực ra, nên nghĩ tới việc ra khỏi cửa!

Giang Nhị lại nói:

- Lưu tri phủ, nếu ông chịu nói thực ra, chúng tôi để lại chút giao hảo, thiết nghĩ, nhà họ Từ đây cũng không đến nỗi đối xử tệ bạc với ông.

Đại nhân nghe Giang Nhị nói vậy, bèn nói:

- Quân tử chớ nên nhận nhầm người. Nếu là tri phủ, tôi đã nhận rằng mình là tri phủ, nhưng tại hạ đâu dám mạo nhận chức quan?

Giang Nhị nghe vậy, cười nhạt, nói:

- Này lão gù, người lẻo mép cũng chẳng tác dụng gì. Đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.

Lưu đại nhân nghe Giang Nhị nói vậy, liền nói:

- Xin quân tử hãy nghe lời tôi nói: Ngài nhầm một kẻ lang bạt giang hồ như tôi thành tri phủ, nỗi oan này biết bày tỏ cùng ai đây?

Từ Ngũ ngồi ghé trên nôi gần đèn đung, quát vọng xuống:

- Bay đâu, chớ chậm trễ, mau bắt hán giam vào căn phòng trống đằng sau cho ta. Tạm thời không được thả hán ra, để hán chạy về Giang Ninh sẽ rất khó xử. Tên này ý niệm thực xấu xa, đến đây định thám thính tình hình! Nói cho người biết: Quan tứ phẩm đâu có gì là to? Từ chỗ này coi người chỉ như con ma xó mà thôi!

Ác tặc càng nói càng tức giận:

- Bay đâu! Mau bắt lấy hán giam lại. Nhốt hán vào căn phòng trống phía sau, đợi lát nữa ta sẽ tới tra hỏi. Nếu không treo hán lên, đánh cho một trận, chắc hán chẳng chịu khai ra đâu!

Lũ thủ hạ không dám chậm trễ, chúng như một bầy lang sói vừa cả lên, vây lấy Lưu đại nhân vào giữa, kẻ kéo người lôi kéo tuột ra ngoài. Xuyên cửa, vượt nhà kéo về phía sau, không lâu sau đã tới một gian nhà để không. Chúng vội đẩy đại nhân vào trong, đóng cửa, cài then, khóa kỹ lại. Đám gia nô trở vào bám lại với Từ Ngũ, Từ Ngũ nhìn Giang Nhị, nói:

- Việc đến nước này, tuy đã bắt giam hán lại, khóa trong căn phòng bỏ không nhưng ta vẫn chưa yên tâm. Ta không biết phải xử lý hán ra sao, đề hãy giúp ta giải quyết vụ này.

Giang Nhị nghe Từ Ngũ nói vậy, trả lời, nói:

- Đại ca hãy yên tâm. Lão gù đã tới đây dò thám, nhất định là do vụ hôm qua của ta. "Kẻ tới tất không thiện", câu này đúng lắm. Nếu tha cho hán, để hán trở về Giang Ninh tất bị rầy rà to. Việc này không thể giải quyết một cách tùy tiện được, nếu sơ sẩy, chúng ta gặp họa ngay. Theo ý đệ, đêm nay cho một mối lửa, đốt chết hán cùng gian phòng trong. Vậy là, thần không hay, quỷ cũng không biết, chúng ta cũng được bình an vô sự.

Từ Ngũ nghe Giang Nhị nói vậy, mặt mày rạng rỡ, bật cười vang, nói:

- Lão Nhị, vô quyết dày gập phải móng tay nhọn. Đề giới lắm. Ta cứ làm như vậy.

Rồi dặn lũ thuộc hạ:

- Mau bày rượu lên, ta phải cùng Nhị gia cạn ba chén.

Đám thuộc hạ không dám trễ nải, chỉ trong chớp mắt, rượu thịt đã được bày lên. Hai tên ác đồ ngồi uống rượu với nhau, chuyện không phải kể nữa.

Lại nói chuyện Lưu đại nhân đang gặp nạn, bị nhốt trong căn nhà trống và thừa sai Trần Đại Dũng đang đợi bên ngoài.

Trần Đại Dũng mất thấy đại nhân vào trong hang ổ giặc, đợi một hồi lâu vẫn không thấy ra, đoán chắc đại nhân đã lãnh ít dữ nhiều, thầm nghĩ: Hồng rồi. Chi bằng ta đợi tới khi trời tối, liều chết mò vào hang ổ giặc, dò la xem đại nhân lãnh dữ ra sao rồi sẽ định đoạt.

Tạm không nói tới chuyện thừa sai Trần Đại Dũng đợi ở bên ngoài, lại nói chuyện Lưu đại nhân bị ác nhân nhốt trong phòng trống. Đại nhân dõi mắt quan sát, thấy trên cây cột có hai chiếc vòng sắt giống như dùng để trói người vậy. Bốn bức tường kín bưng không hề có cửa sổ, trên mái nhà chỉ có một lỗ thông hơi nho nhỏ. Nói thì là căn phòng trống, thực chất là nhà giam riêng của ác nhân.

Tạm không nói tới chuyện của đại nhân, ta lại trở về với Trần Đại Dũng ở bên ngoài đợi đã lâu. Mặt trời dần khuất núi, nhà nhà đã sáng đèn. Hào hán không dám nán nã, vội đi vòng ra phía sau nhà ác nhân, ngược mắt trông lên, thấy tường không cao lắm nhưng cũng khó lòng leo lên được. Trần Đại Dũng lo lắng, sốt ruột đến toát mồ hôi hột. Ngẩng đầu lên, chợt thấy góc tường phía bắc có một cái cây, trong đêm tối không phân biệt được là cây gì. Thừa sai vội tới bên gốc cây, ngược mắt nhìn lên, thấy có một chụm cây xòe ra hướng nam, cách đầu tường khoảng một thước. Trần Đại Dũng thấy vậy, trong lòng thầm mừng rỡ, nghĩ: Ta trèo tường, leo lên cây, chỉ bằng leo lên cây rồi chuyển vào tường theo chụm cây ở phía nam kia, há chẳng tiện hơn sao? Thôi, cứ như vậy! Hào hán nghĩ xong, đứng dưới gốc cây, hai tay ôm lấy nhoeai dần lên, xem ra cũng không khó khăn lắm, chỉ một lúc sau, Trần Đại Dũng đã leo lên đến ngọn cây, lại lần theo chụm cây phía nam bò ra, đứng trên đầu tường dõi mắt quan sát phía trong.

Trần Đại Dũng đứng trên đầu tường, tay vịn cành cây, nhìn thấy rất rõ. Phủ đệ của ác tặc quả không nhỏ, lầu, đài, đình, phòng đêm không xuể, chẳng biết đại nhân hiện giờ đang ở đâu? Chi bằng liều mạng vào trong một chuyến. Hào hán quan sát xong không dám chậm trễ, bám vào bờ tường đu mình xuống, đứng vững vàng trên mặt đất. Rón rén tiến về phía trước, dòm hết tâm trí nhìn ngó, nghe ngóng động tĩnh. Đi hết con đường phía đông, lại rẽ về phía nam, thấy ba gian nhà bên dãy phía đông vẫn còn sáng đèn, bên trong có tiếng người nói chuyện vọng ra, đều là giọng của phụ nữ. Hào hán lắng tai nghe, lại ghé mắt nhòm vào bên trong, thấy trên bàn, bát đĩa còn chưa dọn, dao thớt để ngổn ngang. Thì ra, nhà bếp của ác nhân nằm ở đây. Nhất định đám nô gia vẫn còn ở trong đó. Thế là, thừa sai ghé mắt nhòm qua cửa sổ, muốn nghe ngóng tin tức của đại nhân. Vừa tiến tới bên cửa sổ, đứng lại, đã nghe thấy giọng phụ nữ từ bên trong vọng ra. Người đầu tiên mở miệng gọi người kia là "chị", nói:

- Chị có biết không? Người con gái hôm qua bị bắt về đây tên gọi Chu Nguyệt Anh, tuổi chưa đầy mười tám. Ngủ gia muốn cưới nhưng cô ta không chịu, tay cào, miệng cắn làm sứt cả mặt, cả tai Ngủ gia. Ngủ gia bực quá hóa điên, đã đánh chết cô ta ngay tại chỗ. Vô pháp, vô thiên đến thế là cùng!

Lại nghe người kia gọi người này là em, nói rằng:

- Em nghe chị kể đây này. Hôm qua có một người giả làm thầy coi tướng số tới đây dò hỏi về vụ này. Ngủ gia đang bảo ông ta xem tướng cho, bỗng thấy người canh cổng vào báo, nói Tham Kim Đầu Giang Nhị tới thăm. Ông ta với chủ nhân vốn là anh em kết nghĩa. Thiếu gia dặn "mời vào", không lâu sau, khách quý của chủ tiến vào, tới thư phòng vừa ngồi xuống ghế, ngẩng đầu lên nhìn thấy vị tiên sinh kia. Ông ta ngấm nghĩa một hồi rồi mở miệng gọi chủ nhân một tiếng "nghĩa huynh", nói: "Có nhận ra người kia là ai không? Chắc chắn huynh không biết ông ta là ai". Chủ nhân nói với Giang Nhị: "Không biết, xin được chỉ giáo". Giang Nhị nghe chủ nhân nói vậy, hần mỉm cười, nói: "Ông ta vốn là tri phủ đất Giang Ninh, họ Lưu tên gọi Lưu Dung, ngoại hiệu Lưu gù ai cũng biết. Người này rất nổi tiếng tại Bắc Kinh. Bởi hôm trước nhân rồi đi dạo, vô tình tới trước đình Tiếp Quan, thấy ông ta cười lừa đi nhậm chức, hình dung, tướng mạo còn nhớ như in, vì vậy, chỉ mới nhìn qua đã nhận ra ngay. Ông ta giả làm thầy tướng số tới đây dò thám tình hình, lừa nghĩa huynh đó". Chủ nhân nghe xong nổi giận đùng đùng, nói: "May có nhị đệ nhận ra hân, nếu không, xuýt chút nữa ta đã trúng quỷ kế của hân rồi. Đã dám tới đây dò la tin tức của ta, không sợ trong nhà ta có quỷ hay sao? Ta mà tức lên, sẽ cho lão về quê bế con! Ngay cả tri phủ, tri châu còn không dám lớn tiếng trước mặt ta nữa là. "Nói xong quát thủ hạ ra tay lập tức nhốt ông ta vào gian phòng trống, đợi tới canh ba cho một mẻ lửa xem ai tài giỏi hơn ai. Đám thuộc hạ nghe lệnh không dám chậm trễ, đã ồ lên tóm lấy ông ta, lôi đi.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Công Kỳ Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Lưu dung ngấm ngầm điều quân bắt giặc

Lại nói chuyện cô gái kia nói:

- Chị à, bắt nhốt ông ta vào đâu vậy?

Cô gái kia nói:

- Ở đầu dãy phía tây rẽ về phía đông, gian cuối cùng sát với chuồng ngựa ấy. Ta nghe nói, tới canh ba sẽ nổi lửa đốt cả căn phòng ấy lẫn ông ta!

Tạm thời không nói tới chuyện hai cô gái nói với nhau nữa, lại nói chuyện hào hán Trần Đại Dũng đang nghe lén ngoài cửa sổ đã nghe được nơi đại nhân đang bị giam giữ, anh ta không chút chậm trễ, vội men theo bóng tối đi về phía bắc, chỉ một lúc sau đã tới đầu phía bắc, quả nhiên thấy phía tây là một dãy chuồng ngựa, lại rẽ về hướng đông, đi không bao lâu, nhìn về phía bắc, thấy đầu dãy nhà phía đông có một căn phòng còn bị khóa kỹ. Thừa sai tới bên cửa, nghe ngóng hồi lâu, thấy không có động tĩnh gì, buột miệng nói:

- Quái lạ thực!

Tạm gác chuyện thừa sai Trần Đại Dũng đứng rầu rầu trước cửa lại ta lại nói chuyện Lưu đại nhân đang bị giam trong căn phòng không. Ông ta ngồi xếp bằng trên nền, nhắm mắt dưỡng thần. Chợt nghe thấy bên ngoài có tiếng người nói: "Kỳ quái!" Đại nhân nghe vậy, tường người của ác nhân tới tra hỏi

minh, miệng nói:

- Ác nhân tới rồi!

Trần Đại Dũng đang buồn bực đứng ngoài cửa, chợt nghe thấy bên trong có tiếng người nói vọng ra, nghe thực kỹ, thì ra là tiếng của đại nhân, bất giác trong lòng hoan hỷ. Trần Đại Dũng vốn xuất thân từ hàng võ cừ, từng giữ chức Thiên tổng vận lương một nhiệm kỳ, lại đang trong độ sức thanh niên trai tráng. Hào hán không chút chậm trễ, vươn tay ra nắm lấy ổ khóa, dùng sức khê vặn. Chỉ nghe "lách cách" một tiếng vang lên, chiếc khóa đã bị bẻ gãy, ném xuống đất. Gạt then cửa ra, đẩy rộng hai cánh, hào hán sải bước tiến vào bên trong, hạ thấp giọng, hỏi:

- Đại nhân đang ở đâu vậy?

Lưu đại nhân nghe giọng, rõ là tiếng của thừa sai Trần Đại Dũng, bất giác trong lòng cả mừng.

- Bản phủ đang ở đây!

Hào hán nghe tiếng, lần theo hướng giọng nói tiến tới. Đưa tay ra lần mò, thấy đại nhân đang ngồi dưới nền, vội đỡ đại nhân dậy, nói:

- Tiểu nhân tới cứu chậm, mong đại nhân tha tội! Ta không nên nán nã ở đây lâu, phải mau chóng rời khỏi hang ổ giặc, trở về phủ Giang Ninh, điều quân tới bắt thằng giặc này. Thằng giặc này võ công rất là ghê gớm, lại có Tham Kim Đầu Giang Nhị giúp đỡ, chúng rất khó đối phó.

Nói xong, hai người không dám chậm trễ, Đại Dũng dìu Lưu đại nhân ra khỏi căn phòng trống, đi theo lối cũ, tới góc tường có cành cây xòa qua, nói:

- Đại nhân hãy đứng lên vai tiểu nhân, tiểu nhân kiệu đại nhân đứng lên, đại nhân hãy leo lên đầu tường. Tiếp đó, chúng ta sẽ cùng về phủ.

Đại nhân nghe vậy, nói:

- Đành phải vậy!

Chẳng còn cách nào khác, đại nhân đành phải làm như lời thừa sai nói. Thừa sai kiệu đại nhân lên đầu tường, đại nhân ôm lấy cành cây, chỉ sợ rơi xuống đất. Lại nói chuyện khi trèo vào, Đại Dũng mượn lực đàn hồi của cành cây trèo lên đầu tường, không phải mất nhiều sức lực. Lúc này, hào hán lại cảm thấy khó khăn, chợt nảy ra một kế, nói:

- Hay lắm, có cách rồi!

Cởi luôn chiếc dải thắt quanh lưng ra, ném một đầu lên bờ tường, đầu sợi vải mắc lên bờ tường. Đại Dũng hạ giọng nói với đại nhân:

- Đại nhân, ngươi buộc đầu này lên cành cây để tiểu nhân leo lên.

Đại nhân nghe vậy, vội cầm lấy đầu sợi vải buộc lên cành cây. Đại Dũng thấy đại nhân buộc xong, không dám trễ nãi, vội đu dây trèo lên đầu tường, nhảy xuống phía bên kia, đứng vững trên mặt đất, nhìn đại nhân, nói:

- Đại nhân hãy nắm lấy đầu sợi dây đu xuống, tiểu nhân ở dưới sẽ đỡ đại nhân.

Đại nhân vội nắm lấy sợi dây, đu xuống, Đại Dũng ở dưới đỡ đại nhân, nói:

- Xuống thì xuống được rồi, nhưng lại không tháo được sợi đai lưng.

Đại nhân nói:

- Không cần tháo nữa, bản phủ sẽ đền cho người cái khác.

Nói xong, hai người không dám chậm trễ, sải bước tiến lên phía trước nhằm hướng phủ Giang Ninh mà đi. Giờ ta lại nhắc tới hai tên ác bá Từ Ngũ và Giang Nhị.

Chuyện đại nhân bỏ đi ta không kể tới nữa, nay trở lại với hai tên vạ ác tội đồ kia. Từ Ngũ và Giang Nhị vừa ngồi uống rượu, vừa bàn với nhau về chuyện ban sáng. Từ Ngũ nói:

- Canh ba đêm nay cho một mẻ lửa, e hán mọc cánh cũng khó lòng thoát chết.

Giang Nhị nói:

- May có đệ tới nhận ra chân tướng của hán, nếu để tên gù này trở về phủ thì thật rầy rà. Giờ đệ lại nghĩ ra một kế, kế này vừa không để ai bị kinh động, lại rất tuyệt, đúng là kế lưỡng toàn. Ta cũng chẳng cần nôi lửa đốt nhà làm gì, mất một căn phòng há chẳng đáng tiếc lắm hay sao? Nay ta chỉ cần giam hán trong đó mười ngày thì dù tên gù này được đúc bằng sắt cũng không thể sống nổi.

Từ Ngũ nghe Giang Nhị nói vậy, trong lòng vô cùng mừng rỡ, nói:

- Kế này của lão Nhị đâu kém gì Khổng Minh.

Hai tên ác đồ vui vẻ nói cười, ăn uống. Chúng ngồi uống rượu với nhau tới tận canh ba, rượu hết, tiệc tàn mới chịu đi ngủ. Đám thuộc hạ vội vàng trải giường đệm, hai kẻ ác nằm lăn ra ngủ. Giờ ta lại trở lại với đại nhân và Trần Đại Dũng.

Sau khi hai thầy trò họ thoát ra khỏi hang ở sài lang, vội vàng sai bước tiến lên. Trời tối đen như mực, đường rất khó đi. Hai thầy trò chỉ còn biết nhắm hướng phủ Giang Ninh thẳng tiến.

Họ bỏ chạy, trong lòng thầm lo kẻ ác sai người truy đuổi, bắt họ về chỗ cũ. Đại nhân vừa đi, vừa nói:

- Trần Đại Dũng nghe ta nói đây. Quả nhiên Từ Ngũ là kẻ không biết từ một tội ác nào hắn không làm, đúng như ngoại hiệu "Vạn Nhân Sầu" của hắn. Hắn múa đôi gậy trong tay, võ nghệ tinh thông, lại đang ở độ tuổi thanh niên trai tráng. Còn cả thằng em kết nghĩa của Từ Ngũ nữa. Cái tên Tham Kim Đầu Giang Nhị còn hung hãn hơn. Vừa nhận ra bản phủ, hắn đã sai bắt lấy, nhốt vào gian phòng trống. May có người cứu ta ra, nếu không, bản phủ e khó thoát khỏi kiếp nạn này. Nay ta về nhà phủ cất quân đi bắt ác đồ, trừ hại cho dân mới được.

Hai thầy trò vừa đi vừa nói chuyện, chẳng mấy chốc, tỉnh thành Giang Ninh đã hiện ra trước mắt. Cổng thành đã đóng kín từ lâu. Đại nhân lại nói:

- Lại phải nhờ người tới trước cổng thành gọi chúng mở cửa vậy

Trần Đại Dũng gọi đám quân canh cổng, kể lại cho chúng nghe một hồi. Đám lính canh cổng nghe vậy, giật mình kinh hãi, nói:

- Lão ca đợi chúng tôi vào thông báo rồi lấy chìa khóa ra mở cổng thành. Người phụ trách giữ cổng thành là viên võ quan tên gọi Vương Anh.

Đám lính giữ cổng nói xong, không dám chậm trễ, vội chạy thẳng vào nha môn nhanh như gió. Chúng vào trong quan nha thông báo lại. Lính canh cổng không dám trễ nãi, vội chạy vào trong truyền đạt, nói:

- Hôm qua Lưu đại nhân đi vi hành, dẫn theo thừa sai Trần Đại Dũng ra khỏi thành. Tới Thập Lý Bảo gặp phải ác đồ. Tất cả cũng bởi ông ta muốn điều tra vụ bắt cóc dân nữ hôm trước.

Vương Anh nghe vậy, vội nói:

- Để bản nhân ra mở cổng thành.

Viên quan phụ trách việc giữ cổng thành này nói xong, không dám chậm trễ, vội mặc triều phục lên mình. Đám thủ hạ cúi mình thi lễ, nói:

- Tiểu nhân nghênh đón chậm, xin được lượng thứ.

Đại nhân nói:

- Đâu dám. Chính bản phủ mới là người có lỗi, đã quấy nhiễu quý phủ lúc đêm hôm.

Vương Anh vội dẫn lấy ngựa ra cho đại nhân cưỡi. Bình sự không dám chậm trễ, vội dắt ngựa ra.

Vương Anh nói:

- Mời đại nhân lên ngựa.

Lưu đại nhân nói:

- Không cần đâu, bỏ đi. Việc đã đến nước này, bản phủ có điều muốn nhờ vả. Mời quý phủ cùng tới tể phủ luôn một thể, ta có chuyện muốn bàn.

Quan giữ cổng thành nói:

- Tể chức xin tuân lệnh.

Theo lý mà nói, tri phủ không có quyền ra lệnh cho quan giữ thành, bởi quan giữ thành không phải là thuộc hạ của tri phủ. Vậy tại sao quan giữ thành Vương Anh lại cần thận đến vậy? Bởi vì Lưu Đại Nhân là người rất khó chơi. Điều này ai cũng biết. Nếu để ông ta tức lên, biết đâu sáng còn có bát com ăn nhưng tối đã phải ôm bụng nhịn đói. Vì vậy, Vương Anh cũng có ý nể sợ.

Lại nói chuyện Lưu đại nhân cưỡi lên lưng ngựa, quan giữ thành Vương Anh cưỡi một con ngựa khác đi kèm theo phía sau. Họ xuyên qua đường lớn, ngõ nhỏ, chỉ một lúc sau đã tới trước phủ nha. Trần Đại Dũng vội vàng chạy vào nha phủ, gọi mọi người dậy nghênh đón đại nhân trở về. Tới lúc này, thư lại mới biết đại nhân đi vi hành. Lại nói chuyện Lưu đại nhân vào nha môn, xuống ngựa, nói:

- Xin nói rõ với quý phủ được biết. Hiện nay, trong vùng này có hai tên ác đồ, chúng ở cách cổng Bắc thành Giang Ninh chừng vài dặm, nơi ấy có thôn Thập Lý Bảo. Một đứa tên là Từ Ngũ, một đứa tên là Tham Kim Đầu Giang Nhị, chúng hoành hành bá đạo, không một tội ác nào là không dám làm. Vì muốn tra xét chúng, mình oan cho dân lành nên bản phủ đã cải trang, lên vào nhà chúng dò xét thực hư. Không ngờ bị ác nhân Giang Nhị nhận ra. Hắn biết mặt bản phủ. Chẳng nói chẳng rằng, chúng nhốt luôn bản phủ vào một căn phòng trống, lại định tới canh ba sẽ nổi lửa đốt cả căn phòng ấy lẫn bản phủ. May có thừa sai Trần Đại Dũng nửa đêm lên vào sào huyết giặc, cứu bản phủ ra khỏi hang hùm. Đêm tối chạy về, đã quấy nhiễu quý phủ đây. Nay lại phải phiền quý phủ cấp tốc điều động binh丁 cùng ta đi bắt ác nhân, vì dân trừ hại.

Quan giữ thành nghe vậy, nói:

- Tệ chức xin tuân lệnh.

Nói xong, cáo từ đại nhân đi ra ngoài. Ông ta rời khỏi phủ nha, cưỡi lên lưng ngựa, không lâu sau đã về tới phủ nha của mình. Vội vàng điều động binh mã, chọn ra năm mươi mã cung, ba mươi giáp sĩ, năm mươi lính tinh nhuệ, tuổi đều dưới ba mươi. Điểm quân xong xuôi, không chút chậm trễ, quan giữ thành Vương Anh lại xuyên đường lớn, vượt ngõ nhỏ, dẫn quân tới trước nha môn của phủ đài đại nhân. Binh mã nhất tề đứng đợi bên ngoài. Có người vào thông báo, Lưu đại nhân không dám trễ nải, cũng dẫn theo bốn vị thừa sai, mười viên bộ khoái.

Bản thân ông cũng không ngồi kiệu, cưỡi trên lưng một con ngựa, đám nha dịch theo sau, tiễn đại nhân ra khỏi nha môn.

Lưu đại nhân ngồi trên lưng ngựa, nói:

- Binh mã của quý phủ đã tới đủ cả chưa?

Wương Anh nói:

- Đã tới đủ.

Lưu đại nhân nói:

- Thế thì lên ngựa, cùng đi.

Quan giữ thành nhảy lên lưng ngựa, đám binh đinh chạy theo phía sau, theo đại nhân rời khỏi cửa Bắc thành Giang Ninh, lên đường lớn, nhằm hướng Thập Lý Bảo thẳng tiến.

Đại nhân ngồi trên lưng ngựa, nói:

- Quý phủ xin hãy nghe cho rõ. Chuyến đi này phải hết sức thận trọng. Tên ác nhân Từ Ngũ này không phải loại tầm thường. Hắn vốn nổi tiếng võ nghệ tinh thông, tay múa đôi gậy thực khó lường. Còn có một tên nữa là Tham Kim Đầu Giang Nhị Ta nghe nói vũ khí của hắn là cặp song đao, vốn là em kết nghĩa của Từ Ngũ. Nếu không bắt được hai tên giặc này, quân dân nơi đây khó lòng sống yên với chúng.

Quan giữ thành nói:

- Đúng vậy. Lưu đại nhân dạy phải lắm.

Họ vừa đi vừa nói chuyện, chẳng mấy chốc, Thập Lý Bảo đã hiện ra trước mắt. Đại nhân truyền lệnh:

- Binh mã mau chóng tiến vào thôn, không nên nấn ná ở ngoài lâu.

Quan giữ thành nghe vậy, truyền lệnh nói:

- Binh mã hòa tốc tiến lên.

Đám binh đinh nghe lệnh, không dám chậm trễ, vội nhảy xuống khỏi lưng ngựa, giữ chắc các cửa, nhất quyết bắt cho được hai tên ác tặc. Tạm không nói tới chuyện binh mã vây nhà ác tặc ta lại nói tới hai tên ác tặc đang ở bên trong. Trời sáng, đám canh cổng mở cửa ra, chợt sợ hãi nhảy dựng lên. Chỉ thấy bên ngoài, binh mã âm ầm. Chúng biết chuyện gây ra hôm qua, hôm nay đã tới hồi báo ứng. Nhất định là binh mã tới đây bắt tìm Lưu Dung, Lưu gù. Nhưng lũ nham chó, vuốt ưng này vẫn còn nằm mộng giữa ban ngày, chúng đâu biết rằng đích thân đại nhân điều binh tới đây bắt chúng! Chúng vội vàng đóng cửa lại, huynh huych chạy vào trong thông báo. Tạm gác lại chuyện đám cầu nô tãi vào trong báo tin, ta lại nói tới chuyện hai tên ác đồ.

Từ Ngũ và Giang Nhị đang say mộng, tên gia nô chạy vào báo tin, thờ hồng hộc, gọi:

- Thiếu gia.

Lại nói:

- Mau tỉnh dậy đi, chuyện không hay rồi.

Hai tên ác đồ đang mơ màng trong mộng chợt bị gọi tỉnh, mở mắt ra, tức giận nói:

- Chuyện gì mà nguoi làm rối lên như vậy?

Tên gia nô nghe hỏi, vội nói:

- Bẩm thiếu gia, bên ngoài có rất nhiều binh mã, đã vây kín các cổng, đến nỗi, một giọt nước cũng không tiết ra nổi.

Nhất định là do chuyện hôm qua, chắc họ tới tìm tên thầy bói.

Từ Ngũ nghe báo, sợ hãi nhảy dựng lên, biết ngay hôm nay nhất định sẽ có chuyện.

Hai tên giặc nghe gia nô báo việc, sợ hãi rụng rời. Từ Ngũ nhìn tên gia nô báo tin, nói:

- Người mau gọi quân gia Vu trực tới đây!

- Dạ!

Tên gia nô ứng tiếng, xoay mình chạy ra ngoài. Hắn đi không lâu, Kim Đầu Ngô Công bước vào. Từ Ngũ nhìn tên trực, nói:

- Vu quân gia, không biết tại sao quan binh lại kéo tới trước cửa nhà ta. Ông ra xem sao?

Tên trực đầu họ Vu nghe chủ nói vậy, liền nói:

- Chủ nhân, chớ nên lo lắng.

Tên quân gia mở miệng, nói tiếp:

- Xin chủ nhân hãy nghe tiểu nhân nói: Nhất định đó là đám binh mã của Giang Ninh tới tìm tên Lưu Dung giả dạng thầy bói kia. Tôi từng nghe nói: Kẻ đến tất không thiện. Lẽ nào chúng ta lại bó tay chịu trôi một cách dễ dàng? Ta hãy mang ra vài trăm lạng bạc dúi cho họ. Với lại, đám quan lớn nhỏ, chẳng phải ta đều quen hay sao? Hãy dọa họ, nếu không chịu nghe tất rước họa vào thân.

Kim Đầu Ngô Công còn chưa dứt lời, Từ Ngũ đã mặt mày rạng rỡ, nói:

- Ý này của người quả không tồi, cứ làm như vậy. Việc đến nước này khó lòng làm khác. Việc đã như vậy, lẽ nào chủ tớ ta bó tay chịu trôi. Cùng lắm thì hôm nay đánh nhau một trận, sau đó ta sẽ tới chỗ nha môn tổng đốc mách với ông ta.

Tên trực họ Vu nói:

- Có lý! Chủ nhân cao kiến.

Từ Ngũ lại dặn dò, nói:

- Người mau ra dặn đám gia nhân hãy chuẩn bị.

Tên trực họ Vu không dám chậm trễ sai bước xoay mình đi ra. Không lâu sau, lũ cầu nô tài lớn nhỏ đã tới đầy đủ. Tên đầu tiên là Trương Tam, biệt hiệu là Hoàng Phong Vĩ, tên thứ hai Tôn Bát, ngoại hiệu Quỷ Xây Đàng, tên thứ ba Quỷ Đầu Thái Tuế Vu Văn Lập, tên thứ tư, Bạch Hoa Xà Triệu Lục còn trẻ tuổi, lại cả quân gia Vu Văn Lượng ngoại hiệu Kim Đầu Ngô Công nức tiếng trấn Giang Ninh. Bên dưới còn có vô số gia nô tới mấy chục mạng kéo cả tới thư phòng. Từ Ngũ thấy vậy, nói:

- Các người nghe cho rõ đây.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Công Kỳ Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Hồn chiến với ác bá tại thập lý bảo

Từ Ngũ thấy đám gia nhân đã tới đủ, nói:

- Nghe ta nói đây: tục ngữ nói rất đúng. Nuôi quân ngàn ngày dùng trong một lúc. Hôm nay, quan binh phủ Giang Ninh kéo tới đây vây kín nhà ta, chúng đã vây chặt, một giọt nước cũng không tiết ra nổi. Ý chúng muốn bắt cả bọn ta. Các người hãy vì ta mà bỏ ra chút hơi sức. Mọi người hãy cầm lấy vũ khí, đánh đuổi đám quan quân đi. Rồi ta sẽ lên kể chuyện này với quan tổng đốc. Sau khi trở về, ta sẽ thưởng cho mỗi người một đỉnh bạc.

Đám ác nô cũng không biết sự lợi hại của quan binh, nhất tề ứng tiếng, nói:

- Đại nhân, việc này cứ để bọn tiểu nhân lo.

Rồi mạnh ai nấy chạy đi tìm vũ khí. Có đứa cầm đao, có cả đứa cầm thương, đứa lại cầm gậy gộc, thậm chí có đứa cầm cả đòn gánh ra. Chúng kêu ầm lên, chân năm tay mười muốn ra đánh nhau với quan quân. Đám gia nô này do quân gia đầu trực họ Vu dẫn đầu. Thằng ranh này hai tay cầm đôi song đao, dẫn đám gia nô đi ra ngoài. Từ Ngũ và Giang Nhị cũng đứng dậy, dặn đám người hầu:

- Các người mau vào lấy song đao, song côn ra đây. Bảo mã phu chuẩn bị sẵn hai con ngựa đợi ta dùng đến.

- Dạ.

Tên cậu nô tài ứng tiếng, xoay mình ra khỏi phòng. Hắn đi không lâu, lúc trở vào đã có thêm đôi đao, đôi côn trong tay.

Mã Phu đã chuẩn bị sẵn hai thớt ngựa cũng đã dắt tới. Hai tên ác đồ thấy vậy không dám chậm trễ. Từ Ngũ cầm lấy đôi côn,

Giang Nhị vớ lấy song đao rồi mới ra khỏi cửa. Chợt thấy một tên gia nô cuống cuống chạy vào báo, nói:

- Đại gia, không ổn rồi! Ngoài kia họ đang gọi Ngũ gia và Nhị gia ra nói chuyện! Xem ra chúng sắp kéo qua cửa lớn rồi.

Từ Ngũ nói:

- Ta biết rồi. Ngươi hãy ra ngoài kia với mọi người đi.

Hai tên ác đồ rời khỏi thư phòng, nhảy lên lưng ngựa, cùng tên quản gia đầu trục họ Vu dẫn theo đám gia nhân đông đảo tới trước cổng lớn đứng lại, nói:

- Mở cổng?

Đám gia nô nghe lệnh, vội tháo chốt cửa ra. "Két, két".

Cánh cổng mở rộng. Lại nói chuyện quan binh ở ngoài đang định phá cổng xông vào, chợt thấy có tiếng động vang lên, biết ngay bên trong có người xông ra, họ vội lui xuống khỏi bậc tam cấp đứng lại, đổi mắt nhìn lên.

Lưu đại nhân cũng ngược mắt nhìn lên: Thấy bên trong xuất hiện một bầy giặc nô, tên nào tên nấy khí giới lăm lăm trong tay. Xem ra chúng quyết một trận với quan binh đây. Tên cầm đầu là Vu Văn Lượng, tay cầm đôi song đao. Bên trái hắn là Quý Đầu Thái Tuế Vu Văn Lập, Hoàng Phong Vi Trương Tam theo sau. Bên phải hắn là Bạch Hoa Xà Triệu Lục, đằng sau là Quý Xuy Đăng Tôn Bát. Đám nô gia còn lại ở cả phía sau. Chúng một lòng muốn được nhận tiền thưởng của chủ. Hai tên Từ Ngũ, Giang Nhị đứng phía trong cổng, đôi mắt chăm chú dõi ra ngoài. Chỉ thấy bên ngoài, quan binh chỉ ít cũng tới ba trăm mạng đao thương đầy đủ trong tay. Còn nữa, hai viên trưởng quan cũng có mặt tại đây. Quả nhiên họ quyết ý bắt cho kỳ được hai đứa bọn chúng. Hai viên trưởng quan, một người đầu đội mũ thủy tinh, tuổi trạc ngũ tuần, cười trên lưng ngựa Đinh Thiết Thanh, hai tay cầm đôi chùy đồng. Từ Ngũ đang chăm chú nhìn ra ngoài, chỉ thấy đám hào nô hè nhau chạy ra.

Quản gia đầu trục họ Vu thống lĩnh lũ nô tài xông ra khỏi cổng lớn, tên nào tên nấy vũ khí lăm lăm trong tay nhắm phía quan trấn thủ họ Vương xông tới. Quan thủ thành Vương Anh thấy vậy, không dám chậm trễ, thúc ngựa xông lên chặn đầu tặc tử đông đảo ấy lại. Đại tổng quản đầu trục họ Vu thấy tướng giữ thành họ Vương xông lên chặn đường, hắn chẳng nói chẳng rằng, cũng xông lên trước, vung song đao trong tay "soạt" một tiếng, nhằm Vương tướng quân chém một nhát. Vương tướng quân vội dơ đôi chùy đồng lên đỡ rồi mới ra chiêu trả đòn. Hai tên bên trái là Quý Đầu Thái Tuế và Hoàng Phong Vi tay dương binh khí cũng xông vào hỗn chiến. Vương Anh vừa gạt được binh khí của hai tên ấy ra, Bạch Hoa Xà Triệu Lục và Quý Xuy Đăng Tôn Bát đã xông tới trước mặt. Năm đứa bọn chúng vây quanh Vương tướng quân.

Đám ác đồ tầng tầng lớp lớp vây chặt lấy tướng giữ thành họ Vương. Quan thiên tử không dám chậm trễ, vội thúc ngựa xông lên quyết trận thư hùng với đám tặc nô. Quan thiên tử họ Dương tên Văn Bình, một người nữa tên Lý Quốc Lương. Ngoài ra còn hai viên kinh chế, một người tên Chu Ngọc, một người tên Hòa Thành. Bốn viên tướng này cũng xông lên giúp Vương tướng quân bắt ác tặc. Họ vội vàng nhảy xuống khỏi lưng ngựa, ra tay. Đám tặc nô liều chết xông lên đánh nhau với quan binh. Đôi song đao trong tay Vu đầu trục vừa nhanh, vừa độc, đôi chùy đồng trong tay tướng họ Vương cũng như mưa sa, bão táp. Đôi côn của Triệu Lục vung tới, song tiên của thiên tử vung lên, chặn lại. Cây thiết thương trong tay Trương Tam thực lợi hại, nhưng cây thiết thương trong tay bá tổng cũng hiểm độc không kém. Lại còn Tôn Bát và Vu Văn Lập đã bị hai viên ngoại úy xông lên chặn lại. Đôi bên đánh nhau hồi lâu, phía quan binh đã bắt được mấy tên tặc nô. Ta tạm không nói tới chuyện đôi bên đánh nhau nữa, lại nói tới quan quốc cán trung lương.

Lưu đại nhân ngồi trên lưng ngựa, nghiêng tướng võ cả hai hàm răng. Lũ cuồng đồ to gan lớn mật quá trời, dám ý thể chủ ra tay cả với quan binh. Xem cảnh này, mấy tên ác nô quả thực có thực tài, năm viên quan muốn bắt chúng đúng là việc khó.

Lại thêm Từ Ngũ và Giang Nhị, hai tên này võ nghệ cao siêu, tuổi lại trai tráng. Xem ra, hôm nay tất phải đánh nhau to. Nếu để chúng trốn thoát, sẽ rất rầy rà. Lưu đại nhân trong lòng thầm căm hận. Ta lại nói tới chuyện của lũ tặc nô. Cây côn trong tay Triệu Lục đấu với quan thiên tử, Dương Văn Bình múa song tiên đón đánh. Chỉ nghe "chát" một tiếng vang lên, cây côn trong tay Triệu Lục bị đánh văng lên không trung. Quan thiên tử thấy vậy không chút nương tay, sấn thêm một bước, tay phải hạ xuống không hề thương sót. Chỉ nghe thấy tiếng "chát! một tiếng, máu tươi từ đầu Triệu Lục văng ra. Triệu Lục "ái chà" một tiếng, ngã lăn quay ra đất. Coi như tội ác của hắn đã hết, tính mạng phải về châu Diêm Vương rồi. Đám tặc nô thấy vậy, trong lòng kinh hoàng, tên nào tên nấy tự cho rằng tình thế bất lợi.

Lại nói chuyện đám tặc nô thấy người đội mũ trắng một roi đánh vỡ đầu Triệu Lục, trong lòng thâm kinh hoàng, tinh thần chiến đấu sa sút hẳn. Quý Đầu Thái Tuế Vu Văn Lập lại bị Dương thiên tử đánh cho một roi, ngã lăn ra đất, đám quân binh kéo ồ ồ lên trời nghiêng hẳn lại, Trương Tam bị bá tổng Lý Quốc Lương đâm cho một thương, lăn ra chết. Quý Xuy Đăng Tôn Bát bị hai viên ngoại úy bắt sống. Đại quản gia đầu trục họ Vu thấy tình thế bất lợi, vội vã vùng chạy vào trong.

Lại nói chuyện Vạn Nhân Sầu Từ Ngũ và Giang Nhị đứng phía trong cổng, thấy lũ nô tài động thủ với quan binh, đứa thì bị bắt, đứa thì bị giết. Hai tên ác đồ hàm hàm nổi giận, Giang Nhị đưa mắt nhìn Từ Ngũ, nói:

- Ngũ ca xem, anh em chúng ta không ra tay không được rồi!

Giang Nhị nói xong, thúc ngựa xông ra, nhìn đám quan binh.

Chỉ thấy Giang Nhị mở miệng, nói:

- Đám binh đình kia, các người hãy nghe đây. Trong đám các người có tên nào không sợ chết thì cứ lên đây. Nếu có mất mạng cũng chớ nên oán trách bản Nhị thái gia vô tình.

Tên tội đồ còn chưa dứt lời tướng thủ thành họ Vương đã giục ngựa xông lên, tay nâng cao đôi đồng chùy, ra chiêu không chút lưu tình. Giang Nhị thấy vậy không dám chậm trễ, tay vung song đao lên chặn lại. Hai người động thủ với nhau. Cuốn sách này không giống như các quyển sách cổ khác, cũng không phân biệt trận đánh bằng hiệp hay dùng bảo bối lạ kỳ gì tương trợ. Thôi, không nói dài dòng nữa, giờ xin quay lại chính truyện.

Lại nói chuyện Giang Nhị và Vương tướng quân đánh nhau, hai người quấn lại một chỗ, đánh vui. Đôi bên đánh nhau chẳng phân biệt bằng ba mươi hay năm mươi hiệp, cũng không kể rằng dùng pháp bảo gì. Thưa quý vị độc giả, không biết trong các vị đã vị nào nhìn thấy pháp bảo hay chưa? Pháp bảo như thế nào? Cho tới nay chắc hẳn cũng chẳng ai được biết. Hơn nữa, sách này cũng khác với các cuốn sách giả sử, lại không dùng bảo bối, cũng không dùng phép niệm chú, càng không dùng hiệp đầu để tính thời gian, bản lĩnh của đôi bên, cũng chẳng có đao thương ca gì cả. Chắc hẳn phải có người hỏi: "Ông nói xem, thế nào là đao thương ca? Bọn tôi không hiểu, muốn nghe thử xem". Chuyện này đâu có khó gì. Tuy rằng trong cuốn sách này không có, nhưng tôi đây còn nhớ được mấy câu. Nghe nhé, tôi sẽ ca mấy câu trong bài đao thương ca cho quý vị nghe. Muốn dùng đao đánh đối thủ, một đường hoa đao chia thành ba, ba đường hoa đao chia thành sáu, sáu đường hoa đao chia thành chín, chín chín tám mốt khai thiên môn đến nỗi cái chân rách cũng bị người ta ôm đi mất. Ai bảo mở cửa ra làm gì? Theo tôi nghĩ, trong cuốn sách này chẳng qua chỉ là tả cảnh hai người đánh nhau, kẻ mạnh thắng, kẻ yếu thua, bị bắt. Ở đây đã nói rõ ràng, giờ xin quay lại với chính truyện.

Lại nói chuyện quan thủ thành Vương Anh và Tham Kim Đầu Giang Nhị quấn lấy nhau thành một cục, đánh vui độ nửa canh giờ, Vương Anh vẫn không thể thủ thắng. Tướng giữ thành tuy là một viên võ quan, cũng có chút bản lĩnh thực sự, chỉ có điều tuổi tác hơi cao, trông ông ta phải vào độ bốn bảy, bốn tám, thậm chí là năm mươi tuổi. Đánh nhau hơn nửa canh giờ, không thể không mệt mỏi, miệng thở phì phò. Một viên bá tổng thủ hạ của ông ta họ Lý, tên gọi Quốc Lương thấy quan trên không thể đánh thắng địch thủ, không chút chậm trễ, tay múa một cây thương sắt xông ra hợp sức bắt ác tặc Giang Nhị.

Lý Quốc Lương xông ra hỗ trợ Vương tướng quân. Giang Nhị thấy có một người đầu đội mũ vàng, tuổi khoảng bốn mươi cuối ngựa vàng xông ra, tay múa Hồn thiết thương, bộ dạng uy phong lẫm lẫm. Giang Nhị thấy vậy, cười nhạt, nghĩ: Muốn lấy đông thắng ít lập công đây.

Tên ác bá nghĩ xong không dám chậm trễ, đôi song đao trong tay cuốn lên nhanh như gió, ra chiêu chặn đối thủ lại. Hắn đánh đến nổi mồ hôi toát ra khắp mình ướt đầm. Tạm gác chuyện ba người họ đánh nhau lại, ta nói tới chuyện của Từ Ngũ. Từ Ngũ đang ghim ngựa đứng ở trong cổng nhìn cảnh ba người kia đang phân thắng phụ. Mắt thấy cảnh quan thủ thành đuối sức ra chiêu mệt mỏi, chợt thấy thêm một người nữa xuất hiện, tay múa hồn thiết thương, diện mạo còn khá trẻ. Hai người ấy vây đánh Giang Nhị, Tham Kim Đầu có vẻ đuối thế. Từ Ngũ thấy vậy không dám nán nã, tay múa đôi trượng xông lên, nói:

- Hiền đệ, có ngu huynh tôi giúp một tay đây!

Giang Nhị thấy vậy, phản chấn hẳn lên. Bốn người đánh nhau trước cổng bắt phân thắng bại.

Đôi trượng của Từ Ngũ nhằm đầu bổ xuống, song chùy của Vương tướng quân dơ lên cản lại. Thiết thương của bá tổng nhằm bụng đâm tới, song đao của Giang Nhị từ dưới hất lên.

Quái trượng đập vào chùy kêu chan chất, thiết thương đánh vào song đao tóe lửa sáng lóa. Bốn người đánh nhau một lúc lâu, hai viên tướng vẫn không thể bắt nổi hai tên ác tặc. Tạm gác chuyện họ đánh nhau lại, giờ ta nói tới chuyện Lưu đại nhân.

Lưu đại nhân đứng ở một bên, răng nghiến ken két. Hai tên tội đồ này thực to gan. Chẳng trách, không một tội ác nào chúng không dám làm. Chúng ý mình đao, trượng có tài, không ai dám chống lại. Theo ý ta, quan giữ thành và quan thiên tổng khó lòng thủ thắng. Nhất quyết phải bắt bằng được hai tên này. Phải sai thêm người ra hỗ trợ quan thủ thành, quan bá tổng mới lập được công trạng. Đại nhân nghĩ xong, lập tức quay đầu lại nói:

- Thưa sai Trần Đại Dũng, Vương Minh nghe đây. Hai người không được chậm trễ, lập tức xông lên, hỗ trợ hai người kia bắt tội đồ. Hai viên thừa sai nhất tề ứng tiếng, nói:

- Xin tuân lệnh!

Trần Đại Dũng tay múa loạn thiết côn nặng ba mươi lăm cân có lẽ. Ông ta vốn xuất thân từ dòng võ cừ, từng giữ chức Thiên tổng. Do vận chuyển lương thảo, phạm sai lầm nên mới mất chức, chẳng còn đường nào khác, đành phải tới phủ Giang Ninh làm một chân thừa sai. Vương Minh dùng một cây thiết xích múa lên như mưa sa, bão táp. Hai người sai bước xông lên.

Họ vốn không cười ngựa. Vương Minh phóng thẳng tới trước Từ Ngũ, Trần Đại dũng lao đến đánh Giang Nhị. Quan giữ thành và quan bá tổng ngẩn đầu trông lên, thấy có thêm hai người. Một người là thừa sai Trần Đại Dũng, người kia là Vương Minh. Quan giữ thành, quan thiên tổng vui mừng, biết rằng Lưu đại nhân sai người ra giúp mình. Giang Nhị, Từ Ngũ đang mải đánh nhau, bỗng thấy có hai người chạy bộ đánh vào. Một người tay cầm thiết xích, người kia tay thủ thiết côn, xem ra, cây gậy sắt ấy quả không nhẹ. Hai người này ăn vận theo lối sai nha, không giống với sắc phục của đám đầu quân kiếm miếng cơm ăn. Hai tên giật thấy vậy thâm kính sợ, nghĩ: Không ổn! Hai đứa bọn ta tuy kiêu dũng nhưng làm sao cự lại nổi bốn tên quan binh kia. Giang Nhị còn đang hoảng hốt, song chùy của quan giữ thành đã đập xuống. Ác tặc vội vung song đao lên đỡ, thiết xích của Vương Minh lẽ nào chịu để yên. Vương Minh nhắm chuẩn đốt xương sống của Giang Nhị đánh một cú thực mạnh. Chỉ thấy "chát" một tiếng, đánh gãy mất mấy cái xương sườn của hắn. Giang Nhị ngã "huych" xuống đất. Từ Ngũ thấy vậy hèn phách lên này nói:

- Không ổn rồi!

Từ Ngũ nhìn sang, thấy Giang Nhị bị thiết xích đánh rơi xuống khỏi lưng ngựa, sợ đến trợn mắt, há mồm.

Lại nói chuyện Lưu đại nhân thấy Vương Minh một xích đánh ngã một tên xuống khỏi lưng ngựa, bắt giặc trong lòng cả mừng, vội quay sang dẫn lũ binh đinh mau chóng ra tay, trói tên tội đồ lại. Đám lính không dám chậm trễ, mười mấy người nhất tề xông lên, đè Giang Nhị xuống, dùng dây thừng trói gô lại, nghiêng sang một bên. Chuyện không cần phải nói.

Lại nói chuyện tướng thủ thành Vương Anh, bà tổng Lý Quốc Lương, thừa sai Trần Đại Dũng, Vương Minh bốn người vây chặt lấy Từ Ngũ, dốc sức bắt hãm lại. Từ Ngũ thấy Giang Nhị ngã ngựa, trong lòng kinh khiếp, bị Trần Đại Dũng cho một thiết côn đánh gãy hai chân trước của ngựa. Con ngựa đau đớn không thể chịu nổi, nhảy lùi ra phía sau, ngã huych một cái, đè cả vào chân Từ Ngũ khiến hãm không thể nào động cựa nổi.

Vương Minh thấy vậy không dám chậm trễ, xông lên giáng cho một xích. "Chát" một tiếng, đánh gãy một chân kia của Từ Ngũ, Từ Ngũ đau đớn, kêu la không ngớt.

Lại nói chuyện Lưu đại nhân thấy Từ Ngũ cả người lẫn ngựa ngã lăn ra đất, trong lòng hoan hỷ, vội dẫn binh dịch kéo ồ lên, bảo đám lính mau chóng trói gô hãm lại nhưng hai viên thừa sai đã trói hãm từ lâu rồi. Lưu đại nhân dẫn đám quân binh, nha dịch, tổng hai tên ác tặc này vào một cỗ xe. Ai đã chết coi như hết tội. Đưa còn sống cho cả vào tù xa. Đám binh dịch theo sau rời khỏi Thập Lý Bảo tiến lên đại lộ nhằm hướng phủ Giang Ninh thẳng tiến. Họ vào thành theo lối cổng bắc phủ Giang Ninh, vượt đường lớn, ngõ nhỏ, không lâu đã tới phủ nha. Quan thủ thành Vương Anh trao lại phạm nhân rồi cáo từ ra về.

Lại nói chuyện Lưu đại nhân bỏ ngựa lên công đường, dặn rằng:

- Dẫn hai tên tội đồ lên.

Chúng nha dịch dạ ran, lôi hai tên tội đồ lên công đường.

Chân của Từ Ngũ bị gãy làm hai đoạn, xương sườn của Giang Nhị cũng bị Vương Minh đánh gãy mấy chiếc. Hai tên giặc này không thể quỳ, nhất tề nằm dưới công đường. Lưu đại nhân ngồi trên hỏi:

- Từ Ngũ, Giang Nhị, hai người cướp dân nữ Chu Nguyệt Anh đem đi đâu, mau thành thực khai báo, tránh bị đau đớn thân xác.

Từ Ngũ nghe Lưu đại nhân hỏi vậy, tự nghĩ không thể quanh co, đành thực thà khai nhận. Lưu đại nhân nói:

- Tổng Từ Ngũ, Giang Nhị vào nhà giam, đợi ngày mai gọi Chu Quốc Trụ lên công đường, ta sẽ thăng đường xét xử.

Thủ hạ không dám trễ nải, lập tức lôi hai tên này xuống ngục. Lúc này, Lưu đại nhân mới bãi đường, lui ra. Về tới thư phòng, Trương Lộc dâng trà lên. Trà nước xong lại dùng cơm.

Cơm xong, tên người hầu đuổi hết những kẻ khác ra. Không lâu sau, châm một ngọn đèn lên. Chuyện đêm ấy không cần phải kể.

Sáng sớm ngày hôm sau, Lưu đại nhân thăng đường sớm. Nha dịch cho gọi Chu Quốc Trụ tới. Chu Quốc Trụ lên công đường quỳ xuống. Lưu đại nhân định tội bọn Từ Ngũ một lượt rồi đi xuống. Chuyện không phải kể nữa.

Muốn biết Từ Ngũ chịu án ra sao, mời quý vị độc giả xem hồi sau sẽ rõ.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Công Kỳ Án* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Khinh lễ mọn, tổng đốc nổi trận lôi đình

Hồi trước đang kể Lưu đại nhân giả làm thầy bói đạo bắt Vạn Nhân Sầu Từ Ngũ, Tham Kim Đầu Giang Nhị, quản gia đầu trọc họ Vu, cùng đám ác nô để xét xử. Lưu đại nhân viết một bản tấu tố cáo lũ tội đồ này lên Hoàng thượng, xử chúng tội chết. Những chuyện này ta không cần kể ra đây nữa. Lại nói chuyện Lưu đại nhân bãi đường, về tới thư phòng, tên người ở dâng trà lên. Trà nước xong xuôi, lại dọn cơm lên. Ăn cơm xong, tên người hầu đuổi hết những kẻ khác ra, châm một ngọn đèn lên. Chuyện đêm ấy không cần phải kể. Tối sáng sớm ngày hôm sau, tên người hầu mời đại nhân dậy rửa mặt lại dâng trà lên. Trà nước xong xuôi, đại nhân nhìn tên người hầu, nói:

- Hôm nay không phải nấu cơm. Hôm nay là sinh nhật của tổng đốc Cao đại nhân, thầy trò ta sẽ tới đó ăn cơm. Ta phải chuẩn bị một chút lễ vật mới được.

- Dạ.

Tên người hầu ứng tiếng, đại nhân lại dặn tiếp:

- Trương Lộc con hãy nghe ta dặn, sinh nhật của tổng đốc ta cần tặng quà, chúng ta không thể thiếu món này được. Ngươi hãy mua tám món lễ vật sau: Con à, con cũng biết chúng ta nghèo khổ, tất cả đám lễ vật đây chỉ gói gọn trong hai xâu tiền.

Hãy mua ba cân thịt bò ngon, sáu cân mì trắng xếp thành hai đĩa, mua hai cân bột khô gói trong giấy đỏ, mua thêm ba cân gạo nữa. Hãy mua hai bát đậu phụ tươi ngon, mua hai gói ngân châm mộc nhĩ. Ngoài ra, hãy mua thêm hai chục quả đào. Con mau đi đi, chớ nên chậm trễ.

Tên người hầu ứng tiếng, không dám chậm trễ, xoay mình bước ra ngoài. Tạm gác chuyện đại nhân ngồi trong thư phòng lại ta hãy kể chuyện Trương Lộc kia. Trương Lộc rời khỏi nha môn đi lên đường cái, mua hết thứ này tới thứ khác. Mọi thứ đã mua đúng theo lời đại nhân dặn, chỉ có điều đậu phụ không có nên không mua được. Trương Lộc chẳng biết phải làm sao, đành mua một đầu đậu tương và hai nắm củ cải khô. Mua xong các thứ anh ta vội vàng trở về nha môn. Lại phải mất tới nửa ngày trời mới nghiền đậu tương, lọc nước, chế biến thành đậu phụ xong xuôi. Mọi việc đã xong, không dám chậm trễ, vội vào thư phòng, bẩm rõ với Lưu đại nhân. Lưu đại nhân nghe xong, nói:

- Tốt lắm, chúng ta hãy đi ngay. Chớ nên chậm trễ.

Trương Lộc ứng tiếng bước ra ngoài, ra tới ngoài, sai bốn tên nha dịch mang lễ vật đi trước rồi lại xoay mình đi vào. Lưu đại nhân nói:

- Trương Lộc, con sai người mang quà đi chưa?

Tên người hầu trả lời, nói:

- Đã sai người mang đi rồi.

Đại nhân nghe vậy, nói:

- Thế thì thầy trò ta cũng đi thôi!

- Dạ.

Trương Lộc ứng tiếng, Đại nhân đứng dậy, bước ra ngoài.

Tên người hầu theo sau. Họ ra ngoài, lách qua tấm bình phong, đi xuyên qua ngõ các, tới trước công đường dừng lại. Gia nhân đã chuẩn bị ngựa đứng đợi ở đó từ lâu rồi. Tên người hầu đỡ đại nhân lên ngựa, dắt nha dịch đánh trống mở đường. Tới lúc này, họ mới rời khỏi nha môn, đi theo hướng đông nam, tiến thẳng tới nha môn phủ tổng đốc. Lại xuyên qua đường lớn, ngõ nhỏ, không lâu sau đã tới trước cửa nhà Cao đại nhân. Lúc này, Lưu đại nhân mới xuống ngựa, thuộc hạ giữ lấy cương ngựa.

Trương Lộc đón lấy lễ vật, chạy thẳng vào bên trong, tới trước đại sảnh dừng lại, gặp quan tuần bổ của tổng đốc, nói rõ người dâng lễ vật và danh sách lễ vật. Viên quan tuần bổ nhận lấy danh sách, đi vào trong, tới trước cửa phòng khách, đứng lại, tay cầm văn bản, làm kinh động đám người hầu bên trong.

Viên tuần bổ tiến vào trong cửa, tuần phủ ở bên trong thấy bên ngoài ồn ào, huyên náo, bèn hỏi vọng ra:

- Bên ngoài có tiếng trống, thông báo chuyện gì vậy?

Quan tuần bổ nghe hỏi vậy, không dám chậm trễ, vội kể lại một lượt chuyện Lưu đại nhân tới chúc thọ cho ông ta nghe.

Sau đó trao bản danh sách đồ mừng thọ lên cho tên người hầu.

Tên người hầu nhận lấy đi vào trong. Tới trước thư phòng, vén rèm bước vào, gặp Cao đại nhân, hành lễ quỳ một gối, dâng danh sách lễ vật mừng thọ của Lưu đại nhân lên. Cao đại nhân đón lấy, đưa lên đọc.

Cao đại nhân liếc mắt đọc, thấy nét chữ trên đó viết thực ngay ngắn, viết rằng:

- "Tệ chức tri phủ Giang Ninh là Lưu Dung, hôm nay tới mừng sinh nhật đại nhân. Lễ vật thô sơ xin chớ trách tội. Chẳng qua, đây chỉ là chút lòng thành của tệ chức xin dâng lên đại nhân. Lễ vật gồm ba cân thịt bò tươi ngon, sáu cân mì sợi bằng bột trắng, ba đầu gạo tẻ, hai cân bột mì, lại có mộc nhĩ ngân châm và hai bát đậu phụ tươi, hai mươi quả đào. Cả thầy lễ vật gồm tám món, đây là tấm lòng thành của tệ chức xin dâng lên đại nhân. Tệ chức Lưu Dung nay tuy làm tri phủ, tính xa - cũng là quan tứ phẩm của hoàng gia, có điều, ngoài mặc cao sang ai cũng thấy, bên trong nghèo nàn nào ai hay? Nay dâng lễ vật lên đại nhân, lễ bạc thực lấy làm xấu hổ". Cao đại nhân càng xem càng tức giận, vút toẹt danh sách lễ vật mừng thọ xuống nền nhà, nói:

- Tên Lưu tri phủ này thực đáng ghét. Việc hấn làm quả khiến người ta tức chết đi thôi! Cái gì mà tới chúc sinh nhật? Rõ ràng hấn muốn tới làm bề mặt nha môn của ta đây mà! Tri phủ lại dâng lễ vật như vậy, các châu, huyện khác cũng dâng lễ vật thế, chẳng lẽ ta tốn không tiền bạc làm sinh nhật hay sao? Ta vốn nghe nói hấn là người keo cú, xem ra lời truyền quả không sai. Muốn đấu với nhau sao? Ta phải cho người biết họ Cao này lợi hại thế nào mới được.

Tổng đốc giận dữ dặn dò thuộc hạ:

- Lai Phúc, mau ra cửa bảo tri phủ Giang Ninh họ Lưu rằng ta trả lại tất cả số lễ vật ấy.

Tên người hầu ứng tiếng, bước ra ngoài, truyền đạt lại cho viên tuần bổ. Viên tuần bổ nói lại với Lư đại nhân. Lư đại nhân nghe vậy, tức đến xám cả mặt.

Lư đại nhân nghe viên tuần bổ truyền đạt lại lời của Cao đại nhân, nói:

- Cao đại nhân nói, không cần tất cả đồ lễ vật ấy, lễ mừng sinh nhật cũng không tổ chức nữa, tri phủ hãy mang lễ vật về kéo uống phí. Đợi ngày khác sẽ tới tạ ơn.

Lư đại nhân nghe vậy, từ xấu hổ biến thành tức giận, nói:

- Cũng được, đại nhân đã không nề mặt, ta cũng chẳng cần. Lộc nhỉ!

- Dạ tiểu nhân xin chờ lệnh!

Lư đại nhân nói:

- Thu lại lễ vật mang hết về nhà, thưởng cả cho bốn người khiêng lễ vật.

- Dạ!

Tên người hầu ứng tiếng, đi ra ngoài cửa, nhìn bốn tên sai nha bung lễ vật, nói lại cho họ nghe lời của Lư đại nhân vừa rồi. Bốn người này nghe xong, vui như cha chết sống lại, vui vẻ khiêng đồ trở về.

Lại nói chuyện Lư đại nhân càng nghĩ càng giận, càng nghĩ càng buồn. Tên người hầu cũng oán hận, nói:

- Nói vậy là ra làm sao? Ta vất vả cả ngày, bát cơm cũng chẳng có mà ăn. Tới đây chỉ mong kiếm được một bữa. Thôi thôi xem ra hôm nay tới đây toi công rồi. Tới chút cận canh cũng chẳng có lấy mà húp.

Ta tạm không nói tới chuyện tên người hầu ngầm oán thán, lại nói tới chuyện của Lư đại nhân.

Lư đại nhân trầm nghĩ trong lòng: Quan chế đài khinh người thái quá, lễ vật ta dâng, không nhận cũng chẳng sao. Nhưng ông cũng đừng mong nhận được lễ vật người khác tặng! Ý cấp trên ức hiếp cấp dưới, thẳng gù này đâu phải loại kém cỏi. Ta dâng lễ vật chẳng qua chỉ là muốn giữ chút tư tình, đâu phải mượn cơ dâng lễ vật để được thăng quan, tiến chức. Người ta thường nói ngàn dặm tặng lông thiên nga, của khinh nhưng tình trọng. Cho dù lễ vật ta có nhỏ mọn nhưng ông ấy cũng nên nề mặt mà nhận lấy. Vậy mà ông lại đem cấp dưới ra làm trò đùa, đó là điều tuyệt đối không thể chấp nhận được. Tuy nói rằng tiền đồ của một viên tri phủ không phải là lớn lắm, nhưng đối với ta, chức tri phủ của ta là do Hoàng đế Càn Long kim khẩu phong cho. Ta không sợ gì cả. Ta cũng chỉ nguyện một lòng công chính, vô tư, rửa sạch mọi nỗi oan của dân chúng. Nếu ông chỉ đi nhằm một bước, hại ta, kẻ đối, người no sẽ không ai biết trước.

Lư đại nhân đang định phát tác, chợt ngẩng đầu lên, thấy có mấy viên quan khác đang đi tới. Hai viên quan của ty bố án phủ Giang Ninh đi đầu, phía sau họ là quan lại các phủ, đạo, châu, huyện khác. Họ cùng nhau tới mừng thọ quan tổng đốc, lễ vật mỗi người mỗi vẻ. Lư đại nhân thấy vậy, nở nụ cười, tiến lên chào hỏi bọn họ, nói:

- Các vị phải chăng các vị tới đây mừng thọ? Chắc các vị còn chưa rõ: Bởi khi nãy Lư tôi cũng tới đây mừng thọ, mang theo hai hộp lễ vật không nhỏ. Cao đại nhân ở trong truyền lệnh ra, nói không nhận bất cứ một món lễ vật nào. Tất cả lễ vật mang tới đều phải mang về.

Các quan kia nghe Lư đại nhân nói vậy, đều nói:

- Cao đại nhân đã truyền lời năm nay không làm sinh nhật, không nhận lễ vật thì chúng ta mang về.

Quý vị độc giả thử nghĩ xem, hai ty bố án của phủ Giang Ninh, lại thêm các phủ, đạo, châu, huyện ngoài tỉnh rồi lại đám võ tướng như phó tướng, du kích, thiên ba, ngoại úy v. v... Quan viên văn võ của tỉnh này nghe tri phủ Giang Ninh Lư đại nhân nói vậy, người nào người nấy mừng như mở cờ trong bụng. Hai ty bố án phủ Giang Ninh nhìn Lư đại nhân, nói:

- Cao đại nhân đã dặn vậy, bọn chúng ta sao dám không tuân.

Nói xong quay đầu dặn dò lũ thuộc hạ:

- Hãy đem tất cả lễ vật mừng sinh nhật trở về.

- Dạ!

Đám thuộc hạ nhất tề dạ ran, mang đồ quay về lối cũ.

Chuyện không cần phải kể.

Ta tạm không nói tới chuyện các quan kia cáo từ ra về. Lại nói chuyện Lư đại nhân một lòng muốn gây chuyện.

Thấy đám quan kia khiêng lễ vật mừng sinh nhật trở về, đại nhân e vẫn còn người khác tới, bèn dặn tên người hầu mang ra một chiếc yên ngựa, ngồi ngay

trước cửa nhà Cao đại nhân. Ông ta thực sự muốn gây chuyện.

Lại nói chuyện Cao đại nhân ngồi trong thư phòng đợi các quan dưới quyền tới dâng lễ vật mừng thọ, càng đợi càng không thấy ai tới. Cao đại nhân trong lòng buồn bực, chợt thấy tên người hầu Lai Phúc chạy vào, nói:

- Đại nhân không cần đợi thu lễ vật nữa đâu. Hôm nay có người canh cổng đuổi khách của chúng ta rồi. Hắn ta ngồi canh trước cổng nhà ta, hề thấy quan khách tới, hắn tiến lên bảo họ: "Đại nhân dặn hắn đứng đây thông báo lại hôm nay đại nhân không làm sinh nhật". Các quan khác nghe báo vậy đều vui vẻ mang lễ vật trở về. Hắn còn chưa chịu thôi, lấy yên ngựa ra ngồi ngay trước cửa hút thuốc nữa.

Cao đại nhân nghe Lai Phúc thông báo vậy, nói:

- Chắc hẳn chính là Lưu gù.

Lai Phúc nói:

- Không phải hẳn thì còn là ai nữa!

Cao đại nhân nói:

- Hay lắm, được lắm. Ngươi hãy mau gọi hắn vào đây, để cho hắn biết ta là ai!

- Dạ!

Lai Phúc ứng tiếng, xoay mình bước ra ngoài. Không lâu sau đã dẫn Lưu đại nhân vào thư phòng. Lưu đại nhân gặp Cao tổng đốc, bắt buộc phải hành lễ theo quy định của triều đình rồi đứng sang phía đông, nói:

- Đại nhân truyền gọi tể chức tới, không biết có điều chi dạy bảo.

Chỉ thấy Cao tổng đốc cười nhạt, nói:

- Tri phủ hãy nghe ta nói đây. Sự việc này ra sao, lẽ nào trong lòng ông không hiểu? Ta nghe nói ông là kẻ rất khó chơi, lời đồn quả không sai. Từ nay trở đi, ta muốn ông làm việc phải cẩn thận. Nếu có chút gì sơ suất, ta chỉ e, ông có hối cũng không kịp đó...

Tổng đốc nói chưa dứt câu, Lưu đại nhân đã nói:

- Tể chức tự thấy mình không làm điều gì trái với lương tâm, lo gì phong ba, bão táp? Ăn bổng lộc vua ban, tất phải hết lòng báo đáp. Lưu Dung tôi quyết không để lại tiếng xấu ở đất Giang Ninh này. Đại nhân thử nghĩ xem, làm quan lại đi hại dân chúng, tất con cháu đời đời không gốc đầu lên được. Tôi vốn quyết một lòng vì dân, mong đại nhân phân biệt cho rõ hai chữ "trung, gian".

Cao đại nhân nghe vậy, từ xấu hổ chuyển thành giận dữ, mặt mũi đỏ gay, trong bụng thầm nghĩ: Tên gù này thực đáng ghét, lời hắn nói ra đều như châm, như chích. Ta muốn trị tội hắn nhưng lại chưa có cớ, muốn tâu chuyện này lên Hoàng thượng nhưng đây lại là chuyện riêng. Nếu ta không nhân tội hắn, trị cho một trận các quan khác ắt hẳn chê cười ta. Nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng chẳng nghĩ ra một kế gì, chỉ thấy Cao đại nhân người toát mồ hôi hột. Cao đại nhân còn đang băn khoăn, chợt thấy một người cuồng cuồng chạy vào thư phòng, quỳ xuống, bẩm:

Bạn đang đọc truyện *Lưu Công Kỳ Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Xử vụ án tử thi đầu nữ thân nam

Lại nói chuyện tổng đốc và Lưu đại nhân đang trút giận lên nhau trong thư phòng, chợt thấy có người vén rèm bước vào, gặp Cao đại nhân, hắn quỳ một gối, nói:

- Bẩm đại nhân, có tuần phủ vùng Vân Quý là Tô đại nhân trên đường lên kinh nhân tiện ghé qua, nay xin tới chào.

Cán đại nhân nghe vậy, trong lòng thầm mừng rỡ, nghĩ:

- Ta hãy tạm mượn cơ hội này đuổi tên gù này đi hẵng. Món nợ của ta với hắn, đợi sau này sẽ tính.

Cao đại nhân nghĩ xong, đưa mắt nhìn Lưu đại nhân, nói:

- Ông hãy tạm thời trở về phủ, chuyện hôm nay để sau hẵng hay.

Lưu đại nhân nghe vậy, nói:

- Tệ chức ngu muội, bắt tài, xin được nghe đại nhân chỉ dạy.

Nói xong cáo từ, rời khỏi thư phòng. Lại nói chuyện Cao đại nhân dẫn dò thuộc hạ, nói:

- Mời khách.

Đám thủ hạ không dám chậm trễ, không lâu sau, Tô đại nhân, tuần phủ Vân Quý đã được mời vào thư phòng, hai người gặp nhau, chào hỏi theo nghi lễ triều đình, nói vài câu chuyện phiếm. Chuyện không cần phải kể tỉ mỉ ra đây. Tô đại nhân dùng một chén trà rồi cáo từ đi ra.

Lại nói chuyện Lưu đại nhân rời khỏi cổng nhà Cao đại nhân, nhảy lên lưng ngựa, thủ hạ theo sau, vượt đường lớn, ngõ nhỏ, trở về phủ nha của mình. Tối trước hiên nhà, xuống ngựa, đi vào trong. Mọi người tản đi, chuyện không cần nhắc tới nữa.

Lại nói chuyện Lưu đại nhân vào thư phòng, ngồi xuống,

Trương Lộc vội sai nhà bếp dọn cơm lên. Đại nhân và tên người hầu thỏa được trận đối càn cào! Khi sáng, hai thầy trò chưa ăn điểm tâm đã vội đi, quả thực chỉ mong kiếm được một bữa, không ngờ câu chuyện lại xảy ra như vậy, đành phải vác bụng không trở về. Về tới nhà mới có cái bỏ vào bụng. Tên người hầu cũng không khác gì. Hai thầy trò ăn no nê. Dùng bữa xong, trời đã tối tên người hầu thấp đèn lên, phục vụ đại nhân nghỉ ngơi.

Chuyện hôm ấy không cần kể ra đây. Tối sáng sớm hôm sau, tên người hầu mời đại nhân dậy rửa mặt, thay quần áo. Dâng trà lên, trà nước xong xuôi, lại dâng cơm lên. Dùng điểm tâm xong, đại nhân dẫn dò tên người hầu, nói:

- Truyền lệnh của ta, chuẩn bị thăng đường.

- Dạ.

Trương Lộc ứng tiếng, ra ngoài truyền đạt lại lệnh của đại nhân xong xuôi, vào bẩm lại một lượt. Lưu đại nhân nghe xong, đứng dậy, đi ra ngoài. Tên người hầu theo sau. Hai người đi qua bình phong, vượt qua ngõ các, lên công đường. Đại nhân ngồi xuống. Đám nha dịch hô hiệu lệnh thăng đường xong xuôi, sắp hàng đứng sang hai bên. Lưu đại nhân đang định xem lại đơn kiện của dân chúng, bỗng thấy phía dưới công đường có một người bước lên, tới trước công đường, quỳ một gối, nói:

- Bẩm đại nhân, nay có một bản công văn của chế đài đại nhân đưa tới đây, mời đại nhân xem qua.

Lưu đại nhân nghe vậy dặn rằng:

- Mở ra xem.

- Dạ!

Thư lại ứng tiếng, mở niêm phong công văn ra, hai tay nâng cao, dâng lên cho đại nhân xem. Lưu đại nhân nhận lấy chăm chú đọc.

Lưu đại nhân ngồi trên công đường chăm chú đọc công văn, thấy trên đó viết:

- Tổng đốc Nam Kinh Cao mỗ lệnh cho đại thần tứ phẩm tri phủ Giang Ninh: Trong địa phận quản lý của ngài, tại huyện Giang Ninh đã xảy ra chuyện kỳ quái, có đầu người bị vứt xuống giếng, không biết thi thể hiện đang ở đâu. Lệnh cho tri phủ phải mau bắt ác nhân. Hiện nay, nguyên cáo, bị cáo đều chưa rõ là ai, tri huyện cần chú ý điều tra. Hạn trong vòng năm ngày phải tra xét rõ vụ án này rồi bẩm rõ lên nha môn của ta. Nếu quá năm ngày chưa điều tra ra, tất ta sẽ tâu lên đường kim Hoàng thượng tội tể nãi của ông. Nay lệnh tri phủ cấp tốc điều tra. Nếu quá thời hạn vẫn chưa phá được án, chớ trách Cao mỗ gây chuyện với ngài.

Lưu đại nhân xem xong, trầm ngâm hồi lâu, trong lòng thầm nghĩ: Chẳng qua ông cũng chỉ vì chuyện ta gây ra hôm qua, phá hỏng buổi lễ mừng thọ nên buồn bực trong lòng, nay lấy vụ này ra làm khó dễ ta, mượn việc công nhằm báo thù riêng. Xin lỗi, cho dù phải mất chức tri phủ này thì tôi cũng phải đùa với ông một trận. Hai chúng ta, một tri phủ, một tổng đốc đấu với nhau xem ông thắng hay tôi thắng! Lưu đại nhân nghĩ xong, đôi mắt nhìn đám tả hữu bên dưới, nói:

- Chuẩn bị kiệu, bản phủ phải đích thân đi khám nghiệm.

- Dạ!

Đám thuộc hạ ứng tiếng dạ ran. Đám kiệu phu khiêng kiệu tới đợi trước cổng công đường. Lưu đại nhân đi xuống, tới trước cỗ kiệu, khom mình leo lên. Kiệu phu khiêng kiệu đặt lên vai.

Các quan huyện Giang Ninh hay tin đã tới đợi lệnh từ trước đó vừa thấy đại nhân lên kiệu, bọn họ liền đi trước dẫn đường.

Chấp sự đi trước, kiệu theo sau, vượt đường lớn, ngõ nhỏ, tới trước miếu Thành hoàng. Đám kiệu phu dừng lại. Tri huyện huyện Giang Ninh đã đợi ở đó từ trước rồi.

Kính thưa quý vị độc giả, huyện nha của huyện Giang Ninh ở ngay đầu thành Giang Ninh, cách nha môn của Luru đại nhân chưa đầy ba dặm đường. Do đó, họ tới hiện trường từ trước rồi.

Lại nói chuyện tri huyện huyện Giang Ninh là Tôn Hoài Ngọc mời Luru đại nhân xuống kiệu, lên công đường, ngồi xuống. Nha dịch của phủ, huyện sắp thành hai hàng đứng hầu bên dưới.

Đại nhân ngồi trên công đường, nhìn xuống tri huyện Tôn Hoài Ngọc, hỏi:

- Đầu người bị ném xuống giếng nay đang ở đâu? Do ai trình báo chuyện này? Ai là người phát hiện? Quý huyện mau kể rõ ta nghe!

Tri huyện Tôn Hoài Ngọc nghe hỏi, nói:

- Bẩm đại nhân. Đầu người hiện đang để bên cạnh giếng, người của bản huyện là Triệu Hồng đi lấy nước vô tình vớt được. Do bảo chính huyện Giang Ninh là Luru Tần trình báo.

Luru đại nhân nghe vậy, nói:

- Nếu vậy, mau cho gọi Luru Tần, Triệu Hồng tới đây để bản phủ hỏi cho rõ.

- Dạ!

Tri huyện Tôn Hoài Ngọc ứng tiếng, xoay mình bước xuống.

Không lâu sau, tri huyện sai người dẫn Triệu Hồng, Luru Tần lên công đường. Hai người bọn họ quỳ bên dưới. Tri huyện Tôn Hoài Ngọc tiến lên bẩm

- Bẩm đại nhân, tể chức đã cho gọi Triệu Hồng, Luru Tần lên công đường.

Đại nhân nghe bẩm, xua tay. Tri huyện đứng sang một bên. Luru đại nhân nhìn xuống hai người đang quỳ dưới công đường.

Luru đại nhân ngồi trên công đường chăm chú nhìn xuống đánh giá hai người quỳ dưới kia. Bảo chính trong vùng là Luru Tần quỳ ở bên đông, trông diện mạo, thấy tuổi tác chưa tới bốn mươi, trên đầu đội một chiếc mũ hồng anh nhỏ, mình mặc tấm áo bào màu lam, bên ngoài mặc áo chèn xanh. Bởi anh ta đang quỳ nên không nhìn rõ chân đi giày gì. Hết nhìn Luru bảo chính, đại nhân lại chuyển sang nhìn người dân Triệu Hồng. Thấy người này đầu không đội mũ, mình mặc áo vải thô đã cũ, tuổi trạc ngũ tuần, mặt đầy nếp nhăn, tướng mạo không giống loại người hung ác, trong lòng thầm nghĩ: Bản phủ đã là người giữ công bằng cho dân, lẽ nào chịu dùng hình đối với lương dân.

Luru đại nhân đánh giá hai người kia xong, ngồi trên công đường, nói:

- Triệu Hồng đi lấy nước khi nào? Tại sao lại mức được đầu người? Ngươi hãy mau khai cho thực. Nếu có nửa lời gian trá coi chừng ta sẽ đánh gãy xương!

Triệu Hồng nghe đại nhân hỏi vậy, dập đầu, nói:

- Sáng hôm nay tiểu nhân đi lấy nước, vô tình mức được đầu người lên. Tiểu nhân thấy vậy, sợ hãi rụng rời, vội vàng đi báo cho Luru bảo chính trong vùng biết. Luru bảo chính lên nha môn báo với tri huyện lão gia. Đầu đuôi sự việc ra sao, tiểu nhân không hề hay biết. Mong đại nhân đèn trời soi xét, làm rõ trắng đen.

Nói xong lại dập đầu lạy. Đại nhân lại hỏi Luru Tần:

- Triệu Hồng báo cho người biết chuyện này khi nào? Ngươi báo lên tri huyện lúc nào?

Luru bảo chính nghe hỏi, vội nói:

- Lời Triệu Hồng khai hoàn toàn là thật.

Đại nhân nghe vậy, khẽ xua tay, đứng dậy, nói:

- Lui xuống?

- Dạ?

Luru bảo chính lại dập đầu lạy rồi mới đứng dậy, bước sang một bên. Sai nha của huyện Giang Ninh dẫn Triệu Hồng đi. Luru đại nhân đứng dậy, đưa mắt nhìn tri huyện Tôn Hoài Ngọc, nói:

- Đầu người hiện đang ở đâu? Bản phủ muốn đích thân tới xem xét.

Tri huyện nghe hỏi vậy, trả lời, nói:

- Hiện vẫn đang bên giếng trước miếu.

Nói xong đi trước dẫn đường, Lưu đại nhân theo sau, tới trước cái đầu người bên cạnh giếng đứng lại. Tri phủ dặn dò nha dịch lật mạnh chiếu che lên, để lộ ra một cái đầu người còn dính máu.

Lưu đại nhân chăm chú nhìn chiếc đầu người, ước lượng người bị hại. Nhìn thực kỹ, thấy đó là đầu một người con gái tuổi còn khá trẻ, xem ra chưa tới ba mươi, chỉ độ hai sáu, hai bảy mà thôi. Đại nhân xem xong, trở về công đường, nói:

- Mau truyền người khám nghiệm tử thi vào.

Đại nhân chưa dứt lời, Lý Ngũ đã tiến ra quỳ trước thềm, dập đầu lạy đại nhân. Lưu đại nhân nói:

- Mau kiểm tra cái đầu người kia, xem người ấy tại sao lại chết? Nếu kiểm tra qua loa, bỏ sót vấn đề gì, liệu hồn, bản phủ sẽ đánh gãy chân chó của người.

Người khám nghiệm tử thi ứng tiếng, đứng dậy, xoay mình sai bước đi ra ngoài. Đi tới trước cái đầu người thì dừng lại, lấy từ trong ống tay áo ra một chiếc đĩa ngà cầm trên tay, lật chiếc đầu lên quan sát thật kỹ lưỡng. Nhìn ngó, xem xét hồi lâu, lại tiến tới trước công đường, quỳ xuống, nói:

- Tiểu nhân đã khám nghiệm cái đầu người kia xong xuôi, thì ra, người này bị sát hại bằng dao nhọn.

Lưu đại nhân nghe vậy, khẽ xua tay, người khám nghiệm tử thi đứng sang một bên. Lưu đại nhân lại dặn:

- Huyện lệnh nghe cho rõ: Mau sai người xuống giếng kiểm tra xem thi thể còn ở dưới giếng không?

Tri huyện nghe xong, không dám chậm trễ, vội ứng tiếng, xoay mình lui xuống, dặn dò đám nha dịch thuộc hạ:

- Mau xuống giếng tìm xem có thi thể dưới đó không?

Hiệp đầu Vương Vĩnh của phủ Giang Ninh nghe tri huyện nói vậy, đưa mắt nhìn sang bảo chính Lưu Tân, nói:

- Mau đi kiểm sào gậy, dây thừng, tời kéo, dựng giá tời lên, để ta sai người xuống đó vớt thi thể. Đi mau!

- Dạ!

Bảo chính ứng tiếng, đi như bay. Chỉ một lúc sau đã sai người mang đủ hết những vật dụng cần thiết tới. Không lâu sau đã dựng xong giá tời, lắp bánh xe vào, vắt dây thừng qua. Một đầu dây thừng còn được buộc vào một chiếc sọt. Mọi việc đã chuẩn bị xong, khoải đầu Vương Vĩnh nhìn Lưu bảo chính, nói:

- Lại phải phiền ông vất vả một chuyến, hãy mau xuống giếng mò xem.

Lưu bảo chính nghe vậy, không dám trái lệnh, đành phải ầm ục chui vào trong sọt tre, với tay cầm lấy cây gậy. Lúc này, mọi người mới từ từ thả sọt xuống, tới khi sọt xuống sát mép nước thì dừng lại. Lưu Tân không dám chậm trễ, tay trái dựa vào thành sọt, tay phải cầm cây sào khua khoắng dưới giếng.

Kính thưa quý vị độc giả, cái giếng này nước cũng không sâu lắm chỉ vào khoảng sáu thước mà thôi. Do đó, Lưu Tân vừa chọc cây sào xuống đã tới ngay đáy giếng. Lưu Tân khua khoắng một hồi, cảm thấy đầu sào như chạm vào một vật gì đó. Chẳng còn cách nào khác, ông ta đành phải kêu lên, nhìn vào, thì ra đó là một xác chết, sợ hãi giật nảy mình.

Lưu bảo chính ở dưới giếng không dám chậm trễ, vội vớt từ thi lên, kéo vào trong sọt rồi mới gọi vọng lên:

- Bên trên mau kéo dây!

Lưu Tân còn chưa dứt lời, đám sai nha trên miệng giếng đã vội kêu lên. Họ nhất tề hô câu hiệu lệnh, chỉ thấy bánh xe quay phát ra tiếng kêu cót két, giỏ treo được kéo lên nhanh như bay, chớp mắt đã lên tới miệng giếng. Mọi người nhìn vào, thấy Lưu Bảo chính ngồi ngay ngắn bên trong. Tay ông ta còn nắm thêm một xác chết nữa. Mọi người không dám chậm trễ, vội đỡ ông ta và tử thi ra khỏi cái sọt tre. Lưu bảo chính toàn thân ướt lướt thướt. Tạm gác lại chuyện của Lưu Tân, ta lại nói tới chuyện đám sai nha của Tôn tri huyện. Mọi người chăm chú nhìn vào, đánh giá cổ thi thể vừa được vớt lên. Đó lại không phải là thi thể phụ nữ, lại là thi thể một người đàn ông trẻ, tuổi chắc chưa tới ba mươi, chỉ độ ngoài hai mươi là cùng. Người này bị đập vỡ nửa đầu, không phải chết do dao đâm, kiếm chém.

Mọi người thấy vậy, ai nấy đều ngây ra, nói:

- Vụ này quả thực quái lạ vô cùng.

Tạm gác chuyện mọi người đang bàn tán xôn xao lại, ta lại nói tới chuyện viên khoải đầu Vương Vĩnh. Nhìn thấy thi thể ấy, anh ta vội vã chạy về phía bắc, cuống cuồng chạy lên công đường quỳ xuống, nói:

- Bẩm đại nhân, lại mò thấy một thi thể nữa dưới giếng nhưng không phải là thi thể của nữ nhân, mà là xác một người con trai còn trẻ.

Lưu đại nhân nghe vậy, nói:

- Vụ này quái lạ thực.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Công Kỳ Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Vụ án không nguyên không bị cáo, đã khó lại càng khó hơn

Lưu đại nhân nghe nói lại vót thêm một xác người dưới giếng, ông thầm giật mình kinh hãi, nghĩ bụng: Kỳ lạ, vụ cái đầu người kia còn chưa làm rõ, nay lại vót đã thêm một xác người nữa. Đúng là một vụ hết sức kỳ quái. Lưu đại nhân nghĩ xong, đứng dậy, nói:

- Bản phủ đích thân đi kiểm tra xem!

Khoái đầu Vương Vĩnh ứng tiếng, đứng dậy, bước qua một bên đội sai bảo. Tri huyện Giang Ninh Tôn Hoài Ngọc thấy vậy, không dám chậm trễ, vội đi trước dẫn đường, Lưu đại nhân theo phía sau. Chỉ trông thoáng chốc đã tới trước cổng thi thể bên cạnh giếng nước. Đại nhân chăm chú quan sát.

Lưu đại nhân chú tâm quan sát, thấy cỗ tử thi vừa được vớt dưới giếng lên, trên mình không có quần áo, trần truồng như một con lợn cạo. Trên mình không có vết dao thương đâm chém, chỉ thấy vết đập nát đầu từ thái dương kéo tới tận mang tai. Người ấy tuổi ngoài hai mươi, không biết anh ta là người huyện nào, thôn nào. Đại nhân xem xong, vội dặn dò rằng:

- Bảo người khám nghiệm tử thi phải chú ý khám nghiệm thực kỹ lưỡng.

Lưu đại nhân chưa nói hết câu, Lý Ngũ đã xuất hiện trước mặt đại nhân. Lưu đại nhân nói:

- Hãy mau đi khám nghiệm tử thi, không được làm qua loa, sơ sễ.

Người khám nghiệm tử thi ứng tiếng, không chút chậm trễ, vội xoay người bước đi. Tới trước cổng tử thi, đứng lại, đánh giá người bị hại. Thấy phần đầu tử thi bị hung khí bằng gỗ đập vào đập nát phần đầu và tai bên trái. Lại chăm chú kiểm tra phía dưới, thấy trên cánh tay hiện lên mấy chữ màu xanh khá rõ nét. Nhìn kỹ lại, thấy không phải dùng bút mực viết lên, thì ra đó là các chữ được xăm lên. Bên trái là năm chữ "Nhất niên trường cát khánh", bên phải cũng có năm chữ "Tứ quý bảo bình an". Người khám nghiệm kiểm tra xong xuôi, không dám chậm trễ, vội vái một vái, mắt nhìn thẳng vào Lưu đại nhân nói:

- Tiểu nhân đã kiểm tra tử thi rất kỹ lưỡng. Người này chết bởi hung khí bằng gỗ gây ra, bên cánh tay anh ta còn có hai hàng chữ xăm rất rõ ràng.

Lưu đại nhân nghe vậy, trong lòng thầm nghĩ: Chuyện này chắc có uẩn khúc chi đây. Nghĩ xong, tiến lên vài bước, tới trước cổng thi thể đứng lại, đưa mắt quan sát thật kỹ, quả nhiên đọc được hàng chữ trên hai tay nạn nhân. Bên trái là năm chữ "Nhất niên trường cát khánh", bên phải là năm chữ "Tứ quý bảo bình an". Đại nhân đọc xong, thầm nghĩ: Tuy chỉ là hai câu tục ngữ nhưng chắc hẳn nó phải có ý nghĩa gì đó.

Đại nhân trầm ngâm một hồi, trong lòng dường như đã hiểu được điều gì đó, quay sang nói với tri huyện Giang Ninh là Tôn Hoài Ngọc.

Huyện lệnh, hãy sai người canh giữ cẩn thận đầu người và thi thể không được làm tổn hại. Bản phủ trở về nha môn, ngày mai sẽ xét xử vụ này.

Tri huyện ứng tiếng, nói:

- Tiểu nhân biết rồi.

Lưu đại nhân dặn dò xong, lên kiệu trở về phủ nha. Lại nói chuyện tri huyện Tôn Hoài Ngọc đỡ đại nhân lên kiệu xong xuôi quay lại dặn đám thuộc hạ canh giữ đầu người và thi thể nạn nhân rồi cũng trở về huyện nha. Chuyện tới đây tạm thời không nói nữa.

Lại nói chuyện Lưu đại nhân lên kiệu, vượt đường lớn, ngõ nhỏ không lâu sau đã về tới nha môn của mình. Tới trước hiên nhà, xuống kiệu, đi về phía sau. Đám người tản đi. Chuyện không phải kể nữa. Lưu đại nhân về tới thư phòng, ngồi xuống, người hầu dâng trà lên. Trà nước xong xuôi, lại dâng cơm lên. Đại nhân dùng bữa xong, tên người hầu đuổi hết kẻ khác ra, lại dâng trà lên. Đại nhân cầm chén trà trong tay, nghĩ ngợi mông lung, trong lòng phiền muộn.

Lưu đại nhân cầm chén trà trong tay, lòng thầm rầu rĩ, nghĩ: Tặc đồ hành sự thực ly kỳ. Đã giết chết nạn nhân, sao lại phải ném xác một nơi, đầu một nẻo? Chỉ ném đầu nữ nạn nhân xuống giếng, còn thi thể ở đâu? Hơn nữa, lại ném đầu nạn nhân xuống cái giếng công cộng cạnh miếu thành hoàng, mà trong miếu thành hoàng lại không có sư sãi. Vụ này không nguyên cáo, cũng chẳng bị cáo, ta biết bắt đầu tra xét từ đâu đây? Sai người xuống giếng mò xác nạn nhân thì thực lạ, lại mò được một xác đàn ông khác! Vụ án này chưa xong đã có vụ kế tiếp, thực khiến bản phủ đau đầu. Tổng đốc Cao Tân oán hận ta, nhất định đòi ta phải tra xét vụ này, hạn trong vòng năm ngày phải phá được án. Nếu năm ngày không phá nổi, tổng đốc Cao Tân ắt không phục, nhất định nói ta thiếu tài trí, không học vấn, không thể đảm nhiệm nổi chức vụ này. Mượn việc công để báo thù riêng, tất sẽ cho ta một bản tấu. Cao Tân mượn vụ này, dâng một bản tấu lên trước thêm rỗng. Chỉ sợ Hoàng thượng buồn phiền, cách chức của ta. Lưu mỗ phải rời khỏi phủ Giang

Ninh đúng hợp với ý của Cao Tân. Ta không sợ sau này không có bát com ăn, chỉ sợ sau này người ta sẽ đàm tiếu về mình. Đại nhân lại trầm ngâm suy nghĩ. Muốn làm rõ vụ án này, tất phải làm thế này. Phải làm vậy mới có thể tra ra hư thực. Ngày mai ta lại lên rồi phủ nha đi vi hành, lấy cớ là đi bán thuốc để thăm dò tin tức. Đại nhân nghĩ xong, đưa mắt nhìn Trương Lộc, nói:

- Trương Lộc!

Tên người hầu ứng tiếng. Lur đại nhân nói:

- Con hãy mau chóng đi kiếm mấy món thảo dược mang về đây, kiếm thêm một chiếc hòm nhỏ, sau đó đồn tin ra ngoài, nói bản phủ nhiệm cảm phong hàn, không thể thẳng đường rồi quay về đây, ta có việc khác cần dặn.

Tên người hầu ứng tiếng, xoay mình đi ra ngoài, tới trước phủ nha dừng lại, truyền lệnh của đại nhân một lượt. Mọi người ứng tiếng, lúc này tên người hầu mới trở vào, lại tới thư phòng, bẩm rõ với đại nhân, nói:

- Mọi chuyện đã sắp đặt ổn cả.

Lur đại nhân nghe vậy, nói:

- Tốt lắm.

Hai thầy trò còn nói chuyện với nhau một hồi nữa. Trời đã tối, tên người hầu thắp một ngọn đèn lên. Chuyện đêm ấy không cần nhắc tới nữa.

Sáng sớm hôm sau, tên người hầu mời đại nhân dậy rửa mặt, thay quần áo. Trà nước xong xuôi lại dọn bữa điểm tâm lên. Đại nhân dùng com xong, tên người hầu đuổi hết người khác đi, lại dâng trà lên. Đại nhân xúc miệng xong mới đứng dậy, thay quần áo. Tên người hầu không dám chậm trễ, vội mang những thứ đồ đã chuẩn bị từ hôm trước ra, đặt trước mặt Lur đại nhân. Đại nhân xem qua, nói:

- Tốt lắm?

Rồi lại nhìn Trương Lộc, nói:

- Mau đi mở cổng sau, đưa ta đi, chớ nên để người khác biết. Để người ngoài biết không tiện. Con ở nhà chú ý việc trong nha môn, phải thật cẩn thận.

- Dạ.

Tên người hầu ứng tiếng. Hai thầy trò rời khỏi thư phòng, tên người hầu công chiếc hòm theo đằng sau, vượt qua cửa, xuyên qua lối nhỏ, tới trước cửa sau. Tên người hầu tiến lên trước, mở cửa ra, ngó ra ngoài, rất may không có bóng ai. Đại nhân bước ra ngoài, tên người hầu trao hòm thuốc cho ông ta. Đại nhân nhận lấy, khoác lên lưng. Tên người hầu đóng cửa, đi vào. Chuyện không cần phải kể ra đây. Lại nói chuyện Lur đại nhân công hòm thuốc đi vòng qua nha môn của mình, lên đường lớn đổi mắt quan sát.

Lur đại nhân đổi mắt, chú ý quan sát. Thấy trên đường có rất nhiều người qua lại, hai bên đường, cửa hàng cửa hiệu nhiều vô kể, quả là rất náo nhiệt. Chẳng trách nào Hồng Vũ hoàng đế chọn nơi này làm đất dựng đô thành, đúng là: long năng hưng địa, địa hưng long. Tới nay, Hoàng thượng đổi tên vùng này thành phủ Giang Ninh, lại đổi tên Nam Kinh thành Kim Lăng. Đại nhân vừa đi vừa nghĩ, chợt nhìn thấy bên đường phía Đông có một quán rượu, trước cửa có một lá tử kỳ, trên đó có đôi câu đối nét chữ rất rõ ràng. Một vế là "Quá khách văn hương tu hạ mã", bên kia là: "tú vị đình xa bộ lãn hành". Đại nhân đọc xong vội đứng lại, nghĩ thầm trong dạ: "Nếu không phải bản phủ đã cải trang thì một viên quan tứ phẩm không thể nào vào nổi quán rượu này. Nhân lúc này, sao ta không vào làm một chén, sau đó sẽ đi bán thuốc, thăm dò tình hình trong dân". Chú ý đã quyết, đại nhân vội sai bước, tiến vào quán rượu.

Đại nhân ngẩng đầu, ngược mắt nhìn lên, thấy người vào quán này uống rượu chẳng ai giống ai. Trong đám thực khách có con cái nhà thế gia, lại có cả đám thương nhân, công nhân và học trò. Đại nhân thấy vậy, không chút chậm trễ, chọn một chỗ, ngồi xuống. Chỗ ngồi của đại nhân hơi nghiêng về phía đông, hòm thuốc được đặt trên mặt bàn. Một tên tử bảo vội chạy tới, hỏi:

- Tiên sinh muốn dùng loại rượu gì? Xin cứ gọi, chúng tôi sẽ phục vụ.

Đại nhân nghe vậy, nói:

- Xin hãy cho tôi nửa bát Khổ hoàng tửu, nhanh nhanh lên, nhân lúc còn sớm phải đi làm ăn.

Tử bảo ứng tiếng, quay mình bỏ đi. Không lâu sau đã thấy hân mang rượu tới, đặt lên trên bàn, nói:

- Tiên sinh dùng thức nhắm gì?

Đại nhân nói:

- Không cần gì nữa, hết tiền rồi.

Tử bảo nghe vậy, quảy quả bỏ đi. Ta lại nói chuyện Lur Đại nhân vừa nhâm nhi rượu vừa nghe chuyện chung quanh, một lòng chỉ mong sớm phá được vụ án rắc rối kia. Đại nhân đang ngồi buồn, chợt nghe ở bàn phía tây có người nói:

Chương 20: Trong quán rượu, tên say thổ lộ tình tiết vụ án

Lưu đại nhân đang buồn bực trong lòng, chợt nghe dây bàn phía tây có người nói. Đại nhân đưa mắt nhìn sang, thì ra hai người ngồi đối diện nhau uống rượu nói chuyện phiếm.

Người ngồi phía bắc tuổi độ ba tư, ba năm, người ngồi phía nam, tuổi tác chỉ độ hai bảy, hai tám, xem ra bọn họ đã có phần say. Người ngồi bên phía bắc nói với người trẻ tuổi ngồi ở phía nam rằng:

- Lão thất, có chuyện này, không biết người có biết không?

Người ngồi bên phía nam hỏi ngay:

- Chuyện gì vậy?

Người ngồi phía bắc nghe hỏi vậy, mỉm cười, nói:

- Chuyện này xảy ra đã mấy hôm rồi. Hôm ấy chẳng phải ta đi giúp thư ban Vương tiên sinh sao? Ta đi qua lối sau nhà Vương tiên sinh, theo phía bắc, tới một ngã ba, rẽ sang phía chính đông, cách ngã ba chừng năm, sáu mươi bước chân, bên phía bắc đường có một ngôi miếu, đó chẳng phải là am Liên Hoa sao?

Người ngồi phía nam nghe vậy, nói:

- Đúng rồi. Anh cũng biết sao? Trong miếu ấy có một vị sư nữ, tên gọi Diệu Tu. Cô ta đáng người nhỏ nhắn, xinh đẹp, năm nay chỉ độ hai bảy, hai tám tuổi đầu. Cô ta chính là con gái thứ hai của Vũ lão gia hiện đang tu trong am Liên Hoa. Vũ lão gia từng làm tri phủ phủ Thái Nguyên ở Sơn Đông, cũng bởi làm quan nên mới mất mạng. Ni cô trong am chính là con gái ông ta. Nếu không, pháp danh của cô ta sao lại là Diệu Tu, mọi người đều gọi cô ta là Vũ sư phụ được?

Người ngồi phía bắc nói:

- Đúng rồi. Nghe tôi kể đây. Hôm ấy, tôi đi ngang qua cửa miếu, chợt nghe có tiếng động từ bên trong vọng ra, cửa miếu mở toang. Tôi cứ nghĩ là Vũ sư cô muốn ra ngoài mua gì đó, ngược mắt nhìn lên, hóa ra không phải là Vũ sư cô.

Người ngồi ở phía nam nói:

- Chắc hẳn là lão đầu bếp họ Tịnh chuyên nấu ăn trong miếu?

Người ngồi bên nam còn chưa dứt lời, người ngồi phía bắc đã nói chen vào:

- Đầu phải là lão Tịnh hay lão tàng gì, là một cô gái trẻ, tuổi chỉ độ hai hai, hai ba. Người nói là sư cô họ Vũ xinh đẹp phải không ông em ơi, nếu được nhìn thấy dung mạo của cô gái kia, chắc hẳn đôi mắt ông phải lòi hẳn ra ngoài mắt, còn đầu mà dùng nữa! Người thứ nói xem cô ta đi ra làm gì nào?

Người ngồi phía nam cũng là kẻ hay hỏi, nghe thấy vậy, hỏi ngay:

- Cô ta ra ngoài làm gì?

Người ngồi bên phía bắc nói:

- Thì ra cô ta ra ngoài để đi mua chỉ. Ta thấy vậy, bất giác cái chân của ta cũng không thể nhấc lên nổi. Ta liền lấy thuốc ra, nhồi vào tẩu rồi tới kiểm có xin lửa của người bán chỉ. Ta lại vờ như hỏi thăm đường, mồm thì hỏi này, hỏi nọ, nhưng mắt lại dính vào cô ta. Cô ta chọn chỉ. Người biết không? Cô ta đưa tay ra, mười ngón tay đúng như mười cái nõn hành trắng muốt, bảo sao không khiến cho người ta động lòng? Tối về, đã đến giờ đi ngủ nhưng ta không tài nào ngủ nổi. Hễ nhắm mắt lại là hình bóng cô gái ấy lại hiện ra trong đầu ta, khiến cho mấy hôm trời, ta như người mất hồn, lạc phách vậy, làm việc này quên mất việc kia. Lão đệ, người nói phải làm sao? Hơn nữa, còn một chuyện khác: Hôm qua, bên miếu thành hoàng trong huyện Giang Ninh có một cái giếng: Ở đó đã xảy ra chuyện lạ. Triệu Hồng đi lấy nước, chẳng phải đã múc lên một chiếc đầu người đó sao? Người ấy không có thi thể, vụ này không nguyên cáo cũng chẳng có bị cáo. Quan trong vùng báo lên trên, tổng đốc Cao đại nhân đã giao nhiệm vụ cho tri phủ Lưu đại nhân đi lo vụ này, hẹn trong năm ngày phải tra xét rõ đầu đuôi. Nếu tìm không ra, sẽ tầu lên trên. Lưu đại nhân ngồi kiệu tới hiện trường, tới trước miếu thành hoàng, sai người xuống giếng mò thi thể ấy thế mà không những không tìm ra thi thể của cô gái lại còn vớt được thêm một thi thể khác. Hôm ấy, ta theo đám đông hiếu kỳ ra đó xem. Ông em ơi, ông biết Lưu đại nhân phán xét sao không ông ta xem một hồi, không nói năng gì, nhảy lên kiệu, đi thẳng một mạch về phủ nha. Vụ này coi như bị gác sang một bên. Không biết bởi mấy hôm nay bị nữ sắc làm cho mù mịt đầu óc, che mờ mắt hay chẳng biết, con mẹ nó,

đó là đầu của cô gái kia...

Người ngồi ở phía bắc vừa nói ra câu này, người trẻ tuổi ngồi ở phía nam đã sợ hãi đứng bật dậy, đưa tay ra bịt kín miệng anh ta lại, nói:

- Nhị ca, chớ nên nói xàm!

Chỉ nghe thấy người này nói với người kia:

- Nhị ca nghe đệ nói đây. Anh cũng không biết bên trong sự việc ra sao, không được nói bậy nói bạ ra ở đây. Hôm trước tổng đốc tổ chức mừng sinh nhật, cũng là muốn vợ chút ít tiền mừng, thủ hạ liệu có ai không dám tới mừng cấp trên không?

Đám quan đảnh phải chuẩn bị quà mang đi mừng. Trong số họ có cả Lưu tri phủ, ông ta làm bộ nghèo khó, tới mừng sinh nhật quan tổng đốc, chỉ mang theo mấy cân thịt bò, ít mì sợi và hai bát đậu phụ gọi là lễ vật. Nói gọn một câu, quà mừng của ông ta không đáng giá hai xâu tiền! Cao đại nhân thấy vậy tức đỏ con mắt, không chút nề nang, bảo trả hết lễ vật. Lưu đại nhân buồn rầu quá sinh tức giận, ngồi luôn trước cửa nhà Cao đại nhân. Hễ thấy có quan viên nào tới mừng thọ là ông ta lên chặn lại nói: "Cao đại nhân dặn không nhận lễ vật, nhất luật đều phải mang về". Tổng đốc hay tin, lửa giận bốc cao. Bối mới hôm trước ông ta phát thiệp mừng thọ, hôm sau đã có người phá đám. Bối vậy quan tổng đốc mới bắt Lưu đại nhân điều tra vụ này. Câu anh nói khi này nếu để đám sai nha nghe được thì phiền to.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Công Kỳ Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Lưu tri phủ đuổi tà giả về bùa

Lại nói chuyện người ngồi phía nam sợ hãi đứng bật dậy, trả tiền rượu, lôi tên quỷ háo sắc kia ra khỏi tiệm rượu.

Lưu đại nhân ngồi bên này uống rượu, nghe lỏm được câu chuyện này, trong lòng thâm nghĩ. Đó là am ni cô, tại sao lại có con gái tại gia ở trong đó? Hay là cô ta đi tu nhưng vẫn đề tục? Người khi này tại sao lại nói đầu người chết bị vớt dưới giếng giống đầu cô gái trong am Liên Hoa? Nghĩ kỹ lại, xem ra chỉ là lời nói xằng. Nếu người trong am Liên Hoa giết cô ta nhất định họ phải vui mừng lắm, hà cớ gì lại đem đầu cô ta ném xuống giếng? Hơn nữa, nếu muốn giả họa cho người khác, tại sao lại đi ném đầu người xuống giếng công cộng. Tên ác đồ này hành sự đúng là rất quái lạ! Lời người khi này nói, ta không thể không tin, nhưng cũng không thể tin toàn bộ. Lúc này hãy còn sớm, sao ta không tới am Liên Hoa nghe ngóng động tĩnh ra sao rồi sẽ tùy cơ hành sự.

Đại nhân nghĩ xong, đứng dậy, trả tiền rượu, khoác hòm thuốc lên vai, rời khỏi quán rượu, nhắm hướng người kia nói, sai bước tiến lên.

Lưu đại nhân vừa đi vừa cao giọng rao hàng:

- Kính thưa bà con, xin hãy nghe đây: Thứ tôi bán toàn là diệu dược, linh đơn, không hề giả, chuyên trị các chứng bệnh quái tật lạ.

Đại nhân đã hóa trang thành người bán thuốc, rao hàng ra rả, lại rao tiếp:

- Chuyên trị tất các chứng bệnh như trúng độc, phù nề, trẻ em kém ăn xanh xao vàng vọt, bị ngã, bị đánh gãy xương đứt gân, các chứng nội, ngoại thương, những bệnh này đều có thể chữa khỏi, danh tiếng lẫy lừng chốn Bắc Kinh đây!

Lưu đại nhân miệng rao hàng, chân tiến lên, chợt thấy phía bắc đường có một cô gái đứng trước cửa, đưa tay vẫy tiên sinh, nói:

- Mau tới đây, ông hãy tới khám bệnh, chữa cho đại lang nhà tôi.

Đại nhân nghe gọi, ngoảnh mặt qua xem, thấy cô gái vô cùng xấu xí. Bộ mặt lồi đen sì trét đầy phấn, trông chẳng khác gì một trái bí đao bám tuyết. Tóc trên đầu vàng óng như kim tuyến, từng lọn, từng lọn xòa xuống bên tai. Cái miệng anh đào to như nấm trâu bê bết son đỏ lôm như vừa ăn tiết canh vậy. Lúc nói năng, để lộ ra bộ răng bản cước vàng khè. Trên mình mặc bộ đồ chèn bằng vải thô màu lam, ngoài khoác áo dài tay áo rộng viền, mặc chiếc quần hồng còn khá mới. Nhìn xuống nữa, thấy đôi gót sen rộng tới nửa xích, vòng eo rộng hai ôm, xem ra, chẳng chóng thì chầy cũng phải chịu cảnh chồng chê, chồng bỏ đi với người khác. Cô ta tuổi độ ba mươi, nghe giọng điệu ra chiều cố làm vẻ đài các - Trên đời này thực hiếm có người như cô ta. Thực đúng là mẹ của Trư Bát Giới.

Lưu đại nhân vội nói:

- Nương tử gọi tôi ư? Có điều chi chỉ bảo vậy?

Xú phụ nghe đại nhân hỏi vậy, vội nói:

- Tiên sinh, ông biết cầu cúng không vậy?

Lưu đại nhân nghe hỏi vậy, liền nói:

- Tôi biết cả trăm quái tróc yêu, việc cầu cúng chỉ là chuyện nhỏ sao lại không biết?

Xú phụ nghe vậy, bèn nói:

- Đã vậy mời tiên sinh hãy vào trong ngồi đã.

Đại nhân nói:

- Mời nương tử đi trước.

Xú phụ dẫn đại nhân vào trong phòng, bỏ hòm thuốc xuống, sau đó ngồi lên ghế tựa.

Đại nhân chăm chú quan sát, chỉ thấy trên giường có một người đang nằm, tuổi độ ba tư, ba năm, lại thấy người ấy lăm bằm trong miệng nhưng không rõ đang nói câu gì. Đại nhân đang nghe ngóng động tĩnh, chợt nghe thấy xú phụ nói:

- Tiên sinh, người đang nằm trên giường kia chính là chồng tôi. Đột nhiên mắc phải chứng bệnh lạ, chỉ nằm bẹp trên giường, lăm bằm nói một mình nhưng chẳng thể nghe rõ là nói cái gì. Hồi anh ta, anh ta cũng không biết. Theo tôi thấy, hình như anh ấy gặp phải chuyện gì đó. Vì vậy tôi mới mời tiên sinh vào đây khám xem anh ấy mắc chứng gì. Nếu chữa khỏi bệnh cho chồng tôi, tôi xin hậu tạ, quyết không dám nữa lời.

Đại nhân nghe vậy, nói:

- Nương tử, nếu vậy, xin hãy lật bỏ chăn của lệnh phu ra cho tôi xem bệnh, phải vậy mới khám kỹ được.

Xú phụ nghe vậy, không dám chậm trễ, đứng bật dậy, sai gót sen rộng tới nửa xích tới bên giường chồng nằm, dừng lại, đưa tay ra lật tấm chăn lên, nói:

- Mời tiên sinh khám bệnh.

Lưu đại nhân nghe vậy, đứng lên, tới bên giường bệnh chú tâm quan sát. Lưu đại nhân chăm chú quan sát người nằm trên giường bệnh, thấy người ấy tuổi độ tam tuần, trên cằm lưa thưa vài sợi râu cứng như thép, mũi điều hâu, mắt chuột, hai bên má không có thịt nhưng cái cằm lại bạnh ra, đầu ngắn, trán hẹp, gương mặt vỏ vàng nổi gân xanh. Đại nhân quan sát xong, trong lòng đã rõ phần nào, nghĩ thầm:

- Đúng là tướng tá của loại tặc tử xấu xa.

Lại nghe hần lăm bằm trong mồm tự nói một mình, câu nào câu nấy chẳng ra đầu ra đuôi, nghe không hiểu gì cả. Đại nhân thấy vậy, quay sang phía xú phụ, nói:

- Bệnh tình của lệnh phu rất nghiêm trọng, theo tôi, đây là dấu hiệu của chuyện bị oan hồn quấy nhiễu không tha.

Vừa nghe đại nhân nói vậy, xú phụ đã sợ đến vàng cả mặt.

Lưu đại nhân thấy vậy, trong lòng đã thấu hiểu hết tám, chín phần, lại cố ý dùng lời dọa nạt, nói:

- Xin nương tử hãy nghe cho rõ: Nếu không sớm trừ bỏ con tà này, chỉ e nửa đêm canh ba nó lại hiện lên quấy nhiễu.

Xú phụ nghe vậy sợ mất mặt, run cầm cập, nói:

- Tiên sinh đã nhận ra, xin hãy mau mau thi triển phép thuật, đuổi oan hồn ấy đi cho. Nếu chồng tôi khỏi bệnh, tôi xin hậu tạ tiên sinh hai lạng bạc.

Lưu đại nhân nghe cô ta nói vậy, liền nói:

- Nương tử, nếu đã vậy, hãy mau đi mua một tờ giấy vàng để viết sớ, một cây bút mới, hai thỏi chu sa, bạch cập một miếng để ta vẽ mấy đạo bùa, đuổi con quỷ đi, tất chồng ngài sẽ khỏi bệnh.

Xú phụ nghe Lưu đại nhân khoác lác như vậy, không dám chậm trễ, vội chạy sang nhờ đứa con hàng xóm tên là Trường Trụ Nhi đi mua hộ. Chỉ một lúc sau, thằng bé đã mang về đủ hết những thứ đại nhân yêu cầu, đem thẳng vào phòng của xú phụ, kể rõ giá cả từng món một rồi mới đi về. Xú phụ trao hết những thứ ấy cho Lưu đại nhân. Lưu đại nhân nhận lấy, đặt cả lên mặt bàn cạnh đó, nói:

- Nương tử, có dao rọc giấy không? Cho mượn một con.

Xú phụ nghe vậy, vội chạy vào căn phòng phía tây, lấy ra một con dao nhọn, dâng cho đại nhân. Đại nhân đón lấy, xem qua, thấy lưỡi dao quả vẫn còn dùng được. Thấy vỏ dao chạm hình vẩy cá, chuôi dao bằng gỗ tốt. Chăm chú quan sát con dao, thấy trên thân dao có khắc ba chữ "Trường Bảo Ký". Đại nhân thấy vậy bất giác trong lòng thầm rung động, trầm ngâm một hồi, trong lòng thầm nghĩ: Hôm qua vớt được xác tử thi trong giếng bên cạnh miếu thành hoàng, trên tay nạn nhân xăm hai hàng chữ, bên trái là "Nhất niên trường cát khánh", bên phải là "Tứ quý bảo bình an", trích mỗi câu ra một chữ, chẳng phải thành từ "Trường Bảo" là gì? Đại nhân càng nghĩ càng thấy phải, lại nghĩ: "Nạn nhân dưới giếng, nhất định là do tên ác đồ này hại chết". Nghĩ xong, biết vụ án này bắt đầu có manh mối, có thể bắt đầu từ đây. Lưu đại nhân dùng dao rọc giấy, lại nói:

- Xin nương tử hãy nghe cho rõ. Xin hãy nói tên họ của lệnh phu ra để tôi còn viết lên trên bùa. Đuổi oan quỷ, trừ bỏ loài tà để gia đình lại được yên vui.

Xú phụ không đoán nổi ý của Lưu Đại nhân, quả đúng là Lưu đại nhân lắm mưu nhiều mẹo. Đại nhân làm vậy cũng chỉ vì muốn biết rõ danh tánh của hung đồ, tiện cho việc sau này phán xét chân giả. Xú phụ không hiểu ý này, đưa mắt nhìn Lưu đại nhân, nói:

- Chồng nô gia họ Lý, bày vai thứ tư, ngoại hiệu là Phá Miếu. Nô gia họ Điều, người Bắc Đôn.

Đại nhân nghe vậy, cầm bút trong tay, chấm chấm mực chu sa, vung múa trên tấm giấy vàng. Đại nhân vốn chẳng biết tý gì về bùa chú, nhưng đã giả làm đạo sĩ tất phải giả nốt khoản này cho đủ bộ. Cây bút trong tay múa vung lên, cũng chẳng biết là khấn thần gì. Lưu đại nhân vẽ xong, gác bút, mắt nhìn Điều thị, nói:

- Treo đạo bùa này ngoài cổng, oan quỷ sẽ không dám vào nhà quấy nhiễu nữa.

Xú phụ nghe vậy đưa tay ra, đón lấy, quả nhiên đem ra dán trước cổng. Lưu đại nhân lại nói:

- Nương tử hãy nghe ta nói đây: Ta sẽ niệm một bài chú giải oan, đuổi con quỷ này, không cho nó tới gần cửa. Nếu chồng nàng khỏi bệnh, an vui, thì sớm ngày mai báo anh ta tới miếu thành Hoàng mà tạ ân, thắp hương, dập đầu, khai rõ danh tính. Nếu không nghe lời ta, oan quỷ sẽ lại tới phá, tính mệnh khó bảo toàn.

Điều thị ứng tiếng, nói:

- Biết rồi, tôi sao dám không nghe lời phải của tiên sinh?

Lưu đại nhân nói xong, không chậm trễ, chắp tay trước ngực, miệng lầm bầm khấn thần. Tay bấm quyết, đứng lên nền đất, mắt chăm chú nhìn ác tặc Lý Tứ, miệng lầm bầm khấn khứa chỉ nghe thấy lầm bầm một hồi, chẳng rõ câu nào với câu nào. Thực ra đại nhân đang khấn:

- Bản phủ rời nha môn đi vi hành, cũng chỉ vì trong giềng có đầu người mà không thấy thi thể, và thêm một xác người không rõ nguồn gốc. Cao tổng đốc muốn lấy việc công báo thù riêng nên gây khó dễ cho ta. Lưu mỗ đã làm người phán xét công bằng cho dân, lẽ nào dám để oan cho người vô tội? Nếu quả thực người là kẻ bị chúng hại chết, tất phải nghe theo lời ta, tạm tha cho chúng, chớ nên quấy nhiễu, để bản phủ còn có thể bắt chúng lên công đường, giúp người báo thù rửa hận. Bản phủ sẽ bảo người nhà người chôn cất, lập bia mộ cho người đảng hoàng.

Đại nhân khấn xong, vỗ hai tay vào nhau cái "bốp", lại tát vào mặt Lý Tứ một cái thực mạnh. Quả nhiên, oan hồn biến đi đằng nào mất. Kẻ ác lồm cồm ngồi dậy, nói:

- Minh ơi, mau đi đóng cửa lại.

Chỉ thấy ác đồ Lý Tứ bị Lưu đại nhân tát cho một cái thực mạnh, bật ngồi trở dậy, ngáy người ra, nói:

- Minh ơi, mau đi đóng cổng lại, đừng để hấn vào.

Chợt ngẩng đầu lên, thấy Lưu đại nhân đang ngồi trên ghế tựa kẻ ác không biết là ai, hướng mắt nhìn Điều thị, nói:

- Minh à, người ngồi trên ghế tựa kia từ đâu tới? Ông ta tới nhà ta làm gì?

Điều thị nghe hỏi vậy, vội kể lại đầu đuôi một lượt cho chồng nghe. Ác đồ nghe xong, lúc này mới rõ, trong lòng thầm nghĩ:

- Thủ đoạn giỏi lắm.

Rồi lại quay sang nói với Điều thị:

- Nếu vậy, trong chiếc rương trong phòng vẫn còn năm trăm tiền, hãy đem ra đây biếu vị tiên sinh này để ông ta mua thức ăn.

Điều thị nghe vậy, nói:

- Thiếp đã nói với ông ta từ trước, nếu chữa khỏi bệnh cho chàng, sẽ biếu tiên sinh hai lạng bạc.

Tặc nhân Lý Tứ nghe vợ nói vậy, cảm thấy khó xử: Nếu không mang tiền ra, e không được. Nếu lấy tiền ra, hai lạng bạc trắng phau phau để người ta cầm đi, quả là đau lòng lắm.

Tên ác đồ này vốn coi tiền bạc hơn cả tính mạng, lúc này, đôi mày chổi xể của hấn khẽ neho lại, chợt nảy ra một kế, mắt nhìn Lưu đại nhân, nói:

- Tiên sinh, tôi có câu này muốn bàn với ông, không biết ông có chịu nghe không?

Đại nhân nghe vậy, nói:

- Không biết quý khách muốn nói gì?

Lý Tứ vội nói:

- Tiên sinh, tôi có một người bạn ở cách đây không xa. Anh ta cũng bị ma ám, bệnh tình rất trầm trọng, chữa chạy mãi vẫn không thấy khỏi. Tôi thấy ông tài nghệ cao siêu, ngày mai ông tới đây tôi sẽ giới thiệu ông sang bên đó, chắc chắn ông sẽ phát tài. Hơn nữa, hiện nay trong nhà tôi không sẵn tiền. Ngày mai tôi sẽ lo cho ông một ít. Đợi sau khi ông chữa cho bạn tôi xong, hai chúng tôi xin trả cả thẻ. Không biết ý của tiên sinh ra sao?

Quý vị độc giả thử nghĩ xem, rõ ràng đây chính là kế câu giờ của Lý Tử. Lưu đại nhân là bậc anh hùng cái thế, lắm mưu nhiều mẹo, trí quảng tài cao, là tinh tú giáng phàm, có nhiệm vụ phò giúp nhà Thanh, đáng coi là bậc năng thần trị thế. Lý Tử bày ra kế này, đúng là đã múa rìu qua cửa lỗ Ban. Liệu hắn có lừa nổi ông ta không?

Lưu đại nhân nghe hắn nói vậy, làm bộ không hiểu ý của hắn, nói ngay:

- Xin vâng, đa tạ quý khách tiền cữ, ngày khác tôi sẽ xin hậu tạ.

Đại nhân nói xong, khoác hòm thuốc lên vai, bước ra ngoài. Lý Tử tiễn đại nhân ra khỏi cổng, chuyện không cần kể tới nữa. Lại nói chuyện đại nhân nhớ kỹ căn nhà này rồi mới sai bước bỏ đi. Ông ta muốn tới am Liên Hoa để nghe ngóng động tĩnh, chỉ muốn kết thúc sớm vụ án.

Lưu đại nhân cải trang thành khách giang hồ, đi bán thuốc dạo kiếm có, vượt đường lớn, ngõ nhỏ nhanh như tên bắn. Đại nhân ngẩng đầu, dõi mắt nhìn lên, thấy bên đường bắc có một ngôi miếu, trên cổng miếu viết ba chữ lớn "Liên Hoa am". Cánh cổng sơn môn đỏ chót đóng kín mít, hai bên tả hữu có hai cây cột cò trên đó có hai lá cờ phướn bay phơ phất. Lưu đại nhân đứng bên ngoài quan sát một hồi vẫn không thấy có ai mở cửa đi ra ngoài, chẳng dặng, ông ta rảo bước về phía đông, chỉ thấy có một vạt đất trống vắng bóng người qua lại. Đại nhân cất bước đi theo hướng đông bắc, chợt thấy có một gói nhỏ màu lam bị vứt ở đó. Lưu đại nhân nghĩ bụng: Nhất định là do người ta đi qua đây đánh rơi. Muốn tìm ra chủ nhân chiếc túi này quả không phải dễ. Nếu là của nhà giàu thì còn đỡ, nếu là của nhà nghèo, mất chiếc túi này, hắn họ phải lo lắng lắm đây.

Đại nhân vừa nghĩ vừa tiến lên, chăm chú quan sát. Bên cạnh con đường nhỏ là đường bắc, cái túi rơi ở phía bắc con đường. Đại nhân đưa tay ra nhặt lên, chỉ thấy nó rất nặng. Lưu Đại nhân thầm nghĩ: Sao ta không mở nó ra xem, xem bên trong là thứ gì vậy? Nghĩ xong, mở túi ra, chăm chú nhìn vào, thấy có một chiếc áo gối kỹ vật bên trong. Đại nhân nói: Nhất định là đồ ăn rồi, ta phải tìm trả lại cho người đánh rơi mới được. Nói xong, lật tấm áo ra. Lưu đại nhân chợt cảm thấy khó xử.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Công Kỳ Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Đất bằng dậy sóng, lại thêm vụ án xác ướp

Lại nói chuyện Lưu đại nhân lật chiếc túi ra, thấy trong đó không phải là đồ ăn hay áo quần, mà là một đứa bé mới vài ngày tuổi bị gói trong đó. Lưu lão gia chăm chú quan sát thấy nó chỉ là một đứa trẻ sơ sinh, khắp mình từ trên xuống dưới bị ướp trong muối, đồ ùng lên như một quả ớt. Lưu lão gia xem xong, nói:

- Vụ này thực ly kỳ. Không biết đứa trẻ này sao khi chết rồi mới bị đem ướp hay bị ướp xong mới chết? Hơn nữa, nhà nào có con cái chết chẳng đau lòng, đứt ruột, sao lại dùng muối ướp xác nó thế này? Lý nào là vậy? Xem ra, đứa trẻ này chắc là một cái thai hoang. Mà cho dù là thai hoang thì cũng chỉ đem ra vứt nơi hoang dã là được, đâu đến nỗi phải ướp xác cho chết rồi mới đem vứt đi? Vụ này, nghĩ đi nghĩ lại, chắc hẳn phải có ẩn tình chi đây.

Đại nhân nghĩ xong, đưa mắt nhìn đứa trẻ bị ướp muối, nói một mình:

- Thôi thôi. Ta tạm thời đưa người tới một chỗ an thân cái đã. Đợi tới khi ta hỏi rõ được cha mẹ đẻ của người là ai rồi ta sẽ thay người hỏi bọn họ tại sao lại nỡ lòng làm việc khiến người phải khổ sở như vậy!

Đại nhân nói xong, vẫn dùng bao vải gói ghém lại cẩn thận, mở rương đựng thuốc của mình ra, bỏ bọc vải có đứa trẻ chết thắm vào trong đó rồi đập nắp lại cẩn thận.

Chợt ngẩng đầu lên, thấy từ phía đông nam có một người đang cuống cuống đi tới. Chỉ trong chớp mắt đã tới trước mặt đại nhân. Đại nhân nhìn kỹ lại, thì ra là một người hành khất. Quần áo trên mình anh ta thực tả tơi, tuổi trạc năm mươi. Đại nhân ngắm xong, nói với người ấy rằng:

- Anh kia, tại hạ có chút việc muốn nhờ vả, không biết anh có chịu làm giúp hay không?

Người kia nghe vậy, vội vàng đứng lại, nở nụ cười, nói:

- Tôn trưởng có điều gì dặn bảo, xin hãy nói rõ ra.

Lưu đại nhân nghe vậy, nói:

- Tại hạ phải tới phủ nha của Lưu đại nhân để khám bệnh cho ông ta, trong hòm đây chỉ toàn là thuốc, tôi mang theo hơi nhiều. Chẳng ngờ đi ngang chốn này, không thể cộng nổi nữa. Vì vậy mới muốn nhờ anh giúp tôi cộng hòm thuốc này tới chỗ Lưu đại nhân. Tôi quyết không dám quên ơn, nhất định đãi anh một bữa rượu.

Người kia nghe vậy, cũng nở nụ cười, nói:

- Chuyện này có khó gì? Tôi sẽ giúp tiên sinh mang cái hòm này đi, có gì mà không được?

Nói xong, cúi người, đưa tay ra với lấy chiếc hòm, đặt lên lưng, cống đi. Lưu đại nhân đi theo sau anh ta, đi thẳng về tới nha môn của mình.

Lưu đại nhân trong lòng buồn bực, đoán mãi vẫn không ra ẩn tình vụ này. Bất giác, đôi lông mày của ông nhíu lại, lại nhớ đến vụ án người chết trong giếng bên miếu thành hoàng.

Tổng đốc Cao Tân đã chỉ định cho ông, chắc chắn cũng vì họ Cao mang hận trong lòng, đã sai ông điều tra vụ án này. Rõ ràng, họ Cao muốn mượn việc công để trả thù riêng. Nếu trong năm ngày không phá xong vụ án, chắc hẳn mình sẽ gặp rắc rối to. Mất chức quan chỉ là việc nhỏ, phải làm sao đây? Về quê cũ ở Sơn Đông, nhưng việc như vậy chưa hẳn đã hết. Mình muốn một dạ sắc son thờ mình chúa. Lưu đại nhân vừa đi vừa nghĩ, chỉ một lúc sau, nha môn tú phủ đã hiện ra trước mắt. Đại nhân dặn rằng:

- Vào theo lối cửa sau.

Người kia ứng tiếng, nói:

- Biết rồi, không cần tiên sinh phải dặn.

Vừa nói xong, đã tới trước cửa. Người kia bỏ thùng thuốc xuống. Đại nhân tiến lên gõ cửa khiến Trương Lộc đang ở trong phòng phải giật mình, biết là đại nhân đã trở về, vội vàng sai bước chạy ra ngoài. "Kẹt" một tiếng, cánh cổng được mở ra. Lưu đại nhân nói:

- Mau đem hòm vào trong.

Tên người hầu không dám chậm trễ. Lưu đại nhân sai bước đi vào bên trong, Trương Lộc cổng hòm theo sau. Lưu lão gia dặn dò, nói:

- Trương Lộc, nghe ta nói đây: Hãy khiêng chiếc hòm này qua bên đông, đặt vào trong miếu thổ địa, sai người canh giữ cẩn thận rồi quay về đây, ta còn việc cần làm.

Tên người hầu ứng tiếng, cổng hòm đi. Một mình đại nhân đi vào nhà vượt qua mấy khung cửa, thư phòng đã hiện ra trước mắt. Lưu lão gia vén rèm bước vào trong, tới trước chiếc ghế thái sư, ngồi xuống. Tạm gác chuyện đại nhân ngồi nghĩ trong thư phòng, ta lại nói tới chuyện của tên người hầu Trương Lộc.

Lại nói chuyện Trương Lộc cổng hòm thuốc, đi qua cửa, vượt mấy con đường hẻm, tới trước ngôi miếu thổ địa, bước vào trong, đặt chiếc hòm lên bàn thờ. Sau đó lại sai hai tên nha dịch tới canh giữ cẩn thận. Bản thân Trương Lộc cũng không biết trong hòm ấy có của quý gì. Dặn dò xong xuôi, anh ta mới trở vào trong.

Tới trước cửa thư phòng, vén rèm bước vào trong, đứng sang một bên. Lưu đại nhân thấy Trương Lộc đã về, nói:

- Trương Lộc!

Tên người hầu ứng tiếng. Đại nhân nói tiếp:

- Hãy mang ra một xâu tiền, đưa cho người giúp ta mang hòm thuốc về hiện đang đứng ngoài kia, nói đó là phần thưởng của vị tiên sinh khi này trả cho hần, bảo hần đi uống rượu.

- Dạ!

Tên người hầu ứng tiếng, lấy ra một xâu tiền, vòng ra lối cửa sau, làm đúng như lời lão gia đã dặn. Người ấy nhận lấy, hết lời cảm tạ, vui vẻ bỏ đi.

Trương Lộc lại quay về thư phòng bấm rờ với đại nhân, lại dâng trà lên. Trà nước xong xuôi, cơm canh đã được bày ra.

Lưu đại nhân dùng bữa xong, tên người hầu dọn bát đĩa đi. Không lâu sau, mặt trời ngả non tây. Ngọn đèn được châm lên, đại nhân dặn dò, nói:

- Mau ra ngoài kia gọi hai tên nha dịch trực ban đêm nay vào đây, bản phủ có việc cần dùng đến chúng.

- Dạ?

Tên người hầu ứng tiếng. Không lâu sau, hần dẫn hai viên thừa sai vào, quỳ trước mặt đại nhân, nói:

- Đại nhân cho truyền bọn tiểu nhân, không biết có điều chi chỉ bảo?

Đại nhân hỏi họ tên họ là gì, hai người trả lời, nói:

- Tiểu nhân tên Đỗ Mậu.

Một người kia nói:

- Tiểu nhân tên Giả Thụỵ.

Đại nhân nghe xong, nói:

- Đỗ Mậu, Giả Thụỵ, hãy nghe cho rõ! Lệnh cho hai người tối nay, hãy tới miếu thành hoàng trong huyện Giang Ninh để đợi. Nếu sáng mai có người vào miếu thắp hương, tự khẩn rõ tên họ, nếu đúng là Lý Tử, phải lập tức bắt lấy hắn. Ta tự có lý riêng của ta. Hai người phải thật cẩn thận, không được lơ là.

- Dạ!

Hai người nhất tề ứng tiếng, xoay mình bỏ đi. Tối lúc này, đại nhân mới đi nghỉ. Chuyện đêm ấy không còn gì đáng kể nữa.

Tối sáng sớm ngày hôm sau, Lưu lão gia trở dậy rửa mặt, thay quần áo. Trà nước, điểm tâm xong xuôi, dặn tên người hầu truyền đạt lệnh của mình:

- Chuẩn bị để bản phủ thăng đường xử án!

Tên người hầu ứng tiếng, xoay mình đi ra ngoài, cao giọng nhắc lại lệnh của đại nhân một lượt. Sau đó trở vào bẩm rõ lại với đại nhân. Lưu lão gia gật đầu, lập tức đứng dậy bước ra ngoài.

Lưu đại nhân nghe tên người hầu bẩm lại, lập tức đứng dậy, bước ra ngoài, Trương Lộc theo sau. Lưu đại nhân lên tới công đường, ngồi xuống. Nha dịch hô hiệu lệnh xong xuôi, đại nhân vói tay, cảm tấm thẻ bài lên, thấy trên đó viết hai chữ "Vương Minh", bèn nói:

- Vương Minh mau ra nghe lệnh!

Lời còn chưa dứt, thừa sai Vương Minh đã ứng tiếng hô vang, tiến ra, quỳ dưới công đường, nói:

- Tiểu nhân Vương Minh xin đợi lệnh.

Lưu đại nhân nói:

- Mau tới miếu thổ địa ở hướng đông, trong miếu có một chiếc hòm, hãy mau mang chiếc hòm ấy về đây cho bản phủ.

Vương Minh nghe vậy, ứng tiếng, đứng dậy, bước ra ngoài.

Không lâu sau đã mang chiếc hòm vào công đường, đặt xuống, chấp tay vái, nói:

Đại nhân, tiểu nhân đã làm đúng theo lệnh ngài, mang chiếc hòm ấy về đây rồi.

Lưu đại nhân nói:

- Người mau mở hòm, lấy đồ trong đó mang ra. Bản phủ muốn xem cho rõ.

Thừa sai Vương Minh vội làm theo, mở nắp hòm ra, dốc người xuống. Mọi người cùng đổ dồn ánh mắt về phía ấy. Chỉ thấy trong hòm có một bọc vải màu lam, không biết trong đó gói thứ gì. Còn nữa, mấy gói thuốc cũng đổ ra theo. Đám thư lại còn đang đoán già đoán non, chợt nghe Lưu đại nhân nói:

- Vương Minh, người hãy mở bọc vải ra.

- Dạ!

Thừa sai ứng tiếng, mở bọc vải ra, lại mở nốt chiếc túi bên trong ra. Vừa nhìn vào, đã sợ hãi nhảy dựng lên.

Lúc ấy, mọi người cũng đang chăm chú nhìn vào đó, bất giác trên mặt ai cũng lộ vẻ kinh hãi: Thì ra trong đó là một đứa trẻ sơ sinh. Xem ra, nó chưa đầy một tháng tuổi. Đáng thương thay, vừa được đầu thai chuyển kiếp đã phải lìa đời. Điều đáng lạ hơn cả là thi hài đứa trẻ bị đỏ như máu. Mọi người vẫn chưa hiểu sự việc này là thế nào, ai nấy còn đang ngây người kinh hãi. Lưu đại nhân lại gọi Vương Minh, nói:

- Tiến gần lên đây, ta có điều này muốn nói.

Viên thừa sai đang đứng bên dưới, vội ứng tiếng, sải bước tiến lên, tới bên công án. Đại nhân hạ giọng, thì thầm vài câu.

Vương Minh ứng tiếng, bước xuống, gói thi hài đứa trẻ lại như cũ, xách ra ngoài. Tạm gác chuyện Vương Minh rời khỏi nha môn, ta hãy nói chuyện Lưu đại nhân nước đã. Đại nhân đang định ra lệnh nổi trống bãi đường, chợt thấy có ba người tiến vào. Người đi đầu chính là Giả Thụỵ, tay cầm khóa dắt theo một người. Sau cùng chính là thừa sai Đỗ Mậu. Họ tới trước công đường, quỳ xuống, nói:

- Hai đứa bọn tiểu nhân phụng mệnh đại nhân, bắt được người này tại miếu thành hoàng.

Đại nhân ngồi trên công đường khẽ vẫy tay, thừa sai cầm đầu khóa đứng sang một bên. Lưu đại nhân chăm chú nhìn xuống, đánh giá diện mạo tên tội đồ. Thấy hắn tuổi ngoài tam tuần, mũi ưng, má hóp, cằm nhọn, sắc mặt đen đui thật khó coi. Bên miệng, hai hàng râu chó cứng như dây thép đâm ra.

Đại nhân nhìn xong, nói:

- Lý Tứ hãy nghe cho rõ. Tội ác của ngươi đã bị bại lộ.

Ngươi hại mạng người, tội khó tha. Tội đồ, hãy ngẩng đầu lên xem bản phủ là ai!

Lý Tứ giật mình, liếc mắt nhìn lên. Chỉ thấy tên tội đồ đang quỳ bên dưới chột run cầm cập.

Ác nhân Lý Tứ đang quỳ dưới công đường, chột nghe đại nhân nói vậy, đưa mắt nhìn lên, chột hấn ngay người sợ hãi, trong bụng nghĩ thầm: "Không ổn. Thì ra tri phủ giả dạng thành gã lang rong bán thuốc hôm qua, tới nhà ta để dò xét tình hình".

Lý Tứ còn đang run sợ, Lưu đại nhân ngồi trên công đường lại nói tiếp:

- Lý Tứ, tại sao ngươi mưu hại mạng người? Vứt thi thể của người ta xuống giếng? Hãy thực thà khai báo. Nếu có nửa lời sai trá, cái mạng chó của ngươi khó lòng được yên!

Lý Tứ nghe vậy, nói:

- Bẩm đại nhân, có trời cao chứng giám, tiểu nhân sao dám hành hung? Hơn nữa, nếu là bị cáo, vậy xin hỏi đại nhân, tiểu nhân đã hại người họ Trương, họ Vương, họ Lý hay họ Triệu? Ai là người nhìn thấy? Mong đại nhân chỉ rõ, khỏi để oan khuất cho tiểu nhân.

Lưu đại nhân nghe hấn nói vậy chột nổi giận đùng đùng, quát lớn:

- Tội đồ to gan, hãy nghe cho kỹ. Ngươi đừng hòng khua môi múa mỏ, lừa gạt bản phủ. Ngươi nói không có bằng chứng kết tội ngươi ư? Ngươi muốn chối tội sao? Ý ngươi nói là bản phủ không biết tên người bị hại phải không? Tên tội đồ ngươi hãy đồng tai chó lên mà nghe đây: Người bị hại tên gọi Trương Bảo, đã bị ngươi hại mạng rồi!

Vừa nghe đại nhân nói vậy, Lý Tứ đã sợ kinh hồn. Lại nghe thấy đại nhân ngồi trên công đường, nói:

- Mau lấy hình cụ ra đây.

Đám tả hữu công sai nhất tề dạ ran. Chỉ trong phút chốc những món hình cụ đã được bày ra đầy đủ. Chỉ thấy vang lên những tiếng loảng xoảng, lạch cạch đến kinh người. Đại nhân ngồi trên cao, dặn xuống:

- Đánh tên tội đồ to gan cho ta!

Tả hữu công sai hét vang, Lý Tứ thấy hết đường quanh co, nói:

- Đại nhân không cần phải dùng hình, tiểu nhân xin khai là xong.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Công Kỳ Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Ăn uống lúc nửa đêm, anh em kết nghĩa giết nhau

Tên giặc Lý Tứ thấy công sai bày hình cụ trên công đường, vứt ra loảng xoảng, vang lên những thứ âm thanh rợn người. Hơn nữa, hấn đã nhận ra Lưu đại nhân chính là người bán thuốc hôm qua tới nhà mình, biết mình đã lộ, không dám cãi bừa, trong lòng thầm nghĩ: Hôm nay coi như ta trở thành vật tế thần rồi! Sớm muộn gì rồi cũng chỉ một chết là xong, chết sớm cho khỏe, tội gì phải gánh thêm một trận đòn roi để rồi chết thành con quỷ mang đầy thương tích trên mình?

Xem ra, quả nhiên ông ta có đôi mắt tinh như thần, sáng như điện. Cũng là do ta làm chuyện bại hoại, tổn thương âm đức nên ông trời không giúp. Lý Tứ nghĩ xong, vội dập đầu, nói:

- Xin đại nhân hãy khoan, tiểu nhân xin khai.

Lý Tứ dập đầu lạy, nói:

- Tiểu nhân họ Lý, tên Tứ, nhà ở ngay trong phủ Giang Ninh này. Tiểu nhân có một người em kết nghĩa tên gọi Trương Bảo, hấn vốn đi làm ăn buôn bán ở xa. Hôm trước buôn bán vào cầu, tìm về quê, vô tình, chúng tôi gặp nhau ở trên đường. Tôi mời hấn về nhà nói chuyện phiếm một hồi rồi cùng nhau uống rượu. Chột trời đổ mưa như trút, trời tối, lại mưa, đường khó đi nên hấn đã ở lại trong nhà tôi. Đêm ấy, chúng tôi lại uống rượu với nhau. Trương

Bảo uống say túy lúy, nằm gục trên bàn ngủ như chết. Tiểu nhân thấy vậy, len lén mở hành lý của hắn ra, thấy trong ấy có bốn phong bạc, còn có mấy bộ quần áo tốt cùng hai xâu bảy trăm quan tiền. Tiểu nhân thấy tiền bạc bèn nổi lòng tham, hại mạng Trương Bảo, chiếm lấy số tiền ấy. Chợt nhìn thấy cái chày gác dưới gầm bàn, vội cầm lên, len lén đi tới bên Trương Bảo. Tiểu nhân đã quyết ý phải ra tay thật độc nên nhắm đầu hắn đập xuống, một chày đập nát đầu hắn tới tận mang tai.

Lý Tử khai tới đây, Lưu đại nhân đã tức đến nổi ruột.

Lưu đại nhân ngồi trên công đường, nghiêng răng ken két, nói:

- Ta thấy người đứng là hạng mặt người dạ thú, kể chuyện hại mạng người như là xem kịch vậy! Sau đó thế nào?

Lý Tử thấy hỏi, nói:

- Bẩm đại nhân. Tiểu nhân không dám nói sai lấy một lời. Một chày đó đã đánh chết Trương Bảo, tiểu nhân lại lột hết toàn bộ quần áo trên mình hắn ra, sau đó, nhân lúc đêm khuya thanh vắng, tiểu nhân vác xác của hắn đi, ném xuống giếng nước bên cạnh miếu thành hoàng trong thành Giang Ninh. Bẩm đại nhân, tất cả những lời tiểu nhân vừa kể đều là thật, tiểu nhân nghĩ việc mình làm quỷ không biết, thần không hay, ngờ đâu lại bị đại nhân soi ra. Tiểu nhân có tội, xin được chịu tội chết.

Đại nhân nghe Lý Tử nói vậy, bèn nói:

- Tên tội đồ không từ một tội ác nào kia, người còn sợ không được chết hay sao?

Lưu đại nhân ngồi trên công đường, hướng xuống dưới, bảo với viên thư lại:

- Mau mang tờ khai ra cho hắn ký vào đó, đợi ta luận tội. Viên thư lại không dám chậm trễ, ứng tiếng, mang tờ khai ra đặt xuống trước mặt Lý Tử cho hắn ký tên vào. Lý Tử ký tên, bỏ bút xuống. Đại nhân phán:

- Mau thương hình, tống hắn vào ngục, đợi ta phán xét.

Lính cai ngục dạ rân, không dám trễ nải, vội đeo gông lên cổ hắn. Ngục tốt dẫn Lý Tử đi, giam vào nhà lao đợi xử trảm.

Chuyện không cần nhắc tới nữa. Lại nói chuyện Lưu Đại nhân dặn dò thuộc hạ giống trống bãi đường. Đại nhân dặn xong, vội đứng lên, xoay mình, rời khỏi công án. Lưu Đại nhân rời đi, trên công đường, mọi người cũng lục tục giải tán. Tạm thời không nhắc tới chuyện trong và ngoài nha môn nữa, ta quay trở lại với viên thừa sai Vương Minh. Vương Minh mang theo thi hài đứa trẻ rời khỏi nha môn, vừa đi vừa thâm oán trách Lưu đại nhân, miệng lầm bầm chửi ông ta là đồ "gù". "Người cố tình làm khó cho ta, tại sao lại bắt Vương Minh ta thi hành chuyển công vụ tốt đẹp" này? Chẳng đầu, chẳng đuôi, biết phải làm sao đây? Ta đâu biết được nhà nào đem vứt con đi? Vụ này không tên tuổi, cũng chẳng địa chỉ, đúng là một vụ bù đầu. Người bỏ bê việc công không chịu lo, chỉ giỏi đi lần la các chốn? Ta xem người, trong vòng năm ngày không phá được vụ án kia, tổng đốc đời nào chịu bỏ qua cho người! Nhất định ông ta sẽ cho người một bản tấu lên thánh thượng, sớm muộn gì rồi người cũng sẽ phải trở về Sơn Đông!". Vương Minh vừa đi vừa lầm bầm oán trách, chẳng mấy chốc về tới nhà mình.

Thừa sai Vương Minh vừa đi vừa oán trách Lưu đại nhân ngẩng đầu lên đã thấy cổng nhà mình. Ông ta vội bước tiến vào, đi thẳng vào trong phòng. Còn chưa kịp ngồi xuống, vợ ông là Trương thị đang ngồi khâu vá trong phòng đã ngẩng đầu lên.

Thấy chồng từ bên ngoài về, trong tay còn cầm thêm một bọc màu lam, không biết trong bọc có thứ gì. Trương thị lại nghĩ chồng mua đồ ăn về, đưa mắt lên nhìn chồng, mỉm cười, nói:

- Chàng mua gì về vậy?

Vương Minh thấy vợ hỏi, ông ta có vẻ hơi bực, nói:

- Nàng hỏi tới thứ trong bọc này ư? Món này không ăn được lắm chúng ta không thể nuốt nổi. Nói cho nàng biết: Đây là Lưu gù lão gia ban ân cho ta đó. Ông ta thấy tôi nghèo khổ, cô đơn nên đã tặng cho ta vật này để mang về thờ làm cha - Đây là vị tiểu tổ tông đời trước, kiếp trước của ta đó! Hãy mau để nó lên bàn thờ tổ tiên nhà ta mà thờ.

Trương thị nghe chồng nói vậy, phụ nữ vốn chỉ quen với việc nhà lòng dạ thực thà, vội vàng đón lấy bọc trên tay chồng.

Quả nhiên đặt ngay lên khám thờ thần tài là nơi cao nhất, trang nghiêm nhất. Tiếp theo đó còn thấp hương lên lễ. Trong lòng Vương Minh cảm thấy buồn bực, chẳng buồn ăn cơm, xoay mình, đi thẳng ra ngoài, lên đường lớn, tìm tới một quán rượu nhỏ, chọn một bàn, ngồi xuống, gọi một bình rượu, rót ra độc ẩm, trong lòng vẫn cảm thấy rầu rầu, thâm oán trách Lưu đại nhân là kẻ hồ đồ. Chợt nghe thấy bên chiếc bàn đối diện có hai người nói chuyện với nhau. Vương Minh đổi mắt nhìn sang, thì ra họ cũng đang uống rượu. Một người tuổi độ ngoài bốn mươi, người kia chỉ độ hai bảy, hai tám tuổi đầu. Hai người ấy ngồi đối diện với nhau. Người lớn tuổi ngồi phía đông, người nhỏ tuổi ngồi phía tây. Người lớn tuổi ngồi phía đông nói với người nhỏ tuổi ngồi phía tây. Hai người bọn họ vừa uống rượu, vừa nói chuyện. Người lớn tuổi đưa mắt sang phía người nhỏ tuổi, nói:

- Ông em, nghe ta nói này: Sáng sớm hôm qua xảy ra một chuyện, quả khiến cho người ta không tài nào hiểu nổi. Hôm qua, ta chợt nổi cơn đau bụng, mới sáng sớm đã phải dậy đi ngoài.

Người lớn tuổi vừa nói tới đây, người ngồi bên tây đã nói chen ngang:

- Đi ngoài có gì đáng kể mà coi là chuyện lạ? Tại sao lại nói chuyện đi ngoài ra ở đây làm gì?

Người lớn tuổi nghe hỏi vậy, vuốt cằm, mỉm cười, nói:

- Lão Tam chớ sốt ruột, nghe ta kể đây này: Mới sớm tinh mơ ta đã phải chạy ra ngoài, tới phía sau am Liên Hoa đi đại tiện. Ta vừa ngồi xuống, mới chỉ kịp tiêu một bãi, chợt nhìn thấy gã đóng giày gánh một gánh đi về phía Đông. Trong gánh có một gói vải màu lam, đang gánh đi, gói vải chợt rơi tọt xuống đất. Gã thợ giày vẫn không hề hay biết, cứ vác đòn gánh cắm đầu đi thẳng. Anh đây thấy vậy, không dám chậm trễ, chưa kịp đi xong đã vội đứng dậy. Lão Tam, nghe cho rõ đây: Ta thấy gã thợ giày gánh một gánh trên vai, trong đó có một bọc vải màu lam, đang đi, gói vải chợt rơi ra! Gã thợ giày không hề hay biết, cứ cắm đầu đi thẳng. Ta thấy vậy, không kịp đợi đi ngoài xong. Người thử nghĩ xem, sự việc thực trùng hợp, hả? Đúng lúc ấy, ta đi ngoài mà lại quên mang theo giấy! Hai mắt ta chỉ còn nhìn chăm chăm vào bọc vải màu lam kia, tay lún xuống đất, vớ được một mảnh gạch, vội cầm lên, đưa vào đất chùi thay giấy khiến đất ta bị xước một đường! Nhưng lúc ấy ta cũng chẳng còn biết đau là gì, vội vàng đứng dậy, kéo quần lên, chạy tới chỗ cái bọc ấy, trong lòng mừng vui khôn xiết? Mở bọc ra xem, người thử đoán xem trong cái bọc ấy có gì?

Người nhỏ tuổi ngồi bên tây nghe hỏi, vội nói:

- Trong bọc ấy có gì vậy?

Người lớn tuổi trả lời, nói:

- Lão Tam, nghe cho rõ đây. Con mẹ nó, thực là quái lạ.

Bên trong cái bọc ấy là một đứa trẻ! Ta nhìn kỹ lại: Đúng là một đứa trẻ sơ sinh! Nhưng như thế vẫn chưa phải là lạ. Điều lạ là toàn thân đứa bé này, từ trên xuống dưới bị ướp trong muối như người ta ướp thịt vậy. Người nói xem, có lạ hay không?

Người ngồi phía tây lại hỏi:

- Gã thợ giày không biết từ đâu tới? Anh có nhận ra hấn là ai không?

Người lớn tuổi nói:

- Sao lại không nhận ra hấn là ai? Đôi giày dưới chân ta đang đi chẳng phải do chính hấn đóng sao? Nói cho người biết: Nhắc tới người này, tôi tám chín phần mười là người cũng biết hấn. Hấn chính là thằng nhãi Vương Nhị Lâu, có gánh đồ nghề luôn gánh tới ngồi khâu giày dưới lầu trống ấy.

Người ngồi bên tây nghe vậy, nói:

- A, thì ra là hấn! Đệ cũng biết hấn. Vợ hấn chẳng phải đã bỏ đi theo tên bán bánh cứt hay sao?

Người lớn tuổi nghe vậy, nói:

- Đúng. Chính hấn đó!

Hai người nói xong, bật cười ha hả một hồi, trả tiền rượu, đứng dậy, rời khỏi quán, dẫn nhau bỏ đi.

Thừa sai của Lưu đại nhân là Vương Minh ngồi một bên nghe hai người bọn họ nói chuyện. Ông ta vô tình có được tin tức, bất giác trong lòng vô cùng phấn khởi. Vụ này muốn tra xét ngọn ngành, giờ không còn khó nữa. Sao ta không tới dưới lầu trống, dò la căn nguyên thực kỹ một lượt. Gã thợ da Vương Nhị ta từng gặp rồi, ta và hấn cũng có chào hỏi nhau. Nhà người mang con đi ném, kẻ cũng lạ. Không biết ai nhặt được mang tới công đường, để Lưu gù vớ lấy ta, bắt ta phụ trách chuyện "công vụ tốt đẹp này". Chỉ bằng, nay đã có đầu mối, ta hãy đi một chuyến, tìm hiểu cho rõ đầu đuôi câu chuyện.

Vương Minh nghĩ xong, không chút chậm trễ, vội đứng dậy trả tiền, xoay mình, sai bước rời khỏi tửu quán, đi thẳng một mạch tới trước lầu trống. Vương Minh vừa đi vừa nghĩ, bất giác chợt cảm thấy có điểm khó xử. Ngộ nhờ Vương Nhị không nhận, ta biết lấy gì ra làm bằng chứng đây? Vương Minh suy nghĩ, chợt nảy ra một kế, tự nói với mình:

- Cần phải làm như vậy mới khiến Vương Nhị tự chui đầu vào tròng được.

Vương Minh bước đi, ngẩng đầu nhìn lên, thấy tòa lầu trống đã hiện ra trước mắt. Quan thừa sai yên tâm điều tra gã thợ da, trong lòng nghĩ thầm.

Vương Minh vừa đi vừa nghĩ, lầu trống đã hiện ra trước mắt. Ông ta vội tìm một mảnh sành, cố ý cứa rách mấy vết trên chiếc giày của mình rồi mới sai bước tiến lên, vượt qua một con ngõ, tới bên lầu trống. Thừa sai Vương Minh nhìn vào, giả là bước tới, mỉm cười, nói:

- Vương Nhị à, lâu lắm không gặp, độ này phát tài chứ?

Gã thợ da nghe có người hỏi mình, ngẩng lên nhìn, nhận ra là thừa sai Vương Minh trong phủ Giang Ninh, vội vàng đứng dậy, nói:

- Là Vương đại gia đó ư? Lâu lắm rồi mới gặp!

Vương Minh nói:

- Ta có chút việc, tới đây nhờ anh làm giúp.

Nói xong cúi xuống, tháo chiếc giày vừa bị cửa rách bằng mảnh sành ra, nói:

- Nó bị rách mấy đường, hãy khâu vào giúp tôi. Phải khâu cho tốt đó.

Gã thợ da Vương Tam nghe vậy, nói:

- Yên tâm mà.

Nói xong, đón lấy chiếc giày để khâu. Vương Minh đi tạm bằng một chiếc giày da của Vương Nhị, ngồi xổm xuống, gọi chuyện:

Vương Minh ngồi bên, nhìn gã thợ da, gọi hân là "ông anh", nói:

- Đúng là số tôi đen đủi, một lời khó mà kể hết ra được. Sáng sớm nay, đứng ra tôi phải đi thăm người thân thì lại phải theo hầu sau kiệu của Lư đại nhân. Vừa tới phía đông bắc am Liên Hoa, chợt thấy bên con đường nhỏ có một cái bọc bằng vải màu lam rơi ở đó. Đại nhân nhìn thấy, quát đám thuộc hạ tùy tùng, nói: "Hãy mau mở bọc kia ra, xem bên trong là thứ gì vậy?"

Đám thủ hạ nghe đại nhân nói vậy, không dám chậm trễ, vội chạy lên, giờ cái bọc ấy ra xem. Trong bọc đúng là rất lạ. Thì ra là xác một đứa trẻ chưa đầy tháng. Đại nhân thấy vậy, nói là xúi quẩy làm ầm ĩ cả lên, dặn Vương Minh tôi: "Hãy đem chôn!" Anh nói xem, tôi đâu dám trái lệnh, vội chạy đi mượn cuốc, mượn mai, đào một cái hố ngay chỗ ấy, chôn cất cho đứa trẻ. Vì không cẩn thận, làm rách cả giày. Anh thấy có đen đủi hay không? Chẳng biết nhà nào đem vứt đứa trẻ đi, khiến cho tôi phải tốn sức chôn cất không công. Tôi chỉ muốn bới cả tổ tông nhà nó lên mà chửi cho hả giận!

Gã thợ da nghe Vương Minh nói vậy, lập tức dừng tay kim, nói:

- Nói cho Vương lão gia biết, ông đừng có chửi người. Đứa bé ấy do tôi ném đi đấy.

Vương Minh nghe vậy, trong lòng hoan hỷ vô cùng, miệng lẩm bẩm thầm chửi mấy câu. Đúng là ta đang muốn người nói ra câu này để lời người về cho Lư đại nhân đây. Thừa sai Vương Minh nghĩ xong, vờ giả là, nói:

- Ngụ hạ lời, đắc tội với huynh đài rồi.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Công Kỳ Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Vương nhị lâu tham tài trộm nhằm xác chết

Thừa sai Vương Minh nghe gã thợ da nói vậy, mỉm cười, nói:

- May quá tôi vẫn chưa chửi bới gì thậm tệ lắm. Thì ra là Vương Nhị ca vứt đó sao?

Người thợ da nói:

- Là tôi vứt đó.

Trong lúc nói chuyện với nhau, chiếc giày đã được khâu xong, người thợ da trao nó cho Vương Minh. Vương Minh nhận lấy đi vào chân, chậm rãi đứng lên, lấn vào trong mình soạt một tiếng, rút ngay còng ra. Gã thợ da Vương Nhị còn tưởng Vương Minh đùa, mỉm cười, khẽ đẩy vào tay Vương Minh, nói:

- Đi đi chút việc vặt này không đáng để lấy tiền. Cứ đi đi. Làm vậy chẳng hóa ra là trò cười sao?

Trong lúc Vương Nhị nói vậy, Vương Minh đã tra xong còng vào tay hân, nói:

- Sao dám nhờ ông khâu giày không công cho? Tôi cũng chẳng biết phải làm sao khác, đành dẫn ông tới gặp Lư cụ, Lư đại nhân thôi.

Nói xong, xập còng lại, lôi Vương Nhị đứng lên, kéo đi. Gã thợ da Vương Nhị Lâu thấy vậy, kêu lên oai oái, nói:

- Được rồi, được rồi! Chẳng trách nào người ta nói những người làm quan trong công môn đều chẳng có tình người. Câu này thực đúng lắm. Các người chỉ biết nghe lời quan trên, đúng là chẳng biết cái gì khác! Đã khâu giày cho không lấy tiền, vậy mà còn coi ta như lũ trộm cướp, còn đòi ta phải đi gặp Lư đại nhân nữa! Các vị thử nghĩ xem, còn đâu là hoàng thiên nữa!

Vương Minh nghe vậy, nói:

- Ta nói cho tên cháu ngoại họ Lư vùng Quan Đông quen tung tin đồn nhằm ngươi biết: Cây ngay thì không sợ chết đứng. Ngươi nghe đây:

Vương Minh tức giận, nói:

- Thợ da Vương Nhị nghe ta nói đây: Không phải tự dưng ta lại tới đây bắt ngươi mà là có nguyên nhân của nó. Ta phụng mệnh của Lư đại nhân tới đây bắt ngươi, hãy mau theo ta, chớ nán nã.

Gã thợ da nghe vậy, sững người lại, đành phải theo viên thừa sai về nha môn gặp đại nhân. Vương Nhị chẳng dưng đứng, thu xếp gánh hàng rồi theo Vương Minh nhằm hướng nha môn đi như bay. Họ vượt qua đường lớn, ngõ nhỏ như tên bắn, ngẩng đầu nhìn lên, phủ nha đã hiện ra trước mắt. Cũng may hôm nay đại nhân bãi đường muộn, nên vẫn còn ngồi trên công đường phán xét mọi chuyện cho dân. Vương Minh thấy vậy, không dám chậm trễ, kéo tuột gã thợ da vào bên trong, tới trước công đường, chấp tay vái, bẩm rõ:

- Bẩm đại nhân: tiểu nhân tuân lệnh đại nhân, thì ra chính gã thợ da này vứt đứa trẻ tại chỗ đó. Hẳn tên Vương Nhị, xin đại nhân hãy hỏi cho rõ ràng.

Lư đại nhân ngồi trên công đường khẽ xua tay, Vương Minh tháo còng, đứng sang một bên. Lư đại nhân đưa mắt nhìn xuống, quan sát diện mạo của gã thợ da. Thấy người ấy tuổi độ tứ tuần, diện mạo xem ra có vẻ thực thà, mình mặc một chiếc áo chèn bằng vải lam, lưng thắt đai vải màu xanh. Đại nhân quan sát xong, nói:

- Vương Nhị nghe bản phủ hỏi. Ngươi vứt đứa bé bên vệ đường, đã chết rồi sao còn ướp muối? Bản phủ trên công đường muốn nghe ngươi khai cho rõ. Nếu có nửa lời sai quấy, quyết không tha.

Gã thợ da nghe hỏi, vội dập đầu, nói:

- Xin đại nhân hãy nghe tiểu nhân kể: Đứa trẻ đúng là tiểu nhân vứt, nhưng bên trong còn có ẩn tình sâu xa của nó. Nó không phải là con cái trong nhà tiểu nhân, không biết tại sao người ta lại đem ướp xác nó!

Đại nhân ngồi trên công đường nghe Vương Nhị nói vậy, bèn nói:

- Ngươi chỉ toàn nói càn! Đứa trẻ chết ấy là do ngươi vứt, chuyện có gì ngươi lại không biết?

Gã thợ da nói:

- Bẩm đại nhân: Đứa bé ấy vốn là của Lý Tam, kẻ mở quán giày da trên đường bắc.

Lư lão gia nghe vậy, nói:

- Nếu là của hắn, tại sao ngươi lại giúp hắn mang đi vứt?

Vương Nhị nói:

- Bẩm đại nhân, trong vụ này vốn có ẩn tình của nó. Nếu tiểu nhân không kể ra, chắc đại nhân sẽ không hiểu nổi. Khi xưa tiểu nhân vốn ở trên đường tây của phủ này, cũng mở một hiệu giày da. Trong vùng có một người họ Lý, ngoại hiệu là Lý Tam Phiêu Từ. Hắn cũng có nghề làm đồ da, trong nhà vô cùng nghèo khó. Khi xưa, tiểu nhân từng cứu mạng, giúp đỡ hắn, tới nay, tiểu nhân lại đâm ra nghèo khó, còn Lý Tam Phiêu Từ lại mở được cửa hàng, tiểu nhân rơi vào cảnh không chốn nương thân. Hắn cho tiểu nhân tới ở trong cửa hiệu của hắn. Hôm qua, tiểu nhân có chút việc cần tiền, tìm tới chỗ hắn vay, trong lòng nghĩ thầm: Tôi vay hắn vài trăm tiền, hắn niệm tình xưa, chắc cũng không đến nỗi không đưa. Ngờ đâu, con mẹ nó, thằng tiểu nhân này giàu có rồi trở nên đen bạc, không cho tiểu nhân vay dù chỉ một đồng. Tiểu nhân càng nghĩ lại càng giận, chửi hắn là đồ vong ân phụ nghĩa, quên mất kẻ đã cứu giúp hắn ngày xưa. Tiểu nhân nhìn thấy dưới đáy tủ của hắn có một cái bọc vải màu lam, nghĩ rằng trong bọc ấy hẳn phải là quần áo hoặc tiền bạc. Tiểu nhân rắp tâm ăn trộm cái bọc ấy cho đỡ bức trong lòng. Trời còn chưa sáng, tiểu nhân đã trở dậy, khê đẩy cửa phòng hắn ra, bỏ cái bọc vải của hắn vào quang gánh của tiểu nhân rồi gánh chạy ra ngoài. Tới phía đông am Liên Hoa, tiểu nhân mở cái bọc ấy ra xem, thì ra bên trong bọc là thi hài của hắn đứa trẻ sơ sinh! Tiểu nhân càng phẫn lòng, bèn vứt luôn bên vệ đường. Những lời tiểu nhân khai trên đây toàn là thực. Do đó, tiểu nhân cũng không biết tại sao người ta lại dùng muối ướp xác nó.

Lư đại nhân nghe gã thợ da nói vậy, bèn nói:

- Đã vậy ngươi hãy dẫn Vương Minh tới quán giày da của Lý Tam bắt hắn đem về đây, để bản phủ trên công đường xét xử.

- Dạ!

Vương Minh và gã thợ da đồng thanh ứng tiếng rồi cùng nhau ra khỏi nha môn, đi về phía bắc. Vương Nhị Lâu đưa mắt nhìn Vương Minh, nói:

- Vương đại gia. Nay chúng ta đi bắt hắn, ngộ nhờ hắn không chịu nhận, bắt sao nổi hắn. Chi bằng ngài hãy đi chậm lại để tôi đi trước gọi chuyện cho hắn nói hết ra rồi ngài mới vào bắt. Tránh khỏi chuyện hắn lên công đường lại lật lọng, tráo trở.

Vương Minh nói:

- Hay lắm.

Nói rồi, Vương Nhị Lâu sai bước dần lên, quan thừa sai Vương Minh nán lại phía sau, chỉ dùng ánh mắt giám sát hắn.

Lại nói chuyện Vương Nhị Lâu sải bước như bay, không lâu sau đã tới trước cửa một hiệu da, đứng lại, đưa mắt nhìn lên. Đúng lúc ấy, Lý Tam Phiêu Từ cũng đang ngồi trước quầy bán hàng. Vừa thấy Vương Nhị Lâu bước vào, hắn bèn đứng dậy, mỉm cười, nhìn ra ngoài, nói:

- Người làm tốt thật đấy? Đã ở trong nhà của ta đây, một đồng tiền thuê ta cũng không lấy, còn liên tục mời người ăn uống, đối đãi với người như vậy mà người còn trở mặt, ăn trộm đồ của ta. Thế nào? Người ăn trộm bọc vải màu lam ấy, chắc hẳn lúc đầu người cũng không đoán ra trong đó có gì! Thôi thì coi như vận số của người kém, chẳng lấy được thứ gì có giá trị. Ta nói cho người biết: trong bao ấy có ông tổ con của người đó. Hãy trả cho ta, ta sẽ cho người năm trăm tiền mà không cần người trả lại vốn. Thứ ấy của ta, vào trong tay người cũng chỉ là vật bỏ đi mà thôi.

Lý Tam Phiêu Từ còn chưa nói hết câu, gã thợ da Vương Nhị Lâu chỉ về phía sau. Vương Minh thấy vậy, không chút chậm trễ, vội chạy lên vài bước, đứng sừng sững ngay trước cửa hiệu giày da.

Vương Minh nhìn vào trong, đánh giá người đang ngồi sau quầy bán hàng: Thấy hắn tuổi chưa quá ba mươi, ăn vận theo lối người buôn bán. Gã thợ da Vương Nhị khề mỉm môi làm hiệu, thừa sai đã thả bước tiến vào. Lý Tam thấy vậy vội đứng lên, nói:

- Mời ngài ngồi xuống uống chén trà. Ngài muốn mua giày hay mua vớ? Xin hãy bảo để tôi được phục vụ.

Vương Minh giả tảng như không nghe thấy, đưa tay vào lòng móc còng ra, bước tới bên Lý Tam, cạch một tiếng, còng ngay vào cổ hắn. Lý Tam thấy vậy, vàng cả mặt, kêu gào âm ỉ nói:

- Tại hạ không hề phạm pháp, sao lại vô cớ bắt tôi? Lý nào là vậy? Ý vào là người nhà quan hiếp đáp người buôn bán, Lý Tam này không phải loại dễ bắt nạt đâu.

Vương Minh nghe vậy, mỉm cười, nói:

- Lý Tam, không cần phải gào lên như vậy. Phù thái gia đã ra lệnh bắt người, tất phải có duyên cớ bên trong. Nói năng nhiều làm gì. Mau đi nhanh lên, đến công đường, Lưu đại nhân sẽ cho người rõ.

Nói xong kéo hắn ra ngoài, gã thợ da Vương Nhị theo sau. Họ vượt đường lớn, ngõ nhỏ, thoát cái đã thấy nha môn tri phủ hiện ra trước mắt. Vương Minh không chút chậm trễ, dẫn theo tên Vương, Lý đi vào. Tới trước công đường, quỳ cả xuống. Vương Minh bầm báo xong, xoay mình đứng sang một bên. Đại nhân ngồi trên công đường, nhìn xuống, đánh giá dạng mạo của Lý Tam. Chỉ thấy hắn tuổi độ ba mươi, sắc diện gian xảo. Lưu lão gia xem xong, nói:

- Lý Tam, hãy nghe rõ đây!

Lưu công xem xong, nói vọng xuống:

- Người có phải là Lý Tam, mở hiệu giày tại đường bắc không?

Lý Tam nghe hỏi vậy, vội dập đầu, nói:

- Tiểu nhân chính là Lý Tam.

Lưu đại nhân lại nói tiếp:

- Nay thợ da Vương Nhị đã khai trên công đường, nói chính hắn đã vứt đứa trẻ bị ướp muối gói trong bọc vải màu lam phía đông am Liên Hoa. Hắn nói đã ăn trộm vật ấy trong nhà của người. Nhưng không biết đứa trẻ ấy tại sao lại bị đem ướp muối. Người hãy nói ra xem. Ta muốn người thành thực khai ra. Nếu có nửa lời gian trá, bản phủ sẽ đánh gãy chân chó của người.

Lý Tam nghe hỏi, vội dập đầu lạy, nói:

- Bẩm đại nhân, đại nhân đã hỏi tới chuyện tại sao đứa trẻ ấy bị ướp muối, tiểu nhân thực không dám nói sai. Nay xin khai rõ ra đây. Bởi chủ nhà tiểu nhân thuê là một quả phụ trẻ, tiểu nhân thuê nhà của cô ta nhưng không bao giờ chịu trả tiền, mỗi tháng còn vói vĩnh cô ta thêm hai, ba xâu tiền nữa. Nếu cô ta không nghe, tiểu nhân lại mang xác đứa trẻ sơ sinh ấy đưa ra trước mặt cô ta, vu cho cô ta nuôi đứa trẻ ấy. Cô ta sợ tiểu nhân làm ầm lên, bị người ta chê cười. Hơn nữa, cô ta lại kém hiểu biết hơn tiểu nhân. Vì vậy đành phải đưa tiền ra. Tiểu nhân thấy ngon ăn nên đã giữ xác đứa trẻ ấy lại, giấu dưới tủ.

Hết tới đầu tháng là tiểu nhân lại dùng tới xác đứa trẻ này để vói tiền cô ta. Không ngờ hôm qua đen đủi, bị Vương Nhị tưởng đó là bọc quần áo, tiền bạc nên lấy trộm đi. Bẩm đại nhân. Đó chính là duyên cớ tại sao tiểu nhân lại có thi hài đứa trẻ ấy.

Lưu lão gia hỏi:

- Người quýt tiền phòng, vói vĩnh tiền của người ta, chuyện ấy tạm thời không nhắc tới. Nhưng tại sao người lại dùng muối ướp đứa bé này?

Lý Tam nói:

- Tiểu nhân xin bẩm với đại nhân: Cửa ấy thực sự khó bảo quản. Khó khăn lắm tiểu nhân mới có được một thứ như vậy, chỉ sợ để lâu ngày nó sẽ hỏng đi, không còn nữa mà dùng nên mới ướp nó bằng muối.

Lưu lão gia lại hỏi:

- Đứa trẻ ấy là con cái của người nào?

Lý Tam nói:

- Bẩm đại nhân, tiểu nhân vẫn là trai độc thân, lấy đâu ra con cái.

Lưu đại nhân ngồi trên công đường nạt lớn, cắt ngang lời hắn:

- Hừ! Ta thấy người đứng là một tên nô tài gian trá? Nếu không phải là con của người thì người lấy ở đâu ra? Mau nói cho thực! Nếu có điều chi gian trá, bản phủ sẽ đánh gãy chân chó của người!

Lý Tam nghe vậy, không dám nói những nói cuối nữa, vội vàng dập đầu, nói:

- Bẩm đại nhân, đó là của một người bạn tặng cho tiểu nhân.

Lưu lão gia nghe Lý Tam nói vậy, ngồi trên công đường, nở nụ cười, nói:

- Lý Tam!

- Có tiểu nhân xin hầu.

- Người bạn ấy của người tốt thực! Hắn họ tên là gì? Sống ở đâu? Làm nghề gì? Mau khai cho rõ!

- Dạ! Người bạn này của tiểu nhân cũng sống trên đường bắc, đối diện với miếu Tam Quan. Hắn mở một hiệu bán hàng mã, họ Trương, tên gọi Trương Lập.

Lưu đại nhân nghe vậy, nhìn xuống dưới, nói:

- Vương Minh.

- Có Tiểu nhân xin nghe lệnh!

Đại nhân nói:

- Mau tới tiệm vàng mã đối diện Tam Quan miếu trên đường bắc, bắt Trương Lập về đây cho bản phủ thẩm vấn.

Wang Ming ứng tiếng, xoay mình lui ra, rời khỏi nha môn.

Không lâu sau, Trương Lập của tiệm vàng mã đã bị lôi tới, quỳ dưới thềm. Vương Minh bấm rõ lên, xong xuôi, đứng sang một bên. Lưu lão gia ngồi trên công đường nhìn xuống.

Lưu đại nhân ngồi trên công đường nhìn xuống, đánh giá hình dung của Trương Lập. Thấy hắn chưa tới ba mươi tuổi, chỉ khoảng hai mươi sáu, hai mươi bảy là cùng. Thấy hắn đầu tròn, trán bóng, mặt mũi đầy đặn, môi đỏ hồng, da trắng như nhồi phấn, rõ ràng là tướng của một gã bạch diện thư sinh. Chân đi vớ trắng, giày bằng đoạn xanh, mình mặc bộ quần áo rất vừa vặn, bên ngoài là tấm áo chèn màu xanh, trên đầu đội mũ nhung viền đỏ thẫm. Trương Lập đang quỳ dưới công đường, cúi đầu không nói năng gì. Đại nhân quan sát xong, nói:

- Người có phải là Trương Lập không? Người mở hiệu buôn bán vàng mã trên đường bắc? Ta truyền gọi người lên đây bởi Lý Tam trên công đường đã khai ra rằng hắn và người tình như ruột thịt, do đó, người đã cho hắn một đứa trẻ sơ sinh đã chết. Người không được quanh co, phải khai ra cho thực, nếu có nửa lời sai trá, quyết không tha.

Trương Lập nghe đại nhân hỏi vậy, trong bụng thầm nghĩ: "Thì ra là vì chuyện này. Gã thợ da Lý Tam không kín miệng, để lộ ra, quả là rắc rối. Nhưng vụ này bên trong có nhiều điều không tiện nói ra, bảo ta phải làm sao đây?" Trương Lập còn đang ấp úng, Lưu đại nhân ngồi trên công đường đã tức giận, nói.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Công Kỳ Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Loạn phạt quy, nữ ni sinh con

Lưu đại nhân ngồi trên công đường, nói:

- Trương Lập, Sao ngươi không trả lời?

Trương Lập chẳng thể đứng, dập đầu lạy, nói:

- Bẩm đại nhân, Lý Tam đã khai rõ trên công đường, tiểu nhân còn dám quanh co sao?

Trương Lập sợ hãi, chẳng biết phải làm sao, trong bụng thầm nghĩ không thể quanh co được nữa. Đại nhân trên công đường đã hỏi, phải trả lời Lư phủ công sao đây? Vị quan lưng gù này rất khó chơi, thực chẳng khác gì Bao Công ngày xưa vậy. Nếu hôm nay có nói dối điều gì, tất khó tránh khỏi đòn roi trên công đường này. Chi bằng ta hãy thực thà khai nhận, thiết nghĩ, cũng không đến nỗi phải mạng vong. Trương Lập nghĩ xong vội khấn đầu, nói:

- Bẩm đại nhân, đứa trẻ ấy vốn do một tăng nữ sinh ra.

Tăng nữ ấy chính là ni cô trong am Liên Hoa. Hai chúng tôi ngày thường có qua lại với nhau. Sai là sai ở tiểu nhân, từng đàn dúi, từng tịu với cô ta. Dưới công đường của đại nhân, tiểu nhân không dám giấu. Mong đại nhân đại lượng xử nhẹ cho tiểu nhân.

Nói xong lại dập đầu lạy. Lư đại nhân ngồi trên công đường, nói:

- Vương Minh!

- Có Tiểu nhân xin đợi lệnh!

- Lại phiền ngươi phải đi một chuyến, tới am Liên Hoa truyền nữ tăng trụ trì lên công đường thẩm vấn. Đi mau!

Dạ!

Vương Minh ứng tiếng, xoay mình rời khỏi công đường. Gã vừa đi vừa thầm oán trách Lư đại nhân: Lão lần này cũng thực phiền phức. Chuyện chính chẳng thêm lo, không biết lời đâu ra đứa trẻ bị chết kia, truyền gọi hết kẻ này tới kẻ khác, khiến cho ta đôi chân mỏi rã, chẳng được nghỉ ngơi. Chỉ trong một lúc đã phải chạy ba, bốn chuyến, vừa bắt, vừa truyền gọi, thực mệt chết đi. Nếu cứ lằng nhằng như thế này, tới lúc hết hạn vụ tổng đốc giao cho, để ta xem ông xử lý ra sao?

Vương Minh vừa đi vừa lăm bằm, thoáng chốc đã tới trước cổng am Liên Hoa, vội vàng đứng lại, nhìn lên, thấy cổng sơn môn đóng kín. Vương Minh thấy vậy, đưa tay ra gõ cửa. Tiếng gõ cửa lóc cóc vang vọng.

Lại nói chuyện nữ ni bên trong, nghe thấy bên ngoài có tiếng gõ cửa, lại nghĩ chắc vị thí chủ nào đó tới dâng hương đăng, bồ thí, bèn sải bước đi ra, tới trước cánh cửa, đứng lại, hỏi vọng ra ngoài:

- Ai đang gõ cửa bên ngoài vậy?

Vương Minh nói:

- Tôi tới đưa đồ bồ thí.

Nữ tăng nghe vậy, vội mở cửa ra. Vương Minh thấy cửa đã mở, hỏi ngay:

- Đại sư phụ, xin hỏi, có phải người là trụ trì quý am không?

Nữ tăng nói:

- Không dám, chính là tiểu ni. Không biết đại gia đưa đồ bồ thí của vị lão gia nào tới?

Vương Minh nói:

- Đại sư hỏi tôi ư? Lư đại nhân phủ Giang Ninh sai tôi tới truyền pháp giá lập tức lên công đường. Đại sư là người có liên quan đến một vụ án mà tên trộm đã nói ra. Xin hãy mau mau đi theo tôi. Đại nhân của tôi đang chờ trên công đường.

Vũ Cô Tử nghe thừa sai Vương Minh nói vậy, sợ đến mức chẳng biết phải nói gì, sắc mặt chợt biến đổi. Tăng nữ nghe vậy, trong lòng sợ hãi, cuống lên: Không biết tên oan gia nào không kín mồm kín miệng, để liên lụy tới ta?

Ni cô còn đang kinh hãi, chợt lại nghe Vương Minh nói:

- Chớ nên ngần ngại, mau đi thôi. Đại sư hãy cùng tôi đi gặp Lư lão gia. Nếu lúc này trong lòng lo sợ, sao lúc trước không chịu đựng làm.

Vũ Cô Tử nghe vậy, đỏ mặt, trầm ngâm không nói gì. Vương

Minh lại giục, nói,

- Đi mau, còn lần chân tôi sẽ lòi đi đấy!

Nữ tăng chẳng còn cách nào khác, đành phải khóa cửa son môn lại, theo Vương Minh lên công đường. Đọc đường đi, dân chúng bu lại xem và bàn tán xôn xao. Người thì nói:

- Vũ Cô Tử phạm tội gì? Thừa sai bắt đi, chắc phải có duyên có bên trong. Ngày thường, Vũ Cô Tử vô cùng đúng đắn, không thấy có người lạ vào am bao giờ.

Mỗi người một câu, họ đi theo sau bàn tán xôn xao.

Tạm gác chuyện dân chúng hiếu kỳ lại, ta không nói tới họ nữa. Lại nói chuyện Vương Minh với sư nữ, hai người đi nhanh như bay, chỉ chớp mắt đã tới trước nha phủ của Lưu đại nhân. Đại nhân vẫn đang ngồi trên công đường, tận trung với vua, dốc sức xem xét dân tình. Thừa sai thấy vậy, không dám chậm trễ, vội dẫn sư nữ vào bên trong, tới trước công đường, quỳ xuống, nói:

- Bẩm đại nhân, đã truyền gọi nữ tăng tới.

Đại nhân ngồi trên công đường khẽ vẫy tay, Vương Minh đứng dậy, bước sang một bên. Đại nhân lưng gù đưa mắt nhìn xuống đánh giá dạng mạo của vị sư nữ đang quỳ dưới kia. Thấy cô ta tuổi chưa tới ba mươi, chỉ độ hai sáu, hai bảy là cùng. Đầu đội mũ ni bằng đoạn xanh, vân hài thêu kim tuyến đi dưới chân, thắt đai lụa ngang lưng, đôi mắt long lanh vô cùng xinh đẹp. Đôi mày liễu cao vút, sống mũi thẳng, mặt mày hồng nhuận. Nàng chưa nói năng gì nên chưa nhìn thấy, nhưng chắc chắn trong cái miệng xinh xinh kia phải là hai hàm răng ngà ngọc. Đôi vành tai nhỏ cong cong thật xinh. Bờ eo mềm mại như cành liễu trước gió, ống tay tăng y rộng thùng thình che kín bàn tay. Miệng anh đào mím chặt. Sư nữ đang quỳ dưới thềm, không nói một câu. Lưu đại nhân quan sát xong, bất giác thở dài một hơi, than thầm: "Chẳng trách ni cô này đã làm loạn phật môn. Ai nhìn thấy cô ta mà chẳng động lòng." Đại nhân nghĩ xong, nói vọng xuống:

- Nữ tăng kia, nay có Trương Lập chủ hiệu vàng mã nói có qua lại với người khiến người có con, đem ném ngoài đồng nội. Chuyện này có thật hay không?

Sư nữ nghe vậy, dập đầu, nói:

- Bẩm đại nhân, ngài là quan phụ mẫu cao minh, tiểu ni cũng không dám dối trá. Mong đại nhân giờ cao đánh khẽ, niệm tình Phật mà nể mặt tăng.

Đại nhân nghe vậy, khẽ nở nụ cười, dặn dò đám thuộc hạ trên dưới, nói:

- Lôi sư nữ này và Trương Lập, tên chủ hiệu vàng mã kia ra giam giữ cho kỹ, đừng để chúng có cơ hội thông cung với nhau. Khi khác ta sẽ xử tội chúng.

Chúng thuộc hạ dạ ran, lôi hai người này đi canh giữ.

Chuyện không cần nhắc tới nữa.

Lại nói chuyện đại nhân ngồi trên công đường, gọi:

- Thừa sai Chu Văn!

- Có Tiểu nhân xin đợi lệnh.

Đại nhân nói:

- Ghé sát tai lại đây.

Đại nhân thì thầm vào tai Chu Văn vài câu, nói:

- Cứ vậy mà làm, cứ làm như vậy. Mau đi đi!

- Dạ!

Chu Văn ứng tiếng, xoay mình rời khỏi công đường. Không lâu sau, lại thấy Chu Văn tay cầm bọc vải màu lam bước vào, tới trước công đường, đặt bọc vải xuống, quỳ một gối, nói:

- Tiểu nhân đã làm đúng theo sự chỉ dạy của đại nhân, mang tới đây rồi.

Lưu đại nhân khẽ xua tay. Chu Văn đứng dậy, bước sang một bên. Đại nhân lại hướng xuống phía dưới, nói:

- Lôi sư nữ và Trương Lập lên đây!

Dạ!

Bên dưới dạ ran. Không lâu sau, hai người ấy đã bị giải lên công đường, quỳ xuống. Lưu đại nhân ngồi trên, nói:

- Trương Lập.

- Có. Tiểu nhân xin hầu đại nhân.

Lưu đại nhân nói:

- Người bỏ bê công việc buôn bán, tìm hoa ghẹo liễu, lén gian dâm với đệ tử nhà Phật. Đó có phải là hành vi của bậc lương dân không? Nay trên công đường, người còn gì để nói nữa chăng?

Trương Lập nghe đại nhân nói vậy, vội dập đầu lạy, nói:

- Bẩm đại nhân, cúi xin người giơ cao đánh khẽ, thứ cho tiểu nhân trẻ tuổi vô tri, tha cho tiểu dân lần này. Tiểu nhân không dám làm bừa như thế nữa.

Nói xong khấu đầu bùm bụp. Đại nhân mỉm cười, lại nói vọng xuống phía dưới:

- Sư nữ kia!

- Tiểu ni tội đại nhân sai bảo.

Lưu đại nhân tức giận, nói:

- Sư nữ hãy nghe ta nói đây: Đã vào cửa Phật làm đệ tử, đứng ra người phải một lòng tu hành chính pháp. Tại sao lại tư tình làm hồng cương thường, làm ô uế cửa Phật, bôi nhọ danh tiếng tăng nhân? Hoại thai, sinh con lại ném ra ngoài đồng khiến người ta nhìn thấy phải động lòng thương xót? Ta thấy người xem ra khó lòng ở lại miếu ấy, chỉ bằng hoàn tục, làm một người dân đứng đắn. Nghĩ kỹ lại, ngày thường, người cũng có không ít bạn bè, sao không chọn lấy một trong số ấy làm vợ người ta? Như vậy, người cũng chẳng phải lo những lúc trăng sáng, gió lửa, lại có con cái sau này nuôi dưỡng.

Mấy câu không chút nể nang của Lưu đại nhân vừa rồi khiến ni cô xấu hổ, mặt mày đỏ ửng. Ả sư nữ này chỉ một mực quỳ bên dưới, khấu đầu, nói:

- Mong đại nhân bỏ qua lỗi lầm, tha cho một lần.

Đại nhân nghe vậy, lại nói:

- Hai người hãy lắng nghe cho kỹ. Cũng may các người gặp được bản phủ. Bản phủ là người kính Phật trọng tăng. Đứa con của các người hiện trên công đường đây. Nó được gói trong cái bọc kia. Hãy cầm đi, mang ra nơi hoang vu chôn cất cho đàng hoàng. Từ nay về sau, phải đóng kín Phật môn, không được làm loạn. Trương Lập cũng phải chấm chỉ buôn bán. Nếu lần sau còn rơi vào tay bản phủ, bản phủ quyết không tha.

Lại dặn dò nha dịch cầm bọc vải trao cho họ, bảo họ mở bọc ra kiểm tra kỹ lưỡng ngay trước công đường. Thừa sai Chu nhân bảo phải mở ra kiểm tra. Vũ Cô Tử không dám ngần ngại, đưa tay ra đón lấy, cởi ra. Thật lạ kỳ, bên trong được gói bọc đến mấy lớp. Tháo hết các lớp bọc ra, chăm chú nhìn vào. Vũ Cô Tử vừa nhìn vào đã sợ hãi rụng rời. Trương Lập quỳ bên cạnh cũng sợ run cầm cập. Đôi môi hằn từ đỏ chuyển sang xám ngắt. Đám nha lại mặc áo màu xanh cũng sững người, đứng mà là một cái đầu người. Nhìn kỹ lại cái đầu ấy, thấy mặt hoa kêu lên một tiếng "Ôi cha", rồi vút ngay xuống đất, toàn thân run lên cầm cập, miệng lẩm bẩm: "đá quý, đá quý" không ngừng.

Lưu đại nhân thấy vậy, trong lòng Lưu đại nhân đã rõ, liền nói với ả sư nữ phía dưới kia:

- Người không cần sợ hãi. Giả tu hành sống đời nhàn hạ cũng không sao, nhưng tuyệt đối không nên giết người hại mạng ở trong miếu, vứt đầu người ta xuống giếng, gian dâm không được mà hành hung người ta! Người nghĩ rằng chuyện này quý không hay, thần không biết, không ngờ bản phủ lại có tài tra ra. Đúng không?

Lưu đại nhân lại nói:

- Sư nữ kia, còn gì để nói nữa không?

Vũ Cô Tử nghe đại nhân hỏi câu này, trong lòng thầm nghĩ: "Ta nhận có tư thông dan díu, tội cũng không đến nỗi mất mạng. Ngờ đâu lại xảy ra thêm vụ này. Cái đầu này đúng là đầu em gái Tổ Thư của ta, cũng bởi tên oan gia lòng lang dạ sói đòi hỏi không được nên đã dùng dao nhọn giết đi, thi thể chôn trong hậu viên của am. Tên oan gia sách đầu người đi, nói hấn có một kẻ thù, muốn giá họa cho người ấy. Không ngờ, cái đầu này nay lại xuất hiện ở đây. Nay tri phủ không có bằng chứng gì, ta ngậm miệng, một một từ chối, dù đánh chết cũng không khai, xem Lưu Gù này làm gì nổi ta?"

Vũ Cô Tử nghĩ xong, dập đầu, nói:

- Bẩm thanh thiên đại lão gia. Quả thực tiểu ni có thông gian với người ta. Nhưng nếu nói tiểu ni giết người, vậy ai là người làm chứng? Ai là nguyên cáo? Mong đại nhân anh minh soi xét. Tội giết người chớ nên đổ oan lên đầu đệ tử nhà Phật.

Lưu đại nhân nghe vậy, ngồi trên công đường, mỉm cười, nói:

- Câu này của người nghe ra rất thuận tình, thuận lý. Hơn nữa, nếu chỉ hỏi suông, tội nhân lẽ nào chịu nhận tội.

Dặn dò tả hữu:

- Kẹp tay ả lại để bản phủ hỏi cung!

Bên dưới dạ ran, lấy hình cụ ra. Lách cách mấy tiếng, không nói không rằng, đeo luôn lên mười ngón tay như mười củ hành của Vũ Cô Từ. Đại nhân trên công đường hạ lệnh:

- Kéo!

Bên dưới ứng tiếng. Hai viên công sai ở hai bên kéo mạnh đầu dây. Vũ Cô Từ đau đớn, sắc mặt chuyển thành trắng bạch, nghiêng đến bật máu môi, khắp mình run rẩy, mồ hôi túa ra đầy mặt, lăn xuống ròng ròng, run rẩy, vội ngược nhìn lên, nói:

- Bẩm thanh thiên đại lão gia. Tiểu ni không hề giết người.

- Không có chứng cứ, lại lời tiểu ni ra đánh đập ép cung, bắt tôi nhận tội. Đại nhân làm vậy chẳng phải trái lẽ trời sao?

Đại nhân nghe vậy, bắt giác nổi giận đùng đùng, quát vọng xuống:

- Sư nữ lắng nghe ta nói đây: Chớ nên khua môi múa mỏ lừa gạt bản phủ. Hãy nghĩ xem bản phủ là quan như thế nào? Ta đã từng giả làm thầy bói để bắt Từ Ngừ ở Thập Lý Bảo. Ở phía bắc huyện Thượng Nguyên xảy ra chuyện quái lạ, giết người trong khách điểm, ta cũng từng lên đi thăm dò, bắt được Vương Lục, giải oan, cứu tính mạng cho chủ quán trọ. Hôm qua, quan tuần phủ sai ta đi điều tra vụ này, ta giả dạng làm người bán thuốc rong để che mắt thiên hạ. Vụ án này ta đã nắm được chứng cứ từ lâu rồi. Ngươi còn ngoan cố không khai nhận, chỉ gánh thêm đau đớn uổng mà thôi.

Rồi lại dẫn tả hữu tiếp tục kéo kẹp tay. Đám thuộc hạ ứng tiếng, không dám chậm trễ. Chỉ thấy tiếng kết kết vang lên, đệ tử hiểu sắc của nhà phật đau đớn khôn cùng, nhưng ả vẫn quyết nghiêng rằng không chịu thừa nhận. Hình phạt này được xem là tàn khốc, vậy mà thật đáng buồn, dùng hình ba lần liền, ả sư nữ kia vẫn không chịu nhận tội. Đại nhân thấy vậy cũng sững sờ, thầm nghĩ: "Hay là có điều gì uẩn khúc ở đây?" Nếu ta không làm rõ vụ này, tuần phủ Cao Tân quyết không buông tha ta. Tiếp tục dùng hình ẽ vô lý. Đây cũng là một vụ khó xử.

Đại nhân ngồi trên công đường cũng lo cuống lên, mồ hôi mồ kê vã ra như tắm. Chợt nảy ra một kế, nghĩ: "Cần làm thế này mới được." Đại nhân nói vọng xuống:

- Vương Minh chú ý nghe cho kỹ: Mau lôi nữ tăng kia xuống. Sáng mai ta sẽ thăng đường xử tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Công Kỳ Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Am liên hoa, quỷ hám sắc giết người

Lưu đại nhân nói:

- Vương Minh!

- Có! Thuộc hạ xin đợi lệnh!

Đại nhân nói:

- Ghé tai qua đây.

- Dạ.

Vương Minh ứng tiếng, tiến lên, ghé tai sát mồm đại nhân.

Đại nhân hạ giọng, nói:

- Vương Minh. Ngươi tạm thời dẫn ả sư nữ này lui ra. Tới khoảng canh ba hãy đưa ả lên đại điện trong miếu thành hoàng, khóa chân ả vào chân khám thờ, còn ngươi đứng canh bên cạnh.

Nếu có gì sai sót, ta sẽ đánh gãy chân chó của ngươi.

- Dạ.

Vương Minh ứng tiếng, xoay mình trở xuống, lôi ả sư nữ ra khỏi công đường. Chuyện không cần nói nữa.

Lại nói chuyện Lưu đại nhân ngồi trên công đường dặn dò, nói:

- Thả Vương Nhị Lâu ra. Đánh Lý Tam Phiên Từ mười trượng, phạt giam một tháng. Tạm thời cứ giam gã chủ hiệu vàng mã Trương Lập vào ngục.

Rồi bảo nha lại giống trống bãi đường. Sau một hồi trống vang, đại nhân lại vào trong. Đám thư lại, nha dịch cũng tan đi. Chuyện không còn phải kể nữa. Lại nói chuyện Lưu đại nhân về tới thư phòng, ngồi xuống. Trương Lộc dâng trà lên. Trà nước xong xuôi, lại bày cơm lên. Lưu đại nhân dùng bữa xong, Trương Lộc đuổi hết kẻ khác ra ngoài. Một lúc sau, mặt trời gác núi, đèn được châm lên. Lưu đại nhân nói:

- Trương Lộc!

- Có

Tên người hầu ứng tiếng. Đại nhân nói:

- Truyền gọi thư lại Hòa Anh, thừa sai Trần Đại Dũng, bảo hai người bọn họ cấp tốc lên gặp ta. Bản phủ có việc cần sai khiến.

- Dạ.

Trương Lộc ứng tiếng, xoay mình đi ra. Không lâu sau đã dẫn hai người kia vào. Họ tới thư phòng, làm lễ chào đại nhân xong, đứng cả sang một phía. Đại nhân thấy vậy, nói:

- Khi trống điểm canh một vang lên, hai người hãy tới miếu thành hoàng, ngấm ngầm dò xét tặc trong đại điện đi ra ngoài rồi đợi sau đại điện. Đêm nay bản phủ cần làm thế này, thế này... mới xong chuyện được. Chớ để cho người ngoài biết.

- Dạ!

Hai người nhất tề ứng tiếng, đi ra ngoài, tới miếu thành hoàng lo việc đại nhân đã giao cho.

Tạm gác chuyện đại nhân đang ngồi trong thư phòng lại. Ta lại nói tới chuyện của viên thừa sai Vương Minh dẫn ả sư nữ kia rời khỏi nha môn, tới quán cơm dùng tạm chút cơm. Vương Minh vốn muốn mời Vũ Cô Tử dùng chút cơm nhưng ả ta nhất quyết không chịu. Chẳng thể nào khác, Vương Minh đành ăn một mình. Cơm nước xong xuôi, lại dẫn ả sư nữ của am Liên Hoa tới miếu thành hoàng.

Wương Minh vừa đi vừa nói:

- Vũ sư phụ hãy nghe cho kỹ đây: Theo ta thấy, vụ này rõ ràng có điều uẩn khúc. Vừa không bằng chứng cũng chẳng bằng cớ. Rất có thể, vì lão gù tra tấn cô trện này mà làm ảnh hưởng tới tiền đồ sau này của lão! Khi này ta thấy cô bị tra tấn mà đau lòng thay cho cô.

Vũ Cô Tử nghe Vương Minh nói vậy, vừa xấu hổ, vừa sốt ruột bất giác sắc mặt ửng hồng, cúi đầu không nói năng gì, chỉ thờ dài sườn sượt, lòng thâm hối hận. Chẳngặng đứng, đành phải theo viên thừa sai tiến lên, tới thẳng miếu thành hoàng.

Wương Minh bỏ đi, trong lòng đã sẵn chủ ý, nghĩ thầm. Hôm nay đúng là ta gặp được vận số. Ta thấy ả ni cô này dung mạo xinh đẹp, không già cũng không trẻ. Nay lại sai ta đi canh gác ả. Nhất định do lão gù đặc biệt gia ân với ta. Vương Minh vừa đi vừa nghĩ, chợt ngẩng đầu lên, ngó miếu cổ thờ Thành Hoàng đã hiện ra trước mắt. Trong miếu không sử tăng cũng không đạo sĩ chỉ ngôi miếu trống không, không có trụ trì, Vương Minh thấy vậy đi vào trong, dẫn theo cả tăng trụ trì của am Liên Hoa. Vàng hồng đã ngả non tây, lúc này trông đỏ rực như máu. Hai người vào trong miếu, ngồi xuống. Tạm gác chuyện của hai người bọn họ lại, ta lại nói tới chuyện của Lưu đại nhân.

Lại nói chuyện Lưu đại nhân, sau khi trống canh đã điểm, ông bèn dẫn theo Trương Lộc lên rời khỏi nha phủ theo lối cửa sau, nhẹ nhàng nhắm hướng miếu thành hoàng thẳng tiến. Chẳng mấy chốc, họ đã tới cổng sau của miếu thành hoàng. Trương Lộc tiến lên gõ cửa. Thư lại Hòa Anh và thừa sai Trần Đại Dũng không dám chậm trễ, biết là đại nhân đã tới, vội vàng ra mở cửa, đón đại nhân vào miếu. Lưu đại nhân vừa thấy họ đã hỏi ngay:

- Mọi việc đã làm xong rồi chứ?

Hai người trả lời, nói:

- Đều đã xong cả.

Lưu đại nhân nghe vậy, nói:

- Nếu vậy, chúng ta cùng lên.

- Dạ.

Hai người ứng tiếng, đi theo sau đại nhân. Không lâu sau, họ đã tới đại điện trong miếu thành hoàng. Lưu đại nhân bảo Trương Lộc trở về nha môn. Tên người hầu ứng tiếng, ra khỏi đại điện.

Lại nói chuyện Lưu đại nhân không dám chậm trễ, lập tức leo lên hương án, ngồi trên vị trí tượng thần, gọi thư lại Hòa Anh đứng bên đông, thừa sai Trần Đại Dũng đứng bên tây. Lưu đại nhân giả trang làm thần thành hoàng, thư lại Hòa Anh giả làm phán quan, thừa sai làm tiểu quý. Mọi việc sắp đặt đâu đã vào đấy, chuyện không cần nhắc tới nữa.

Lại nói chuyện của thừa sai Vương Minh và hòa thượng của am Liên Hoa là Vũ Cô Tử. Họ ngồi trước cửa miếu một lúc lâu, ngửa mặt lên nhìn, đã thấy khoảng canh hai. Vương Minh nói:

- Chúng ta cũng nên vào trong nghỉ ngơi thôi.

Nói xong, dẫn nữ tăng đi vào trong miếu. Chỉ trong chớp mắt, họ đã tới đại điện. Hôm ấy lại đúng ngày trăng mờ, trong miếu tối đen như mực. Chẳng còn đường nào khác, Vương Minh đành cùng Vũ Cô Tử vào miếu. Quả nhiên ông ta vẫn khóa cô ta lại, xích vào chân khám thờ như lời đại nhân đã dặn, còn mình ngồi bên cạnh, móc hỏa tập ra đánh lửa, châm một điếu thuốc, vừa hút, vừa nói chuyện:

- Vũ sư phụ, cô có hút thuốc không?

Vũ Cô Tử nói:

- Tiểu ni không biết hút thuốc.

Vương Minh nghe thấy chất giọng nhẹ nhàng của Vũ Cô Tử, trong lòng chợt cảm thấy vui phơi phới, trong người ngứa ngáy, nói:

- Vũ sư phụ, tôi không thể kiềm chế nổi nữa, tôi sắp nổi điên lên đây. Tục ngữ nói đúng lắm: "Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ, vô duyên đối diện bất tương phùng". Có lẽ chúng ta kiếp trước có duyên với nhau, không biết đêm nay có thể vui vầy với nhau được không?

Vũ sư cô nghe Vương Minh nói như vậy, nói:

- Tôi đang bị mắc tội oan, có gì mà vui vẻ?

Vương Minh nói:

- Vũ sư phụ, vụ này theo tôi thấy, sư phụ vốn bị oan. Gặp ngay vị lão gia hồ đồ Lưu gù của chúng tôi. Cứ tưởng ông ta có tài ngờ đâu chuyện không có thực lại một mực ép người ta phải nhận. Thôi thôi, Vũ sư phụ, ta tạm gác chuyện này sang một bên: Hiện tại tôi có một chuyện, nếu cô chịu nghe theo, tôi sẽ bày ra một kế, đảm bảo cô sẽ không phải chịu khổ.

Vương Minh mỉm cười, nói với sư nữ.

- Vũ sư phụ hãy nghe tôi nói: Việc hôm nay, theo tôi nghĩ, việc của cô hôm nay cứ để đấy tôi lo. Vương Minh này được vui tất sẽ thả cho cô đi. Thiết nghĩ, Lưu gù chắc cũng chẳng làm gì được tôi.

Vương Minh vừa nói vừa tiến sát lại, tay quờ quạng định làm chuyện xấu. Trong bóng tối, anh ta đưa tay ra nắm lấy tay áo của Vũ Cô Tử. Lưu đại nhân ngồi trên khám thờ nghe Vương định nói vậy, trong bụng nghĩ thầm:

- Tên đáng ghét này định cưỡng dâm người ta chắc! Ta phải dọa cho hắn một trận, không để hắn xơ mũi được gì ở nữ tăng kia.

Đại nhân nghĩ xong, ngồi trên hương án, dậm chân một cái thật mạnh. Vũ Cô Tử giật thót mình, Vương Minh ở bên cạnh cũng sợ xanh cả mặt, run rẩy, nói:

- Tiếng động khi nãy là gì mà gớm thế?

Vũ Cô Tử nghe hỏi chẳng biết trả lời sao. Vương Minh lại nói:

- Kỳ lạ thực. Thực kỳ lạ!

Tuy trong lòng hoảng sợ, nhưng lửa dục vẫn không nguội, trong lòng y vẫn thấy nóng như lửa đốt. Lá gan của y như to hơn hẳn, liền đưa tay ra, ôm chặt lấy Vũ Cô Tử, nghênh cổ lên tìm miệng cô ta để hôn, miệng lầm bầm gọi cô ta mấy lần liền.

Lưu đại nhân ngồi bên trên, trong lòng vô cùng phiền muộn. "Xoảng" một tiếng, đập bay bình cắm hoa xuống dưới đất. Vương Minh bật kêu lên một tiếng quái lạ, nói:

- Không ổn. Có phải là thần Thành Hoàng nổi giận vì mình làm bừa trong này không?

Vương Minh còn đang đoán già đoán non, Lưu đại nhân ở trên khám thờ đã cất giọng dằn dò phán quan:

- Mau lòi gã sai nha chôn dương gian kia ra trị cho một trận về tội nói năng can rờ trước điện Phật, đòi cưỡng dâm đệ tử của Phật môn. Bản thần đã là thành hoàng của xứ này, sao có thể tha cho loại gian ngoan như hắn? Lòi hắn ra, đánh thực đau. Đánh hai mươi lăm trượng cho ta.

Thư lại và thừa sai không dám chậm trễ, đồng thanh "ạ" một tiếng, kéo cả lên. Hai người giữ chặt lấy Vương Minh khiến anh ta sợ run cầm cập, vội quỳ xuống, khấn.

Vương Minh quỳ sụp xuống, nói:

- Cúi xin thành hoàng lão gia tha cho tiểu nhân. Lần sau tiểu nhân không dám thế nữa. Kể cả việc hút thuốc cũng xin chừa!

Nói xong dập đầu lay như té sao. Lưu đại nhân ngồi trên, nói:

- Lôi tên hỗn láo ra ngoài kia!

Chỉ nghe dạ ran, phán quan và tiểu quý không ư hử gì, lôi tuốt Vương Minh ra ngoài, ấn nằm sấp xuống thềm. Lây đầu ra gây bấy giờ. Trần Đại Dững bèn vào trong đại điện, kiểm khúc gỗ chặn cửa to bằng miệng chén uống trà mang ra ngoài, tới trước Vương Minh, đứng lại, hai tay cầm chắc, đưa lên cao, đập xuống thật mạnh. Thưa lại Hòa Anh đứng bên cạnh đếm. Đánh đủ hai mươi lăm gậy, Vương Minh đã đá ra quần! Đánh xong thả ra, ấn quý xuống trước thềm. Trần Đại Dững vào trong bẩm lại, Lưu đại nhân nói:

- Ném hấn ra ngoài miếu!

Trần Đại Dững ứng tiếng, xoay mình đi ra ngoài, viên thư lại Hòa Anh nắm lấy cẳng Vương Minh kéo ra tận cửa miếu, vứt xuống đất rồi họ mới lại vào miếu.

Lại nói chuyện Vương Minh ăn hai mươi lăm gậy chặn cửa lại bị quăng một phát, cú ngã thực không nhẹ. Y nằm bẹp ngoài cổng miếu. Chuyện này tạm thời không nói tới nữa.

Lại nói chuyện thư lại Hòa Anh và thừa sai Trần Đại Dững ném Vương Minh bên ngoài cửa miếu xong, hai người xoay mình đi vào trong miếu, đứng sừng sững hai bên trong gian đại điện.

Đại nhân ngồi trên khám thờ, nói:

- Sư nữ của am Liên Hoa nghe đây: Hôm nay con nữ quý chết oan tố cáo người. Nó nói người ở trong am, do gian dâm không thành nên đã hại mạng nó. Âm hồn của nó không tan bên tố cáo người với bản thân, ta đang định sai tiểu quý đi tróc nã người về, không ngờ người tự chui đầu vào lưới. Trước thềm của bản thân, người hãy thành thật khai báo! Nếu có nửa lời sai quấy, ta sẽ cho người tan xương nát thịt. Tiểu quý, phán quan, chuẩn bị cương xoa, vạc dầu.

Hòa Anh và Trần Đại Dững nhất tề ứng tiếng. Vũ Cô Tử nghe vậy, sợ run cầm cập hồn bất phụ thể.

Ả sư nữ này nghe xong, bắt giặc giật mình kinh hãi, trong lòng thầm hối hận trước đây mình đã làm sai: Tuyệt đối không nên hại mạng em gái mình? Quan phủ chốn dương gian còn dễ đối phó, chỉ cần cắn chặt hàm răng không chịu khai là xong. Không ngờ, oan hồn của nó không tan, lại xuống chốn u minh tố cáo thành hoàng trực tiếp hỏi cung mình. Nếu mình không chịu khai thực, chắc chắn bị bỏ vào vạc dầu sôi. Thôi thôi. Việc đã đến nước này cũng đành khai nhận cho xong, tránh mất mạng trong vạc dầu sôi thêm đau đớn. Tăng nữ nghĩ xong, vội kêu liên mấy tiếng "Thành hoàng gia", nói:

- Tiểu ni vốn làm việc sai trái quả thực có giết người ở trong am. Em gái của tiểu ni là Tố Thư, cũng sống trong am Liên Hoa. Em rể tôi họ Trương, tên Trương Bảo, tới trấn Giang buôn bán chưa thấy về. Tiểu ni vốn là kẻ xuất gia tu hành trong miếu, một lòng một dạ khổ công tu hành. Có một người mở hiệu hàng mã tên là Trương Lập, nhà ở phía đông miếu Tam Quan trên đường bắc, thấy tiểu ni có chút nhan sắc, hấn bèn bày kế, thường xuyên qua lại bán am thấp hương. Hôm nọ, hấn mời tiểu ni về nhà, đổ rượu vào cháo lừa tiểu ni. Tiểu ni không biết, ăn vào, lập tức say rượu mềm như bún. Tên Trương Lập hiểm độc quyết không tha, cưỡng dâm tiểu ni, thật đáng giận. Đáng thương thay cho tiểu ni, còn đang hôn mê bởi say rượu. Tới khi tỉnh dậy mới rõ. Bầm thành hoàng, ván nay đã đóng thành thuyền. Tiểu ni chẳng còn cách nào khác nên mới chịu thông dâm với hấn. Hôm ấy, vào khoảng canh một, Trương Lập mò tới am của tiểu ni, thấy em gái tiểu ni xinh đẹp, hấn đòi làm chuyện xấu xa. Em gái tiểu ni không chịu, lại dọa sẽ đi báo quan Trương Lập thấy vậy nổi giận, rút con dao giấu trong tay áo ra, không chút nương tay, đâm vào cổ họng em gái tiểu ni. Em gái tôi chết ngay lập tức. Tiểu ni thấy vậy sợ hết hồn, nói: "Phải làm sao bây giờ?". Trương Lập nghe tiểu ni nói vậy, hấn nói: "Nàng chớ nên kinh hãi. Hãy chôn thi thể này tại vườn sau, vậy là, quý không biết thần cũng chẳng hay". Rồi hấn lại cắt đầu ra khỏi thi thể, cầm đi, nói hấn có kẻ thù tên là Triệu Hồng.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Công Kỳ Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Sợ ăn đòn, tăng, tục cùng nhận tội

Vũ Cô Tử kể tới đây, đập đầu lay, nói:

- Bầm thành hoàng, Trương Lập xách đầu người đi, thực sự hấn muốn ném vào nhà Triệu Hồng, di họa cho Triệu Hồng. Không ngờ tới hôm ấy trong nhà Triệu Hồng có việc, hấn không thể làm nổi, bèn xách cái đầu ấy ném xuống giếng bên cạnh miếu thành hoàng, trong huyện Giang Ninh. Từ đó trở đi, tiểu ni cũng chẳng hiểu tại sao cái đầu của em gái tiểu ni lại xuất hiện trong nha môn của Lưu đại nhân. Những lời tiểu ni vừa khai đều là sự thực. Mong thành hoàng thương xót, bắt Trương Lập hồi tội. Thực chất, trong vụ này tiểu ni vô can.

Nói xong đập đầu lay như té sao, Lưu đại nhân nói vọng xuống:

- Phán quan, hãy ghi chép lại khẩu cung của sư nữ am Liên Hoa.

Mọi việc xong cả, ba người nhẹ nhàng xuống khỏi khám thờ, mở cửa sau đi ra. Lưu đại nhân gọi Trần Đại Dững lại, dặn:

- Làm như thế, như thế. Hãy ở lại miếu thành hoàng canh gác nữ tăng.

Lưu đại nhân dặn dò xong liền dẫn thư lại Hòa Anh rồi khỏi miếu thành hoàng, trở về nha môn. Viên thư lại đưa đại nhân về nha môn rồi mới đi về nhà mình. Chuyện không cần nhắc tới nữa.

Lại nói chuyện Lưu đại nhân về tới nha môn, lúc này, trống canh mới điểm bốn tiếng, bèn lên giường đi nghỉ. Chuyện đêm ấy không cần nhắc tới. Sáng sớm hôm sau, Trương Lộc mời đại nhân dậy rửa mặt, thay đồ. Trà nước xong xuôi, đại nhân dặn Trương Lộc:

- Truyền lệnh của ta, bảo bọn bên ngoài chuẩn bị. Bản phủ sẽ thẳng đường xét việc.

Tên người hầu ứng tiếng, xoay mình ra khỏi thư phòng, tới trước công đường, truyền đạt lệnh của đại nhân. Xong việc, lại trở vào bẩm rõ một lượt. Đại nhân gật đầu, lập tức đứng lên, đi ra ngoài, lên thẳng công đường, ngồi xuống. Nha dịch hết thẳng đường xong xuôi, đứng sang hai bên. Lưu đại nhân ngồi trên công đường, nói:

- Thừa sai trực nhật đâu?

- Có Tiểu nhân Chu Văn xin đợi lệnh.

Đại nhân nói:

- Hãy mau chóng tới miếu thành hoàng, truyền gọi Vương Minh và sư nữ của am Liên Hoa lên công đường, bản phủ có việc hỏi họ.

Chu Văn ứng tiếng, xoay mình đi ra. Chuyện tạm thời gác lại.

Lại nói chuyện thừa sai Vương Minh bị thành hoàng phạt đánh hai mươi lăm gậy chèn cửa, mông đít sưng vù lên, rồi lại bị Hòa Anh và Trần Đại Dũng lôi ra ném trước cửa miếu. Y nằm ở đó suốt nửa đêm, cái mông mới đỡ sưng phần nào, vội vàng bò dậy, ngửa mặt nhìn trời, thấy đã khoảng giờ thìn, trong lòng chợt nhớ tới sư nữ của am Liên Hoa, chỉ sợ ả ta chạy mất, trở về ăn thêm trận đòn của Lưu gù chắc chết mất? Vương Minh nghĩ xong, không dám chậm trễ, vội chạy thẳng vào trong miếu.

Lại nói chuyện Trần Đại Dũng phụng mệnh Lưu đại nhân lên nấp trong miếu thành hoàng canh giữ sư nữ. Thấy Vương Minh đi vào, liền lên rồi khỏi miếu thành hoàng theo lối cửa sau, trở về nha môn báo cáo. Chuyện không cần phải nói. Lại nói chuyện Vương Minh vào trong đại điện, dỗi mắt nhìn, thấy Vũ Cô Tử vẫn bị khóa ở chân khám thờ, lúc này mới yên lòng.

Vương Minh dỗi mắt nhìn lên, bất giác giật mình. Tượng Thành Hoàng trên khám thờ không còn nữa, trên đó giờ đây trống không. Vương Minh chỉ biết sững người, ngồi tại chỗ, không hiểu nổi tại sao lại như vậy. Nghĩ lại chuyện lúc trước, thấy chắc chắn phải có uẩn khúc chi đây: Tối hôm qua, ta bốn cọt với sư nữ khiến thành hoàng nổi giận hạ lệnh trừng phạt. Ông ta nói ta chông ghẹo đệ tử nhà Phật, bảo thuộc hạ lôi ta ra đánh. Lại nghe thấy hai bên ứng tiếng, thanh âm hình như tiếng của gã Trần Đại Dũng. Vật đánh vào ta hình như là một khúc tre, giống như một cây đòn vậy. Thực tức chết đi được. Hay đây là kế của Lưu gù bày ra? Vương Minh còn đang nghĩ ngợi miên man, ngẩng đầu lên, chợt thấy Chu Văn bước vào. Không lâu sau đã vào tới đại điện, nói:

- Vương đại ca, tôi phụng mệnh Lưu đại nhân tới truyền lệnh anh và sư nữ mau chóng trở về nha môn để đại nhân xét xử.

Vương Minh nghe vậy không dám chậm trễ, vội cởi khóa cho nữ tăng ra khỏi chân khám thờ, xoay mình bước ra khỏi đại điện. Ba người cùng đi ra ngoài. Lúc này, chân Vương Minh tím ngắt, sưng tấy lên, đau đớn vô cùng nhưng lại không dám nói ra. Bước được một bước lại nghiêng răng kèn kẹt, đôi lông mày nhăn tít lại. Chu Văn thấy vậy, buột miệng hỏi:

- Vương đại ca, tại sao sắc mặt anh lại rầu rĩ như vậy?

Vương Minh nghe hỏi, vội trả lời sai đi, nói:

- À, tối qua tôi thật đen đui, canh gác sư nữ ở trong miếu, không ngờ bị nhiễm lạnh, chỉ thấy bụng dạ đau quặn lên từng hồi.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện với nhau. Chỉ trong chớp mắt, phủ nha đã hiện ra trước mắt. Vương Minh, Chu Văn tiến vào cửa, đúng lúc Lưu đại nhân đang thẳng đường. Chu Văn nói:

- Vương đại ca, anh đợi ở đây một lát, tôi vào trong báo lại với đại nhân trước đã.

Nói xong, Chu Văn một mình đi vào trong, tới trước công đường, quỳ xuống bẩm:

- Tiểu nhân Chu Văn đã truyền gọi Vương Minh và sư nữ của am Liên Hoa tới. Hiện họ đang đợi ngoài cửa.

Lưu đại nhân ngồi trên công đường, nói:

- Truyền họ vào.

Chu Văn ứng tiếng, xoay mình đi ra, nói với Vương Minh:

- Đại nhân bảo truyền anh và sư nữ vào công đường xử án.

Vương Minh ứng tiếng, dẫn Vũ Cô Từ vào. Tới trước công đường, quỳ xuống, nói:

- Bẩm đại nhân. Tiểu nhân Vương Minh tóit qua phụng lệnh đại nhân đưa ni cô của am Liên Hoa tới miếu thành hoàng. Tiểu nhân canh giữ suốt một đêm, nay đã giải ni cô lên công đường xin đợi lệnh của đại nhân.

Lưu đại nhân khẽ vẩy tay, Vương Minh đứng dậy, bước sang một bên. Lưu đại nhân ngồi trên nói vọng xuống:

- Tăng nữ kia, ngươi có chịu khai nhận tội giết người không? Mau nói cho rõ!

Vũ cô nghe hỏi vậy, nói:

- Bẩm đại nhân, tiểu nhân vốn không giết hại ai, nay bảo tôi khai nhận tội gì?

Lưu đại nhân nghe vậy, mỉm cười, nói vọng xuống:

- Ngươi vẫn không chịu ngoan ngoãn nhận tội, đợi chút nữa ngươi sẽ rõ.

Lưu đại nhân ngồi trên công đường lớn tiếng gọi thư lại Hòa Anh, nói:

- Mau mang tờ khẩu cung ra đây.

Viên thư lại ứng tiếng, không dám chậm trễ, vội lấy ra bản khẩu cung tóit qua chép được, hai tay dâng lên trước mặt đại nhân. Đại nhân dặn:

- Đưa xuống dưới cho nữ ni của am Liên Hoa xem.

Dâm tăng đón lấy tờ giấy, đưa mắt qua xem. Lúc này ả mới biết mình đã trúng kế của Lưu đại nhân, trong lòng thâm hối hận. Đáng lẽ tóit qua mình không nên khai ra những lời này. Thì ra Lưu gù đã giả làm thành hoàng ngồi trong miếu. Thôi thì tóit qua đã khai nhận cả, hôm nay không thể chối cãi được. Sư nữ nghĩ xong, dập đầu, nói:

- Đại nhân, xin hãy dẫn Trương Lập lên hỏi cung một lượt, tiểu nhân xin khai hết mọi việc.

Lưu đại nhân nghe ả nói vậy, dặn Chu Văn:

- Mau xuống nhà giam, giải Trương Lập lên đường để bản phủ xử án.

Thừa sai ứng tiếng xoay mình đi ra, chạy như bay tới nhà lao. Không lâu sau đã dẫn theo Trương Lập lên công đường.

Thừa sai ứng tiếng, xoay mình đi ra, chạy như bay tới nhà lao. Không lâu sau đã dẫn Trương Lập lên công đường. Lưu đại nhân nói vọng xuống:

- Sao ngươi chỉ vì không được thỏa lòng tà dục lại đi hại mệnh người ta? Lẽ nào ngươi không biết câu vương pháp bất vị tình hay sao? Việc đã tới nước này, ngươi còn gì để nói không? Còn không mau thực thà nhận tội?

Đại nhân còn chưa nói hết câu, Vũ Cô Từ ở bên cạnh đã nói:

- Bà đây đã thay ngươi nhận tội hết rồi, thiết nghĩ, ngươi già mồm cãi tội chắc cũng không thể nổi. Tội gì phải chịu thêm một trận đòn oan?

Trương Lập nghe sư nữ nói vậy, thực đúng là, ngoài như bị dội nước sôi mà trong lòng lạnh giá, chỉ còn biết ngửa đầu lên trời thở ngán than dài, trong lòng thâm hối hận: Đúng là ta không nên chỉ vì hãm hiếp không thành mà giết người ta. Cũng chỉ vì lúc ấy say rượu nên mới ra tay hành hung. Nếu hôm nay ta không chịu nhận, Lưu gù tất không dễ dàng chịu tha cho ta. Vũ Cô Từ đã khai nhận cả rồi, bảo ta còn cãi sao nổi. Chỉ bằng thực thà khai nhận cho xong. Chết sớm đầu thai sớm. Trương lập nghĩ xong, lập tức dập đầu lạy, nói:

- Bẩm đại nhân, Vũ Cô Từ đã khai nhận cả rồi, tiểu nhân cũng không dám cãi cố...

Rồi kể lại một lượt quá trình say rượu như thế nào, giết chết em gái Vũ Cô Từ là Tố Thư ra sao. Đại nhân ngồi trên công đường lại hỏi:

- Thi thể hiện đang ở đâu?

Trương Lập nghe hỏi, nói:

- Bẩm đại nhân: Thi thể được chôn trong vườn sau của am Liên Hoa.

Lưu đại nhân lại hỏi:

- Tại sao ngươi đem đầu người ta vứt xuống giếng?

Trương Lập trả lời, nói:

- Bẩm đại nhân, tiểu nhân có thù hằn với một người, nhà hấn ở phía đông thành. Hấn họ Triệu, tên Hồng. Tiểu nhân định mang cái đầu ấy tới ném vào

vườn nhà hấn để đồ đạc, không ngờ tối hôm ấy nhà hấn có việc, rất nhiều người nên tiểu nhân không thể toại nguyện, đành phải ném nó xuống giếng công cộng. Những lời tiểu nhân vừa khai đây toàn là thật, không hề có nửa từ sai dối.

Lưu đại nhân dặn dò thư lại chép lại khẩu cung, đem xuống cho Trương Lập và Vũ Cô Tử ký tên vào. Lưu đại nhân xem lại một lượt, nói:

- Hãy tạm thời giam Trương Lập và Vũ Cô Tử vào ngục.

Nhà lại dạ ran, lập tức lôi hai người ấy xuống, giam vào ngục. Lại nói chuyện Lưu đại nhân quay sang dặn bảo Vương Minh mang xác đứa trẻ sơ sinh bị ướp muối lên công đường. Vương Minh, ứng tiếng, đi ra, rồi khỏi nha môn. Một lúc sau đã mang thi hài đứa trẻ quay trở lại, đặt xuống trước công đường. Lưu đại nhân thấy vậy, nói:

- Vương Minh!

- Có tiểu nhân xin đợi lệnh.

Đại nhân nói:

- Đây là vụ án do người phá được, người hãy cùng bản phủ mang thứ này tới nha môn Cao đại nhân.

- Dạ. Tiểu nhân nghe lệnh đại nhân.

Vương Minh chỉ dám thầm giận trong lòng nhưng không dám nói ra, đành phải ôm theo cái xác gã tiểu tử tông này đi theo Lưu đại nhân. Đại nhân lại sai thư lại lấy bản cung của Trương Lập và Vũ Cô Tử ra, sau đó dặn dò chuẩn bị ngựa. Đám thủ hạ nhận lệnh, không dám chậm trễ, lập tức dắt ngựa ra, đứng đợi dưới mái hiên. Đại nhân thấy vậy, đứng dậy, đi ra ngoài. Tới trước công đường, đứng lại. Thuộc hạ chỉnh lại yên cương, đỡ đại nhân lên ngựa, dặn không cần đảm chấp sự theo hầu. Đại nhân cười ngửa rồi khỏi nha môn, nhắm thẳng hướng nha phủ Cao đại nhân đi tới. Chỉ có Vương Minh trong lòng oán giận, nghĩ thầm: "Hay lắm. Một thừa sai như ta lại phải ôm theo một đứa trẻ đã chết; đợi đến mai ta sẽ mua một cái cang để khiêng xác ông!"

Tạm không nói tới chuyện Vương Minh trong lòng thầm oán giận nữa, ta lại nói chuyện Lưu đại nhân tới thẳng trước cổng nha Cao đại nhân, xuống ngựa. Thủ hạ đón lấy cương. Lưu đại nhân đón lấy bản khẩu cung của Trương Lập và Vũ Cô Tử từ tay thư lại, tiến thẳng vào nhà tuần phủ. Đám tuần bổ thấy Lưu đại nhân đi vào đều đứng nghiêm trang để đón. Lưu đại nhân tới trước một viên tuần bổ, đứng lại nói:

- Hãy giúp ta vào bẩm với đại nhân, nói Lưu Dung đã điều tra ra vụ án đầu người trong giếng bên miếu thành hoàng, nay mang khẩu cung lên đây trình với đại nhân.

Nói xong, trao bản khẩu cung cho viên tuần bổ. Sau đó lại kể rõ vụ vớt được thi thể người chết ở dưới giếng và chuyện lên đi dò xét dân tình nhất được đứa trẻ sơ sinh đã chết, từ đó lần ra manh mối vụ án một lượt. Quan tuần bổ nghe xong, không dám chậm trễ, vội đón lấy bản khẩu cung, xoay mình đi vào trong.

Quan tuần bổ chạy vào, vội gõ cửa, làm kinh động tên người hầu. Hấn đứng trước cửa, hỏi:

- Sao lại gõ cửa đòi vào trong?

Tuần bổ nghe vậy, không dám chậm trễ, vội kể lại một lượt những lời Lưu đại nhân vừa nói. Sau đó trao bản khẩu cung qua. Tên người hầu đón lấy, đi vào trong. Tới trước thư phòng của Cao đại nhân, dâng tờ khẩu cung lên. Cao tuần phủ đón lấy đọc kỹ một lượt, bất giác trong lòng vừa mừng, vừa nể. Mừng là vì Lưu gù có thể phá được vụ án không đầu không đuôi, đúng là ông ta tài cao học rộng. Nể là vì ông ta không sợ phải đối đầu với quan trên, chỉ e sau này mình không thể vồi tiền được. Ngộ nhờ mình có gì sơ sẩy, chắc hẳn Lưu gù sẽ không dễ dàng buông tha cho mình. Phải nghĩ cách đuổi hẳn ra khỏi Giang Nam càng sớm càng tốt, tránh cho mình khỏi nom nớp trong lòng. Tuần phủ vội viết một bản tấu gửi về kinh, tiến cử cho Lưu Dung được thăng chức. Cao đại nhân nghĩ xong, nhìn tên gia nhân Lai Phúc, nói:

- Mau đi nói với Lưu tri phủ, bảo ông ta hãy trở về nha môn, không cần vào nha phủ của ta làm gì. Người cứ nói rằng bản phủ bị nhiễm cảm phong hàn, tạm thời không thể làm việc được.

Lai Phúc nghe vậy, ứng tiếng:

- Dạ!

Rồi vội vã sai bước, xoay mình đi ra. Tới cổng lớn gặp Lưu đại nhân truyền đạt lại lời của Cao tuần phủ. Lưu đại nhân nghe vậy, lập tức rời khỏi nha môn tổng đốc. Lại gọi Vương Minh, nói:

- Vương Minh nghe bản phủ nói đây: Đứa trẻ sơ sinh bị ướp muối này ta thưởng cho người. Chỉ vì người đã phải vất vả canh giữ sự nữ suốt đêm ngoài miếu thành hoàng. Vậy mà bản phủ còn sai đánh người một trận. Thôi thôi, lần này tha cho người, coi như người đã lấy công chuộc tội rồi.

Lưu đại nhân vừa đi vừa nói, chỉ chốc lát đã về tới phủ nha.

Lưu đại nhân về tới nha môn của mình, tới dưới mái hiên, xuống ngựa. Trương Lộc đón đại nhân vào trong, tới thư phòng, ngồi xuống dâng trà lên. Trà nước xong xuôi lại bày cơm lên. Lưu đại nhân dùng bữa xong, Trương Lộc đuổi hết những người khác đi. Không lâu sau, mặt trời đã khuất non tây, châm đèn lên. Chuyện đêm ấy không cần phải kể.

Sáng hôm sau, Trương Lộc mời đại nhân trở dậy, rửa mặt, thay quần áo. Trà nước điểm tâm xong, Lưu đại nhân dặn:

- Truyền lời của ta, bảo bên ngoài chuẩn bị, bản phủ lập tức thẳng đường xét chuyện.

Trương Lộc ứng tiếng, rời khỏi thư phòng, tới trước công đường đứng lại, truyền đạt lại lời của Lưu đại nhân rồi quay vào trong, tới thư phòng, bấm lại cho đại nhân rõ. Đại nhân gật đầu lập tức đứng lên, đi ra ngoài. Đại nhân lên công đường, ngồi xuống. Đám nha dịch hô thẳng đường xong xuôi, chia ra sắp hàng đứng hai bên. Lưu đại nhân đang xem đơn của dân, chợt thấy một người tiến vào, quỳ dưới công đường.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Công Kỳ Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Nêu cao chính nghĩa, dân quê dâng đơn kiện

Lại nói chuyện Lưu đại nhân thẳng đường xét việc xong xuôi, đang định bãi đường, chợt bên dưới có một người bước lên, tới trước công đường, quỳ xuống, nói:

- Bẩm đại nhân, tiểu nhân là bảo chính ở phía nam, tên gọi Vương Khả Dụng. Nay tại tòa miếu Ngũ Đạo cách cổng Nam thành Giang Ninh năm dặm có một tên ăn mày nghèo chết trong đó. Tiểu nhân thân là bảo chính, không dám không báo chuyện này lên. Nay có đơn trình ở đây mời đại nhân xem qua.

Lưu đại nhân nghe bảo chính Vương Khả Dụng nói vậy, bèn nói:

- Đưa lên đây ta xem!

- Dạ!

Một viên thuộc hạ ứng tiếng, lập tức dâng lá đơn của bảo chính lên. Lưu đại nhân đưa mắt qua đọc, thấy chữ trên lá đơn rất ngay ngắn, sạch sẽ, trên đó viết:

- Bảo chính phía nam là Vương Khả Dụng xin được trình báo lên Lưu đại nhân: Cách bên ngoài cửa Tự Bảo năm dặm có ngôi miếu Ngũ Đạo, một tên hành khất chết trong miếu này. Người ấy tuổi độ ngũ tuần, mặt rỗ, cao khoảng hơn bốn thước, mình mặc tấm áo vải cũ màu lam, áo chèn ở ngoài, lưng thắt một sợi dây thừng. Bên cạnh xác chết có một cây gậy trúc, ngoài ra còn có một chiếc giỏ tre nhỏ, trong đựng mấy thứ bát đĩa sứ mẻ. Ngoài ra không còn gì khác. Nay xin trình báo lên đại nhân rõ.

Lưu đại nhân xem xong, cao giọng nói:

- Mau chóng chuẩn bị kiệu, bản phủ sẽ đích thân tới hiện trường xem xét.

Kiệu phu nghe vậy không dám chậm trễ, vội khiêng kiệu ra, lấp đòn vào đội sấn bên ngoài. Lưu đại nhân lên kiệu. Đám chấp sự đi trước mở đường, đại kiệu theo sau. Bảo chính đi trước dẫn đường, hét vang:

- Không nhiệm vụ hãy yên lặng, tránh sang hai bên đường.

Lưu đại nhân ngồi trong kiệu ghé mắt nhìn ra ngoài, thấy hai bên đường có vô số cửa hàng, cửa hiệu. Nào là hiệu vải, quán ăn, hiệu muối, tiệm cầm đồ, thực không thua kém gì Bắc Kinh. Chẳng trách nào Hoàng đế Hồng Vũ đã dựng đô tại chốn này. Đúng là long năng hưng địa, địa năng hưng long. Cho tới nay, Hoàng thượng đổi tên thành phủ Giang Ninh, thống nhất toàn cõi Hoa Hạ, quy về nhà Đại Thanh. Lưu đại nhân đang suy nghĩ miên man, chợt ngẩng đầu lên, thấy đã ra khỏi thành Kim Lăng. Không lâu sau, tòa miếu Ngũ Đạo đã hiện ra trước mắt. Kiệu được hạ xuống, Trương Lộc không dám chậm trễ, vội tiến lên đỡ đại nhân xuống. Lưu đại nhân rời kiệu.

Lưu đại nhân xuống kiệu, kiệu phu khiêng kiệu để sang một bên. Công án được đặt ngay trước miếu. Lưu đại nhân ngược mắt nhìn qua, thì ra đây là một ngôi miếu hoang, chung quanh không có tường bao. Lưu đại nhân xem xong, trở tới bên công án, ngồi xuống. Ba ban thư lại đứng hầu hai bên. Đại nhân ngồi ngay ngắn, gọi người khám nghiệm tử thi. Lưu Đại nhân còn chưa dứt lời, đã thấy trong đám đông xuất hiện một người, cao giọng nói:

- Dạ! Tiểu nhân Lý Vũ xin đội lệnh.

Đại nhân nói:

- Lý Vũ, ngươi hãy vào trong miếu kiểm tra thực kỹ thi thể kẻ ăn mày xem có thương tích gì không rồi bẩm lại cho ta hay. Nếu có điều chi sơ suất, coi chừng ta sẽ trị tội.

- Dạ, tiểu nhân biết rồi.

Viên tế tác (người khám nghiệm tử thi) nói xong, đứng dậy, tiến thẳng vào trong miếu, đứng bên cạnh xác chết, gọi vọng ra ngoài nói:

- Ai đó giúp tháo bỏ bộ quần áo trên mình tử thi để ta tiện khám nghiệm.

Kính thưa quý vị độc giả, nếu theo quy trình ở Bắc Kinh thì hẳn khám nghiệm tử thi, ty bình mã sẽ hoàn toàn đảm nhiệm. Kiểm nghiệm thương tích trên thi thể nạn nhân cũng do quan tể tác làm. Còn việc thu dọn, mai táng sẽ do đội mai táng đảm nhiệm. Nhưng đây lại là ngoại tình, lấy đâu ra đội mai táng? Như vụ này, việc mai táng tử thi sẽ do bảo chính trong vùng đảm nhiệm. Ở đây, tác giả đã chỉ rõ ra rồi.

Lại nói chuyện viên tể tác cất tiếng gọi:

- Hiền đệ!

Bảo chính Vương Khả Dụng chỉ tay, nói:

- Tới ngay.

Rồi cũng đi luôn vào trong miếu. Tể tác Lý Vũ đưa tay chỉ, nói:

- Mau tới đây, cởi bỏ hết quần áo trên thi thể nạn nhân ra để ta kiểm tra.

- Dạ!

Bảo chính ứng tiếng, không chút chậm trễ, vội bước lên, đưa tay lột bỏ y phục trên mình xác chết. Vừa cởi tới khuy áo vùng bụng, nhìn vào, thấy trên bụng nạn nhân có dán một mảnh giấy. Bảo chính thấy vậy, không dám chậm trễ, vội bóc ra, đưa cho viên tể tác. Lý Vũ tuy cũng biết lom bôm được dán ba chữ, nhìn qua, vẫn không thể hiểu nổi trên đó viết những gì, bèn nói:

- Cần phải nắm rõ với đại nhân chuyện này.

Rồi cầm tờ giấy, xoay mình, bước ra ngoài. Tới trước công án, quỳ xuống, nói:

- Bẩm đại nhân, tiểu nhân phụng mệnh đại nhân kiểm tra xác chết trong miếu, thấy trên bụng xác chết có dán một mảnh giấy! Bọn tiểu nhân đều không biết trên đó viết những gì, nay bẩm lại với đại nhân được rồi.

Lưu đại nhân nghe vậy, bảo:

- Đưa lên đây cho ta xem.

Thủ hạ ứng tiếng, cầm lấy tờ giấy trên tay viên tể tác, dâng lên Lưu Đại nhân xem. Lưu đại nhân cầm lấy, đưa mắt xem qua. Thì ra đó là một bài thơ như sau:

Tự ấu sinh đích thi đã lưu

Thủ đề trúc trượng quá giang đầu

Túc thủy thiên phong ngâm hạo nguyệt.

Đái lộ quy lai xướng văn thu

Lưỡng cước đạp thiên trần thế giới

Nhất sinh lịch tận cổ kim sầu

Tùng kim bất bàng nhân môn hộ

Giới khuyến hà lao khuyến bất hưu?

Dịch thơ

Sống quen từ nhỏ với nương đồng

Gậy trúc tay cầm đến bến sông

Ăn gió ngâm trăng đêm ngủ nước

Khi về hát lạnh (l) áo dầm sương

(l) Nguyên văn là "Xướng văn thu". Song vì luật thơ phải dịch là "hát lạnh"

Hai chân dẫm khắp đời tro bụi

Một kiếp trải nhiều nỗi xót thương

Cửa rả người nay không cạy cựa

Chớ đường sao cần mãi không ngưng?

Lưu đại nhân xem xong, nói:

- Thì ra là một vị ẩn sĩ cao nhân. Sao ta không giữ lại bài thơ này rồi dâng lên trước thánh giá. Xem ra cũng không uổng khi người đích thân sai ta đến đây nhậm chức.

Lưu Đại nhân nghĩ xong, gấp tờ giấy lại, bỏ vào trong tay áo rồi mới mờ lờ, gọi viên tế tác, nói:

- Lý Vũ, mau vào trong miếu kiểm tra cho kỹ!

Tế tác ứng tiếng, không dám chậm trễ, lại bước vào trong miếu quan sát thực kỹ cổ tử thi, thấy trên mình người ấy không hề có thương tích nào. Viên tế tác lại ra bẩm rõ với tri phủ Giang Ninh Lưu thái thú. Lưu đại nhân nghe xong, nói:

- Mau truyền gọi Vương Khả Dụng!

Bảo chính ứng tiếng, quỳ xuống, đại nhân nói:

- Mua một cỗ quan tài, bỏ thi thể ấy vào, đem ra nghĩa trang chôn đi!

Bảo chính nói:

- Thuộc hạ biết rồi. Việc này không cần đại nhân phải bảo.

Lưu Đại nhân dẫn chuẩn bị kiệu. Đám thủ hạ không dám chậm trễ, khiêng kiệu ra. Đại nhân lên kiệu. Kiệu phu khiêng kiệu đặt lên vai, bước đi. Tiếng thanh la mở đường vang lên chói tai. Quân khiêng kiệu đội mũ đen, nha dịch hò hét dẹp đường. Lính hầu vác lọng che kiệu cho đại nhân. Cỗ kiệu đang tiến lên, chợt nghe thấy bên đường có tiếng người kêu lớn:

- Oan ức quá, oan ức quá!

Đại nhân nghe thấy dẫn phu kiệu, nói:

- Mau dẫn người kêu oan ra đây!

Thủ hạ dạ rần, không lâu sau, một viên công sai đã dẫn theo một người nữa tới trước kiệu, quỳ xuống.

Thừa sai Bính Nhân chấp tay đứng trước kiệu, nói:

- Bẩm đại nhân, tiểu nhân đã dẫn người kêu oan tới.

Lưu đại nhân nghe vậy, ngồi trong kiệu xua tay. Thừa sai Trương Bính Nhân đứng sang một bên. Lưu Đại nhân chăm chú quan sát người đang quỳ dưới kia.

Lưu Đại nhân ngồi trong kiệu quan sát người vừa kêu oan. Thấy người ấy tuổi độ hơn hai mươi, quần áo rách nát, coi bộ vừa nghèo lại vừa khổ. Người ấy, ngũ quan đoan chính, chỉ có điều huyết đình lộ sắc đen là tướng nghèo khổ, bốn ba. Nhưng chẳng qua chỉ là chưa gặp thời mà thôi. Sau này nhất định sẽ được sải cánh tung bay trên bước đường công danh. Chỉ thấy anh ta quỳ ngay ngắn trước kiệu, trên tay cầm một lá đơn nặng cao ngang đầu. Đại nhân quan sát xong, hỏi:

- Ngươi có nỗi oan gì, mau nói rõ ra. Sao ngươi dám chặn kiệu của bản phủ lại giữa đường kêu oan? Thực là vô lễ. Mau khai rõ ra!

Người kêu oan nghe vậy nói:

- Bẩm đại nhân. Tiểu nhân chỉ vì thấy chuyện bất bình, thiết nghĩ, mạng người là quan trọng, nên mới tới trước thanh thiên đại lão gia. Lại nghe tiếng ngài không khác gì Long Bô Đạo đại nhân khi xưa. Xin đại nhân hãy lượng thứ cho tiểu nhân. Đại nhân đã hỏi tiểu nhân có việc gì, xin đại nhân xem qua đơn kiện sẽ rõ.

Lưu Đại nhân nghe vậy, nhận lấy lá đơn, đứng lên đọc thực kỹ một lượt. Thấy trên đó viết:

Tiểu nhân tên gọi Ngô Vượng, sống trong phủ Giang Ninh. Tiểu nhân có một người họ hàng sống trong con ngõ nhỏ ở phía đông huyện Thượng Nguyên, nơi ấy tên gọi Thụy Hoa. Vốn là nhà ấy có hai anh em một mẹ sinh ra. Người anh tên Ngô Tường làm nghề bán tơ lụa, đi buôn bán xa mãi tận Bắc Kinh. Người em tên Ngô Nhân vốn đồ cử nhân, hiện được thăng chức làm tri huyện. Không ngờ hần mất người dạ thú, súc sinh đội lớp người, nửa đêm mưu hại chết anh ruột, độc chiếm toàn bộ gia tài của người ta. Hôm qua là ngày đưa Ngô Tường ra đồng chôn, Ngô Nhân nói anh hần lâm bệnh mà chết. Mong đại nhân đèn trời soi xét, mau chóng bắt lấy tên tội đồ này để trị tội.

Lưu đại nhân xem xong, hỏi:

- Ngô Vương nghe ta hỏi đây? Ngô Nhân nửa đêm hại chết anh ruột hần là Ngô Tường, tại sao ngươi lại biết? Mau khai thực ra?

Ngô Vương nghe đại nhân hỏi vậy, vội khẩu đầu nước kiệu, nói:

- Bẩm đại nhân, tiểu nhân vốn biết rõ vụ này. Từ khi Ngô Tường đi buôn bán ở Bắc Kinh trở về, đó là ngày mừng hai tháng chín thì về tới nhà. Anh ta hoàn toàn khỏe mạnh, không bệnh tật gì. Tối qua là tối ngày hai mươi bảy, tiểu nhân còn ngồi uống rượu với Ngô Tường, Ngô Tường còn mang chuyện làm ăn kể với tiểu nhân. Anh ta còn nói: Ngày hai mươi tám có chút việc muốn nhờ tiểu nhân làm giúp. Canh hai hôm ấy, chúng tôi mới tàn cuộc rượu, Ngô Tường trở về nhà. Sang ngày hôm sau, tiểu nhân tìm tới nhà Ngô Tường ở hẻm Thúy Hoa, vừa tới cửa đã nghe thấy tiếng gào khóc từ trong nhà vọng ra. Tiểu nhân hỏi: "Tại sao lại đau đớn khóc lóc như vậy?" Trương Hưng nói: "Đại gia nhà tôi tối qua canh hai mới trở về, đột nhiên mắc bệnh qua đời, do đó trong nhà mới khóc lóc đau đớn. Tiểu nhân nghe xong, trong lòng cảm thấy kinh ngạc, nghĩ: Sao lại có chuyện kỳ lạ như vậy được? Rồi lại nghĩ: Sao ta không vào trong xem sao? Hơn nữa, chúng tôi vốn là người trong nhà với nhau. Tiểu nhân vào trong, thấy. Bẩm đại nhân, khung cảnh lúc ấy rất đáng nghi.

Lưu đại nhân nói:

- Ngô Vương, có điều gì đáng nghi? Ngươi mau nói rõ ra.

Ngô Vương thấy hỏi, nói:

- Bẩm đại nhân. Tiểu nhân vào trong thì thấy, rõ ràng phải có ẩn tình bên trong vụ này. Nếu là lâm bệnh đột ngột qua đời thì đâu đến nỗi sáng hôm sau đã bỏ xác vào trong quan tài ngay. Đại nhân thử nghĩ xem thời tiết tháng chín đầu đến nỗi nóng nực cho lắm. Đáng ra phải để thi hài trong nhà một buổi rồi mới làm lễ nhập quan, hôm sau đưa ra đồng. Vậy mà hôm ấy, Ngô Tường bị đưa ra đồng chôn ngay. Có lẽ tại người ta sợ để lộ ra điều gì đó. Rõ ràng đây là vụ mưu hại anh. Do đó tiểu nhân mới liều mạng ra đây trình đơn kêu oan. Còn nếu thực sự người chết là do bệnh tật thực, tiểu nhân cam tội vu khống. Nếu người chết không phải vì bệnh mà mất mạng, mong đại nhân hãy mau chóng bắt Ngô Nhân lấy khẩu cung.

Ngô Vương nói xong, đập đầu lay. Lưu đại nhân ngồi trong kiệu, nói:

- Không biết mộ của họ Ngô ở chỗ nào? Cách đây bao xa?

Ngô Vương nghe vậy vội bẩm với đại nhân, nói:

- Bẩm đại nhân, mộ phần của họ Ngô cách đây không xa. Chỉ hơn hai dặm về phía tây là tới.

Đại nhân nghe xong, nói:

- Nếu vậy, ngươi hãy đi trước dẫn đường, bản phủ sẽ tới trước mộ Ngô Tường xem xét, sau đó sẽ cho gọi Ngô cử nhân lên lấy khẩu cung. Còn phần ngươi, nếu có nửa lời sai trá, tội vu khống lương dân hần không nhẹ.

Ngô Vương ứng tiếng, vội vã đứng dậy, xoay mình đi trước dẫn đường. Chấp sự và đại kiệu theo sau, nhằm hướng mộ phần của họ Ngô đi tới. Khoảng đường hai dặm rất nhanh đã đi qua. Đại nhân nhìn xa, chỉ thấy một vạt từng từng che trước mắt. Ngô Vương lại quỳ xuống trước kiệu, nói:

- Bẩm đại nhân, mộ của Ngô Tường ở nơi này.

Đại nhân nghe vậy, dặn dò ngừng kiệu. Đám kiệu phu dọ rần, dừng lại đặt kiệu xuống. Tên người hầu tiến lên đỡ đại nhân xuống. Lưu đại nhân tiến lên mấy bước, tới trước ngôi mộ, dừng lại. Chỉ thấy: Hai bên mộ là rừng từng bách, lối đi được lát bằng gạch ngói vỡ, chu vi rộng tới cả chục mẫu. Còn nữa, chính giữa là một đài quan sát được xây bằng đá. Tại đây, nhấp nhô có tới sáu bảy ngôi mộ, chính giữa các ngôi mộ ấy là một ngôi mộ mới. Lưu đại nhân quan sát xong, nói:

- Trần Đại Dũng và Trương Bính Nhân mau ra nghe lệnh.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Công Kỳ Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Trước ngôi mộ, ngô cử nhân bị truyền

Lưu đại nhân còn chưa dứt lời, hai viên thừa sai đã ứng tiếng bước ra, quỳ xuống, nói:

- Không biết đại nhân truyền gọi bọn tiểu nhân có điều gì chỉ dạy?

Lưu đại nhân nói:

- Hai người mau tới hẻm Thúy Hoa trong huyện Thượng Nguyên truyền gọi chủ nhân ngôi mộ này là Ngô cử nhân tới đây Bản phủ sẽ ở đây đợi.
- Dạ.

Hai người ứng tiếng, đứng dậy đi về hướng cổng Tự Bảo. Chuyện của hai người này, ta tạm thời không kể ra đây.

Lại nói chuyện bảo chính Lưu Khả Dụng thấy Lưu đại nhân đứng lại trước ngôi mộ muốn xử lý vụ này. Ông cũng không dám chậm trễ, vội đi chuẩn bị trà nước cùng bàn ghế bày ra đó làm án đường. Lúc này Lưu đại nhân mới ngồi xuống. Đại nhân thầm nghĩ: "Nhìn cảnh mộ địa này, chắc hẳn nhà này trước đây phải có mấy đời làm quan. Tổ tiên nhà này đã làm quan, con cháu người ta sao có thể gây ra những chuyện loạn luân, vô đạo? Xem ra chắc không phải vì vấn đề tài sản, trong vụ này hẳn phải có ẩn tình chi đây. Đợi lúc nữa cử nhân tới, bản phủ xem qua sắc diện có lẽ sẽ hiểu được ẩn tình. Tạm thời không nhắc tới chuyện Lưu đại nhân ngồi đợi trước mộ, ta lại nói tới chuyện của hai viên thừa sai là Trần Đại Dũng và Trương Bính Nhân đi truyền gọi Ngô cử nhân.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện. Trần Đại Dũng nhìn Trương Bính Nhân, nói:

- Nhân huynh, cũng bởi bảo chính tới trình báo có gã ăn mày nằm chết tại miếu Ngũ Đạo, tri phủ Giang minh mới tới kiểm tra. Quả thực trên mình người này không hề thấy có thương tích nào, nhưng lại tìm thấy trên mình thi thể có một tờ giấy không biết trên đó viết những gì...

Lưu thái thú hiện đang đứng đợi bên mộ người ta. Hai người vừa đi vừa nói chuyện, chẳng mấy chốc đã tới nhà Ngô cử nhân tại Thúy Hoa cảng. Họ bảo tên gia đình vào trong thông báo. Tên gia đình không dám chậm trễ, vội chạy vào trong, tới thẳng thư phòng. Ngô cử nhân lúc này đang buồn rầu ngồi một mình. Tên gia nhân thông báo, nói:

- Khai bẩm chủ nhân, có thừa sai của quan phủ tới. Họ nói, Lưu đại nhân hiện đang cho gọi người. Ông ta đang đợi tại nghĩa trang nhà ta. Lập tức cho đòi nhị gia tới, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Tên gia đình thông báo vậy làm tên ác đồ ngồi trong thư phòng bỗng giật thót mình.

Lại nói chuyện Ngô cử nhân nghe tên gia đình vào báo có thừa sai của tri phủ Lưu đại nhân tới, hiện đang đứng chờ ngoài cửa. Hơn nữa, đại nhân không truyền gọi hẳn tới nha môn, nói ông ta đang đợi hẳn tại khu nghĩa địa của gia tộc. Quý vị độc giả thử nghĩ xem. Khi nghe tin này, liệu tên tội đồ ấy có sợ hay không?

Tục ngữ nói rất đúng: Làm người không làm điều khuất tất, lo gì nửa đêm có người tới gõ cửa. Tất cả cũng chỉ vì hôm làm chuyện đồi bại, trong lòng thối tháo lo sợ nên lúc này mới kinh hãi.

Chỉ thấy tên gia đình còn chưa nói hết câu, hắn đã giật thót cả mình, trong lòng thầm nghĩ: "Chẳng lẽ có người tố cáo với nha môn? Nếu không, tại sao ông ta lại tới nghĩa trang của gia tộc ta? Lại sai người tới truyền ta đến đó. Chẳng lẽ ông ta đã biết được chuyện kia? Lưu đại nhân muốn vịn cớ này để moi bạc của ta? Việc đã bị người ta tố cáo mà bại lộ, ta cũng không để ông thắng được Ngô cử nhân của phủ Giang Ninh này! Nếu lúc đầu ta không lo cho tốt, chỉ e khó lòng được bình an mà không tổn tiền. Lưu tri phủ cậy hắn tài cao học rộng, không sợ quan trên cũng chẳng ngại hương thân. Cho dù người có chí của Bao Công đi nữa, muốn phá vụ này, ta chỉ e phí công vô ích! Hôm nay ta cứ tới đó gặp lão xem lão nói năng gì".

Nghĩ xong, lập tức vào phòng thay quần áo, dặn dò gia đình trông coi nhà cửa cẩn thận rồi mới khệnh khạng ra ngoài cổng. Ngô Nhân đứng lại, nhìn ra, thấy hai viên công sai.

Lại nói chuyện Ngô cử nhân ra tới cửa, thấy hai viên công sai, đang ngồi ở đó. Ngô Nhân thấy vậy, mỉm cười, nói:

- Hai vị công sai đã đến tề xá, sao không quá bộ vào trong uống chén trà?

Hai vị công sai thấy vậy, vội vàng đứng dậy, nói:

- Xin chào Ngô lão gia!

Cử nhân trả lời, nói:

- Không dám, không dám.

Trần Đại Dũng nói:

- Hai chúng tôi là công sai trong phủ. Hôm nay, đại nhân nhà chúng tôi tới cửa nam khám nghiệm tử thi gã ăn mày. Mọi việc đã xong, đang trên đường về nha phủ, chợt có người chặn kiệu lại kêu oan, tố cáo ông. Vì vậy, đại nhân đã sai hai anh em tôi đây tới phủ, mời ông mau đi gặp đại nhân. Xin ông chớ để chúng tôi lỡ việc.

Ngô Nhân nghe vậy, bất giác thẩn thật mình, sau đó nói:

- Xin hai vị yên tâm. Đã vậy, chúng ta hãy cùng đi gặp đại nhân.

Trương Bính Nhân nói:

- Ông không ngồi kiệu sao? Nếu không ngồi kiệu thì cũng phải kiếm con gì mà cưỡi. Từ đây tới đó cũng phải mất sáu, bảy dặm đường. Ông đi bộ không

sợ mệt sao?

Ngô Nhân nghe vậy nói:

- Hai vị thừa sai đi bộ, tôi sao dám cười ngửa? Chi bằng cùng đi bộ với hai vị cho phải phép.

Trần Đại Dũng nói:

- Ông đúng là người sáng suốt, thực không để cho người khác chịu thua thiệt. Đợi khi nào ông được thăng chức, anh em chúng tôi đây xin được làm một chân thừa sai, theo ông làm tên người hầu cũng tốt.

Ngô Nhân nói:

- Quá lời, quá lời.

Nói xong cười ha hả rồi mới sai bước, lên đường.

Bọn họ nói đùa với nhau một hồi khiến cử nhân mặt mày rạng rỡ, ăn nói rất khách sáo, lễ độ với hai vị của công môn này. Họ nói với nhau bằng những lời dễ nghe. Mọi người cùng sai bước tiến lên, vượt đường lớn, ngõ nhỏ không hề nghỉ ngơi, chỉ một lúc sau đã tới cổng Tự Bảo của thành Giang Ninh. Vượt qua Quan miếu, rẽ sang phía nam, không lâu sau đã tới nghĩa trang nhà họ Ngô. Đại kiệu, đám chấp sự ở phía sau, lại có cả công môn và đám nha dịch nữa. Hai vị công sai cùng Ngô cử nhân tới trước mộ, thừa sai chấp tay, bẩm:

- Bọn tiểu nhân phụng mệnh đại nhân đã đưa Ngô cử nhân tới đây.

Lưu đại nhân nghe báo, quay đầu qua xem, thấy một người đang tiến tới. Người ấy đội trên đầu chiếc mũ mùa thu bằng nhung, mình mặc một chiếc áo lụa, ngoài mặc áo bào tinh tươm, chân đi đôi giày đoạn xanh còn mới nhưng, bụi vừa đi bộ nên lấm tấm bụi đường. Người ấy tuổi độ ngoài hai mươi, đang độ thanh xuân, dáng vẻ như một thư sinh, chỉ có điều nét mặt thoáng lộ sắc xanh, mũi điều hâu, mắt cận, đó là tướng của loại hao sắc, ưa dâm dục. Trần đồ, miệng nhỏ, đó là tướng của kẻ giỏi ăn nói. Đại nhân còn đang quan sát, đã thấy người ấy tiến tới trước mặt, chấp tay vái, sau đó lại tiến thêm một bước, thì lễ xong, đứng nghiêm trang, nói.

Ngô cử nhân thì lễ xong xuôi, đứng sang một bên, nhìn Lưu đại nhân nói:

- Bẩm đại nhân, nay hồ giả đến khu mộ của nhà tiểu nhân, không biết có điều chi chỉ bảo?

Lưu đại nhân ngồi trên ghế nghe Ngô cử nhân nói vậy, liền nói:

- Ngươi chính là Ngô cử nhân, chủ nhân của khu mộ này sao?

Cử nhân nghe hỏi, lại chấp tay, thưa:

- Cử nhân tôi tên gọi Ngô Nhân, khu mộ này là của nhà tôi.

Lưu đại nhân lại nói:

- Ngươi có một người bà con tên gọi Ngô Vượng, hẳn tố cáo ngươi vì muốn chiếm đoạt toàn bộ gia sản nên mới nửa đêm đã lập mưu hại chết anh ruột của mình. Chuyện ấy có thực hay không?

Ngô Nhân nghe hỏi, chấp tay lại, trả lời:

- Bẩm đại nhân, xin ngài chớ nên nghe lời từ một phía, chẳng qua hẳn cũng chỉ vì thiếu đói, vay tiền tôi không cho nên sinh lòng oán hận, lấy lý do này để kiện tôi đó thôi. Đại nhân thử nghĩ xem: Cử nhân tôi vốn là người đọc sách thánh hiền, lẽ nào lại không hiểu được đạo làm người? Sao dám gây nên chuyện loạn luân như vậy? Mong đại nhân đèn trời soi xét.

Lưu đại nhân nghe Ngô cử nhân nói vậy, thấy cũng có lý, thầm nghĩ: "Nghe Ngô cử nhân nói cũng có lý. Xem tướng mạo, hành vi của người này thì hẳn lại là kẻ bất thiện".

Kính thưa quý vị độc giả. Phàm những người làm quan to, người ta ít nhiều đều hiểu qua về môn tướng pháp. Nếu có người tới cửa quan kiện cáo, trên công đường, đầu tiên chẳng cần biết họ ăn nói khéo léo ra làm sao, chỉ cần nhìn qua tướng mạo của kẻ ấy, bậc làm quan trong lòng đã rõ tới tám, chín phần việc, biết được trong vụ này, ai là người đúng, ai là kẻ sai. Nói thế nào bây giờ? Tục ngữ nói rất đúng. Hữu tâm vô tướng, tướng tự tâm sinh. Nếu thuộc hạng trung thân, thiện nhân, trên diện mạo người ấy đều lộ ra cả. Còn như loại lưu manh, trộm cắp, thâm hiểm, âm độc, những nét tính cách ấy đều được thể hiện cả trên mi, trên mắt kẻ ấy.

Quý vị độc giả thử nghĩ xem, Lưu đại nhân là người thế nào? Thử hỏi có cuốn sách nào mà ông ta chưa đọc? Có lẽ nào mà chưa thấy? Nên khi này đại nhân quan sát diện mạo, cử chỉ, ngôn ngữ của Ngô cử nhân, thấy hẳn nói rất có lý nhưng chắc chắn trong vụ này phải có ẩn ý chi đây. Đại nhân nghĩ xong, ngồi trên ghế, nói:

- Mau truyền nguyên cáo Ngô Vượng!

Đám thù hạ ứng tiếng, dạ ran.

Lưu đại nhân còn chưa dứt lời, đám công sai đã vội vàng ứng tiếng, thi hành. Không lâu sau đã dẫn nguyên cáo Ngô Vượng tới. Ngô Vượng quỳ trước án đường. Cũng vì Ngô Vượng không có chức vụ gì nên khi gặp quan phải hành lễ quỳ lạy, khác với người có học vị như Ngô cử nhân. Lại nói chuyện thừa sai chấp tay vái, bầm lên, nói:

- Tiểu nhân đã dẫn nguyên cáo tới, xin đại nhân chỉ dạy.

Lưu đại nhân ngồi trên ghế xua tay, công sai đứng sang một bên. Lưu đại nhân hỏi:

- Ngô Vượng hãy nghe cho rõ đây. Ngươi tố cáo cử nhân hãm hại anh ruột, mưu đồ độc chiếm gia sản. Nay bản phủ đã cho truyền gọi cử nhân tới, cử nhân nói không hề có chuyện này. Tất cả đều do ngươi tố vay tiền người ta không được nên mang hận, mượn chuyện này làm lý do để vu cáo người ta. Nếu đúng là ngươi manh tâm vu cáo người vô tội, chắc hẳn ngươi khó lòng thoát tội lừa dối quan trên!

Đại nhân còn chưa dứt lời, Ngô Vượng đã đập đầu lạy, nói:

- Trời cao lồng lộng, phép vua rõ ràng. Tiểu nhân sao dám làm chuyện bừa bãi, ngu xuẩn? Xin đại nhân chớ nên nghe lời lươn lẹo, miệng lưỡi trơn tru mà mắc mưu gian của hắn. Vẫn nghe tiếng đại nhân là bậc trung lương sáng suốt, công bằng, vô tư không ham tiền tài, không sợ hươu thân, thể lực, chỉ lo dân chúng bị oan ức. Nếu là vị quan phủ khác, chắc chắn tiểu nhân cũng không dám tố cáo vụ này. Ngô cử nhân là người quen biết hết các quan lại lớn nhỏ trong vùng, cậy có tiền bạc, thể lực mà coi thường vương pháp, gây chuyện bại hoại luân thường hại chết anh ruột của mình. Bẩm đại nhân: Nếu người chết nằm dưới mộ kia đúng là chết vì bệnh tật, tiểu nhân đây xin chịu tội trước công đường. Còn nếu người ta vì bị hại mà chết, xin đại nhân mau bắt cử nhân lấy khẩu cung. Mong đại nhân hãy cho khai quật mộ để khám nghiệm tử thi xem giữa tiểu nhân và Ngô cử nhân ai đúng ai sai.

Ngô Vượng còn chưa nói hết câu, tên tội đồ đã sợ hãi rụng rời.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Công Kỳ Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Quả phụ bị gọi lên nha môn thẩm vấn

Nguyên cáo Ngô Vượng nói:

- Nếu đại nhân không tin, xin hãy cho quật mộ, mở nắp quan tài khám nghiệm tử thi. Nếu người chết do bị hại mất mạng, coi như tiểu nhân đã thắng cử nhân. Còn như nếu người chết không phải do bị hại mất mạng, coi như tiểu nhân đã mắc tội vu cáo người lương thiện, xin được chịu tội.

Cử nhân đứng ở bên, không đợi đại nhân kịp mở lời, vội đưa mắt nhìn sang phía nguyên cáo Ngô Vượng, nói:

- Ngươi toàn nói điều hồ đồ! Ngươi thử xem luật pháp nhà Đại Thanh, quật mộ người ta lên có phải là chuyện dễ dàng hay không? Đừng nói chuyện vô duyên vô cớ đòi quật mộ người nhà ta lên, cho dù có nguyên do, nếu chỉ dựa vào lời nói suông của ngươi, quật mộ người ta lên, đó cũng là điều không thể! Còn nếu người quật mộ, chúng ta phải làm văn tự đăng hoàng. Nếu tìm được chứng cứ thì sao? Không tìm được chứng cứ thì thế nào?

Ngô Vượng nghe vậy nói:

- Thì chúng ta lập văn tự.

Ngô cử nhân nghe vậy, khẽ mỉm cười, nói:

- Người là cái thứ gì mà đòi lập văn tự với ta? Không đáng! Ta nói đây là nói với người hơn ngươi kia. Kể về gia sản, ngươi chẳng có gì. Kể về công danh, ngươi không có nốt. Ngô Vượng ơi, ngươi đúng là kẻ vong ân phụ nghĩa. Ngươi nghĩ xem, ta đâu có bạc đãi ngươi, vậy mà ngươi tố cáo ta trước mặt đại nhân, vu vạ cho ta, lấy oán báo ơn. Thử hỏi ngươi có lương tâm hay không?

Lưu đại nhân ngồi trên nghe Ngô cử nhân nói vậy, thấy lời lẽ của hắn vừa cứng lại vừa mềm, trong lòng thầm nghĩ: "Ngô Nhân à, ngươi nghĩ sai rồi! Chẳng nhẽ ngươi coi bản phủ là hạng sợ thể lực, thuộc loại tham quan ô lại hay sao?". Đại nhân nghĩ xong, trong lòng thầm bực bội, nhưng ngoài mặt vẫn nở nụ cười, đưa mắt nhìn cử nhân, nói:

- Học trò kia chớ nên nóng vội. Theo ý bản phủ, ông cha ngươi chắc hẳn đã từng làm quan. Nay ngươi lại là cử nhân, xuất thân từ cửa Khổng, lẽ nào ngươi không hiểu đạo làm người? Lẽ nào ngươi lại gây ra chuyện loạn luân thường đạo lý như vậy? Theo ý bản phủ, vụ này chẳng qua là do Ngô Vượng túng quẫn xin cứu giúp không được, hoặc do ngươi nhất thời sơ suất, cửu tể không chu đáo, xem ra cũng có lý lắm. Do đó Ngô Vượng mới đem lòng oán hận, tố cáo oan cho ngươi, nói ngươi lừa dối anh ruột, độc chiếm gia sản. May mà vụ này rơi vào tay bản phủ, nếu là người khác xử, học trò à, chắc chắn ngươi khó lòng được yên. Còn về việc này, ngươi không cần phải sốt ruột bản phủ tự sẽ có cách phán xét công bằng.

Quý vị độc giả thử xem, những lời vừa rồi của Lưu đại nhân không chỉ vừa cứng, vừa mềm, khéo léo vô cùng mà còn có rất nhiều ẩn ý khác nữa.

Ngô Nhân nghe Lư đại nhân nói vậy, trong lòng nghĩ thầm: Không biết viên hiền thần này có ý gì. Chỉ cần Lư lão gia muốn có bạc thì cử nhân này vui lòng lắm. Hắn cho rằng Lư đại nhân là loại tham quan, thầm nói: "Lư thái thú, thì ra ngày thường ông cũng chỉ làm bộ thanh liêm để lừa thiên hạ mà thôi. Rõ ràng trong vụ này ông muốn kiếm bạc cho mình, trong câu nói vừa rồi chẳng phải ông đã khéo léo gợi ý ta dứt lốt hay sao? Đó cũng là vận may của cử nhân này, tưởng rằng thần xui xẻo tới gõ cửa, không ngờ thần tài lại tìm tới". Ngô Nhân còn đang nghĩ ngợi lung tung, lại thấy đại nhân mỉm cười, nói tiếp:

- Không biết người được chôn trong ngôi mộ này là ai?

Ngô Nhân nghe hỏi, vội kể rõ ra:

- Bẩm đại nhân, nếu người đã hỏi tới những người nằm dưới mộ này, xin hãy nghe cử nhân tôi kể rõ: Ngôi mộ chính giữa bên phía tay trái đây là của ông tôi, ông tôi tên Ngô Phó Thần, từng giữ chức thiếu khanh tại Quang Lộc ty. Bối mắc bệnh nên từ quan xin về quê. Hoàng đế Càn Long nhiều lần bổ nhiệm người làm U Châu mục. Còn ngôi trước mặt đây là của cha tôi, cha tôi tên gọi là Ngô Tử Long, sinh được hai anh em cử nhân này. Ngô Tường là anh tôi, chúng tôi đều đã lập gia thất, chẳng may họ đều qua đời cả. Vợ của cử nhân họ Trương, mới mất cách đây một năm. Ngôi mộ mới này là của anh cả tôi. Vợ anh ấy Hàn, qua đời năm năm về trước. Anh tôi lại tục huyền, lấy người họ Triệu hiện đang ở trong nhà. Năm nay, anh tôi lên Bắc Kinh buôn bán, mới trở về nhà, đó đều là chuyện có thực.

Ngô Nhân vừa nói tới đây, đại nhân đã ngắt lời:

- Lệnh huynh mắc phải bệnh gì? Cử nhân hãy nói rõ cho bản phủ biết.

Cử nhân nghe đại nhân hỏi vậy, nghĩ thầm một hồi, nói:

- Bẩm đại nhân: Gia huynh mắc phải chứng bao thoát (cao huyết áp). Cũng bởi anh ấy to béo quá mà nên. Lại thêm uống rượu quá nhiều nên khi phát bệnh không cứu kịp.

Lư đại nhân nghe Ngô cử nhân nói vậy, trong lòng thầm nghĩ: "Được rồi. Theo cử nhân người nói, vợ cả của anh người đã chết, sau đó lại tục huyền, lấy người họ Triệu. Ngô Tường đi buôn bán ở Bắc Kinh về, tới đêm hai mươi bảy tháng chín đột ngột phát bệnh chết, được chôn trong mộ đây. Hắn kể như vậy xem ra hợp lý lắm. Hơn nữa, diện mạo và cách ăn nói của Ngô cử nhân luôn chứng tỏ hắn là loại gian tà, ngụy dị, đầu giống với người có học, hành vi tử tế. Chắc chắn trong vụ này còn có điều chi khuất tất. Ồ, đúng rồi..."

Nghĩ xong, đại nhân mỉm cười, nhìn Ngô cử nhân, nói:

- Cử nhân, người vợ sau của anh người năm nay bao nhiêu tuổi? Họ đã sinh được con cái gì chưa?

Ngô cử nhân trả lời, nói:

- Bẩm đại nhân, chị dâu cử nhân năm nay mới hai mươi tư tuổi, vốn là dòng dõi khuê các. Khi anh tôi cưới về, chị ấy mới mười chín tuổi.

Đại nhân nghe vậy, ngồi trên ghế cao, khẽ gật đầu, thầm nghĩ:

- Hà hà, thế thì đúng rồi.

Lư đại nhân tuy ngoài miệng vẫn nói năng như thường nhưng trong lòng thầm nghĩ mọo mọc. Tạm gác chuyện Lư đại nhân sang một bên, lại nhắc tới chuyện nguyên cáo Ngô Vượng. Ngô Vượng nghe cử nhân và Lư đại nhân đối đáp với nhau, thấy Lư thái thú một mực tin theo lời Ngô cử nhân, trong lòng thầm nghĩ: "Không ổn, vụ kiện này đừng mong thắng, muốn được bình an vô sự e cũng khó. Đúng là, có tiền mua tiên cũng được, câu nói ấy quả đúng không sai. Xem ra, Lư gù này ngày thường tiếng tăm là vậy cũng chỉ là hư danh mà thôi".

Cũng không thể trách Ngô Vượng đã nghĩ sai về Lư đại nhân được. Bởi Lư đại nhân lắm mưu nhiều mẹo, ngụy kế đa đoan đầu kém chi Khổng Minh. Tạm gác chuyện Ngô Vượng sợ hãi qua một bên, giờ ta lại nhắc tới Lư đại nhân rường cột của triều đình. Lư đại nhân nghĩ ngợi một hồi, đứng dậy, nói:

- Hãy dẫn Ngô Vượng đi. Về nha môn, bản phủ có cách phán xét vụ này.

Lư đại nhân lại đưa mắt qua phía Ngô cử nhân, nói:

- Cử nhân nghe ta nói đây: Người cũng phải về nha môn, đợi khi nào ta xử xong vụ này rồi mới được về nhà.

. Ngô Nhân nghe vậy, chấp tay vái, nói:

- Lời của đại nhân, cử nhân tôi đâu dám không tuân?

Đại nhân lại dặn dò tiếp:

- Mau theo bản phủ về nha môn.

Đám kiệu phu nghe lệnh, không dám trễ nải, vội khiêng kiệu ra, đặt xuống. Đại nhân leo lên kiệu. Chắp sự đi trước dẫn đường, cò dẹp lối chia ra hai bên tả hữu. Quân khiên đầu đai đen, mũ đỏ, dẹp lối chia ra hai bên. Bảo chính trong vùng đi đầu tiên, cao giọng quát tháo những người không phận sự. Chỉ

một lúc sau đã tới trước thành. Họ lại vào thành theo cổng Tụ Bảo, vượt đường lớn, ngõ nhỏ nhanh như tên bắn, chỉ trong chớp mắt, nha môn của Lư đại nhân đã hiện ra trước mặt.

Lư đại nhân về tới nha phủ của mình, xuống kiệu, đi vào trong. Mọi người tản đi, chuyện không cần phải kể.

Lư đại nhân về tới thư phòng, ngồi xuống. Tên người hầu dâng trà lên. Trà nước xong xuôi, lại bày com lên. Đại nhân dùng bữa xong, tên người hầu đuổi hết những kẻ khác ra ngoài, lại dâng chén trà lên. Đại nhân súc miệng xong, dặn dò tên người hầu, nói:

- Con ra ngoài kia lên dẫn nguyên cáo Ngô Vượng vào đây, nói với hắn rằng Lư lão gia có điều muốn hỏi.

Đại nhân nói xong, trong bụng lại nghĩ thầm: "Cần phải làm vậy mới biết được chân tướng sự việc. Ta sẽ không để cho hắn lọt lưới". Lư đại nhân nghĩ xong, dặn Trương Lộc truyền lời của mình.

- Bảo bên ngoài chuẩn bị, bản phủ sẽ thẳng đường xét xử.

- Dạ!

Tên người hầu ứng tiếng, xoay mình đi ra ngoài. Tới trước cửa công đường, đứng lại, dặn lời của Lư đại nhân một lượt.

Chúng nha dịch ứng tiếng dạ ran, tên người hầu lại vào trong bẩm rõ với đại nhân. Lư lão gia gật đầu, đi ra ngoài. Trương Lộc theo sau. Hai người lên công đường, đại nhân ngồi xuống. Nha dịch hét thẳng đường xong xuôi, đứng sang hai bên. Lư lão gia ngồi ngay ngắn trên công đường, với tay cầm một tấm lệnh bài lên, nhìn xuống dưới, nói:

- Vương Minh nghe lệnh.

Đại nhân còn chưa dứt lời, thừa sai Vương Minh đã tiến ra, quỳ xuống, nói:

- Có! Tiểu nhân xin đợi lệnh của đại nhân.

Đại nhân nói:

- Người hãy đi làm việc này, việc này...

Wương Minh ứng tiếng, vội vã đứng dậy, bước lên trên, tới bên án đường, đứng lại. Lư đại nhân ghé sát miệng vào tai ông ta, nói:

- Hãy mau thi hành, bản phủ đợi ở đây để hỏi cho rõ.

Wương Minh ứng tiếng, đi ra khỏi nha môn, tiến về phía Bắc, tới ngõ Thúy Hoa chính là nhà của Ngô cử nhân. Vương Minh sai bước tiến vào, tới trước cổng nhà họ Ngô, dừng lại, đưa tay lên gõ cửa. Bên trong có tiếng người ứng thanh, hỏi:

- Ai vậy?

Người ấy còn chưa dứt lời, cánh cổng nhà họ Ngô đã được mở ra, Vương Minh thấy vậy hỏi:

- Tôn giá là gì trong nhà họ Ngô?

Người ấy nghe Vương Minh hỏi vậy, trả lời, nói:

- Ngô cử nhân chính là chủ của tôi.

Wương Minh nghe trả lời vậy, đoán biết được thân phận của người này, bèn gọi ông ta là "tên quân gia", nói:

- Bởi có họ hàng của quý phủ họ Ngô, tên Vượng đã tố cáo lên phủ Giang Ninh, nói Ngô cử nhân hại mạng anh để chiếm đoạt gia sản. Nên tri phủ đại nhân cho truyền gọi bị cáo là chủ nhân nhà anh lên công đường. Đại nhân hỏi han một lượt, mới biết được ân tình bên trong. Thì ra, nguyên cáo Ngô Vượng do nghèo khó, tới vay tiền nhưng không được toại nguyện nên ôm hận trong lòng, vu vạ cho chủ nhân nhà anh. Hắn còn ép đại nhân phải quật mỗ người đã chết, nói là kiểm tra lại thi thể xem có thương tích gì không. Lão gia nhà tôi vì nể mặt cử nhân, không lâu nữa chắc anh ta cũng sẽ được bổ nhiệm làm tri huyện. Tục ngữ nói: "Quan lại hổ trợ, bảo vệ lẫn nhau". Câu này quả không sai. Vì vậy, lão gia nhà tôi dòi nào chịu quật mỗ người đã chết lên. Thế nhưng, nếu không quật mỗ khám nghiệm lại tử thi, lại sợ Ngô Vượng tố cáo lên trên. Do đó đại nhân tôi đã nghĩ ra một diệu kế, thực là vẹn cả đôi đường. Kế này khiến Ngô Vượng không thể tố cáo lên quan trên, mà cũng không cần khai quật mộ người đã chết. Thái thú và cử nhân đã bàn với nhau, mời Ngô đại nương của nhà anh lên nha môn để chị ta khai rõ bệnh tình, nguyên nhân dẫn đến cái chết của người quá cố. Sau đó lại bỏ ra vài lạng bạc mua chuộc Ngô Vượng, bảo hắn không kiện nữa cho yên chuyện.

Quân gia nhà họ Ngô tên gọi Trương Hưng, nghe thừa sai Vương Minh nói vậy, liền nói:

- Quan gia xin hãy đợi một chút, tôi vào bẩm lại với bà lớn đã.

Nói xong, xoay mình đi vào trong, còn Vương Minh đứng đối diện ngoài.

Lại nói chuyện quản gia nhà họ Ngô là Trương Hưng đi vào trong, gặp nữ chủ nhân là quả phụ họ Triệu, kể lại cho ả nghe lời của thừa sai Vương Minh. Họ Triệu nghe xong, thầm nghĩ: "Chắc hẳn vụ này chủ hai đã dùng tiền mua chuộc quan phủ rồi nên mới như vậy". Họ Triệu nghĩ xong, không còn thấy sợ hãi nữa, ngược lại còn thấy vui vẻ trong lòng.

Triệu thị không dám chậm trễ, vội trang điểm qua, trong lòng không chút sợ hãi. ả chỉ cho rằng tiền bạc trong nhà đã mua được tất các quan trên dưới, đâu ngờ đó là kẻ của Lưu đại nhân. Triệu thị rửa ráy, thay đồ xong xuôi, ra khỏi phòng, leo lên cỗ kiệu nhỏ hai người khiêng, dẫn dò gia nhân trông coi nhà cửa cẩn thận rồi mới hạ lệnh khởi kiệu. Không lâu sau đã tới cổng lớn, gia đình Trương Hưng đi theo, cùng với thừa sai Vương Minh tới thẳng nha môn tri phủ. Họ vượt đường lớn, ngõ nhỏ nhanh như tên bắn, không lâu sau đã tới trước cửa nha môn tri phủ. Kiệu được hạ xuống, Triệu thị bước ra, Vương Minh dẫn vào trong. Ngô quả phụ tuy là con gái trong nhà quan nhưng bởi hôm nay có chuyện, phải vào nha môn nên có cảm giác khác hẳn ngày thường. Thừa sai dẫn ả đi thẳng vào trong. ả thấy bên trong quá nghiêm trang nên báo danh xong mới dám đi vào. Thừa sai Vương Minh tiến tới trước án đường, quỳ xuống, nói:

- Tiểu nhân phụng mệnh đại nhân đã truyền Triệu thị lên công đường.

Đại nhân khẽ xua tay, thừa sai đứng dậy, bước sang một bên. Lưu đại nhân ngồi trên công đường, nhìn xuống đánh giá dung mạo của người con gái dưới kia. Thấy ả tuổi chưa tới ba chục, chỉ khoảng hai mươi, hai sáu tuổi. Trên đầu đội mũ chương quan, mái tóc óng mượt, đen như mực, đôi lông mày như trăng đầu tháng, mắt hạnh lông lánh rất tinh tú. Mũi dọc dừa thẳng tắp, tuy đang chịu tang nhưng vẫn thấy trên miệng ả có vết son đỏ. Gương mặt đẹp như đóa phù dung, tuy phần sấp đã lau đi hết nhưng làn da vẫn căng mịn như vỏ trái táo trắng hồng rất xinh đẹp. Mảnh mặc bộ đồ tang trắng, chân đi đôi giày tang cũng trắng, lộ ra đôi gót sen rộng chưa đầy ba thốn. Tuy cô ta rất là xinh đẹp nhưng vẫn có một điểm không thể giấu nổi cặp mắt tinh tường của Lưu đại nhân. Đó là Triệu thị có đôi mắt đào hoa, trong sách tướng số có viết rằng: "Nam nhân có đôi mắt đào hoa là quý tướng, nữ nhân có đôi mắt đào hoa là đản tướng". Coi tướng mạo cô ta lộ ra vẻ khinh tiện, chắc chắn vụ án này phải có ẩn tình bên trong.

Lưu đại nhân nhìn xong, nói:

- Triệu thị nghe ta nói đây:

Bạn đang đọc truyện *Lưu Công Kỳ Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Tra xét đầu đuôi, chị dâu, em chồng lộ sơ hở

Lưu đại nhân xem xong, ngồi trên công đường, nói:

- Họ Triệu gặp bản quan sao lại không quỳ? Dám đứng sừng sững giữa công đường?

Triệu thị nghe đại nhân nói vậy, bất giác, trong lòng kinh hãi, thầm nghĩ: Xem ra chú em chồng chưa chịu khai nên Lưu gù gọi ta tới làm khó dễ. Thôi đành, bước qua cửa thấp không thể không cúi đầu. Triệu thị nghe xong, vội quỳ xuống, nói:

- Bẩm đại nhân, nô gia từ nhỏ đã giữ mình chốn phòng khuê chưa hề tới chốn công đường, không biết quy luật khi gặp nhà quan. Mong đại nhân khoan dung.

Nói xong vội quỳ xuống.

Lưu đại nhân ngồi trên công đường, nói:

- Triệu thị nghe cho rõ đây. Bởi Ngô Vương tố cáo các người, chị dâu, em chồng bần kế hại chết Ngô Tường. Bản phủ cũng đã thẩm vấn Ngô Nhân, hẳn nói không hề có chuyện này. Đều do Ngô Vương nghèo khổ, đến hỏi vay mượn, các người không cho vay, nên trong lòng bức tức, dè dặt kiện lung tung. Vụ này, bản phủ muốn dẹp yên cho các người, tránh chuyện quật mỗ kiểm tra xác chết. Bản phủ muốn hai chị em người phải viết bản cam kết rằng Ngô Tường thực sự chết vì bệnh tật. Chỉ có điều bản phủ không biết lệnh phu mắc chứng bệnh gì mà chết? Người hãy mau viết rõ tên bệnh ra đây.

Triệu thị nghe đại nhân nói vậy, trong lòng thầm kinh hãi. Ta chưa được gặp mặt chú em chồng, không biết hẳn khai với đại nhân là Ngô tường chết vì bệnh gì? Ngô nhờ hai người khai không giống nhau, chỉ e, Lưu gù lại trở mặt. Triệu thị ấp úng, loay quanh một hồi, rồi mới bẩm với đại nhân, nói:

- Nô phu mắc phải chứng đau tim, sau canh hai thì qua đời.

Lưu đại nhân nghe Triệu thị nói vậy, nhìn viên thư lại, nói:

- Mau ghi khẩu cung của Triệu thị lại.

Thư lại ứng tiếng, hạ bút viết lên tờ khẩu cung. Lưu đại nhân lại dặn lời Ngô cử nhân lên. Thừa sai ứng tiếng, đi ra ngoài, không lâu sau đã dẫn cử nhân lên đứng giữa công đường. Cử nhân chấp lễ xong xuôi, đứng sang bên đông. Thấy Triệu thị cũng có mặt trên công đường, bất giác giật mình e sợ. Hắn nhìn sang phía Triệu thị, nói:

- Chị dâu, sao chị cũng lên nha môn? Còn gì là thể diện của quan gia nữa? Phụ nữ trẻ xuất đầu lộ diện bên ngoài còn ra thể thống gì?

Cử nhân còn chưa nói hết câu, Lưu đại nhân ngồi trên công đường đã nói:

- Ngô cử nhân, lệnh huynh mắc phải chứng bệnh gì đến nỗi mất mạng?

Ngô cử nhân nghe hỏi, nói:

- Bẩm đại nhân, cử nhân đã bẩm rõ với đại nhân rồi. Gia huynh chỉ vì uống rượu quá nhiều, trúng gió mà chết.

Lưu đại nhân nghe xong, mỉm cười, quay sang phía viên thư lại nói:

- Đưa bản khẩu cung của Triệu thị khi nãy cho hấn xem.

Thư lại ứng tiếng, xoay mình đi xuống, trao cho Ngô cử nhân bản khẩu cung của Triệu thị. Ngô cử nhân nhận lấy, đưa lên đọc, trong lòng thầm kinh hãi. Hấn lại bẩm lên:

- Bẩm đại nhân, quả là gia huynh có cả bệnh này. Có lẽ cái chết của gia huynh là do hai bệnh này kết hợp lại gây ra.

Đại nhân nghe vậy, ngồi trên công đường vụt hét lớn:

- Ta thấy tên gian tặc ngươi là đồ súc sinh! Cây có cái miệng dẻo, dám cưỡng từ đoạt lý trên công đường của bản phủ. Ngươi coi Lưu mỗ là hạng người gì? Ngươi cậy ngươi là cử nhân, có đặc ân. Lẽ nào ngươi không biết câu "Vương tử phạm pháp tội như thứ dân" hay sao?

Đại nhân quát xong, quay sang nói với viên thư lại:

- Mau soạn một công văn gửi sang phủ học sĩ, cách bỏ học vị cử nhân của hấn. Có vậy, bản phủ mới có thể dùng hình hỏi cung tên súc sinh này!

- Dạ! Thư lại ứng tiếng, lập tức viết một đạo văn thư gửi sang phủ học sĩ.

Không lâu sau, thư trả lời đã tới. Lưu đại nhân lập tức ngồi trên công đường dặn xuống:

- Lột mũ của hấn xuống!

Lúc này Ngô cử nhân mới chịu quỳ.

Lưu đại nhân lại quát vang:

- Tên tội đồ nghe đây: Rốt cuộc tại sao Ngô Tường lại chết? Trên công đường của bản phủ, hãy mau chóng trả lời cho rõ? Nếu có nửa lời sai quấy, cái mạng chó của ngươi chắc khó bảo toàn.

Ngô cử nhân nghe hỏi, vội dập đầu, nói:

- Bẩm thanh thiên đại nhân, gia huynh vốn bị cảm gió đột tử. Chị dâu của tiểu nhân vốn không biết rõ bệnh tật của anh ấy là gì? Cúi xin đại nhân đèn trời soi xét. Cầu cho con cháu của đại nhân đời đời thăng chức.

Ngô cử nhân còn chưa nói hết câu, Lưu đại nhân đã nói:

- Tội đồ, người đứng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ. Người giỏi ăn nói tới đâu cũng vô dụng thôi. Tả hữu đâu, mau mau chuẩn bị đại hình.

Đám công sai nghe lệnh, dạ ran, hiệp côn bầy đầy trên công đường. Ngô Nhân thấy vậy, trong lòng thực sự sợ hãi, đứng trên công đường run cầm cập. Đại nhân ngồi trên cao, dặn xuống:

- Đánh tên súc sinh kia cho ta!

Đại nhân chưa dứt lời, đám công sai trên công đường đã cuống cả lên, nhất tề ứng tiếng, xông lên, đè Ngô cử nhân xuống lột đôi giày ra. Gậy vụt xuống tới tấp, đại nhân dặn: "Trói hấn lại" Tả hữu dạ ran, vừa trói hấn lại, Ngô cử nhân đã kêu lên một tiếng: "ôi cha" rồi nhắm tịt hai mắt lại. Một viên công sai mặc áo màu xanh, trong tay cầm một cái bát sứ, đưa lên miệng, ngậm một ngụm nước, phun thẳng vào mặt Ngô Nhân. Ngô Nhân lại kêu một tiếng: "ôi chà", tỉnh lại. Hấn vội nói:

- Thanh thiên đại lão gia, tiểu nhân không hề gây ra chuyện này, đánh đập, ép cung, bắt tiểu nhân nhận tội, thực là oan ức quá!

Đại nhân nghe hấn nói vậy thầm nghĩ: "Tuy hai đứa chúng khai không khớp với nhau, chắc chắn bên trong còn phải có ẩn tình. Nay đã vô cơ cách bỏ học vị của hấn, nhất định hấn sẽ đệ đơn kiện ngược lại mình. Việc này ta phải thật cẩn thận. Nếu không mất chức quan chỉ là chuyện nhỏ, chỉ e phải để lại tiếng xấu về sau". Lưu đại nhân nghĩ xong, nói:

- Các người mau dừng tay lại! Đợi lúc khác sẽ hỏi tiếp.

Đám công sai dừng tay, tháo hình cụ trên mình Ngô cử nhân ra. Lư đại nhân nhìn Triệu thị nói:

- Triệu thị, chồng người là Ngô Tường rốt cuộc tại sao lại chết?

Triệu thị nghe hỏi, dập đầu, nói:

- Bẩm đại nhân, nô gia trẻ tuổi, lại không hiểu biết về bệnh lý, y đạo. Chỉ biết chồng nô gia là Ngô Tường, canh hai đêm hôm hai mươi bảy mới về tới nhà, vào tới phòng là ngã lăn ra giường, bất tỉnh nhân sự. Nô gia lay gọi, anh ấy cũng không nói năng gì, tới canh ba thì chết. Nô gia thấy anh ấy trước khi chết đưa hai tay lên ôm ngực nên khi này mới bẩm với đại nhân nói anh ấy bị đau tim mà chết.

Kính thưa quý vị độc giả, Triệu thị nói những câu này rất hợp tình, hợp lý. May người điều tra vụ này là Lư đại nhân, nếu không, chắc đã bị chúng lừa. Lại nói chuyện Lư đại nhân nghe Triệu thị nói vậy, thấy rất có lý. Lư lão gia trầm ngâm một hồi, nói:

- Mau truyền người bán quan tài!

- Dạ!

Thừa sai ứng tiếng, hai người đi ra, không lâu sau đã dẫn người bán quan tài là Vương thị vào. Vương thị dập đầu lạy đại nhân, nói:

- Người bán quan tài Vương thị xin khấu đầu lạy chào đại nhân.

Lư đại nhân ngồi trên công đường, nói:

- Người chính là người bán quan tài sao?

- Dạ. Tiểu phụ chính là người bán quan tài.

Lư đại nhân nghe xong, chỉ tay xuống dưới nói:

- Dẫn Triệu thị xuống, canh giữ cẩn thận, ngày mai bản phủ sẽ hỏi tiếp.

- Dạ!

Triệu thị được lời xuống. Đại nhân dặn lính công giống ba tiếng trống bãi đường. Đại nhân lui xuống, những người khác cũng tản đi cả.

Lại nói chuyện đại nhân về thư phòng, ngồi xuống, tên người hầu dâng trà lên. Trà nhọc xong xuôi, lại bày com lên.

Đại nhân dùng com xong, tên người hầu đuổi hết kẻ khác ra, quay vào, đứng sang một bên. Lư đại nhân nhìn tên người hầu, nói:

- Trương Lộc hãy chuẩn bị cho ta mấy bộ quần áo cũ rách, một chiếc mũ và hai đôi giày, tất.

Tên người hầu ứng tiếng, đi ra ngoài. Không lâu sau đã đem đủ những thứ đại nhân cần tới, bước vào thư phòng, đặt xuống. Đại nhân xem qua, thấy có một tấm áo vá màu lam, một chiếc ruột tượng bằng vải xanh. Một đôi giày bố màu trắng, một chiếc mũ đã thung lỗ chỗ. Hỏi ra mới biết, đồng đồ này mượn của gã mã phu. Xem cách ăn vận, gã mã phu này cũng là người Sơn Đông. Đại nhân xem xong, nói:

- Trương Lộc mau bảo đầu bếp Lý Năng làm mấy chiếc bánh khô, chuẩn bị cho ta thêm một đôi vòng kim cang. Làm xong, hãy cho tất cả vào sọt, tối nay ta cần dùng tới.

Tên người hầu ứng tiếng, đi ra ngoài, nghĩ thầm:

- Lão gia hôm nay lại đi vì hành, không biết tối nay sẽ làm gì? Chắc lại bày trò, làm phiền đám thuộc hạ đây.

Trương Lộc vừa đi vừa nghĩ, thoáng chốc đã tới nhà bếp, dặn Lý Năng chuẩn bị những thứ đại nhân cần. Người đầu bếp tường đại nhân thích ăn bánh, nói:

- Com canh của đại nhân đã chuẩn bị xong cả rồi.

Tên người hầu nói:

- Đưa cho tôi?

Rồi cho com canh vào trong hộp, bung ra ngoài. Chỉ trong chớp mắt đã vào tới thư phòng, đặt lên bàn bát tiên. Hắn mở hộp ra xem có những món gì trong đó? Xem nào. Một bát tương, hai củ hành, một bát đậu phụ. Đó chính là món Lư đại nhân thích ăn nhất. Có cả hai cái bánh nướng và một bát cháo hoa.

Trương Lộc bày cả ra bàn. Đại nhân nói:

- Lộc con, mau xuống nhà bếp hỏi Lý Năng xem đã làm xong bánh chưa? Mau mang lên đây cho ta!

- Dạ!

Tên người hầu ứng tiếng xong, xoay mình đi ra. Lúc này đại nhân mới ngồi xuống ăn cơm. Chỉ một lúc sau đã ăn xong.

Đại nhân không chút chậm trễ, cởi chiếc mũ quan trên đầu ra, cởi bộ quần áo trên mình xuống, thay bộ đồ của gã mã phu lên người, bỏ thêm mấy chục tiền vào trong ruột tượng. Không biết đại nhân đã chuẩn bị một chiếc tàu hút thuốc từ khi nào, với tay lấy túi đựng thuốc cũ kỹ đeo vào bên sườn. Hóa trang xong xuôi bèn ngồi ghế đợi. Lại thấy tên người hầu mang giỏ bánh tiến vào. Vừa nhìn thấy đại nhân trong bộ dạng ấy, hắn đã bật cười nói:

- Sao đại nhân lại phải cái dạng như vậy?

Lưu đại nhân nghe hỏi, nói:

- Con à, bản phủ cái trang thế này, tất có ẩn tình của nó.

Tên người hầu không dám hỏi nữa, đứng sang một bên.

Đại nhân nhìn hắn, nói:

- Trương Lộc nghe ông nói đây: Hôm nay ông rời phủ nha làm việc công, tuyệt đối không được để lộ ra ngoài. Tất cả cũng chỉ vì vụ của tên Ngô cử nhân, hai chị em chúng không chịu khai nhận tội. Bản phủ cần có được chứng cứ của chúng, nhưng lại không dám đào mộ khám nghiệm tử thi. Chẳng còn cách nào khác ông đành phải rời khỏi nha môn đi thăm dò tin tức. Chỉ mong được trời cao phù hộ, chỉ lối cho ta giải được mối oan này.

Có điều nếu con không thấy ta trở về, hãy truyền lệnh rằng bản phủ mắc bệnh đang nằm trong nha phủ.

Tên người hầu ứng tiếng, nói:

- Dạ. Lệnh của đại nhân, tiểu nhân nào dám không tuân?

Bạn đang đọc truyện *Lưu Công Kỳ Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Ngô nhị phẩm đi ăn trộm vô tình bắt quả tang gian phu dâm phụ

Lưu đại nhân gọi hai bình rượu ngồi nhâm nhi bên phòng ngoài chợt thấy một người từ phòng trong đi ra. Người ấy tuổi độ tam tuần. Trên đầu đội mũ quả dưa bằng da đã cũ, mình mặc bộ đồ vải thô, ngoài mặc áo chèn, bên lưng thắt một xâu tiền, quần vải thô màu trắng ống rộng, chân đi đôi giày đoạn đã cũ, hai miếng cao dán màu hồng dán hai bên thái dương. Người này có đôi chân mày rậm, mắt sáng như sao, sống mũi cao, môi mỏng. Kính thưa quý vị độc giả, là người, nếu có đôi mắt thất tình thì thật không tốt. Thế nào gọi là mắt thất tình? Đó là đôi mắt tròn, nhỏ, ban đêm phát sáng. Ma Y thần tướng tiên sinh có nói rằng: "người có đôi mắt như vì sao, cả đời làm kiếp trộm cắp". Do đó ở trên tôi mới nói là không tốt.

Thôi, không nói chuyện vòng vo nữa. Lại nói chuyện người kia rượu đã ngà ngà, lão đảo tiến tới trước mặt Lưu đại nhân, đứng lại, giả dò say, mình mẩy lắc lư, miệng nói:

- Ta muốn ăn điểm tâm. Khi nãy ta ngồi trong phòng nghe nói có người chế bánh cốm, không ăn được, ta muốn thử xem. Đừng nói là cứng, cho dù là sắt ta cũng ăn được. Con mắt của ta vẫn còn nhìn thấy mà?

Nói xong, cầm một chiếc lên, cắn một miếng, luôn miệng khen:

- Đồ điểm tâm ngon, ngọt lắm, rất ngon.

Hắn vừa ăn vừa đưa tay ra cầm chiếc vòng kim cương lên, cười ha hả, đưa tay ra vỗ vào vai đại nhân, nói:

- Tên tiểu nhị này, chắc chắn đi bán thuốc hồi xuân. Lại còn mang theo cả vòng tảo đường nữa.

Lưu đại nhân nghe thấy vậy, nói:

- Xin tôn giá chớ chê cười. Cái này gọi là vòng ngành diện kim cương, vốn chỉ là vật chơi đùa, dọa trẻ con mà thôi.

Người kia nói:

- À, thì ra là vậy.

Kính thưa quý vị độc giả, quý vị có đoán được người này là ai không? Hắn vốn là người trong thôn này, nhưng vì không chịu đi theo đường ngay nẻo chính, chơi bời, cờ bạc, đi điểm, không gì không ham nên người ta đặt cho hắn một ngoại hiệu, gọi là Ngô Nhị Phi. Hắn là một tên du thủ du thực, không chịu cày cấy, chỉ chuyên đi làm ăn vào ban đêm nhưng chẳng qua cũng chỉ là tên trộm gà, bắt chó, ăn cắp vặt mà thôi. Phũ Giang Ninh gọi loại người như hắn bằng cái tên "Mèo đêm".

Lại nói chuyện Ngô Nhị Phi ăn mất một chiếc bánh của Lưu Đại nhân rồi quay mình bỏ đi. Đại nhân nói:

- Trả lại tiền bánh cho ta.

Người ấy nói:

- Cho nợ đi, khi nào thắng ta sẽ trả lại!

Chỉ thấy viên trưởng quầy xua tay với đại nhân. Lưu Đại nhân cũng không nói năng gì nữa, bởi biết hắn là một kẻ cù nhầy.

Lại nói chuyện Ngô Nhị Phi vào trong phòng, lại vợ lấy một con súc sắc, hô hào đánh bạc. Đánh một lúc, hắn thua sạch, ngay cả cái áo ngoài cũng mang ra cầm, hết sạch sành sanh. Lúc này đã vào khoảng canh một, bỗng đâu mây đen từ bề kéo tới che hết trăng sao, mưa rơi mờ mịt. Đại nhân thấy vậy, trong lòng thầm mừng.

Lưu đại nhân vừa thấy bên ngoài trời mưa, đúng như mình đang ao ước, nghĩ: "Hôm nay bán phủ cái trang đi thăm thú dân tình, chỉ sợ chủ quán không cho ta ở lại qua đêm. May quá trời đột nhiên đổ mưa to, ta đã có cớ để nói với chủ quầy rồi!" Đại nhân nghĩ xong, nói:

- Trưởng quầy, trời đổ mưa lớn, khó đi lại, xin được nán lại thêm tại quý quán.

Trưởng quầy nghe đại nhân nói vậy, gật đầu, đi vào trong, không nói năng gì. Chợt nghe thấy trong phòng có người gọi lớn:

- Trưởng quầy, có tiền không cho ta mượn tạm mấy trăm. Chắc chắn sáng ngày mai sẽ trả. Ta không nói dối đâu!

Lão già họ Phùng xua tay, nói:

- Không có, không để tiền ở quầy.

Ngô Nhị nghe vậy, trong lòng có vẻ bức, đưa mắt nhìn mọi người, nói:

- Chúng ta cũng đi thôi. Ta phải đi ngủ một lúc cho khỏe!

Mọi người đều biết hắn khó ăn khó nói, nên đồng loạt đứng cả dậy, kéo nhau đi ra ngoài, bất kể lúc này trời đang mưa tầm tã. Chuyện mọi người ai về nhà nấy, ta không cần kể ở đây. Lại nói chuyện Ngô Nhị, hắn thấy chẳng có gì làm, bèn hướng mắt nhìn lên trưởng quầy, nói:

- Lão Phùng, ông hôm nay đã phạm phải sai lầm rồi. Dám coi thường Ngô Nhị thái gia đây. Mấy trăm đồng chỉ là chuyện vặt vãi mà dám không cho ta vay! Ông đã vô tình, đừng trách người ta vô nghĩa. Nhị thái gia đây từ nay không thêm chơi với người nữa. Rồi sẽ có ngày người phải rắc rối với ta!

Lão Phùng nghe Ngô Nhị nói vậy, sợ chết khiếp, ánh mắt lộ rõ vẻ van lơn, vội vàng năn nỉ:

- Xin tổ tông hãy nghe tôi nói: Không phải bạc con cháu đây không cho ông vay, xin hãy nghe tôi giải thích.

Lão trưởng quầy họ Phùng nói:

- Ngô Nhị thái gia, không phải tôi không muốn cho ông vay tiền, mà thực sự trong quầy không có. Hai hôm nay mới bòn mót được một xâu tiền, tiền này còn phải quay vòng buôn bán. Khi này, tôi trả tiền rượu còn thiếu, chẳng còn cách nào khác đành phải tới hiệu cầm đồ của Lý Nhị ở phía tây cầm một chiếc quần trắng lấy hai trăm tiền bù vào mới lấy được rượu. Nếu Nhị thái gia không tin, tôi sẽ đưa phiếu cầm đồ cho ông xem.

Lão Phùng vừa nói, vừa đưa tay vào ngăn kéo lấy ra tấm phiếu cầm đồ, nói:

- Ông nhìn đây này, không lẽ tôi lại nói dối ông?

Ngô Nhị nghe vậy, đưa tay ra cầm lấy, xem qua, thấy đúng là biên lai cầm đồ. Xem xong, ném toẹt lên mặt bàn, nói:

- Thôi được, vậy còn chấp nhận được. Tuy nói là vậy nhưng vẫn phải phạt người hai bát, người có chịu không?

Lão Phùng nói:

- Được có ngay. Đầu phải hôm nay ông mới phạt tôi hai bát. Từ khi tôi mở quán này ra, từ hôm khai trương cho tới giờ, ông luôn đòi phạt tôi. Sao hôm nay lại nói ra câu ấy? Nói vậy là ông đã nể mặt tôi lắm rồi.

Lão Phùng vừa nói, vừa rót rượu ra bát, còn lấy ra thêm mấy quả trứng gà xấp ra hai cái đĩa đặt lên chiếc chõng tre. Ngô Nhị Phi không lấy đó làm nhục nhã, nói:

- Trời mưa to như vậy, ta đây cũng chẳng có nhà mà về. Uống rượu xong, ta sẽ đấu với lão già bán bánh kia xem sao! Hấn dám đem vòng tọa dương ra dọa ta.

Lão Phùng nói:

- Ngô gia lại chê cười rồi. Người ta là người thật thà, làm vậy sao được.

Nói xong, quay sang phía đại nhân, nói:

- Vị đại ca bán bánh kia, cũng không còn sớm nữa đâu, anh nên đi nghỉ đi.

Đại nhân nghe vậy, nói:

- Đúng lắm.

Nói xong liền gục xuống bàn ở gian ngoài đánh một giấc.

Lại nói chuyện Ngô Nhị quây một hồi, vẫn không kiếm được com ăn, ngược lại còn bị thua hết sạch. Bụng đói, đành phải uống rượu cho đỡ tức. Hấn uống liền một hơi năm, sáu chén, lại gọi:

- Trưởng quầy, hâm nóng thêm một bình đem lên đây. Ngày mai Nhị thái gia sẽ trả tiền. Sao vậy? Ông hết rượu bán cho khách rồi hay sao?

Lão Phùng chẳng còn cách nào khác, đành phải mang ra một bình nữa. Ngô Nhị uống cả. Rượu đã ngà ngà, hấn liếc mắt qua phía lão Phùng, nói:

- Lão Phùng nghe cho rõ đây. Ta là người thế nào, ông biết rõ hơn ai hết. Ta chỉ biết dựa vào nghề trộm cướp kiếm miếng ăn. Hôm qua xảy ra một chuyện lạ, trong lòng ta cũng chẳng hiểu ra làm sao. Hôm hai mươi bảy, khi mặt trời vừa khuất núi, ta định là tới nhà họ Ngô khoảng một mẻ. Canh hai hôm ấy, ta tới hẻm Thúy Hoa, tới cửa nhà Ngô cử nhân đứng lại, vượt tường vào trong. Ta nhón chân đi vào. Thực là khéo, cánh cổng nhà ấy chỉ khép hờ. Ta khẽ đẩy cửa, lên vào vườn, tới nép sát bên tường quan sát động tĩnh. Người trong nhà trên đều đã ngủ cả chỉ có dãy bên tây vẫn còn sáng đèn. Ta đứng nghe ngóng động tĩnh, chợt thấy một bóng người xuất hiện. Tuy hai người không nhìn rõ nhau nhưng nghe tiếng bước chân cũng đoán được đó là người đàn ông. Ta vừa nép sát vào tường, chợt thấy phía tây lại có thêm một người nữa bước ra, dáng điệu eo lá, đúng là nữ nhân. Hai người họ tiến đến gần nhau, đứng lại, thì thầm gì đó với nhau. Ta đứng khá xa nên chỉ nghe loáng thoáng, không rõ nội dung. Hai người ấy nói chuyện với nhau xong liền dẫn nhau đi về dãy phòng phía tây. Bọn họ còn chưa vào phòng đã nghe thấy tiếng "phịch" vang lên, hình như họ hôn nhau. Thực đáng buồn, bọn ta kỳ nhất là gặp chuyện này? Lúc ấy, ta nghĩ thầm: "Chi bằng ta lên xem cho vui, xem họ ân ái với nhau cũng thú". Hai người họ vừa vào phòng, ta cũng lập tức lên tới bên cửa sổ, chọc một lỗ trên giấy dán, nhòm vào. Chỉ thấy á kia lập tức leo lên giường. Thì ra, ở trên giường còn có một người đàn ông khác đang nằm, hình như ông ta đã say rượu. Người phụ nữ tay cầm ống trúc, không biết để làm gì. Gã đàn ông đứng dưới đất run rẩy, hai bàn tay cầm chắc một chiếc bình sứ, vội vàng đưa vào tay người phụ nữ, không biết trong cái bình có đựng thứ gì. Chỉ thấy người phụ nữ ôm đầu người đàn ông đặt lên lòng mình. Lúc ấy, họ quay lưng lại phía ta nên ta không nhìn rõ. Chợt thấy người đàn ông nằm trên giường vụt hét lên một tiếng, tay quờ quạng, chân giẫy giụa, vùng vẫy trên giường một hồi rồi nằm im, không thấy động cựa gì. Á kia lúc này mới xuống khỏi giường, mắt nhìn người đàn ông đang đứng dưới đất, nói:

- Người hãy tạm thời lánh đi.

Người đàn ông ứng tiếng, đi ra ngoài. Ta vội lánh vào, ẩn thân tại một góc tối, trong lòng thầm nghĩ. Đợi chúng ngủ say ta sẽ ra tay, vơ vét chút tiền bạc rồi chuẩn. Đợi khoảng một canh sau, chợt nghe thấy trong phòng có tiếng la hét, kêu gào vọng ra kinh thiên động địa:

- Đại gia lâm bệnh đột ngột qua đời rồi?

Lại thấy, cả gã đàn ông kia cũng tới, còn có thêm mấy người cả đàn ông, đàn bà khác nữa. Bọn họ nhất tề gào khóc, kêu gọi đại gia, chẳng khác gì khóc cho người chết. Ta thấy khó lòng ra tay cho nổi, đành phải ảm ức bỏ về ngôi miếu nát. Không biết sau đó ra sao nữa. Tới khi trời sáng, ta ra khỏi thành. Lão Phùng à, người ta ai cũng nói có luật báo ứng, nhưng ta cũng thấy ông trời thật bất công.

Lão Phùng nghe họ Ngô nói vậy, bèn nói:

- Ông nói vậy là sai rồi. Chỗ tối thì có ma quỷ, chỗ sáng thì có phép vua, không thể nào lại là đất câm trời điếc.

Ngô Nhị nghe lão Phùng nói vậy, hấn tức giận, nói:

- Lão Phùng, người nói là có báo ứng ư? Rõ ràng chính mắt ta nhìn thấy chuyện này, người ấy bị hại chết, quan tài cũng đã chôn rồi, chẳng lẽ người ấy biết đội mồ sống lại để kêu oan sao? Vậy thì báo ứng ở đâu? Chỉ có điều là, như sự việc này, tại sao ông trời không báo ứng họ mà chỉ luôn chống lại ta? Chỉ biết báo ứng lên người ta?

Phùng lão nói:

- Ngô Nhị gia, ông trời báo ứng ông ở điểm nào?

Ngô Nhị nghe hỏi vậy, nói:

- Lại không phải là báo ứng ta sao? Ta tới đây đánh bạc đã mấy chục trận rồi, người có thấy ta thắng được trận nào không? Ta đánh cửa nào, y như rằng cửa ấy bị thua. Ta đặt bao nhiêu điểm cũng vẫn nhỏ hơn người ta. Chẳng qua là người chưa thấy bọn Sinh Thiết Cầu, Quan Bát Kỳ, chúng ăn của ta hết năm lại mười. Ta vớ lấy hột súc sắc gieo xuống, nhìn vào. Con mẹ nó, thực đáng giận, ta lại bị chúng nó ăn mất. Người nói xem, có đáng giận hay không? Nay ta đã thua hết sạch cả tiền, người nói xem là có bị báo ứng hay không?

Lại nói chuyện Lưu đại nhân gục đầu ngoài bàn, nhưng không hề ngủ. Hai người bọn họ nói chuyện với nhau, đại nhân đều nghe thấy cả. Bất giác, trong lòng thầm nghĩ:

- Thì ra trong vụ này còn có uẩn khúc, bản phủ nay đã nắm được thóp, lo gì hai đứa bọn chúng không cung khai? Ngày mai ta sẽ trở về nha phủ, tới trước mộ kiểm tra, kết thúc vụ án này. Còn nếu không tìm thấy gì trong mộ, Ngô Nhân đâu dễ bỏ qua? Ta lại tạm gác chuyện của Lưu đại nhân qua một bên, tiếp tục nói tới chuyện của hai người kia. Ngô Nhị uống rượu xong cũng đi ngủ nốt. Chuyện đêm ấy không cần phải kể.

Sáng hôm sau, lão Phùng vội vàng ra mở cửa bán hàng, quét dọn sạch sẽ trong ngoài quán. Đại nhân cũng trở dậy, với tay lấy thùng bánh, nhìn lão Phùng, nói:

- Ngày khác sẽ xin đa tạ thịnh tình của ông.

Đại nhân nói xong, đi ra ngoài, theo đường cũ trở về. Mấy dặm đường nhanh chóng bị bỏ lại đằng sau. Đại nhân vào thành theo lối cửa Tụ Bảo, vượt đường lớn, ngõ nhỏ, thoáng chốc đã thấy nha môn tri phủ hiện ra trước mắt. Đại nhân vẫn theo lối cổng sau đi vào, tên người hầu dâng trà nước lên. Trương Lộc nhìn vào giỏ, thấy bánh bên trong vẫn còn nguyên, hình như không bán được. Tên người hầu thăm vui mừng, nghĩ: Xem ra ta lại được ăn số bánh này rồi. Hắn còn đang nghĩ ngợi vẩn vơ, đại nhân đã mở lời, nói:

- Mau đưa số bánh này xuống nhà bếp, bảo đầu bếp hấp lại kéo hông đi, phí mất.

Tên người hầu nghe vậy, bĩu môi, hậm hực, nói:

- Đại nhân không đếm lại bánh, nhờ nhà bếp ăn vụng mất thì sao?

Đại nhân nói:

- Không cần đếm. Lẽ nào một ngày bán được bao nhiêu cái ta lại không nhớ hay sao? Hai mươi cái bánh chỉ bán được một, còn lại đều ở trong đó cả. Xem ra, nghề buôn bán thực là khó khăn. Thế mà, ở thành Bắc Kinh một ngày có biết bao nhiêu người suốt ngày rao "ai bánh đây", vác thùng đi khắp nơi kiếm sống. Xem ra không bằng đi gĩa gạo thuê, một tháng cũng phải kiếm được hai xâu tiền. May đi gánh nước thuê cũng khá, tất cả chỉ cần có đôi chân nhanh, khỏe là có người thuê. Nếu gặp được nhà nào có đám, gánh nước cho họ hai ngày liền, không phải lo chuyện bỏ tiền ăn. Chỉ cần nhà chủ gọi một tiếng, dẫn đến nhà bếp cho ăn cơm, coi như anh ta đã vào cầu. Com nguội hai ngày, ít nhất cũng phải mười hai bát, tính ra phải hết hai thăng gạo không dưới. Lại thêm mấy bát thức ăn thừa, ăn thoải mái đến no bụng.

Đại nhân bàn việc mua bán xong, lại nói:

- Trương Lộc, nghe ta nói đây. Mau truyền lệnh chuẩn bị, bản phủ cần cấp tốc lên mộ kiểm tra lại thi thể người bị hại.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Công Kỳ Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Điều tra vụ án, tri phủ lệnh mở nắp quan tài

Lưu đại nhân nói:

- Trương Lộc, con hãy ra ngoài bảo bọn họ chuẩn bị, gọi cả chị em Ngô Nhân lên, lại cho truyền cả nguyên cáo Ngô Vượng, nói bản phủ sẽ tới khu mộ nhà họ Ngô ở Ngũ Lý Bảo quật mộ, mở nắp quan tài, khám nghiệm lại thi thể.

Tên người hầu ứng tiếng, lại hỏi Lưu gia.

- Lão gia đi mà không ăn cơm sao?

Đại nhân nghe vậy, nói:

- Ở đây vẫn còn bánh ế, ăn tạm hai cái là đủ no rồi, không cần thổi cơm cho lãng phí.

Trương Lộc nghe xong mới đi ra ngoài, tới trước công đường, đứng lại, truyền lệnh của đại nhân một lượt. Đám nha dịch bên ngoài nhất tề dạ rần. Lúc này, tên người hầu mới trở vào trong, tới thư phòng, bẩm lại với đại nhân rồi đứng sang một bên. Lưu đại nhân nói:

- Trương Lộc.

- Dạ!

Tên người hầu ứng tiếng. Đại nhân nói:

- Con cũng ăn hai chiếc bánh rồi theo ta đi khám nghiệm tử thi.

Tên người hầu ứng tiếng lấy giỏ bánh ra ăn, lúc này mới cởi bỏ mũ, áo, giày, vớ cùng đai, túi thuốc, tẩu thuốc lá ra mặc quan phục, đội mũ quan lên đầu. Mọi việc đã xong, tên người hầu cũng đã ăn no. Tuy rằng đồ ăn không ngon nhưng Trương Lộc đang độ trẻ tuổi, đại nhân chỉ ăn hai cái rưỡi là no, còn Trương Lộc phải ăn tới chín cái mới thôi. Lúc này, Trương Lộc đang dọn chỗ bánh thừa lại rồi đứng sang một bên đợi đại nhân sai bảo. Lưu lão gia hỏi:

- Trương Lộc, con ăn no chưa?

Tên người hầu trả lời, nói:

- Ăn no rồi!

Đại nhân nghe vậy, đứng dậy, đi ra ngoài, tên người hầu theo sau. Hai người tới trước công đường, kiệu phu khiêng kiệu lại đợi ở dưới thềm. Đại nhân lập tức lên kiệu. Kiệu phu khiêng kiệu, đặt lên vai. Đại kiệu và đám chấp sự cùng rời nha môn.

Lưu đại nhân ngồi trên kiệu bốn người khiêng, có rất nhiều công sai đi theo. Tiếng thanh la mở đường vang lên vắng ọc mở lối tới thẳng khu nghĩa trang của nhà họ Ngô. Cờ dẹp lối tung bay hai bên tả hữu, sai nha tay cầm gậy tre, ba chiếc lọng che cho viên quan người huyện Chư Thành. Đám thù hạ dần theo nguyên cáo Ngô Vượng cùng hai chị em bị cáo. Nha dịch hò hét mở đường dẫn lối, đại kiệu theo sau, vượt đường lớn, ngõ nhỏ nhanh như tên bắn, rời khỏi thành Giang Ninh theo lối cửa Tụ Bảo, vượt qua cầu treo, nhằm phía nam thẳng tiến. Không lâu sau, họ đã tới khu mộ nhà họ Ngô. Quan bảo chính trong vùng tiến ra nghênh đón quan thái thú, đại kiệu bốn người khiêng của Lưu đại nhân tiến vào trong khu mộ. Bảo chính đã chuẩn bị công án xong từ trước, Lưu đại nhân xuống kiệu, ngồi lên. Thưa lại, nha dịch sắp hàng đứng hai bên.

Đại nhân nói:

- Mau truyền lệnh hai người thị thổ, cấp tốc đào ngôi mộ này lên cho ta!

Lưu đại nhân còn chưa dứt lời, người cầm đầu đám thị thổ đã tiến ra, quỳ xuống, dập đầu hành lễ, nói:

- Bẩm đại nhân, tiểu nhân là người cầm đầu hiệp thị thổ tên gọi Trương Thành xin đợi lệnh.

Đại nhân nói:

- Trương Thành nghe đây: Mau gọi mấy người thợ tới, đào ngôi mộ này của nhà họ Ngô lên. Khiêng quan tài lên, đặt cho ngay ngắn. Bản phủ cần mở nắp quan tài khám nghiệm tử thi bên trong.

Gã đầu mục của đám thị thổ ứng tiếng, đứng dậy, đi xuống dưới, dẫn theo mấy tên thủ hạ tới trước ngôi mộ của người bị hại. Ngô Nhân thấy vậy, sợ hãi rụng rời, đến nỗi sắc mặt chuyển sang vàng như nghệ. Tuy học vị cử nhân của hắn đã bị cách mất nhưng thực sự, của cải trong nhà hắn quả không ít. Sự đời từ xưa tới nay vẫn khác nhau rất lớn. Nay người ta kính trọng kẻ nhiều tiền, tài chủ đi tới đâu, nói gì cũng được người khác nghe. Cho dù người ấy trước đó là kẻ cùng đinh mặt hạng, một khi thời vận tới, phát tài rồi, đằng sau tên gọi luôn có thêm chữ "gia". Có nhiều tiền tất có lắm người quen, nhiều người tiến vào khu mộ. Người ấy tuổi độ tam tuần, trán rộng, da trắng, mặt hơi đỏ hoa, đầu đội mũ quan viền đỏ bằng nhung, môi đỏ như thoa son, trên mình mặc bộ áo chên bằng đoạn rất đẹp, ngoài khoác áo dài bằng lụa màu lam ngọc, chân dậm hài đoạn, đi lại thực nhẹ nhàng. Ngô Nhân không nhận ra người ấy, không biết anh ta tới đây có chuyện gì? Trong lúc Ngô Nhân còn đang buồn bực trong lòng, chỉ thấy người ấy tiến thẳng trước án đường của Lưu đại nhân, quỳ một gối xuống, nói:

- Bẩm đại nhân, tiểu nhân được chế đài đại nhân sai tới thỉnh an đại nhân. Ngoài ra còn có một phong thư, mời đại nhân xem qua.

Nói xong, dâng thư lên.

Kính thưa quý vị độc giả, quý vị có đoán được người này là ai không? Thì ra cử nhân Ngô Nhân lên sai gia đình tới chỗ người thân thích là Cao đại nhân cầu xin. Cao đại nhân đã đồng ý cho rằng gã gù Lưu đại nhân là thuộc cấp của mình, hơn nữa, người ta đã cầu cạnh, nhờ vả, mình cũng khó lòng từ chối nên mới sai một tên gia đình tới đây. Không ngờ tính khí của Lưu lão gia lại rất quái gở, ngạo thượng, chỉ thích mềm mỏng, không thích cứng rắn.

Chuyện đông dài không cần nói nhiều ra đây làm gì. Lại nói chuyện Lưu đại nhân đón lấy phong thư của Cao đại nhân đưa mắt nhìn qua, thấy trên bì thư viết: "Quý phủ Lưu công đích thân mở". Lưu đại nhân mới xem qua mấy chữ trong bì thư, trong lòng đã đoán được tám, chín phần, vội xé phong thư, lấy ra, chăm chú đọc.

Lưu đại nhân chăm chú đọc thư, thấy nét chữ rõ ràng, hàng lối ngay ngắn, viết rằng: "Cao mỗ đích thân viết bức thư này kính dâng lên Lưu công đài. Vốn cử nhân Ngô Nhân tuy bị tố cáo oan, xét ra không cần phải khám nghiệm lại tử thi, lẽ nào trong lòng quý phủ lại không rõ. Cử nhân và Cao mỗ có

mối giao tình tốt đẹp, hơn nữa, tổ tiên anh ta đã từng làm quan, tiếng vang rất lớn. Nói gọn lại một câu rằng, mong Lư công kết thúc vụ án, Cao mỗ xin đa tạ!" Lư lão gia xem thư xong, trong miệng chửi thầm mấy câu: "Tham quan", bụng nghĩ thầm:

"Cây làm cấp trên đè nén cấp dưới, Lư mỗ lẽ nào chịu nghe theo? Cho dù phải mất chức tri phủ Giang Ninh, nhưng muốn ta quỳ dưới chân người, đó là chuyện không thể. Bản phủ cần làm sáng tỏ cái chết của người này rồi một lượt tấu cả người lên Hoàng thượng". Đại nhân nghĩ xong, đưa mắt nhìn sang tên người hầu của Cao đại nhân, gọi hắn là "Tôn quân", nói:

- Tôn quân hãy về gặp quý chủ nhân, nói: Lư mỗ xin giữ lại bức thư này. Sau khi đào mộ khám nghiệm tử thi xong sẽ tới xin chịu tội. Chắc chắn việc này sẽ làm chủ nhân anh đau lòng, không tránh khỏi việc khiến chủ nhân anh kinh động. Hãy nói với ông ta rằng, bức thư này chính là tang chứng của gian đảng, có gì ta và ông ấy sẽ tới trước mặt thánh chúa làm cho rõ.

Tên người hầu Cao lão gia ứng tiếng, nói:

- Dạ!

Rồi xoay mình đi ra ngoài, trở về nha môn báo cáo lại tình hình. Ta lại nói chuyện của Ngô Nhân.

Lại nói chuyện của Ngô Nhân thấy Lư đại nhân sai đám thị thổ, mộ đã bị đào, quan tài sắp được lôi lên, bất giác trong lòng kinh sợ, trống ngực nổi thình thình, sắc mặt trở nên vô cùng bi thảm. Chị dâu của gã là Triệu thị trông không khác gì gà mắc mưa, trong lòng thầm hỏi hận. Ta không nhắc tới chuyện hai người ấy đang sợ hãi nữa, trở lại chuyện Lư đại nhân gấp phong thư của Cao đại nhân lại, cho vào trong tay áo. Nếu thực sự tìm thấy trên mình tử thi có thương tích, ông sẽ viết rõ văn bản xét nghiệm rồi gửi về kinh cùng phong thư này.

Chắc chắn quý vị độc giả sẽ cho rằng cuốn sách này viết toàn chuyện hoang đường. Lư đại nhân lúc này mới chỉ giữ chức tri phủ Giang Ninh, quan hàm tứ phẩm, sao có thể gửi bản tấu lên triều đình được? Quý vị hẳn còn chưa rõ, Hoàng đế Càn Long chỉ định cho Lư đại nhân làm tri phủ Giang Ninh, khi ông chưa rời kinh, Hoàng thượng đã hứa: cho phép ông ta gửi bản tấu về triều. Do đó, Lư đại nhân mới có quyền gửi bản tấu. Tác giả đã giải thích rõ ràng, giờ xin quay lại với chính truyện.

Lại nói chuyện Lư đại nhân ngồi trên công án, lúc này vụt đứng dậy, nhìn đám thị thổ, nói:

- Các người mau ra tay, đào ngôi mộ này lên cho ta.

Đám thị thổ ứng tiếng, lập tức bắt tay vào công việc, chỉ một lúc sau đã phạt nắm xong, hót sạch lớp đất trên nắp quan tài. Mọi người đều tập trung nhìn xuống huyết. Cỗ quan tài được kéo lên, đặt ngay ngắn trên mặt đất. Từ quân tới dân đều hiếu kỳ đổ dồn tới. Tên gác Ngô Nhân cũng xô tới xem, đứng chen vào giữa đám hiếu kỳ. Đại nhân thấy vậy, lập tức hạ lệnh, nói:

- Không ai được phép tới gần khu mộ. Nếu ai không nghe lệnh, phạt đánh đòn?

Đám công sai nghe lệnh vội vã dạt ran, truyền đạt lại lệnh của đại nhân. Đám người hiếu kỳ sợ bị đánh, không dám đổ dồn tới trước ngôi mộ nữa. Họ chỉ đứng từ xa, nhắt tề dõi ánh mắt nhìn vào. Đại nhân truyền gọi viên tế tác tới chuẩn bị khám nghiệm tử thi. Bảo chính ứng tiếng, cao giọng gọi, Lý Ngũ ứng tiếng bước ra, tới trước ngôi mộ, chấp tay vái, nói:

- Đại nhân cho gọi tiểu nhân không biết có việc gì cần sai bảo?

Lư đại nhân nói:

- Người hãy tạm thời đứng ở đây, đợi lát nữa sẽ khám tử thi.

Quan tế tác vội ứng tiếng:

- Dạ!

Rồi chuẩn bị dụng cụ khám nghiệm tử thi. Chỉ thấy ông ta bung ra một chiếc chậu sành, bên trong có tới nửa chậu nước, chen ra khỏi đám đông, đặt chậu xuống, nhìn về phía viên bảo chính, nói:

- Mau kiếm một chiếc chiếu mang ra đây!

Bảo chính ứng tiếng, xoay mình đi ra, không lâu sau đã mang một chiếc chiếu tới, cúi mình, trải ra nền đất. Mọi việc chuẩn bị đã xong, quay lại bẩm với Lư thái thú. Đại nhân dặn đám nha dịch dẫn theo hai chị em họ Ngô tới chứng kiến mở nắp quan tài. Công sai ứng tiếng, không dám chậm trễ, vội dẫn hai người bọn họ tới trước cỗ quan tài.

Hai chị em họ Ngô ngẩng người nhìn cỗ quan tài. Lư đại nhân thấy vậy, dặn dò, nói:

- Dẫn nguyên cáo Ngô Vượng tới.

- Dạ!

Đám công sai ứng tiếng, dẫn nguyên cáo tới. Lư đại nhân thấy các khâu chuẩn bị đã hoàn tất, lập tức hạ lệnh:

- Mở nắp quan tài!

- Dạ!

Đám thủ hạ ứng tiếng, dạ ran.

Mọi người bắt tay vào việc, chỉ nghe thấy tiếng búa đập vang lên chói tai. Tạm gác việc mọi người mở nắp quan tài sang một bên, giờ ta lại nói chuyện của Lưu đại nhân người huyện Chư Thành. Lưu lão gia lúc này trầm ngâm nghĩ thầm: "Khải bẩm Hoàng thượng. Vì thần được phong làm tri phủ Giang Ninh, đích thân Hoàng thượng hạ bút phê cho Lưu Dung này. Hoàng ân mệnh mạng, nặng hơn non Thái. Quân thần chẳng khác chi phụ tử, thần một lòng son sắt không quên. Tới đây nhậm chức, chỉ lo dân chúng bị oan khiên. Buồn thay tên Ngô Nhân vạn ác không tử, đã làm loạn pháp luật, bại hoại luân thường. Hân lại có quan hệ qua lại với Tổng đốc Cao Tân, chèn ép hạ thần! Cho dù tiền đồ của một tri phủ như thần có mất đi, thần vẫn quyết phá vụ án này, có vậy mới không phụ Hoàng ân của Thánh thượng đối với thần".

Tạm gác chuyện Lưu đại nhân đang nghĩ ngợi sang một bên, giờ ta lại nói tới chuyện đám sai nha. Bọn họ tay cầm búa sắt đứng bên quan tài, nhắm vào chỗ những cây đinh trên đó bỏ xuống. Sau đó lại dùng búa cạy nắp quan tài lên. Hai viên công sai ở hai bên hơi dùng sức cạy, nắp quan tài đã bật lên, rơi sang một bên. Mọi người cùng dõi mắt nhìn vào, thấy bên trong cỗ quan tài là xác người bị hại.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Công Kỳ Án* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Lý tế tác ba lần khám nghiệm xác chết oan

Lại nói chuyện đám công sai cạy nắp quan tài ra, vớt sang một bên. Mọi người nhìn vào trong. Tuy hôm ấy mới là ngày mùng một tháng mười, nhưng người chết đã được hơn chục ngày rồi. Hơn nữa, nắp quan tài vừa mở ra, gặp phải dương khí mùi hôi thối lập tức bốc lên nồng nặc. Xác chết tuy chưa bị thối rữa nhưng đã biến dạng. Mùi hôi thối nồng nặc xông vào mũi đám công sai làm họ nôn thốc nôn tháo, khó chịu vô cùng. Lưu đại nhân cũng cảm thấy khó ngửi, vội lấy lọ thuốc lá trong mình ra, đổ ra một ít, đưa lên mũi.

Vốn lọ thuốc lá này của Lưu đại nhân là dạng nước, thuốc cũng là thuốc đen nhưng ông ta không phải bỏ tiền ra mua lọ thuốc này. Hồi ông còn làm quan tại bộ Công, có người tặng lọ thuốc này cho ông ta. Tới khi Hoàng đế Cần Long ngự bút điểm danh, phong cho ông làm tri phủ Giang Ninh, Lưu đại nhân mới bàn giao công việc của bộ Công, đi suốt ngày đêm lên đường nhậm chức. Quý vị độc giả thử nghĩ xem, đã bao lâu như vậy, thuốc trong lọ cũng đã khô quắt, mùi vị cũng chẳng còn nữa. Hơn nữa, ngày thường Lưu lão gia cũng không thích dùng món này, nay bởi mùi hôi thối từ tử thi bốc lên nồng nặc quá nên ông ta mới miễn cưỡng đem ra dùng một ít, lại bảo tên người hầu đưa cho mình mấy viên tấu sa ngâm trong miệng mới thấy đỡ được chút ít.

Đại nhân lại dặn dò mọi người:

- Nhẹ nhàng khiêng cỗ tử thi trong quan tài đặt ra ngoài, để lên chiếu, không được làm quá mạnh tay.

- Dạ!

Đám nha dịch ứng tiếng, lập tức thi hành. Sáu bảy người xúm lại khiêng khiêng, lúi lúi, khó khăn lắm mới mang được cỗ tử thi đặt ra ngoài. Xong việc, mọi người đều nói:

- Đến chết mất thôi. Chưa bao giờ ngửi thấy mùi nào khó chịu như thế này. Ruột gan chúng ta đều lộn tùng phèo cả lên rất.

Lại nói chuyện Lưu đại nhân, thấy mọi việc đã xong, lại dặn tiếp:

- Tế tác, hãy tới khám nghiệm cỗ tử thi thật kỹ lưỡng, không được để sơ suất gì.

Tế tác ứng tiếng, bước lên. Lại nói chuyện chị dâu, em chồng nhà họ Ngô, hai người này vừa nhìn thấy tử thi đã rống lên khóc. Đại nhân thấy vậy, nói:

- Lúc này tạm thời không được khóc lóc!

Nha lại ứng tiếng, quát vang:

- Không được khóc. Đại nhân hạ lệnh, không được khóc.

Hai người ấy nghe vậy mới thôi, nhưng trong lòng lại thầm lo sợ, khắp mình run cầm cập.

Lại nói chuyện viên tế tác họ Lý, ông ta đã phải nhận vụ này, nên dù mùi hôi thối bốc lên nồng nặc vẫn phải cố làm như thường. Chỉ thấy ông ta vén tay áo lên, vắt tà áo quanh bụng, quần chặt lại, khom người, đưa tay ra, lấy từ ống tay áo ra một đôi đũa bằng ngà, tới trước cỗ thi thể, dùng lại, đưa mắt nhìn viên bảo chính, nói:

- Vương đại ca, mau giúp tôi cởi bỏ bộ quần áo trên thi thể nạn nhân ra để khám nghiệm cho tiện.

Bảo chính nghe vậy, trong lòng hậm hực, nghĩ: "Con khi Lý Ngũ này muốn hại ta chắc? Quanh đây có bao nhiêu người hần chẳng gọi, lại cứ nhè vào một mình ta. Mùi này quả rất khó chịu, chỉ e ta hôm nay phải nôn tới chết mất thôi". Tuy trong lòng nghĩ vậy nhưng ông không dám nói năng gì, chỉ sợ Lưu lão gia nổi giận. Nếu để Lưu đại nhân bức lên, tất gây tre sẽ in vào mông đít mình. Bảo chính chẳngặng đứng dừng, đành phải nghiêng rắng, nín thở, đưa tay ra giúp viên tế tác cởi bỏ quần áo trên cổ tử thi. Bảo chính thấy bộ quần áo trên cổ tử thi thực đẹp, trong lòng lại nghĩ: Cái này mới gọi là tương họa hóa ra lại là phúc. Đợi sau khi đại nhân khám nghiệm xong cổ tử thi này, ta sẽ mang bộ quần áo này đi giặt sạch sẽ rồi đem cầm đi, ít nhất ta cũng cầm được tám xâu tiền đồng. Xem ra phải làm vậy, nếu không, ta đã phải bỏ sức ra một cách oan uổng rồi. Cứ tưởng đây là một vụ khổ sai, không ngờ lại là thần tài tới nhà ta gõ cửa. Tạm gác lại chuyện bảo chính đang nghĩ cách kiếm tiền sang một bên, giờ ta lại nói tới chuyện của viên tế tác ông ta thấy áo quần trên cổ tử thi đã được cởi bỏ hết, vội cúi người, lấy nước đưa lên miệng, uống một ngụm, hướng về phía cổ tử thi phun ra. Sau đó lại móc thêm mười mấy bát tưới lên khắp mình cổ tử thi rồi mới chăm chú quan sát, tay cầm đôi đũa ngà kiểm tra khắp trên dưới thi thể. Đám người đứng ở hai bên đều thấy rõ ông kiểm tra rất tỉ mỉ từ lỗ mũi, lỗ mồm, khe răng, từ đỉnh đầu cho tới thái dương, lại kiểm tra xuống phía dưới, không hề phát hiện ra vết thương nào, kể cả vùng bụng trước, vùng tinh hoàn cũng khám rất kỹ. Lại cúi xuống xem xét vùng hậu môn của nạn nhân. Khám xong phần thân trước, lại lật úp xuống, chăm chú khám xét phần thân sau, kiểm tra một lượt từ đỉnh đầu, sau gáy tới dây sống lưng, vùng eo cho tới tận gót chân. Viên tế tác khám nghiệm hồi lâu, đứng dậy, tới trước mặt đại nhân, quỳ xuống, nói:

- Bẩm đại nhân, tiểu nhân đã kiểm tra kỹ lưỡng thi thể của nạn nhân, không hề tìm thấy một thương tích nào, rõ ràng người chết vì mắc bệnh.

Lưu đại nhân nghe vậy, nói:

- Rõ ràng là người kiểm tra chưa kỹ lưỡng. Hãy đi kiểm tra lại xem. Nếu có điểm nào sơ suất, coi chừng bản phủ sẽ đánh gãy chân chó của ngươi. Đi mau!

- Dạ.

Tế tác ứng tiếng, vội vàng đứng dậy, lại đi kiểm tra. Chuyện không cần phải kể.

Lại nói chuyện Lưu đại nhân ngoài miệng nói vậy nhưng trong lòng cũng thầm lo lắng. Nếu quả thực không tìm được vết thương trên thi thể nạn nhân, phải làm sao đây? Chủ của ngôi mộ là Ngô Nhân chẳng cần phải nói, lại còn có cả Cao tổng đốc nữa. Minh đối đầu với ông ta, chắc gì họ dễ dàng bỏ qua. Bởi vậy, Lưu đại nhân không lo lắng sao được?

Lại nói chuyện nguyên cáo Ngô Vương, nghe viên tế tác bẩm lại với đại nhân như vậy, nghe nói không tìm thấy thương tích trên mình tử thi thì sợ đến vãi cứt ra quần! Còn cặp chị dâu, em chồng là Triệu thị và Ngô Nhân, chúng nghe thấy vậy, trong lòng thầm mừng rỡ! Ngô Nhân phấn chấn hẳn lên, đưa mắt nhìn Lưu lão gia, nói:

- Bẩm đại nhân, cho dù thiên tử hay thứ dân đi nữa, bất cứ chuyện gì cũng phải lấy chữ lý làm đầu. Đại nhân giờ là cha mẹ của dân, cũng được coi là bậc công khanh lời nói một bề của Ngô Vương tuyệt không đáng tin, vậy mà ngài cũng không chịu nghĩ tới chữ lý. Tuy làm quan cũng có nhiều kiểu, nhưng tuyệt đối không được tách rời khỏi chữ lý. Ngài đã ngang ngược cách mất học vị cử nhân của tôi, lại vô cớ lạm dụng cực hình, quật mộ người đã chết lên để gầy vò thi thể tội ấy không nhẹ chút nào. Đại nhân cậy mình làm quan, ức hiếp dân lành, lăng nhục người có học! Nay khám nghiệm lại tử thi, không hề tìm thấy thương tích gì, mọi người ở đây đều chứng kiến, xin hỏi tôn phủ giờ phải làm sao.

Ngô Nhân còn chưa dứt lời, Triệu thị đã tiến lên, chỉ tay về phía Lưu đại nhân, nói:

- Tham quan hành sự bất công, ngang ngược quật mộ của người ta lên, đổi trắng thay đen, coi vàng cũng như thau, truyền gọi ta lên nha môn khiến ta phải mặt dạn mày dày xuất hiện trước đám đông! Ta đây vốn là con cái nhà quan, cha ta cũng là huyện lệnh vùng Sơn Đông. Không biết tham quan nhận hối lộ của ai mà sống chết gán cho ta tội hại chồng?

Triệu thị càng nói càng đắc ý. Đôi mắt hạnh của ả ngán lệ cố ý làm ra vẻ ta đây liệt nữ băng sương, là người đứng đắn. ả lại nói:

- Nay nô gia cũng chẳng thiết sống nữa, xin được cùng chồng xuống Quý Môn quan.

Nói xong vùng nhảy xuống huyết. Công sai vội tóm lấy ả, kéo lại. Lưu đại nhân thấy tình cảnh ấy lại càng sốt ruột.

Lại nói chuyện ả chị dâu Triệu thị đòi Lưu đại nhân phải chôn sống ả cùng chồng, nói xong ả nhảy ngay xuống huyết, quả là một ả điêu ngoa, đáng ghét. Lưu lão gia lúc này đuối lý, thua thiệt, biết phải ăn nói sao đây? Đại nhân đang khó xử, chợt thấy một người từ bên ngoài khu mộ tiến vào. Chỉ thấy hần trên đầu đội một chiếc mũ đã cũ, trên chóp mũ bọc đồng, mình mặc áo bào màu xanh da trời bằng lụa, lưng thắt đai lụa màu xanh, tuổi độ hơn ngũ tuần, mặt đỏ quạch, mũi trâu, mặt chi chít rỗ cùng cái miệng cực lớn. Kẻ ấy không có râu, đôi tai lớn hình vành quạt, khệnh khạng bước vào khu mộ, tới trước công án của đại nhân, đứng lại, chắp hai tay, vái một vai, nói:

- Khai bẩm đại nhân, học sinh xin có lễ chào.

Lưu đại nhân nghe vậy, biết hần là một tên học trò nghèo, lập tức mở lời, hỏi:

- Ngươi có chuyện gì mà tới nơi này?

Kính thưa quý vị độc giả, quý vị có biết người này là ai không? Hần chính là một tên tú tài của học phủ Giang Ninh, gia cảnh vô cùng nghèo khó. Cây có năm ba chữ trong bụng nên xin vào nha môn viết đơn kiện. Hần họ Chu, tên Lượng, những người đã bị hần hại từng đặt cho hần ngoại hiệu là "Thịt Thối". Ngày thường Chu Lượng giao hảo thân mật với Ngô Nhân. Hơn nữa, hần còn là bà con thân thích với ả chị dâu của Ngô Nhân. Luận vai vế, hần và

Triệu thị là hai cô cháu. Có người nói: "Cuốn sách này chỉ toàn nói xằng, khi này mới kể Chu Lượng khoảng hơn năm mươi tuổi, chị dâu của Ngô Nhân là Triệu thị năm nay mới hai mươi tư, tại sao hẳn lại là cháu của Triệu thị được?" Quý vị độc giả hẳn còn chưa rõ, thế sự ngày nay khác xa với ngày xưa. Khi này, tôi từng nói, tú tài Chu Lượng gia cảnh vô cùng nghèo khó, hẳn đành tới nương tựa nhà Ngô cử nhân, mượn danh tiếng của Ngô Nhân, hơn nữa, ngày thường còn hay vay mượn tiền bạc của nhà họ Ngô, chẳng khác gì một con chó săn của Ngô Nhân. Nếu đem Chu Lượng so sánh bối phận với Ngô Nhân thì hẳn thuộc loại bằng vai phải lứa, nhưng bởi Chu Lượng quá nghèo, vì đồng tiền nên hẳn phải thường xuyên qua lại nhà người thân, đáng nhận vai kẻ dưới, thay anh em bằng chú cháu. Nỗi khổ của kẻ không tiền tôi đã kể rõ ra rồi.

Thịt Thối Chu Lượng nghe đại nhân hỏi vậy, bầm nói:

- Đại nhân cho phép tiểu nhân được bẩm. Học sinh họ Chu, tên Lượng, với Ngô Nhân là chỗ chí thân. Tục ngữ nói: "Nhân bình bất ngữ" thực không sai, "Thủy bình bất lưu" là chuyện thường tình. Xin hỏi đại nhân một chuyện: Trên thi thể nạn nhân có tìm được thương tích gì chăng? Hay đại nhân vô duyên vô cớ dựng chuyện thị phi? Chu Lượng tôi cũng cảm thấy bất bình trong lòng. Đại nhân chắc cũng có mộ của ông cha, họ hàng, nếu có người muốn đào lên, liệu đại nhân có chịu không? Cô nhân nói rằng: Dĩ kỷ chi tâm tương nhân độ, tiểu lai vị tất bất tương đồng (đặt mình vào địa vị người khác chắc mình cũng xử sự như vậy mà thôi). Trong "Luận ngữ" còn có một câu nữa là: Kỳ thân bất chính lệnh nan hành. Hơn nữa, nhà họ Ngô ở Giang Ninh từ xưa tới nay đều có người làm quan, vậy mà đại quan vô cớ mở quan tài của nhà người ta ra, thực chẳng có chút lý lẽ nào cả. Thái thú đại nhân, làm vậy chẳng phải tổn âm đức lắm hay sao? Không phải môn sinh đây lắm mồm, chỉ vì giữa đường gặp chuyện bất bình ra tay can thiệp mà thôi.

Thịt Thối nói xong khẽ nở nụ cười, đứng sang một bên, đứng là gà rừng đòi đội mũ - Đò chim ăn xác thối. Lưu đại nhân nghe hẳn nói vậy, tức điên người hết lớn.

- Tên học trò điên cuồng kia chớ nói lung tung. Việc của bản phủ, lẽ nào người cũng đòi can dự vào hay sao? Người chẳng qua cậy mình biết võ vẽ năm ba chữ nhưng trong vụ này, người biết gì mà nói? Tú tài cùng đình khác gì cảnh củi mục? Người phải biết, ta đọc ngàn kho sách, vạn quyển kinh, giờ ta sẽ cho người sáng mắt ra, cho người biết thế nào là hối không kịp!

Lại quát lớn:

- Thư sinh ngông cuồng người hãy tạm lui ra, nếu không, chí thánh tiên sư quyết không dung!

Quay lại dặn dò thủ hạ:

- Tạm tống hẳn vào khu mộ kia!

Đám công sai chạy ủa lên, lôi kéo hẳn, dẫn đi. Họ nắm lấy cổ tên thư sinh nghèo này đẩy ra ngoài, khiến hẳn cuống lên, mặt mũi đỏ bừng, kêu lớn:

- Hay, hay, hay, lắng nghe người có học, thứ chẳng ra sao cả. Để xem sau này ra sao? Vô duyên vô cớ, món nợ này ta phải trả đủ với nhau!

Lại nói chuyện Lưu đại nhân sai đuổi cổ tên thư sinh ngông cuồng kia ra ngoài nhưng vẫn chưa hết giận. Lại nghe thấy chị dâu của Ngô cử nhân lớn tiếng kêu gào, khóc lóc, nói:

- Tham quan, có phải người muốn lấy mạng của nô gia không? Nô gia không sống nổi nữa rồi. Tuy ta chỉ là vợ sau của người đã chết nhưng rốt cuộc vẫn là vợ chồng với nhau, nở lòng nào nhìn người chết bị phơi bày thế này?

À vừa gào khóc, vừa lăn lộn bừa trên mặt đất. Quý vị độc giả thử nghĩ xem, loài sói núi, cầm thú làm hung như vậy, bảo Lưu đại nhân nhìn sao cho nổi. Đại nhân thấy vậy, trong lòng cũng cảm thấy khó xử.

Lại nói chuyện viên tế tác tới trước cổ tử thi, kiểm tra thực kỹ lại một lượt vẫn không hề tìm thấy thương tích gì. Ông ta lại tới trước công án của Lưu đại nhân, quỳ xuống, nói:

- Bẩm đại nhân, tiểu nhân đã khám nghiệm thật kỹ, quả thực không tìm ra thương tích gì. Nếu tiểu nhân có điều chi sơ suất, xin được chịu tội.

Lưu đại nhân nghe viên tế tác nói, trong lòng thầm nghĩ:

- Không ổn.

Rồi vội vàng đứng dậy, nói:

- Bản phủ sẽ đích thân khám nghiệm.

Nói xong sai bước đi ra khỏi án đường. Viên tế tác thấy vậy vội vàng đứng dậy, tới trước cổ tử thi, đứng lại, lại dùng đôi đũa ngà chỉ cho đại nhân thấy, nói rõ đây gọi là gì, là gì, chỗ nào là điểm yếu hại chí mạng trên thân thể.

Ông ta chỉ hết một lượt các bộ phận trên mình nạn nhân. Quả đúng không tìm ra bất kỳ một vết thương nào. Sắc mặt Lưu đại nhân chợt biến đổi, tấm lưng gù của đại nhân như thẳng lên một chút.

Lưu đại nhân thầm nghĩ: "Không ổn, chuyện này ta không gánh vác nổi rồi. Tên giặc Ngô Vượng nói rõ ràng người này bị hại chết, sao lại không tìm thấy thương tích trên thi thể nạn nhân? Hay đó chỉ là những lời nói sàm của hắn, nếu không, tại sao chẳng tìm thấy bất kỳ một dấu vết nào?"

Đại nhân càng nghĩ càng hối hận, cuống lên, mồ hôi vã ra như tắm. Đại nhân còn đang lo lắng, chợt lại thấy Chu Lượng vốn bị tống ra ngoài khi nãy giờ

lại bước vào. Khi này, hắn đã nghe thấy rất rõ, do đó mới quay trở lại trước mộ, cãi lý với đại nhân thêm lượt nữa. Hắn cậy mình là người có học, muốn xả nổi hận bị tống cổ ra khi này, muốn giữ lại chút thể diện để sau này còn có thể vào trong nha môn viết đơn kiện. Lúc này, Chu Lượng đưa mắt nhìn đại nhân, mỉm cười, nói:

- Đại nhân, rốt cuộc thi thể thế nào? Có tìm được vết thương nào không? Xin hãy nói rõ ra. Chuyện như vậy mà ông cũng làm được, còn coi thường cả người có học nữa.

Thịt Thối càng nói càng đắc ý khiến vị đại nhân huyện Chư Thành tức điên cả người. ông ta đưa tay ra, chỉ vào tên tú tài họ Chu, miệng quát vang:

- Tên cuồng đồ thư sinh kia nói ít thôi! Người dám nói với ta bằng lời lẽ như vậy sao? Dám coi khinh quan lại của Hoàng gia. Thiết nghĩ, đợi bản phủ xử lý xong vụ này sẽ cho người một trận, để người biết thế nào là hối cũng đã muộn.

Thịt Thối nghe vậy, bật cười ha hả, nói vang:

- Mong tôn giá hãy nghe cho kỹ. Quan phủ ta cũng gặp không ít, từ đốc phủ cho tới quan huyện, tuy mỗi người có cách hành sự riêng nhưng ta chưa từng thấy ai xét việc như quý phủ đại nhân ngài. Đã không phân biệt rõ thị phi lại tự tiện ép người ta đào mộ người chết lên.

Tên cuồng sĩ nói xong, quay sang phía Ngô Nhân, gọi hắn là "Ngô lão tiên sinh", nói:

- Ta hãy kiện lên quan trên, tôi sẽ đứng ra làm chứng.

Không lo đốc phủ không đứng ra bảo vệ cho ta. Từ xưa tới nay, ta chưa từng thấy ai xử án như vậy. Chu Lượng chưa kịp dứt lời đã thấy Triệu thị chạy thẳng tới trước mặt Lưu đại nhân, vờn tay ra tóm lấy vị đại nhân người huyện Chư Thành. Ngô cử nhân thấy vậy cũng xông lên, tóm lấy tay áo đại nhân quyết không chịu buông ra. Thịt thối cũng xông vào giúp một tay, khiến cho vị đại nhân huyện Chư Thành căng sứt ruột.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Công Kỳ Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Loạn nhân luân, chị dâu gian dâm với em chồng

Lại nói chuyện ba người kia một mực lôi kéo Lưu đại nhân đi ra khỏi khu mộ địa. Chúng đòi đại nhân tới chỗ Cao tổng đốc để nhờ ông ta xét xử vụ này. Lưu đại nhân thấy vậy, nói:

- Thế này là thế nào? Dám lôi kéo mệnh quan của triều đình, phản rồi, phản rồi.

Chu tú tài nghe đại nhân nói vậy, cũng nói:

- Đã là mệnh quan triều đình, làm gì cũng phải xét tới lý lẽ ông vô duyên vô cớ đòi quật mả người ta lên, khám nghiệm lại tử thi không tìm thấy thương tích gì. Xin hỏi đại nhân, trong vụ này ngài có sai không?

Lưu đại nhân chưa kịp nói gì, bỗng thấy một người từ trong đám đông bước ra, nói:

- Chu Lượng? Người muốn can thiệp chuyện bất bình, ta đây cũng muốn can thiệp nữa!

Thịt Thối nghe vậy, lại tưởng đó là người trong đám lâu la phe mình, vội nói:

- Mau tới đây, chúng ta cùng lôi hắn lên nha môn của Cao đại nhân?

Người kia nói:

- Lôi ai vậy? ông đây còn muốn lôi tên chó đẻ người đi đây! Tên trướng thối.

Chu Lượng nghe vậy, hỏi:

- Tại sao lại chửi ta?

Người kia nói:

- Chửi không thì nhẹ nhàng cho người quá rồi. Ta còn muốn dạy cho người một bài học nữa đây!

Người ấy vừa nói vừa xông tới, đưa tay ra, tóm lấy gáy thư sinh ngông cuồng có ngoại hiệu Thịt Thối này, nói:

- Người qua đây!

Rồi xô một cái thật mạnh, đẩy ngã tên thư sinh ngông cuồng. Lại nói chuyện lúc này bọn Trần Đại Dũng xông cả lên, lôi một nam, một nữ kia ra. Lưu đại nhân thoát khỏi sự lôi kéo của chúng, vội ngồi lên án đường, nói:

- Thực là một lũ đáng ghét!

Vừa nói, đại nhân vừa đưa mắt nhìn người vừa lôi Chu Lượng ra kia. Thấy người ấy trên đầu đội một chiếc mũ dạ, mình mặc áo bào màu xanh nhàn nhúm, người lấm be bét dầu mỡ, bên trong không mặc áo chèn, để hở cả ngực, lưng không thắt đai mà quấn quanh bằng một xâu tiền. Người ấy chân đi vớ trắng, giày đoạn nhẹ, đôi mắt nhỏ sáng lóng lánh, thì ra chính là Ngô Nhị trong tù quán hôm trước. Lưu đại nhân thấy vậy trong lòng thầm nghĩ. Hôm nay hẳn đã xuất đầu lộ diện, sự việc chắc sẽ có bước chuyển biến. Đề bản phủ xem sao đã.

Lại nói chuyện Ngô Nhị Phi tóm lấy gã thư sinh ngông cuồng, nói:

- Ta nói cho đứa con hoang năm cha ba mẹ ngươi biết: Ngươi cùng Ngô cử nhân thông mưu hại mạng người, lăng nhục quan trên, chắc ngươi không ngờ chính mắt ta chứng kiến tất cả. Ông đây chẳng hẹp hòi gì mà không nói cho ngươi biết: Ông đây là một con mèo đêm (chỉ tên ăn trộm), hôm ấy ông tới thăm nhà hân, đứng bên ngoài cửa sổ, chọc thủng một lỗ, nhòm vào, thấy ả kia cùng gã đàn ông đang đứng phía nam kia thì thầm to nhỏ với nhau. Lão gia ở bên ngoài nên không nghe rõ. Chúng trò chuyện với nhau xong, ả kia ôm lấy đầu người đàn ông đang nằm trên giường, tay nắm cây gậy gỗ to bằng trái hạnh đào dài hơn ba thước. Gã đàn ông kia đưa cho ả chiếc bình sứ, hai đứa chúng nó đè người nằm trên giường. Ta cũng không nhìn rõ chúng dùng thủ pháp gì để hại chết người ấy. Nhưng đó là những gì chính mắt ta nhìn thấy. Ngươi lại dám đối gạt quan trên, nay ta sẽ đứng ra làm chứng?

Cặp chị dâu, em chồng nhà Ngô Nhân nghe vậy đều sợ mất hồn. Ngô Nhân nghĩ thầm: Không ổn, ta phải cẩn thận hơn nữa mới được. Nếu để người này vạch tội ra, hai đứa bọn ta phải táng thân là cái chắc. Nghĩ xong, chân hân tiến về phía Ngô Nhị, miệng nói:

- Thì ra là tên trộm chuột ngươi, ngấm ngấm lên vào nhà ta định khua khoắng, nhìn lên thấy bọn ta. Đúng vậy, khi ấy bọn ta đang ôm giữ người bệnh, còn ta có đưa bình sứ cho chị dâu, nhưng đó là bình đựng thuốc. Vậy mà ngươi lấy chuyện ấy mà vu vạ cho bọn ta!

Ngô Nhân chưa nói hết câu, tên Thập Thối đã tiếp lời:

- Chắc hẳn ngươi có thù hận gì với người nhà họ Ngô nên hôm nay mới ra đây vu vạ cho người ta. Chúng ta không cần nói năng lời thôi ở đây, mau tới nha môn của phủ đài đại nhân nhờ ông ta phân xử.

Tên cuồng đồ càng nói càng đắc ý. Ngô Nhị nghe hân nói vậy nổi giận đùng đùng, xông lên đòi đánh tên Thập Thối. Lưu đại nhân nói:

- Không được đánh nhau! Bản phủ tự có cách xử lý!

Lại nói tiếp:

- Người kia buông tay ra, qua đây, bản phủ có chuyện muốn hỏi.

Ngô Nhị nghe vậy mới thả tay ra, bước tới trước mặt đại nhân, đứng lại. Đám công sai nhất tề quát vang:

- Quỳ xuống, quỳ xuống!

Đại nhân thấy vậy, nói:

- Không cần ra oai với hân.

- Dạ!

Công sai ứng tiếng, đứng lui hai bên. Lại nói chuyện Lưu lão gia đưa mắt nhìn Ngô Nhị, nói:

- Người có nhận ra ta không?

Ngô Nhị nghe hỏi, trả lời, nói:

- Tiểu nhân không nhận ra lão gia!

Đại nhân nói:

- Ngươi thử nhìn kỹ lại xem.

Ngô Nhị chăm chú nhìn lên, miệng lẩm bẩm nói:

- Hà hà, đúng rồi!

Rồi nói:

- Tiểu nhân nhận ra rồi. Đại nhân là lão già bán bánh trong quán rượu hôm trước.

Lưu đại nhân nói:

- Nhân lực tốt lắm, tốt lắm!

Ngô Nhị nghe đại nhân nói vậy, sợ hãi giật thót mình.

Quý vị độc giả thử nói xem tại sao hắn lại sợ. Cũng bởi hôm ấy trong quán rượu, hắn coi Lưu đại nhân như một người bán bánh bình thường khác, đã đem đại nhân ra làm trò chơi, còn đòi đại nhân vào trong đánh bạc khiến người khó xử, lại ăn không một chiếc bánh của đại nhân. Bây giờ hắn mới biết, thì ra ông già bán bánh ấy chính là tri phủ giả dạng, bảo sao hắn không sợ hãi.

Lại nói chuyện Ngô Nhị nghe đại nhân nói vậy, hắn vội cho tay vào trong lòng, lấy ra hơn trăm đồng tiền được xâu trong một sợi dây, tháo mỗi buộc, lấy ra sáu đồng, nói:

- Hôm ấy tiểu nhân còn thiếu tiền bánh của đại nhân?

Lưu đại nhân nói:

- Có gì mà phải để tâm. Cứ coi như ta cho người chiếc bánh ấy?

Đám thư lại đứng ở hai bên thấy đại nhân nói vậy, ai nấy đều nhếch môi cười. Lưu đại nhân lại hỏi:

Bản phủ hỏi người, chuyện trong nhà họ Ngô là do chính mắt người nhìn thấy sao?

Ngô Nhị nói:

- Tiểu nhân sao dám nói càn trước vị lão gia bán bánh là ngài!

Đại nhân nghe vậy cười thầm, nghĩ: "Hay cho tên thô lỗ!".

Rồi nói:

- Người đã nhìn thấy rõ ràng, tại sao khi này bản phủ khám nghiệm tử thi, người không ra khai báo? Hơn nữa, người nói trong chiếc bình sứ ấy chắc chắn là thuốc độc. Nếu là đã bị đầu độc chết, tại sao thất khiếu của thi thể không có màu đỏ hoặc xanh lục, toàn thân cũng không ngả sang màu tím? Tại sao lại vậy?

Ngô Nhị nghe hỏi, nói:

- Tôi làm sao biết được. Nếu không, tôi đã dùng dao rạch bụng tử thi ra xem rồi. Con mẹ cái xác chết rồi vẫn còn vô dụng này!

Lưu lão gia nghe Ngô Nhị nói vậy, đột nhiên tỉnh ngộ.

- Ái chà, ý này không tồi chút nào. Kiểm tra bên ngoài không được kỹ, còn bên trong ra sao, bản phủ sao rõ được? Lời của Ngô Nhị có lý lắm. Ta phải làm vậy thôi.

Đại nhân nghĩ xong vội hạ lệnh:

- Ngô Nhân, Triệu thị và tên thư sinh cuồng đồ kia nghe đây.

Bản phủ quát mồm lên không phải vì vô duyên vô cớ. Các người thử nghĩ xem, bản phủ từng giữ chức vụ trung đường, lẽ nào không hiểu luật nhà Đại Thanh? Đào mộ, mở quan tài không phải vì ta, mà bởi ta được Thánh chúa đích thân chỉ tên, sai đi giải quyết dân tình. Các người không cần phải vội, chỉ chút nữa thôi sẽ rõ cả. Nếu tử thi không phải vì bị hại mà chết. Lưu mẫu nguyện bỏ quan xin chịu tội.

Đại nhân nói xong, quay đầu qua bên, nói:

- Tể tác nghe lệnh. Mau mổ bụng thi thể ra xem, tất sẽ rõ đầu đuôi sự việc.

Đại nhân nói:

- Hôm nay muốn làm rõ vụ án này, nhất thiết phải dùng dao mổ bụng nạn nhân ra mới biết được.

Lưu đại nhân còn chưa nói hết câu, hai nam, một nữ nhà họ Ngô đã kêu gào ầm ĩ lên, nói:

- Tên tham quan vô lại! Đã tự tiện đào mộ người ta, cạy nắp quan tài khám nghiệm xác chết, vậy mà còn chưa thôi, tiếp tục đòi mổ bụng xác chết nữa.

Lại nghe Triệu thị gào khóc, nói:

- Chồng tôi không biết đã phạm phải tội lỗi gì mà khi chết rồi, còn bị người ta giày vò thi thể, đòi mổ bụng thể này?

Ả làm bộ làm tịch, không ngớt kêu gào, khóc lóc.

Lại nói đại nhân căn dặn tể tác Lý Ngưu:

- Mau mổ bụng nạn nhân ra, kiểm tra cho kỹ lưỡng!

Viên tể tác ứng tiếng, không dám chậm trễ, vội xoay mình, bước tới trước thi thể, dừng lại. Chỉ thấy những người hiếu kỳ tới xem quanh khu mộ bàn tán xôn xao cả lên, nói:

- Xem kia. Mổ bụng đó. Phanh bụng đó! Chỉ một lúc nữa thôi, cái xác ấy sẽ bị chia ra làm nhiều mảnh!

Rồi họ hè nhau kéo tới gần xem cho rõ. Đại nhân thấy vậy, dặn dò đám công sai:

- Bảo với họ không được chen lấn, kêu gào.

Công sai ứng tiếng, truyền đạt lại lệnh của đại nhân, nói:

- Đại nhân dặn rằng không đủ chen lấn, kêu gào. Ai không nghe sẽ bị lôi ra chém.

Đám người hiếu kỳ nghe vậy mới không dám huyên náo nữa. Lại nói chuyện viên tể tác rút con dao nhọn ra, khê lau vào ống giày, sau đó cúi mình, chọc vào bụng tử thi, rạch "soạt" một nhát, ổ bụng bị phanh ra, miệng lầm bầm nói: "Đắng cay chua chất ngọt bùi đều ở cả đây" rồi đưa tay bốc lục phủ ngũ tạng của nạn nhân ra khỏi ổ bụng, bày lên chiếc chiếu, khám nghiệm thực tế, vẫn không tìm ra nguyên do. Ông ta xoay mình, tới trước mặt đại nhân, chấp tay vái, nói:

- Bẩm đại nhân đã khám nghiệm kỹ ngũ tạng, vẫn không tìm ra manh mối.

Đại nhân nghe vậy, trong lòng thâm kinh hãi, cái lưng gù của ông ta lại thẳng hơn chút nữa, nghĩ thầm:

- Không ổn rồi, đã kiểm tra kỹ lưỡng từ trong ra ngoài mà vẫn không tìm được thương tích. Xem ra người này đúng là chết bệnh. Ta phải ăn nói sao đây? Khám nghiệm từ ngoài tới trong tử thi, âm ỉ cả nửa ngày trời vẫn không tìm được chút chứng cứ nào, lại cách tuốt mất học vị cử nhân của Ngô Nhân. Bản phủ rắc rối to rồi. Mất chức quan này là chuyện nhỏ, làm bẩn danh tiếng ông cha nhà họ Lư mới thực là tội lớn. Nghĩ lại ngày xưa, cha ta làm tể tướng trong triều, danh tiếng vang lừng bốn cõi. Nay Lư mỗ gây ra vụ này, tự lấy làm hổ thẹn trước vong linh người. Cha ta trong cơn giận dữ đã trở mặt, hai vị huynh trưởng đều đã qua đời! May có Hoàng thái hậu viết cho một lá đơn bảo đảm cứu mạng cho Lư Dung này và đã được Lão Phật gia Càn Long ân chuẩn, lại ngự bút điểm ta làm tri phủ Giang Ninh. Hoàng ân đối với ta quả là nặng như non Thái. Lư mỗ cũng nguyện một lòng son sắt, chỉ mong được tận trung cho tròn đạo thần tử. Tại sao ông trời lại không cho Lư Dung này được toại nguyện, gặp phải quái sự ở Giang Ninh? Sự việc tưởng đã có đủ bằng chứng, vậy mà khi sờ tới lại hóa ra chẳng có tẹo nào? Ta phải làm sao đây? Cho dù là thần tiên cũng phải bó tay thôi. Đại nhân càng nghĩ, càng cảm thấy lo lắng, thực chẳng khác nào ngồi trên than hồng vậy. Chỉ thấy đại nhân toát mồ hôi khắp mình, nghĩ đi nghĩ lại vẫn không tìm ra được kế gì. Đại nhân ngẫm nghĩ một hồi, đưa mắt sang phía Ngô Nhị nói:

- Khi này bản phủ sai người mổ bụng tử thi ra khám nghiệm, khám đủ cả ngũ tạng vẫn không tìm được chút bằng chứng nào. Giờ phải làm sao đây?

Ngô Nhị nghe vậy, nói:

- Thế thì khó thật. Khám nghiệm không tìm thấy thương tích, nhưng rõ ràng chính mắt tiểu nhân thấy thế. Thấy ả kia đè lên mình nạn nhân, nhưng tiểu nhân lại không thấy ả ra tay như thế nào. Ôi, cũng chỉ tại cái mồm khốn nạn của tiểu nhân nhanh nhẩu đoảng, thích xen vào chuyện người khác nên mới khiến đại nhân bị liên lụy.

Rồi lại nói:

- Đại nhân chớ nên lo lắng, tiểu nhân còn một kế này.

Lư đại nhân nói:

- Có kế gì?

Ngô Nhị nói:

- Chi bằng đại nhân hãy bắt tiểu nhân, khép tội vu cáo người lương thiện để đại nhân thoát vạ lây. Còn tôi cũng thoát khỏi cảnh sống lê la thường ngày. Vậy là ổn!

Lư đại nhân nghe Ngô Nhị nói vậy, nghĩ thầm:

- Thực là bức hảo hán lòng dạ ngay thẳng!

Rồi xua tay, nói:

- Làm vậy không được. Làm vậy không được!

Ngô Nhị nói:

- Nếu không làm vậy thì làm sao bây giờ?

Tạm gác chuyện Ngô Nhị và Lưu đại nhân nói chuyện với nhau qua một bên, giờ lại nói tới hai chị em nhà họ Ngô và gã cuồng đồ thư sinh họ Chu. Ba đứa bọn chúng thấy Lưu lão gia hạ lệnh mổ bụng tử thi, chúng nhất tề hò hét kêu lớn:

- Tham quan, người là quan phụ mẫu của cả một phủ mà lại làm việc xằng bậy như vậy, há chẳng phải đã phụ tước lộc của triều đình ban cho sao? Tiếc thay người lại giữ chức tri phủ này!

Đại nhân nghe chúng nói vậy, trong lòng vừa giận, vừa lo, bỗng nghe Ngô Nhị nói:

- Lạ thực, khám nghiệm cũng không tìm ra, kiểm tra bằng nước cũng không có kết quả, mổ bụng kiểm tra ngũ tạng cũng không thấy gì. Chẳng lẽ lật tung gan ruột của hắn lên để kiểm tra mới được hay sao?

Câu nói vô tâm này của tên lưu manh Ngô Nhị đã khiến đại nhân bừng tỉnh ngộ, nói:

- Ái chà vụ này nếu không phải là thuốc độc thì chắc chắn phải ăn thứ gì đó vào bụng, sau đó theo phân đi ra ngoài. Cần gì phải lột ruột tử thi? Chỉ cần tuốt sạch những thứ bên trong ra là rõ thôi mà.

Đại nhân nghĩ xong cao giọng dặn dò:

- Tể tác hãy nghe cho kỹ đây: Hãy mau tuốt sạch những thứ có trong ruột và dạ dày của nạn nhân ra, chắc chắn sẽ biết được duyên cớ bên trong.

Tể tác nghe vậy, không dám chậm trễ, lại lấy con dao ra cầm trên tay, cúi đầu, chăm chú nhìn lên chiếu, nhắm chuẩn vào một chỗ, đâm dao xuống, rạch ra, lại chú tâm quan sát. Tể tác bỗng giật mình, khẽ run người, gầy một thứ ra khỏi đồng ruột.

Lại nói tể tác dùng dao rạch ruột nạn nhân ra, ngay lập tức, mùi hôi thối bốc lên nồng nặc, phân cùng một thứ khác tràn ra. Mọi người thấy vậy, đồng thanh kêu lớn:

- Có rồi, có rồi! Tại sao trong bụng tử thi lại có thứ này, kỳ lạ thực!

Tạm gác chuyện mọi người còn đang bàn tán xôn xao lại, giờ ta nói tới chuyện Lưu đại nhân nghe người ta nói: "Có rồi", đại nhân vội vàng đứng dậy, tiến lên. Thì ra đó là một con rắn Thái Hoa dài hơn một tấc ở lẫn trong đồng phân. Quý vị độc giả thử nghĩ xem, tại sao trong bụng nạn nhân lại có vật này? Quả đúng là ngàn vạn người cũng không ngờ được chuyện này.

Lại nói chuyện đại nhân thấy vậy, nói:

- Kẻ hiểm thực. Kẻ độc lắm!

Nói xong, xoay mình trở lại công án, ngồi xuống, dặn dò tả hữu:

- Lôi ba kẻ kia ra, chuẩn bị hình cụ!

Thủ hạ dạ ran, đem gậy gộc, bàn kẹp ra trước công án. Đám tả hữu lôi ba kẻ kia ra. Bọn chúng nhìn thấy tang chứng, vật chứng đều đủ cả, đưa nào đưa nấy sợ đến hồn xiêu phách lạc tới lúc này mới chịu quỳ xuống. Lưu đại nhân thấy vậy, dặn dò thủ hạ:

- Hãy dùng hình với tên tội đồ vạn ác không từ Ngô Nhân trước. Sau đó hãy kẹp tay ả dâm phụ vô sỉ Triệu thị kia!

Đám công sai dạ ran, nhất tề lôi hai đứa thúng ra tra khảo. Đại nhân quát dùng hình. Thủ hạ lập tức thi hành. Ngô Nhân, Triệu thị không chịu nổi, ngất đi. Đại nhân sai tạt nước lạnh cứu tỉnh lại rồi mới hỏi:

- Các người còn gì nói nữa không? Còn không mau thành thực khai nhận? Nếu có nửa lời gian trá, mạng chó của các người e khó bảo toàn.

Hình phạt hiệp côn, kẹp tay, đại nhân dùng để tra tấn chúng vốn là nhưng hình phạt tàn khốc nhất trong năm loại cực hình. Tuy bọn chúng lòng dạ vô cùng ác độc nhưng rốt cuộc tâm thân vẫn là thịt, là xương, chịu sao cho thấu những đau khổ ấy Vừa nghe đại nhân hỏi vậy, chúng đã vội nói:

- Xin khai, xin khai!

Triệu thị mở miệng khai nhận trước, nói:

- Bẩm đại nhân, do chồng của phạm phụ là Ngô Tường lấy nô gia là người thứ hai chưa đầy ba tháng đã lên Bắc Kinh buôn bán tới năm năm trời không về nhà lần nào, nô gia với chủ em chồng Ngô nhân đây cùng trong cảnh đơn độc nên đã lén lút quan hệ với nhau. Không ngờ tháng trước, chồng của phạm phụ là Ngô Tường đột nhiên từ Bắc Kinh trở về, không ngờ anh ta lại mắc phải chứng liệt dương, trở thành đồ bỏ! Nô gia bàn với chủ em chồng mưu hại Ngô Tường. Lúc đầu chủ ấy không nghe, sau rồi mới chịu nhận lời, nhưng bọn nô gia chưa tìm được vật gì để thi hành độc kế. Một hôm nô gia đi dạo trong vườn chợt nhìn thấy dưới gốc cây hoa có một con rắn nhỏ quấn quanh. Phạm phụ vừa nhìn thấy nó, đã nảy ra kế, vội dùng chiếc bình sứ, bắt lấy con rắn nhốt trong đó. Hôm ấy là ngày mười một tháng chín. Suốt ngày nô gia chăm lo nuôi con rắn ấy đợi mãi vẫn chưa có cơ hội. Tới hôm

trước đây là ngày hai mươi bảy, vào khoảng canh hai, chồng của nô gia say rượu trở về vừa vào trong nhà đã nằm thẳng cẳng trên giường, bất tỉnh nhân sự. Nô gia thấy vậy, vội gọi chủ em chồng Ngô Nhân vào phòng, đưa chiếc bình sứ cho chủ ấy, bảo chủ ấy hỗ trợ nô gia giữ chặt cổ Ngô Tường, dùng một ống trục nhỏ dài hơn hai xích, bỏ con rắn vào trong đó rồi đầu này cắm vào miệng gã say. Đầu kia đốt hương châm vào đuôi rắn. Con rắn bị bỏng, đau đớn không chịu nổi cổ bò chạy tháo thân bằng đầu ống này nên mới chui vào họng gã say rồi bò thẳng xuống ngũ tạng. Chính vì vậy mà không tìm được vết thương nào bên ngoài thi thể. Bọn nô gia hại người như vậy đó.

Đại nhân nghe Triệu thị kể xong, tức đến nỗi đỉnh đầu bốc khói nghiến răng ken két, nói:

- Thế gian hiểm có ai ác độc như ngươi. Xứ ngươi tội lỗi xem ra vẫn còn nhẹ.

Rồi lại quay sang hỏi Ngô Nhân:

- Có đúng các ngươi dùng cách ấy để hại mạng người không?

Tên tội đồ gục đầu lạy, nói:

- Những lời Triệu thị vừa kể đều đúng cả.

Lưu đại nhân nghe xong, nhắc bút lên, viết bằng cáo trạng: Ngô cử nhân thực là loài cầm thú, gian dâm với chị dâu lại thông mưu hại chết anh ruột, làm bại hoại luân thường, thực không còn tính người, lập tức xử trảm. Triệu thị làm điều cùng hung cực ác, trái với mệnh trời, xử tội lăng trì, phân thân làm vạn mảnh. Tú tài Chu Lượng ưa can thiệp chuyện thiên hạ, cách bỏ học vị tú tài, phạt đánh ba mươi trượng, phạt giam hai tháng. Ngô Nhị tuy là kẻ trộm nhưng hành vi chưa thành. Hơn nữa, hắn có công tố giác vụ án, dám làm dám chịu, dám tố cáo bất bình, thưởng cho năm chục lạng bạc trắng. Từ nay về sau phải bỏ nghề trộm cướp, chăm chỉ làm ăn.

Lưu đại nhân xử vụ quật mồ khám nghiệm tử thi làm chấn động cả thành Kim Lăng. Mọi chuyện đã xong, Lưu đại nhân lên kiệu về nha môn.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Công Kỳ Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Khách buôn họ vương nghỉ trọ gặp kẻ cướp

Lại nói chuyện Lưu đại nhân xử vụ cặp chị dâu, em chồng Ngô Nhân, Triệu thị dùng rắn hại mạng người khiến quân dân trong phủ Giang Ninh không ai không kinh ngạc. Họ đều nói Lưu đại nhân là viên quan phủ tốt, trong như nước, sáng như gương, thực khiến người ta phải kính trọng.

Tạm gác chuyện dân chúng bàn tán về Lưu đại nhân. Giờ ta quay lại chuyện khi Lưu đại nhân xử xong vụ đào mộ, trên đường trở về nha phủ. Chuyện đêm ấy không cần phải kể. Sáng sớm hôm sau, đại nhân trà nước, ăn điểm tâm xong, lập tức hạ lệnh thẳng đường. Nha dịch, thư lại sắp hàng đứng hai bên dưới công đường. Lưu đại nhân đang định xử án cho dân, bỗng bên ngoài nha môn có một người chạy vào, nói:

- Oan quá, oan quá? Xin thanh thiên đại lão gia cứu mạng!

Bỗng thấy ngoài cửa có tiếng kêu to:

Oan ức quá, oan ức quá! Xin thanh thiên đại lão gia cứu giúp, tên chủ trang đáng ghét vu cáo cho tiểu nhân.

Lưu đại nhân dặn dò thư lại:

- Mau ra ngoài dẫn người kêu oan vào đây.

Nha dịch trực ban vội chạy ra ngoài, tới trước công, nhìn ra, thấy có hai người. Viên công sai thấy vậy, vội hỏi:

- Không được kêu gào ầm ĩ ở đây. Đại nhân lệnh các người mau vào trong.

Hai người ấy ứng tiếng, nói:

- Dạ, dạ? Bọn tiểu nhân tới đây cũng chỉ vì muốn vào gặp đại nhân.

Nói xong, tiến vào công đường. Công sai cao giọng bẩm rõ, đại nhân ngồi trên công đường chăm chú nhìn xuống, thấy hai hàng quan lại đứng hai bên. Lại thấy có hai người từ bên ngoài bước vào. Đại nhân quan sát diện mạo họ trước rồi mới hỏi nguyên nhân sau. Chỉ thấy: Trên đầu đội mũ dạ, mình mặc áo chèn, áo bào đều bằng vải thô, lưng thắt đai vải bông, chân đi vớ trắng, giày xanh, tuổi trạc năm mươi, hành động rụt rè, thỉnh thoảng lại húng hắng ho. Người ở phía sau đầu đội mũ nhỏ, mình mặc áo lụa màu xanh, tuổi độ năm mươi, chân đi đôi giày vải, tướng mạo không giống loại hung tàn, mặt mày xem ra có vẻ thành thực. Họ tới dưới công đường, quỳ xuống. Công sai bẩm báo xong đã lui về vị trí của mình. Lưu đại nhân ngồi trên công đường xem

xong, hỏi vọng xuống:

- Hai người các người tại sao lại đến đây? Hãy lần lượt kể rõ cho bản phủ nghe.

Lưu đại nhân từ khi sinh ra đã có số thành một vị thần từ tài năng. Từ xưa tới nay, cách hỏi chuyện của ông ta khác với các quan khác. Không hề có thái độ giận dữ, hung tàn. Đầu tiên, ông thường quan sát sắc diện của kẻ tới kêu oan, đánh giá xem ai phải, ai quấy. Xem xong mới bắt đầu hỏi:

- Hai người các người là dân vùng nào? Sinh sống bằng nghề gì? Hai người tới bởi một chuyện hay mỗi người có một chuyện riêng? Các người hãy lần lượt kể rõ cho bản phủ nghe. Nhớ kỹ, không được tranh cãi trên công đường, không được quanh co, nói lời sai trái.

- Dạ!

Hai người cùng ứng tiếng, dập đầu lạy. Sau đó, người có vẻ lớn tuổi hơn kể trước: Ông ta dập đầu lạy, nói:

- Bẩm Thanh thiên đại lão gia. Tiểu nhân nhà tại huyện Cú Dung, có mở một quán trọ bên bến đò Long Đàm. Tiểu nhân họ Thịnh, tên gọi Thịnh Công Phổ, năm nay sáu mươi tư tuổi, từ trước tới nay đều sống nhờ nghề kinh doanh hàng quán, luôn buôn bán sòng phẳng, không hề bắt chẹt ai bao giờ. Ngày hai mươi ba tháng trước, vị khách này vào quán trọ của tiểu nhân. Trong hành lý của anh ta có rất nhiều tiền bạc. Anh ta cười lừa tó. Tiểu nhân hỏi lai lịch của anh ta, anh ta xuống lừa, nói với tiểu nhân rằng anh ta ở phủ Thái Nguyên, đi buôn tơ lụa, nay trên đường trở về nhà, đợi tới mùa xuân sang năm sẽ lên Bắc Kinh tiếp tục buôn bán, xin trọ lại trong khách điểm của tiểu nhân một đêm, sáng hôm sau sẽ lên đường sớm. Tiểu nhân nghe anh ta nói vậy, giật mình kinh hãi, nói với anh ta rằng: "Đã biết mình mang theo nhiều tiền bạc, tại sao còn đi theo lối này? Gần đây xuất hiện một bọn cướp hoành hành rất ghê gớm. Cách đây ba mươi dặm về phía tây bắc, trong khu rừng có một ngôi miếu thờ Ngọc Hoàng Đại Đế. Trong miếu trước đây cũng có sư tăng trụ trì nhưng nay, họ đã bị lũ cướp này đuổi đi, rồi chúng dùng luôn nơi ấy làm sào huyệt. Nghe nói bọn chúng có tận hai mươi người, chuyên chặn đường đánh cướp các thương gia và người qua đường. Nếu ông không có hành lý gì thì cứ đi lại tự nhiên. Nếu không, chỉ sợ không những tiền bạc mất hết mà ngay cả tính mạng cũng không còn. Ông đi ngang qua đó, lẽ nào lũ chúng chịu buông tha cho?" Bẩm đại nhân, vị khách này nghe vậy lo sợ rụng rời, vội nhảy lên lưng lừa bỏ đi. Tiểu nhân giữ ông ta lại.

Lưu đại nhân nghe nói tới đây, ngồi trên công đường, nói:

- Thịnh Công Phổ!

- Dạ. Có tiểu nhân.

- Bản phủ hỏi người: Có phải vị khách này tới quán trọ của người ngày hai mươi ba không? Có phải người bảo với ông ta: Cách bến đò Long Đàm hai mươi dặm về phía tây bắc có ngôi miếu thờ Ngọc Hoàng Đại Đế, trong miếu có một bọn cướp sinh sống? Bọn cướp này chuyên chặn đường đánh cướp khách thương và người đi ngang qua, bảo ông ta mang theo nhiều hành lý thì không nên đi qua chốn này? Có phải sau khi ông ta nghe người nói vậy đã sợ hãi, định đi ngay? Vậy sao người còn ngăn người ta lại, không cho họ đi?

Ông lão nghe hỏi vậy, lại dập đầu lạy, nói:

- Bẩm đại nhân, không phải tiểu nhân không cho ông ta đi mà bởi có nguyên nhân ẩn đằng sau. Bởi lần trước, vào khoảng tháng bảy cũng có hai vị khách buôn mang theo rất nhiều hành lý đi ngang qua. Tiểu nhân lỡ miệng nói cho họ nghe tình hình ấy. Hai người đó nghe xong, vô cùng kinh sợ, lập tức rời đi, bỏ đi. Không lâu sau, có hơn chục tên xông tới, tay cầm dao thương, xông vào quán trọ của tiểu nhân, hỏi: "Có hai người vừa ngang qua vùng này, họ có thuê phòng trọ của người không? Mau khai cho thực. Hiện đang ở đâu?". Tiểu nhân trả lời, nói: "Không thấy. " Bọn chúng đâu chịu tin, chẳng nói chẳng rằng, xông bừa vào quán lục soát khắp nơi nhưng không tìm được người. Bọn chúng nói tiểu nhân đã tiết lộ việc của bọn chúng, bảo hai người ấy mau đi khỏi chốn này nên muốn giết chết tiểu nhân. Trong đám chúng có một tên hiểu biết đôi chút, nói: "Chúng ta hãy mau đuổi theo, đuổi kịp thì ra tay. Còn như không đuổi kịp, quay lại giết chết hẳn cũng không muộn. " Bọn kia nghe theo, kéo nhau bỏ đi. Bẩm đại nhân, chúng đã làm tiểu nhân sợ chết khiếp.

- Bẩm đại nhân, lũ giặc cướp nói xong kéo nhau đi, trong lòng tiểu nhân lúc ấy vô cùng kinh sợ. Khoảng một canh giờ sau, bọn chúng lại kéo nhau quay lại quán của tiểu nhân, nói đã đuổi kịp hai người ấy, giết chết họ, cướp đoạt hết hành lý rồi. Chúng còn nói: "Chủ quán nghe cho rõ đây: Sau này nếu có người vào quán, người tuyệt đối không để lộ tin về bọn ta. Việc ta đi ăn cướp khách thương hoặc người qua đường không liên can gì tới người, hà cớ làm sao người lại để lộ việc làm ăn của bọn ta? Nếu còn tái phạm như hôm nay, chúng ta nhất định sẽ lấy mạng người trước. Nói xong, chúng lại kéo nhau bỏ đi. Lúc này tiểu nhân mới yên tâm. Bẩm đại nhân, người bị hại không biết là ai, bảo chính trong vùng thông báo với nha môn huyện. Quan huyện cũng lo tới sự an nguy của riêng mình, chỉ sai nha dịch vẽ lại hình rồi đem công bố. Tiểu nhân biết vậy, còn dám nói năng chi nữa? Thôi thì đèn nhà ai nhà nấy rạng, mặc kệ những kẻ xung quanh. Nếu hôm trước tôi biểu ông khách này đi, ngộ nhờ lũ cướp kéo tới, tiểu nhân phải biết ăn nói với chúng ra sao? Bởi vậy, tiểu nhân mới giữ ông ta lại. Cũng chỉ vì lo sợ lũ cướp kia mà thôi.

Lưu đại nhân nghe xong, không vui, nói:

- Thịnh Công Phổ, đã thực là người mang lòng gian trá, bất công. Người chỉ lo tới sự an nguy của bản thân mình, bất kể kẻ khác sống chết ra sao. Người giữ khách lại không cho đi để đợi lũ giặc cướp tới. Đúng là chỉ biết nghĩ lợi cho mình mà đối xử bất công với kẻ khác, uống cho người sống quá tuổi hoa niên.

Ông già vội vàng dập đầu, nói:

- Bẩm thanh thiên đại nhân. Tiểu nhân giữ ông khách này lại không cho đi cũng bởi tiểu nhân có ý tốt cứu ông ta! Lão gia, vị khách này thấy tiểu nhân giữ ông ta lại, không cho đi, bèn nói: "Người giữ ta lại, chẳng qua chỉ vì muốn giữ tính mạng của mình, mang ta ra dâng cho lũ cướp có phải không?" Tiểu nhân nghe vậy, nói: "Nếu tôi có ý hại mạng ông, không nói cho ông biết, ông sao hiểu được chuyện này. Ông ở trong quán trọ của tôi, khi lũ cướp

tới, chắc chắn cả tính mạng lẫn tiền bạc của ông đều mất sạch. " Ông khách nói: "Thế tại sao còn không để ta đi?" Tiểu nhân nói: "Cho dù ông đi, bọn chúng đuổi theo, tính mạng của ông cũng khó giữ. " Khách nói: "Theo ý ông thì phải làm sao?" Tiểu nhân nói: "Tôi có hai người em họ ở cách đây mười lăm dặm. Họ mang họ Dương, sống tại Dương gia trang. Người anh tên là Dương Văn Bính, người em tên là Dương Văn Phụng, hai người này đều là võ cừ nhân khóa trước, mình mẩy cao to, sức vóc hơn người, luyện được một thân võ nghệ, lại có đảm lược, tính tình trượng nghĩa, chỉ ưa mềm mỏng, không sợ cứng rắn. Nay tôi viết thư ông một phong thư để ông mang tới nhà họ. Thiết nghĩ lũ giặc cướp nghe tên sẽ không dám làm gì, bảo đảm ông được bình an vô sự. Cho dù chúng dám tìm tới, hai người em họ của tôi cũng không sợ chúng nó. " Ông khách đây nghe vậy, tỏ ý vui mừng, lập tức giục tôi viết thư cất vào trong ngực áo, lại nhảy lên lưng lừa, rồi khỏi khách điếm. Bẩm đại nhân, trời vừa xẩm tối, lũ giặc cướp đã kéo tới. Tiểu nhân nhắm đêm, thấy vừa tròn hai mươi tên. Chúng vào quán, hỏi tiểu nhân: "Người cười lừa có vào nghỉ trong quán của người không? Người có thấy người ấy không?" Tiểu nhân nói: "Khi này có một người cười con lừa đen tới đây nghỉ một lúc rồi bỏ đi. Ông ta nói đi về phía nhà Võ cừ nhân ở đằng trước kia. " Lũ cướp nói: "Hắn chạy đâu cho thoát, chẳng nhẽ bọn ta không đuổi kịp hay sao?" Rồi lại kéo nhau bỏ đi.

Ông lão lại dập đầu lạy, nói:

- Bẩm thanh thiên đại lão gia. Bọn chúng bỏ đi, việc sau đó thế nào, lão gia hỏi vị khách đây sẽ rõ.

Lưu đại nhân nghe vậy, đưa mắt sang phía người khách buồn, nói:

- Còn người thì sao? Hãy mau kể rõ ra! Vị khách thương dập đầu lạy, nói:

- Bẩm thanh thiên đại lão gia: Tiểu nhân nhà ở phủ Thái Nguyên, tổ tiên vốn người lương thiện, sống tại Bình Dương. Tiểu nhân quanh năm không ở nhà, chỉ lo lên kinh buôn bán tơ lụa. Tiểu nhân tên Vương Tự Thuận, năm nay bốn mươi chín tuổi. Hôm hai mươi ba tháng chín, tiểu nhân đến nghỉ trọ trong quán trọ cạnh Long Đàm. Chủ quán kể chuyện cho tiểu nhân nghe, tiểu nhân nghe xong, trong lòng kinh hãi. Chỉ e, ở lại cũng không giữ nổi mạng, bỏ đi lại sợ chúng đuổi theo. May có chủ quán họ Thịnh đây trượng nghĩa, đích thân viết cho một phong thư, bảo tiểu nhân tới nhà hai vị em họ của ông ta vốn là võ cừ nhân đang sống tại Dương gia trang. Tiểu nhân không dám chậm trễ, vội lên lừa rồi khỏi quán trọ. Chưa đầy một canh giờ sau, tiểu nhân đã tới được nhà họ. Gõ cửa, gia đình đi vào thông báo, Dương võ cừ ra đón tiếp tiểu nhân vào, lại sai gia nhân giúp khiêng hành lý, dắt lừa vào chuồng. Dương võ cừ mời tiểu nhân vào thư phòng, phân ngôi chủ khách, ngồi xuống, gọi gia đình dâng trà lên, hỏi tiểu nhân từ đâu tới. Tiểu nhân kể lại một lượt, sau đó đưa thư ra. Dương võ cừ đọc thư xong, lập tức gọi gia đình bày cơm lên, cả hai anh em họ cùng mời tiểu nhân ăn. Ăn uống xong xuôi, dọn mâm đi, bắt gác trời sụp tối, đã tới lúc phải thắp đèn lên. Hôm ấy, tới khoảng canh một. Đại nhân ơi, kể ra thật khiến người ta sợ chết khiếp.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Công Kỳ Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Dương võ cừ cứu người đánh cướp

Vương Tự Thuận nói:

- Bẩm đại nhân, ngày hai mươi ba tháng chín tiểu nhân tới nghỉ trọ tại quán của ông ta, ông ta kể cho tiểu nhân nghe chuyện gần đây xuất hiện một toán cướp, còn nói: "Ồ lại cũng chết, còn bỏ đi e cũng không sống nổi. " Vậy phải làm sao đây? Bẩm đại nhân: May nhờ chủ quán họ Thịnh đây viết một phong thư, bảo tiểu nhân mang tới nương nhờ nhà em họ của ông ta ở Dương gia trang, bảo đảm có thể bình an vô sự. Tiểu nhân cầm theo phong thư ấy tới nhà họ Dương ở Dương gia trang gặp anh em võ cừ họ Dương trao thư cho họ, khẩn cầu họ giúp đỡ. Anh em họ Dương vì nể mặt người anh họ nên đã giữ tiểu nhân ở lại nhận lời giúp đỡ tiểu nhân, còn bày cơm rượu khoản đãi rồi đưa tiểu nhân vào thư phòng nghỉ ngơi. Tối khoảng gần canh ba đêm ấy, bên ngoài có tiếng gõ cửa vọng vào khiến tiểu nhân giật mình tỉnh dậy nhưng không dám nói năng gì. Tiểu nhân lắng tai nghe ngóng động tĩnh của anh em họ Dương bên gian nhà chính. Chỉ nghe thấy gia nhân vào báo lại với chủ rằng người bên ngoài muốn tìm tiểu nhân. Hai anh em võ cừ họ Dương lập tức chuẩn bị, đến đó thuộc hạ thấp đèn đuốc ngoài sân lên, lại sai gia nhân mở cổng cho chúng vào, bảo dẫn tới đại sảnh. Tiểu nhân vội nhẹ nhàng trở dậy, mở cửa, ra khỏi phòng, ghé tai sát cửa sổ lắng nghe. Tiểu nhân ghé mắt nhìn vào, đếm được mười mấy tên, tên nào tên nấy lăm lăm vũ khí trong tay. Anh em họ Dương biết chắc sẽ có chuyện nên họ cũng chuẩn bị kỹ lưỡng rồi mới đi ra, lên đại sảnh. Dương Văn Bính mở lời nói trước.

Vương Tự Thuận dập đầu hành lễ, kể tiếp:

- Bẩm thanh thiên đại lão gia: Tiểu nhân đứng đằng sau bức tường, ghé mắt, dòm tai theo dõi bên trong. Chỉ thấy võ cừ nhân Dương Văn Bính là người mở lời nói trước: "Các vị tới đây, không biết có điều chi muốn chỉ bảo tại hạ?" Lũ cướp nghe võ cừ hỏi vậy, một tên trong đám chúng cao giọng, nói: "Bọn tôi đây đều là trong giới lục lâm, chuyên đánh cướp khách buôn và người qua đường. Hôm nay có một vụ làm ăn, không ngờ người ấy lại ở trong quý phủ đây. Khi này có đũa lâu la dò thám tình hình về nói với tôi: Nói có một khách qua đường đi một mình nhưng mang theo rất nhiều hành lý, xem ra hôm nay nhất định người ấy phải nghỉ lại trấn Long Đàm bởi trời tối, không thể tiếp tục lên đường được. Do đó chúng tôi mới vội đuổi theo, tới khách điếm của họ Thịnh, hỏi ra mới biết, người khách ấy đã tới nơi này. Bọn tôi bèn đuổi tới đây tìm người. Xem ra chắc người ấy còn đang ở đây. Xin hãy trao người ấy cho bọn tôi thì mọi việc sẽ êm xuôi cả. Vậy là giữa chúng ta, tình nghĩa vẫn còn vẹn toàn. Còn nếu ngài quanh co, giấu giếm, chỉ e không thể yên thân được với chúng tôi. " Võ cừ nhân nghe hắn nói vậy, ông ta không hề quát tháo, tức giận, chỉ mỉm cười, nói với chúng: "Xin các vị hãy nghe tại hạ nói: Người buôn bán thực chẳng dễ dàng gì. Họ phải bỏ lại nhà cửa, ruộng nương, xa rời cha mẹ, vợ con để đi buôn bán kiếm tiền, lặn lội đội sương, dãi tuyết, khó khăn lắm mới kiếm được đồng tiền, trở về nhà nuôi dưỡng gia đình. Nếu như gặp phải các vị hảo hán, chẳng phải của cải mất sạch, tính mạng cũng không còn hay sao? Người ta thường nói: Từ xưa tới nay, thời nào cũng có khách lục lâm. Nhưng khách lục lâm lại khác hẳn với các vị. Có kẻ chỉ cướp một nửa số của cải của người bị hại, lại có kẻ chỉ cướp của, không hại người, lại có người chỉ giết lũ tham quan ô lại, vui vẻ giúp người nghèo khó. Từ xưa tới nay đâu thiếu người làm nghề buôn bán không bỏ vốn, nhưng là bậc anh hùng thì lại làm theo cách khác đâu như các vị vừa cướp của còn hại mạng người ta? Làm chuyện tổn âm đức như vậy tất không có được kết cuộc tốt đẹp. Chẳng lẽ các vị không biết câu "tác giả ác báo" hay

sao?

- Bẩm đại lão gia, tiểu nhân đứng đằng sau bức tường nghe thấy rất rõ lời võ cử Dương Văn Bính khuyên nhủ lũ cường đạo. Ông ta nói: "Là người hảo hán phải biết cứu khổn phò nguy, trượng nghĩa sơ tài đó mới là việc của bậc đại trượng phu nên làm. Còn như các vị đánh cướp khách buôn, bắt luan người ta có bao nhiêu tiền bạc đều bị các vị cướp sạch, còn lại cả tính mạng của người ta, khiến nhà họ cha con, vợ chồng không được nhìn thấy mặt nhau há chẳng phải là việc tổn hại tới âm đức lắm hay sao? Các vị đã thấy có tên cướp nào làm thương thọ tám mươi chưa? Các vị gây ra tội ác, lẽ nào không bị người ta báo quan? Ngộ nhờ quan huyện biết được, kinh động quan binh, liệu các vị có địch nổi không? Nếu bị bắt, e rằng khó tránh khỏi họa đao thương kẻ cổ, sau khi chết rồi còn mang tiếng nhơ là một thằng ăn cướp. Vị khách buôn khi nãy các vị nói tới kia vốn là người thân quen trong nhà tôi đây. Ông ta buôn bán tơi ọ, đi ngang qua đây, tiện đường vào thăm chúng tôi. Các vị đã đuổi theo ông ta tới đây rồi, tôi cũng được biết quy củ trong ngành các vị, tuyệt đối không chịu bỏ về tay không. Hôm nay các ngài đã tới nhà tôi, đừng nói là chỉ có một chút việc ấy. Cho dù không phải vì việc ấy, đã tới đây, lý nào bọn tôi lại để các vị phải tay không ra về. Tại hạ xin tình nguyện dâng lên các vị chút lễ mọn tám trăm lạng bạc, các vị nhận lấy, coi như đã nể mặt tôi. Các vị thấy đấy, anh em chúng tôi cũng có chút ít tiếng tăm, coi như đã nể mặt chúng tôi, có gì là không được?"

Vương Tự Thuận lại kêu "đại nhân" rồi kể tiếp:

- Họ Dương đã muốn cứu tiểu nhân, tình nguyện bỏ ra mấy trăm lạng bạc đưa cho bọn cướp, chẳng ngờ chúng không chịu nghe theo. Một đứa trong đám chúng nói: "Họ Dương kia hãy nghe ta nói đây: Nếu là người khác nói câu này, xem ra bọn ta còn nghe lọt. Duy chỉ có hai anh em nhà người nói ra thì tuyệt đối không thể được. Bọn ta ở cách đây không xa, chỉ khoảng bốn mươi lăm dặm đường. Nhà người giàu có, ai mà chẳng biết. Khấp xa gần ai là người không hay. Bọn ta đây không tới đây đánh cướp là bởi coi người như bạn bè, người phải biết cảm cái ân ấy mới phải. Thế mới gọi là biết sống ở đời. Hôm nay bọn ta tới đây, các người cũng nên đưa vị khách thương kia ra mới phải. Vậy mà người còn già mồm lấp liếm cho qua, định đem mấy trăm lạng bạc ra để bọn ta bỏ qua là xong ư? Cho dù vàng bạc của người có bỏ ra cao như núi để mua lấy tính mạng khách buôn kia e cũng không được? Hôm nay nếu bọn ta nhân nhượng người, người ngoài biết được, chẳng phải họ sẽ cười bọn ta đến rớt cả răng hay sao? Hẳn họ sẽ nghĩ bọn ta chỉ biết hiệp đáp kẻ yếu, sợ hãi vô cử người, làm ô danh các hảo hán trên giang hồ. Cho dù người nói gì đi nữa thì cũng vẫn phải đưa người khách buôn kia ra đây. " Anh em võ cử nghe tên cướp nói vậy, Dương Văn Bính lập tức biến sắc mặt, tức giận nhìn thẳng vào lũ cướp, nói: "Các người ăn nói càn rỡ, chỉ biết ngậm cút phun lung tung! Nói thật cho các người biết, hãy mau bỏ ý định đánh cướp trong nhà ta đi. Vị khách buôn kia thực ra ta chưa từng gặp mặt, không hề quen biết gì với nhà ta, chỉ vì đã tới nhờ cậy anh em ta đây. Cứu khổn phò nguy vốn là việc bậc hảo hán nên làm, trừ ác bá, trị tham quan, đó là việc của trượng phu, anh hùng đảm nhiệm".

- Bẩm đại nhân: Võ cử nhân Dương Văn Bính thấy lũ cướp không chịu nhận tiền, chỉ một mực đòi anh em võ cử phải nộp tội cho chúng nên nổi giận, nói: "Ta vốn có ý tốt, muốn thưởng cho các người mấy lạng bạc mang về, đó đã là ân cao như trời, sâu như biển của anh em ta đối với các người rồi. Vậy mà các người còn ngu muội, vô tri, không thức thời, cố chấp không chịu nhận. Nói thực cho các người biết, người có ở đây, bạc cũng ở đây chỉ sợ các người không đủ sức mang đi mà thôi. " Bẩm đại nhân: Đám cướp kia nghe võ cử nhân nói vậy, chúng đều nổi giận, lập tức trở mặt đòi động thủ.

Chỉ thấy bọn họ trở mặt với nhau, tuốt binh khí ra cầm sẵn trong tay, nhảy ra khỏi đại sảnh đòi phân cao thấp. Anh em võ cử nhân họ Dương thực là trang hảo hán, hai người bọn họ đánh nhau với mười mấy tên cướp. Tiểu nhân xem họ giao tranh mà kinh hãi trong lòng, chỉ sợ hai anh em nhà họ Dương thua về tay lũ cướp. Sau đó, đám gia nhân của nhà họ Dương cũng xông vào cuộc, xem ra cũng phải có tới mười mấy người. Hai bên nhất tề ra tay, đèn đuốc sáng rực cả sân. Đánh nhau tới lúc canh ba, không bên nào chịu nhường bên nào. Anh em nhà họ Dương hiển lộ thần oai, hai thanh cương đao trong tay họ vô cùng lợi hại, vung múa như bay, vừa nhanh lại vừa hiểm chém ngã hai tên cướp. Hai tên đó tuy vết thương không đến nỗi nguy hiểm tính mạng nhưng cũng phải nằm dài, kêu la ầm ĩ. Những tên còn lại trong đám cướp dần rơi vào thế thụ động, nao núng, chỉ mong có cơ hội chạy tháo thân. Chủ tớ nhà họ Dương đuổi theo, một lòng muốn bắt sạch bọn cướp. May cho chúng Dương Văn Bính là người trượng nghĩa, lại nhân hậu nên đã ngăn đám gia đình và anh trai mình lại, cao giọng nói với lũ cướp. "Về lý mà nói, đáng ra bọn ta phải bắt hết các người giải lên quan để xét xử, trừ hại cho dân, đó mới công bằng. Nhưng có một điều khiến ta không nỡ lòng làm vậy. Nay ta nói rõ ra đây cho các người biết. Các người vốn là cướp nhưng chưa lần nào dám kinh động tới thôn này của ta, coi như các người vẫn còn thức thời nên hôm nay ta, mở cho các người một con đường sống mà tha cho đi. Hãy cút mau, không được chậm trễ. " sau này, các người hãy đi theo đường ngay nẻo chính, chớ nên nghĩ tới việc theo đuổi nghề này nữa, làm giặc cướp tât không có kết cuộc tốt đẹp cho mình. Hãy mau mau quay về nẻo chính.

- Dương võ cử còn khuyên nhủ lũ cướp một hồi nữa rồi mới bảo bọn chúng kiêng hai tên đồng bọn bị thương đi. Gia đình nhà họ Dương đóng cổng lại. Hai anh em họ Dương vào trong nghỉ ngơi. Tiểu nhân vào cảm tạ, Dương võ cử nói: "Diệt trừ bọn cướp là nghĩa vụ của bậc đại trượng phu, đó chính là bản sắc của kẻ anh hùng. Không cần phải cảm ơn vì chuyện này. Lũ giặc kia rồi khỏi đây, chắc sẽ kéo nhau tới vùng khác, xa chốn này. Nơi này từ đây được thái bình. Thôi, chúng ta đi nghỉ. " Anh em họ vào trong nghỉ ngơi, tiểu nhân lại quay vào thư phòng. Gia đình nhà họ Dương tất đèn đóm đi rồi lui ra nghỉ. Tới sáng sớm hôm sau, tiểu nhân trở dậy thu xếp hành lý, người nhà họ Dương bung nước rửa mặt vào, lại dâng trà nước lên. Tiểu nhân dùng trà xong thì thấy anh em họ Dương tiến vào. Tiểu nhân xin được cáo từ, võ cử sai người chuẩn bị lừa, xếp hành lý lên, dắt ra ngoài cổng. Tiểu nhân lên lừa, đi về nhà.

- Tiểu nhân lên lừa, nóng lòng chỉ muốn về nhà cho sớm, sau lại nghĩ ngơi miên man, không muốn lên đường ngay. Tiểu nhân nghĩ: Tuy không còn lo về bọn cướp nữa nhưng vẫn phải nghe ngóng rõ tin tức mới thực sự yên lòng. Chi bằng ta trở lại quán trọ của họ Thịnh, tạ ơn ông ta rồi ở lại đó một thời gian. Tiểu nhân thực lòng muốn nói câu này: Trong lòng tiểu nhân vẫn còn lo về lũ cướp. Ngộ nhờ chúng đợi tiểu nhân ở phía trước, tiểu nhân tới đó, tức là đã mắc mưu chúng. Tiểu nhân nghĩ xong, vội thúc lừa quay lại, đi theo lối cũ, trở lại trấn Long Đàm, càng nghĩ càng thấy sợ. Tiểu nhân quay trở lại khách điểm, tiểu nhị dắt lừa của tiểu nhân buộc vào trong tàu. Chủ quán trọ họ Thịnh ra đón, mời tiểu nhân nghỉ lại trong quán của ông ta, hỏi thăm tình hình anh em nhà họ Dương. Tiểu nhân ở lại trong nhà họ Thịnh một đêm. Tối hôm sau, quả thực đã xảy ra chuyện. Có đầu người bị vứt vào nhà họ Dương. Hai chiếc đầu lâu máu me bê bê. Võ cử vào huyện báo quan, báo chính trong vùng cũng tới nhà môn trình báo. Ngờ đâu, tri huyện một lòng muốn gây khó dễ, ghép tội cho họ bằng những lời hết sức trái tai. Ông ta nói võ cử nhân hại người rồi tống họ vào ngục, tra hỏi họ xem thi thể người bị hại bị vứt ở đâu? Đêm hôm hai mươi năm còn xảy ra một chuyện kỳ quái khác. Già trẻ trong nhà họ Dương cả thấy hai mươi tư người, chỉ trong một đêm bị giết chết sạch. Đáng thương thay, bọn họ người nào người nấy nằm chết trong vũng máu.

Vương Tự Thuận kể xong, dập đầu lạy. Vị đại nhân người huyện Chư Thành ngồi sững sờ trên công đường.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Công Kỳ Án* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 38: Ngầm cầu kết, quan với cướp cùng làm điều bạo ngược

Lưu đại nhân ngồi trên công đường nghe khách thương Vương Tự Thuận kể vậy, thầm nghĩ: Theo như lời gã khách buôn này kể thì cả nhà Dương võ cử đã bị lũ cướp này tàn sát rồi. Kẻ làm lỡ chuyện trong vụ này chính là viên tri huyện. Vụ này tất phải làm thế này mới rõ được. Lưu đại nhân nghĩ xong, nói:

- Vương Tự Thuận.

Có Tiểu nhân xin đợi sai bảo.

Lưu đại nhân nói:

- Hai người các ngươi hãy lui xuống viết đơn kiện để bản phủ cho gọi tri huyện Cú Dung và anh em họ Dương này tới xét hỏi.

- Dạ!

Hai người dập đầu, đứng dậy, lui ra khỏi nha môn đi viết đơn kiện. Chuyện của họ không cần kể ra đây.

Lại nói chuyện Lưu đại nhân hỏi vọng xuống:

- Từ đây tới nha môn huyện Cú Dung cách bao xa?

Nha dịch quỳ xuống, bẩm nói:

- Từ đây cách huyện Cú Dung sáu mươi lăm dặm đường.

Lưu đại nhân gật đầu. Nha dịch đứng dậy, lui sang một bên. Đại nhân dặn, nói:

- Thưa lại, hãy viết một bản công văn gửi sang huyện Cú Dung gọi tri huyện, báo chính trong vùng và anh em nhà họ Dương cùng tới đây để ta hoàn tất vụ án này.

- Dạ!

Thưa lại ứng tiếng, lập tức trở về thư phòng viết công văn, đóng ấn lên rồi sai viên thừa sai trực nhật mang đi ngay. Đại nhân hạ lệnh bãi đường. Đám thư lại tản đi, công nha môn đóng lại. Chuyện không cần kể nữa.

Công văn được hỏa tốc chuyển đi. Tới chính Ngọ ngày hôm sau, nha dịch vào bẩm, nói:

- Bẩm đại nhân, tri huyện huyện Cú Dung và anh em Dương võ cử đều đã tới, xin chỉ thị của đại nhân.

Lưu đại nhân dặn dò, nói:

- Báo bên ngoài chuẩn bị, bản phủ sẽ lập tức thăng đường.

Tên người hầu ứng tiếng, chạy ra ngoài, thông báo lại lệnh của đại nhân. Không lâu sau, mọi việc chuẩn bị đã xong. Hắn vào trong, bẩm rõ với đại nhân. Lưu đại nhân rời khỏi thư phòng, lên công đường, ngồi xuống. Nha dịch hết thăng đường xong xuôi, đứng sắp hàng hai bên đợi sai bảo. Lưu đại nhân ngồi trên công đường dặn xuống:

- Cho gọi tri huyện Cú Dung, dẫn anh em Dương võ cử lên công đường!

Lưu đại nhân ngồi trên cao còn chưa dứt lời, đám nha dịch đã vội vã dạ ran, chạy ra ngoài, truyền đạt lại lệnh của đại nhân.

- Truyền tri huyện huyện Cú Dung và hai anh em võ cử nhân họ Dương lên công đường.

Tri huyện huyện Cú Dung ứng tiếng, đi đầu, anh em họ Dương theo đằng sau. Ba người cất bước tiến vào công đường, Lưu đại nhân ngồi trên cao chăm chú nhìn xuống. Chỉ thấy, viên tri huyện đi đầu tiên, trên đầu hấn đội chiếc mũ mùa thu màu sắc sặc sỡ. Áo bào màu xanh da trời bằng đoạn, trước ngực thêu chim hồng, hai bên sườn đeo hai chiếc túi gấm, chân đi giày đoạn, tuổi trạc ngũ tuần có lẽ, sắc diện gian trá, không thành thực. Hai viên võ cử đi theo sau. Họ đều mặc áo chèn bó sát thân, trên đầu đội mũ mùa thu bằng nhung, đôi giày đoạn lấm tấm bụi đường, thân hình khôi vĩ, vai rộng, lưng to, đang độ tuổi thanh niên. Nhìn sắc diện, hai anh em họ Dương mặt mũi trung hậu, nhân từ, không giống diện mạo của lũ hung đồ, ác đạo. Lưu đại nhân

xem xong, trong lòng thầm nghĩ: Ta cần đặc biệt chăm sóc hai người này. Anh em nhà họ nếu không vì trượng nghĩa thì đâu phải gặp họa lớn như vậy? Tri huyện quý xuồng trước, hành lễ rất nghiêm chỉnh, không dám có chút gì sơ sẩy. Thi lễ xong, khom mình đứng sang một bên. Anh em võ cử song song quý xuồng, dập đầu lạy, đợi nghe đại nhân hỏi.

Lưu lão gia ngồi trên công đường, nói:

- Hai người quý dưới kia tên họ là gì? Sống tại thôn nào trong huyện Cú Dung? Tại sao lại ra nông nỗi này? Các người hãy mau kể rõ cho ta nghe!

Hai vị võ cử dập đầu lạy, Văn Bình mở miệng gọi "đại nhân" nói:

- Tiểu nhân mấy đời sống tại huyện Cú Dung, tại Dương gia trang, gia sản cũng đủ sống qua ngày. Cha mẹ tiểu nhân mất sớm, chỉ còn lại hai anh em, tiểu nhân tên Văn Bình, đại ca tên Văn Phương, vốn họ Dương, năm ngoài cùng thi đậu võ cử nhân.

Dương Văn Bình dập đầu, nói:

- Bẩm đại nhân, anh em tiểu nhân thường ngày đóng cửa ở trong nhà, không ra khỏi cửa, hàng ngày rèn luyện võ nghệ, kiếm cung, mưu đồ thắng tiến. Cũng bởi anh em tiểu nhân đóng cửa ngôi nhà nên gặp phải họa từ trên trời rơi xuống. Ngày hai mươi ba tháng giêng, lúc ấy sắc trời đã muộn chợt có người tới gõ cửa, nói là từ quán trọ của họ Thịnh ở trấn Long Đàm tới. Bẩm đại nhân, Thịnh Công Phổ chủ quán trọ ấy chính là anh họ của bọn tiểu nhân. Gia đình vào bẩm lại, tiểu nhân ra xem, thấy đúng là bút tích của anh họ nên đã mời người ấy vào trong thư phòng, lại sai người mang hành lý của ông ta vào, bảo thuộc hạ buộc lừa vào tàu, sai người chuẩn bị cơm nước rồi mới bóc thư ra xem. Thì ra người anh họ Thịnh Công Phổ của tiểu nhân nhờ anh em tiểu nhân giúp đỡ cho vị khách này. Vị khách ấy vốn người phủ Thái Nguyên, tỉnh Sơn Tây, làm nghề buôn bán tơ lụa, họ Vương, tên gọi Vương Tự Thuận. Bởi trên đường về ngang qua trấn Long Đàm, muốn tới nghỉ trọ trong quán của Thịnh Công Phổ. Thịnh Công Phổ biết con đường ấy khó đi, bảo ông ta nghỉ lại trong quán nhưng lại sợ bọn cướp đuổi tới quán hại chết khách trọ, liền lạy rước họa cho mình.

Dương Văn Bình lại dập đầu lạy, cất giọng kể tiếp:

- Bẩm thanh thiên đại lão gia. Người anh họ Thịnh Công Phổ của tiểu nhân vốn lòng dạ từ bi, thấy vị khách này bị nguy đến tính mạng, hoàn cảnh thực đáng thương, chỉ lo cho họ Vương mất mạng nên muốn bảo ông ta ở lại trong quán nhưng lại sợ lũ cướp đuổi tới khách bị hại trong quán của mình cũng không tốt ngay bản thân ông ta cũng bị sát tính chiếu. Muốn bảo khách đi, lại sợ lũ cướp đuổi theo, khách e khó giữ được tính mệnh. Do đó anh họ của tiểu nhân mới viết một phong thư, bảo khách tới Dương gia trang tìm anh em tiểu nhân, ở tạm trong nhà bọn tiểu nhân một đêm, tới sáng hôm sau sẽ tiếp tục lên đường. Bẩm đại nhân: Anh em tiểu nhân trượng nghĩa cứu người, hơn nữa cũng vì nể mặt anh họ Thịnh Công Phổ, đã mời ông ta ở lại dùng cơm nghỉ lại nhà mình. Tới khoảng canh hai, bên ngoài chợt có tiếng gõ cửa, đoán chắc là lũ cướp mò tới. Gia đình gác cổng vào trong bẩm lại, chính hấn cũng đoán được kẻ gõ cửa chính là kẻ tới gây chuyện thị phi. Hai anh em tiểu nhân bằng lấy vũ khí ra khỏi phòng, bảo gia nhân mở cổng, lũ cướp có hơn chục đứa, tên nào tên nấy đều mang theo vũ khí bên mình. Tiểu nhân hỏi chúng tại sao tới, chúng nói tới để tìm vị khách kia. Tiểu nhân mời tất cả bọn chúng vào đại sảnh, nói rõ tình, lý bên trong sự việc. Chúng nói chúng làm cướp nhưng chưa lần nào tới hành nghề trong thôn của tiểu nhân, cũng chỉ vì chúng nể danh tiếng của anh em tiểu nhân nên mới không tới quấy nhiễu người của Dương gia trang.

- Bẩm đại nhân, lũ cướp nói: "Bọn ta tuy là giặc cướp nhưng chưa lần nào tới quấy nhiễu quý thôn đây, cũng chỉ vì nể hai anh em ông, đáng được coi là tuần kiệt vùng này. Từ xưa nói, hảo hán yêu hảo hán, bọn ta không tới, không phải vì sợ hai anh em ông. Các ông chớ nghĩ sai. Tối hôm nay, anh em bọn ta tới đây nếu nói về lý, anh em ông mau giao người ra. Vậy mới phải đạo." Đại nhân thử nghĩ xem, tiểu nhân đã giữ người ấy ở lại trong nhà mình, lẽ nào chịu dâng người cho bọn chúng. Tiểu nhân chẳng còn cách nào khác, đành phải dùng lời khuyên bọn chúng, nói làm nghề ăn cướp đâu hay ho gì. Chỉ làm tổn hại âm đức mà thôi, sau này tất bị báo ứng. Tiểu nhân nói: "Các vị đã đuổi theo người khách ấy tới đây, chẳng qua cũng chỉ vì tài sản của ông ta mà thôi! Hôm nay xin hãy nể mặt tôi, tha cho ông ta, tôi tình nguyện dâng cho các vị nấy trăm lạng bạc, các vị hãy nhận lấy, bỏ qua vụ này cho." Bẩm đại nhân, ngờ đâu bọn chúng không chịu nghe. Một tên trong đám cướp nói: "Đừng nói là ông bỏ ra mấy trăm lạng bạc, cho dù ông bỏ ra cả một đồng vàng chất cao như núi thì có nghĩa lý gì? Nếu ông là người nhu nhược bắt tài xem ra còn nghe được. Còn nếu nghe theo ông, thả cho tên khách kia đi, chỉ e các anh em khác trên giang hồ nghe chuyện sẽ chê cười." Tiểu nhân nghe tên giặc này nói vậy, trong lòng đã có vài phần tức giận, nói: "Người ở đây bạc cũng có ở đây. Chỉ sợ các người không đủ sức mang đi mà thôi."

Dương võ cử miệng gọi "đại nhân" kể tiếp:

- Bẩm đại nhân: Đám cướp nghe tiểu nhân nói vậy, không những không hối hận, ngược lại còn hò hét đòi đánh nhau. Tiểu nhân cùng chúng động thủ, đám gia nhân cũng xông vào trợ giúp. Chủ tớ nhà tiểu nhân đồng tâm hiệp lực chặn lũ cướp lại. Bẩm đại nhân, lũ cướp thấy khó thắng được nhà tiểu nhân nên hai tên trong số chúng đã bị thương. Những tên còn lại kinh hãi, không dám đánh tiếp, chỉ muốn tìm đường tháo chạy. Đúng lý ra thì bọn tiểu nhân phải bắt hết lũ chúng giải lên quan xử tội nhưng tiểu nhân cảm thấy trong vụ này có hai điểm đáng tha cho bọn chúng. Điểm thứ nhất, chúng chưa hại được mạng vị khách kia, hành lý của ông ta chúng cũng chưa cướp được chút nào. Điểm thứ hai, chỉ e lũ cướp lại sinh sự. Chúng tuy không dám chọc vào anh em tiểu nhân nhưng sẽ trút giận lên đầu kẻ khác, như thế chẳng phải anh em tiểu nhân đã làm khổ cho người trong Dương gia trang hay sao? Tha cho chúng lần này cũng là chuyện nên làm. Không ngờ chính lòng từ bi đã gây ra tai họa, tai họa lại đổ ngay trên đầu mình. Tiểu nhân đã mở đường cho chúng chạy, còn cho phép chúng khiêng cả hai tên bị thương đi. Sau khi chúng bỏ đi, gia đình nhà tiểu nhân đóng cổng lại. Không ngờ vị khách kia cũng đã thức giấc, vào đại sảnh tạ ơn anh em tiểu nhân. Tiểu nhân bảo ông ta tiếp tục đi nghỉ, tới sáng hôm sau lại giục ông ta lên đường. Cả ngày hôm ấy bình yên vô sự cho tới khi trời tối, mọi người trong đều ngủ say cả. Tới khoảng canh hai đêm ấy, trong nhà đã xảy ra chuyện lạ khiến tất cả mọi người phải kinh hãi.

- Bẩm đại nhân, tới khoảng canh hai đêm hai mươi tư, mọi người trong nhà tiểu nhân đều đã ngủ say, chợt nghe thấy có tiếng lộp cộp. Tiểu nhân giật mình tỉnh dậy. Cũng chỉ vì tiểu nhân canh cánh trong lòng, sợ lũ cướp lại tới làm phiền nên trong giấc ngủ, chợt nghe thấy có tiếng lộp cộp ngay bên ngoài cửa sổ phòng tiểu nhân. Tiểu nhân vội trở dậy mặc quần áo châm đèn lên, ra khỏi phòng, quan sát khắp nơi, chợt nhìn thấy một cái bọc màu lam. Giờ bọc ra xem, thì ra bên trong là hai cái đầu người bê bết máu. Tiểu nhân xem xong, đoán ngay ra đây là kẻ đồ vạ của lũ cướp, nhưng đành phải đợi tới khi trời sáng, tiểu nhân cùng anh là Dương Văn Phương mang cái bọc ấy cùng bảo chính trong vùng lên nha môn huyện Cú Dung bẩm báo lại đầu đuôi sự việc. Không ngờ quan huyện đại nhân đây một mực thiên vị, dùng lời bịa đặt, đổ hết cho anh em cử nhân ta hại người, bắt phải nhận tội trên công đường. Bẩm

đại nhân, tiểu nhân không thể nào nhận bừa tội vào mình. Chẳng qua tiểu nhân mang vật chứng lên chỉ là để báo quan mà thôi. Không ngờ tri huyện không chịu nghe, làm bừa một bản công văn, cách tuốt tước vị cử nhân của anh em tiểu nhân rồi dùng đại hình thẩm vấn. Tiểu nhân nghĩ: Lũ giặc dùng đầu người đồ vạ cho ta, chắc chắn là do chúng muốn ngấm hại ta. Do đó tiểu nhân mới lên quan phủ tố cáo, không ngờ huyện tôn đại nhân lại khẳng không chịu nghe.

Dương Văn Bình lại dập đầu lạy, miệng nói:

- Bẩm thanh thiên đại lão gia, tiểu nhân biết rõ có hậu họa, giặc cướp nhất định sẽ hại cả nhà tiểu nhân, cầu xin huyện lệnh thả một trong hai anh em tiểu nhân về nhà để bảo vệ gia quyến. Không ngờ tri huyện cố chấp, quyết không chịu cho, lại hạ lệnh giam cả hai anh em tiểu nhân vào trong ngục. Sáng hôm sau có người vào báo, nói người nhà tiểu nhân đều bị giết sạch, hai mươi tư người đều phải xuống cõi u minh. Chắc chắn là do lũ cướp giết hại nên cả nhà tiểu nhân mới gặp phải thảm họa này! Nay được đại nhân lật lại bản án thực anh em chúng tôi như lại được thấy trời xanh. Mong đại nhân mau chóng bắt lũ cướp, kết thúc vụ án, người nhà bọn tiểu nhân ở dưới suối vàng cũng không dám quên ơn đại nhân.

Nói xong không ngừng dập đầu lạy. Lưu đại nhân nói:

- Võ cử Dương Văn Bình, coi như người hồ đồ lú lẫn tâm can. Người nói rằng biết rõ sẽ có hậu họa, vậy tại sao lại sơ sẩy, để trúng phải kế điệu hổ ly sơn? Mang đầu người lên huyện trình báo, một trong hai anh em người đi là được, để lại một người ở nhà bảo vệ gia quyến. Đi như vậy ai bắt bẻ gì được người? Hai anh em người cùng lên huyện, thôi cũng coi như số trời đã sắp đặt như vậy. Hai mươi tư người mất mạng, oan oan tương báo biết đến khi nào mới hết? Chỉ hận một điều là quan huyện Cú Dung hồ đồ, bắt mình. Nếu người ta đã ngấm ngấm giết người, tại sao còn chịu đem đầu nạn nhân lên báo quan? Cho dù người ấy bị võ cử nhân hại mạng, vậy thì thể bị ném ở đâu? Vô duyên vô cớ nhốt hai anh em võ cử vào ngục khiến người nhà của họ bị mất mạng oan uổng! Nhất định bản phủ phải bắt hẩn đền mạng. Lẽ nào ta chịu bỏ qua cho tên tham quan ấy?

Lưu đại nhân đột nhiên trở mặt nói vậy khiến cho tên tham quan cấp dưới ấy sợ mất mật.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Công Kỳ Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Hồ Tri huyện tham tiền đòi hối lộ

Lưu đại nhân ngồi trên công đường, nói:

- Dương Văn Bình.

- Có tiểu nhân xin hầu!

Đại nhân nói:

- Nếu anh em người không giữ Vương Tự Thuận lại trong nhà thì đâu gây nên đại họa này? Thấy có đầu người ném vào trong nhà, nếu chỉ một người đi báo quan, cả nhà người cũng đâu đến nỗi bị diệt vong. Xem ra, mọi chuyện do trời cao sắp đặt cả rồi. Hai mươi tư mạng người đâu phải là chuyện nhỏ. Bọn họ đều là oan gia kiếp trước kiếp này sinh ra vắn đối đầu, bản phủ tự sẽ có cách phán xử vụ này.

- Dạ?

Anh em nhà võ cử nhân dập đầu lạy, không nói năng gì.

Lưu đại nhân quay đầu sang phía tri huyện huyện Cú Dung, nói:

- Quý huyện lệnh?

- Có Tệ chức xin đợi lệnh!

Lưu đại nhân nói:

- Ông giữ chức huyện lệnh huyện Cú Dung được bao lâu rồi?

Tri huyện nói:

- Mới đầu, tệ chức chỉ là một chân chủ bạ, sau được bổ nhiệm làm huyện viên huyện Lục Hợp. Khi ấy tri huyện huyện Cú Dung là Đinh Ưu. Tệ chức mới nhậm chức tại huyện này chưa đầy ba tháng.

Lưu đại nhân lại nói:

- Ông đồ một bảng hay đồ hai bảng?

Tri huyện thì lễ, nói:

- Tệ chức xuất thân từ giới lam y.

Lưu đại nhân nghe vậy, nói:

- Thì ra là bỏ tiền để mua chức quan mà có? Bản phủ hỏi ông: Anh em nhà họ Dương mang đầu người lên huyện trình báo, ông đã dùng cách gì để hỏi họ?

Tri huyện nói:

- Anh em nhà họ Dương mang đầu người lên nha môn huyện trình báo, họ nói đêm hôm hai mươi tư tháng chín chợt nghe thấy tiếng động lạ trong sân, ra khỏi phòng xem xét, phát hiện thấy một chiếc bọc màu lam, trong bọc có hai cái đầu người, lại kể chuyện ngày hai mươi năm một lượt. Bẩm đại nhân, tệ chức đã dò hỏi, chưa hỏi tới anh em bọn họ. Thì ra đó là đầu của hai kẻ tự sát, thi thể đã bị giấu đi đâu mất. Coi như anh em họ Dương vô tội.

Lưu đại nhân nghe vậy, trong lòng nổi giận đùng đùng, đập mạnh xuống bàn, nói:

- Hừ! Người chỉ toàn nói điều xằng bậy? Người nơi thị thành có ai lại ngu si như vậy? Đã giết người còn xách đầu nạn nhân lên báo quan? Lý nào là vậy? Khi này người nói anh em họ giết người, giấu xác đi, vậy sao người không nghĩ: Họ đã giấu được thi thể nạn nhân, chẳng lẽ không thể giấu được đầu của nạn nhân hay sao? Hơn nữa, dù là nạn nhân bị họ giết, người cũng phải tìm cho ra hung khí, thi thể rồi mới được phép định tội. Vậy mà cả hai điều trên người đều không có, đã vội tống anh em người ta vào nhà lao. Trong vụ này hẳn phải có uẩn khúc rất lớn. Cho dù có bắt, cũng chỉ được phép bắt một trong hai anh em họ, thả một người về để họ bảo vệ người trong nhà. Đó cũng là điều hợp tình hợp lý. Người không chịu thả ai ra, đến nỗi hai mươi tư mạng người trong nhà họ đều phải chết uống. Trong vụ này, người cũng có một phần trách nhiệm đó.

Lưu đại nhân trở mặt, sắc mặt đầy vẻ giận dữ, nói:

- Chớ nên nói những nói cuội ở đây. Chắc hẳn người cũng biết Lưu mẫu là người thế nào! Chưa tìm ra thi thể và hung khí đã bắt người ta bỏ ngục để cả nhà người ta phải mất mạng, tất cả đều là lỗi của người! Chắc hẳn bên trong vụ này có điều chi uẩn khúc. Người hãy mau nói cho rõ ra!

Hồ tri huyện thấy Lưu đại nhân nổi giận vội vàng quỳ sụp xuống, dập đầu lạy, luôn miệng kêu "đại nhân, " nói:

- Bẩm đại nhân, bắt giam anh em võ cử vốn là ngu kiến của tệ chức. Tệ chức chỉ sợ họ đi tố cáo ở nơi khác, giữ họ lại trong nha môn tiện cho việc bắt người. Tệ chức sai nha dịch ngầm lúc tặc nhân không đề phòng mà bắt lấy để kết thúc vụ án này. Thực sự tệ chức không có ý gì khác, mong đại nhân mở lượng, khai ân.

Lưu thái thú nghe tên tri huyện nói vậy, ngồi trên công đường cười nhạt, tức giận nói:

- Hồ Hữu Lễ? Người muốn lừa gạt bản phủ bằng những lời lẽ ấy liệu có nổi không? Người nói giữ anh em Dương võ cử lại vì sợ họ tới nơi khác kêu oan rồi người sai nha dịch đi dò xét bên ngoài, nhân lúc nguyên hung không đề phòng sẽ bắt lấy, hoàn tất vụ án này. Ta hỏi người, làm thế nào để người có thể biết được kẻ ác trốn ở đâu? Tốt nhất người hãy mau khai rõ mọi uẩn khúc bên trong ra.

Lưu lão gia nói:

- Ta lại hỏi người: Giữ anh em Dương võ cử lại vì sợ họ tới nơi khác tố cáo, người sẽ dùng cách gì để bắt hung thủ thực sự?

- Dạ! Đúng là tệ chức có ý này.

Lưu đại nhân nghe vậy, nói:

- Người còn định già mồm với bản phủ sao? Ta sẽ có cách khiến người phải tâm phục khẩu phục, cho người biết tài phán xét của ta. Bản phủ hỏi người: Giữ anh em Dương võ cử lại, để đến nỗi xảy ra chuyện cả nhà họ bị giết chết hôm hai mươi năm. Hôm sau là ngày hai mươi sáu, tại sao chỉ qua một đêm người đã biết tin cả nhà họ Dương bị cướp giết hại? Hôm trước thì giữ họ lại vì sợ họ đi tố cáo ở nơi khác, còn người lại sai người đi dò la chuyện xảy ra hôm hai mươi sáu ư? Cầu quan! Tại sao người lại biết? Trước đó người đã biết có người tới hại mạng người nhà họ, tại sao lại không thả một trong hai người bọn họ ra để cho về nhà bảo vệ gia đình? Tại sao vậy? Bản phủ thực sự không hiểu, muốn người nói rõ ra ở đây!

Hàng loạt câu hỏi của Lưu đại nhân đã khiến tên tham quan cứng họng.

Lưu đại nhân hỏi xong, tri huyện không nói năng gì bởi hắn tự biết mình đuối lý, khó lòng mở miệng, chỉ còn biết quỳ trước công đường giả câm giả điếc. Lưu đại nhân càng nổi giận, vung tay đập bàn miệng quát vang, nói:

- Tri huyện mau thực thà khai ra. Nếu có lấy một từ sai trá, chớ mong ta tha? Nói cho người biết, loại mua quan bán tước như người để có chức tri huyện, cho dù vương tử phạm pháp tội cũng như thứ dân! Bản phủ được thánh chúa đích thân phong chức, chuyên việc tra xét đám tham quan ô lại hại dân. Hôm nay người rơi vào tay Lưu mẫu, cho dù là châu quan hay huyện quan cũng đều như nhau cả. Nói cho người biết, nếu chịu thành thực khai nhận, xem ra ta còn có thể nương tay phần nào. Quan lại che chở cho nhau vốn là chuyện thường tình, còn hôm nay, nếu người không chịu thực thà khai ra, bản phủ sẽ lập tức dùng hình! Mùi vị xương tan thịt nát khó chịu như thế nào hẳn người đã biết. Thử xem người có chịu khai nhận hay không? Cho dù hôm nay đánh chết người, bất quá cũng chỉ là một bản tấu kết thúc vụ án mà thôi.

Nói xong, dẫn dò thuộc hạ lột mũ quan của tri huyện ra, lại dẫn mang hình cụ tới. Nha dịch ứng tiếng, chạy lên, khiến viên tham quan sợ bay hồn lạc phách, luôn miệng kêu "đại nhân", dập đầu lạy như tể sao. Lưu đại nhân xua tay bảo đám thuộc hạ tạm thời dừng tay, nghe xem tên tham quan này nói gì? Rồi cất giọng gọi anh em võ cử nhân, nói:

- Anh em nhà họ Dương nghe cho rõ đây: Hôm hai mươi tư, anh em người mang đầu người lên huyện trình báo, tri huyện giữ anh em người lại, chắc chắn hẳn phải nói gì đó với anh em người. Giờ hai người không phải sợ hãi nữa, có gì cứ nói rõ cả ra, bản phủ sẽ đứng ra phán xét thực công bằng.

Anh em Dương võ cử dập đầu lạy. Dương Văn Bính miệng kêu "đại nhân", nói:

- Khi anh em tiểu nhân tới nha môn, dâng đầu người trình lên huyện tôn. Ông ta nói tiểu nhân hại người, trên công đường, đòi anh em tiểu nhân phải thành thực khai nhận. Không gây ra tội, đòi nào anh em tiểu nhân chịu nhận. Vì vậy, cả hai anh em nghiêng rặng quyết không nhận tội. Sau đó huyện tôn hạ lệnh giải anh em tiểu nhân vào phòng giam, đợi đêm xuống sẽ tiếp tục hỏi cung. Khi bọn tiểu nhân bước vào phòng giam, ông ta nói với anh em tiểu nhân. Bẩm đại nhân, anh em tiểu nhân ngồi trong phòng giam một lúc lâu, chợt thấy có một người tiến vào.

Lưu đại nhân nghe tới đây, vội hỏi:

- Người ấy là ai?

Dương Văn Bính nói:

- Bẩm đại nhân, người mới bước vào kia, tiểu nhân chỉ vừa nhìn qua thôi đã nhận ra ngay. Hẳn chính là một tên sai dịch rất nổi tiếng trong huyện. Người ấy tên gọi Ngô Tín. Bởi tiểu nhân và hắn vốn quen biết nhau nên hắn mới tiểu nhân ngồi. Mọi người cùng ngồi xuống, Ngô nha dịch khẽ liếc mắt, đuổi hết đám thủ hạ ra ngoài, tới lúc ấy, hắn mới nói với anh em tiểu nhân rằng: "Dương gia, lần này hai anh em ngai dính dáng tới quan ty, cần phải bỏ ra một chút gọi là chi phí lót tay. Quan trên có ý làm khó anh em ông, điều này tôi không nói, chắc anh em ông cũng đã rõ. Chỉ bằng ra tay trước vẫn hơn. Tục ngữ nói đúng lắm: Chỉ nên đánh hung thủ thực sự, không nên đánh những kẻ liên quan. Bỏ ra một chút tiền, tôi sẽ thay các ông đi lo lót các nơi để cho vụ này được hòa giải, chẳng phải là tốt hơn sao?" Hắn còn nói: "Rầy rã nhất là tới cửa quan, có việc tốt hơn cả là coi như không."

Lưu lão gia hỏi:

- Đó là hôm hai lần hay hôm hai mươi sáu?

Võ cử nhân nói:

- Ấy là hôm hai mươi lần.

Đại nhân hỏi:

- Anh em người có nhận lời nghe theo hắn không?

Dương Văn Bính nói:

- Tiểu nhân cũng muốn cho qua vụ này nên hỏi hắn: "Vay cần bao nhiêu bạc?" Ngô nha dịch nói: "Vụ này lo lót từ trên xuống dưới, muốn làm cho êm đẹp tất phải tốn năm trăm lạng."

Lưu đại nhân nói:

- Đâu có nhiều. Năm trăm lạng, lẽ nào người không chịu?

Dương Văn Bính nói:

- Bẩm đại nhân: Đâu chỉ năm trăm lạng là xong? Nha môn đòi tới con số năm ngàn lạng kia. Tiểu nhân chịu sao nổi?

Dương Văn Bính dập đầu lạy, miệng kêu "đại nhân", nói:

- Bẩm đại nhân: Vụ này anh em tiểu nhân lý đúng, tình thật, bỏ khoản tiền lớn như vậy một cách vô lý bảo sao chẳng xót ruột. Rồi nghĩ lại, chi bằng để qua cho xong, được trở về nhà là tốt rồi. Do đó, chúng tiểu nhân ra giá là một ngàn lạng, Ngô nha dịch lắc đầu không chịu. Hắn đi bẩm lại với tri huyện, tri huyện ra giá là bốn ngàn lạng. Bọn tiểu nhân nâng giá lên hai ngàn mà họ vẫn không chịu nghe. Tiểu nhân tức mình, nói: "Nếu không chịu cái giá hai ngàn lạng thì một ly, một lai cũng không có! Mặc cho các vị muốn làm gì thì làm, cho dù phải chết tôi cũng quyết không bỏ ra dù chỉ một xu!" Bẩm đại nhân, Ngô Tín nghe vậy, nổi giận đi vào nha môn, chắc hẳn hắn đi bẩm lại với tri huyện. Do đó, tri huyện mới sai viết công văn, cách bỏ tước hiệu cử nhân của anh em tiểu nhân. Đó hoàn toàn là chuyện có thực, tuyệt đối không có dù chỉ nửa lời sai trá.

Dương võ cử nói xong lại dập đầu lạy liên hồi. Lưu đại nhân nghe xong, nổi trận lôi đình, mắt nhìn tri huyện, nghiêng rặng nghiêng lợi, luôn luôn kêu hắn là quan ăn bẩn, nói:

- Người muốn ăn của dút, thực đáng giận. Hãm hại người ngay, làm loạn triều quy! Người đứng là, cầm ấn quan cũng như cầm vũ khí, vợ vét chút bạc rồi về quê, mặc kệ dân lành sống hay chết, trong lòng chỉ nghĩ tới tiền bạc. Từ xưa tới nay, ai ai cũng căm hận tham quan, tránh sao khỏi sau này không bị người đời chửi rủa. Người không nghĩ tới chuyện áo mũ xênh xang hưởng bổng lộc của triều đình thì phải dốc lòng báo ân mưa móc của thánh chúa ban cho. Tri huyện vốn là cha mẹ của dân, phải biết coi dân như con mới phải. Làm quan mà không làm chủ được cho dân, coi khinh chữ hiên, coi thường lời

oan thân.

Lưu đại nhân càng nói, trong lòng càng buồn bực, nét mặt hằm hằm kém sắc tươi.

Đại nhân quát lớn:

- Hồ Hữu Lễ!
- Tệ chức xin đợi lệnh.

Đại nhân nói:

- Thủ hạ của ngươi, cái tên nha dịch Ngô Tín kia xem ra cũng đã từng thay ngươi làm không ít vụ như vậy hả?

Tri huyện nói:

- Bẩm đại nhân: Đây là vụ đầu tiên. Trước đây chưa từng có chuyện này.

Lưu đại nhân nghe xong, cười nhạt, nói:

- Đây mới chỉ là lần đầu tiên? Nói cho tên đáng chết ngươi biết, dân chúng huyện Cú Dung trong hai tháng lại đây hẳn đã phải chịu không ít khổ sở do ngươi gây ra. Nếu bản phủ không trừ hại cho dân, chẳng phải đã thụ ân một cách uống phỉ do Càn Long Lão Phật gia ban cho ư?

Tri huyện Hồ Hữu Lễ nghe đại nhân nói, sợ đến nổi vội vàng dập đầu lạy như té sao, nói:

- Xin đại nhân khai ân, tạo cơ hội cho tệ chức được sửa đổi!

Hồ tri huyện đuối lý, đuối tình, trong lòng kinh sợ, dập đầu lạy liên hồi, nói:

- Bẩm đại nhân, đều do tệ chức ngu muội, coi lời vu cáo là sự thực. Anh em Dương cử nhân mang đầu người lên huyện nha trình báo, tệ chức đã thẩm hiểu trong vụ này hẳn phải có uẩn khúc gì đây, lập tức thẳng đường thẩm vấn. Anh em võ cử Dương Văn Bính, Dương Văn Phụng kể lại đầu đuôi sự việc vụ cứu người khách hôm trước, tệ chức biết ngay là họ bị oan, bèn sai giam họ vào. Sau đó tệ chức hạ lệnh bãi đường, về phòng ngồi rồi uống trà. Chợt có nha dịch Ngô Tín vào nói với tệ chức: "Nhà họ Dương giàu có vô cùng, trong nhà có khối vàng bạc. Vụ này tuy là giả nhưng thực sự liên quan tới tính mạng con người. Lão gia cũng phải bỏ tiền ra mới được chức này, sao không nhân vụ này kiếm chút tiền bạc? Chớ nên bỏ qua cơ hội tốt này, chắc chắn ngài sẽ kiếm được vài ngàn lạng bạc trắng phau phau!" Bẩm đại nhân: Cũng bởi tệ chút nhất thời hồ đồ, tin theo lời tên nha dịch họ Ngô nên vừa không có được lạng bạc nào bỏ túi, lại còn mang tiếng xấu là tên tham quan ô lại. Đáng hận chỉ là tên sai nha họ Ngô, gièm pha báo tiểu nhân không thả cho anh em cử nhân về. Nếu lúc ấy tiểu nhân thả cho họ về thì đâu đến nỗi xảy ra vụ việc ngày hôm nay?

Nói xong lại dập đầu lạy, miệng không ngớt kêu xin đại nhân gia ân. Lưu thái thú nghe tri huyện kể xong, trong lòng đã hiểu, nghĩ thầm: Nếu muốn bắt lũ cướp tât phải triệu sai nha họ Ngô lên nha môn. Lưu đại nhân nghĩ xong, nói:

- Sai nha trực ban đâu? Mai chóng tới huyện Cú Dung bắt Ngô Tín về đây thẩm vấn! Lệnh cho ngươi buổi trưa ngày mai phải lên công đường, nếu lỡ chuyện, chớ trách bản phủ chẳng dung tình.

Thư lại vội vàng viết trát, công sai nhận lấy, đi ra ngoài. Chuyện này đi bắt gã sai nha họ Ngô chính là kẻ bắt cướp của đại nhân. Thư lại ứng tiếng, không dám chậm trễ, vội xoay mình bước ra ngoài, rời khỏi nha môn đi theo hướng đông, tới thẳng huyện Cú Dung tìm bắt tên tham lam đòi ăn của đút Ngô Tín.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Công Kỳ Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Thẩm vấn ác sai nha, lưu đại nhân nổi trận lôi đình

Lưu đại nhân nghe tri huyện Hồ Hữu Lễ nói vậy, trong lòng chợt nảy ra một kế, nghĩ thầm: "Muốn bắt lũ cướp này, cần phải làm vậy mới được." Lưu đại nhân nghĩ xong, lập tức sai thư lại viết trát, lệnh người mang tới huyện Cú Dung truyền gọi nha dịch họ Ngô, đồng thời cho gọi luôn báo chính trong thôn ấy cùng lên phủ đường thẩm vấn, hẹn giờ ngộ hôm sau phải có mặt trên công đường.

- Dạ!

Thừa sai ứng tiếng, cầm tờ trát rời khỏi nha môn. Chuyện không cần phải nhắc tới nữa.

Lưu đại nhân lại dặn:

- Cho truyền hương bảo của Dương gia trang lên, bản phủ có chuyện cần hỏi:

- Dạ?

Sai nha ứng tiếng, chạy đi. Không lâu sau đã dẫn bảo chính của Dương gia trang lên, quỳ trước công đường. Lưu đại nhân ngồi trên cao, hỏi xuống:

- Đêm hai mươi năm là đêm cả nhà họ Dương gặp nạn, bảo chính, hương chính và láng giềng quanh đó không biết hay sao?

Một người lớn tuổi trong đám ba người đang quỳ dưới công đường kia vội dập đầu lạy, nói:

- Bẩm đại nhân, khoảng canh ba đêm hôm ấy, lũ cướp tiến vào Dương gia trang, đánh nhau với gia đình của nhà họ Dương. Họ đánh nhau, hò hét vang trời, lẽ nào hàng xóm lại không hay biết? Nhưng bởi họ chỉ lo cho tính mạng của mình nên không ai chịu ra ngoài xem xét. Tiểu nhân thực không dám giấu đại nhân, cho dù bọn tiểu nhân đây đều biết việc này, nhưng bởi trời tối, cướp đông nên bọn tiểu nhân không ai dám tiến lên. Tới sáng sớm hôm hai mươi sáu, mọi người tới nhà họ Dương xem xét mới biết già, trẻ, lớn bé trong nhà họ Dương cả thảy hai mươi tư mạng đều đã bị giết hết cả. Bao nhiêu đồ tế nhuyễn cùng của cải trong nhà bị chúng khuôn đi hết sạch. Bọn tiểu nhân chỉ còn biết lên báo quan mà thôi.

Lưu đại nhân nói:

- Các người lên báo quan huyện, tri huyện có sai người đi khám xét hiện trường không?

Bảo chính trả lời, nói:

- Chỉ có một câu "biết rồi". Bọn tiểu nhân đành phải về thôn, cắt cử người thu dọn xác chết rồi khóa cửa lại, sai người canh giữ.

Lưu đại nhân gật đầu, quay sang phía tri huyện, nói:

- Thế là thế nào? Bảo chính trong thôn tới báo, người lại không đi tra xét hiện trường? Bỏ qua là xong ư? Người chỉ biết cùng sai nha Ngô Tín lo kể kiểm bạc, không còn thời gian làm việc quan nữa hay sao?

Tri huyện Hồ Hữu Lễ nghe hỏi vậy, không dám nói năng chi, chỉ một mực dập đầu lạy. Lưu đại nhân lại nói:

- Bảo chính, hương bảo, các người hãy trở về. Dương cử nhân, hai anh em người cũng tạm thời lui xuống. Ngày mai, khi Ngô Tín, sai nha huyện Cú Dung tới, các người lại đến đây nghe xử án.

- Dạ!

Hai người ứng tiếng. Đại nhân lại nói:

- Cho truyền hai viên thừa sai, tạm thời giam tri huyện Hồ Hữu Lễ lại, đợi ngày mai dẫn lên công đường đối chất.

Thừa sai ứng tiếng, giải tri huyện Hồ Hữu Lễ xuống. Mọi người khác cũng lui khỏi nha môn. Vương Tự Thuận, Thịnh Công Phổ gặp hai anh em nhà họ Dương, ngỏ lời cảm tạ ân tình, Vương Tự Thuận nói:

- Cũng chỉ vì một mình tại hạ nên mới khiến cả nhà ân công bị hại. Tại hạ thực cảm thấy vô cùng kính phục hai vị.

Nói xong, họ dẫn nhau đi nghỉ. Chuyện không cần phải kể ra đây.

Lại nói chuyện Lưu đại nhân sau khi hạ lệnh bãi đường, trở về thư phòng dùng cơm, nghỉ ngơi. Đêm ấy không có chuyện gì xảy ra. Tới sáng sớm ngày hôm sau, còn chưa tới giờ ngọ, đám thuộc hạ của ông cho giải tên ác nhân tới.

Ngoài tên nha dịch họ Ngô ra, hai viên công sai còn gọi cả bảo chính tới nữa. Tên người hầu vào trong bẩm lại với đại nhân, Lưu đại nhân nói:

- Bảo bên ngoài mau mau chuẩn bị, bản phủ sẽ lập tức thăng đường xử án.

Trương Lộc ứng tiếng chạy ra ngoài, truyền đạt lại lệnh của đại nhân với đám nha dịch. Nha dịch, thư lại nhất loạt lên công đường lo việc chuẩn bị. Mọi việc chuẩn bị đã xong, Lưu đại nhân rời khỏi thư phòng, tiến lên công đường. Nha dịch hét thăng đường xong. Đại nhân ngồi ngay ngắn trước án đường. Nha dịch, thư lại sắp hàng đứng hai bên. Lưu đại nhân nói vọng xuống:

- Cho truyền Ngô Tín vào nha môn!

Thừa sai ứng tiếng, chạy ra ngoài, không lâu sau đã ra tới cửa nói:

- Đại nhân có lệnh, truyền nha dịch huyện Cú Dung vào công đường.

Tên nha dịch ứng tiếng:

- Có.

Rồi hai viên thừa sai kèm hấn vào. Tới trước công đường, quỳ xuống. Lưu đại nhân ngồi trên cao nhìn xuống. Nha dịch lui xuống, đứng sang hai bên. Đại nhân nhìn tên sai nha họ Ngô. Thấy hấn đầu đội một chiếc mũ mùa thu mới, mình mặc áo bào kiểu sai nha màu xanh, tuổi độ ngoài năm mươi, diện mạo hung ác, dưới cằm có một chùm râu cứng như dây thép.

Lưu đại nhân ngồi trên công đường quan sát diện mạo của tên sai nha Ngô Tín, thấy hấn không phải dạng thiện lương. Chỉ thấy hấn đập đầu lay, bả mũ danh tính, nói:

- Tiểu nhân là nha dịch của huyện Cú Dung, họ Ngô tên Tín xin lay chào đại nhân.

Lưu đại nhân nói:

- Ngươi là nha dịch Ngô Tín đó sao?

- Dạ!

Lưu lão gia lại hỏi:

- Ngươi là người huyện Cú Dung sao?

- Dạ!

- Ngươi sống trong thôn nào?

Nha dịch Ngô Tín trả lời, nói:

- Tiểu nhân sống cách huyện thành mười lăm dặm, nơi ấy gọi là Bạch Sa Đồn.

Đại nhân nói:

- Ngươi làm việc trong huyện bao lâu rồi?

Ngô Tín nói:

- Tiểu nhân làm việc trong nha môn đã được hai mươi năm tròn. Tiểu nhân từng phục vụ bảy vị thái gia.

Lưu đại nhân nói:

- Coi như ngươi làm việc quan cũng đã quen. Bảy vị trí huyện kia đều bị ngươi làm cho hư hỏng cả ư?

Ngô Tín nói:

- Tiểu nhân làm việc trong nha môn đã nhiều năm, chưa hề làm việc gì sai trái.

Lưu đại nhân nghe hấn nói vậy, đập bàn, quát lớn:

- Hừ! Ngươi đúng là tên nô tài leo mép! Ngươi nói chưa từng làm chuyện gì sai trái, vậy chuyện của anh em nhà họ Dương do ai nói với Hồ tri huyện?

- Truyền tri huyện!

- Dạ!

Sai nha ứng tiếng, chạy ra ngoài. Không lâu sau đã dẫn tri huyện huyện Cú Dung là Hồ Hữu Lễ lên công đường. Viên tri huyện hành lễ xong xuôi, đứng sang một bên. Lưu đại nhân ngồi trên cao hỏi vọng xuống:

- Tên nha dịch xúi ngươi làm bậy có phải là Ngô Tín không?

Tri huyện nói:

- Đúng!

Đại nhân nói:

- Nếu đúng là hấn, tại sao hấn lại không chịu nhận?

Lưu đại nhân sắc diện hầm hầm giận dữ, nói:

- Nha dịch họ Ngô nghe cho rõ đây: Ngươi làm việc quan hai mươi năm nay, việc trong nha môn hấn ngươi cũng tỏ. Theo quan trên làm việc xấu xa, ấy cũng là lẽ thường, lấy lòng quan trên tất mọi việc xuôi tọt. Hơn nữa, gặp phải tay huyện quan là đồ giả áo túi com, khỏi cần phải nói cũng đủ biết, ngươi

đã ăn không ít tiền bạc đứt lốt. Ngươi nắm được thóp quan trên, ngươi nói gì hần chẳng nghe theo. Ta hỏi ngươi: Ngươi biết rõ mọi chuyện của nhà họ Dương, trong đó có uẩn khúc gì, phải mau mau kể rõ ra, bản phủ sẽ xét cho ngươi, tránh cho ngươi chịu cực hình, thể xác đau đớn.

Ngô Tín đập đầu lay, nói:

- Thanh thiên lão đại nhân, đi với bụt phải mặc áo cà sa. Nha dịch nịnh nọt quan trên là chuyện thường tình. Đã là người trong nha môn, ai chẳng muốn được lòng thượng cấp. Đại nhân là người hiểu sâu biết rộng, tiểu nhân thực không dám khai ngoa.

Lưu đại nhân nghe vậy, quát lớn:

- Và vào miệng hần cho ta!

Nha dịch xông ra, hò hét vang, tóm lấy tên nha dịch họ Ngô, thẳng cánh vả vào mặt hần không chút lưu tình. Đánh đến nỗi Ngô nha dịch kêu thét vang ở công đường, ứa cả máu mếu. Sai nha đánh một hơi hơn chục bạt tai mới chịu dừng tay. Ngô nha dịch mặt xưng húp, tím ngắt, răng lung lay. Lưu đại nhân vẫn còn tức giận, quát lớn:

- Ngô Tín nghe cho rõ đây: Cái gì gọi là "đi với bụt mặc áo cà sa?" Ngươi hăm hại dân lành, chỉ biết lấy lòng quan trên mà coi thường sự sống chết của lương dân. Hạng nô tài như ngươi thực đáng hận, đầu giết ngươi nỗi hận trong lòng ta vẫn chưa nguôi!

Lưu đại nhân nói:

- Ngươi chỉ biết tìm cách lấy lòng quan trên, không màng tới sự sống chết của người khác. Ngươi là người của huyện Cú Dung lại đi hăm hại người cùng huyện, lương tâm của ngươi để ở đâu? Ngươi làm vậy, không chỉ một mình ngươi bị chửi rủa, ngay cả các tiền nhân của ngươi giờ đã là bộ xương khô trong mã cũng bị chửi lây. Gặp phải đám cầu quan tham lam, đòi ăn của đứt nghe theo lời ngươi, hăm hại dân chúng, không chịu ban ân bố đức, báo đáp công ân mưa móc Hoàng thượng ban cho thì dân chúng sống sao cho nổi. Chẳng trách có câu: Một đời làm quan, mười đời làm kỹ. Các ngươi là những người làm việc quan, lý ra phải biết nghĩ tới Hoàng ân, một lòng lo việc công. Lại có câu: Ở trong cửa quan là nơi tu hành tốt nhất. Trong ba ban, nếu chỉ có một tên nha dịch làm cản, con cháu không được phép thi cử. Nếu gặp kẻ phạm tội, các ngươi một mực đòi tiền. Nếu hần có lễ vật dâng lên, các ngươi xử tội cho hần nhẹ đi, còn nếu người ta không có tiền, các ngươi thẳng tay trừng trị. Đó là cái sai thứ nhất của các ngươi. Hơn nữa, người đã vào làm việc trong cửa quan, chẳng nhẽ chỉ biết tới tiền mà không biết tội của người ta nặng, nhẹ ra sao ư? Ngươi coi việc quan như trò hề. Quan trên của ngươi đã thực thà khai nhận với bản phủ rồi. Nếu ngươi còn khua môi múa mỏ, không chịu khai nhận, ta sẽ dùng cực hình, tới lúc ấy thì đừng có trách. Mau thành thực khai nhận, tránh khỏi bị tra hỏi hết lần này tới lần khác.

Lưu đại nhân ngồi trên công đường vuốt cằm, mỉm cười, nói:

- Ngô Tín mau khai cho thực! Quan trên của ngươi đã khai nhận mọi chuyện trước đây, ngươi cũng nên mau mau khai cho rõ. Nếu còn cạy mồm miệng tron tru cãi chày cãi cối, chớ trách bản phủ chẳng dung tình. Hãy thực thà khai nhận, đừng để ta phải dùng tới đại hình!

Ngô Tín nghe xong, đập đầu lay, nói:

- Bẩm đại nhân, anh em họ Dương mang đầu người lên công đường huyện nha trình báo. Huyện tôn đại nhân mới nghĩ: Khó khăn lắm mới có được cơ hội này. Nhà họ Dương nổi tiếng hào kiệt, giàu có, quanh vùng ai ai cũng biết. Chuyện liên quan tới tính mạng người đầu phải nhỏ, lo gì nhà họ Dương không chịu bỏ tiền ra? Do đó, tiểu nhân mới nói với huyện tôn về gia cảnh giàu có của nhà họ Dương, nói: Vụ này ắt hẳn ta phải kiếm được vài ngàn lạng. Bẩm đại nhân. Nếu tri huyện không chịu, tiểu nhân nào dám tự ý làm cản? Do đó, tiểu nhân mới vào gặp anh em họ Dương, đòi họ phải bỏ ra năm ngàn lạng bạc lo lót khắp trên dưới, bảo đảm sẽ không có chuyện gì xảy ra. Cũng bởi anh em cử nhân không chịu nên mới không cho họ về nhà. Tiểu nhân nghĩ, đợi họ bớt giận, tự nhiên sẽ chịu bỏ tiền ra. Nếu nói đó là lỗi của tiểu nhân, bẩm đại nhân: Nếu nhà họ Dương chịu bỏ tiền ra, huyện tôn và tiểu nhân đâu mắc tội như ngày hôm nay? Vậy mà, tiểu nhân và huyện tôn đâu có được đồng nào. Mong đại nhân rộng lượng khoan dung, cả nhà tiểu nhân xin đội ơn ngài.

Nói xong, Ngô Tín không ngừng đập đầu lay. Lưu đại nhân nghe hần nói xong, chỉ tay xuống, chửi mắng hần một hồi, nói:

- Tên nô tài to gan làm loạn!

Lưu đại nhân nói:

- Ta thấy ngươi thực là một tên nô tài to gan? Chỉ giỏi nói cản? Ngươi chưa được tiền tức là ngươi không có tội sao? Ngươi nói, đòi năm ngàn lạng bạc, nếu Dương vô cớ chịu đưa ra thì lỗi này có phải của ngươi không? Hơn nữa, chắc hẳn ngươi không phải chỉ muốn bầy kẻ lấy lòng quan trên mà thôi. Nghĩ ra mẹo này lấy tiền nhà họ, chắc chắn bên trong phải có duyên cớ chi đây? Dưới công đường của bản phủ, ngươi hãy mau mau khai ra!

Nha dịch Ngô Tín đập đầu lay, nói:

- Bẩm đại nhân đại lão gia, đúng là mọi chuyện khó lòng qua mặt lão đại nhân. Khi này nói tiểu nhân cố tình làm sai, đúng là nếu lấy được bạc, tiểu nhân cũng có chút ít phần trong đó. Coi như tiểu nhân đã sai. Mong đại nhân khai ân. Tiểu nhân xin nhận phần sai về mình. Nhưng đại nhân nói trong này hần còn duyên cớ khác, tiểu nhân thực sự chẳng biết nói sao.

Đại nhân nghe xong, khẽ nở nụ cười, nói:

- Ngô Tín, ngươi làm việc trong cửa quan đã lâu, đương nhiên biết cách che giấu tội lỗi, nhưng có một chuyện, ngươi không che giấu nổi bản phủ.

Lưu đại nhân ngồi trên công đường, nói:

- Ngô Tín, nghe ta nói đây: Ngươi theo hầu việc quan đã lâu đương nhiên biết cách ăn nói, giấu giếm quan trên. Chỉ có điều bản phủ là người không ai có thể lừa nổi. Dưới công đường của ta, không có ai không thực thà khai nhận. Ngươi nói không có duyên cớ khác bên trong, ta lại biết chắc chắn bên trong còn có điều uẩn khúc. Nếu hôm nay ta không bắt ngươi khai ra, danh tiếng của ta xưa nay chẳng phải tan như bọt nước hay sao?

Lưu đại nhân nói xong, dẫn xuống:

- Nha dịch mau gọi bảo chính thôn Bạch Sa Đồn lên đây cho ta hỏi!

Sai nha ứng tiếng, chạy ra ngoài. Một lúc sau đã có ba người tiến vào, tới trước công đường, quỳ cả xuống, tự bẩm rõ tên họ. Lưu đại nhân nói:

- Ba người các ngươi hãy nói cho ta biết. Các ngươi cùng ở trong một thôn, hẳn chuyện của nhau các ngươi đều biết cả. Dưới công đường của bản phủ mau thực thà khai ra, tuyệt đối không được giấu giếm dù chỉ là một từ, nửa chữ. Tội của hẳn chưa đến nỗi phải chết, trong vụ này còn có cả Hồ tri huyện nữa. Các ngươi không phải sợ, cứ việc thực thà khai ra. Nếu có một từ sai trá, chớ trách ta dùng tới cực hình.

Ba người nghe vậy cùng dập đầu lạy. Bảo chính mờ lờ, nói:

- Bẩm đại nhân, Ngô nha dịch vốn làm việc trong nha môn đã lâu rất được lòng quan trên, lại rất biết cách lấy lòng thượng cấp thường bày kế cho họ kiếm bạc, bảo sao không được cấp trên ban ân? Ông ta là người đứng đầu trong ba ban thư dịch của huyện, vì vậy chẳng coi ai ra gì. Hẳn coi người trong thôn như cỏ rác, thường xuyên hiếp đáp từ già đến trẻ. Nhà hẳn ban đêm thường có một bọn người tới tụ tập, đến ban ngày lại tản đi, xem ra, bọn chúng không phải hạng lương thiện. Rất có thể là lũ cướp đường, lục lăm.

Lưu đại nhân nghe vậy, trong lòng mừng rỡ, nghĩ thầm:

- Giết chết toàn gia nhà họ Dương chắc hẳn là đám người này.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Công Kỳ Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Lưu gù bày kế tìm tang chứng

Kẻ gieo gió tất sẽ gặp bão, chỉ có điều là sớm hay muộn mà thôi. Sai nha Ngô Tín vốn là người bất chính, làm chân a dịch trong cửa quan, là kẻ cực kỳ độc ác. Hễ thấy tiền là mắt hẳn sáng lên. Cho dù là cha ruột của hẳn, nếu không chịu bỏ tiền ra thì cũng bị hẳn đánh cho đến chết đi sống lại. Trong nhà hẳn cũng có chút của ăn của để, hẳn lại giỏi nịnh bợ quan trên, bày cách cho chủ kiếm tiền nên rất được lòng thượng cấp. Do đó, hẳn chẳng coi ai ra gì, bị người người căm hận. Chỉ có điều, họ không dám chọc vào hẳn mà thôi. Cũng có không ít kẻ trước mặt thì nịnh nọt, sau lưng lại chửi rủa hẳn. Hôm nay, hẳn là kẻ có tội trước công đường của đại nhân, ai chẳng muốn mượn việc công báo thù riêng? Không cần người ta thêm mắm thêm muối, chỉ khai đủ khai đúng tội thôi, hẳn cũng không chịu nổi! Hơn nữa, người ta ai cũng biết Lưu gù là kẻ khó chơi nên càng không dám thêm thắt tội trạng cho Ngô Tín. Do đó, bảo chính trong vùng mới nói: thực ra các vụ hẳn mượn danh nha môn ra sao, chèn ép lương dân như thế nào, trong nhà hẳn đêm đêm thường xuất hiện người lạ, đêm tụ tập, ngày tản đi ra sao.

Lưu đại nhân nghe xong, bất giác thầm vui trong lòng, ngồi trên công đường, nói:

- Bảo chính, trong thôn Bạch Sa Đồn của ngươi có ngôi miếu Ngọc Hoàng phải không?

Bảo chính nói:

- Đúng là có ngôi miếu Ngọc Hoàng, nhưng không phải ở trong thôn mà là ở phía đông thôn Bạch Sa Đồn. Cách thôn vài dặm có một khu đất hoang. Trước đây, nơi ấy là một bến đò, nhưng bởi mấy năm lại đây bị cát vùi, thuyền bè không cập vào được nữa, đám người buôn bán bên bến đò ấy cũng bỏ đi cả, dân chúng cũng không sống nổi nên chuyển sang nơi khác sinh sống, làm ăn rồi. Nay ở đó chỉ còn trơ lại mỗi ngôi miếu Ngọc Hoàng mà thôi.

Lưu đại nhân nghe tới đây, khe khẽ gật đầu, nói tiếp:

- Ngô Tín!

- Có Tiểu nhân xin đợi lệnh?

Lưu đại nhân nói:

- Những người thường xuyên tới nhà ngươi kia làm nghề gì? Mau thành thực khai ra!

Sai nha Ngô Tín nói:

- Bẩm đại nhân, hần nói nhà tiểu nhân thường xuyên có người qua lại, xin đại nhân chớ tin. Nếu tiểu nhân nói rằng cả nhà Dương vô cớ bị hần giết, liệu đại nhân có tin hay không? Đại nhân là người sáng suốt. Tục ngữ nói: Một nhà thừa ăn, ngàn nhà ganh ghét. Nhà tiểu nhân vốn cũng có đủ bát com ăn, lại được các quan trên chiếu cố, nể mặt nên những kẻ khác thường sinh lòng ghen tỵ, thường nói xấu sau lưng tiểu nhân. Hơn nữa, hương bảo các thôn khác với những người kia. Gặp chuyện lớn nhỏ gì hần đều phải đứng ra nên không thể tránh khỏi có điều sơ suất, đương nhiên phải bị quan trên trách mắng. Bọn chúng không hiểu được điều này, đều mang lòng oán hận tiểu nhân, nói tiểu nhân là người không tốt. Hôm nay, đại nhân vì việc của nhà họ Dương thăm vấn tiểu nhân, bọn chúng bèn nhân đà này té nước theo mưa, lửa cháy đổ thêm dầu, thêm thắt, vu cáo tiểu nhân. Vậy mà đại nhân lại tin là thật, thế chẳng phải oan uổng cho tiểu nhân lắm hay sao?

Lưu đại nhân nghe xong, khẽ nở nụ cười, nói với Ngô Tín:

- Ngô Tín, người nói rằng bản phủ nghe lời báo chính, đổ oan cho người sao? Ta còn muốn đổ oan cho người hơn nữa kia! Tục ngữ nói: Không đánh đòi nào chịu khai. Người đâu, mang hình cụ ra đây!

- Dạ!

Đám nha dịch ứng tiếng, hô vang.

Lưu đại nhân ngồi trên công đường, mỉm cười, nói:

- Tên nô tài to gan kia! Người ý vào mồm mép tron tru, người coi bản phủ là loại người gì?

Nói xong, đập xuống:

- Dùng hình!

Chỉ thấy bên dưới, tiếng hò hét vang lên. Đám sai nha mặc áo xanh chạy tới, vớt hình cụ loảng xoảng trên nền công đường khiến phạm nhân sợ kinh hồn mất mật. Đám người áo xanh trói nha dịch Ngô Tín lại, đè hần xuống, sau đó lột vớ của hần ra, bắt nằm sấp xuống, kéo hai chân ngược lên. Công sai mắc hình cụ vào hai chân hần, hai người đứng hai bên dùng sức kéo mạnh, chỉ nghe thấy tiếng "huych, huych" vang lên liên hồi, lại nghe thấy Ngô Tín kêu gào thê thảm, sau một hồi, hần hét kêu gào. Một viên công sai mặc áo xanh tiến lên, ngậm một ngụm nước, phun vào mặt Ngô Tín. Ngô Tín kêu "Ôi cha" một câu rồi dần tỉnh lại. Hần đau đớn mồ hôi chảy ướt cả đầu, cả mặt. Lưu đại nhân ngồi trên công đường quát lớn:

- Mau khai ra: Những kẻ thường xuyên qua lại nhà người là ai? Ban đêm tụ tập, ban ngày tản đi là vì sao?

Tên sai nha họ Ngô sợ nếu khai thực thì cũng chết nên cố chịu đau đớn cực hình, luôn mồm kêu:

- Đại nhân, trong nhà tiểu nhân thực không có ai thường xuyên qua lại, bảo tiểu nhân phải khai nhận sau đây? Cúi xin đại nhân gia ân, chớ dùng cực hình ép cung người lương thiện. Cầu cho đại nhân phúc thọ trường tồn, con cháu đời đời hưởng ơn vua.

Lưu đại nhân khẽ nở nụ cười, chửi hần vài câu, nói:

- Người giỏi chịu cực hình, không chịu khai nhận, Lưu mỗ ta lẽ nào chịu dễ dàng bỏ qua? Tục ngữ có câu: "lòng người như sắt đá, phép quan như lò lửa" quả không sai.

Ngô Tín nói:

- Vốn không có chuyện ấy, dùng cực hình bắt tiểu nhân khai nhận là có làm sao? Dùng cực hình đánh chết tiểu nhân tại nơi này, há chẳng phải làm hỏng thanh danh từ trước tới nay của đại nhân hay sao?

Ngô Tín làm việc trong nha môn đã lâu, lẽ nào hần không biết tên của các loại hình cụ? Việc hần làm đều đáng chết cả. Nếu hôm nay khai ra, chắc hần mạng hần cũng không còn. Chỉ bằng nghiêng răng chịu cực hình, quyết không khai nhận, may ra còn đường sống. Ngờ đâu Lưu đại nhân đã đoán ra hết mọi âm tình, một mực đòi hần phải khai nhận, nói:

- Ngô Tín, người nói với anh em họ Dương, muốn kết thúc vụ này, họ phải bỏ ra năm ngàn lạng. Vô cớ nhân không chịu bỏ ra nhiều tiền như vậy. Anh em họ biết rõ đêm nay lũ cướp sẽ tới nên mới xin với các người một người ở lại nha môn, một người về bảo vệ gia đình, chặn lũ cướp. Người cũng biết rõ đám cướp sẽ tới nhà họ Dương hại người nên đã ngấm ngầm gièm pha tri huyện không cho ai về. Vì vậy mới gây nên vụ án hai mươi tư mạng người này.

Lưu đại nhân ngồi trên công đường, nói:

- Tên nô tài đáng chết!

Lại chửi bới vài câu, sau đó mới nói:

- Rõ ràng người biết lũ cướp tới mà vẫn không thả anh em họ Dương ra. Do đó, hai mươi tư mạng người mới phải mất bởi tay người và tên tham quan kia? Sự việc đã rõ ràng như vậy người còn không chịu khai nhận, lại cậy mình mồm miệng tron tru? Bản phủ khác với những quan phủ khác, sao có thể để người lọt lưới vụ này? Nếu chịu thực thà khai ra thì đỡ khổ, còn không, người chỉ chịu đau đớn oan uổng mà thôi.

Nói xong đập bàn, sắc mặt vô cùng giận dữ. Ngô nha dịch dập đầu lạy, miệng kêu "đại nhân", nói:

- Đại nhân sao không chịu hiểu cho? Tại sao lại thiên vị, bảo vệ cho nhà họ Dương, nói tiểu nhân đều biết cả. Cho dù tra tấn đến chết, tiểu nhân khó lòng nhận tội này. Chỉ có điều, tiểu nhân chết không thể nhắm mắt nổi. Đại nhân ơi, đời đời làm quan hưởng lộc vua ban, tiểu nhân chẳng qua chỉ là một con dê người ta lôi ra để tế thần. Tại sao đại lão gia phải khổ sở ép tiểu nhân nhận tội như vậy?

Nói xong dập đầu lạy, hai mắt ngấn lệ. Lưu đại nhân khẽ nở nụ cười, luôn miệng chửi "thằng giặc", nói:

- Nén lòng chịu cực hình cầu được sống, chẳng qua cũng chỉ là kéo dài sự sống trong đau khổ thêm một lúc mà thôi.

Rồi dạn dò tả hữu tháo hình cụ ra khỏi người phạm nhân, nói:

- Tạm thời giải tên này xuống nhà lao. Bản phủ tự sẽ có cách bắt tên giặc này phải nhận tội.

Công sai ứng tiếng, tháo hình cụ trên mình hắn ra. Ngô sai nha lại ngắt đi. Công sai lôi hắn ra khỏi nha môn, chuyện không phải kể ra đây. Lưu đại nhân lại quay qua phía viên quan huyện, nói:

- Tả hữu, hãy lôi hắn ra, đợi bản phủ xét xử vụ án này.

Lưu đại nhân, nói:

- Hồ Hữu Lễ, đợi chút nữa hãy nghe bản phủ xử vụ án này.

- Dạ!

Tri huyện ứng tiếng. Thừa sai lôi hắn ra ngoài. Chuyện không phải kể nữa.

Lưu đại nhân dặn dò đánh trống bãi đường. Lưu Đại nhân lui xuống, đám nha lại tản đi.

Lại nói chuyện Lưu đại nhân về thư phòng, ngồi xuống.

Đại nhân nhìn Trương Lộc, nói:

- Con hãy ra ngoài gọi đầu mục thừa sai Trần Đại Dũng tới đây bản phủ có chuyện muốn nói với anh ta.

- Dạ!

Tên người hầu ứng tiếng, xoay mình đi ra ngoài. Không lâu sau, thừa sai Trần Đại Dũng tiến vào thư phòng, chắp tay vái chào đại nhân, đứng sang một bên, nói:

- Không biết đại nhân cho gọi tiểu nhân có việc gì?

Lưu lão gia đưa mắt nhìn vị hảo hán này, nói:

- Đại Dũng!

- Có Tiểu nhân xin đợi lệnh.

Đại nhân nói:

- Ngươi cùng võ cử Dương Văn Bính, dẫn theo bảo chính thôn Bạch Sa Đồn, cưỡi khoái mã cấp tốc tới nhà tên sai nha họ Ngô rồi làm thế này, thế này. Đi mau rồi chóng trở về, không được chậm trễ!

- Dạ! Tiểu nhân biết rồi.

Trần Đại Dũng xoay người rời khỏi thư phòng. Lưu đại nhân ngồi rồi bên trong. Chuyện không cần kể ra đây.

Lại nói chuyện Trần Đại Dũng trở về nhà, ăn cơm, thay quần áo xong xuôi, sai người nhà truyền mời Dương Văn Bính tới nói:

- Đại nhân dặn rằng: Ba người bọn ta tới nhà sai nha họ Ngô làm thế này, thế này. Đi sớm về cho sớm.

Võ cử ứng tiếng. Đại Dũng lại dặn thuộc hạ: "Bảo bố khoái chuẩn bị sẵn ba con ngựa để ngoài kia. "

- Dạ!

Thu hạ ứng tiếng, đi ra. Lúc này, hai người bọn họ mới đứng dậy, bước ra ngoài.

Trần Đại Dũng sai bước đi trước, Dương võ cử cũng cất bước theo sau, chỉ trong chớp mắt ra khỏi cổng, thấy ngựa đã được chuẩn bị đợi ở đó từ trước rồi. Bảo chính giục ngựa đi trước dẫn đường, thừa sai và võ cử đi theo sau. Đại Dũng thúc ngựa tiến lên, nói:

- Dương gia, xem ra, mọi việc đều do ông trời định sẵn, vận trời khó cãi. Không phải tại hạ hàm hồ nói ra câu này đâu. Huynh đài, vụ này nhà anh đúng là gặp họa từ trên trời rơi xuống. Chỉ vì trọng nghĩa nên anh em ngài mới giữ khách ở lại, đánh đuổi lũ cướp cứu người, tự chuốc lấy họa nên mới có chuyện đầu người vút vào trong nhà. Tuy ngài đã đem nộp lên quan, chẳng may gặp ngay phải tên quan tham Hồ huyện lệnh, sách nhiễu đòi dút lót năm ngàn lạng. Nhưng tất cả đều do tên nha dịch đáng ghét họ Ngô gièm pha mà ra cả, giữ anh em ngài ở lại công đường, lũ cướp mới có cơ hội ra tay làm chuyện bất nhân, giết sạch người trong nhà ngài! Cũng may người nhà ông đi tố cáo gặp ngay thanh liêm Lư đại nhân. Đại nhân mới cho bắt hai tên ấy, lại chuẩn bị kết thúc vụ án.

Dương Văn Bính nghe nói vậy vội gật đầu, nói:

- Xin hỏi quý tính, đại danh của huynh đài? Nghe giọng, hình như huynh đài cũng là người vùng này?

Trần Đại Dũng trả lời, nói:

- Ngài hỏi tôi ư? Tôi vốn người Giang Ninh, họ Trần. Tại hạ trước đây cũng từng đỗ võ cử nhân, được phong chức vận lương thiên tử. Bởi vận lương cho triều đình để xảy ra chuyện sơ suất nên bị cách chức đuổi về quê. Chẳng dặng đường, đành phải vào phủ Giang Ninh làm chân thừa sai. Xin ngài chớ chê cười.

Dương võ cử gật đầu, nói:

- Đúng là tại số mệnh, chẳng phải tại người.

Lại nghĩ tới chuyện của mình, bất giác cảm thấy chua xót trong lòng. Minh vì trọng nghĩa giữ khách ở lại, đâu ngờ tự rước lấy họa diệt môn! Cả nhà bị giết thật oan uổng, anh em mình lại bị tước mất hiệu cử nhân. Đúng là, sống kiếp uổng phí trên cõi đời này.

Dương Văn Bính nghe tới chuyện mẹ mình bị hại, bất giác trào nước mắt. Trần Đại Dũng nói:

- Dương gia xin chớ đau lòng. Lệnh đường và toàn gia bị hại đều do ông tạo an bài, số mệnh của họ phải chịu vậy, ngài phải hiểu điều này mới được.

Nói xong thúc ngựa tiến lên. Đêm ấy, họ phải nghỉ ở ngoài trời. Ngày hôm sau, họ tới Bạch Sa Đồn vào lúc trời vừa sáng. Họ vào thôn, tới trước cổng nhà Ngô Tín, xuống ngựa. Bảo chính dẫn hai người vào phòng khách nhà Ngô Tín, ngồi xuống, rồi gọi gia nhân nhà hắn ra, nói:

- Người hãy vào bẩm với bà chủ, nói ta từ phủ Giang Ninh tới đây có việc gấp cần nói chuyện, nhất định phải ra gặp mặt.

Người ấy nghe xong, vội đi vào trong.

Lại nói chuyện vợ của Ngô sai nha là Vương thị người vợ đứng đắn, hiền lương, luôn biết giữ đúng đạo vợ hiền. Cô ta thấy chồng không chịu đi theo đường ngay, nẻo chính vẫn thường khuyên bảo chồng, chẳng ngờ Ngô Tín không chịu nghe theo nên tình cảm vợ chồng vì vậy sinh ra bất hòa. Hôm trước nàng nghe tin chồng bị sai nha phủ Giang Ninh gọi đi, trong lòng tự biết có điều không hay. Nàng ở lại trong nhà nhưng bụng dạ luôn thắc thỏm, lo âu. Hôm ấy, đang ngồi trong phòng chợt thấy gia nhân vào báo, nói:

- Ngoài kia có bảo chính Thôi đại ca nói từ phủ Giang Ninh về, có chuyện cần muốn gặp phu nhân để nói chuyện.

Wương thị nghe vậy, thầm mừng rỡ trong lòng. Bản thân nàng đang định đi hỏi thăm tin tức của chồng, nay Thôi bảo chính lại tới. Vốn là người trong cùng một thôn, chị em thường gặp mặt nhau. Nay nghe tin Thôi bảo chính tới, phu nhân nói:

- Người hãy ra mời Thôi đại thúc vào đây, ta có điều này muốn nói.

Gã trưởng công bước ra ngoài, tới từ phòng khách, nói:

- Mời Thôi gia đi theo tiểu nhân, bà chủ có chuyện muốn nói.

Thôi bảo chính chấp tay cáo từ Trần Đại Dũng, Dương võ cử rồi xoay mình đi ra. Không lâu sau đã tới phòng của Vương thị. Vương thị thấy Thôi bảo chính bước vào, khẽ nghiêng người, nói:

- Mời Thôi đại thúc ngồi. Có chuyện gì xin cứ nói rõ cho tôi biết.

Thôi bảo chính ngồi xuống, nói:

- Chị à, xin hãy nghe tôi nói đây, Ngô đại ca là người như thế nào, tôi là người rất hiểu. Anh ta trọng nghĩa sơ tài, khắp nơi ai ai cũng rõ. Khi tới nha môn, quan phủ rất nể trọng, những người khác cũng rất kính phục. Người ta thường nói: Một nhà đủ ăn, ngàn nhà ganh tỵ. Câu nói này chẳng sai chút nào. Có người ở Giang Ninh tố cáo anh ấy, nói anh ấy chứa chấp lũ cướp nên cả anh ấy và quan huyện đều bị gọi lên nha môn phủ, Lư đại nhân đang thăng đường lấy khẩu cung. Anh ấy nói không có chuyện này, bị đại nhân giam trong nha môn rồi. Người trong phủ nha ai ai cũng tốt, họ đều coi Ngô đại ca như chỗ dựa. Nay hãy lo lót trong, ngoài mỗi nơi một chút cho xong vụ này đi. Họ nói, tổng cộng phải hết hai trăm lạng bạc. Do đó, đại ca nhờ tôi về nhà nói rõ cho chị hay. Bạc tháng trước anh ta mang về đây, hãy mau mang ra đây bốn đỉnh để tôi mang về phủ nha lo cho xong vụ này. Chắc rằng sớm muộn gì trong ngày mai anh ấy cũng sẽ về tới nhà.

Wương thị thương chồng, đâu dám chậm trễ, vội mở hòm lấy ra bốn đỉnh bạc, lại nhờ bảo chính.

- Anh mau mang đi, lo vụ này xong cho sớm rồi tôi sẽ bảo với đại ca đền công anh sau.

- Chỉ cần anh ấy được về là tốt rồi, chuyện nhỏ này đâu dám nhắc tới.

Nói xong cầm bạc bước ra ngoài, gặp hai người kia, trao bạc cho Trần Đại Dũng. Dương võ cừ đứng bên nhìn rõ ràng, miệng gọi "đại nhân", nói:

- Ngài thấy đấy, bốn đỉnh bạc này đều là bạc của ngu hạ.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Công Kỳ Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Khéo bày kế, ác nha sai hiện nguyên hình

Vương thị thương chồng, không phân biệt nổi thật giả. Hơn nữa cũng vì Thôi bảo chính là người cùng làng, lại là người cùng làm việc quan với chồng mình. Với lại, số bạc chồng nàng mang về tháng trước, nếu không phải do hắn nói ra, Thôi bảo chính sao lại biết được? Vì vậy, nàng đã lấy ra bốn đỉnh bạc, trao cho Thôi bảo chính, lại dặn dò thêm mấy câu.

Thôi bảo chính nói:

- Còn hai vị đầu mục ở phủ Giang Ninh tới đây cùng tôi để lấy bạc. Chị cũng biết rồi đấy. Nhà ta phòng ốc chật chội, chẳng ra sao cả. Thôi thì chuẩn bị cho bữa cơm rượu để chúng tôi ăn xong còn lên đường ngay. Hơn nữa, hai người này là chỗ có quan hệ với đại ca, mỗi khi vào dịp ngày lễ, ngày tết thường sai tôi tới nhà họ chúc mừng. Chỉ cần chị ra nói với họ một câu, chắc vụ này sẽ được lo nhanh thôi.

Vương thị nói:

- Dễ thôi, dễ thôi? Chú cứ ra ngoài trước, ta bảo người chuẩn bị là xong.

Thôi bảo chính ứng tiếng, đi ra ngoài. Tới phòng khách, gặp Trần Đại Dũng, trao bạc lại cho ông ta. Đại Dũng đón lấy bạc, xem xét, Dương cử nhân đứng bên cạnh nhìn thấy rất rõ, nói:

- Trần đại gia đưa cho tôi xem qua một chút.

Trần Đại Dũng trao qua một đỉnh. Võ cử chăm chú quan sát, ghé tai, hạ giọng, nhìn Trần Đại Dũng, nói:

- Trần đại ca, xin hãy nghe tôi nói: Khi nãy tại hạ chú ý xem xét, thì ra đây toàn là bạc của nhà tại hạ.

Trần Đại Dũng nghe vậy, gật đầu, nói:

- Dương gia xin chớ lớn tiếng. Bạc đã là của nhà ông, sự việc này tự nhiên sẽ được làm rõ thôi.

Tạm gác chuyện khách đang nói chuyện với nhau ở phòng ngoài lại, giờ ta lại nói tới chuyện Vương thị ở phòng trong. Nàng vội vàng sai nhà bếp giết gà, đem luộc, lại cấp tốc sai nướng vài cái bánh. Sau đó xếp bánh thịt gà vào một cái bát lớn sắp lên với vài món ăn khác cùng bát, đĩa. Tên người ở chuẩn bị xong xuôi, vội bụng ra nhà ngoài, sắp cả lên mặt bàn.

Trần Đại Dũng nói:

- Bảo chính cũng ngồi xuống luôn, nơi này không cần giữ lễ như ở nha môn.

Quan bảo chính tạ qua, ngồi xuống, vội vàng với tay lấy bình rượu, rót ra, mời Trần Đại Dũng và Dương Văn Bính trước. Mọi người cùng nhau cạn chén. Quả thực, bọn họ người nào người nấy đều đói mồm bụng, nay lại có bánh thịt gà cùng rượu ngon nên họ ăn no, uống đủ rồi mới chịu gác đĩa. Lại sai người hầu cho ngựa ăn no xong mới lên đường. Ngựa được ăn no, người hầu dắt ra đội ngoài cổng trước. Thôi bảo chính đưa mắt nhìn tên người hầu, nói:

- Người hãy vào nói với chị hai rằng bọn ta đi đây. Sau này sẽ tạ ơn sau.

Nói xong, bước ra cổng. Cả ba người nhảy lên lưng ngựa, ra rồi. Bảo chính đi trước dẫn đường, trên đường đi, Trần Đại Dũng nói:

- Dương gia, khi nãy tại sao ngài lại nói, bạc trong nhà họ Ngô chính là bạc của nhà ngài?

Cử nhân nghe thừa sai nói vậy, trả lời, nói:

- Trần gia xin hãy nghe tôi nói: Bạc trong nhà tôi vốn có đánh ký hiệu, trên đó có bút tích của chúng tôi khắc vào, nay bạc ở trong nhà hắn, nhất định phải có ấn tình chi đây.

Đại Dũng nghe vậy, vuốt cằm cười, nói:

- Ngô gia không biết đấy thôi. Chính vì Ngô Tín không chịu nhận tội nên đại nhân mới bày ra kế này, sai ba chúng ta tới nhà hấn lấy bạc để phân biệt thật giả. Bảo chính tới nhà hấn, nói với vợ hấn rằng chồng cô ta bị người khác hãm hại, hiện đang bị Lưu tri phủ lấy khẩu cung. Muốn cho xong chuyện, phải bỏ ra một chút bạc, hấn nhờ bảo chính về nhà lấy giùm. Tuy nói là tới lấy bạc, nhưng lại đòi đích danh bạc hấn mang về hồi tháng trước.

Trần Đại Dũng nói:

- Dương gia ngài nghĩ xem, nếu thực sự Ngô nha dịch không dính líu tới bọn cướp, bảo chính tới nhà hấn đòi lấy bạc, đương nhiên vợ hấn sẽ phải nói là không có số bạc ấy. Lưu lão gia nghĩ chắc hấn hấn là kẻ ngồi không nhưng vẫn được chia phần. Xem ra, phần hấn được chia quả không ít, do đó mới bảo vợ hấn đưa ra bốn đỉnh bạc. Vợ hấn lấy ra ngay, chắc chắn là còn nữa. Ngài đã nhận ra đó là bạc của nhà ngài, quả đúng là Ngô Tín có liên quan tới lũ cướp. Nếu có được địa chỉ sào huyệt của lũ cướp này, mối thù của ngài sẽ được báo thôi.

Cử nhân nói:

- Nếu mối thù của nhà tôi được báo thì tôi cũng thỏa nguyện lắm rồi. Từ nay về sau, tôi chẳng còn gì tham luyến nữa. Sẽ xuống tóc đi tu, xuất gia sống qua ngày.

Đại Dũng nói:

- Phạm việc gì cũng phải do ý thích của mình, không nên nhụt chí. Khi nãy tôi đã nói, cả nhà cử nhân bị hại đều là do số trời định vậy. Nên lo cho sau này vẫn hơn. Ngài là bậc thiếu niên anh hùng, đương sự nghiệp thành thang, lo gì sau này không có công danh hiển đạt? Nếu chỉ vì chuyện này mà nản lòng, thoái chí, há chẳng phải lỡ dở cả một đời sao? Dương gia thử nghĩ lại xem.

Cử nhân nói:

- Lời chỉ bảo của Trần gia thực đúng lắm. Có điều, lúc này trong lòng tôi đang rối như tơ vò, chỉ đợi tới khi thù nhà báo xong rồi sẽ tính tiếp vậy.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, tay quạt roi thúc ngựa liên hồi. Cử nhân mở lời gọi "Trần gia", nói:

- Xin ngài hãy nghe tôi nói: Thù bất cộng đái thiên nhất định phải báo. Mối oán hận của nhà tiểu nhân không nhẹ chút nào. Lần này trở về phủ Giang Ninh, gặp ân công Lưu đại nhân. Nhất định lão thái gia sẽ hỏi Ngô nha dịch xem lũ cướp hiện ẩn náu nơi nào? Nếu hấn chịu khai nhận, anh em tôi nhất định sẽ đi tìm chúng báo thù. Chỉ cần dựa vào võ nghệ của anh em tôi cũng đủ bắt hết bọn chúng! Cắt đầu chúng đem tới mộ mẹ tôi tế lễ để vong hồn những người trong nhà cũng được hả phần nào. Vậy là tôi đã được thỏa nguyện rồi.

Trần Đại Dũng vuốt cằm, cười, nói:

- Dương gia xin hãy nghe tôi nói: Việc bắt người đâu cần anh em ngài ra tay? Đại nhân tất sẽ có sự sắp đặt. Ông ta đã quyết phải kết thúc vụ án này mới nghe. Đại nhân thiên tính cao ngạo, ngay cả với quan trên cũng chẳng nể nang gì. Nếu ngài nói tới chuyện xin đi bắt cướp tất sẽ bị ông ta trách mắng, nói ngài xem thường ông ta.

Dương võ cử nghe vậy, gật đầu, nói:

- Trần gia dạy đúng lắm. Đã khiến ngu hạ tính ngộ ra.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, bảo chính đi trước dẫn đường tới một quán ăn dọc đường, xuống ngựa ăn uống qua loa rồi lại đi tiếp. Tới khi trời tối, ba người vào thành. Họ đoán giờ này chắc khó lòng gặp được đại nhân, nhưng có thể tới nha môn nghỉ lại. Người hầu đón ngựa, bảo chính và cử nhân bước vào trong. Đại Dũng sai bước vào nha môn, tới phòng ngủ của mình, vào phòng nghỉ ngơi. Chuyện không cần kể ra đây.

Tối ngày hôm sau, Lưu đại nhân trở dậy rửa mặt thay quần áo, gia nhân dâng trà nước lên xong xuôi. Người hầu vào bẩm, nói:

- Thưa sai Trần Đại Dũng đã tới, đang chờ lệnh của đại nhân.

Lưu lão gia nghe vậy, nói:

- Gọi anh ta vào đây!

Trần Đại Dũng vén rèm bước vào phòng, thi lễ xong xuôi, đứng sang một bên. Lưu đại nhân nói:

- Người đã về rồi à? Sự việc tiến hành ra sao?

Trần Đại Dũng trả lời, nói:

- Tiểu nhân phụng mệnh đại nhân cùng võ cử Dương Văn Bính và bảo chính thôn Bạch Sa Đồn ba người tới nhà Ngô sai nha. Bảo chính vào trong gặp vợ Ngô Tín, làm đúng như lời đại nhân dạy bảo. Quả nhiên, mọi chuyện không nằm ngoài dự kiến của đại nhân. Vừa nghe nói vậy, thị đã vội lấy ra bốn đỉnh bạc. Dương Văn Bính vừa nhìn thấy đã nói đó là bốn đỉnh bạc của nhà anh ta bởi trên bạc nhà anh ta đều có ký hiệu riêng bằng bút tích của chính anh ta. Tiểu nhân cùng anh ta trở về vào tối hôm qua nhưng bởi đại nhân đang nghỉ ngơi nên không dám kinh động, hôm nay mới dám vào bẩm báo.

Lưu đại nhân nghe vậy, trong lòng tràn đầy vui mừng, nói:

- Đại Dũng, hãy chú ý nghe ta nói đây: Trong vụ này, kẻ đáng hận nhất chính là Hồ tri huyện và tên sai nha họ Ngô kia. Chỉ vì chúng tham ăn hối lộ nên mấy chục mạng người đã chịu mất đi một cách oan uổng. Tuy hiện nay ta đã có được bằng chứng, chỉ e vẫn khó khiến chúng cúi đầu nhận tội.

Trần Đại Dũng đứng bên cạnh, nói:

- Bẩm lão gia, việc này xử lý rất dễ. Để xem trên công đường thăm vấn Ngô Tín sẽ nói sao. Nếu hắn chịu khai ra sào huyệt của lũ cướp kia, ta lại tiếp tục bàn tới chuyện đi bắt cướp.

Lưu đại nhân nghe xong, gật đầu, nói với tên người hầu:

- Truyền lệnh của ta, bảo bên ngoài mau mau chuẩn bị. Bản phủ sẽ lập tức thăng đường.

Tên người hầu ứng tiếng, chạy ra ngoài, truyền đạt lại lệnh của Lưu đại nhân. Ba ban nha lại nhất tề đợi lệnh, chỉ còn đợi Lưu đại nhân lên công đường mà thôi. Lại nói chuyện Lưu Đại nhân bước ra ngoài, tên người hầu trưởng Lộc theo sau. Thoáng chốc đã tới công đường. Nha lại hét thăng đường xong xuôi. Lưu đại nhân ngồi ngay ngắn trên công đường. Vụ án này cần phải kết thúc, Lưu đại nhân mới hài lòng. Thủ tục thăng đường đã xong, Lưu đại nhân ngồi trên công đường nói:

- Dẫn tri huyện huyện Cú Dung Hồ Hữu Lễ, nha dịch Ngô Tín, chủ quán trọ Thịnh Công Phở, khách trọ Vương Tự Thuận, cử nhân Dương Văn Bính, Dương Văn Phương cùng hai bảo chính hai thôn Dương gia trang và Bạch Sa Đồn lên công đường xử án!

- Dạ!

Nha dịch ứng tiếng, chạy xuống dưới. Không lâu sau, những người được gọi đã có mặt đầy đủ trên công đường, quỳ cả bên dưới. Tri huyện đứng sang một bên. Lưu đại nhân liếc mắt ra hiệu, Trần Đại Dũng móc bốn đỉnh bạc từ trong mình ra đặt xuống trước công đường. Lưu đại nhân cầm một đỉnh lên, gọi lớn:

- Người đâu!

- Có!

- Mang đỉnh bạc này xuống cho Ngô Tín nhìn!

- Dạ!

Người hầu cầm đỉnh bạc mang xuống, trao cho Ngô Tín xem.

Lưu đại nhân ngồi trên công đường, nói:

- Ngô Tín, người có nhận ra bạc này là của nhà ai không?

Nha dịch Ngô Tín nói:

- Tiểu nhân không nhận ra.

Đại nhân lại nói:

- Lại đưa cho Dương cử nhân xem.

- Dạ!

Người hầu ứng tiếng, lại cầm bạc trao qua phía Dương cử nhân.

Dương Văn Bính nói:

- Bẩm đại nhân, đây là bạc của nhà tiểu nhân.

Đại nhân nói:

- Bạc của nhà người có ký hiệu gì không?

Cử nhân nói:

- Trên đó có khắc chìm bút tích của tiểu nhân.

Đại nhân nói:

- Đã là bạc của nhà ngươi, tại sao lại có trong nhà Ngô Tín?

Lưu đại nhân ngồi trên công đường, vuốt râu, cười, nói:

- Cừ nhân, trên bạc nhà ngươi có ký hiệu riêng, vậy tại sao lại có trong nhà Ngô Tín?

Nói xong, quát vọng xuống:

- Bảo chính thôn Bạch Sa Đồn đứng dậy nói xem.

Bảo chính nghe lệnh, vội thi lễ dập đầu, miệng xưng "đại nhân", hơi nhóm người lên Lưu đại nhân nói:

- Hôm qua vợ của Ngô Tín đưa bạc thế nào? Ngươi cứ việc kể ra. Thật, giả ra sao, trong lòng Ngô Tín hẳn rõ hơn ai hết.

Bảo chính quay sang phía Ngô Tín, nói:

- Ngô Tín nghe ta kể đây: Hôm qua ta tới nhà ngươi, gặp vợ ngươi. Đại tâu thấy ta, vô cùng vui mừng, lập tức dò hỏi về tin tức của anh. Ta nói rằng anh gặp chuyện rầy rà, đang bị hỏi cung trên phủ Giang Ninh. Nếu muốn anh được vô sự thì phải bỏ ra hai trăm lạng. Tôi nói dối như vậy, tất cả đều do đại nhân sai bảo, dận vậy mà thôi. Tôi nói cô ta đưa tiền cho tôi, phải đưa ra bốn đỉnh bạc tháng trước anh mang về. Xem ra, chị nhà cũng thuộc loại bé gan, nghe tôi nói vậy, trong lòng kinh hoàng, lại nghĩ tới tình nghĩa vợ chồng ân ái mặn nồng nên vội vàng lấy ra bốn đỉnh bạc. Trước khi tôi đi, chị ấy còn năm lần bảy lượt dận dò tôi, nói chú ý chăm lo cho anh ở trên phủ. Tôi khuyên anh hãy khai nhận đi, tránh cho da thịt khỏi bị cảnh cực hình đau đớn. Tang chứng, vật chứng đã rành rành, có quanh co cũng chỉ vô dụng. Không khai ra, liệu đại nhân chịu dễ dàng tha cho anh sao? Tôi với anh tình nghĩa sâu đậm, lại nữa, chúng ta là chỗ người cùng thôn, lại cùng việc quan với nhau. Tôi không lo cho anh thì còn lo cho ai nữa?

Bảo chính kể hết một lượt khiến tên to gan chuyên làm chuyện đen tối, xấu xa kia sợ kinh hồn.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Công Kỳ Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Tới vay tiền, nha dịch với cướp kết nghĩa anh em

Bảo chính họ Thôi khai ra những lời này, trong lòng cảm thấy vô cùng thoải mái. Lưu đại nhân và Trần Đại Dũng đều mừng thầm trong dạ. Lưu lão gia nghĩ:

- Tên nô tài này đúng là kẻ thức thời.

Ngô Tín nghe Thôi bảo chính kể xong, hẩn ngất ngây, như say, như tỉnh. Lại nghe bảo chính nói tiếp:

- Ngô đại ca, anh không cần đoán già đoán non nữa. Khai ra đi. Chẳng lẽ tôi lại đặt điều cho anh sao? Nếu không tin, tôi cũng xin nói thực cho anh biết. Số bạc này anh cất trong buồng ở chiếc hòm da thứ hai của tủ lớn phía nam bên tường phía tây. Tôi nói vậy có đúng hay không?

Thôi bảo chính càng nói càng hứng khởi, Ngô Tín càng nghe càng muốn không nghe. Lại thấy Lưu đại nhân đập bàn, nha dịch đứng hai bên công đường quát vang. Lưu đại nhân nói:

- Ngô Tín. Ngươi đúng là một tên nô tài to gan! Sự việc đã rõ như ban ngày, tang chứng, vật chứng đủ cả, ngươi còn không chịu khai nhận ư? Tà hữu đầu. Đại hình chờ lệnh!

- Dạ!

Đám nha lại mặc áo xanh đứng hai bên công đường dạ ran.

Ngô nha dịch nghĩ thầm: Không ổn? Nếu còn không khai nhận, lại phải chịu đau đớn da thịt thì uổng phí nữa. Chẳng còn đường nào khác, hẩn đành kêu vang:

- Xin khai. Xin khai.

Ngô nha dịch đã quyết ý, thầm nghĩ: Không khai chỉ thêm chịu cực hình mà thôi, bèn nói:

- Xin khai. Mong đại nhân bớt giận, chớ dùng hình.

Những người chuẩn bị hành hình vội lui về phía sau. Lưu đại nhân nói:

- Chỉ khai sai một chữ, chớ trách ta dùng hình!

Ngô nha dịch dập đầu lạy, nói:

- Bẩm đại nhân thanh thiên đại lão gia. Tiểu nhân hầu hạ bảy đời tri huyện không hề có chút sai lầm. Làm việc trong cửa quan hai mươi năm nay. Nhà tiểu nhân mấy đời làm dân trong thôn Bạch Sa Điền, ông cha cũng sống trong huyện Cú Dung. Tiểu nhân được quan phủ nể mặt quả không sai. Cũng bởi tiểu nhân biết việc nên không thể không bị người khác sinh lòng oán ghét đồ thêm tội cho tiểu nhân, nói tiểu nhân cậy thế quan trên làm chuyện bậy bạ. Ngay cả chuyện của nhà họ Dương vốn tiểu nhân cũng không muốn vậy. Tối hôm ấy, tiểu nhân đang ngồi trong nhà, chợt thấy có một đám người kéo tới cửa, gọi cửa, nói muốn tìm tiểu nhân. Tiểu nhân vội sai người ở mở cổng, hỏi rõ ngọn ngành, chợt thấy một bọn tới hai mươi tên tiến vào, xộc thẳng vào phòng, ngồi xuống, đưa nào đưa nấy tay nhăm nhăm binh khí. Một tên trong bọn chúng nói với tiểu nhân rằng: "Hôm nay tới đây tìm ngài vì từ lâu đã nghe danh họ Ngô là người thích kết giao rộng rãi. Hôm nay bọn tôi tới đây là có việc muốn nhờ, không biết ngài có ưng chịu không. Tiểu nhân thấy tình hình có vẻ bất ổn, vội hỏi: "Có việc gì, xin các vị hãy nói rõ ra!" Tên ấy lại nói: "Xin ngài hãy nghe tôi nói: Bọn chúng tôi vốn đều là người trong giới lục lâm, thuận đường ngang qua quý phủ là có ý muốn vay chút lộ phí. Lại nghe nói, tôn giá thích kết giao với bạn bè trong giới lục lâm nên tôi mới nói trắng ra như vậy. Thực sự bọn tôi không dám làm kinh động tới hàng xóm của ngài. " Tiểu nhân nghe chúng nói vậy, nhất thời động lòng nghĩa khí, nói: "Các vị đã xem trọng tôi như vậy, trong lòng Ngô cố thực rất lấy làm cảm động. Cần gì phải làm kinh động tới hàng xóm xung quanh, trong nhà tôi đây cũng có bạc. Các vị cần tiền, tôi xin tặng. Người trong bốn bề đều là bạn bè của nhau cả. " Bẩm đại nhân, chẳng qua lúc ấy tiểu nhân thuận miệng nói bừa như vậy, không ngờ lũ chúng lại coi là thật, đồng thanh nói: "Hào bằng hữu. Coi như bọn tôi không nhìn lầm người. Mọi người đã có duyên gặp nhau ở đây, chi bằng chúng ta hãy kết nghĩa làm anh em. " Tiểu nhân chẳng còn cách nào khác, đành phải gật đầu nghe theo lời chúng.

- Bẩm đại nhân, tiểu nhân cũng chỉ vì vạn bất đắc dĩ nên mới phải kết nghĩa anh em với bọn chúng. Ban ngày, chúng rời khỏi thôn, tới ăn nấu trong miếu Ngọc Hoàng, đánh cướp khách qua đường, tới đêm, chúng tới nhà tiểu nhân. Tiểu nhân vốn có ý báo lên quan phủ để quan phủ sai người tới bắt chúng nhưng lại sợ việc không thành, lại làm liên lụy tới tính mạng người trong gia đình. Chẳng giấu gì đại nhân, những thứ đồ chúng cướp được đều chia cho tiểu nhân một phần. Tiểu nhân nhất thời tham của, mù quáng, nên mới thấy lợi mà quên nghĩa.

Lưu đại nhân nói:

- Coi như ngươi đã chịu khai nhận chuyện có liên quan tới lũ cướp. Khi chúng mới tới, ngươi không nên chiêu đãi chúng, cho chúng chút tiền coi như xong, tại sao ngươi còn kết nghĩa anh em với chúng làm gì? Như ngươi nghĩ: Nếu không làm theo, sợ chúng trở mặt, có phải không?

- Dạ! Đại nhân thực sáng suốt.

Lưu đại nhân nói:

- Ngươi tuyệt đối không nên nhận phần chúng chia cho.

Tội đồng lõa, người biết phải xử như thế nào không? Hơn nữa, trong vụ án nhà họ Dương, nếu không phải là vụ cướp của bình thường, không phải do lũ cướp tới nhà ông ta đánh nhau, dẫn tới việc thiệt mạng, tội ngươi đâu có nhẹ? Trong vụ này, ngươi cũng là kẻ hữu quan bởi do ngươi không chịu thả võ cừ về nhà nên mới vậy.

Lưu đại nhân ngồi trên công đường, nổi giận, quát lớn:

- Ngươi hãy mau khai nhận cho rõ!

Ngô Tín lại dập đầu lạy, nói:

- Bẩm thanh thiên đại lão gia, cũng coi như tại anh em họ Dương làm chuyện nên mới rước lấy họa này. Hôm ấy, tiểu nhân bày tiệc rượu trong nhà coi như bữa rượu tẩy trần để khoản đãi lũ cướp. Chợt có một tên thủ hạ chạy vào báo, nói có một vị khách qua đường, một mình một ngựa, lại mang theo nhiều hành lý tới thuê phòng trọ tại khách điểm Long Đàm. Bọn chúng nghe tin, không chút chậm trễ, lập tức chia ra một nửa đuổi theo. Tới bên bờ Long Đàm mới hay tin người ấy đã tới nhà Dương cử nhân. Lũ cướp lập tức kéo nhau tới nhà họ Dương để tìm kiếm. Cử nhân chẳng biết thế nào là đúng, là sai, anh em ông ta lại không có họ hàng, thân thiết với người khách kia nhưng vẫn cương quyết không chịu giao người ấy ra nên giữa anh em họ Dương với lũ cướp mới trở mặt đánh nhau. Anh em họ Dương vốn rất dũng mãnh, võ nghệ tinh thông, đánh đơn đao lão luyện, đánh bại tám tên làm bị thương hai tên cướp, khiến chúng phải bỏ chạy về nhà tiểu nhân. Sau khi về nhà tiểu nhân, mọi người cùng bàn bạc kế, giết chết hai tên bị thương, cắt lấy đầu, đợi đêm xuống ném vào nhà họ Dương vu vạ cho anh em họ. Chúng muốn anh em họ Dương phải rầy rà với quan thì mới hả giận. Không ngờ quan huyện lại muốn nhân vụ này để kiếm tiền nên mới đòi họ Dương phải chi ra mấy ngàn lạng. Tiểu nhân vốn là người làm việc trong cửa quan nên phải lấy lòng huyện tôn, đành đi gặp anh em họ Dương nói chuyện. Ngờ đâu, anh em họ không chịu nghe theo. Bẩm đại nhân, anh em họ Dương không biết điều nên mới bị tri huyện giữ lại huyện nha, không cho về. Vụ này không liên can gì tới tiểu nhân.

Lưu đại nhân nghe vậy, khề lắc đầu, nói:

- Không đúng, không đúng. Trong này hẳn có duyên cớ khác nữa. Chẳng nhẽ ngươi lại không biết chuyện lũ cướp đi giết hại nhà họ Dương sao? Ngươi nên khai thực thà hơn.

Nha dịch Ngô Tín nói:

- Đại nhân hỏi kỹ lưỡng lắm. Giết người là hành vi của lũ cướp bắt chúng đền mạng là đáng tội. Tại sao cứ mãi dồn hỏi tiểu nhân? Đại nhân đã hỏi, tiểu nhân cũng xin được trả lời. Chỉ vì trước đây cha của Dương cử nhân bỏ tiền ra mua được chức quan châu, hồi ấy, tiểu nhân làm sai dịch cho ông ta,

nhưng ông ta không cho, còn sai người nhà đánh tiểu nhân một trận rất đau, sau đó còn đích thân tới nha môn nói với quan huyện, quan huyện lại hạ lệnh đánh cho tiểu nhân thêm một trận nữa, sau đó đuổi tiểu nhân ra khỏi nha môn. Sau này, quan phủ mới đến thay thế, tiểu nhân mới xin trở lại nha môn. Mỗi thù này tới đây đã bốn mươi lăm năm nhưng vẫn chưa hề phai nhạt trong lòng tiểu nhân. Tháng trước xảy ra vụ này, tiểu nhân nghĩ ngay tới mối thù xưa nên mới ngấm ngấm xúi giục huyện quan giữ hai anh em họ lại. Những lời tiểu nhân vừa khai toàn là thật.

Lưu đại nhân ngồi trên công đường nghe tên nha dịch khai vậy, lập tức nổi trận lôi đình, chỉ tay vào hắn, quát mắng:

- Tên nô tài to gan kia. Ngươi mang lòng thù hận hại người, lẽ nào ngươi không biết câu "Mình trung vương pháp ám trung thân" hay sao? Báo ứng tuần hoàn luôn như hình với bóng, thiện ác luôn rất phân minh. Hôm nay, việc làm xấu xa của ngươi đã bị bại lộ, ngươi tránh sao khỏi tội pháp đao kẻ cô? Sau khi chết rồi còn bị người đời chửi rủa, vạn cổ thiên thu còn mang tiếng xấu. Bản phủ hỏi ngươi, lũ giặc là người vùng nào? Họ tên là gì, sinh sống ở đâu? Cả thầy bọn chúng có bao nhiêu người? Ngươi phải khai nhận cho rõ, để bản phủ sai người đi bắt chúng.

Ngô Tín nghe hỏi vội dập đầu lạy, nói:

- Bẩm đại nhân, tên cầm đầu lũ cướp vốn sống tại thôn Tiểu Liễu, cách đây tám mươi lăm dặm. Thủ hạ của hắn có hai mươi tên. Hắn có hai tên phó đầu mục là Vương Khải và Từ Thành, lũ thủ hạ chẳng có gì đáng kể, chỉ là lũ chuyên cướp đường, cướp chợ mà thôi. Từ Thành, Vương Khải chưa tới đây bao giờ. Chúng giữ việc ở lại trấn Giang Ninh chỉ đạo lũ thủ hạ. Bọn cướp này hoành hành không chỉ ở một nơi mà đánh cướp khắp đông, tây, nam, bắc. Mỗi khi bị truy lùng gắt gao, chúng lại kéo nhau tới thôn Tiểu Liễu, trốn trong nhà tên đầu đảng. Gã đầu đảng vốn họ Trần, tên Lộc, người ta đặt cho hắn ngoại hiệu là Trần Giang Ninh. Sau khi bọn chúng đánh giết nhà họ Dương, cướp được rất nhiều vàng bạc. Nhất định cả bọn chúng sẽ kéo nhau tới nhà họ Trần để ẩn náu, đại nhân muốn bắt chúng, cứ tới đó mà tìm. Bẩm đại nhân, tiểu nhân khai ra như vậy cũng chỉ vì chúng quá coi thường tiểu nhân.

- Bẩm đại nhân, sau khi đánh cướp nhà họ Dương trở về, gia sản nhà họ Dương lớn là vậy, thế mà chúng chỉ chia cho tiểu nhân có bốn đĩnh bạc này, rồi bọn chúng kéo nhau bỏ đi, thực khiến cho tiểu nhân tức giận. Nay tiểu nhân lại phải gánh tội ngang với bọn chúng, bọn chúng muốn êm chuyện sao được!

Lưu đại nhân nghe nói vậy, cảm hận nghiêng rằng nghiêng lợi, nói:

- Hay cho ngươi tên nô tài vạn ác chẳng từ! Ngươi vô tình vô nghĩa lòng dạ ác độc như rắn rết, thực đáng giận. Hồ tri huyện, ngươi nghe cả rồi chứ?

Hồ Hữu Lễ vội vàng quỳ xuống, dập đầu lạy, nói:

- Mong đại nhân khai ân!

Lưu đại nhân nói:

- Ngươi không cần phải lo. Sự việc còn chưa kết thúc. Đợi sau khi ta hoàn tất vụ án này sẽ nói tới ngươi!

Tri huyện dập đầu lạy, đứng dậy, bước qua một bên. Lưu đại nhân lại nói:

- Người đâu!

- Có!

- Các ngươi hãy giam tri huyện và Ngô Tín lại, nhớ kỹ, không được để chúng giao tiếp với nhau.

- Dạ!

Lưu đại nhân lại nói:

- Bảo chính hai thôn, Vương Tự Thuận, Thịnh Công Phổ, các ngươi hãy tạm thời lui ra. Đợi khi nào ta bắt được lũ cướp sẽ lại cho truyền.

- Dạ!

Bọn họ ứng tiếng, dập đầu lạy tạ, đứng dậy, rời khỏi nha môn. Nha dịch dẫn tri huyện và Ngô Tín xuống nhà lao.

Lại nói chuyện đại nhân ngồi trên công đường, nói vọng xuống:

- Dương Văn Bình, Dương Văn Phụng,

- Có Bọn tiểu nhân xin đợi lệnh.

Lưu đại nhân nói:

- Bởi các ngươi hành hiệp trượng nghĩa nên mới xảy ra chuyện này. Xem ra, đây cũng là do ông trời sắp đặt khiến mẹ già và toàn gia nhà họ Dương các ngươi bị hại chết, thực đáng thương. Hai ngươi hãy tạm về nhà, lo liệu chôn cất cho mẹ già và những người khác trước đã. Ta khuyên hai ngươi, không nên vì chuyện này mà nản chí. Bậc trượng phu phải biết có chí phấn đấu, mưu cầu công danh, làm quang tông diệu tổ, rạng danh dòng họ. Đó mới là bậc nam nhi đại trượng phu. Lưu mẫu yêu quý nhân tài, rất chú ý tới hai ngươi. Hai ngươi còn đang ở độ tuổi thanh niên, lại từng thi đỗ võ cử. Nay hãy đi theo ta, lo gì không gây dựng được công danh? Các ngươi thấy lời bản phủ nói đúng hay sai? Hai anh em ngươi hãy trở về suy nghĩ cho kỹ.

Anh em họ Dương nghe xong dập đầu lạy, nói:

- Đại nhân, anh em tiểu nhân gặp phải họa này, xem ra vận trời đã định, tránh sao cho khỏi. May nhờ đại nhân đèn trời soi xét khiến anh em tiểu nhân thực chẳng khác nào vén mây nhìn thấy mặt trời. Mỗi thù huyết hải này của nhà họ Dương được báo, những người bị hại ở dưới suối vàng cũng được ngậm cười. Nay lại được đại nhân thi ân đề bạt, quả ân này không kém gì ân tái tạo. Cầu cho đại nhân vạn đại công hầu, sức khỏe dồi dào, ngàn đời làm quan được hưởng lộc vua ban. Sau khi chôn cất cho những người nhà xong xuôi, anh em tiểu nhân xin được trở lại đây hầu hạ lão ân công.

Anh em họ Dương nói xong lại dập đầu lạy rồi đứng dậy, đi ra ngoài, trở về nhà lo chuyện ma chay. Lưu đại nhân dặn dò bãi đường, điếm trống, rồi khỏi công đường. Đám thur lại, nha dịch cũng rời khỏi nha môn. Lưu đại nhân trở về thư phòng, ngồi xuống. Trương Lộc và Trần Đại Dũng đứng hầu hai bên.

Đại nhân mỉm cười, nhìn Trần Đại Dũng, cùng ông ta bàn kế tróc nã lũ cướp.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Công Kỳ Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Trần đại dũng thám thính thôn tiểu liễu

Lưu đại nhân hạ lệnh bãi đường, trở về thư phòng, ngồi xuống. Trương Lộc và Trần Đại Dũng hầu hai bên. Lưu đại nhân đưa mắt nhìn Trần Đại Dũng, nói:

- Vụ án nhà họ Dương tuy đã thăm vắn rõ ràng nhưng khi nào bắt được hết lũ cướp kia mới coi như kết thúc. Nay đã có địa chỉ của lũ cướp, chỉ vì đường xá xa xôi, cách phủ cách huyện, muốn bắt được bọn chúng tất phải tốn hao không ít công sức mới xong.

Trần Đại Dũng nghe vậy, nói:

- Bẩm đại nhân, theo ngu ý của tiểu nhân, vụ này cũng không có gì là khó. Có điều, chỉ phải tốn ít công sức mà thôi.

Hào hán Trần Đại Dũng nói:

- Bẩm lão đại nhân, mọi việc bắt luận là lớn hay nhỏ, chỉ cần bỏ công sức ra tất sẽ thành. Chi bằng, để bọn thuộc hạ đi thăm dò trước. Thuộc hạ sẽ tới thôn Tiểu Liễu ở Lục Hợp, nếu thăm dò được tin hư thực sẽ về cùng đại nhân bàn kế bắt cướp. Tất cả đều phải nhờ tới hồng phúc to lớn của Thánh tổ và hổ uy của lão đại nhân thôi.

Lưu đại nhân gật đầu, nói:

- Lại phải khiến bọn các người nhọc công rồi.

Đại Dũng đứng lên, nói:

- Không dám. Đại nhân không nên nói vậy. Tiểu nhân may được đại nhân nâng đỡ, cho dù phải nhảy vào dầu sôi lửa bỏng cũng cam lòng.

Lưu lão gia nghe vậy, vuốt râu, cười, nói:

- Người nói phải lắm. Tạm thời hãy về ăn uống, nghỉ ngơi, ngày mai hãy lên đường.

Trần Đại Dũng ứng tiếng, bước ra ngoài, trở về nhà mình dùng cơm, nghỉ ngơi, chuyện không phải kể ra đây. Đêm ấy cũng không có gì đáng nói. Sáng hôm sau, Đại Dũng dẫn người nhà mau chóng cho gọi hai người họ Chu họ Vương tới. Không lâu sau, Chu Văn, Vương Minh bước vào phòng, gặp đầu mục Trần Đại Dũng, nhất tề cất tiếng, nói:

- Không biết có việc gì cần sai bảo?

Trần Đại Dũng nói,

- Hai vị, việc này một mình Đại Dũng không thể lo nổi. Tối hôm qua đại nhân dặn dò, nói: Nay tuy đã có bằng chứng về đám hung thủ, tuy bọn chúng đang ở thôn Tiểu Liễu trong huyện Lục Hợp, trốn tại nhà họ Trần nhưng chưa bắt được chúng, vụ án của nhà họ Dương vẫn chưa kết thúc. Tên cầm đầu lũ cướp có ngoại hiệu là Trần Giang Ninh. Hẳn vốn tên là Trần Lộc, dùng đôi song đao, lại có bản lĩnh phi thường tẩu bích. Ngoài ra, chúng còn hai tên phó đầu mục. Một đứa tên Vương Khai, một đứa tên Từ Thành. Hai tên này cũng biết chút võ nghệ. Ngoài ba tên này ra, dư đảng mười bảy, mười tám đứa nghe nói chỉ là bọn đầu đường xó chợ. Nay ba anh em ta phụng mệnh đại nhân đi bắt cướp, chúng ta cần bàn bạc trước với nhau một chút, xem xem nên dùng cách nào. Do đó, ta mới sai người mời hai vị tới đây. Các vị thấy sao?

Chu Văn, Vương Minh nghe Trần Đại Dũng nói vậy, Chu Văn nói:

- Trần gia việc gì phải nói những lời khách sáo như vậy? Không nên làm khó hai bọn tôi thế. Phù đại nhân đã đích thân điểm danh, bọn chúng tôi dám không nghe sao? Trần gia xem nên làm thế nào để vụ này thành công thì làm. Bọn chúng tôi chẳng qua chỉ là người thừa hành, xin cố hết sức bất giác là xong.

Đại Dũng nghe vậy, nói:

- Đã vậy chúng ta cũng không nên chậm trễ nữa. Chúng ta hãy mang theo binh khí, đề phòng bất trắc nếu phải đánh nhau với cướp. Ngoài ra còn mang thêm vài người nữa, lập tức lên đường, tới thôn Tiểu Liễu.

Hai người ứng tiếng, nói:

- Rõ.

Rồi xoay mình đi ra ngoài. Không lâu sau, họ đã mang theo binh khí quay trở lại. Ngoài ra còn gọi thêm mười mấy tên nha dịch nữa tới, đều là những người khỏe mạnh, đang độ sung sức.

Đại Dũng thấy vậy, vội dặn dò, nói:

- Các vị hãy nghe cho rõ: Sau khi rời khỏi nha môn, hãy tản ra tự tìm tới thôn Tiểu Liễu. Binh khí phải giấu kỹ trong người. Tới huyện Lục Hợp chúng ta sẽ tập hợp, thăm dò tin tức xong sẽ họp nhau lại.

Mọi người nói:

- Rõ. Xin nghe theo lệnh của Trần gia.

Nói xong kéo nhau ra về, rời khỏi nha môn, tản ra mà đi.

Bọn họ trà trộn vào dân chúng phủ Giang Ninh, đi thẳng tới thôn Tiểu Liễu của huyện Lục Hợp. Tạm gác chuyện của đám sai nha sang một bên, giờ ta lại nói tới chuyện lũ giặc giết người.

Lại nói chuyện đám giặc cướp giết người nhà Dương vô cừ. Từ sau khi làm xong vụ ở nhà họ Dương, chúng không dám đi tới nơi khác nấu thân mà cùng kéo nhau tới ẩn trốn trong nhà tên đầu sỏ là Trần Giang Ninh tại thôn Tiểu Liễu huyện Lục Hợp.

Còn tên đầu sỏ giặc Trần Giang Ninh vốn là người trong thôn Tiểu Liễu, từ nhỏ đã không chịu nghe theo sự dạy bảo của cha mẹ, không chịu làm việc đúng đắn, các trò ăn uống, gái gú, cờ bạc, không gì hắn không mê nên đã khiến cha mẹ hắn tức quá mà chết. Từ sau khi có Vương Khải, Từ Thành đi theo, suốt ngày chúng ở trong nhà rèn luyện đao, thương, côn, bổng với nhau, lại chiêu mộ thêm đám vô lại làm cướp. Đám cướp này hoành hành khắp trên cạn, dưới nước. Sau đó, băng đảng của chúng ngày càng lớn mạnh. Trong nhà Trần Giang Ninh lại xây âm thất làm chốn nấu thân cho lũ cường đạo. Còn hắn chỉ việc ngồi không mà vẫn có phần, được lũ cướp tôn làm thủ lĩnh. Hôm ấy vốn là ngày sinh nhật của tên lục lâm đầu sỏ này, đám hương thân trong vùng quanh đó đều được hắn phát thiệp mời. Họ tới mừng sinh nhật hắn không phải vì thực lòng muốn kết giao mà vì sợ lũ vô lại côn đồ dưới tay hắn gây chuyện nên đành phải tới. Nhưng vì chúng mới đánh giết nhà vô cừ, cướp được không ít tiền bạc, của cải, tự biết vụ này rất lớn, chẳng sớm thì muộn tất có người tới lùng bắt nên mấy ngày hôm nay, chúng bỏ hẳn việc cướp bóc, ở tít trong nhà tên đầu sỏ Trần Giang Ninh, nấu thân tại mật thất trong nhà hắn suốt ngày, ban đêm mò ra đại sảnh tụ tập, hàng ngày lại sai người ra đầu đường của thôn canh gác, dò xét tình hình, nếu thấy có người lạ tới còn về báo để kịp chuẩn bị. Hôm ấy đúng vào ngày sinh nhật của tên đầu sỏ nên lũ giặc có mặt cả ở đây.

Lũ giặc cướp tụ tập cả ở nhà họ Trần để ăn uống, mừng sinh nhật của tên đầu sỏ. Ngoài ra, hương thân quanh vùng cũng tới dự sinh nhật tên ác nhân này. Họ tới không phải vì kính trọng hắn, mà tới vì sợ hắn. Ngoài ra còn có không ít thành phần bất hảo, đầu trâu mặt ngựa khác nữa. Bàn ghế xếp đầy trong đại sảnh, gia nhân chạy lên chạy xuống như thoi tiếp thức ăn, tiếp rượu. Tạm gác chuyện trên đại sảnh qua một bên, giờ ta nói tới chuyện của lũ cướp trước. Bọn chúng cũng có bàn ăn kê trong mật thất, đang cùng nhau uống rượu. Ngoài ra, còn hai ả kỹ nữ hầu rượu, ca hát giúp vui. Một ả tên là Nhất Ương Thủy, một ả tên gọi Trại Tiểu Hồng. Cả hai tuổi độ ngoài đôi mươi, đáng người mảnh mai, rất xinh đẹp. Hai ả kỹ nữ này chạy qua chạy lại kính rượu, hết uống lại rót, không ngừng tay cầm đôi đũa mun gấp thức ăn bỏ vào miệng. Cả đám vui vẻ cười đùa, khung cảnh thực chừng mực.

Kỹ nữ đang đi mời rượu, chợt nghe tên đầu sỏ Trần Giang Ninh đưa mắt nhìn hai tên phó đầu mục Vương Khải, Từ Thành, nói:

- Vương nhị đệ, Từ tam đệ, hai người nghe ta nói đây: Hôm nay xem như là ngày cực tốt của ta. Cũng nhờ vào hương thân quanh đây nể mặt, tới nhà ta đầy đủ, dự lễ sinh nhật của ngu huynh, thực khiến ta cảm kích vô ngần, không uống công lao ta gây dựng lâu nay. Xem ra, Trần mỗ ta trong vùng huyện Lục Hợp này cũng có chút tiếng tăm, đám hương thân đều tình thân tới đây cả, thực khiến ca ca đây hơi lòng hơi dạ, vui lắm. Theo ta thấy, chúng ta chỉ uống rượu suông thực không vui.

Nói xong quay đầu sang nói với kỹ nữ Nhất Ương Thủy:

- Cô em "hước nhiều" kia hãy qua đây, chúng ta cũng chơi trò tương đàm.

Nhất Ương Thủy nghe tên đầu sỏ Trần Giang Ninh nói vậy vội chạy lại, mỉm cười, nói:

- Lão gia gọi thiếp không biết có điều gì dặn bảo?

Trần Giang Ninh cười, nói với ả kỹ nữ:

- Cô em "hước nhiều" nghe ta nói đây: Hôm nay ta muốn nghe bài "Cô gái hái hành trong vườn Nam". Không cần gảy đàn, chỉ cần gõ chén bát, lại muốn nghe thêm một khúc buồn là "Khóc suốt năm canh".

À kỹ nữ nghe vậy vội nhận lời. Chỉ một lúc sau, trên tay ả đã cầm một cái bát sứ. ả gõ vào bát, vang lên những tiếng lanh canh, lốc cốc rất vui tai, cất giọng hát:

- Cô gái đang chăm hành, bỗng thấy bên bờ tường có bóng áo màu xanh, khiến cô gái giật mình, nói: "Phải chăng muốn vào ăn trộm hành nhà ta..." Cô gái còn chưa dứt lời, bóng người mặc áo xanh đã nói: "Cô nói thực vô lý. Còn cách một bức tường, đâu phải ta có ý tới ăn trộm hành. Từ hôm gặp nàng, đêm nào cũng nằm mơ thấy nàng. Cầu xin cô nương cho phép, thực còn hơn cả xây tháp đọc kinh." Cô gái nghe xong mặt đỏ bừng, nói. "Anh nói thực khó nghe. Anh muốn ăn hành thì cuộc đất mà trồng, anh muốn làm tình là điều không thể được!"

Trần Giang Ninh nghe tới đây, cất giọng quát vang:

- Khúc nhạc này chẳng hợp lý chút nào! Cô gái nhà ai, ở đâu tại sao lại ở trong vườn Nam? Bắc quốc không cho qua? Lẽ nào lại không xảy ra chuyện ấy? Không biết ai là người viết ra khúc này. Tóm lấy hần lột quần ra mà ép, cứ chơi đã rồi sẽ nói sau, cho dù đầu phải rơi xuống thì vẫn được tiếng là quý đi đêm.

Lũ cướp nghe Trần Lộc nói vậy, Vương Khải nói:

- Chẳng trách đại ca không thích, coi như khúc hát này không hợp lý.

Lũ cướp đang uống rượu, chợt có một người từ bên ngoài chạy vào báo.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Công Kỳ Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Bày kế cứu ngô tín giữ trọn nghĩa khí

Lũ giặc cướp đang ngồi uống rượu vui vẻ với nhau, chợt thấy một tên gia đình từ bên ngoài chạy vào, bẩm:

- Có người nhà của Ngô nha dịch tại thôn Bạch Sa Đồn huyện Cú Dung tới, xin được gặp mặt.

Trần Giang Ninh nghe vậy, nói:

- Mau bảo hần vào đây. Ta đang muốn hỏi hần xem tình hình ra sao.

Tên gia đình ứng tiếng, chạy ra ngoài, dẫn người nhà của Ngô Tín vào.

Không lâu sau, tên này đã có mặt trước bàn tiệc. Lũ cướp nhìn lên, nhận ra hần chính là tên người ở trong nhà Ngô nha dịch, thường hầu hạ bọn chúng mỗi khi chúng tới nhà Ngô Tín. Vì vậy, mới liếc mắt qua, chúng đã nhận ra người này ngay. Trần Lộc vốn là kẻ nóng tính, vội hỏi:

- Sao ngươi lại tới đây?

Trương Công (tên gã người ở nhà Ngô Tín) nghe hỏi, vội trả lời, nói:

- Xin các vị hãy nghe tiểu nhân nói, bà chủ nhà tôi sai tôi tới đây báo tin, nói cho các vị hay rằng ông chủ nhà tôi hiện nay gặp nạn, bị phủ Giang Ninh bắt đi lấy khẩu cung. Mọi loại cực hình đều đã chịu đủ nhưng ông tôi vẫn cắn răng quyết không khai nhận. Sau đó, Lưu lão gia bày kế, tới nhà tôi lừa lấy bốn đỉnh bạc tang vật nên đành phải nhận tội. Khẩu cung của ông tôi hiện đang được lưu giữ trong phủ Giang Ninh. Bà nhà tôi sai tôi tới đây khẩn cầu các vị nghĩ đến tình bằng hữu, mau nghĩ kế cứu ông tôi thoát khỏi nạn này.

Trần Lộc nghe xong, khẽ gật đầu, nói lớn:

- Các anh em hãy nghe ta nói đây, Ngô ca nay đang gặp nạn, nếu chúng ta làm ngơ thực chẳng ra sao. Nay ta phải nghĩ lấy một kế, cứu Ngô ca thoát khỏi nạn này.

Từ Thành ở bên nói ngay:

- Cần gì phải bàn bạc nữa, cứ làm theo lời tôi: Chúng ta kéo thẳng tới phủ Giang Ninh, nhân lúc đêm tối, đánh thốc vào thành giết chết quan lại, cứu anh ta ra. Nhân tiện đánh cướp luôn vàng bạc trong phủ khổ. Mọi người làm một vụ là xong, sống chết ra sao, mặc cho ông trời định đoạt.

Vương Khải nói:

- Nói xằng? Vụ này can hệ không nhỏ chút nào. Giết quan lại, cướp phủ khổ đâu phải chuyện nhẹ nhàng, cần phải bàn bạc thật kỹ mới nên.

Ý của Trần Giang Ninh là muốn giữ tròn nghĩa khí, tìm kế cứu cho được Ngô Tín ra. Từ Thành chỉ là tên hữu dũng vô mưu, hấn đòi giết quan lại, cướp phủ khó, đúng là muốn làm phản. Vương Khải vội ngăn lại, nói:

- Làm vậy sao được. Anh chớ nên coi phủ Giang Ninh như những huyện nhỏ khác! Ở đó quân đông, tướng nhiều, dân cư đông đúc. Giết quan, cướp kho, có khác gì chúng ta làm phản. Chỉ sợ, về hồ không thành lại tự gánh lấy họa diệt môn. Vụ này nếu làm bừa tất không xong.

Tên đầu sỏ Trần Giang Ninh hỏi:

- Vậy phải làm sao đây?

Vương Khải nói:

- Theo ý đệ, Ngô đại ca tuy gặp nạn, nếu bọn ta kéo tới đó có khác gì lũ thiêu thân tự đâm đầu vào đồng lửa? Chỉ bằng chúng ta hãy lánh đi. Quan phủ không bắt nổi bọn ta, thiết nghĩ, họ cũng chẳng làm gì nổi Ngô đại ca. Có điều, anh ta sẽ phải chịu khổ sở ít nhiều, nhưng tính mạng vẫn còn giữ được.

Trần Giang Ninh nói:

- Chúng ta biết lánh đi đâu bây giờ? Chẳng lẽ cả bọn lại phải mang cả gia quyến bỏ đi hay sao? Nếu bỏ đi một mình, bỏ gia quyến ở lại, nhất định họ sẽ bị bắt đi, bị giam cầm. Tiếng xấu của anh em ta sẽ để lại muôn đời. Không được, phải nghĩ cách khác.

Vương Khải nói:

- Nếu còn lưu luyến gia đình, không quyết đoán tất tự chuốc họa vào thân. Tới lúc ấy, có hối e cũng đã muộn rồi.

Trần Giang Ninh nói:

- Người nhà họ Ngô, hãy đi ăn chút gì lót dạ rồi đợi ta nghĩ kế đã.

Nói xong, sai người dẫn Trương Công đi ăn.

Lại nói chuyện lũ giặc đang cùng nhau bàn kế, muốn được bình yên vô sự. Nói chuyện một hồi, sắc trời đã tối, những người sống quanh vùng tới mừng thọ Trần Giang Ninh đều đã về cả.

Tạm gác chuyện lũ cướp trong nhà tên đầu sỏ Trần Giang Ninh đang bàn kế, giờ ta lại nói tới chuyện thừa sai Trần Đại Dũng cùng hơn hai mươi người kia. Bọn họ mang theo binh khí chia nhau ra, nhắm hướng huyện Lục Hợp thẳng tiến.

Trần Đại Dũng không dám chậm trễ, lệnh cho mọi người tới huyện Lục Hợp. Họ phải chia lẻ ra đi vì sợ bị lũ cướp phát giác sẽ khó bề hành sự. Mọi người rời khỏi phủ, đi thẳng về phía nam, đi miết tới khoảng trời tối đã thấy huyện Lục Hợp xuất hiện trước mắt. Bên ngoài cổng thành phía đông, có một ngôi khách điểm, trước cửa treo tấm bảng hiệu viết hai chữ lớn "Tam Hợp". Ba người bọn Đại Dũng, Chu Văn, Vương Minh tiến vào trong quán. Thờ ra bên ngoài cửa quán có ám hiệu nên cả đoàn đến tìm tới quán trọ này. Tuy gặp mặt nhau nhưng họ vẫn ở riêng lẻ không để lộ dấu vết gì. Mọi người gọi nước rửa mặt, tiểu nhị dâng trà nước lên. Uống trà xong, họ lại dùng cơm. Ăn xong, ai về phòng người nấy nghỉ ngơi. Không lâu sau, bóng tối đã bao trùm vạn vật. Trần Đại Dũng thả bộ ra khỏi quán trọ, đứng trước đầu đường nhìn quanh, thấy khách bộ hành đi lại nườm nượp, khác hẳn với trấn Giang Ninh. Hào hán đang đứng nhìn quanh, chợt thấy một ông lão từ phía đông tiến lại ông ta tuổi độ hơn sáu mươi, tay cầm cây quạt trạng, đi ngang qua quán trọ. Người trong quán thấy ông ta vội hỏi:

- Lý đại thái gia đi đâu vậy? Chắc hẳn phải có vụ gì?

Kính thưa quý vị độc giả. Tiểu nhị trong quán vừa thấy ông lão, tại sao đã hỏi ngay hai câu trên. Trong đó ắt có nguyên do của nó. Bởi vì nơi đây thuộc huyện nhỏ, không giống như chốn kinh đô. Nếu quý vị mặc trên người hai tấm áo mới, gặp ai người ta cũng sẽ hỏi: "Đi ăn cỗ đấy à?" Bởi đó là phong tục ở đây. Tiểu nhị trong quán hỏi ông già kia, bởi hẳn thấy ông ta mặc trên mình hai tấm áo mới. Ở đây tôi đã nói rất rõ rồi.

Lại nói chuyện ông lão thấy tiểu nhị hỏi vậy, vội dừng bước, mỉm cười, nói:

- Lão tam đấy à? Hôm nay ta tới nhà họ Trần mừng thượng thọ, tên hấn là Trần Lộc, người ta gọi hấn là Trần Giang Ninh. Hôm nay hấn làm sinh nhật nên ta đành phải đi chuyến này. Ta đi chẳng qua cũng chỉ vì để hấn vui lòng, không tới quấy quả nhà ta mà thôi. Hôm nay có không ít người tới dự sinh nhật của hấn, có lẽ phải tới bốn trăm người, lại còn có vô số bạn bè của hấn nữa, tên nào tên nấy đều cường tráng, đang ở tuổi thanh niên. Lúc trời sắp tối, mọi người ra về cả, bọn chúng vẫn còn ở lại uống rượu, xem ra chúng sắp say hết rồi. Tối nay không biết tới lượt nhà nào gặp họa đây! ông lão nói xong lại sai bước đi tiếp. Trần Đại Dũng đứng sau ông ta nghe thấy tất cả, bất giác, trong lòng cả mừng, vội vàng trở vào trong quán trọ, gặp hai người bạn Chu, Vương, kể cho họ nghe lại những thông tin mình vừa có được. Hai người ấy nghe xong cả mừng, nói: ý trời muốn chúng ta lập công đây! Nhưng còn chuyện này, xin Trần gia hãy nghe tôi nói: Tuy lũ giặc say rượu, nhưng bọn chúng không chỉ có một hai tên. Chúng ta không thể không đề phòng. Phải điều tra kỹ lưỡng rồi mới có thể hành sự.

Đại Dũng nghe, nói:

- Có lý lắm. Lời các vị nói quả không sai! Theo ý tôi, thôn Tiểu Liễu cách đây chỉ vài dặm đường. Chi bằng ta nhân lúc đêm tối, lên tới đó. Thiết nghĩ, lũ giặc đã say rượu cũng chẳng có gì đáng ngại.

Vương Minh nghe vậy, nói:

- Có lý! Ta không nên chậm trễ, mau chóng lên đường thôi.

Vương Minh nghe Trần Đại Dũng nói xong, đáp lời:

- Ý Trần gia hay lắm, ta cứ vậy mà làm, chắc sẽ thành công.

Nói xong, mọi người cùng thu xếp hành lý. Lúc này, chủ quán trọ cũng nhận ra sự lạ, nghĩ bụng: "Chắc hẳn họ là người của quan tới đây làm nhiệm vụ!" Nhưng cũng không dám làm chuyện. Lại nói chuyện đấm sai nha, từ Trần Đại Dũng, Chu Văn, Vương Minh cho tới những người khác, cả thầy có hai mươi mạng. Họ lục tục rời khỏi quán trọ, nhằm đường lớn dẫn tới thôn Tiểu Liễu tiến lên.

Trần Đại Dũng dẫn đoàn người tiến lên, tới thẳng thôn Tiểu Liễu. Tạm gác chuyện đấm công sai lại, giờ ta lại nói tới chuyện lũ cướp. Sau khi khách khứa đã ra về cả, sắc trời đã tối, người nhà châm đèn lên. Bọn chúng lại lúi rúi ra, tiếp tục đánh chén với nhau. Hai ả kỹ nữ đi tiếp rượu, Trần Lộc nói:

- Theo ta nghĩ, chuyện này hẳn phải có ẩn tình gì bên trong đây. Ta từng nghe nói Lưu tri phủ của phủ Giang Ninh vốn nổi tiếng coi khinh tiền bạc. Ngay cả quan tổng đốc, cấp trên của ông ta, ông ta cũng không sợ, các quan châu, quan huyện hề nghĩ tới ông ta lại thấy nhục cả đầu. Ông ta được Hoàng đế Cần Long đích thân tuyển chọn. Nhà ông vốn ở Sơn Đông, người huyện Chư Thành phủ Thanh Châu. Lưu đại nhân vốn là con nuôi của Thái hậu, tên gọi Lưu Dung. Nếu đã bắt được Ngô sai nha, lẽ nào ông ta chịu bỏ qua? E rằng Ngô Tín đã khai ra bọn ta trên công đường rồi. Lưu đại nhân tất sẽ sai người đi dò xét, bắt bọn ta về phủ Giang Ninh. Nghe nói, thủ hạ của ông ta có một người tên gọi Trần Đại Dũng. Người này nổi tiếng tinh thông võ nghệ, vốn xuất thân từ hàng võ cừ, được giao nhiệm vụ chuyển lương thảo tới Tuyên Hưng, giữ chức thiên tổng. Bởi chuyển lương gấp sự cố nên mới bị cách chức thiên tổng, đuổi về quê. Chẳng còn đường nào khác, ông ta đành phải vào nha môn, hầu hạ Giang Ninh Lưu đại nhân. Người này từng bắt Từ Ngự, Giang Nhị tại Thập Lý Bảo, bắt hòa thượng trong miếu Thủy tên là Uyển Vân Tăng..

Tên giặc còn chưa kịp kể hết, bên ngoài chợt có người chạy vào nói:

- Có chuyện rồi!

Bạn đang đọc truyện *Lưu Công Kỳ Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Vây sào huyết giặc, vương minh đi dò đường

Lại nói chuyện lũ giặc đang bàn tán với nhau, bỗng thấy một người từ bên ngoài bước vào, tới trước bàn tiệc, đứng lại, nói:

- Bẩm các vị lão gia, nhà Ngô Tín ở thôn Bạch Sa Đồn huyện Cú Dung lại sai người tới, hỏi ý kiến các vị lão gia ra sao. Hắn nói: Các vị phải nghĩ cách mau chóng cứu Ngô Tín ra.

Tên đầu sỏ Trần Giang Ninh nghe thủ hạ báo vậy, nói:

- Biết rồi. Người ra ngoài dặn người ấy, nói hãy cùng tên tôi đây khi nãy tạm thời về nhà báo tin cho bà chủ yên tâm. Nói cô ta không phải lo sợ. Bọn ta khác có cách giải quyết.

- Đại!

Tên người hầu ứng tiếng, đi ra ngoài thông báo lại với tên người nhà của Ngô Tín. Chuyện không cần nhắc lại nữa.

Lại nói chuyện thừa sai của phủ Giang Ninh là bọn Trần Đại Dũng, Vương Minh, Chu Văn cả thầy hai mươi người rời khỏi quán trọ Tam Hợp, đi thẳng tới nhà tên đầu sỏ lũ cướp là Trần Giang Ninh trong thôn Tiểu Liễu.

Trần Đại Dũng vừa đi vừa nói:

- Hai vị huynh đệ Chu, Vương hãy nghe ta nói đây, chuyện này nhất định chúng ta phải cố sức, bắt bằng được lũ cướp giải về lập công. Nghe nói Trần Lộc có rất nhiều thủ hạ. Hắn có ngoại hiệu là Trần Giang Ninh, võ nghệ tinh thông, rất giỏi thương bồng. Người này tôi cũng đã từng nghe nói qua. Năm nay hắn khoảng ngoài bốn mươi. Hồi tôi còn chưa thi đỗ võ cừ đã nghe danh tiếng tên này rồi. Chuyện đánh người, cướp của chỉ là vật vãnh đối với hắn, nhưng hồi ấy hắn chưa lộng hành như bây giờ. Bọn ta phụng mệnh tới đây, lẽ nào hắn chịu bó tay chờ trời? Muốn bắt được hắn, tất phải đánh nhau một trận, huống hồ còn lũ cướp kia nữa.

Đại Dũng còn chưa dứt lời, Vương Minh đã xen vào, nói:

- Nghe nói lũ cướp đang say rượu, thiết nghĩ chúng khó thoát khỏi bị bắt. Tới lúc ấy, chúng ta nhất loạt xông vào, đồng lòng đốc sức bắt hết chúng.

Chu Văn đi bên cạnh, nói:

- Có lý lắm. Vương ca nói rất hợp ý tôi.

Đại Dững nói:

- Các vị hãy nghe tôi nói đây, theo ý tôi, vụ này chúng ta không nên sơ suất, làm bừa. Nên cẩn thận làm việc mới thành công. Vương lão đệ, chú nói chúng ta xông thẳng vào, ngộ nhờ thấy động, vượt tường bỏ chạy, tới lúc ấy, chẳng phải chúng ta tốn công vô ích hay sao? Để chúng chạy thoát, hậu quả khôn lường. Các vị nên làm theo ngu ý của Trần mỗ, chi bằng chúng ta vây chúng lại, sau đó vượt tường xông vào, dò xét xem lũ cướp đang ở đâu. Vậy là, đóng cửa lại đánh, lo gì chúng chạy thoát. Phải làm vậy mới có thể thành công. Không biết Trần mỗ nói vậy đúng hay sai? Mọi người cùng bàn kỹ rồi sẽ thi hành.

Hai người bọn Chu, Vương nghe vậy, nở nụ cười, nói:

- Ý này của Trần gia cao minh lắm. Ta cứ vậy mà làm!

Họ vừa đi vừa bàn bạc, chẳng mấy chốc, sào huyệt lũ cướp đã hiện ra trước mắt.

Lại nói chuyện bọn Trần Đại Dững vừa đi vừa bàn bạc chẳng mấy chốc đã tới trước thôn Tiểu Liễu. Nhìn sắc trời, đã vào khoảng canh một. Mọi người dừng bước, Trần Đại Dững hạ giọng nói:

- Bọn ta tuy đã tìm được nơi này nhưng vẫn chưa tìm thấy sào huyệt lũ cướp ở đâu. Cần có một người vào thôn thăm dò cho rõ, tìm đúng nhà gác, hành động mới tiện.

Wương Minh nghe vậy nói ngay:

- Để tôi đi một chuyến!

Đại Dững nói:

- Phải thực cẩn thận mới được!

Wương Minh nói:

- Trần gia xin cứ yên tâm.

Nói xong, cất bước tiến lên, cất kỹ sợi xích sắc nhằm hướng thôn Tiểu Liễu xông vào. Vương Minh vừa đi vừa nghĩ: Nha dịch huyện Cú Dung là Ngô Tín ngồi không ăn chia với cướp. Hắn đã khai ra Trần Lộc, lẽ nào chúng không qua lại thân thiết với nhau? Nay ta vào hang ổ gác, nếu có ai hỏi, ta sẽ nói là người nhà của Ngô Tín. Làm vậy chúng sẽ khó phân biệt nổi thật giả không biết có ổn không. Sau khi dò la rõ hang ổ gác, thông báo cho Trần gia vào thôn. Vương Minh nghĩ xong, ngược mắt nhìn lên. Thấy trời không trăng sao, rất tối. Bên con đường phía bắc có một hoa nhà trang viện lớn, trước cổng có treo ngọn đèn lồng màu đỏ, cạnh cổng kê hai chiếc ghế băng, có một người đang ngồi ở đó. Tên này đang ngồi ngật ngưỡng lăm bằm tự nói một mình. Xem ra, hắn cũng đã say. Hắn nói: "Chạy suốt một ngày từ sáng đến tận hoàng hôn. Cái gì là làm sinh nhật? Giống như làm đám ma thì đúng hơn. Trời thì nóng nực, đã tới canh hai còn chưa chịu đi ngủ, vẫn uống rượu với nhau. Bày trò đến tận nửa đêm, chẳng thèm nghĩ đến chuyện sống chết của kẻ khác! Ban ngày chúng bay ngủ tít với nhau, bắt ta chạy dò xét tình hình đến bực cả chân. Được bát cơm như ngày nay, chẳng thà ta làm nghề cũ thì hơn. Ta vẫn muốn kiếm chút công danh nhờ học hành, cho dù chỉ là một chức nhỏ cũng được. Chỉ có điều nay tuổi đã lớn, không biết con cháu sau này ra sao". Tên say nói năng linh tinh, Vương Minh nghe thấy rất rõ ràng.

Bất giác, trong lòng thừa sai thâm mừng rỡ, nói:

- Đại hạn giáng xuống đầu, đáng đời cho lũ cướp.

Wương Minh đứng bên cạnh, nghe tên say ngồi trước cổng lăm nhăm, bất giác trong lòng vui mừng, nói:

- Có tin tức rồi. Ta đang lo không dò la được sào huyệt của lũ cướp, nghe tên này vừa nói, chẳng cần phải hỏi, cũng biết đây chắc chắn là sào huyệt của chúng. Thực khéo lắm!

Wương Minh nói xong, không dám chậm trễ, vội xoay mình trở bước, đi ra ngoài thôn Tiểu Liễu. Không lâu sau đã ra khỏi thôn, đứng lại. Bởi đêm tối trời không trăng sao nên không nhìn được xa. Chẳng biết phải làm sao, Vương Minh đành phải ngồi xồm xuống, đưa mắt nhìn quanh, thấy phía tây bắc có mấy người đang ngồi chồm hồm. Thì ra họ cũng đang ngồi xồm,

Wương Minh thấy vậy, hạ thấp giọng, nói:

- Có phải Trần gia đấy không?

Wương Minh chưa dứt lời, đã nghe có người nói:

- Có phải Vương lão nhị không? Anh đi dò xét, đã tìm được hang ổ gác chưa?

Wương Minh nghe hỏi, vội nói:

- Huynh trưởng, mau đi truyền gọi thủ hạ. Tôi đã tìm được chỗ bọn giặc đang ở. Tôi xin đi trước dẫn đường.

Trần Đại Dũng nghe xong, không chút chậm trễ, lập tức điểm quân, theo sau thừa sai tiến vào thôn. Vương Minh đi trước dẫn đường, những người khác theo cả phía sau. Không lâu sau, tòa nhà sào huyết giặc đã hiện ra trước mắt. Chỉ thấy, căn nhà của tên cướp này không nhỏ, có tới sáu, bảy dãy nằm liền kề nhau, chung quanh có tường cao cả trượng. Thì ra, sào huyết giặc ở chốn này. Đại Dũng quan sát một hồi, quay sang phía Chu Văn, Vương Minh, nói:

- Nhà giặc thực rộng, lại lắm phòng ốc, không biết chúng đang trong căn phòng nào? Các anh em hãy ở ngoài tiếp ứng, Trần mỗ sẽ lên vào sào huyết giặc, dò xét xem chúng đang ở căn phòng nào rồi sẽ tùy cơ hành sự. Phải làm vậy mới chắc chắn thành công. Nếu không, chúng thấy động vượt tường bỏ chạy mất.

Vương Minh nghe vậy, nói:

- Có lý Trần gia nói có lý lắm. Bọn tôi vây bên ngoài, chúng có chạy cũng không chạy nổi. Chúng ta một lòng dốc sức bắt cướp, Lưu đại nhân xử xong vụ này, chúng ta cũng được mát mặt lắm.

Đại Dũng nói:

- Có lý lắm. Chúng ta không nên chần chừ nữa!

Trần Đại Dũng nghe Vương Minh nói vậy, nói:

- Xem ra chắc cũng tới canh hai rồi. Tôi phải vào trong xem sao. Các vị ở bên ngoài hãy cẩn thận đề phòng, chớ nên sơ suất.

Nói xong, không hề chậm trễ, đi vòng qua phía đông, men theo bờ tường đi về phía bắc, lại rẽ về phía tây, bước được mấy bước, vội vàng đứng lại quan sát. Thì ra đây chính là phía sau nhà giặc. Hào hán quan sát xong, đứng thẳng dậy, khẽ điểm gót chân, "Vù" một tiếng, đã nhảy vọt lên đầu tường.

Quý vị độc giả hẳn sẽ nghĩ: "Cuốn sách này chẳng cần phải nói. Vào thời Càn Long Lão Phật gia lại có người đứng trên mặt đất điểm gót chân một cái đã nhảy được lên đầu tường cao cả trượng ư? Chẳng phải người đã bắt chức nhân vật Hoàng Thiên Bá trong cuốn "Thi Công án" hay sao? Bởi nhân vật này cũng biết phi thân tẩu bích, vượt tường, leo mái nhà. Trong cuốn sách này người lại nói Trần Đại Dũng cũng biết phi thiên tẩu bích sao?" Quý vị độc giả hẳn còn chưa rõ. Hoàng Thiên Bá trong "Thi Công án" thời Khang Hy vốn là người có bản lĩnh vào hàng nhất nhì trong thiên hạ. Nhưng tới thời Càn Long lại xuất hiện một người, kể về bản lĩnh xem ra còn hơn Hoàng Thiên Bá đến mấy bậc. Có không? Hẳn quý vị sẽ hỏi người ấy là ai? Quý vị nhìn công hãy nghe đây: Có một tên trọc, ban đêm vào cung, ngay cả thâm cung của Hoàng thượng ở đâu, ông ta cũng biết. Người ấy vượt tường như đi trên đất bằng. Nếu kể về bản lĩnh, hẳn Hoàng Thiên Bá còn kém ông ta. Tôi xin nói ra tên người ấy: Đó chính là Lục thập La hán Tiền. Người ấy là một. Còn một người khác nữa. Người này họ Lưu, bày vai thứ tư, người Thiên Tân, ngoại hiệu là Yên Vĩ Tử, bản lĩnh của người này thực không thể lường nổi! Nếu ông ta đi bộ, dù bạn cười tuần mã cũng khó lòng đuổi kịp. Chim én bay qua mặt, ông ta có thể tung mình lên, tóm được đuôi chim. Ngoài bản lĩnh ghê gớm ấy ra, ông ta còn có thể dầm mình dưới nước dăm ba ngày liền. Quý vị thử nghĩ xem, hai người tôi vừa kể ra đây, so với Hoàng Thiên Bá thì ai hơn, ai kém?

Lại nói chuyện Trần Đại Dũng trên bờ tường chăm chú quan sát, nhưng do trời tối không nhìn rõ lắm. Chỉ thấy khuôn viên đại khái khoảng mười mẫu, phòng ốc hết dãy này kế dãy khác. Hào hán quan sát xong, không chút chậm trễ, nhẹ nhàng nhảy xuống, nhón chân đi về phía trước, dỏng tai, căng mắt quan sát động tĩnh quanh mình. Đi dọc theo chân tường, vòng qua lối nhỏ, tiến lên theo phía nam. Ngẩng đầu nhìn lên, thấy gian phòng lớn phía tây còn sáng đèn, lại nghe tiếng phụ nữ. Hào hán khẽ gật đầu, nghĩ thầm: "Nhất định lũ giặc đang ở trong này. " Đại Dũng nghĩ xong, rón rén đi sang hướng tây, tới trước cửa sổ dừng lại, ghé sát tai nghe ngóng. Thực may, cửa sổ bằng kính. Hào hán thấy vậy, khẽ nờ nụ cười, tiến tới gần, ghé mắt nhìn vào, thấy trong đó có mấy tên giặc. Kính thưa quý vị độc giả: Chắc quý vị cũng biết, buổi tối nhìn từ bên trong qua cửa kính không rõ bên ngoài, nhưng ban ngày, từ bên ngoài lại khó nhìn được vào bên trong, thì ra trong phòng có ba tên cướp, lại có cả hai ả kỹ nữ, cả thảy là năm người. Ba tên cướp đều đã say rượu, chỉ thấy chúng ngả ngãi nghiêng nghiêng. Trần Lộc đang nắm tay một ả kỹ nữ, hai đứa chúng đang mớm rượu cho nhau. Cướp đang giờ trò sàm sỡ, Đại Dũng thấy vậy, trong lòng nổi giận, đưa tay xuống rút thanh đao đeo bên mình ra, xông vào.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Công Kỳ Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Trấn giang ninh khéo giở kế hoãn binh

Thừa sai Trần Đại Dũng nhòm qua cửa sổ nhìn vào, thấy ba tên cướp cùng hai ả kỹ nữ đang nô đùa với nhau rất chương mắt. Hào hán nổi trận lôi đình, đang định xông vào động thủ chợt nghĩ: "Hẳn khoan, lúc này bọn chúng người đông, hơn nữa, vẫn nghe nói bọn chúng tên nào cũng giỏi võ nghệ, nay nếu ta một mình chặn cửa bắt giặc, cho dù bắt được hoặc để thoát một tên, tới lúc ấy, e lại bị bọn Chu Văn, Vương Minh eo xèo, nói này nói nọ rằng ta cướp mất công của họ. Chi bằng gọi họ cùng vào một lượt. Giặc đông hơn, sao ta không gọi thêm người cùng hành động. Để ta ra, gọi hai người bọn họ cùng vào". Hào hán nghĩ xong, lại vòng theo lối cũ trở ra.

Lại nói chuyện Chu Văn và Vương Minh ngày thường vốn hay ty nạnh với Trần Đại Dũng. Vương Minh nhìn Chu Văn, nói:

- Chu nhị ca, sao không nghe thấy động tĩnh gì của Trần đầu mục nhỉ?

Chu Văn nói:

- Chưa chắc. Bình thường Trần đầu mục vẫn luôn hành sự như vậy.

Vương Minh nói:

- Chu nhị ca, thời buổi này có được mấy ai là bậc đại trượng phu? Tôi phải vào trong xem sao mới yên tâm được.

Chu Văn đồng ý với Vương Minh. Vương Minh nói:

- Chu nhị ca, anh có biết tích "Hạ Nghênh Xuân tư thám Chiêu Dương viện" không? Tề Tuyên Vương ngồi xổm dưới chân tường, Hạ Nghênh Xuân leo lên vai Tuyên Vương trèo vào mới vào được bên trong ấy?

Chu Văn nói:

- Ta biết ý của anh rồi. Nay anh muốn làm Hạ Nghênh Xuân, cố mà đứng cho vững kéo lại ngã lộn cổ đấy.

Vương Minh nói:

- Thôi nào, nghiệp chướng. Hôm nay tôi sẽ học Hạ Nghênh Xuân. Mau ngồi xuống để tôi ỉa cho một bãi!

Chu Văn nói:

- Cháu ngoan, còn dám già mồm ư?

Chu Văn lập tức ngồi xuống, Vương Minh đứng lên vai ông ta để leo lên tường. Bỗng nghe thấy trên đầu tường có tiếng "xoạt" Minh lại tưởng giặc vượt tường bỏ chạy, sợ hãi ngã ngửa ra sau.

Chợt nghe trên tường có tiếng động vang lên, Vương Minh sợ hãi ngã lộn xuống đất. Vội vàng bò dậy, đang định mở mồm, ngẩng đầu trông lên, hóa ra là Trần Đại Dũng đang đứng trên đầu tường, thấp giọng ngâm nga, chế giễu:

- Nguyệt đình hợp tử sâm liễu ngã đích xuân. Kiếu khẩu lý biên bát hạ đáo. Mậu tôn toàn tại yêu trung tồn. Hoàn thi nguyệt đính thị trừ quả, Kiếu nhi ban son âm lưu linh. Nhĩ ngã khoái bả bạt nhãn nhân, lương xuất thanh từ hảo nã nhân.

Chu Văn, Vương Minh nghe xong, chợt lại thấy Đại Dũng nói:

- Ta đi theo lối cũ, hai vị vào theo lối cổng chính, những người khác hãy đợi bên ngoài, lũ cướp mọc cánh cũng không thoát được. Ác đồ cậy có tiếng tăm, trong ngoài không hề bố trí người canh gác. Hai vị mau lên, chớ chần chừ, không được lơ là sơ suất.

Hai người bọn Chu, Vương nhất tề ứng tiếng, rút vũ khí ra cầm trong tay. Họ vòng qua góc tường, tiến về phía Nam, tới thẳng cổng lớn nhà tên cướp. Tạm gác chuyện Chu, Vương hai người qua một bên, giờ ta lại nói tới chuyện thừa sai họ Trần. Trần Đại Dũng lại nhẹ nhàng nhảy từ bờ tường xuống, đi theo đường cũ, tới trước cửa gian phòng lũ giặc đang uống rượu. Qua một khúc rẽ, tới phía trước, vẫn đứng bên cạnh cửa sổ nhìn vào. Tạm gác chuyện Đại Dũng đợi bên ngoài phòng lại, giờ ta lại nói tới chuyện của hai người bọn Vương, Chu.

Tạm gác chuyện Trần Đại Dũng lại tới bên ngoài cửa phòng kẻ cướp đang uống rượu, trong bóng tối, chàng rút đao cầm nơi tay, nép mình thực kín, đợi bọn Chu, Vương vào tới nơi sẽ cùng ra tay. Giờ lại nói tới chuyện của Chu Văn, Vương Minh. Họ nghe lời Trần Đại Dũng, không dám chậm trễ. Chu Văn tay cầm thiết xích, Vương Minh cầm một thanh giải thủ nhiếp từ đao dài hơn thước rưỡi trong tay. Hai người vội vàng chạy vào cổng, xông thẳng vào trong, không bị bất kỳ một ai ngăn trở.

Khi này tại hạ đã kể rõ ra rồi. Trần Giang Ninh cậy mình nổi tiếng, xa, gần đều biết. Hơn nữa, trong nghề này, bọn chúng là những kẻ làm ăn lớn, có ai không biết hắn, lại dám tới mà trộm của hắn hay sao? Hơn nữa, dám trộm gà cắp chó lại càng không dám bén mảng tới bên hắn. Do đó, tên giặc này càng ngạo mạn, tự đại, khắp trong, ngoài, không hề bố trí một ai canh gác.

Lại nói chuyện Chu Văn, Vương Minh hai người chạy vào bên trong, tay lăm lăm binh khí, đi qua tầng cửa thứ hai, vượt qua gian đại sảnh, xuống khỏi thềm, dõng dạc quan sát.

Hai người bọn họ vượt qua gian đại sảnh, dõng dạc quan sát. Thấy gian phòng bên tây còn sáng đèn. Lắng tai nghe ngóng, thấy có cả tiếng đàn ông, đàn bà, chắc hẳn lũ cướp đang ở trong đó Chu Văn, Vương Minh đang quan sát, chợt nghe thấy có tiếng nói vang lên:

- Tặc đồ mau ra đây chịu chết, chớ nên giả câm, giả điếc nữa! Vụ án các ngươi cướp của, giết người nhà họ Dương đã có người tố cáo lên phủ Giang Ninh. Lưu công đã tiếp nhận đơn kiện, sai bọn ta tới đây bắt lũ tặc nhân các ngươi.

Đại Dũng còn chưa dứt lời, Chu, Vương hai người đã nhận ngay ra đó là giọng của Đại Dũng, cũng vội đánh tiếng cho họ Trần biết hai người bọn họ đã tới nơi. Tạm gác chuyện thừa sai ở bên ngoài sang một bên, lại nói chuyện năm đứa bọn cướp điểm ở trong phòng. Trần Giang Ninh đang uống rượu với hai tên họ Từ, họ Vương, chợt nghe ngoài cửa sổ có tiếng nói vọng vào, nghe hết câu, biết đó là người tới bắt chúng về phủ Giang Ninh bởi vụ của nhà họ Dương. Vương Khải, Từ Thành cũng nghe thấy, bất giác trong lòng thâm kinh hoàng. Rốt cuộc Trần Lộc vẫn là đứa lớn gan, khác hẳn hai tên Vương,

Từ kia. Hấn ở trong phòng nói vọng ra:

- Người bên ngoài hãy nghe ta nói đây. Các người tới đây tìm ta, xin mời vào trong phòng nói chuyện. Việc gì phải đứng ngoài đó lón lổ. Anh em trong bốn biển đều là người một nhà. Dám làm, dám chịu mới là bậc nam tử hán. Trần mỗ cũng được coi là người có chút tiếng tăm. Đã tới đây, mời vào trong ta cùng nói chuyện, xem ta đã phạm tội gì? Nếu thực sự ta có tội, dẫn đi đâu ta cũng xin theo, ngay cả cái đầu này ta cũng không tiếc, việc gì phải đứng ngoài sân kêu réo. Mau mời vào trong, nói rõ ra, chúng ta đỡ phải động can qua.

Đại Dững cùng hai nha dịch Chu, Vương nghe hấn nói vậy, cả ba người cùng thầm tính xem phải làm như thế nào. Trần Đại Dững cùng hai người bạn Chu, Vương nghe Trần Giang Ninh gọi họ vào trong nói:

- Có chuyện gì xin hãy nói trước mặt nhau, Trần mỗ không phải loại người không hiểu lý lẽ. Nam tử hán dám làm dám chịu, chỉ cần chuyện gì cũng phải rõ ràng. Nếu thực sự ta có tội, chẳng cần các vị phải ra tay, chúng tôi sẽ theo các vị lên quan.

Kính thưa quý vị độc giả. Những lời vừa rồi Trần Giang Ninh có đủ cương, nhu, lại lộ rõ nghĩa khí bằng hữu:

- Không biết các vị có dám vào hay không?

Đại Dững nghe xong, đưa mắt nhìn sang phía hai người bạn Chu, Vương, nói:

- Hai vị xin hãy nghe tôi nói. Hấn đã nói những lời mang đậm tình bằng hữu như vậy, xem ra, chúng ta vẫn phải hết sức thận trọng hành động. Mặc kệ trong tay hấn có bao nhiêu tiền bạc, lên trước cửa quan chỉ cần nói chuyện lý lẽ. Chẳng trách nào, các hảo hán đều muốn theo hấn. Hấn đúng là bậc trượng nghĩa chẳng khác nào Tống Công Minh.

Trần Đại Dững nói ra những lời này, bên trong còn ẩn chứa hàm ý khác nữa. Anh ta đã tăng bốc tên cướp này, sau đó sẽ tùy cơ hành sự. Lại hạ thấp giọng nói với Chu, Vương hai người:

- Cẩn thận đề phòng Trần Giang Ninh. Nếu chúng ta không vào, hấn sẽ coi thường ta. Không vào hang cọp, sao bắt được cọp con. Cứ vào. Thành hay bại mặc ông trời quyết định.

Đại Dững nói xong, ngẩng cao đầu đi thẳng vào trong. Chu Văn, Vương Minh đi theo sau. Lại nói chuyện tên đầu sỏ Trần Giang Ninh cùng hai tên Từ Thành, Vương Khải, ba đứa bọn chúng ở tịt trong phòng không chịu thò mặt ra, do đó mới dám lớn tiếng buông lời khích bác. Cũng bởi trong tay chúng không có binh khí, khó lòng địch nổi người trong cửa quan. Chúng nghĩ thầm: Cứ mạnh mẽ dùng lời lẽ giữ chân đám sai nha, kéo dài thời gian đợi viện binh tới. Không ngờ bọn Trần Đại Dững lại không sợ, dám xông thẳng vào phòng. Chu Văn, Vương Minh bước theo sau, người nào cũng lăm lăm vũ khí trong tay. Trần Đại Dững sai bước xông vào nhưng vẫn đề phòng lũ giặc ngầm ra tay ám toán. Chu, Vương thấy vậy không dám chậm trễ, cũng nhất tề tiến thẳng vào phòng. Trần Giang Ninh thấy ba người bọn họ tiến vào, vội đứng dậy.

Tên đầu sỏ Trần Giang Ninh thấy ba người bọn Trần Đại Dững nhất tề tiến vào, hấn vội đứng dậy, sắc mặt không hề tỏ vẻ sợ hãi. Hai viên phó đầu mục của hấn là Vương Khải, Từ Thành định động thủ. Trần Lộc thấy vậy, nói:

- Vương nhi, Từ tam chó nên động thủ, hãy nghe ta nói đã.

Hai tên kia nghe vậy, lập tức đứng lại, đổi mắt nhìn Trần Lộc. Trần Lộc đưa mắt nhìn ba người bọn Đại Dững, nói:

- Ba vị là người do Lưu lão gia tri phủ Giang Ninh phái tới đó ư?

Đại Dững nói:

- Không sai.

Trần Lộc nói:

- Xin hỏi quý tính của tôn giá?

Đại Dững nói:

- Tôi họ Trần.

Lại đưa tay chỉ sang hai bên tả hữu, nói:

- Vị này họ Vương, vị này họ Chu, đều là người một nhóm với tôi.

Trần Lộc nghe vậy, lại nói:

- Có phải là Trần Đại Dững, Trần gia đó chăng?

Đại Dững nói:

- Không dám. Tại hạ chính là Đại Dững.

Trần Lộc nói:

- Nghe danh đã lâu, nghe danh đã lâu.

Đại Dững nói:

- Đầu dăm, đầu dăm.

Trần Lộc nói:

- Tại hạ có điều này, không ngại các vị phiền lòng mà không dám nói ra. Trong vụ này vốn có nguyên nhân của nó, lên quan chắc chắn chúng tôi phải đi rồi, nhưng không phải vì khiếp sợ trước hổ uy của các vị đầu. Bọn tôi không phải sợ không dám động thủ mà đưa tay chịu trời. Nếu ba vị nghĩ vậy thì thực sai rồi. Đừng nói là ba vị, cho dù là ba trăm người bọn tôi cũng không sợ. Bọn tôi cũng không phải vì sợ Lưu giữ lại vác thùng đi bán thuốc, đi xem bói hay đi bán bánh gì gì. Mà thực ra là vì trước đây bọn tôi đều là kẻ làm việc chẳng ra gì. Cũng bởi bên trong có uẩn khúc của nó. Tất cả đều do Ngô nha dịch người thôn Bạch Sa Đồn tại huyện Cú Dung vốn là anh em kết nghĩa sinh tử với bọn tôi. Khi trước chúng tôi có lập lời thề có tội cùng chịu, có phúc cùng hưởng. Nay anh ta bị Lưu đại nhân bắt đi, chịu cảnh giam cầm khổ sở. Nếu bọn tôi khoanh tay làm ngơ, thực không phải là hành vi của bọn đại trượng phu.

Trần Lộc lại nói tiếp:

- Xin ba vị hãy nghe lời tôi nói. Tất cả cũng bởi Ngô Tín bị bắt vào phủ, bị Lưu đại nhân thẩm vấn trên công đường. Bọn tôi vốn có lời thề, không nguyện được cùng sinh, chỉ được mong cùng chết. Anh em kết nghĩa với nhau. Vậy mà nay anh ta gặp họa sát thân, nếu Trần mỗ làm ngơ, thực không hợp lý. Hơn nữa, ba vị cũng có lòng nghĩa khí bằng hữu, lại dám xông tạt vào phòng của tôi. Các vị hãy mau tới ra tay, trời ba người bọn tôi lại.

Đại Dững nghe vậy, nói:

- Không cần thiết. Bọn bè với nhau, đầu cần làm như vậy.

Tôi thấy Trần gia là người mang nặng nghĩa khí, coi cái chết nhẹ tựa lông hồng. Trần gia đã là bạn, không động thủ cũng không có ý muốn chạy. Chẳng trách nào, danh tiếng của ngài vang lừng khắp Nam Kinh, được người đời gọi Trần Giang Ninh.

Trần mỗ không dám làm bạn với ngài bởi vẫn sợ không xứng mà thôi. Đã vậy, chúng ta cứ thông thả về phủ, chúng tôi không dám dùng tới hình cụ. Xin mời ngài về công đường gặp Lưu công, coi như đã nể mặt anh em chúng tôi rồi.

Trần Lộc nghe vậy, nói:

- Đa tạ. Bọn tôi rất cảm động trước tinh thần trượng nghĩa của các vị.

Trần Lộc nói tiếp:

- Lời nói đã hết, chúng ta đi thôi. Đi cho sớm tới phủ Giang Ninh.

Nói xong dậm bước ra ngoài. Chợt nghe một người hét vang:

- Ta không chấp nhận như vậy. Muốn ta vào phủ Giang Ninh là điều tuyệt không thể.

Trần Giang Ninh và Trần Đại Dững nói chuyện với nhau, đã nói hết lời, đang định bước ra ngoài, chợt nghe thấy sau lưng có người nói lớn:

- Vụ này nếu làm vậy, ta tuyệt không chấp nhận! Muốn bọn ta tới phủ cũng dễ thôi, có điều ba vị cũng nên thi thố chút võ công coi như cho chúng tôi thưởng thức mở rộng tầm mắt.

Trần Lộc quay đầu lại nhìn, thì ra là Từ Thành, bèn nói:

- Hiền đệ, chớ có vô lễ. Hãy nghe ta nói.

Trần Lộc ngẩng cao đầu, nói:

- Lão đệ hãy nghe ta nói, anh em ta không giống những kẻ khác. Hoạn nạn phải giúp nhau, đó mới thực là anh em tốt.

Nay Ngô ca mắc nạn, đang phải chịu cực khổ trong lao. Anh ta bị Lưu công bắt vào phủ, chuyện sinh tử chỉ ở ngay trước mắt. Chúng ta kết bạn với nhau, chỉ dựa vào hai chữ "nghĩa khí". Có tội cùng chịu, vậy mới hợp lý. Nếu hôm nay ta làm bừa, người trên giang hồ sẽ chê cười anh em chúng ta, nói ta trước thì thề thốt đủ điều, sau lại vong ân bội nghĩa, không nghĩ đến tình anh em tri giao. Người ta dù sống đến trăm tuổi rồi cũng phải chết. Hiền đệ à, sợ chết bây giờ sẽ để lại tiếng xấu cho ngàn đời sau.

Nghe Trần Lộc nói vậy, Từ Thành chẳng còn biết nói gì nữa, đành phải cúi đầu im lặng. Lúc này mọi người mới đi ra, kéo nhau nhắm hướng phủ Giang Ninh thẳng tiến. Tới đây, vụ án này coi như đã kết thúc. Giờ ta lại quay sang vụ khác.

Chương 48: Lý tài chủ tham sắc sinh tà dâm

Lại nói chuyện huyện Cú Dung phủ Giang Ninh có một thôn gọi là thôn Công Nghĩa. Trong thôn này có một nhà tài chủ họ Lý, tên gọi là Lý Chính Tông, vợ là Triệu thị. Hai vợ chồng đều chăm làm việc thiện, sẵn lòng cứu tế cho kẻ bần cùng, được người ta gọi là Lý Thiện Nhân. Họ không có con gái, chỉ có độc một thằng con trai, năm ấy vừa tròn hai mươi năm tuổi, tên gọi là Lý Văn Hoa. Nhưng tên này hoàn toàn khác hẳn cha mẹ, chỉ chuyên đi gieo liễu nài hoa. Cha nó là Lý Chính Tông thường xuyên khuyên nhủ, chẳng ngờ chỉ như nước đổ lá khoai. Chẳng còn cách nào khác, họ đành để mặc hẳn muốn làm gì thì làm. Chỉ một, hai năm sau, cả hai vợ chồng già lần lượt qua đời. Lý Văn Hoa lo chuyện chôn cất cha mẹ xong xuôi, gia sản giờ do một tay hắn quản. Chuyện tới đây, tạm thời không nhắc đến nữa.

Lại nói chuyện trong vườn nhà Lý Văn Hoa có hai gian nhà lá, một đôi vợ chồng họ Tôn, người chồng tên Tôn Hưng sống trong đó. Tôn Hưng năm nay hai mươi tư tuổi, là người rất trung hậu, vốn ở đây làm thuê những việc nặng nhọc cho Lý Văn Hoa. Vợ anh ta họ Hà, hai mươi hai tuổi. Tuy không có diện mạo hoa phượng nguyệt thẹn nhưng cũng được xếp vào hàng nhất nhì, lại thạo việc bút nghiên, vốn tên gọi Nguyệt Tố. Lý Văn Hoa thấy Hà thị diện mạo dễ coi, lâu dần chột sinh tà dâm, chẳng ngờ Hà thị tính tình cương liệt, không chịu theo. Hôm ấy, Lý Văn Hoa chột nảy ra một kế sắp xếp để chồng Hà thị đi nơi khác đòi nợ, trong nhà chỉ còn lại một mình Hà thị. Tối hôm ấy, hắn định mò vào nhưng lại sợ Hà thị không chịu. Nghĩ tới nghĩ lui vẫn không nghĩ được kế gì. Chột hắn nảy ra một kế, nói thầm: "Cần phải làm thế này, thế này mới được. Người ta thường nói rất đúng người phụ nữ như bông hoa dưới nước, tầm nhìn lại nông cạn, lo gì việc không thành". Nghĩ xong, vụt gọi:

- Thu Quế!

À a đầu ứng tiếng:

- Có nô gia xin hầu!

Lý Văn Hoa nói:

- Người mau đi gọi bà Tống tới đây, ta có chuyện muốn nói.

Thu Quế ứng tiếng, xoay mình đi ra.

Không lâu sau, bà Tống vốn sống trong nhà hắn bước vào, đến trước mặt hắn, nói:

- Đại gia có gì sai bảo?

Lý Văn Hoa nghe vậy mỉm cười, nói:

- Bà Tống nghe ta nói đây, nay có việc gấp, muốn bà đi cho một chuyến,

Nói tới đây, hắn vội đứng dậy, hạ thấp giọng, nói:

- Hà thị sống ở trong vườn, ta mấy lần đòi ngủ mà ả không chịu. Nay bà cầm theo hai mươi lạng bạc tới đó khuyên cô ta ưng thuận. Nếu chuyện này thành, nguyên suốt đời không quên ơn bà.

Mụ Tống nghe vậy, nói:

- Cứ giao việc này cho tôi. Việc này cũng dễ thôi. Cho dù cô ta là gái tiết liệt bằng sương, cứ để tôi đi, đảm bảo cô ta sẽ ưng thuận.

Lý Văn Hoa nghe vậy, trong lòng vui mừng khôn xiết, vội móc ra hai mươi lạng bạc cầm nơi tay, trao cho mụ Tống. Mụ Tống đón lấy, quay mình sai bước đi ra ngoài. Mụ già này một lòng nghĩ kế, không biết trời xanh có dung thứ cho mụ hay không? Bà Tống đi qua mấy khúc rẽ, chỉ một lúc sau thấy cánh cửa nhà Hà thị hiện ra trước mắt. Bà Tống tiến lên gọi cửa, nói:

- Hà nhị tẩu.

Lại nói ngay:

- Hôm nay tôi có việc đến tìm chị, mau mở cửa cho tôi vào.

Họ Hà đang may vá, chột nghe thấy tiếng gọi cửa, vội bỏ mấy thứ đồ kim chỉ xuống, hỏi vọng ra:

- Ai gọi cửa, có chuyện gì vậy?

Bà Tổng nghe vậy, vội nói:

- Là tôi. Hà nhị tẩu. Mau mở cửa, tôi có chuyện này muốn nói.

Hà thị nghe vậy, không dám chậm trễ, vội bỏ công việc, đi ra mở cửa, mời mẹ Tổng vào trong. Hà thị nở nụ cười, hỏi:

- Tổng bà đêm hôm tới đây có chuyện gì? Xin hãy nói cho tôi hay.

Mẹ Tổng nghe hỏi, nở nụ cười, nói:

- Xin nhị tẩu hãy nghe tôi, lão thân tới đây bởi đại tướng công có chuyện nhờ vả. Hôm trước, tướng công thấy chị đứng trước cửa trong lòng nảy sinh ý yêu mến nhan sắc của chị. Mấy ngày hôm nay cứ ngẩn ngơ như người mất hồn, cơm chẳng buồn ăn, nước không thiết uống, thần hồn điên đảo, xem ra chẳng mấy chốc nữa mạng vong. Cầu xin nương tử ban cho chút tình. Xin nương tử hãy tới xem bệnh cho đại tướng công. Nếu được như vậy, nhị tẩu đã tạo phúc ngang với xây tháp, tụng kinh rồi. Nay có hai mươi lạng bạc ở đây, mong nương tử nhận lấy coi như đó là chút lòng thành.

Hà thị nghe xong bắt giắc đồ mặt tía tai, nói:

- Bà nói vậy thực là vô lý. Nói thẳng tuột như vậy nghe sao lọt tai? Chẳng nhẽ bà chưa nghe câu "Nam nữ thụ thụ bất thân". Đại tướng công còn đang trai trẻ, nô gia với anh ta không thân cũng chẳng gần, chẳng qua chỉ là mối quan hệ chủ tớ. Mau mang bạc về, nếu còn nói những nói cuối nữa, tôi quyết không tha!

Tổng bà nghe vậy, khẽ nở nụ cười, nói:

- Nhị tẩu thực biết giả ngây! Tuy nói là "thụ thụ bất thân" nhưng hoàn cảnh cũng có thể nảy sinh ra tình cảm. Chỉ nói riêng chuyện đại gia đối xử với chị khác hẳn người khác cũng đủ thấy tình cảm của anh ta đối với chị nặng nhẹ ra sao rồi. Chị còn nhớ, hồi chồng chị chẳng có chốn nương thân, tướng công đã thu nhận vào đây làm công. Tới nay, chủ nhân mắc bệnh tương tư, lẽ nào trong lòng chị không hiểu? Thiết nghĩ, bệnh tình đã tới hồi trầm trọng, tính mạng chỉ trong một sớm một chiều, vậy mà chị lại làm bộ cam đoan, lấy oán báo ân là có làm sao? Tặng chị hai mươi lạng bạc, chẳng qua chỉ là chủ nhân muốn tích chút âm đức mà thôi.

Nói xong vứt bạc xuống, Hà thị mặt mũi đỏ dừ, kêu lớn:

- Ma ma chó cười. Chuyện đòi bạc ấy, quyết không thể được.

Hà Nguyệt Tổ nóng giận, mặt mũi đỏ gay, nói:

- Những lời trơ trẽn của ma ma khi này, tôi thực không chấp nhận nổi. Bệnh tình của đại tướng công đâu liên can gì chúng tôi? Số bạc này, nô gia tuyệt không dám nhận. Bà hãy cầm bạc về gặp chủ của bà, nói tôi sẽ cầu Trời Phật cho anh ta chóng khỏi bệnh. Số của cái bất nghĩa này nô gia không thể nhận. Chúng ta gọi nhau mẹ con lâu nay, có gặp mặt thì cũng có chia ly. Ngày mai tôi sẽ trở về nhà.

Tổng bà nghe vậy, khẽ nở nụ cười, nói:

- Hà nhị tẩu, chị ăn phải thứ gì mà nói nghe dễ dàng như vậy? Các người thích tới thì tới, thích đi thì đi sao? Thôi thế cũng xong. Hai mươi lạng bạc tiền chuộc thân, lại cộng thêm tám tháng tiền lãi, các người tính xong lấy một lấy đại tướng công sẽ để mặc cho các người đi. Anh ta đâu phải đứa trẻ con hỷ mĩ chưa sạch! Tục ngữ nói đúng lắm: Điềm đương như tiểu mại. Việc đã tới nước này, chúng ta cũng nên nói trắng ra với nhau là hơn. Đại tướng công nhà ta thực sự đã yêu quý chị. Nếu chị còn làm cao không chịu ưng, ngộ nhờ anh ta xấu hổ quá hóa giận quay sang trở mặt, đưa các người lên huyện Cú Dung, nói rằng anh chị phạm nô bộc lại khinh khi chủ, hai vợ chồng anh chị chắc khó thoát khỏi công đạo. Nhị tẩu, chắc chị khó tránh khỏi cảnh giam cầm. Chị thử nghĩ xem, tới lúc ấy chỉ vì giữ tiết hạnh mà đánh mất chồng. Theo ta nghĩ, vụ này chị nên chịu ảm ức một chút, tạm thời cúi đầu xuống, ngầm ngầm qua lại với đại tướng công, chắc chồng chị cũng không biết được.

Hà thị nghe Tổng bà nói vậy, thầm nghĩ: "Không ổn. Những lời mẹ ta vừa nói ra thực là lợi hại. Đây là kế của Tổng bà, nay ta phải vờ ân cần, mềm mỏng răn buong, thoát khỏi cục diện này đã. Vợ chồng ta không hề bán thân, hán sao có khế ước được? Đúng rồi, là do Lý Văn Hoa một lòng yêu ta, chỉ muốn thành đôi thành cặp, hán nào có chút lương tâm, thiên lý nào nữa. Hay là hán đã viết một bản khế ước không. Nếu ta không chịu chiều ý hán, hán sẽ trở mặt, đòi vợ chồng ta lên quan huyện, đòi khoản tiền thế thân, tất chúng ta sẽ phải ở trong ngục. Thân phụ nữ rơi vào cảnh tù ngục, khó lòng giữ được sự trong sạch, vậy chẳng phải ta mang tiếng xấu, còn hán thỏa nguyện hay sao? Nghĩ kỹ lại, kế này thực là thâm độc, khiến ta chẳng còn đường nào khác. Muốn đợi chồng về kể lại cho chàng hay, lại sợ anh ấy sẽ lo, nhất thời hồ đồ, gây ra chuyện, bọn ta lại rơi vào cảnh đói nghèo, tới lúc ấy phải làm sao? Nếu lên quan tranh cãi vợ chồng ta quen biết ít hơn hán, thế lực kém hán hán. Chỉ e quan vị tình riêng, tất chồng ta sẽ chịu thua thiệt. Nếu ta nhịn không nói năng gì, lại sợ trúng nhảm độc kế. Trờ đi mắc núi, trở lại mắc sông, ta biết phải làm sao đây?"

Nguyệt Tổ cuống lên, chợt nảy ra một kế, nghĩ thầm: "Cũng đành, mọi chuyện đều do đồng tiền gây nên cả. Lúc này ta không được nóng ruột. Chỉ bằng ta giả đồ chấp nhận, giữ hai mươi lạng bạc này lại, thoái thác rằng đợi đại tướng công khỏi bệnh, hén sẽ tới thành thân. Ta đành phải nhất thời gạt hán, đợi cho qua thời khắc khó khăn này. Chỉ mong lòng trời chiều theo ý người, Lý Văn Hoa bệnh tình nặng hơn nữa rồi chết đi. Vậy là sự oan nghiệt này sẽ tự chấm dứt!"

Hà thị nghĩ xong, nở nụ cười, nói:

- Ma ma, lời bà dạy phải lắm. Cũng đành, đại tướng công đã mang lòng yêu tôi, bà lại đứng ra tác hợp, cả hai bên đều đã chịu vát vả rồi. Nếu tôi còn

mãi chối từ, coi như đã không phải với hai người. Nay tôi xin nhận số bạc, xin chấp nhận mối tình cao quý này.

Hà Nguyệt Tổ nuốt thẹn vờ chấp nhận, nói:

- Ma ma xin hãy nghe lời tôi nói, tôi đây tuy không phải loài hoa dại ven đường, chẳng ngờ vẫn bị bướm ong dòm ngó. Đại tướng công đã mang lòng yêu tôi, coi như đã kết nên mối duyên tình phong lưu. Nếu tôi không nghe theo lời khuyên của ma ma thì thực là không phải. Muốn nghe theo lời bà, còn ngại xấu hổ, để chồng tôi biết, chuyện chẳng phải vừa. Việc đã tới nước này, đành phải bỏ mặc tất cả mà làm thôi. Gánh nặng ngàn cân giờ đã đặt lên vai, nô gia đành chịu xấu hổ thất thân một trận, nhưng tôi cũng có lời này xin được nói rõ ra trước. Tôi xin nhận lấy hai mươi lạng bạc đính lễ này thì cũng xin nghe theo sự sắp xếp của mọi người. Ma ma nói có thể đứng ra đảm bảo, làm chứng cho tôi, cũng xin ma ma chớ nên lật lọng, thay lời. Cần phải giữ thật kín chuyện này. Tôi chỉ e vụ việc vỡ lở, đến tai người khác. Ma ma hãy về nói lại rằng nô gia đã chấp nhận, đợi khi nào đại gia khỏi bệnh xin được gần gũi vui vầy. Xin bà hãy về nói lại cho chủ nhân vui lòng. Rất có thể, đại tướng công vui vẻ sẽ đẩy lùi tật bệnh.

Liệt nữ giả đồ ưng thuận. Tổng bà nghe xong, trong lòng vô cùng vui vẻ, nói:

- Nhị tẩu đã nhận lời, cũng xin chớ lật lọng khiến tôi khó xử. Hai mươi lạng bạc có đáng là bao? Cứ giao việc này cho tôi. Nhưng giả này có một việc muốn nói rõ ra đây với nhị tẩu. Hai mươi lạng bạc đính lễ này của đại gia, chị đã nhận rồi nhưng biết lấy gì làm bằng chứng? Bạc cứ để lại?

Hà Nguyệt Tổ nghe nói vậy, bất giác trong lòng lại cảm thấy khó xử. Nhưng nàng vẫn là người thông minh, lanh trí, liền nói ngay:

- Xin ma ma hãy nghe tôi nói đây, đại tướng công sai bà mang bạc tới cho tôi, bà đã phải vất vả nhiều rồi. Tôi cũng vì chối từ không nổi nên phải ưng thuận, đã nói xin nhận rồi. Vậy mà bà còn đa nghi đòi bằng chứng, vậy hai chúng ta hãy nói rõ ra với nhau. Tất cả cũng vì vợ chồng tôi nghèo khổ, không nơi nương tựa nên mới chấp nhận cúi đầu trước người khác. Đại gia vì tôi mà mắc bệnh, tất cả đều do một mình tôi. Tôi vốn là con cái thường dân sống nơi thôn dã, không thể sánh được với người danh giá. Nay đại gia đã mang lòng yêu thương, cho quà để bày tỏ tấm lòng, tôi đã gật đầu thì quyết không lật lọng, nói sai. Ma ma còn lăng nhăng đòi bằng chứng thì xin mang số bạc này trở về, giữa hai ta chẳng còn gì để nói với nhau nữa.

Tổng bà thấy Hà thị làm căng, trong lòng cũng hơi e ngại, chỉ lo mọi chuyện đổ vỡ cả, bèn uể uải chuyển nói:

- Nhị tẩu hai mẹ con ta đều là người trong một nhà. Tôi phải làm vậy vì lo cho sau này mà thôi. Miệng nhận lời biết lấy gì làm bằng chứng? Bạc cứ để lại đây, còn tôi sẽ trở về gặp mặt, bám lại với đại tướng công. Đợi người khỏi bệnh sẽ lại tìm tới chị.

Nói xong đứng lên, sai bước ra khỏi phòng. Hà Nguyệt Tổ trong lòng bức bối, buồn phiền, miệng khẽ nở nụ cười, giả là, nói:

- Ma ma, bà về nhé. Thứ lỗi cho tôi không tiễn được.

Tổng bà chẳng còn cách nào khác, đành phải thuận gió bẻ buồm, nói:

- Nhị tẩu hai ta đâu xa lạ gì. Không cần giữ lễ.

Nói xong cút thẳng.

Hà Nguyệt Tổ thu bạc lại, cất vào trong hòm, trở lại ngồi lên ghế, nghiêng mình dựa vào bàn, tay chống cằm, trong lòng thầm nghĩ: Đáng giận thay mẹ già dâm dăng, chỉ biết lấy lòng chủ, coi tấm thân ngọc ngà của ta như loài hoa dại ven đường! Hai mươi lạng bạc này ta cứ giữ lấy, tình thế hiện nay, ta là người nắm đằng chuôi, sao có thể để mẹ nắm lấy được? Hà Nguyệt Tổ thầm căm hận trong lòng, lại sợ chồng mình cộc tính nên không dám nói cho Tôn Hưng biết.

Lại nói chuyện Tổng bà rời khỏi khu vườn, tới thư phòng trên dãy nhà trên. Lý Văn Hoa vừa thấy mẹ, lập tức đuổi hết đám người hầu ra. Mẹ già tiến lên hạ giọng, mở lời kể lại một lượt chuyện vừa rồi cho hắn nghe. Lý Văn Hoa nghe xong, lòng vui phơi phới, phấn chấn hẳn lên.

Tối ngày hôm sau, Lý Văn Hoa mua sắm một số đồ trang sức cùng các loại váy, yếm bằng tơ, lụa, gói ghém cẩn thận rồi sai mẹ Tổng mang tới chỗ họ Hà. Lại chuẩn bị một đôi kim hoa tặng cho nàng. Tổng bà kể lại chuyện tối qua Lý Văn Hoa đòi nên đôi, nên cặp ra sao cho nàng nghe một lượt. Hà Nguyệt Tổ nghe xong, trong lòng kinh hoàng, nghi hoặc vô ngần, không dám nói năng gì, trong lòng thầm nghĩ: Ta cứ tưởng Lý Văn Hoa bệnh tình nguy cấp, chắc sắp chết. Ngờ đâu ông trời chẳng chiều lòng người, đã để tên ác nhân khỏi bệnh, lại đòi gần gũi ta trong đêm nay. Đầu tiên hắn tách chồng mình ra nơi khác khiến mình không còn chỗ dựa. Nay nếu ta nói không chịu nghe theo, chỉ e kẻ yếu không đầu lại được kẻ mạnh. Nếu ta gật đầu ưng thuận, lại khó giữ được trinh tiết.

Hà Nguyệt Tổ không nói năng gì, trong lòng rầu rĩ: Nay đã rơi vào tình thế trở đi mất nết, trở lại mất sông. Nhà họ Lý giàu có, thế lực lớn, đáng buồn thay, vợ chồng ta lại nghèo khổ! Nay ta đã mắc vào bẫy này, muốn thoát ra e không được! Thực chỉ mong họ Lý bệnh nặng chết đi, coi như ta mới thoát khỏi tai họa này. Ngờ đâu, bệnh tình của oan gia lại khỏi, hèn ta tới nay tới tương phùng. Nếu ta nói thẳng ra rằng không chịu, chỉ e hắn trở mặt, vô tình, đưa tờ giấy bán mình của vợ chồng ta ra, đòi khoản tiền chuộc. Trên công đường, bọn ta có miệng cũng khó cãi nổi. Rõ ràng hắn đã hãm hại bọn ta! Từ xưa tới nay, hồng nhan thường bạc mệnh, đâu chỉ có một mình nô gia đây. Nhớ lại ngày xưa, Trương Mẫn hãm hại Chu Duy Hàn cũng vì muốn chiếm được người đẹp Quách thị. Niên Tất giết hại Cao Trọng Cừ bởi muốn chiếm được người đẹp Vu Nguyệt Anh. Từ xưa tới nay biết bao người con gái, chỉ vì có chút nhan sắc mà chuốc họa vào mình. Nay hắn mang lòng dòm ngó mình, cũng đâu khác gì xưa. Nay ta gặp phải Lý Văn Hoa, đúng là oan gia đụng đầu trong ngõ hẻm. Muốn từ chối lại e có họa, chỉ bằng hãy giả ý thuận tùng. Đợi gã họ Lý đêm nay tới đây, ta sẽ lựa lời khuyên nhủ hắn một phen. Khuyên hắn hãy hồi tâm chuyển tính nếu hắn chịu nghe, Hà Tô Nguyệt ta coi như họa chuyển thành phúc. Còn hắn nhất quyết không nghe, cũng đành phải quyết một trận với hắn thôi. Cương đao đây đưa qua một nhát, có bé gì thì hắn vẫn là kẻ mang tội cường dâm bị giết chết. Có lên quan, mặc cho họ đánh đập cũng quyết không để chồng mình bị liên lụy. Trong lòng liệt nữ vụt nảy ra kế độc, sát tinh bay vụt qua lòng. Tạm gác chuyện của liệt nữ họ Hà lại, giờ ta lại nhắc tới chuyện của mẹ Tổng. Mẹ ta thấy Hà thị cúi đầu trầm ngâm, không nói không rằng, lại mở lời, nói:

- Nhị tẩu, ngày mai tôi sẽ tới chúc mừng cô. Cô hãy mau trang điểm lại, đợi đại tướng công tới. Cần phải làm gì, trong lòng hãy nhớ kỹ lấy.

Hà thị âm ừ trong miệng. Tổng bà lại nói:

- Nhị tẩu trên mặt chó nên để lộ nét sầu khổ. Tôi nay chó nên đóng cửa, chỉ cần khép hờ là được, để tránh phải gõ cửa gây ra tiếng động, hàng xóm nghe thấy thực không hay. Hai người hãy bí mật vui vẻ với nhau.

Hà thị nghe xong khẽ nở nụ cười, nói:

- Ma ma, bà đúng là rất am tường chuyện này.

Mụ Tổng nghe xong cũng cười, nói:

- Cái nhà chị này thực biết nói đùa. Sao lại chửi tôi như vậy.

Nói xong ra khỏi cửa, bỏ đi. Trong phòng chỉ còn lại gái cương liệt, Hà thị ngồi một mình, nghĩ ngợi vẩn vơ, thần hồn tán loạn chẳng được yên. Giai nhân ngồi nghĩ ngợi một hồi, lẩm bẩm tự nói một mình:

- Sao ta không làm thế này, thế này.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Công Kỳ Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Lý tài chủ tham sắc sinh tà dâm

Hà thị nghĩ: Sao ta không học theo người xưa, viết hết ra rồi để lại. Đợi khi chồng ta về, đọc bức thư ấy sẽ biết họ Hà ta bị người khác hãm hại. Giai nhân nghĩ xong lập tức lấy giấy bút, mực, nghiền ra, mài mực, múa bút. Không lâu sau, một bức thư với nét chữ vừa chân, vừa thảo đã viết xong. Nàng gói lại kỹ lưỡng, cất trong hộp đựng gương lược. Còn nàng, tóc không thêm chải, mặt không thêm rửa, lấy dải áo cột mái tóc huyền lại, lại lấy con dao thái rau như nước đặt sẵn trên lò. Trời xup tốt, nàng châm đèn, mặc nguyên quần áo lên giường nằm đợi tên cuồng đồ Lý Văn Hoa tới. Lại nói chuyện mụ già họ Tổng về nói lại với Lý Văn Hoa, hẹn hán tới nay tới chỗ Hà thị. Nói xong về phòng nghỉ ngơi. Lý Văn Hoa mừng rỡ khôn cùng, vội vàng trang điểm.

Lý Văn Hoa nghe mụ Tổng nói xong, vội đứng dậy đi thay quần áo. Đợi trên đầu một chiếc mũ mùa thu bằng nhung, khoác áo bào viền cổ màu đỏ. Bên trong mặc chiếc áo chèn bằng lĩnh, ngoài mặc chiếc áo dài bằng đoạn màu lam ngọc có khuy. Chân đi đôi vớ bằng vải bông thêu viền, ngoài mang giày đoạn xanh. Trông hán chẳng khác gì chú rể, chỉ đợi đêm xuống sẽ đi lấy vợ. Hán nóng lòng mong cho trời nhanh tối, loanh quanh chẳng khác gì kiến bò trên chảo nóng. Chỉ hận một nỗi không thể đưa tay ra treo vàng nguyệt, rải quần tinh lên trời. Hán bồn chồn, đứng ngồi không yên, miệng lẩm bẩm như một thằng điên, khắp người nóng ran như bị thiêu đốt. Đi lại loanh quanh trong phòng, lòng dạ cồn cào, nôn nao, thở ngắn than dài luôn miệng. Khó khăn lắm hán mới đợi được tới lúc hoàng hôn. Đèn được châm lên, hán liền dặn bọn gia đồng lui cả ra, còn lại một mình ngồi trong phòng động tai lên nghe ngóng. Tiếng trống canh trong thôn Công Nghĩa vọng lại. Lúc này đi e vẫn còn sớm. Phải đợi tới khi vắng bóng người mới đi được. Hán chợt nhớ ra một chuyện, bất giác trong lòng kinh sợ. Nhớ lại trước lúc cha hán chết đã dặn đi dặn lại rằng: Làm người sống trên đời phải làm việc tốt chó nên chỉ biết chuyện ong bướm phong lưu. Lại dùng bao nhiêu tích xưa, chuyện cũ khuyên nhủ, dặn ta phải ghi nhớ trong lòng, không được quên. Lời cha dặn còn vang vang bên tai, cần phải xem lại. Vợ Phùng Thương Hoàn sinh quý tử bởi họ làm nhiều điều thiện, tích được nhiều âm đức. Lãng tử trộm hoa Tây Môn Khánh gây tội ác không tránh khỏi báo ứng bởi tay Võ Tòng. Nay ta sinh lòng tà, yêu Hà thị, tội này tổn hại âm đức không nhỏ. Ta được học lễ nghĩa, thi, thư, muốn có chân trong hàng hoàng môn khoa giáp. Quân tử phải học Liễu Hạ Huệ, tấm lòng ngay thẳng mới xứng là bậc hiền minh. Rồi nhà đi đêm chui lỗ chó, há chẳng làm nhục danh tiếng nho nhã hay sao? Nay ta đã tình ngộ, cần phải sửa đổi. Lúc này, trong lòng Lý Văn Hoa vừa hối hận, vừa day dứt. Đưa ngón tay phải lên miệng cắn một miếng, răng ngà cắn dập ngón tay, đau đớn vô cùng, mặt mày nhăn nhó, bất giác rên ri hừ hừ. Nhưng lại sợ người khác biết sẽ chê cười nên không dám kêu to. Lý Văn Hoa để nguyên quần áo, nằm lăn ra giường, lấy chăn bông phủ lên mặt. Ngón tay đau thấu tim gan, lửa tà dâm trong lòng lập tức nguội lạnh. Tạm gác chuyện Lý Văn Hoa nằm trong thư phòng lại. Giờ lại nói tới chuyện của giai nhân cứng rắn.

Lại nói chuyện Hà Nguyệt Tố nằm một mình trong phòng, đèn vẫn thấp sáng, trong lòng vừa lo lắng, sợ sệt, vừa tức giận. Mắt hán mờ mông lung. Tục ngữ nói rất đúng: Người khỏe, vui vẻ, tinh thần hưng phấn. Trong lòng âu lo, buồn bực thì chẳng thấy buồn ngủ.

Quý vị độc giả, có lẽ cũng do thần xui quý khiến, ông tạo bất nạng phải chịu họa lớn này. Cũng bởi nạng tính tình cứng rắn, cương liệt, khí oán công tâm nên đợi đến canh hai nạng đã thấy vô cùng mệt mỏi, nhắm mắt mơ màng ngủ. Nạng nằm mơ cũng không thể biết có một tên quý vô thường tới hại mình.

Lại nói chuyện ở phía tây thôn Công Nghĩa có một tên xấu xa họ Vương, bày vai thứ tám. Hán làm nghề bán thịt chó nên người ta thường gọi hán là "Vương thịt chó". Vợ hán là Mao thị, chưa có con cái. Hai vợ chồng sống trong một căn nhà lá ở phía tây thôn. Quanh nhà hán ngay cả bức tường rào cũng chẳng có. Hán vốn làm nghề hàng thịt, chọc con dao vào, rút con dao vấy máu tươi ra, những kẻ như hán có được bao nhiêu người tốt? Cầu Nhục Vương ham uống, ham ăn, lại máu mê gái. Cả hai vợ chồng hán đều béo quay cun cút. Hôm ấy, Cầu Nhục Vương đi bán thịt gần đó. Trời vừa chập tối, hán ra khỏi thành, gặp ngay một tên bạn nhậu. Những kẻ ham uống gặp nhau sao thế bỏ qua. Cạnh cổng thành có một quán rượu vùng Sơn Đông. Hai tên tiến vào, chọn bàn ngồi xuống. Cầu Nhục Vương có sẵn thịt chó. Hán bèn xẻo ra một miếng thịt làm đồ đưa cay. Chúng gọi rượu ra, anh một bát, tôi một bát. Chúng uống một hồi hết hai cân bốn lạng rượu. Cả hai đều đã ngà ngà mới chịu đứng dậy trả tiền, lão đã lão đảo chia tay nhau.

Lại nói chuyện Cầu Nhục Vương say như say như trở về. Hắn lạc đường, đi vòng mãi ra phía sau thôn Công Nghĩa. Lắc lắc lư lư mò đi từng bước. Ngẩng đầu lên, tới trước vườn nhà Lý Văn Hoa, vội vàng đứng lại. Nhìn vào gian phòng nhà Tôn Hưng, thấy còn sáng đèn. Cầu Nhục Vương lăm bằm tự nói một mình:

- Tôn Hưng không có nhà, chắc Tôn nhị tẩu đi ngủ sớm. Canh hai rồi còn chong đèn không biết để làm gì?

Ghé tai vào vách nghe ngóng, thấy không có động tĩnh gì. Hắn lại chếp miệng, lăm bằm.

- Là thực. Nếu là làm việc thì phải có tiếng động chứ? Chỉ thấy sáng đèn mà không thấy tiếng động gì vọng ra! Đúng rồi, Tôn nhị tẩu là người xinh đẹp, tuần tú phong lưu. Lý đại gia lại là người tà dâm, vốn nổi tiếng hay chui lỗ chó. Phải chăng họ đã lén lút với nhau. Có thể lắm, sao ta không leo tường vào bắt quả tang bọn chúng. Sau đó xách nhiều đôi mày râu tiền. Ta gặp may rồi. Không nên bỏ qua cơ hội này.

Cầu Nhục Vương muốn vào bắt quả tang tên chui lỗ chó. Ý hắn cũng thực thâm độc! Tai nghe trống canh điểm hai tiếng, bầu trời lơ mơ, không đến nỗi tối lắm. Hắn bèn đặt gánh thịt chó xuống gốc cây, vịn lên bờ tường hai chân bật lên nhanh như gió, nhảy qua tường. Rón rén bước qua đồng đất tới ngoài cửa gian nhà tranh, đứng lại. Liếm thũng giấy dán cửa, nhòm vào. Chỉ thấy một mình giai nhân đang nằm ngủ trên giường, mắt hạnh nhắm nghiền, má hồng, môi thắm chẳng khác gì Dương Quý Phi say rượu chìm trong cơn mộng xuân. Nàng gối đầu trên cánh tay ngà ngọc, trên mình vẫn mặc nguyên áo quần mà ngủ. Cầu Nhục Vương càng ngắm càng mê mẩn, nói thầm trong bụng:

- Tôn nhị tẩu quả nhiên sắc hương mặn mà tựa hoa khô. Nếu được ngủ với chị ta một đêm, sáng hôm sau cho dù phải chết cũng không uổng. Nhìn kỹ lại, thấy trên bàn vẫn còn khai rượu, vậy chị ta chằm đèn đợi ai? Nhân lúc Tôn Hưng không có ở nhà, sao ta không mạnh dạn đẩy cửa vào. Cứ xông bừa lên ôm chầm lấy nàng, mềm không chịu thì dùng cứng ép. Nếu chị ta cố tình gào thét, cái mạng nhỏ của ả hoa nô này hắn không giữ được.

Cầu Nhục Vương nghĩ xong, không chút chậm trễ, bước tới trước cửa đưa tay ra đẩy. Chỉ nghe "kẹt" một tiếng, khiến cho giai nhân cương liệt cũng phải giật mình thức giấc.

Cầu Nhục Vương vốn là kẻ ác, tấm lòng độc địa, lại lớn gan. Thấy Hà Nguyệt Tổ xinh đẹp, nằm trên giường thực chẳng khác gì Dương Quý Phi say rượu chìm trong giấc xuân. Cầu Nhục Vương thấy vậy chợt động lòng tà, bất giác, lửa dâm tà bùng lên thiêu đốt thân thể. Hắn lại biết rõ trong nhà không có đàn ông nên càng bạo gan, lập tức đẩy cửa tiến vào.

Hà Nguyệt Tổ tuy đang ngủ nhưng bởi trong lòng kinh hoàng, trong cơn mơ màng, chợt nghe thấy tiếng kẹt cửa, vội mở choàng mắt ra, xoay mình bò dậy, ngồi ngời người trên giường cứ nghĩ rằng Lý Văn Hoa mò tới. Lập tức, con giận kéo tới đùng đùng. Nàng trần giọng nói:

- Đại tướng công tới đây ư?

Cầu Nhục Vương nén tiếng, cũng hạ giọng, nói:

- Đúng vậy, ta tới đây.

Hà Nguyệt Tổ nghe giọng thấy lạ, đưa tay lên che đèn, chăm chú nhìn sang. Chỉ nghe thấy tiếng cửa lại vang lên "kẹt", một đại hán lách mình tiến vào trong. Người ấy đầu đội mũ nhỏ, mình mặc áo chèn, lưng thắt đai bằng vải màu lam. Chân đi vớ trắng, đôi giày màu tro. Mặt nung núc thịt, rõ chẳng chít, mặt mày hung dữ, môi dày, thâm như thịt trâu. Tai chuột mũi cú vọ, tướng của loại người vô cùng tà ác. Bên mép, hai hàng ria chó vênh ra, cứng như dây thép, tướng mạo hung dữ vô cùng. Hắn chui tuột vào trong phòng, lắc lắc lư lư, chứng tỏ đã say rượu, miệng khê nói:

- Nhị tẩu. Đại tướng công muốn tôi thành thân với chị.

Hà Nguyệt Tổ nhận ra hắn là tên thịt chó họ Vương. Giai nhân thấy vậy, sợ hết hồn, trong cơn lo lắng, bất lực, chỉ còn biết lớn tiếng chửi mắng:

- Tên khốn nạn kia định làm càn hả? Chồng ta đối xử với người không tệ, thường mời người tới uống rượu. Hôm nay anh ấy có việc phải vào trong thành, người lại mò tới đây muốn làm nhục ta? Người hẳn say rượu rồi nói càn chặc. Mồm miệng bản thiếu nói linh tinh. Cái gì mà "thành thân", ta nghe không hiểu. Mau ra ngoài kia cho đỡ mất mặt. Nếu còn ở đây lâu thì ta sẽ kêu lên bây giờ. Gia nhân nhà họ Lý kéo tới, ta sẽ bảo họ bắt người lại, bảo người là kẻ trộm, đánh cho một trận thừa sống thiếu chết bây giờ.

Liệt nữ còn chưa nói hết câu, Cầu Nhục Vương đã héch mũi, nheo mắt, cười nhạt, nói:

- Nhị tẩu, chớ nên làm chuyện hồ đồ. Tôi hỏi chị. Tôn nhị ca có việc phải vào thành, chị phải tắt đèn đi ngủ dưỡng thân mới phải. Chị không may và thù thừa, tại sao lại đốt đèn không khóa cửa? Trên bàn bày sẵn rượu với thức ăn, rõ ràng chị có lòng riêng tư. Câu chị vừa hỏi khi này mới thực lạ. Chẳng phải chị đang đợi đại tướng công tới để thành thân sao? Không ngờ họ Vương ta tới đây sớm hơn hẳn, nhân lúc còn sớm bái mộ trước ta còn kịp ra khỏi thành.

Hà thị nghe hắn nói vậy, trong lòng vô cùng buồn phiền, đôi mày liễu nhăn lại, sắc mặt thật khó coi, hạ thấp giọng chửi mắng hắn:

- Đồ khốn nạn mi khinh người quá lắm! Ta nằm trong phòng đợi chồng ta về, quên mất thổi tắt đèn và chốt cửa. Vậy mà người dùng giọng điệu điên cuồng bốn cọt ta. Nói càn nói xiên, thực khiến người tức chết đi được. Người định tới đây giờ trò phong lưu với ta không được nên kiếm chuyện dọa nạt ta sao? Người hãy nhường to con mắt cướp, vén cao mày lên mà nhìn lại cho kỹ. Hà thị ta đâu phải Vô Hà Ngọc, tính tình ta nóng như lửa luyện vàng. Đúng nói là ta không hề sợ những lời dọa dẫm vừa rồi của người. Cho dù ta phải chết cũng quyết không chịu để thất thân. Ta khuyên người, hãy mau chóng nén lòng dẹp bỏ tà ý, nhanh nhanh rời khỏi chốn này kéo mang họa vào thân. Còn nói lời thôi nỡ ta sẽ kêu lên, bắt người như bắt trộm giải lên nha môn. Tới lúc ấy, muốn đi cũng đã muộn mất rồi. Họa này đều do người tự chuốc lấy.

Hà thị cuống lên, buông lời dọa dẫm. Cậu Nhục Vương cười nhạt nói.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Công Kỳ Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Lý Cửu dờ hơi đêm đau bụng nghe trộm tin mật

Cậu Nhục Vương khẽ cười nhạt, nói:

- Tôn nhị tẩu, chị chớ lớn lối dọa nạt đứa con nít như tôi. Giờ "Đại Thanh luật" ra, chúng ta cùng xem nhé. Kẻ giàu, người nghèo phạm pháp, tôi cũng ngang nhau. Chẳng lẽ, chỉ bậc tài chủ mới được phép trêu gái còn người nghèo thì không sao? Lý Văn Hoa qua lại với chị, nay tôi cũng muốn quan hệ với chị tốt đẹp. Vừa đặt vấn đề chị đã vội kêu. Để tôi xem chị có dám kêu lên không? Nếu tôi không dùng biện pháp mạnh, e chị không biết sự lợi hại của Vương lão bát này thế nào.

Nói xong, lao bổ tới vỗ Hà thị. Giai nhân thấy vậy, không dám chậm trễ, vội vàng vò lấy con dao thái rau. Hai tay nắm thực chắc nhắm mặt Cậu Nhục Vương chém tới. Cậu Nhục Vương nhanh mắt, né người qua một bên, đưa tay ra chụp lấy con dao, dùng sức đoạt lấy con dao cầm trên tay. Hà thị cuống lên, sợ Cậu Nhục Vương làm bậy, trong lòng run rẩy cao giọng kêu lớn:

- Có kẻ giết người. Mau tới cứu người với!

Cậu Nhục Vương nghe vậy, trong lòng cuống lên, tình cả rệu, hấn không dám chậm trễ, tay cầm chắc con dao, dùng sức chém mạnh một phát. Chỉ nghe "soạt" một tiếng vang lên, chém trúng vào cánh tay trái của Hà thị. Hà thị kêu lên một tiếng "ối chà", ngã lăn ra đất. Cậu Nhục Vương thấy vậy đâu chịu nương tay, tung chân đá vào ngực Hà thị. Một tay nắm lấy tóc nàng kéo ngược lên, tay kia cầm dao, cắt phăng đầu nàng ra. Nhìn thấy cổ thi thể, hấn chột kinh sợ, lồm bồm nói một mình:

- Sao lại ra nông nỗi này? Cường gian hại mạng, tội này không nhỏ chút nào. Chi bằng nhân lúc đêm khuya canh vắng, không ai hay biết, sao ta không mang đầu Hà thị ném vào nhà tên chủ quán ăn Triệu Tử Ngọc để hà nỗi giận mở quán ăn cạnh tranh với ta. Còn ta về nhà, giả đồ đi ngủ. Đợi ngày mai Tôn Hưng trở về hoặc người nhà họ Lý phát hiện ra, nhất định họ sẽ lên báo quan, lùng bắt hung thủ. Trong nhà Triệu Tử Ngọc có đầu người, trong nhà Lý Văn Hoa có xác chết. Mặc cho hai nhà ấy lên báo quan, dù quan huyện nghi ngờ đến đâu đi nữa cũng không thể nghi ta là hung thủ thực sự.

Ác tặc nghĩ xong, trong lòng đã quyết ý. Hấn liền khom lưng, đưa tay ra, cầm cái đầu Hà thị lên, cột tóc của nàng lại thành một cục, giắt vào bên sườn, sải bước đi ra, vượt tường, ra ngoài. Hai chân khẽ dậm, tay vịn bờ tường, cả thân hình hấn lần đầu người bên sườn đã bay vụt ra ngoài. Hấn bỏ cái đầu của Hà thị vào trong thùng đựng thịt chó, khoác quang gánh lên vai, đi thẳng về hướng tây.

Đường lối trong thôn hấn thuộc như lòng bàn tay. Chỉ một lúc sau, hấn đã vòng qua đằng sau bức tường nhà bán hàng ăn. Dừng bước lại, nghe ngóng động tĩnh. Thấy chung quanh im lặng như tờ, hấn bèn đặt gánh thịt chó xuống, mở nắp thúng đựng thịt chó ra, lấy đầu Hà thị ra cầm trên tay, khẽ vận sức, ném mạnh vào trong bức tường. Chỉ nghe thấy "bộp" một tiếng, cái đầu của Hà thị rơi xuống đất. Khu vườn sau cửa nhà bán đồ ăn chất đầy cỏ khô, cùi khô nên không có ai. Nhà họ Triệu không một ai hay biết chuyện này.

Cậu Nhục vương lại khoác quang gánh lên vai, tiếp tục đi về phía trước. Rời khỏi thôn, về trước cửa nhà mình. Chỉ thấy bên trong cửa sổ vẫn còn sáng đèn, lại nghe thấy có tiếng xoay quạt hấn biết vợ đang may vá. Cậu Nhục Vương vốn có tật giết mình, trong lòng thắc thỏm nên không dám gõ cửa vì sợ người quanh đó biết được. Hấn đứng bên ngoài cửa sổ, dùng ngón tay khẽ búng vào giấy dán cửa. Mao thị biết đó là ám hiệu của chồng ngày thường hay đi trộm mèo, trộm chó, vội được món gì đó quay trở về thường búng vào cửa sổ làm hiệu chứ không dám đường hoàng gõ cửa. Mao thị dùng tay kim chỉ, hạ thấp giọng, hỏi:

- Ai đấy?

Cậu Nhục Vương nói:

- Là ta.

Mao thị nghe rõ tiếng của chồng, bèn xoay mình rời khỏi giường, đưa tay ra mở cửa. Cậu Nhục Vương sải bước vào phòng, đặt gánh trên vai xuống.

Kính thưa quý vị độc giả: Thiện ác, đều có báo ứng. Ác tặc nửa đêm giết người, chuyện này ai biết được? Cho dù Bao đại nhân tái sinh cũng khó lòng xử được vụ này. Ngờ đâu trời xui đất khiến thế nào lại có một oan gia biết chuyện, ra làm nhân chứng. Quý vị có biết người ấy là ai không. Người ấy họ Lý, bảy vai thứ chín, là một kẻ hơi hơi ngớ ngẩn. Người anh chết sớm, lại không có họ hàng thân thích, giờ chỉ còn lại người mẹ ruột vốn là một quả phụ họ Trần. Hai mẹ con Trần thị sống với nhau vô cùng nghèo khổ. Hôm ấy thẳng dờ hơi họ Lý bị đau bụng, hấn bèn ra đầu đường, đi bậy. Nhìn thấy Cậu Nhục Vương vô nhà, vào phòng. Tên dờ hơi này đại tiện xong, kéo quần lên, miệng không nói gì nhưng trong lòng thầm nghĩ.

Lý Cửu đi đại tiện xong, đứng ở trên đường, trong bụng thấy trống không. Chột hấn nhớ ra một chuyện bèn lồm bồm tự nói với mình. Ta thường nghe người già nói thịt chó rất bổ. Dùng thịt chó chữa tháo dạ rất tốt. Khi nãy Cậu Nhục Vương về nhà, sao ta không tới mua cân thịt chó về ăn? Lý Cửu nghĩ xong không chút chậm trễ, lập tức sải bước như bay, chỉ trong chớp mắt đã tới bên ngoài cửa sổ nhà Vương Bát. Chột nghe thấy tiếng phụ nữ vọng ra.

Đúng là quý thần xui khiến tên dờ hơi Lý Cửu, lúc ấy, hấn đột nhiên vô cùng thông minh, lanh lợi. Hấn vội đứng im ngoài cửa sổ, ghé tai chăm chú nghe người trong phòng nói chuyện. Chỉ thấy Mao thị nói với chồng:

- Tại sao khắp người anh dính đầy máu tươi vậy?

Cầu Nhục Vương xua tay, nói:

- Chớ làm ồn lên! Vợ hiền hãy nghe ta nói.

Tên tội đồ này bị oan hồn mê ám, đã nói thực ra cả.

- Nàng chớ quá kinh sợ. Cũng bởi ta rời thành hơi muộn, rượu đã ngà ngà nên lạc lối về. Tối khu vườn bên ngoài nhà họ Lý, thấy trong phòng Tôn Hưng còn sáng đèn. Ta ngỡ rằng trong đó có chuyện mờ ám nên vượt tường vào trong dò thám chuyện gian. Ta đẩy cửa vào khiến Hà thị giật mình tỉnh dậy. A lại nhầm tưởng ta là đại tướng công nhà họ Lý. Ta vốn muốn, đã nhầm cũng nên vui vẻ nhầm luôn, không ngờ ả cương quyết không chịu, vớ lấy dao nhắm ta chém tới. Ta thấy vậy vội né tránh, giằng con dao trong tay ả ra. ả mất dao, kêu ầm lên như muốn báo động cho những người quanh đó. Lúc ấy, ta cũng cuống lên, đành phải giết người diệt khẩu, cắt lấy đầu ả cho vào thùng thịt chó rồi đem ném vào vườn sau nhà tên bán hàng ả. Do đó, trên mình ta bê bết máu như vậy. Chúng ta mau tắt đèn đi ngủ, nàng với ta làm như chưa có chuyện gì xảy ra. Ngày mai, vụ án mạng sẽ được đưa lên quan chính là vụ án không đầu này. Trong vườn sau nhà bán lương thực có đầu người, trong ngôi nhà ở vườn họ Lý có thi thể. Lý Văn Hoa và Triệu Tử Ngọc, hai nhà ấy lên quan mà chẳng hiểu làm sao. Chuyện ta giết người không ai hay biết, quý thần cũng chịu. Ta làm thật gọn. Đừng nói là quan tư khó lòng gọi ta lên thẩm vấn, dù Bao Công thiết diện vô tư cũng khó lòng xử được vụ này.

Tên hung đồ kể xong hành vi hung ác của mình, Mao thị nghe xong, sợ đến xanh cả mặt, tay chân run rẩy, thân mềm nhũn, một lúc lâu sau mới mở mồm nói được câu:

- Đồ trời đánh!

Rồi hạ thấp giọng nói:

- Họa lớn bằng trời chớ nên coi thường như vậy! Cường gian không thành giết người ta đi, ấy là tội chết, chắc chắn không thoát khỏi việc lên cửa quan. Hà cố gì lại đem ném đầu người ta, di họa cho nhà bán thức ăn, đúng là vừa độc địa, vừa hung tàn. Triệu Tử Ngọc với anh đâu có thù hận gì mà anh lại bày trò mượn đao giết người như vậy? Tất cả cũng vì ngày thường cạnh tranh làm ăn với nhau nên chuyện nhỏ đã thành lớn. Rượu say hành hung, chẳng ai như anh. Lại vô cùng tận độc đối với oan gia! Nay đã gây ra án mạng, có hối cũng không ích gì rồi.

Mao thị tức giận chửi mắng chồng. Tên hung đồ trong lòng thâm hồi hận, chỉ còn biết nói:

- Hiền thê, giờ chúng ta hãy tạm thời đi ngủ.

Rồi cời quần áo, leo lên giường, tắt đèn đi. Hai vợ chồng hấn nói chuyện với nhau trong phòng đều bị tên dờ hơi họ Lý nghe thấy cả. Thực tai hại.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Công Kỳ Án* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Chủ quản họ triệu tránh tai lại rước lấy họa

Tên dờ hơi họ Lý bên ngoài cửa sổ nghe thấy cả, sợ đến mất mặt. Mắt thấy đèn trong phòng đã tắt, Lý Cửu trong lòng thâm kinh hoàng, không dám nói câu nào, vội rón rén bỏ đi. Không lâu sau đã về tới nhà mình, vội vàng vào nhà, cài chặt cửa lại, khêu ngọn đèn đang leo lét trên bàn cho sáng lên, hạ thấp giọng, nói:

- Mẹ ơi. Khi nãy con đi đại tiện trên đường...

Rồi kể lại cho mẹ nó nghe một lượt chuyện gặp Cầu Nhục Vương về nhà, nó muốn vào mua thịt chó, nghe được chuyện Vương Bát giết Hà thị ra sao, đem đầu người ném vào cửa hàng ả như thế nào. Trần thị nghe xong, bất giác trong lòng run sợ, nói:

- Cửu à con ra ngoài tuyệt đối không được kể chuyện này ra. Nếu con không kín mồm kín miệng, nói ra, đề sai nhân nghe được người ta sẽ bắt con đi đấy.

Tên dờ hơi họ Lý này vốn rất thật thà, lại rất hiếu thuận với mẹ. Lời mẹ nói đối với hấn chẳng khác gì thánh chỉ. Lý Cửu vội nói:

- Mẹ à, Cầu Nhục Vương giết người, chẳng lẽ con phải đền mạng hay sao?

Trần thị nói:

- Không liên can gì đến con, nhưng cũng không nên ăn nói linh tinh. Mau cời quần áo, lên giường đi ngủ đi.

Nói xong, hai mẹ con họ lại đi ngủ tiếp. Chuyện không cần kể đến nữa.

Lại nói chuyện trong quán ăn nhà họ Triệu có một người làm công họ Tống, tên gọi Tống Nghĩa. Trời còn chưa sáng, anh ta đã dậy đi vệ sinh. Vào tới vườn sau, cời dây dãi rút ra. Vừa dọm ngồi xổm xuống đi vệ sinh, chợt ngẩng đầu lên, nhìn thấy bên cạnh mình có một vật tròn xoe như một quả dưa hấu. Anh ta tới gần, nhìn kỹ lại, bỗng sợ hãi rụng rời. Thì ra đó là một cái đầu người. Anh ta cố nén sợ hãi, nhìn thật kỹ, nói:

- Quái lạ! Đây giống như đầu của Tôn nhị tẩu. Ai giết chị ta vậy? Rồi lại đem đầu lâu vứt vào đây? Theo ta nghĩ, hung thủ chắc chắn phải có thù oán với ông chủ. Ta phải vào báo với lão Triệu xem ông ta có ý gì không.

Nói xong, vớ một đồng cùi khô phủ lên cái đầu người rồi sai bước đi vào trong. Gặp ngay ông chủ Triệu Từ Ngọc từ trong phòng ngủ bước ra. Tống Nghĩa thấy vậy, sắc mặt vẫn còn kinh hoàng nói:

- Ông chủ, chúng ta ra đằng sau, tôi có điều này muốn nói.

Triệu Từ Ngọc thấy Tống Nghĩa sắc diện biến đổi, trong lòng chợt sinh nghi nhưng không nói năng gì, vội tới bên bức tường rào phía sau, đứng lại. Tống Nghĩa hạ giọng, nói:

- Ông chủ ơi. Không hay rồi! Tai họa từ trên trời rơi xuống, giờ phải làm sao đây?

Triệu Từ Ngọc nghe vậy, bất giác nổi cả da gà, nói:

- Tiểu nhị, có tai họa gì? Mau nói cho ta nghe!

Tống Nghĩa nói:

- Khi nãy tôi ra vườn sau đại tiện, nhìn thấy một cái đầu phụ nữ.

Triệu Từ Ngọc giật mình, vô cùng kinh hoàng, nói:

- Tiểu nhị, có thật vậy không?

Tống Nghĩa nói:

- Tôi nói sai ư? Tôi đã nhìn rất kỹ. Chẳng phải ai xa lạ, đó chính là đầu của Hà Nguyệt Tố, vợ của Tôn Hưng, trưởng công trong nhà Lý tài chủ. Không biết chị ta bị ai giết rồi cắt đầu ném vào đó. Đúng là tạo hóa. May mà tôi nhìn thấy, không dám làm rùm beng vì sợ người đi đường nghe được. Chủ quán ơi, ông khó lòng thoát tội. Chẳng biết phải làm sao, tôi đành lấy cùi phủ lên trên rồi lén đi báo cho ông biết.

Họ Tống vừa nói vừa đưa tay gạt đồng cùi phủ trên cái đầu lâu ra, để lộ ra cái đầu của Hà thị máu me bê bết. Triệu Từ Ngọc vốn là người thực thà, lại rất nhát gan, thấy vậy, lập tức mặt xám như tro đất, khắp mình run rẩy, người mềm như bún.

Triệu Từ Ngọc vốn người trung hậu, sợ lên quan lại phải tốn tiền. Thấy cái đầu người bê bết máu thì sợ đến dựng tóc gáy mặt vàng như nghệ, bước giật lùi về sau, run rẩy, sợ mất hồn, vội túm lấy Tống Nghĩa, kêu:

- Tiểu nhị, đại họa từ trên trời giáng xuống ta sao biết được là ai đã giết Tôn nhị tẩu rồi cắt đầu ném vào vườn sau nhà ta? Kẻ này rắp tâm hại ta, không biết ai là kẻ phạm pháp? Ta với hắn có thù hận gì? Ngày thường, ta đâu có đắc tội với hàng xóm láng giềng. Nếu ta lên báo quan, quan tư hỏi tới, ta phải ăn nói sao đây? Nay có đầu người, trong vườn sau nhà ta, Tôn Hưng chắc chắn sẽ đi tìm. Nếu hắn vu cho ta là người gây nên vụ này, chỉ e, tình ngay lý gian, khó lòng biện bạch. Vụ án giết người cắt đầu này nếu báo lên quan, chắc chắn quan tư sẽ dùng đến cực hình để thẩm vấn. Chịu không nổi tất phải khai nhận, đang yên đang lành đột nhiên trở thành oan hồn quỷ không đầu. Ai giết người lại bắt ta đền mạng, chết rồi còn không được chôn cất thi thể.

Tống Nghĩa nắm lấy Triệu Từ Ngọc, hạ thấp giọng, nói.

Triệu Từ Ngọc sợ phải lên quan, Tống Nghĩa lại muốn nhân vụ này kiếm lợi, bèn đưa tay ra nắm lấy Triệu Từ Ngọc, hạ thấp giọng, nói:

- Ông chủ, chớ quá sợ hãi. Hai chúng ta hãy bàn với nhau. Trời đã sắp sáng rõ rồi, khó làm việc. Ngày thường, ông đối xử rất tốt với tôi, tôi chẳng biết phải báo đáp ra sao cho đúng. ông chủ ông chớ nóng ruột. Cứ giao vụ này cho tôi.

Triệu Từ Ngọc nghe hắn nói vậy đổi buồn làm vui, nói:

- Tống tiểu nhị, anh có lòng tốt như vậy, chịu đứng ra thay tôi lo liệu việc này, tôi chẳng biết phải trả công anh thế nào, đành nguyện tạ ơn anh trăm lạng bạc.

Triệu Từ Ngọc tuy là người biết chữ nhưng lại không hiểu lý. Người làm ăn buôn bán đâu hiểu gì hình luật? Giết người là giả, di họa là thật. Nếu trị tội theo luật thì người ấy chẳng có tội gì. Triệu Từ Ngọc lúc này chẳng biết phải làm sao, đành phải nghe theo ý của Tống Nghĩa, coi đó là diệu kế, nói:

- Ý này của anh hay lắm. Không thể đợi tới khi trời sáng được. Ta không nên chậm trễ, mau mau xử lý cho xong.

Nói xong, hai người không chút trễ nải. Họ vội tìm một cái thùng gánh phân, cho đầu người vào trong đó, khiêng ra ngoài, đào một cái hố, bỏ cái đầu người xuống, lấp đi. Chợt thấy bên cạnh có tiếng người vang lên.

- Tổng nhị thúc, các vị chôn cái gì vậy?

Người ấy vừa nói vừa xồng xộc bước tới. Tổng, Triệu hai người nghe vậy, ngẩng đầu nhìn lên, thì ra là con trai của người nhà hàng xóm Vương Hưng Lập ở phía tây nhà mình tên gọi vương Bảo Nhi. Nó dậy từ sớm, khoác quang gánh đi hót phân. Năm ấy nó mới mười ba tuổi. Triệu Tử Ngọc chưa kịp nói năng gì Tổng Nghĩa đã nói:

- Cháu đi mà hót phân của cháu!

Wương Bảo nói:

- Cháu không muốn đi, muốn ở lại xem?

Nó vừa nói vừa tiến lên, tới trước cái hố, dừng lại, nhìn xuống. Thì ra, vật dưới hố là một cái đầu người bê bết máu me.

Wương Bảo nói:

- Hay thật. Chẳng trách nào không cho cháu xem. Các người giết ai vậy? Tổng nhị thúc nói cho cháu biết được không?

Tổng Nghĩa nghe nói vậy, liền nói:

- Bảo Nhi, chớ làm âm lên. Ngày mai thúc thúc sẽ mời cháu một bữa.

Tổng Nghĩa vừa nói vừa nghĩ thầm trong bụng.

- Không ổn. Thằng nhãi tiểu oan gia này đã nhìn thấy, liệu nó có chịu giữ kín miệng không nói với người khác không?

Tới lúc sự việc vỡ lở, Triệu Tử Ngọc giết người là giả, còn ta đi chôn đầu lâu lại là thật. Vụ kiện cáo này lại trút lên đầu ta mất rồi! Cũng đành, việc đến đâu thì hay đến đó vậy. Đã làm thì phải làm cho trót! Sao ta không nhân lúc thằng nhãi này không đề phòng, ghè một nhát vào đầu cho nó chết đi rồi chôn luôn cả thi thể nó với cái đầu lâu này một lượt. Diệt được cái miệng của Tiểu Bảo Nhi, còn ai là người làm chứng chống lại ta nữa?

Tổng Nghĩa nghĩ xong, mặt chợt đánh lại, sát tinh đã nhập vào người hắn. Lúc này, trong lòng hắn đã quyết ý làm ác, nhưng ngoài mặt vẫn làm bộ tươi cười, nói:

- Tiểu nghiệp chướng, hôm nay ta chôn thứ này, ngươi một mực đòi xem. Thứ này đâu phải hàng cấm, ta sợ ngươi nắm đầu hay sao? Thằng nhãi khôn kiếp, muốn xem, mời xem này!

Miệng hắn giả là, thân hình khẽ lắc, tay vung cây thuổng sắt, mình hơi cúi xuống, dùng sức đập mạnh. Tiểu Bảo Nhi không biết đó là kẻ độc, hai mắt nó vẫn chăm chăm nhìn xuống dưới hố. Tổng Nghĩa thấy vậy, không chút chậm trễ. Tổng Nghĩa không chút chậm trễ, sát tinh nhập vào thân thể hắn. Hắn lạnh lùng, hai tay vung cao cây thuổng sắt nhắm đầu Bảo Nhi phang xuống không chút nương tay. Chỉ thấy "chát" một tiếng, đỉnh đầu đứa bé bị đánh vỡ, máu đào văng tung tóe. Nó lăn "huych" ra đất, hai tay khẽ co, hai chân khẽ giật giật khiến chủ quán ăn Triệu Tử Ngọc sợ hãi rụng rời, oán trách Tổng Nghĩa tùy tiện hành hung người, nói:

- Chúng ta vì sợ liên quan nên mới đem đầu người đi chôn, tại sao ngươi lại hại cả mạng của Bảo Nhi? Nay đã gây ra tội này, tính mạng ta coi như nằm dưới lưỡi đao rồi.

Tổng Nghĩa phẩy tay, nói:

- Không sợ? Đánh chết thằng oan gia này diệt khẩu, quỷ thần không biết vụ việc này, lo gì phải lên chốn cửa quan. Ông chủ hãy mau ra tay, chúng ta cố gắng đào một cái hố, chôn thằng oan gia này xuống cho tuyệt họa hại, chúng ta về nhà là xong.

Triệu Tử Ngọc gật đầu, nói:

- Chỉ còn cách ấy mà thôi.

Hai người nói xong không chút chậm trễ, chỉ trong chớp mắt đã chôn xong thủ cấp và thi thể vào một chỗ. Hai người bọn họ hớn hờ trở về. Chuyện của họ ta tạm gác qua một bên.

Giờ lại nói tới chuyện của mẹ già họ Tổng. Mẹ vừa thấy trời sáng, vội vàng tới thẳng vườn sau. Không lâu, mẹ đã tới trước gian nhà lá, đứng ngoài cửa sổ nghe động tĩnh. Thấy bên trong im ắng như tờ. Mẹ Tổng háng giọng ho khan hai tiếng, thấp giọng khẽ gọi:

- Nhị tẩu.

Lại nói:

- Phong lưu đại tướng công, trời đã sáng rõ, mau dậy thôi, tạm thời chia tay, sau này có cơ hội sẽ gặp lại.

Gọi liên mấy tiếng vẫn không nghe thấy tiếng trả lời. Bất giác, mụ thầm kinh nghi: "Sao người bọn họ ngủ say như chết vậy? Thế còn gọi gì là tình ái vụng trộm nữa?" Mụ vội vàng nhâm thũng giấy dán cửa, ghé mắt nhìn vào trong. Thấy trên giường không có ai ngủ, dưới đất có một thi thể nằm ngay đơ. Thi thể ấy chỉ có từ cổ trở xuống mà không thấy đầu đầu, máu me lênh láng trên mặt đất. Mụ Tổng thấy vậy, sợ hãi rụng rời, run như cây sậy, sắc mặt xám xanh, miệng lắp bắp: "Sợ chết đi thôi" rồi quay mình vùng bỏ chạy. Vòng qua lối nhỏ chạy về phía sau, chạy một hơi về phía nhà trên. Vừa tới nơi, mụ đã kêu to liên hai câu:

- Tướng công nương tử.

Lại nói:

- Đại tướng công giết chết Tôn nhị tẩu rồi. Lúc này, con dao hung khí còn bê bết máu. Nương tử mau nghĩ cách đi hỏi đại tướng công xem sao?

Mụ Tổng nói xong khiến giai nhân Triệu Tổ Dung sợ hãi rụng rời.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Công Kỳ Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Trên huyện cú dung tôn hưng tổ chủ

Vợ của Lý Văn Hoa là Triệu Tổ Dung nghe mụ Tổng nói vậy sợ đến kinh hồn, thất sắc, lập tức sai người đi mời Lý Văn Hoa tới, kể lại cho hắn nghe một lượt những lời mụ Tổng vừa nói khi nãy. Lý Văn Hoa nghe vợ là Triệu Tổ Dung kể xong, lập tức hồn phi phách tán, mặt vàng như nghệ. Hắn cũng kể lại một lượt chuyện tối qua của hắn ra. Mụ Tổng nói:

- Đại tướng công, người ta nói rất đúng: Là người thì phải ngủ, lúc ngủ có khác gì chết. Xem ra, nhất định là do đạo tặc nửa đêm mò vào phòng khua khoáng, thấy Hà thị diện mạo xinh đẹp, đòi gian dâm nhưng không được chấp thuận nên đã ôm hận giết chết chị ta, cắt lấy đầu mang đi. Vì vậy cho nên thi thể mới không có đầu. Nay tôi có ý này: Đợi Tôn Hưng trở về thấy thi thể, không biết ai giết chết vợ mình. Nhất định anh ta sẽ khóc lóc vang lên rồi báo chuyện này lên tướng công. Đại tướng công vờ như không biết, hãy gợi ý cho anh ta thông báo với hương trưởng trong vùng, viết một lá đơn dâng lên trên huyện. Chỉ nói là đêm hôm khuya khoắt kẻ gian lên vào giết chết Hà thị, khẩn cầu quan phủ phê chuẩn đi tước nã hưng thủ. Tối khi tìm ra đầu người ở nhà ai thì kẻ đó chính là hưng thủ. Bắt lấy hắn đòi đền mạng, không liên can gì đến nhà ta.

Lý Văn Hoa nghe xong, lập tức chuyển buồn thành vui, nói:

- Kế này diệu lắm.

Chuyện tạm gác qua một bên.

Lại nói chuyện Tôn Hưng đi đòi nợ cho Lý Văn Hoa trở về, nộ tiền lên, kể rõ mọi chuyện rồi trở về nhà trong vườn sau, đưa tay ra gõ cửa "cốc, cốc, cốc." Gõ cửa hồi lâu vẫn không thấy có người thưa. Chàng bức bối, lắp bắp tự nói với mình:

- Mặt trời đã lên bằng ba con sào mà vẫn chưa chịu dậy, gọi cửa cũng không chịu tỉnh. Ta phải xô cửa xông vào xem xảy ra duyên cớ gì. Ngày thường nắng đầu có vậy, tại sao hôm nay lại như thế? Chắc hẳn phải có chuyện gì đây. Đợi ta phá cửa vào sẽ rõ cả thôi.

Nói xong, xô bừa cửa, xông vào bên trong. Vừa vào tới trong phòng, tới trước phòng ngủ, vung tay đẩy mạnh cánh cửa, nói:

- Đã trưa trật rồi, đừng ngủ nữa.

Vẫn không nghe thấy tiếng trả lời. Vừa đẩy cửa đi vào trong, dõng mắt nhìn vào, thấy ngay một cỗ thi thể nằm quay đơ dưới đất, mình bê bết máu, khắp nền nhà cũng bê bết máu tươi thì giật mình kinh hãi - Hà thị, nhưng thi thể không có đầu nữa! Thoáng chốc đầu óc chàng trống rỗng, cũng chẳng kịp kêu khóc trong bụng nghĩ thầm:

- Không ổn.

Rồi xoay mình chạy thẳng ra ngoài.

Tôn Hưng không chút chậm trễ, vội xoay mình chạy vụt ra ngoài, vừa chạy vừa kêu gào, hai hàng nước mắt đầm đìa, miệng gào lớn:

- Hại chết người rồi! Tối qua kẻ nào đã hành hung? Giết chết vợ tôi ở trong phòng, cắt đầu đem đi đâu mất, hàng xóm láng giềng hãy qua đây giúp tôi bắt lấy hưng thủ. Chàng vừa chạy vừa hò hét, gào khóc. Người quanh đó nghe vậy cũng náo loạn cả lên, xô tới hỏi:

- Anh chỉ nói càn. Ai hành hung giết chết vợ anh? Án mạng đâu phải là chuyện nhỏ.

Tôn Hưng vừa khóc vừa kêu:

- Các vị nếu không tin xin hãy đi cùng tôi. Mọi người cùng tới xem tận mắt? Đã giết người còn cắt đầu lấy đi, không biết hung thủ tên họ là gì.

Hàng xóm nghe vậy, chẳng chút chậm trễ, lập tức gọi nhau:

- Mau đi gặp đại tướng công họ Lý? Án mạng xảy ra trong phòng thuộc khu vườn nhà anh ta, phải gọi cả bảo chính cùng đến, rồi bẩm rõ lên tri huyện để truy tìm hung thủ. Vụ án này liên quan đến mạng người, chẳng thể đùa được.

Rất đông hàng xóm đi theo khổ chủ Tôn Hưng. Không lâu sau họ đã kéo tới trước cổng lớn nhà họ Lý, kể rõ chuyện với quan gia. Lý Cố nghe xong, không dám chậm trễ, vội vàng chạy vào bên trong, lên phòng lớn bẩm lại với đại tướng công. Lý Cố kể lại chuyện của Tôn Hưng một lượt. Lý Văn Hoa nghe xong lâm bộ kinh hãi, nói:

- Sao lại có chuyện ấy xảy ra án mạng đâu phải nhỏ.

Rồi dẫn dò Tôn Hưng mau đi mời bảo chính cùng tới xác minh. Lý quản gia ứng tiếng, bước ra ngoài, tới trước cổng lớn gặp Tôn Hưng, truyền đạt lại lời của đại tướng công. Tôn Hưng cùng đám hàng xóm không dám chậm trễ, lập tức đi gọi hai viên bảo chính tới nhà Tôn Hưng xem cho rõ. Chỉ thấy thi thể nằm ngang trong nhà mà không thấy đầu đâu, một con dao vấy máu vút lẩn lóc cạnh thi thể. Mọi người thấy vậy, cùng bàn nhau, nói:

- Ta phải mau mau viết đơn dâng lên quan.

Tôn Hưng đứng bên cạnh gào khóc, nói:

- Vợ hiền chết oan hãy mau hiện hồn, tróc nã hung thủ báo thù chồng này có xuống suối vàng cũng được nhắm mắt!

Tôn Hưng thương vợ, vừa khóc vừa gào oan hồn vợ là Hà thị hãy nghe lời mình nói. Quả nhiên, oan hồn của Hà thị nhập vào một con chó. Con chó ấy chọt chạy thẳng vào trong phòng, bới lục lung tung cả lên, lôi ra cái hộp ngày thường Hà thị vẫn dùng đựng gương lược. Chọt một con gió lạ lùa vào, thổi bay bức di thư của nàng lên. Tôn Hưng đang khóc bỗng ngẩng đầu lên, nhìn thấy bức thư bay xuống đất. Bất giác, trong lòng chàng nảy sinh nghi ngờ, bèn cúi mắt nhìn qua.

Tôn Hưng nhặt bức di thư của Hà thị lên, nhìn vào, nhận ra đó là bút tích của vợ. Chàng đọc kỹ một lượt mới rõ vụ gian tình này. Chàng nghĩ vụ này do Lý Văn Hoa hành hung, đầu nhờ do Cầu Nhục nương hại mạng vợ! Tôn Hưng tuy chỉ là một người dân ngu muội nhưng trong lúc cuống quýt, chàng vẫn giữ được sự tỉnh táo, bèn gấp phong di thư lại, giấu vào trong tay áo. Ngoài miệng không nói năng gì nhưng trong lòng thầm nghĩ:

- Nếu nay ta nói trắng ra là do Lý Văn Hoa gian dâm hại mạng người thì sẽ chẳng đâu vào đâu. Ngộ nhớ hần sai người cướp lấy bức di thư, tới lúc lên công đường, ta biết lấy gì làm bằng chứng? Có cách rồi. Tạm thời ta không nên nói trắng ra đây, ta hãy cùng bọn họ lên nha môn trình báo. Tới khi lên trên công đường gặp huyện lệnh đại nhân, lúc ấy ta sẽ kêu oan, trình bức cả thư này lên. Mạng người là trọng, lo gì quan phủ không nghe. Người xưa từng nói: Bút sa gà chết. Nay đã có di thư, có bạc làm tang chứng, cho dù hần có gia tài vạn bạc cũng khó lòng mua nổi luật pháp triều đình. Gian dâm hại mạng. Phải giết được kẻ thù, mới hận trong lòng ta đây mới được hóa giải, cũng chính là làm rạng danh tiết liệt cho Hà thị vợ ta.

Nghĩ vậy Tôn Hưng bèn mở hòm tìm hai mươi lạng bạc oan nghiệt kia, dùng bức tử thư bọc lại, giấu vào trong lòng. Thu xếp xong xuôi, chàng ra khỏi phòng, đóng cửa, chốt lại kỹ lưỡng, rồi cùng bảo chính nhắm hướng huyện Cú Dung thẳng tiến.

Dọc đường đi chẳng nói năng gì. Tới công nha môn gặp đúng lúc Vương tri huyện đang đường xét việc. Tôn Hưng cùng bảo chính không chút chậm trễ, lập tức khiêng cỗ thi thể thẳng công đường, dập đầu quỳ lạy, trước công án, bẩm lên:

- Bẩm huyện lệnh thái gia, ngoài cửa bắc, cách huyện thành mười lăm dặm có một thôn làng. Trong thôn có một hộ nhà giàu họ Lý, chủ hộ tên gọi Lý Văn Hoa. Trong vườn nhà này có một nhà họ Tôn sinh sống, người chồng tên gọi Tôn Hưng, vợ họ Hà tên gọi Nguyệt Tố. Do cường gian không thành nên vào lúc nửa đêm, không biết Hà thị đã bị ai giết chết, cắt đầu vứt đi đâu mất. Tiểu nhân giữ chức bảo chính trong thôn không dám không báo lên.

Tri huyện huyện Cú Dung là Vương Thủ Thành nghe bảo chính bẩm vậy, giật mình kinh hãi.

Quan tri huyện ngồi trên công đường, nói:

- Bảo chính lắng nghe ta nói, giết người ta rồi cắt đầu mang đi, nhất định trong vụ này phải có nguyên nhân của nó.

Rồi lại cao giọng gọi thân nhân của cỗ tử thi. Tôn Hưng dưới công đường cao giọng ứng tiếng. Tri huyện nói:

- Hà Tố Nguyệt là vợ của ngươi, bị người ta giết chết, lẽ nào ngươi lại không biết? Bản phủ muốn ngươi trên công đường hãy thực thà khai báo. Nếu có nửa lời sai trá, nhất quyết không tha.

Tôn Hưng nghe hỏi, lệ tràn đầy mặt, trả lời, nói:

- Bẩm huyện lệnh lão gia, tiểu nhân gặp phải nỗi oan vô hạn, mong Thanh thiên đại lão gia lắng nghe lời tiểu nhân. Tiểu nhân vốn người nhà nông, làm công trong nhà họ Lý tại thôn Công Nghĩa. Tiểu nhân thường nghĩ, công ơn của chủ đối với mình sâu như biển, không ngờ, hần là kẻ vạn ác không từ, nay đã gây nên chuyện bất công. Bởi hần thấy vợ của tiểu nhân là Hà thị nên một lòng muốn được gần gũi với nàng. Vợ của tiểu nhân là người trung trinh, tiết liệt, nàng đã nổi giận quyết không chịu nghe. Độc kế của ác tặc không thành, trăm phương ngàn kế của hần đều đổ sông đổ biển. Không ngờ hần là kẻ tham dâm hiếu sắc lại lớn gan, ngấm ngầm bày kế, báo mù già họ Tống vốn là gia nhân trong nhà hần dùng hoa ngôn xảo ngữ nói với vợ tiểu nhân

rằng: Tặng cho hai mươi lạng bạc, sau khi toại nguyện sẽ đưa thêm một phong. Nếu không chịu nghe lời hắn sẽ trở mặt, đòi đưa hai vợ chồng tiểu nhân lên huyện, đòi lại khoản tiền bán thân. Hà Tô Nguyệt chẳng dưng chẳng dưng, đành phải giả vờ thuận theo, rồi nàng viết một phong thư kể rõ đầu đuôi sự việc cất lại cho tiểu nhân làm bằng chứng, sau này tiện bề giải oan rửa hận cho nàng. Ngờ đâu Lý Văn Hoa vô cùng độc ác, đêm ấy quả nhiên đã mò tới nhà tiểu nhân. Vợ tiểu nhân dù chết quyết không chịu thất thân. Ác tặc trong cơn tức giận đã trở mặt vô tình, giết chết vợ tiểu nhân là Hà thị, cất lấy đầu mang đi đâu không rõ. Vụ án oan này của tiểu nhân, chỉ mong được Thanh thiên đại lão gia tra xét rõ. Nay tiểu nhân có bức di thư của Hà thị cùng hai mươi lạng bạc làm chứng.

Tôn Hưng nói xong dập đầu lạy.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Công Kỳ Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Lý Văn Hoa Oan ức Nhận Tội Gian Dâm Giết Người

Lại nói chuyện Vương tri huyện nghe Tôn Hưng nói vậy bèn hỏi vọng xuống:

- Bút tích của Hà thị hiện đang ở đâu? Mang lên đây cho bản phủ xem.

Tôn Hưng dập đầu lạy, nói:

- Hiện đang ở trong mình tiểu nhân đây.

Nói xong vội cho tay vào lòng lấy thư cùng hai mươi lạng bạc ra, cầm hai tay dâng lên. Thư lại đón lấy, dâng lên Vương tri huyện. Tri huyện mở thư ra xem, thấy lời lẽ trong thư không hề sai với những lời Tôn Hưng vừa nói. Vương tri huyện lại hỏi:

- Tôn Hưng, bút tích trên bức thư này có phải do vợ ngươi trước lúc lâm nguy viết hay không? Lúc ấy ngươi không có ở nhà, tới khi trở về, vợ ngươi đã bị giết chết. Vậy bức thư này tại sao lại có trong tay ngươi? Phải chăng ngươi có thù với Lý Văn Hoa nên đã viết thư giả để vu cáo cho hắn? Mệnh người lớn bằng trời, đâu phải chuyện đùa. Nếu có điều sai trái, luật pháp quyết không dung.

Tôn Hưng dập đầu lạy, nói:

- Bẩm Thanh thiên lão gia, vợ của tiểu nhân để lại bức thư này, nàng giấu nó trong hộp đựng gương lược. Khi tiểu nhân về nhà, thấy vợ mình bị kẻ khác giết chết, lòng đau như cắt. Không ngờ oan hồn của Hà thị chưa tan, đã hóa thành một con gió và một con chó điên chạy vào trong phòng lật tung hộp đựng gương lược ra để bức thư rơi xuống đất. Tiểu nhân nhặt lên xem mới biết thì ra đây đều do nàng đã cẩn thận chuẩn bị từ trước. Cầu xin Thanh thiên đại nhân phán xét công bằng.

Vương tri huyện nghe vậy, đưa mắt nhìn đám trưởng thôn, bảo chính, nói:

- Đám nô tài các ngươi! Trong địa phận của mình để xảy ra vụ án mạng như vậy, tại sao các ngươi lại không lời nót chủ nhà là Lý Văn Hoa lên đây? Chắc hẳn các ngươi đã nhận tiền hối lộ của hắn nên lên đây lừa dối bản quan!

Vương Thủ Thành nói xong nổi giận đùng đùng, dận dò tả hữu:

- Hãy lời trưởng thôn, bảo chính ra đánh hai mươi trượng lớn trước cho ta. Sau đó giam chúng lại, đợi bản phủ điều tra rõ vụ này sẽ lời chúng ra xử theo đúng luật. Trưởng thôn, bảo chính nghe vậy, sợ đến mất mặt, dập đầu lạy như té sao. Đám sai nha mặc áo xanh chẳng để họ kịp cầu xin đã lời tuốt họ ra ngoài, đánh cho một trận thịt da tan nát mới buông ra, khoác còng, khóa lên cổ. Vương tri huyện rút ra một tấm lệnh bài, sai hai người mặc áo xanh lập tức đi bắt hung thủ Lý Văn Hoa về quy án. Vương tri huyện dận dò xong xuôi lập tức bãi đường. Chuyện tạm dừng ở đó.

Lại nói chuyện hai viên công sai phụng mệnh quan huyện, không dám chậm trễ, lập tức rời khỏi thành theo lối cửa bắc nhằm hướng thôn Công Nghĩa thẳng tiến. Họ tới trước cổng nhà Lý Văn Hoa dừng lại, gấp ngay tên quân gia họ Lý, lập tức truyền đạt lại với hắn lệnh bắt người của huyện lệnh đại nhân. Lý Văn Hoa hay tin, sợ đến hồn bay phách lạc, mặt xám như đất, nói:

- Lý Cố, việc này phải làm sao đây?

Lý Văn Hoa nghe quân gia truyền đạt lại lời của công sai, bất giác kinh hoàng cả lên, ngần ngừ hồi lâu mới nói:

- Lý Cố hãy nghe ta nói, trong huyện đã có trát đòi, ta không thể không lên nha môn một chuyến.

Nói xong vội vã thay quần áo, sải bước đi ra ngoài. Tới trước cổng lớn gặp hai viên công sai mặc áo xanh, Lý Văn Hoa đưa biểu mỗi người hai mươi lạng bạc gọi là tỏ chút lòng thành. Hai viên công sai nhận bạc nên không còng hắn theo đúng phép công. Ba người cùng nhau lên huyện. Chỉ một lúc sau, tòa thành huyện Cú Dung đã hiện ra trước mắt. Qua ngã tư, họ rẽ về phía tây đã trông thấy nha môn thấp thoáng phía trước. Hai viên công sai vuốt cằm, cười, nói:

- Lý đại gia, sắp đến công đường rồi, ngại chịu khó mang hình cụ lên mình để chúng tôi làm tròn phận sự.

Lý Văn Hoa nghe xong, nói:

- Thôi được, cứ gặp quan là phải mang hình cụ rồi.

Hai viên công sai nói xong, không chút chậm trễ, lập tức mang còng, xích ra khoác lên người Lý Văn Hoa rồi mới dẫn hắn vào công đường, bấm lên quan huyện. Vương tri huyện hay tin lập tức thẳng đường. Ba người tiến vào, tới trước công đường, quỳ xuống. Hai viên công sai vội nói:

- Bấm lão thái gia, hung thủ đã được giải lên công đường, đợi lão gia hỏi cung.

Tri huyện nghe xong khẽ xua tay, hai viên công sai đứng sang một bên. Vương Thủ Thành ngồi trên công đường, hỏi:

- Lý Văn Hoa hãy chú ý nghe ta hỏi, tại sao người gian dân không thành lại hại mạng người? Giết chết Hà thị? Trên công đường hãy mau khai nhận, nếu có nửa lời sai quấy, ta quyết không tha!

Lý Văn Hoa dập đầu lạy, nói:

- Bẩm huyện lão thái gia, tiểu nhân không hề hay biết vụ việc này, vậy tại sao lại bắt tiểu nhân nhận tội?

Tri huyện nghe xong nổi giận đùng đùng, nói:

- Tên nô tài đáng ghét kia hãy nghe cho rõ, người đứng hồng dùng hoa ngôn xảo ngữ lừa gạt bản quan. Người muốn không nhận tội, đó là điều không thể được!

Rồi sai tả hữu mang hình cụ ra, quát lớn.

- Mau kẹp tay tên tội đồ to gan này lại cho ta!

Đám nha dịch không dám chậm trễ, vội lôi hình cụ ra, vút loảng xoảng trên mặt đất. Chúng chẳng nói chẳng rằng, lập tức dè nghiến đại tướng công của nhà họ Lý xuống, lột hết giày, vớ, để lộ đôi chân trần. Tri huyện dận dờ dùng thước trói lại. Đám người mặc áo xanh đứng bên dưới dạ rân. Chỉ thấy Lý Văn Hoa kêu gào một hồi:

- Ái ôi chết tôi rồi.

Rồi ngất liệm đi. Một viên sai nha mang nước lạnh tới, phun vào mặt Lý Văn Hoa. Lý Văn Hoa lập tức tỉnh lại, mở mắt ra, kêu lớn:

- Bẩm huyện lão thái gia, tiểu nhân bị oan. Trong vụ này tiểu nhân bị oan rồi. Tiểu nhân không hề giết Hà thị, mong Thanh thiên đại lão gia đền trời soi xét.

Tri huyện nghe xong, nói:

- Tên tội đồ vạ ác không từ này giỏi thật!

Rồi cười nhạt, nói tiếp:

- Lý Văn Hoa, xem ra người vẫn chưa chịu thành thật khai nhận. Người hãy nhìn xem, đây là thứ gì?

Nói xong mang di thư cùng hai mươi lạng bạc của Hà thị vút xuống dưới công đường. Lý Văn Hoa nhặt lên, cầm ở trên tay, đưa mắt nhìn qua, bất giác, anh ta cuống lên:

- Bẩm huyện lão thái gia, xin hãy nghe tiểu nhân nói.

Rồi anh ta kể lại một lượt câu chuyện từ khi gặp Hà thị đã nảy lòng tà, sai Tổng bà làm thuyết khách, đưa bạc đòi mua tình ra sao. Lại nói:

- Tôi hôm ấy tiểu nhân ngồi nghỉ lại, thấy việc này tổn hại không nhỏ tới âm đức, tiểu nhân liền sinh lòng hối hận nên không tới đó nữa, cũng không biết Hà thị bị ai giết.

Vương tri huyện nghe xong, lẽ nào chịu tin? Lập tức nói vọng xuống:

- Lý Văn Hoa, người cho rằng bản huyện là đứa trẻ lên ba hay sao mà dùng những lời này hồng lừa gạt bản huyện? Cho dù là đứa trẻ lên ba đi nữa thì nó cũng không thể tin chuyện người đã sai người đi đưa bạc, thuyết khách rồi lại không tới đó. Xem ra, chắc chắn do Hà thị không chịu, trong cơn tức giận, người đã biết cô ta rồi cắt đầu bỏ ở nơi đâu? Hãy mau khai ra, tránh cho da thịt người khỏi phải chịu khổ sở.

Lý Văn Hoa nghe xong, nói:

- Bẩm thanh thiên đại lão gia, tiểu nhân không hề giết người, giờ bảo tiểu nhân khai nhận gì đây?

Vương tri huyện nghe xong, nổi trận lôi đình ra lệnh cho tả hữu:

- Mau mau dùng hình.

Đám công sai nhát tề dạ ran:

- Lý Văn Hoa vốn xuất thân từ con cháu nhà quyền quý, làm sao chịu nổi khổ sở do hình cụ gây ra? Trận đòn kẹp khi nãy đã khiến hồn của hắn muốn bay sạch cả, nay lại nghe Vương tri huyện nói: "tiếp tục tra khảo", anh ta sợ đến hồn bay phách lạc, nói:

- Bẩm đại nhân, không cần gia hình nữa, tiểu nhân xin được khai nhận.

Tri huyện nghe xong, cười nhạt, nói:

- Ta cứ tưởng ngươi không chịu khai!

Lý Văn Hoa chẳng còn cách nào khác, đành phải oan ức nhận tội, nói:

- Do cường dân không thành tiểu nhân đã giết chết Hà thị.

Tri phủ nghe xong, lập tức dặn dò thư lại chép lại khẩu cung, còn ông ta tiếp tục hỏi xem đầu Hà thị đã bị vứt ở nơi đâu.

Chuyện không cần phải kể dài dòng. Vương tri huyện thẩm tra liền mấy đợt, Lý Văn Hoa do không chịu nổi cực hình, vốn đã nhận bừa tội không phải do mình gây ra. Bảo sao anh ta có thể nói được nơi vứt đầu người. Đáng thương thay cho Lý Văn Hoa, chịu oan uổng vô số loại cực hình, xem ra bị đánh sắp chết tới nơi. Chuyện tạm thời gác lại tại đây.

Lại nói chuyện vợ của Lý Văn Hoa là Triệu thị, từ khi chồng nàng bị công sai bắt đi, đợi đến lúc trời tối vẫn chưa thấy chồng trở về, trong lòng thầm lo sợ. Tối hôm sau sáng hôm sau, nàng liền sai quản gia Lý Cố vào huyện hỏi thăm tình hình. Lý Cố cũng không dám chậm trễ, vội tới nha môn huyện Cú Dung hỏi thăm rõ vụ này. Trở về nhà, nói:

- Đại tướng công chịu không thấu cực hình nên đã phải khai nhận tội. Hiện Vương tri huyện đang truy hỏi xem đầu người vứt ở đâu.

Triệu thị nghe xong, sợ đến nổi mặt vàng như nghệ, môi bạt như sáp.

Tạm gác chuyện Triệu thị ở nhà lo sợ lại, giờ ta lại nói tới chuyện tri huyện họ Vương dùng cực hình ép Lý Văn Hoa phải nhận tội, truy hỏi đầu Hà thị hiện đang ở nơi nào. Lý Văn Hoa không chịu nổi cực hình, đành phải nhận tội bừa:

- Đầu của Hà thị bị tiểu nhân ném xuống con hào ở phía bắc thôn Công Nghĩa. Tối ngày hôm sau đã không thấy đâu. Chắc chiếc đầu ấy đã bị chó tha đi mất rồi.

Vương tri huyện nghe xong, cũng không điều tra tới nơi tới chốn, chỉ dặn thư lại ghi chép lại toàn bộ khẩu cung, ra lệnh nhốt Lý Văn Hoa vào ngục, thả trưởng thôn và bảo chính ra, kết tội họ làm việc không rõ ràng. Bảo Tôn Hưng tạm thời về nhà. Chuyện tới đây tạm thời gác lại.

Lại nói chuyện tri phủ phủ Giang Ninh Lưu đại nhân Lưu gù hôm ấy vừa mới thẳng đường bỗng nghe nha dịch, kinh thừa báo huyện Cú Dung có công văn trình lên. Ông bóc công văn ra xem:

- Tệ chức trình báo vụ giết người. Lý Văn Hoa do gian dân không thành đã tự ý giết người, giết chết vợ của Tôn Hưng là Hà thị, cắt đầu người ném ra ngoài đồng, giờ vẫn chưa tìm thấy. Theo luật, Lý Văn Hoa phải đền mạng, chịu tội chém đầu. Nay có di thư của Hà thị làm tang chứng. Tệ chức đã điều tra rõ vụ này, giờ mới bẩm lên phủ đại nhân, nguyện một lòng sắc son tận trung với chúa.

Lưu đại nhân xem xong không chút chậm trễ, quát vọng xuống:

- Thừa sai Vương Minh mau ra nhận lệnh bài, cấp tốc tới huyện Cú Dung, mau chóng dẫn tên tội đồ Lý Văn Hoa lên công đường xử án.

Vương Minh ứng tiếng, nhận lấy lệnh bài, xoay mình sải bước ra khỏi công đường. Tạm gác chuyện thừa sai đi giải phạm nhân về phủ qua một bên, giờ ta nói tới chuyện của Lưu đại nhân. Lưu đại nhân dặn giống trống bãi đường. Lưu đại nhân xoay mình lui xuống. Tạm gác chuyện đại nhân về thư phòng ngồi nghỉ lại. Giờ ta lại nói chuyện thừa sai Vương Minh đi áp giải tội nhân. Vương thừa sai sau khi ra khỏi phủ, cắt bước đi nhanh như tên bắn, vượt đường ngang ngõ tắt lẹ tựa gió. Rời khỏi thành Giang Ninh, anh ta nhằm thẳng huyện Cú Dung cắt bước. Chàng vừa đi, vừa nghĩ: "Lưu Dung, ta thấy ông đầu chỉ có một cái mà lại hay lo chuyện lời thôi, chỉ được cái thích vi hành đi thăm dò dân tình. Ngay cả tuần phủ đại nhân ông cũng không sợ, đầu bị đuổi cả người, trả lễ vật mừng thọ lại mà vẫn còn làm cứng. Hèn gì cấp trên hề nghe thấy tên Lưu Dung là sợ, nhắc đến tên Lưu gù lại đau cả đầu. Nay lại sai ta lên huyện Cú Dung. Ông ta nói, trong vụ này có điều khuất tất. Chẳng lẽ là do tri huyện tham ăn hối lộ, dùng cực hình bức cung người ta? Nếu thực sự Vương Thủ Thành làm vậy, Lưu gù điều tra ra, liệu có chịu buông tha cho không?

Vương Minh vừa đi vừa nghĩ ngợi miên man, không lâu sau, huyện Cú Dung đã sò sò ngay trước mặt.

Chương 54: Lang băm độc ác trị bệnh bùa

Lại nói chuyện thừa sai Vương Minh vừa đi vừa nghĩ ngợi vẩn vơ, chẳng mấy chốc đã tới cửa bắc thành Cú Dung. Chàng vượt đường lớn, ngõ nhỏ, tới trước nha môn của Vương Thủ Thành. Gặp người gác cửa, nói rõ đầu đuôi, sau đó móc lệnh bài của đại nhân đưa ra cho tên người hầu của Vương tri huyện cầm vào. Tên người hầu không dám chậm trễ, vội nhận lấy thẻ bài, xoay mình, sai bước vào trong. Hắn tiến vào phòng, gặp quan huyện, kể lại một lượt những lời thừa sai vừa nói, sau đó đưa lệnh bài của Lưu đại nhân ra, trình lên quan huyện. Vương tri huyện đón lấy, xem một lượt, không dám chậm trễ, vội đứng dậy, bước ra ngoài, tới thư phòng, ngồi xuống, lại dặn thủ hạ mời Vương thượng sai vào phòng, dâng trà nước lên. Sau đó mới hỏi Vương Minh tới đây có chuyện gì, lại đưa biểu Vương Minh năm mươi lạng bạc rồi mới dặn dò thuộc hạ xuống nhà lao giải Lý Văn Hoa lên. Lại sai người tới thôn Công Nghĩa gọi cả Tôn Hưng tới, sai bốn tên nha dịch áp giải hai người ấy. Vương Minh thấy vậy, không dám chậm trễ, vội đứng dậy cáo từ Vương tri huyện rồi theo đám người kia rời khỏi thành huyện Cú Dung, nhằm hướng phủ Giang Ninh thẳng tiến. Tuy phủ Giang Ninh chỉ cách huyện Cú Dung sáu mươi dặm đường nhưng cũng phải đến canh ba họ mới về tới phủ. Lúc này, công thành phủ Giang Ninh đã đóng kín, họ đành phải tìm một quán trọ quen nghỉ lại.

Sáng sớm hôm sau, mọi người trở dậy, không dám chậm trễ, Vương Minh dẫn họ vượt đường lớn, ngõ nhỏ tới nha môn của Lưu đại nhân. Gặp đúng lúc Lưu đại nhân đang thẳng đường xử án. Vương Minh thấy vậy, nói với bốn viên thừa sai của huyện Cú Dung:

- Các vị hãy đợi tại đây, để tôi vào trước bẩm với đại nhân.

Bốn người kia ứng tiếng. Lúc này, Vương Minh mới xoay người bước vào bên trong, tới trước công đường, quỳ xuống nói:

- Bẩm đại nhân, tiểu nhân Vương Minh phụng mệnh đại nhân tới huyện Cú Dung giải Lý Văn Hoa tới, hiện đang đợi bên ngoài công đường.

Lưu đại nhân ra lệnh:

- Giải hắn vào đây.

Thừa sai Vương Minh ứng tiếng, đứng dậy đi ra ngoài, tới trước công đường dẫn Lý Văn Hoa, Tôn Hưng cùng bốn viên sai nha của huyện Cú Dung lên công đường.

Lại nói chuyện Vương Minh dẫn Tôn Hưng, Lý Văn Hoa lên trước công đường. Vương Minh chấp tay, nói:

- Bẩm đại nhân, tiểu nhân Vương Minh đã dẫn Tôn Hưng, Lý Văn Hoa tới.

Đại nhân xua tay, Vương Minh đứng sang một bên.

Lưu đại nhân ngồi trên công đường chăm chú nhìn xuống đánh giá hai người Tôn, Lý. Thấy họ tuổi tác trạc tầm nhau, đang ở độ thanh niên, chỉ vào khoảng hai tám, hai chín. Lưu đại nhân mở lời, hỏi:

- Ai là người họ Lý hãy mau thông báo họ tên?

Lý Văn Hoa nghe hỏi vội dập đầu lạy, nói:

- Bẩm thanh thiên đại lão gia. Tiểu nhân họ Lý, tên gọi Lý Văn Hoa.

Nói xong một mực dập đầu lạy. Lưu đại nhân ngồi trên cao cười nhạt hai, ba tiếng, nói:

- Ngươi do cưỡng dâm không thành nên đã giết chết gái anh thư là Hà thị, nay còn gì để nói nữa không? Trước công đường của bản phủ hãy mau khai ra! Nếu có nửa lời sai trá, tính mạng khó thoát đao kẻ cớ!

Lý Văn Hoa nghe xong dập đầu lạy, nói:

- Bẩm lão đại nhân: Tiểu nhân dù có ăn gan gấu cũng không dám nói sai trước công đường của người.

Lý Văn Hoa lập tức kể lại một lượt từ đầu chí cuối vụ việc.

Lưu đại nhân nghe xong, nói:

- Tôn Hưng sinh sống trong vườn nhà ngươi, là do ngươi giữ lại làm công. Vậy mà ngươi khinh người, muốn chiếm vợ người ta, muốn mang vợ người ta về nhà mình. May mà Hà thị là người cương liệt, cho dù chết vẫn quyết không nghe theo. Tổng bà cầm bạc tới hăm dọa, ép buộc gái trung trinh Hà thị. Tiết phụ lúc ấy chẳng còn đường nào khác, đành phải giả ý tuân theo. Nhưng cô ta không chịu thất tiết, lòng dạ sắt đá. Hà Nguyệt Tố còn đích thân viết di thư để lại, trong đó đã viết tường tận nội tình để lại cho chồng là Tôn Hưng, lại còn gói cả hai mươi lạng bạc vào đó làm tang chứng minh oan. Nhất định là do ngươi cưỡng gian không thành, trong cơn tức giận đã hành hung Hà thị. Sự việc đã rõ như ban ngày, ngươi hãy mau nhận tội Vương pháp vô

tư quyết chẳng dung tình.

Rồi dận dò tả hữu:

- Lôi hấn ra, chém tên tội đồ vạn ác này cho ta.

Lưu đại nhân vừa dứt lời, đám sai nha lập tức dạ ran. Mấy viên thừa sai xông lên. Lý Văn Hoa thấy vậy, trong lòng vô cùng hoảng hốt, luôn miệng kêu "đại nhân", nói:

- Không biết kẻ nào giết Hà thị, tiểu nhân có làm quỷ cũng không thể chịu nổi oan khuất này. Vốn từ lâu nghe tiếng đại nhân là người trong sáng, chẳng khác gì Long Đỗ Bao tướng công khi xưa. Quan trên không cho tiểu nhân được nói, đáng thương thay ta phải chết oan khuất rồi!

Nói xong, đập đầu xuống nền bồm bộp, xem bộ dạng rõ ràng là kẻ bị oan. Đại nhân nghe anh ta nói vậy, trong lòng chợt nghĩ ngợi vẩn vơ, bèn dận dò thuộc hạ:

- Lôi hấn xuống, tạm thời giam vào ngục trước.

Lại lệnh cho Tôn Hưng tạm lui ra. Rồi đại nhân hạ lệnh bãi đường. Về tới thư phòng, Trương Lộc vội dâng trà nước lên.

Lưu đại nhân tay nâng chén trà mà trong lòng vẫn nghĩ ngợi miên man: Chắc chắn trong vụ này phải có uẩn khúc chi đây. Ta muốn kết thúc vụ án này, tất lại phải vi hành lên thăm dò tin tức một chuyến. Lưu đại nhân nghĩ xong vội đứng dậy, đưa mắt nhìn Trương Lộc, nói:

- Trương Lộc!

Tên người hầu ứng tiếng. Đại nhân nói:

- Mau đem quần áo dân thường ra đây cho ta. Hôm nay bản phủ cần đi thăm thú dân tình. Con phải cẩn thận lo liệu việc trong nha môn.

Sau đó truyền lời ra:

- Bản phủ đột nhiên mặc cảm phong hàn, không thể thẳng đường xét xử.

Trương Lộc ứng tiếng, vội mở hòm da của Lưu đại nhân ra, lấy bọc quần áo của đại nhân đặt lên giường. Đại nhân thay quần áo xong xuôi, đứng dậy, nhìn Trương Lộc, nói:

- Hãy mở cửa sau đưa ta ra ngoài. Chớ nên để người khác biết.

- Dạ!

Tên người hầu ứng tiếng. Hai thầy trò lập tức rời khỏi thư phòng, sải bước đi về phía sau. Xuyên qua sân vườn, tới trước cửa sau. Trương Lộc mở cửa, thấy không có ai gần đó. Đại nhân bước ra. Trương Lộc trao cho đại nhân một bọc tay nải nhỏ bằng vải màu lam. Đại nhân nhận lấy, khoác lên vai, quay đầu lại dận dò Trương Lộc, nói:

- Phải hết sức cẩn thận. Trương Lộc ứng tiếng, đóng cửa, đi vào. Chuyện không cần kể ra đây. Lại nói chuyện Lưu đại nhân vòng qua ngõ nhỏ rời khỏi nha môn phủ Giang Ninh, đi xuyên qua đường ngang, ngõ tắt, rời khỏi thành Giang Ninh theo lối cửa nam, lên đường lớn nối liền huyện Cú Dung, cắm cúi tiến lên.

Vị Lưu đại nhân này rời khỏi tòa thành phủ Giang Ninh, lên đường lớn, nhằm hướng huyện Cú Dung thẳng tiến. Ông ta vừa đi vừa nghĩ ngợi miên man, trong lòng chỉ lo dân chúng bị oan khuất, không ngại gian khổ lên đi thăm thú dân tình, cải trang thành thầy coi tướng số, bói quẻ đi thăm dò sự tình. Đại nhân rời khỏi phủ Giang Ninh, cất bước đi nhanh như tên bắn, gió lùa, chỉ trong chớp mắt đã vào tới thôn Công Nghĩa. Đại nhân dõi mắt nhìn kỹ, khắp lượt: Thấy hai bên đường có rất nhiều nhà dân, những người sống trong đó đều thuộc loại sĩ, nông. Nhà nào cũng có đóng cỏ, lừa, ngựa, trâu, bò kêu ầm ĩ. Các cụ già ngồi nói chuyện với nhau, đám trẻ nhỏ vui đùa rất thích thú. Lưu đại nhân xem xong khẽ gật đầu, trong lòng thầm nghĩ: "Thôn này tuy cách xa đường cái nhưng xem ra cũng khá giả, không đến nỗi nghèo nàn." Lưu đại nhân vừa ngắm quang cảnh chung quanh vừa suy nghĩ vẩn vơ, chợt ngừng đầu lên, thấy một ngôi cổ miếu chắn ngang trước mặt. Dõi mắt nhìn lên tám hoành phi. Thì ra, ngôi miếu ấy thờ Hán Thọ Đình Hầu Quan Vân Trường thời Tam Quốc. Lưu đại nhân xem xong, không chút chậm trễ, vội thò tay vào bọc lấy ra đôi phách gỗ vào nhau lách cách, miệng ngâm nga:

- Mục kim cao để phân quý tiện, thiện đoán phú quý dữ bản cùng. Cầu tài vãn hỷ lai vãn ngã, đạo cát ngôn hung bản đĩnh đĩnh. Ngoại đãi chuyên trị nghi nan bệnh. Ta đây, thủ đoạn cao cường nổi tiếng đã lâu. Chuyên trị chân què và mù mắt, trị chứng trọc đầu, cảm điếc cũng rất tài. Sĩ đại ta cũng chữa được khỏi, chỉ cần uống thuốc vào sẽ trở nên thông minh lanh lợi ngay!

Lưu đại nhân miệng rao vang, đứng lại trước miếu khiến đám trẻ chơi gần đó kéo cả tới bên ông. Trong số chúng có cả chú bé dờ hơi Lý Cửu đang dòng hai lên nghe ngóng. Những lời đại nhân rao khi này, nó đứng bên cạnh đều đã nghe thấy cả. Nó vội mở miệng gọi "Tiên sinh", nói:

- Nếu ngài thực sự làm được vậy, Lý Cửu tôi sinh ra vốn đã ngu đần, người ta đều gọi là củ hành thối. Mong tiên sinh chữa cho, nếu chữa khỏi tức là ngài đã tích được âm đức.

Đại nhân nghe thấy vậy ngừng đầu nhìn lên, để ý xem ai là người lên tiếng. Thấy nó đầu trần, trên mặt lấm lem bùn đất cổ bản như cổ trâu, tóc không thắt bím, để rối bời. Trên mình mặc chiếc áo cộc hở cả bụng, bên hông thắt một cái túi nhỏ rách nát. Quần màu lam sẫm hở cả hai ống chân, chân không giày

tất. Lưu đại nhân xem xong, mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Công Kỳ Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Lý Cửu lỗ mồm kể chuyện mình đã thấy

Lưu đại nhân nhìn nó xong, mỉm cười, nói:

Người họ gì, tên gọi là chi? Hãy nói cho ta biết ta còn trị bệnh cho người. Ta đây có ba cách chữa bệnh, chia ra làm ba loại tiền công. Cách trị thứ nhất là lấy một hòn gạch đập thủng một lỗ trên đầu để khí ngu ngốc bay hết ra ngoài. Tiền công trị bệnh bằng cách này là một lượng bạc. Cách trị thứ hai là dùng dây thừng trói hai chân người lại, treo ngược lên cành cây cao cao kia. Treo một ngày một đêm đến khi người vãi ra một chút phân và nước tiểu là khỏi. Tiền công của cách chữa này là một ngàn tiền. Cách chữa thứ ba là cho người uống một viên linh đan của ta. Người hãy mau mang thuốc về nhà, dùng nước mát uống. Sau đó nằm trên giường, lấy chăn trùm kín từ đầu tới chân, đến khi nào mồ hôi vã ra thì khỏi. Tiền công chữa bệnh bằng cách này là một trăm tiền. Không biết người chọn cách nào trong ba phương pháp chữa bệnh kia.

Thằng dờ hơi họ Lý nghe đại nhân nói vậy, liền nói:

- Cách chữa bệnh bằng phương pháp thứ nhất, thứ hai của đại nhân thật kinh khủng. Thứ nhất là cháu không thể có nổi một lượng bạc tiền công chữa bệnh. Thứ hai là cháu sợ đập vỡ đầu ra, nếu khí ngu ngốc không chịu bay ra, tự nhiên trên đầu lại có một lỗ thủng, gió thổi đất bắn bay vào tất chẳng hay chút nào! Nếu dùng cách thứ hai thì cháu cũng không thể có nổi một xâu tiền để trả công. Còn như treo cháu trên cành cây một ngày một đêm. Ban ngày còn đỡ, người ta hỏi cháu, cháu còn nói là đang chữa bệnh được. Nhưng nếu đêm xuống, ở chỗ cháu đây có rất nhiều sói đói. Nếu có năm, sáu con mò tới, cháu lại bị trói không động cựa được. Chắc hẳn phải bị chúng ăn thịt mất.

Không được. Cách chữa thứ ba xem ra còn được. Giá tiền lại không đắt. Vừa không dùng gạch đập vỡ đầu, lại cũng không phải dùng dây thừng trói chân. Chỉ cần uống vào một viên thuốc, làm cho khắp mình toát mồ hôi ra là khỏi. Công chữa lại chỉ có một trăm tiền. Mẹ cháu vừa đưa cho cháu một trăm hai mươi tiền. Đó là tiền Chu Ngũ thúc thưởng cho cháu bởi hôm qua cháu lên đường nam giúp Chu Ngũ thúc chuyển một bao lương thực. Cháu đem về đưa mẹ cháu. Nay cháu sẽ trở về nói lại với mẹ cháu những lời tiền sinh vừa nói, bảo mẹ cháu đưa tiền cho tiền sinh để tiền sinh trị bệnh cho cháu.

Thằng ngốc họ Lý nói xong, lại nhìn đại nhân, nói:

- Tiền sinh, hãy chữa bệnh theo cách thứ ba nhé. Ông đợi ở đó cháu chạy về nhà bảo mẹ cháu đưa tiền.

Nói xong sai bước bỏ đi. Lưu đại nhân thấy vậy, đưa tay lên vẫy, nói:

- Cháu hãy quay lại đây, ta còn có điều này muốn nói.

Thằng ngốc họ Lý nghe thấy vậy vội vàng đứng lại, nói:

- Tiền sinh, không phải là cháu chạy làng đâu. Đúng là cháu về lấy tiền mà. Nếu ông không tin, nhìn xem, cháu sẽ cầm đầu chạy cho nhanh. Chỉ cần ngài gõ phách lên, tiếng phách vừa dứt là cháu đã mang tiền tới đây rồi.

Lưu đại nhân mỉm cười, nói:

- Lý Cửu hãy nghe ta nói đây, cháu không phải về nhà lấy tiền, ta sẽ cho một viên thuốc mà không lấy tiền của cháu.

Lưu đại nhân nói xong, tiến lên hai bước, tới trước mặt Lý Cửu dừng lại, ghé sát miệng vào tai nó thì thầm nói:

- Nếu cháu biết thì phải nói cho ta. Đảm bảo cháu sẽ trở nên thông minh, lanh lợi. Nếu cháu giấu giếm, không chịu nói thực thần linh sẽ giáng tội bắt cháu phải ngu đần suốt đời. Ta hỏi cháu: Có phải trong thôn này có một nhà đại tài chủ tên gọi Lý Văn Hoa. Nghe nói hắn giết Hà Nguyệt Tố, Tôn Hưng đã tố cáo hắn lên huyện Cú Dung. Tri huyện đã sai người tới bắt hắn, hắn đã nhận tội trên công đường. Lý Văn Hoa khai nhận do gian dân không thành nên đã giết người, khó tránh nổi họa chém đầu. Cháu có biết chuyện này không? Hãy nói cho ta biết rồi ta sẽ chữa khỏi bệnh ngu cho cháu, lại còn cho cháu tiền nữa.

Lý Cửu nghe đại nhân nói vậy, bắt giắc giật mình, nghĩ thầm:

- Tại sao ông thầy bói lại biết chuyện này? Chẳng nhẽ ông ta là bạn thân của Lý Văn Hoa? Từ hôm định đi kiếm thịt chó, biết được nội tình sự việc. Mẹ bảo mình không được nói ra với bất kỳ ai vì sợ dây dưa với quan sẽ phiền phức. Từ trước tới nay mình không bao giờ dám nhắc tới chuyện này, ngờ đâu vị tiền sinh đây lại biết mà hỏi. Ông ta còn hứa sẽ chữa bệnh lại cho tiền sinh.

Lý Cửu nghĩ xong, thấp giọng nói:

- Tiên sinh hãy nghe cháu nói đây, nói tới vụ án mạng ấy thì ngay cả người thiết diện vô tư như Bao Công cũng không thể phán xét nổi. Bởi vì cháu biết trong vụ đó còn có uẩn khúc. Tuyệt đối không phải do Lý Văn Hoa hành hung.

Lưu đại nhân lại hỏi:

- Vậy ai là người giết Hà thị?

Lý Cửu nói:

- Tiên sinh xin chờ nóng lòng, cứ từ từ nghe cháu nói: Có một tên làm nghề bán thịt chó, hần vô cùng xấu xa nên có ngoại hiệu là Cầu Nhục Vương. Chính hần là người giết Hà thị ở trong phòng. Bởi hần cường đảm không thành nên đã hạ độc thủ. Còn cái đầu nạn nhân ném vào nhà người bán hàng ăn, một lòng muốn di họa cho Triệu Tử Ngọc. Tất cả cũng chỉ vì Triệu Tử Ngọc mở hàng ăn tranh mất khách của hần. Lý Văn Hoa do không chịu nổi cực hình nên đã nhận bừa, đáng thương thay, anh ta lại phải kê đầu dưới đao chịu tội thay kẻ khác. Vụ việc là như vậy, bảo sao Vương tri huyện phán xét không được công bằng.

Lưu đại nhân nghe Lý Cửu nói vậy, sắc mặt lộ rõ vẻ vui mừng.

Lưu đại nhân nghe Lý Cửu nói xong, liền hỏi:

- Sao cháu lại biết rõ như vậy? Phải chăng cháu đã theo hần đi giết người?

Lý Cửu nói:

- Tiên sinh, ông không biết đấy thôi. Cháu không hề đi theo hần giết người. Chỉ vì hôm ấy, vào khoảng canh hai, cháu bị đau bụng. Đang ngồi iza, chợt thấy Cầu Nhục Vương gánh thùng trở về. Ngày thường cháu vẫn nghe người già nói ăn thịt chó tốt cho bụng. Được ăn là khỏi đau bụng ngay. Thế là sau khi iza xong, cháu định bụng tới nhà Vương Bát kiếm vài cân thịt chó đem về nhà nấu ăn cho khỏi đau bụng. Rồi cháu mò tới nhà Vương Bát, vừa tới trước cửa sổ, cháu chợt nghe thấy tiếng của vợ Vương Bát vọng ra nói: "Tại sao trên người đầy máu thế này? Hay là đã đánh nhau với ai rồi?" Vương Bát nghe hỏi vậy, trả lời, nói: "Chớ nên lớn tiếng! Ta sẽ kể cho nàng nghe" Rồi hần kể rằng trên đường đi bán thịt chó về, đi ngang qua nhà Tôn Hưng, thấy trong phòng vẫn còn sáng đèn, trong lòng sinh nghi, cứ tưởng vợ Tôn Hưng có tư tình với kẻ khác. Hần bèn trèo tường vào trong định bắt quả tang. Ngồi đầu, đợi một hồi lâu vẫn không thấy ai đến. Hần bèn xô cửa xông vào, thấy cửa không gài chốt. Cầu Nhục Vương vừa đẩy cửa, lập tức lách mình chui vào ngay! Thấy Hà thị xinh đẹp, hần bèn yêu cầu được ngủ cùng. Hà thị không cho. Vương Bát nổi giận, thấy dưới gầm bàn nhà Tôn Hưng có một con dao thái rau bèn cầm lên, chẳng nói chẳng rằng, vung dao giết chết Hà thị. Sau đó cắt đầu Hà thị ra, xách trên tay, nhảy qua tường ra ngoài, gánh thùng thịt chó lên vai, đi tới đằng sau nhà Triệu Tử Ngọc ném đầu vào nhà ấy rồi mới về nhà. Cầu Nhục Vương kể lại một lượt cho vợ nghe mọi chuyện. Kể xong, chúng tắt đèn đi ngủ. Cháu đứng ngoài cửa sổ nghe xong, sợ hãi vô cùng, khỏi cả đau bụng! Cháu không dám nói năng gì, cũng vội vàng trở về nhà, kể lại cho mẹ cháu nghe. Mẹ cháu bảo không được kể cho ai nghe chuyện này vì sợ quan phủ biết được, cháu sẽ bị liên lụy. Do đó, cháu không dám nói cho ai hay. Nếu không phải tiên sinh trị bệnh cho cháu không lấy tiền, chắc hần cháu cũng sẽ không kể cho ông nghe đâu.

Lưu đại nhân nghe xong, trong lòng vui phơi phới.

Lưu đại nhân nghe Lý Cửu nói xong, mặt mày rạng rỡ, nở nụ cười, nghe thầm: Nếu bản phủ không đi vi hành, chắc chắn không thể nào tra ra chân tướng vụ án này. Lưu đại nhân đang nghĩ người suy nghĩ, chợt nghe thấy Lý Cửu nói:

- Tiên sinh, mau cho cháu linh đan. Chữa khỏi được bệnh, cháu không bao giờ dám quên ơn ông.

Đại nhân nghe Lý Cửu thúc giục, bèn nói:

- Lý Cửu hãy nghe cho rõ đây. Hiện nay ta không mang thuốc theo, tất cả đều để trong quán trọ. Nay ta có một phương thuốc này cho cháu. Cháu hãy nhanh chóng về nhà làm theo ngay. Cháu hãy dùng hai cân rượu hâm nóng, một củ hành họa non, uống rượu, ăn hành, sau đó lên giường đắp chăn kín từ đầu đến chân, khi nào mồ hôi toát ra khắp mình là cháu sẽ trở nên thông minh, lạnh lị.

Thằng cóc họ Lý nghe vậy, nói:

- Đa tạ tiên sinh!

Rồi quày quả đi về. Lưu đại nhân cũng không chút chậm trễ, vội vàng cất đôi phách đi, sai bước quay về. Rồi khỏi thôn Công Nghĩa, nhằm hướng phủ Giang Ninh thẳng tiến. Lưu đại nhân lầm lũi đi, không lâu sau, tòa thành phủ Giang Ninh đã hiện ra trước mắt. Ông mau chóng đi xuyên đường lớn, ngõ nhỏ, về tới công sau nha môn phủ Giang Ninh. Trương Lộc đón lão gia vào trong, dâng trà nước lên. Lưu đại nhân dùng trà xong, nói:

- Mau truyền gọi Vương Minh, Trần Đại Dũng, bản phủ có việc cần gặp họ!

Trương Lộc ứng tiếng, không dám chậm trễ, lập tức xoay mình, sai bước đi ra. Không lâu sau, Trần, Vương hai người đã tiến vào. Đại nhân đưa mắt nhìn hai viên thừa sai.

Chương 56: Lưu tri phủ thận trọng xử liên hoàn án

Lưu đại nhân nói:

- Vương Minh, Trần Đại Dũng!

Hai người nhất tề ứng tiếng. Lưu đại nhân nói:

- Hai người các ngươi không được chậm trễ, ngày mai lập tức rời thành tới huyện Cú Dung. Phía tây bắc huyện này có một thôn trang gọi là thôn Công Nghĩa. Trong thôn ấy có một kẻ làm nghề bán thịt chó họ Vương, bày vai thứ tám, ngoại hiệu là Cầu Nhục Vương. Ngoài ra còn có một người mở hàng ăn tên gọi Triệu Tử Ngọc. Hãy mau chóng bắt hai người ấy về đây, ta sẽ xử sau buổi tối. Nếu lơ là, sơ sẩy, ta sẽ trừng phạt nặng!

- Dạ!

Hai người nhất tề ứng tiếng. Lưu đại nhân lại gọi:

- Trương Lộc!

- Có!

Tên người hầu ứng tiếng. Đại nhân nói:

- Tiễn hai người này ra.

- Dạ!

Hai người nghe vậy, lập tức cùng Trương Lộc rời khỏi thư phòng. Vương Minh, Trần Đại Dũng đi ra ngoài, Trương Lộc quay trở vào trong, đứng sang một bên đợi sai bảo. Không lâu sau đèn đóm được thắp lên. Chuyện đêm ấy không phải kể ra đây nữa.

Tối sáng sớm ngày hôm sau, Lưu đại nhân trở dậy rửa mặt, dùng trà. Chuyện tạm gác qua một bên. Lại nói chuyện hai người bọn Trần, Vương phụng mệnh Lưu đại nhân, không dám chậm trễ, khi trời còn tối đã trở dậy rời khỏi cửa nam thành Giang Ninh, sải bước như bay tiến lên đường lớn nhằm hướng thôn Công Nghĩa thẳng tiến. Dọc đường đi không xảy ra chuyện gì. Vào tới thôn Công Nghĩa, hai người dõi mắt nhìn lên. Chỉ thấy ở phía bắc con đường có một quán rượu nhỏ nhưng rất sạch sẽ. Hai người liền ghé vào trong quán, gọi hai bình rượu vừa uống vừa nói chuyện với nhau, sau đó hỏi chủ quán:

- Ông chủ, trong thôn này có Vương Bát bán thịt chó, nghe nói anh ta nấu thịt chó rất ngon. Ý bọn tôi là muốn mua một ít về đây uống rượu, nhưng không biết nhà anh ta ở đâu? ông chủ quán rượu họ Trương, tên gọi Nhị Ngưu, nghe hai viên thừa sai nói vậy, vội trả lời:

- Hai vị khách quan muốn mua thịt chó ăn xin hãy tới phía tây thôn, bên dưới bắc con đường có một gian nhà tranh trơ trọi, không có tường rào. Đó chính là nhà của Vương Bát bán thịt chó.

Hai viên thừa sai nghe xong, trong lòng vô cùng hoan hỷ.

Hai người bọn họ nghe Trương Nhị Ngưu nói vậy, trên mặt nở nụ cười tươi, nói:

- Đa tạ chủ quán đã chỉ bảo. Anh em tôi phải tới đó một chuyến mới được.

Hai người vừa nói vừa uống rượu. Rượu đã uống hết, đứng dậy thanh toán tiền rồi rời khỏi quán rượu rẽ về phía tây. Không lâu sau, họ đã tới đầu thôn phía tây. Hai người đứng lại nhìn, quả nhiên thấy phía bắc con đường có một gian nhà lá. Hai viên thừa sai xem xong, không chút chậm trễ, lập tức tới trước cửa cao giọng gọi.

- Không biết trong nhà có thịt chó chín không? Hai người bọn tôi tới thăm ông đây.

Cầu Nhục Vương nghe ngoài cửa có tiếng người gọi mua thịt chó. Hắn vội lên tiếng trả lời, cất bước đi ra ngoài, vừa đi vừa nghĩ: "Hôm nay mua bán đắt khách lắm đây. Hôm qua ta vừa bắt được một con chó, vừa béo, vừa to, giá lại rẻ. Nấu xong gánh lên huyện Cú Dung, chắc chắn phải bán được đến sáu trăm tiền chứ không ít." Cầu Nhục Vương vừa đi vừa nghĩ, thoáng chốc đã ra tới bên ngoài. Ngẩng đầu lên, nhìn thấy hai vị thừa sai, lập tức mỉm cười, nói:

- Hai vị cần mua mấy cân xin hãy chỉ bảo.

Đại Dũng mở lời nói trước:

- Ông chủ, vốn nghe danh thịt chó của ông ngon, tiếng khắp cả huyện Cú Dung nên hai anh em tôi mới lặn lội tới đây. Xin được hỏi cao danh, quý tính. Biết tên nhau rồi mua bán tiện hơn.

Cầu Nhục Vương nghe vậy, trong lòng vô cùng hoan hỷ, nói:

- Nhị vị khách quan, tại hạ họ Vương sống ở đây, chuyên nghề buôn bán thịt chó kiếm sống. Bởi thịt chó tôi nấu mùi vị rất ngon nên được người ta gọi là Cầu Nhục Vương.

Vương Bát càng nói càng đắc ý. Hai viên thừa sai vừa nghe hắn nói vậy, lập tức móc còng trong tay áo ra, tay cầm xích sắt, sai bước tới gần, vung tay ra. Chỉ thấy tiếng "loảng xoảng" vang lên liên hồi, còng xích đã tròng vào cổ Vương Bát. Cầu Nhục Vương thấy vậy vàng cả mặt, kêu gào âm ỉ, nói:

- Tại hạ không làm gì trái với vương pháp, sao lại vô cớ còng tôi?

Trần Đại Dũng nghe hắn nói vậy, liền cười nhạt, nói:

- Vương Bát, nghe ta nói đây: Làm người không làm chuyện xấu xa, nửa đêm nghe tiếng gõ cửa không giật mình. Nay bọn ta phụng mệnh Lưu đại nhân tới bắt ngươi, cũng chỉ vì vụ án cưỡng dâm giết người kia. Còn cả tên chủ quán ăn Triệu Tử Ngọc nữa. Bắt được hắn rồi giải cả hai người lên phủ nha để đại nhân trên công đường thẩm vấn. Giờ hai người bọn ta sẽ dẫn ngươi tới quán ăn của Triệu Tử Ngọc.

Nghe Trần Đại Dũng nói xong, Vương Bát nghĩ thầm: "Không ổn. "

Vương Bát nghe xong, trong lòng vô cùng kinh hãi, nghĩ hoặc đành phải theo hai viên thừa sai, vượt đường lớn, ngõ nhỏ, tới quán ăn của Triệu Tử Ngọc.

Không lâu sau, họ đã tới trước cửa quán ăn. Gặp ngay Triệu Tử Ngọc đang đứng trước cửa. Vương Bát liền đưa tay ra chỉ, nói với hai viên thừa sai:

- Ngươi đội mũ có viền, mặc áo màu xanh đứng trước cửa kia chính là Triệu Tử Ngọc.

Hai viên thừa sai nghe vậy, không chút chậm trễ, liền cùng Cầu Nhục Vương tiến tới trước cửa quán ăn. Trần Đại Dũng chỉ tay, hỏi:

- Tôn giá có phải là Triệu Tử Ngọc, người mở quán ăn này không?

Triệu Tử Ngọc nghe hỏi, vội trả lời, nói:

- Không dám. Chính là tại hạ. Hai vị từ đâu tới? Hỏi thăm tôi có chuyện gì vậy?

Trần Đại Dũng nghe hỏi, lập tức trả lời, nói:

- Hai anh em tôi được tri phủ Giang Ninh Lưu đại nhân sai tới, có tầm thiệp ở đây, ông xem xong hẳn sẽ rõ.

Nói xong, cho tay vào còng lấy tờ trát ra trao cho Triệu Tử Ngọc. Triệu Tử Ngọc nhận lấy, xem qua một lượt, lập tức sợ hãi, mặt xanh như chàm đỏ, môi trắng nhợt, lặng im không nói năng gì. Trần Đại Dũng chẳng nói chẳng rằng, còng nốt Triệu Tử Ngọc lại, lôi tuột đi. Triệu Tử Ngọc nói:

- Hai vị thừa sai. Đã có trát gọi của Lưu đại nhân, tôi nào dám không đi? Chỉ mong nhị vị tháo hình cụ trên người tôi xuống, cho tôi giữ chút thể diện. Triệu phủ cũng không phải loại người vô nghĩa, nhất định sẽ đền ơn hai vị xứng đáng.

Trần Đại Dũng nghe vậy, nói:

- Ý người muốn trả tiền trả rượu dọc đường, đúng không?

Triệu Tử Ngọc vội trả lời:

- Đúng vậy.

Trần Đại Dũng nói:

- Ngươi hãy dẹp ngay ý ấy đi. Cho dù ngươi có biếu hai bọn ta cả vạn lạng vàng ròng cũng đừng mong bọn ta nể tình riêng, ta nói cho ngươi nghe câu này: "Hổ đánh xe, ai dám thúc? Đừng có bảo bọn ta vì tình riêng làm trái phép công. Hôm trước, Vương đại huynh đệ của ta đây, phải canh giữ Vũ Cô Tử của am Liên Hoa trong miếu thành hoàng, chỉ vì chạm một tàu thuốc hút thối mà bị lão gia nhà chúng tôi đánh cho hai mươi nhăm cái chột cửa. Hết chín phần mười là bây giờ vẫn còn sưng. Nếu Lưu cụ lão đại nhân biết bọn ta nhận tiền, chỉ e lại khổ mất thôi?"

Triệu Tử Ngọc nghe vậy, chẳng còn biết nói gì nữa, chỉ còn biết im lặng như một kẻ vừa câm vừa điếc. Hai viên thừa sai không chút chậm trễ, lôi theo hai tên Vương, Triệu nhằm hướng phủ Giang Ninh thẳng tiến. Không lâu sau, họ đã tới cổng thành Tự Bảo của phủ Giang Ninh. Tiến qua cổng thành, đi về phía trước, sai bước như tên bắn, gió bay, chỉ trong chớp mắt đã tới trước cổng nha môn, gặp đúng lúc đại nhân đang thẳng đường xét việc. Hai viên thừa sai đi thẳng vào trong, tới trước công đường, quỳ cả xuống. Trần Đại Dũng nói:

- Bẩm đại nhân, hai người bọn tiểu nhân nhận lệnh tới thôn Công Nghĩa bắt hai tên Vương, Triệu, nay xin được bẩm đã hoàn thành nhiệm vụ.

Nói xong rung sợi xích sắt trong tay. Lưu đại nhân khẽ xoa tay. Hai viên thừa sai đứng sang một bên. Lưu Đại nhân chăm chú nhìn xuống dưới đánh giá hai tên Vương, Triệu. Đầu tiên đại nhân đánh giá Triệu Tử Ngọc. Thấy hắn ăn mặc gọn gàng theo lối thương nhân, tuổi độ ngoài ngũ tuần, sắc diện có vẻ thực thà. Lưu đại nhân lại nhìn sang Vương Bát, thấy hắn khác hẳn Triệu Tử Ngọc. Thấy hắn, trên đầu đội mũ đuôi vịt lưng thắt một bao ruột tượng, trên mình mặc tấm áo chèn bằng vải màu lam dính bê bết mỡ. Chân đi đôi vớ màu chân gà, giày vải màu xanh, tuổi độ bốn mươi, mặt nung núc thịt lộ rõ vẻ hung tàn. Đôi lông mày chổi xể che ngang trên đôi mắt lộn lược bên mép có mấy sợi râu chó đâm tua tủa, cứng như dây thép. Cằm không có thịt, miệng như Thiên lôi, xem ra hắn vẫn còn trẻ tuổi. Lưu đại nhân nhìn xong, nói:

- Vương Bát sao lại hại mạng người? Gian dân không thành lại hành hung, giết chết Hà Tổ Nguyệt. Đã giết người còn cắt đầu mang đi là có ý gì? May cho người gặp phải tên tri huyện họ Vương là kẻ hồ đồ, Lý Văn Hoa không chịu nổi cực hình nên đành phải oan ức nhận tội. Trước công đường của bản phủ, người phải thực thà khai báo, nếu có nửa lời sai trá, e mạng người khó giữ được.

Vương Bát nghe xong đập đầu lay, nói:

- Bẩm thanh thiên đại lão gia, tiểu nhân tuy vô cùng nghèo khó nhưng cũng không dám tùy tiện hành hung làm càn. Không biết được ai là người giết Hà thị. Tại sao đại nhân lại ép tiểu nhân phải khai nhận? Cầu mong đại nhân đền trời soi xét. Rõ ràng trong vụ này tiểu nhân bị oan!

Nói xong đập đầu lay như té sao. Lưu đại nhân ngồi trên công đường cười nhạt liền ba tiếng, nói:

- Vương Bát, lời người vừa nói nghe cũng lọt tai lắm. Nhưng người đừng hòng lừa gạt bản phủ. Bản phủ ngày thường là người như thế nào, hẳn người cũng biết. Xem ra, người đúng là loại chưa thấy quan tài chưa đổ lệ. Lẽ nào người chịu thành khẩn khai nhận.

Rồi dặn dò thuộc hạ chuẩn bị hình cụ tra tấn tên tội đồ.

Lưu đại nhân nói:

- Dùng hiệp côn kẹp tay chân tên tội đồ này lại rồi hỏi tiếp.

- Dạ!

Đám nha dịch ứng tiếng hô vang, nhất tề kéo cả lên, lấy hình cụ ra, vút loảng xoảng dưới nền công đường. Cầu Nhục Vương thấy vậy, sợ đến hồn bay phách lạc, nghĩ thầm: "Ta từng nghe nói Lưu gù là kẻ rất khó dây. Hơn nữa, ta giết người hoàn toàn là thật. Ông ta đã sai người đến bắt ta, lẽ nào lại chịu dễ dàng bỏ qua. Thôi thôi! Cũng coi như mệnh ta phải vậy! Tội gì để ông ta đánh đến gãy chân. Chi bằng khai nhận. Con mẹ nó, xem ra còn giữ được đôi chân lành lặn. Dù có làm quý, xuống cõi âm ty còn tranh được miếng nước uống. Ta còn đôi chân lành lặn. Con mẹ nó, hẳn phải chạy nhanh hơn những con quý khác." Cầu Nhục Vương nghĩ xong, vội đập đầu lay, nói:

- Đại nhân, không cần dùng hình, tiểu nhân xin khai nhận là xong.

Lưu đại nhân nghe vậy, cười nhạt, nói:

- Ta sợ gì người không chịu khai?

Vương Bát nói:

- Cầu xin đại nhân khai ân...

Rồi kể lại một lượt từ lúc hắn đi bán thịt thó trở về nhà, dọc đường ngang qua nhà Tôn Hưng, nhất thời cường dân không thành nên mới giết Hà thị ra sao. Lưu đại nhân nghe xong, lại hỏi:

- Vậy đầu người người ném ở đâu?

Vương Bát trả lời, nói:

- Bẩm đại nhân, tiểu nhân thực không dám nói sai: Ngày thường tiểu nhân không ưa Triệu Tử Ngọc, vì muốn giá họa cho hắn, nên đã ném đầu Hà thị vào vườn sau nhà hắn. Đại nhân muốn hỏi đầu người ở đâu ư? Có Triệu Tử Ngọc ở đây, mời đại nhân hãy hỏi hắn.

Lưu đại nhân nghe Cầu Nhục Vương nói vậy, quả nhiên đúng với những điều cậu bé dờ hơi họ Lý nói với mình, bèn hướng xuống dưới, nói:

- Triệu Tử Ngọc, người đều nghe rõ những lời Vương Bát vừa nói chứ?

Triệu Tử Ngọc nghe hỏi, vội đập đầu lay, nói:

- Bẩm đại nhân, xin chớ nghe lời Vương Bát nói. Không biết hắn đã vứt đầu Hà thị ở đâu rồi lại vu cáo cho tiểu nhân. Xin đại nhân đền trời soi xét, làm chủ cho tiểu nhân.

Nói xong một mực đập đầu. Lưu đại nhân nghe Triệu Tử Ngọc nói vậy, liền nói:

- Người không cần phải sợ. Vương Bát nói ném đầu Hà thị vào vườn sau nhà người. Nếu nhìn thấy, người cứ thực thà khai ra. Vụ này không liên can gì tới nhà người.

Triệu Tử Ngọc nghe vậy, nói:

- Bẩm đại nhân. Quả thực tiểu nhân không hề thấy.

Lưu đại nhân nghe vậy, nói:

- Ta nói ngọt mà ngươi vẫn không chịu nghe.

Rồi dạn dò tả hữu:

- Mang hiệp côn ra đây. Tra tẩn tên này rồi hỏi tiếp!

- Dạ!

Đám nha dịch ứng tiếng. Triệu Tử Ngọc nghe nói sẽ dùng đại hình, sợ đến mất hồn, vội nói:

- Bẩm đại nhân, không cần tra tẩn. Tiểu nhân xin khai...

Hai hàng nha dịch nhất tề hô vang:

- Khai mau!

Triệu Tử Ngọc kể lại một lượt chuyện Tống Nghĩa bày kế đem chôn đầu người ra sao. Lưu đại nhân nghe xong, nói:

- Giam hai tên này vào ngục.

Lại nói thừa sai Chu Văn, được trao cho một tấm lệnh bài dặn đi bắt Tống Nghĩa, hẹn trưa mai phải có mặt để xử tiếp.

Lưu đại nhân hạ lệnh bãi đường, lui về phía sau. Chuyện đến đây tạm thời gác lại. Đêm ấy không có vấn đề gì xảy ra.

Lại nói chuyện thừa sai Chu Văn nhận lệnh bài của Lưu đại nhân rồi khỏi nha môn, về nhà ăn bữa cơm tối. Không lâu sau, đèn nến được thắp lên. Chuyện của anh ta đêm ấy không có gì đáng kể. Tối sáng sớm ngày hôm sau, Chu Văn trở dậy, không dám chậm trễ, vội lên đường tới thôn Công Nghĩa.

Lại nói chuyện Lưu đại nhân bãi đường, lui xuống, trở về thư phòng, ngồi xuống. Trương Lộc bày bữa tối lên. Đại nhân dùng bữa xong, đuổi hết mọi người ra. Lúc này cũng đã muộn, đèn nến được châm lên.

Chuyện hôm ấy không còn gì đáng kể. Tối sáng hôm sau, Trương Lộc mời đại nhân dậy rửa mặt, uống trà, ăn sáng. Xong xuôi thay quần áo. Lưu đại nhân lập tức hạ lệnh thăng đường xét việc một lòng tận trung với vua. Đại nhân đang xét việc trên công đường, chợt thấy Chu Văn từ bên ngoài bước vào, tay lôi theo một người, tới trước công đường, quỳ cả xuống, nói:

- Tiểu nhân Chu Văn nhận lệnh của đại nhân đã giải Tống Nghĩa lên công đường.

Nói xong vội tháo còng, xích trên mình Tống Nghĩa ra. Lưu đại nhân khẽ xua tay, Chu Văn đứng dậy, xoay mình bước sang một bên. Lưu đại nhân ngồi trên công đường nói vọng xuống:

- Tống Nghĩa nghe ta hỏi, tại sao ngươi nhìn thấy đầu người lại không đi trình báo? Tự ý đem chôn là có ý gì? Trên công đường của bản phủ, ngươi phải thực thà khai ra. Nếu có nửa lời sai quấy, ta quyết không tha?

Tống Nghĩa nghe hỏi vội dập đầu lạy, nói:

- Bẩm đại nhân, tự ý mang đầu người đi chôn là cái sai của tiểu nhân, nhưng tiểu nhân thực sự không giết người. Cũng bởi kiến thức nông cạn, chỉ lo liên quan tới án mạng, lên quan tất rầy rà to.

Lưu đại nhân nghe xong, hỏi vọng xuống:

- Tống Nghĩa nghe đây, ngươi chôn đầu người ở đâu? Hãy mau dẫn sai nha tới đó kiểm nghiệm.

Đại nhân lại cho gọi Vương Minh, nói:

- Ngươi hãy đi cùng Tống Nghĩa một chuyến, đem đầu người ấy về đây cho ta khám nghiệm. Đi sớm về sớm, chớ nấn ná.

Vương Minh ứng tiếng, không dám chậm trễ, vội cùng Tống Nghĩa rời khỏi nha môn. Tối lúc này, Lưu đại nhân mới hạ lệnh bãi đường. Mọi người tản đi. Chuyện không cần phải kể ra đây.

Lại nói chuyện Vương Minh và Tống Nghĩa lên đường lớn nhấm hướng thôn Công Nghĩa thẳng tiến. Tạm gác chuyện họ đi đào đầu người lại. Giờ ta lại nói tới chuyện của Lưu đại nhân họ Lưu. Đại nhân bãi đường trở về thư phòng, tên gia nhân Trương Lộc vội dâng trà nước lên. Trà nước xong xuôi, đại

nhân dùng com. Ăn com xong, Trương Lộc đuổi hết kẻ khác ra ngoài, thấp đèn lên. Tối hôm ấy không có chuyện gì xảy ra. Sáng sớm hôm sau, tên người hầu mời đại nhân dậy rửa mặt, uống trà. Com nước xong xuôi thay quần áo. Lưu đại nhân dặn Trương Lộc ra ngoài truyền lại lệnh của mình: Lập tức thẳng đường xét việc.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Công Kỳ Án* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Tham tiền tài hành hung lại hại mạng

Trương Lộc nghe xong, không dám chậm trễ, lập tức rời khỏi thư phòng, tới trước cổng công đường truyền đạt lại mệnh lệnh của Lưu đại nhân. Đám thuộc hạ ứng tiếng dạ ran. Trương Lộc trở vào bẩm rõ với đại nhân. Đại nhân gật đầu, lập tức đứng dậy, bước ra ngoài, lên công đường, ngồi xuống.

Đám nha dịch hô thẳng đường xong, xếp hàng đứng hai bên.

Lưu đại nhân xem lại hồ sơ các vụ án chưa xét xong. Chợt thấy thừa sai Vương Minh dẫn Tổng Nghĩa bước vào, phía sau còn có hai người nữa khiêng một chiếc sọt theo sát phía sau.

Lên trước công đường, đặt chiếc sọt xuống. Vương Minh không dám chậm trễ, vội tiến lên, quỳ xuống, nói:

- Bẩm đại nhân. Tiểu nhân Vương Minh phụng mệnh đại nhân cùng Chu Văn tới thôn Công Nghĩa tìm đầu của Hà thị, không ngờ trong hồ đựng đầu lại có thêm một thi thể nữa. Thi thể ấy bị thương trên đầu, dường như bị người ta đánh chết. Tiểu nhân không dám tự quyết, vội sai bảo chính trong vùng gọi cho hai dân phu, để thi thể vào sọt, khiêng lên công đường, mong đại nhân định đoạt.

Lưu đại nhân nghe Vương Minh kể xong, nói:

- Thực là quái lạ! Vừa có manh mối của đầu người, tại sao lại có thêm thi thể? Quái lạ thực!

Lưu đại nhân nghĩ xong, vội vàng đứng dậy, rời khỏi công án, tới trước cái sọt, ghé mắt nhìn vào. Chỉ thấy trong sọt có xác chết của một đứa trẻ tuổi chưa đầy mười ba, mười bốn. Bên cạnh xác chết còn có thêm một cái đầu người. Chỉ thấy tóc tai rối bù, thì ra là đầu của một nữ nhân. Lưu đại nhân xem xong, trở lại công án, ngồi xuống, nói:

- Tổng Nghĩa, tại sao trong hồ chứa đầu người lại có thêm một xác chết? Phải chăng tên nô tài người lại tham của hại mạng người ta? Trên công đường của bản phủ, người mau mau thành thực khai ra. Nếu có nửa lời sai quấy, bản phủ sẽ cho người biết thế nào là công đạo.

Tổng Nghĩa nghe hỏi vội dập đầu lạy, nói:

- Bẩm đại nhân, tiểu nhân cũng không dám khai man.

Rồi thuật lại chuyện sáng sớm trở dậy chôn đầu người, bị Vương Bảo nhìn thấy, sợ nó đi nói cho người khác biết nên đã dùng cán cuốc đánh chết nó. Lưu đại nhân nghe xong, trong lòng vô cùng phiền muộn.

Lưu đại nhân nghe xong, cười nhạt, nói:

- Tên tội đồ to gan này giỏi thực! Để lại từ thi đã là có tội, huống hồ người đã hại mạng người còn hành hung! Nếu bản phủ không lấy mạng người thì quốc pháp cũng chẳng dung tình.

Lưu đại nhân nói xong quay đầu lại, hạ lệnh:

- Vương Minh nghe lệnh: Mau tới nhà lao dẫn Lý Văn Hoa, Cầu Nhục Vương lên công đường xử án.

Vương Minh ứng tiếng, không dám chậm trễ, xoay mình sai bước hướng ra ngoài. Đại nhân ngồi trên công đường dặn xuống:

- Mau truyền Tôn Hưng lên công đường!

Lại sai người tới thôn Công Nghĩa trích nã Tống Bà Từ để kết thúc vụ án. Không lâu sau, mọi người đã có mặt đầy đủ, nhất tề quỳ cả dưới công đường. Lưu đại nhân ngồi trên cao nói vọng xuống:

- Lý Văn Hoa, người nghe cho rõ. Bản phủ minh oan cho người, cứu người thoát khỏi họa chém đầu. Cũng chỉ vì tri huyện huyện Cú Dung kém hiểu biết, thiếu tài năng, ép cung người. Tuy người không giết Hà thị nhưng mọi chuyện là do người gây ra. Nếu người không sai Tống Bà Từ bày quỷ kế, Hà thị đâu đến nỗi mạng vong. Tuy người thoát khỏi tội chết nhưng tội sống không thể không gánh.

Rồi dặn dò tả hữu:

- Lôi hấn xuống, đánh bốn mươi trượng cho ta.

Chỉ thấy hai hàng công sai dạ ran, có mấy tên thừa sai xông lên, chẳng nói chẳng rằng, lôi tuột Lý Văn Hoa xuống, đánh bốn mươi trượng rách da nát thịt, máu thịt toét bời. Đánh xong lại bắt quỳ trước công đường. Lưu đại nhân nói tiếp:

- Từ nay về sau phải sửa đổi, tuyệt đối không được cậy thế giàu sang làm chuyện xằng bậy. Nếu còn một lần nữa rơi vào tay ta, ta quyết bắt người máu nhuộm đỏ đầu, thân phơi ngoài nội.

Rồi dặn dò:

- Mau đi về nhà!

Lý Văn Hoa dập đầu tạ ân, lui ra ngoài. Lại nói chuyện Lưu đại nhân đưa mắt nhìn xuống, hạ lệnh nói:

- Các thừa sai nghe đây: Mau mang hình cụ ra đây!

Đám thủ hạ ứng tiếng, bước ra ngoài. Chỉ trong thoáng chốc, đám nha lại đã mang hình cụ vào, để dưới công đường. Lưu đại nhân nói:

- Tổng thị.

Tổng Bà Từ nghe gọi vội dập đầu lạy, nói:

- Có dân phụ xin hầu.

Lưu đại nhân nói:

- Người tuổi tác đã cao, còn không biết suy nghĩ, giúp kẻ ác làm chuyện càn rỡ, đến nỗi xảy ra án mạng.

Đại nhân càng nói càng tức, dặn dò tả hữu:

- Đánh Tổng Bà Từ hai mươi tát tai.

Sai nha đánh xong, thả cho về. Tổng Bà Từ về nhà.

Lúc này, Lưu đại nhân mới nhắc bút, phán:

- Cầu Nhục Vương cường dâm không thành, hại chết Hà thị, lại di họa cho kẻ khác, theo luật phải bị chém đầu. Triệu Tử Ngọc thấy đầu người, tự ý đem chôn không báo, đến nỗi Tổng Nghĩa lại hại mạng người, theo luật phải bị xung quân. Tổng Nghĩa tham tiền di chuyển thi thể, lại hại mạng người, theo luật xử trảm, quyết không khoan hồng.

Rồi để cho cha của Vương Bảo nhận xác con về, lại gọi Tôn Hưng mang đầu của Hà thị về mai táng cùng thi thể. Tôn Hưng dập đầu tạ ân, rời khỏi nha môn.

Lưu đại nhân lại cho gọi tri huyện huyện Cú Dung là Vương Thủ Thành tới, trách mắng ngay trên công đường. Lưu Đại nhân nhắc lại một lượt chuyện Lý Văn Hoa bị oan, Cầu Nhục Vương hành hung. Vương Thủ Thành dập đầu lạy, nói:

- Tệ chức bắt tài, mong đại nhân khoan dung.

Lưu đại nhân nói:

- Sau này phải lưu tâm xét việc. Lần này ta tha cho, sau còn tái phạm, nhất định sẽ lôi cả ngươi ra xử. Ngươi mau trở về nha môn.

Vương tri huyện nghe vậy, dập đầu lui ra.

Lúc này Lưu đại nhân mới hạ lệnh bãi đường, trở về thư phòng, ngồi xuống, trưng Lộc dâng trà lên, lại dâng cơm canh. Đại nhân dùng bữa xong, Trương Lộc dọn đi. Sắc trời đã tối, đèn được thắp lên. Chuyện đêm ấy không có gì đáng nói. Tối sáng sớm hôm sau, Trương Lộc mời đại nhân trở dậy rửa mặt, thay đồ. Lưu đại nhân dặn Trương Lộc truyền lệnh, nói:

- Chuẩn bị kiệu, hôm nay ta đi lễ miếu.

Trương Lộc ứng tiếng, sai bước ra ngoài, tới trước công đường, cao giọng truyền đạt lại lệnh của đại nhân rồi trở vào bẩm lại. Đại nhân gật đầu, đứng dậy bước ra ngoài. Lên tới công đường. Đám nha dịch thấy vậy không dám chậm trễ, vội khiêng một cỗ kiệu tới. Đại nhân lên kiệu. Kiệu phu khiêng kiệu đặt lên vai, nha dịch theo sau, rời khỏi nha môn.

Lưu đại nhân ngồi trên kiệu bốn người khiêng, nha dịch lớn tiếng hò hét dẹp đường. Có một cây long hồng che kiệu, bên dưới là Lưu đại nhân đang ngồi. Đại kiệu đang đi trên đường lớn, chợt nghe thấy tiếng hô vang:

- Oan uổng quá! Oan uổng quá!

Đại nhân dặn dò hạ kiệu. Kiệu phu ứng tiếng, dừng chân, đặt kiệu xuống đường. Lur đại nhân ngồi trong kiệu nói vọng ra:

- Mau truyền người kêu oan tới trước kiệu để bản phủ hỏi cho rõ.

Đám thừa sai nghe lệnh không dám chậm trễ, lập tức dẫn hai người kêu oan tới, bảo quỳ trước kiệu. Lur đại nhân ngồi trong kiệu nhìn ra, quan sát dung mạo của họ. Thấy một người tuổi độ ngoài năm mươi, người kia tuổi độ bốn mươi hơn, dung mạo không có vẻ của kẻ ngang ngược. Không biết hai người ấy xảy ra chuyện gì? Đại nhân quan sát xong, mở lời hỏi:

- Hai người các người tên họ là gì, mau kể rõ ra. Có chuyện oan khuất gì mau mau thuật lại, nếu có nửa lời gian trá, chó trách ta chẳng dung tình!

Hai người nghe hỏi vội dập đầu lạy, nói:

- Bẩm đại nhân, tiểu nhân họ Lý, tên gọi Lý Ngũ, làm nghề buôn bán chậu sành. Có một xe hàng, trông cậy vào đó để kiếm sống. Tên này họ Triệu tên gọi Triệu Nghĩa, hần va vào xe hàng của tiểu nhân khiến cả một xe chậu sành đến vỡ hết. Hàng hóa của tiểu nhân thế là vứt cả! Hết vốn làm ăn khó kiếm sống. Tiểu nhân e khó sống nốt cuộc đời. Tiểu nhân đòi hần bồi thường hần còn nổi giận, chẳng chịu nghe. Do đó hai đứa tiểu nhân mới tranh cãi, không ngờ gặp đúng lúc kiệu của đại nhân ngang qua đây. Tiểu nhân chặn kiệu tội đáng chết vạn lần, mong đại nhân mở lượng hải hà giờ cao đánh khẽ.

Nói xong một mực dập đầu lạy.

Lur đại nhân nghe anh bán chậu sành Lý Ngũ kể xong, ngồi trong kiệu nói vọng ra:

- Triệu Nghĩa, tại sao ngươi lại va vào làm đổ xe hàng của Lý Ngũ? Khiến cho chậu sành vỡ cả. Ngươi còn không chịu đến bồi, tại sao lại vậy? Mau khai cho rõ!

Triệu Nghĩa nghe hỏi, dập đầu lạy, nói:

- Bẩm đại nhân. Không phải tiểu nhân cố ý va đổ xe hàng của anh ta, mà vì có nguyên nhân của nó: Tiểu nhân gánh một gánh củi khô lên chợ bán kiếm vài trăm tiền về nhà mua gạo sống qua ngày. Tiểu nhân từ phía tây đi sang phía đông, anh hàng chậu Lý Ngũ đẩy xe từ phía đông đi sang phía tây. Khi hai người bọn tiểu nhân ngang qua nhau, chợt có một trận gió lớn nổi lên, xô bật gánh củi của tiểu nhân qua một bên, va ngay vào xe hàng của Lý Ngũ, khiến xe hàng lật nghiêng, chậu sành của anh ta vỡ cả. Lý Ngũ thấy vậy đòi tiểu nhân bồi thường cho anh ta. Bẩm đại nhân, ở nhà tiểu nhân còn một mẹ già tám mươi hai tuổi, chỉ trông cậy vào gánh củi của tiểu nhân để sống qua ngày. Mỗi ngày tiểu nhân kiếm vài trăm tiền nuôi mẹ. Đại nhân thử nghĩ xem, gánh củi của tiểu nhân tiền vốn đã hết ba trăm, nếu đền xe hàng cho anh ta, chỉ e còn chưa đủ. Hơn nữa, nếu tiểu nhân mang ba trăm tiền vốn này ra đền cho anh ta, tiểu nhân còn đâu tiền mua củi nữa. Chẳng lẽ để mẹ già của tiểu nhân phải chết đói sao?

Nói xong, nước mắt đầm đìa, dập đầu lạy mãi.

Lur đại nhân nghe hai người họ nói xong, trong lòng nghĩ thầm:

- Ta lại cứ nghĩ là phường trộm cướp, lưu manh, thì ra đều là lương dân nghèo khổ. Vụ này tuy không lớn, nhưng thực khiến bản phủ khó xử. Nếu bắt Triệu Nghĩa đền tiền vốn cho Lý Ngũ, Triệu Nghĩa đền không nổi, còn nếu không bắt Triệu Nghĩa đền cho Lý Ngũ, lại e không hợp lý.

Lur đại nhân vốn là tướng tinh hạ phàm, bụng đầy kinh luân đầu lăm mưu mẹo, tài cao chí lớn, vốn là một vị năng thần của nhà Đại Thanh. Nếu một chuyện còn con thế này còn không giải quyết nổi thì sau này làm sao thờ phụng nổi thánh chúa? Trị quốc an bang? Chỉ thấy đại nhân ngồi trong kiệu nói vọng ra:

- Sai nha, dẫn hai người này về phủ thẩm vấn.

- Dạ!

Đám công sai ứng tiếng, lập tức dẫn hai người ấy đi. Đại nhân lại hạ lệnh khởi kiệu. Kiệu phu ứng tiếng, lập tức lên đường.

Kiệu lớn vừa tới cổng phía nam, đã nghe thấy tiếng chuông từ trong miếu vọng ra liên miên bất tuyệt. Nhìn lên cửa chùa chỉ thấy đám đông dân chúng đang huyên náo. Lur đại nhân thấy vậy không hiểu đã xảy ra chuyện gì, lập tức nói với đám nha dịch, kiệu phu:

- Đám dân này hà có gì lại làm ồn ã trước cổng chùa như vậy?

Đám nha dịch nghe hỏi, trả lời, nói:

- Đại nhân không biết đấy thôi. Đó chính là Kim Hoa Thánh Mẫu chữa bệnh cho dân, bày đạo tràng thỉnh thần linh. Do đó trong chùa mới gióng chuông. Dân chúng tới đây thắp hương cầu nguyện. Nam, phụ, lão, ấu đông vô kể, họ tới đây cầu xin thánh mẫu trong chùa chữa bệnh cho.

Lur đại nhân nghe đám nha dịch nói xong, trong lòng quan thái thủ đã rõ. Chắc đây lại như đám Hồng Dương giáo, do đám yêu đạo dựng lên, giả thần giả thánh lừa bịp đám ngu dân, lừa đoạt tiền bạc, của cải, dùng lời lẽ yêu tà mê hoặc dân chúng đây. Không biết ở đây chúng bày ra những trò kỳ quái gì. Rõ ràng là một đám điều toa, độc ác. Ngay trên đường, nam, nữ bất phân chẳng còn ra thể thống. Những chuyện quái dị như nay quyết không thể dung tha. Ta nay giữ chức tri phủ, tất phải ra tay dẹp trừ hủ tục trong vùng. Lur đại nhân vào chùa thắp hương xong, lên kiệu trở về phủ, trong lòng đã sắp sẵn kế hoạch, nói:

- Nhất thiết phải làm như vậy, phải khiến người dù là thần tiên thật cũng hết linh.

Rồi lại nghĩ thầm: Trong thành Bắc Kinh cũng từng xảy ra chuyện tương tự. Ta từng tận mắt chứng kiến Cửu môn đề đốc ra cáo thị, đó là vụ án "Tiêu Hương". Lại lập đàn tràng lửa hoặc dân chúng, miệng nói: Nam nữ bất phân, thực đúng là yêu ngôn hoặc chúng. Bày ra những trò huyền hoặc quái gở. Lưu đại nhân nghĩ xong, quay đầu nhìn lại, nói với Trương Lộc:

- Mau truyền gọi mấy tên bổ khoái, bảo với họ bản phủ đang đợi bàn việc.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Công Kỳ Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: Quả phụ họ kim giả thần tham cúng phẩm

Trương Lộc nghe vậy, không dám chậm trễ, vội xoay mình bước ra ngoài. Không lâu sau hắn đã gọi vào mấy viên thừa sai. Lưu đại nhân hạ giọng dặn họ vài câu xong, nói:

- Cứ vậy mà làm. Cứ vậy mà làm!

Đám thừa sai ứng tiếng, xoay mình rời khỏi nha môn.

Lại nói chuyện trong thành Kim Lăng, trước con đường lớn phía Nam có một con ngõ nhỏ tên gọi Thụy Hoa Cảng. Trong con ngõ ấy có một quả phụ tuổi độ ba bảy, ba tám, tính tình điệu ngoa, xảo quyết chuyên giả thần giả thánh, trong nhà thờ vô số tượng sành, tượng gỗ, thần tiên, bày đầy bình hương, đồ cúng, đèn nến, hoa quả, lại có cả bệ thờ, khám thờ, rèm trướng, mõ, khánh, kinh sách, pháp khí nhiều vô số kể. Á kết bè kết đảng với đám đồng cốt, cả thầy có bốn, năm người, lại nhận hai đứa trẻ hàng xóm chừng bảy, tám tuổi làm đồ đệ, đặt tên cho chúng là Thanh Phong, Minh Nguyệt. Á quả phụ này vốn họ Kim, lại tự đặt cho mình một cái tên khác là Hồng Dương, lấy hiệu là "Kim Hoa Thánh Mẫu Nương Nương", ăn mặc vô cùng kỳ quái, suốt ngày thấp hương, đốt nến, làm bộ thành kính, ngồi thiền, hai mắt nhắm nghiền lừa đám ngu dân thấp hương khấn nguyện, hỏi bệnh ban bùa, đòi họ phải mang tiền bạc, lễ vật tới cúng cho á. Á không dạy người ta về nhà tụng kinh niệm phật mà xúi người ta tới gốc cây nọ, ngã tư kia cúng thánh cầu thần, khiến cho dân chúng Kim Lăng náo loạn cả lên.

Thực giỏi cho yêu nhân Kim quả phụ, dám lập tà giáo lừa gạt đám ngu dân. Những người tới nhà á cầu xin đều phải mang lễ vật tới tỏ chút lòng thành. Á không nhận củi, gạo, chỉ nhận tiền, nhận bạc. Trong nhà á nhang nến cháy suốt ngày, nam nữ kéo nhau tới lễ đông như hội. Kim quả phụ khoác áo bào, đội mũ tiên, tự xưng là Kim Hoa Thánh Mẫu cứu khổ diệt tai ương. Hai đứa trẻ con đứng hầu hai bên. Á dùng những lời yêu tà mê hoặc giảng đạo cho dân, tự xưng là nương nương giáng trần. Lại còn lũ đồng cốt giúp kẻ ác làm càn, lừa nào lừa nấy tranh nhau tuyên truyền "Bồ Tát xuống cứu người". Hàng ngày, người kéo tới ngõ Thụy Hoa đông như bầy kiến, chỉ biết mê muội thấp hương cầu khẩn. Lũ đồng cốt ban ngày làm bộ chay tịnh chỉ ăn đậu phụ, rau xanh, tỏi xuống, gà, vịt, thịt, cá chúng ăn no kênh. Chẳng riêng gì "Bồ Tát" làm xằng, đám đồng cốt lừa nào cũng có tình nhân. Tạm gác chuyện của chúng sang một bên, giờ ta lại nói tới chuyện hai viên công sai. Hai người bọn họ sai bước đi, vượt đường ngang, ngõ tắt nhanh như tên bắn. Vương Minh vừa đi, vừa nói:

- Trần đại ca!

Gọi liền mấy câu, xong nói:

- Theo đệ thấy, vị Lưu tri phủ này tướng mạo tầm thường nhưng tài học uyên thâm, không sợ quan trên, tài cao chí lớn ít vạ người. Giả dạng thầy bói bắt Từ Ngủ, lại thêm cả Tham Kim Đầu Giang Nhị. Ông ta lại kết thúc vụ án mạng tại cửa Bắc huyện Thượng Nguyên, lại cải trang làm đạo nhân vân du đi vi hành điều tra vụ Bạch thị, minh oan cho thương nhân họ Lý. Cải trang làm Thành hoàng dọa nạt cô, lấy được khẩu cung, nắm rõ với tuần phủ Cao đại nhân. Chỉ là nỗi oan của tôi chẳng biết kể với ai. Xem chút nữa then cửa lấy cả mạng của đệ. Hôm nay lại sai hai ta đi làm việc, ta phải hết sức cẩn thận mới được.

Trần Đại Dũng trả lời, nói:

- Phải lắm. Quan cần thanh liêm, nha dịch phải cần cù.

Hai người bọn họ vừa đi vừa nói chuyện, ngẩng đầu nhìn lên đã thấy hèm Thụy Hoa hiện ra trước mắt.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, chợt ngẩng đầu lên, đã thấy hèm Thụy Hoa ở ngay trước mặt. Họ tới trước cửa nhà quả phụ họ Kim. Lờ Lưu đại nhân dặn dò, họ không thể làm trái được đành phải theo đó mà làm. Hai người không phải dụng tâm. Đây vốn là chốn thánh đường thấp hương thì cúng, cũng giống như vào chùa, miếu vậy nên họ tiến thẳng vào trong.

Hôm ấy nơi này thực yên tĩnh, chỉ có mấy mũ đồng cốt đang ngồi trong gian nhà thờ. Thấy hai viên thừa sai tiến vào, chúng vội làm bộ hướng lên bàn thờ lễ thần lễ tiên. Hai viên thừa sai cũng vào thấp hương lễ. Lũ đạo bà vội vã đứng cả dậy, mời họ ngồi.

Hai viên thừa sai thấp hương lễ xong, ngẩng đầu đưa mắt quan sát. Chỉ thấy khắp phòng bày la liệt tượng Phật, thánh, thần, tiên. Còn có hai đồng nữ đứng hai bên, chính giữa là Kim Hoa Thánh Mẫu đang ngồi. Mụ ta đầu đội mũ thánh, mình khoác áo bào khảm lông lân, trông không khác gì Quan Thế

âm Bồ Tát hạ phẩm. Hai viên thừa sai cố ý quỳ lạy nương nương, nói:

- Hai chúng con tới lễ Thánh Mẫu, cũng là có chuyện muốn phiền Người. Mời nương nương đi khám bệnh cho một người. Dám xin Thánh Mẫu mở lòng từ bi rời giả đi cho một chuyến. Chữa khỏi bệnh, nguyện cúng hương đăng lễ vật.

Lũ đạo bà nghe vậy không ai hé răng nói câu nào. Chỉ thấy Thánh Mẫu Nương Nương hé mắt nhìn xuống. Thấy hai người quỳ dưới ban thờ ăn mặc đều gấm vóc lụa là, đều đội mũ có viên, chân đi giày nhẹ đế mỏng. Nghe họ nói mời đi chữa bệnh, lại thấy nói chữa khỏi bệnh sẽ được hậu tạ. Kim quả phụ cố ý mở to đôi mắt, chậm rãi đứng hắng, nói:

- Hai vị thiện nhân tới mời ta, không biết phải đi tận đâu xem bệnh?

Hai viên thừa sai luôn miệng gọi "Thánh Mẫu", nói:

- Lão gia nhà con đột nhiên bị bệnh, hơn một tháng nay ốm ly bì, do đó sai hai đứa chúng con tới đây thấp nhang thỉnh cầu thánh mẫu.

Kim quả phụ nghe xong, nói:

- Dễ thôi. Hai người bọn người ngày mai thuê một cỗ kiệu tới đây ta sẽ đi một chuyến.

Hai viên thừa sai nghe vậy, nói:

- Nếu vậy, hai đứa chúng con ngày mai lại tới lễ thánh mẫu.

Hai viên thừa sai tạ từ Kim quả phụ, rời khỏi tiền đường, trở về phủ. Tiến vào thư phòng, bẩm rõ lại với đại nhân. Đại nhân gật đầu, lại dặn dò, nói:

- Hai người các người hãy làm thế này, thế này...

Hai người ứng tiếng, chia nhau ra thi hành. Lại nói chuyện Lưu tri phủ dùng bữa tối trong thư phòng. Dùng xong bữa, sắc trời đã tối. Chuyện đêm ấy không có gì đáng nói. Sáng sớm hôm sau, Trương Lộc mời đại nhân trở dậy rửa mặt dùng trà.

Lại nói chuyện bọn Trần Đại Dũng, Vương Minh, sáng sớm hôm sau quả nhiên thuê một cỗ kiệu tới thần đường nhà quả phụ họ Kim. Hai vị thừa sai vào lễ xong, nói:

- Hai đứa bọn con tuân theo lời chỉ dạy của Thánh Mẫu, hôm nay mang tới một cỗ kiệu, hiện đang đợi hầu bên ngoài kia. Mong nương nương sớm rời thánh giá.

Kim quả phụ hôm ấy đứng gặp phải ngày chó lợn, nghe hai vị thừa sai nói vậy, ả vẫn tin là thực, cố tình làm bộ vén cao tấm áo bào viền kim tuyến, xuống khỏi bệ thờ, ngồi lên kiệu thả rèm kiệu xuống, ngồi vào trong, bộ dạng vô cùng ngênh ngang, tự đắc. Hai đứa đồng nữ theo hầu hai bên cỗ kiệu, lại có lũ đồng cốt theo hầu, phía sau. Chúng sai người mang theo trống, kinh, tượng thần v. v... Không lâu sau đã tới cửa sau nha môn tri phủ. Đầu tiên chúng gióng trống, bày tượng thần, kinh sách tại thư phòng, sau đó leo tót lên cao ngai, bày lên đó những thứ đồ cúng như mỡ, chuông, kinh sách, đồ cúng để chuẩn bị nghênh đón nương nương. Một lũ đạo bà ngồi trong thư phòng nghiêng nghiêng ngửa ngửa. Chuyện chẳng có gì đáng nói.

Lại nói chuyện Kiến Hoa nương nương xuống kiệu, hai đứa đồng nữ theo hầu. Tên người hầu trương Lộc vốn đã sắp sẵn bày rập, chỉ đợi như Kim quả phụ vào chỗ sắp bày. Lại nói chuyện đại nhân ngồi trên giường, hai mắt khép hờ, chẳng nói chẳng rằng.

Quý vị độc giả hẳn còn nhớ, Lưu đại nhân tới đây nhậm chức không hề mang theo gia quyến, chỉ có một mình gia nhân Trương Lộc theo hầu.

Lại nói chuyện quả phụ họ Kim cùng lũ đạo bà tiến vào nha môn theo lối cửa sau. Chúng đâu biết rằng đó là nha môn tri phủ Giang Ninh của Lưu gì? Quả phụ họ Kim thấy Lưu đại nhân đang ngồi trên giường, lập tức mở miệng hỏi ngay:

- Các bà ở đâu cả?

Trương Lộc lập tức trả lời, nói:

- Bà lớn, bà nhỏ nhà đệ tử được người ta mời đi chơi cả.

Chắc một lúc nữa sẽ về. Mời nương nương dùng chén trà, để đệ tử đi thấp hương, chuẩn bị. Các vị bà đạo đang đợi ngoài thư phòng.

Lại nói chuyện Lưu đại nhân lúc này chợt mở choàng mắt ra, quan sát xem quả phụ họ Kim ăn vận ra sao.

Lưu đại nhân ngồi trên giường dõi mắt quan sát, đánh giá hình dung của Kim quả phụ. Chỉ thấy ả đầu đội mũ, mình mặc áo bào, ăn vận thực khác hẳn người phẩm. Mụ ta tuổi độ bốn mươi, mày rậm, mắt to, thân hình phốp pháp, tự xưng:

- Đã mời ta tới đây trị bệnh, lúc nữa thôi, Bồ Tát nhất định sẽ nói với ta. Bệnh tình nặng, nhẹ không đáng ngại, ta tất có phép tiên chữa lành.

Nói xong xoay mình bước ra ngoài, bộ dạng uốn éo, lắc lư. ả chậm chậm bỏ ra ngoài, tới thư phòng, ngồi vào vị trí chính giữa. Trương Lộc vội tiến lên, nói:

- Bẩm thánh mẫu, bệnh tình của lão gia nhà con quả thực nặng nề, mong nương nương mở lòng từ bi thương xót cho.

Kim Hoa Thánh Mẫu nghe Trương Lộc nói vậy, ả liền đằng hắng lấy giọng, nói:

- Ngươi chớ lo. Đợi ta dâng hương xem nguyên nhân tại làm sao. Hôi Bò Tát xem ông ta mắc bệnh gì tất sẽ biết ngay thôi.

Rồi lại hỏi Trương Lộc:

- Ngươi là gì của ông ta? Mau nói cho ta biết.

Trương Lộc trả lời, nói:

- Thánh mẫu hỏi con ư? Ông ta chính là chủ nhân của con.

Kim Hoa Thánh Mẫu nghe vậy lại nói:

- Mau đi mua đồ cúng về đây.

Trương Lộc nói:

- Không biết thánh mẫu cần mua những gì.

Kim quả phụ nói:

- Cần nhiều lắm. Nghe ta dặn đây.

Kim Hoa Thánh Mẫu nói với Trương Lộc:

- Ngươi là người lo liệu mọi việc trong nhà này, mọi chuyện ta phải giao phó với ngươi thôi.

Trương Lộc nói:

- Đương nhiên. Xin thánh mẫu hãy dặn dò những thứ cần mua để đệ tử còn đi cho sớm.

Kim quả phụ nghe vậy, bắt giác mừng thầm.

- Hôm nay ta gặp được thẳng đàn! Lẽ nào ta lại nhẹ tay với các ngươi? Muốn kiếm thêm của hấn vài đồng mạng về nhà cũng tốt.

Kim quả phụ nghĩ xong, đưa mắt nhìn Trương Lộc, nói:

- Gia nhân, nghe ta nói những thứ cần mua đây.

Kim quả phụ dương dương tự đắc, bộ dạng rất khó coi. Quả là thánh nhân hạ phẩm trần cũng chỉ có hai con mắt, hàng ngày vẫn phải ăn uống, tiêu tiền như ai. Chỉ thấy ả nói:

- Mau đi mua đồ cúng để ta còn làm lễ dâng hương. Chỉ cần mua bốn món chay, bốn món mặn. Bốn món chay để nương nương dùng, bốn món mặn để cúng thần tiên phong Bạch Mã. Món mặn gồm gà trống, cá tươi, thịt lợn, dê, chó. Món chay gồm mộc nhĩ, nấm hương và mì sợi. Ngoài ra còn cần hai trăm chiếc bánh bao để cúng thần, một đỉnh bạc, một đỉnh vàng mỗi đỉnh mười lạng. Để ta gióng trống thần tấu lên Bò Tát, cầu cho chủ nhân ngươi tai qua nạn khỏi. Những thứ ta dặn nếu thiếu một món nào khiến tiên phong Bạch Mã nổi giận, nó sẽ lấy mạng các ngươi. Rồi còn làm cho bệnh tình chủ ngươi ngày thêm nặng muốn sống không được, muốn chết không xong. Còn cần một người nữa quý dâng hương để ta còn nổi trống lên đồng.

Kim quả phụ có nằm mơ cũng không ngờ người bệnh chính là tri phủ. Ông ta quan hàm tứ phẩm phụng mệnh đi chặn dất dân chúng nên muốn đòi cống phẩm nhiều hơn một chút.

Trương Lộc nghe Kim quả phụ liệt kê xong những thứ cần mua, biết rõ ả đang vơ vĩnh, bắt giác chửi thầm:

- Giỏi cho mẹ già nuôi trai không biết xấu hổ. Nếu nói về những thứ mẹ đòi mua cùng vàng, bạc đều không khó. Chỉ có điều là: Để rơi vào tay ngươi là điều tuyệt đối không thể. Giờ ta lừa mẹ là không có đồng nào, trên mẹ già Hồng Dương này một trận xem sao!

Trương Lộc nghĩ xong, giả đồ nói:

- Nương nương, quả thực nhà tôi không đủ tiền để mua những thứ trên. Lúc này người bệnh muốn ăn kẹo còn không đủ tiền mà mua, đào đâu ra mười lạng bạc với một đỉnh vàng đây? Nếu Bò Tát giáng họa, chúng tôi cũng chỉ còn biết tuân theo mệnh trời mà thôi. Hơn nữa, cần người bệnh quý lễ dâng hương, người bệnh đứng lên còn không nổi nữa là. Thôi thì để con quý thay ông ta vậy.

Trương Lộc làm bộ hết sạch cả tiền.

Kim Hoa Thánh Mẫu và lũ đồng cốt nghe vậy, thực chẳng khác gì lũ gà mắc mưa, cùng nhau tặc lưỡi. Tới lúc này, chúng lại không thể dễ dàng rời đi

nữa. Thực khó xử vô cùng. Cả bọn còn đang lúng túng, chợt thấy một cụ đạo bà bước tới trước mặt Kim quả phụ, đứng lại. Chưa nói năng gì, đôi mắt lộn xộn của cụ đã nháy lia lịa, nói:

- Nương nương đã vất vả tới đây. Giờ họ không khá giả gì, thôi đành, bảo họ mang ra đây nghìn đồng tiền, dấn treo hai bên coi như đồ cúng, quần gia quỹ thay cũng được. Cầu xin nương nương mở lòng từ bi, cứu tính mạng cho chủ nhân nhà hân.

Kim quả phụ được mẻ mừng hột, tức đến cắn dập cả đầu lưỡi. Đáng đời cho lũ đạo bà theo tới đây để được trận đối nhó dòi. Trương Lộc vội lấy ra một xâu tiền, nói:

- Đây là tiền đệ tử phải mang quần áo đi cầm cố mới có được. Chủ nhân con đi không nổi, bảo con ra đây quỹ dâng hương thay.

Lũ đồng cốt vội vàng chầm hương, thấp nển, dựng hai chiếc trống hai bên. Không phải nói lũ đạo bà giả thần giả thánh, chỉ nói tới quả phụ họ Kim. Ả bỏ mũ xuống, cởi áo bào ra, mặc quần áo vải gai ngồi lên bệ thờ. Trong tay cũng cầm một chiếc trống. Chỉ thấy ả lăm bằm trong miệng liên hồi, hết đứng lên rồi lại ngồi xuống, trông hết như một con cừu vậy. Khắp trong phòng, người chạy, người nhảy, người quỳ lạy, giọng trống khua chuông lạy khắp tứ phương. Trương Lộc quý tại đó thấy khung cảnh thật tức cười. Lại nói chuyện Kim Hoa nương nương, nhắm mắt ngồi xếp bằng tay lăn tràng hạt, tay cầm dùi trống gõ tung tung. Náo loạn lên ba, bốn chấp liến, ả lại giờ trò nhập thánh. Dừng lời yêu tà mê hoặc chúng nhân, nói:

- Thần tướng hạ đàn tràng.

Lại nói:

- Bệnh nhân có con trai không?

Trương Lộc trả lời ngay:

- Không có.

Thần nhân lại nói:

- Bị bệnh đã bao lâu? Sao không thấp hương, cũng không cầu khẩn? Không chịu bỏ tiền ra lại muốn khỏi bệnh, đúng là chuyện hoang đường.

Kim quả phụ nói ra những lời này, thực khiến Trương Lộc buồn cười đến phát điên.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Công Kỳ Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: Yêu phụ hồng dương giáo hiện nguyên hình

Lại nói chuyện Kim Hoa Nương Nương nói:

- Thánh ta khó lòng giữ được bình an cho chủ người.

Trương Lộc nói:

- Thực sự không đủ tiền mua đồ cúng. Bẩm Bò Tát.

Thần nhân lại nói:

- Nếu vậy hãy dâng thêm một xâu tiền nữa, ta sẽ cầu thần giải trừ tai ương cho.

Trương Lộc nói:

- Nương nương. Xâu tiền vừa rồi đệ tử phải mang áo quần đi cầm mới có được! Nếu cần thêm một xâu nữa, thực sự không có. Đợi sau khi chữa khỏi bệnh cho chủ nhân của đệ tử sẽ xin cúng.

Thánh nhân lại nói:

- Khi có chuyện mới tới ôm chân Phật. Khi không việc một nén nhang cũng chẳng dâng. Người đã nói không có tiền, thánh ta còn ở lại đây làm gì nữa?

Vừa nói chuyện vừa giọng trống liên hồi, miệng đọc vang mấy câu rất văn vẻ. Trương Lộc nghe xong, nghĩ thầm:

- Chỉ lúc nữa thôi người sẽ phải hiện nguyên hình.

Trương Lộc và Kim quả phụ người này một câu, người kia một câu, nói chuyện với nhau hết nửa ngày trời. Mụ đạo bà thấy không thể bóp nặn thêm được gì, trong lòng nghĩ thầm: "Sao ta không nói vài lời xui rủi dọa hấn? Thứ nhất là giải cái hạn trong lòng, hai là tạo cơ để mọi người bỏ về!". Quả phụ họ Kim nghĩ xong, chủ ý đã quyết, nói:

- Thánh ta có một bài thiện ca khuyên các người như sau, - rồi tay gióng trống, miệng ngâm nga - Nhất thỉnh đông phương giáp ất mộc, Nhị thỉnh Nam phương hỏa, bính, đinh, Tam thỉnh trung ương mậu, kị, thổ, Tứ thỉnh canh, tân canh hư thành, Ngũ thỉnh Bắc phương nhâm, quý, thủy; Lục thỉnh gia đường chúng tổ tông; Châm hương thấp nến, các người hãy nghe ta nói cho rõ đây: Con người ta, ăn uống hỗn tạp tất sinh bệnh. Đánh nhau gây chuyện thực lắm lời. Dưới đáy nồi mới có lỗ thủng. Trời giáng mưa xuống đất đầy nước. Kẻ mù vốn chẳng có mắt tinh. Nếu như cha mẹ lâm tật bệnh, không lo thuốc thang, chẳng chịu bỏ tiền. Chỉ e sau dăm bảy ngày ăn cơm nhạt, tính mệnh đi tong lẽ đương nhiên. Vũng nước trên đất tất nhiều bùn. Giẫm vào trong ngã lẽ đương nhiên. Châm lửa đốt củi, đốt đồng cỏ, cũng cho ánh sáng khác gì đèn. Có kẻ ăn chay tới lúc già nhưng đêm lại lò mò thịt cá. Cả đời đối rét uống nước lạnh, khi chết lại chôn trong hầm lửa. Thấy con người ta đứng bên giếng, đưa tay đẩy xuống rồi bỏ chạy. Người ta mạnh hơn thì mình chạy, uống vào vài chén giờ thói cơn đồ. Những ân đức này cần phải có, luôn luôn ghi nhớ và tuân theo. Nếu như làm theo lời của ta, hàng năm sẽ được sống an nhàn, không có tiền cũng đừng hỏi bệnh, thần Phật chẳng sức đâu mà lo. Dặn dò, dừng trống, thổi tắt đèn, ta trở về chốn thiên đình đây.

Kim quả phụ đọc xong, ngồi ngầy người trên ghế. Từ bên ngoài có mấy tên công sai bước vào, trên tay mỗi người đều cầm theo còng khóa. Họ chẳng nói chẳng rằng, bắt hết lũ đồng cốt lại xích sắt khóa loảng xoảng, tròng luôn vào cổ mụ đạo bà. Chỉ thấy ả cùng lũ đồng cốt, đứa nào đứa nấy sợ mất mật, ngẩng mặt nhìn lên thấy đám công sai. Bất giác, chúng cảm thấy một luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng. Đám thừa sai nói:

- Chớ nên ngồi ngầy cả ra đây. Thủ đài lão gia hiện đang đợi các người đó.

Sau câu nói của đám thừa sai, lũ đồng cốt mới giật mình bừng tỉnh. Đứa nào đứa nấy lúc này mới hiểu trong bụng nghĩ thầm: "Không ổn rồi! Thì ra là công sai của nha môn tri phủ".

Lại thấy đám công sai quát lớn:

- Lũ đạo đồng này! Các người chớ mong đại gia tha tội cho. Các người chỉ gọi giả thần giả thánh. Thực chất chẳng có khả năng gì. Hãy ngoan ngoãn theo bọn ta đi thôi.

Quả phụ họ Kim nói:

- Xin hỏi các vị là công sai của nha môn nào?

Đám thừa sai nói:

- Các người vẫn còn ngủ mê đấy à? Đây chính là nha môn tri phủ Giang Ninh của Lưu đại nhân. Tam bản bồ khoái nói xong, lập tức lôi lũ đồng cốt cùng Kim Hoa Thánh Mẫu lên công đường.

Lại nói chuyện Lưu đại nhân giả đồ bị bệnh, ngồi trên giường, thấy Trương Lộc dẫn Kim Hoa nương nương vào, Lưu đại nhân cũng không nói không rằng, chỉ dùng mắt quan sát, trong lòng lập tức hiểu ngay, dẫn Trương Lộc dẫn ả vào thư phòng. Quả phụ họ Kim thấy Lưu đại nhân ngồi trên giường, nghĩ ông ta là một người bệnh nên làm bộ làm tịch, muốn kiểm thêm vài lượng bạc, lừa lấy chút đồ ăn. Chẳng ngờ đã không được xu nào. Chúng có năm mộng cũng không thể biết đây là nha môn của Lưu đại nhân. Tại sao ả lại không biết? Nguyên do là vì đâu? Bởi vì chúng là bọn tà môn, là tà môn tất chúng không thể biết được. Lại nói chuyện Lưu đại nhân bảo lũ đồng cốt ra thư phòng cúng lễ, còn ngài trong phòng ngủ nghĩ thầm: "Lũ yêu phụ, điều dân làm bại hoại phong tục, thực đáng giận!". Rồi trở mình đứng dậy, xuống khỏi giường, len lén bước tới bên ngoài cửa thư phòng, ghé mắt nhòm vào trong, thấy lũ đồng cốt làm bộ làm tịch, lại thấy Kim Hoa nương nương giả bộ thánh nhập tay gỗ trống, miệng nói lảng nhảng. Đại nhân thấy vậy vừa buồn cười lại vừa tức giận, lập tức trở lên công đường, ngồi xuống. Đám nha dịch đã đứng hầu sẵn hai bên, Lưu đại nhân liền lệnh cho công sai tới thư phòng bắt hết lũ đồng cốt giải lên công đường. Một mặt sai người tới nhà quả phụ họ Kim tại ngõ Thúy Hoa chuyển hết tượng thần tượng thánh ở đó tới thờ tại các chùa miếu khác.

Lại nói chuyện lũ đồng cốt bị giải lên công đường, công sai hò hét thẳng đường, chúng sợ đến nỗi run cầm cập, vội nằm bò cả xuống. Lưu đại nhân ngồi trên can nói:

- Trong đám các người kẻ nào đứng đầu? Đứa nào tự xưng là Thánh Mẫu giáng trần?

Quả phụ họ Kim luôn miệng gọi "lão gia", nói:

- Là tiểu phụ. Chẳng qua chỉ là cứu nhân độ thế, cầu thần thờ cúng đốt hương đèn, cầu cho người người được bình an, khỏe mạnh mà thôi. Tiểu phụ thờ tượng thần là để cho người ta nhìn vào mà kính nể, chớ nên nhục mạ thánh thần. Tiểu phụ là quả phụ, thân thể trong sạch, do đó, trong bình hương không khi nào khói nhang đứt đoạn. Luôn có số thiện nam tín nữ tới cầu nguyện chẳng qua là họ muốn tỏ chút lòng thành mà thôi. Cái tên "Kim Hoa Thánh Mẫu" chính là phật hiệu của tiểu phụ, không có liên can gì tới tiểu phụ cả. Mong lão gia thấu tình đạt lý. Những lời khai trên của tiểu phụ không có câu nào là giả cả.

Lưu đại nhân nghe ả nói xong, khề nờ nụ cười, nói:

- Yêu phụ miệng lưỡi quanh co thực khó lường! Thấp hương cầu khẩn ta không nói tới, cứu người, trị bệnh là lẽ đương nhiên. Nhưng trong nhà người đâu phải là chùa, miếu, tại sao lại thờ cúng tượng thần? Người tuy là quả phụ nhưng chưa phải là già, lại tiếp đón cả nam, nữ vào nhà, thực là trái đạo lý. Người càng không nên giả làm thần thánh, kết bè kết đảng lập nên giáo phái "Bạch Tiên". Giả thần giả thánh lừa dối người đời, đây là tội không thể tha được. Người bày trò lừa đảo khiến đám ngu dân kéo tới lễ đông như ong kiến, rõ ràng là người tung tin nhằm làm bại hoại luân thường.

Đại nhân càng nói càng nổi giận, giận đến nổi đập bàn ầm ầm, hai mắt tròn tròn.

Lưu đại nhân trên công đường càng nói càng tức giận, đập bàn, quát lớn:

- Ngươi đâu! Lôi mụ yêu phụ này xuống, đánh hai mươi trượng cho ta.

Đám công sai vội vàng ứng tiếng, xô lên. Bốn, năm người đề quả phụ họ Kim xuống, dùng cây quạt che ngang mặt quan phủ rồi mới lột bỏ quần của quả phụ họ Kim ra, tay vung cao hình trượng, đánh đủ hai mươi gậy. Chỉ thấy ả kêu cha kêu mẹ theo từng nhát quát, đánh đến vãi cả cứt, đái ra nền. Khắp công đường, mùi hôi thối bốc lên nồng nặc, khó ngửi vô cùng.

Quý vị độc giả hẳn không rõ: Quan các vùng khi đánh phụ nữ hễ là phụ nữ trong dân đều phải lột bỏ quần ra để đánh. Còn nếu đánh các bà già thì mới đề cả quần. Nhưng luôn có một chiếc quạt che ngang mặt quan phủ, không để ông ta nhìn. Sau khi đánh xong, cả quạt che mặt lẫn hình trượng đều bị vứt bỏ, thay bằng thứ mới. Đó chính là quy tắc nhà quan. Ở đây tôi đã nói rõ, giờ xin trở lại câu chuyện.

Đánh xong quả phụ họ Kim, đám công sai lại lần lượt lôi từng mụ đồng cốt khác xuống, mỗi đứa hai mươi trượng không thiếu một roi. Lưu đại nhân dằn dò, nói:

- Giam lũ yêu nhân này vào ngục!

Thuộc hạ dạ rân, lập tức tổng chúng xuống nhà ngục. Lưu đại nhân liền viết công văn gửi sang phủ tổng đốc, một mặt viết cáo thị cấm chi tà giáo. Cáo thị cấm tà giáo như sau:

"Giang Ninh phủ chính đường gia nhất cấp kỷ lục ngũ thứ Lưu vi hiểu dụ sự: Lệnh cho toàn quận Kim Lăng, vật thịnh dân an, trời ban phúc ảm, hiểu rõ lễ nghĩa, thực là quê hương của gạo và cá là đất giàu lễ nghĩa. Nay có ả yêu phụ vô tri dám lập giáo phái, tự xưng là "Kim Hoa Thánh Mẫu", giả thần giả thánh, làm loạn lòng người, khiến cho dân chúng bất an. Nếu không cấm đi, tất sinh họa ác, e gây nên tai nghiệt cho dân chúng không nhỏ. Vì vậy, ta ban dụ này cho dân chúng rõ, để các vùng yên ổn làm ăn. Đặc thị".

Bên dưới ghi rõ ngày, tháng, năm rồi sai đi dán khắp nơi.

Lưu đại nhân xử xong vụ này rồi mới sai gọi hai người chặn kiệu kêu oan vào. Thuộc hạ ứng tiếng. Chỉ trong chớp mắt, anh bán chấu sành Lý Ngũ và anh bán củi khô Triệu Nghĩa tiến vào, quỳ dưới công đường. Lưu đại nhân hỏi lại một lượt, hai người lần lượt khai ra đầu đuôi vụ việc. Lưu Đại nhân nghe xong, trong lòng chợt thấy khó xử.

Lưu đại nhân nghĩ thầm: Muốn bắt Triệu Nghĩa đền cho Lý Ngũ, nhưng cả hai đều là người nghèo khổ. Hơn nữa, một gánh củi khô ba trăm tiền còn phải nuôi sống cả mẹ già. Nếu bắt hắn đền cho Lý Ngũ, Triệu Nghĩa lấy gì để làm ăn? Nếu xử hắn không đền cho Lý Ngũ, hoàn cảnh của tên bán chấu sành cũng đáng thương. Bản phủ biết phải xử trí vụ này ra sao đây? Nếu ta bỏ ra hai xâu tiền cho họ, chỉ e đám dân đen sau khi biết chuyện sẽ chê cười. Lưu đại nhân lúng túng hồi lâu, đôi lông mày chợt nhíu lại, nảy ngay ra một kế, liền nói:

- Ta làm như vậy, tất hai người bọn họ vui mừng.

Lưu đại nhân nghĩ xong, sắc mặt trở nên tươi tỉnh, nói:

- Các người chớ nên sốt ruột, bản phủ sẽ xét xử thật công bằng.

Rồi gọi Triệu Nghĩa:

- Ngươi mau qua hàng lầu bên kia mua bốn lượng rượu về đây cho ta, coi như tạ tội với Lý Ngũ, đôi bên hòa giải với nhau.

Triệu Nghĩa nghe vậy, trong lòng hớn hờ, vội xoay mình chạy đi ngay. Xuống khỏi bậc thềm, hướng mắt nhìn quanh, quả nhiên thấy một hàng lầu nằm lại phía Bắc con đường. Trước cửa quán có một lá tửu kỳ tung bay phấp phới. Triệu Nghĩa thấy vậy không dám trễ nải, vội vàng tới đó. Vào quán, mua bốn lượng rượu rồi chạy một mạch về nhà môn. Lên trên công đường quỳ xuống, nói:

- Bẩm đại nhân, tiểu nhân đã mua rượu về đây.

Lưu đại nhân ngồi trên công đường, nói:

- Triệu Nghĩa, ngươi mua bao nhiêu rượu? Để bản phủ còn trả tiền cho ngươi.

Triệu Nghĩa trả lời, nói:

- Bốn lượng. Trước mặt đại nhân, tiểu nhân không dám nói sai.

Đại nhân nghe vậy, nói:

- Triệu Nghĩa, nghe ta nói đây.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Công Kỳ Án* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 60: Con nhà quyền quý khinh dân hoành hành bá đạo

Lưu đại nhân nói:

- Triệu Nghĩa!
- Có, tiểu nhân xin đợi lệnh đại nhân.

Lưu đại nhân nói:

- Tuy bản phủ trả tiền thay cho người, nhưng người nói trong bầu có bốn lượng rượu, bản phủ không tin. Ta sao biết rằng người đi mua bao nhiêu rượu? Nhất thiết bản phủ phải kiểm tra ngay tại đây.

Triệu Nghĩa nghe Lưu đại nhân nói vậy, vội vàng tiến lên, dập đầu lạy, nói:

- Nếu đại nhân không tin, xin mời cứ việc thử. Tiểu nhân không làm điều sai quấy, không sợ bất cứ sự việc gì.

Lưu đại nhân quay đầu lại, nói:

- Trương Lộc!
- Có tiểu nhân xin đợi lệnh của đại nhân.

Đại nhân nói:

- Mau mang một cái cân ra đây cho ta!

Trương Lộc vội vàng đi vào nhà trong, không lâu sau đã mang ra một cái cân, lên tới công đường, quỳ xuống một bên, nói:

- Bẩm đại nhân, tiểu nhân đã mang cân tới.

Lưu đại nhân nói:

- Người hãy cân lại bình rượu kia xem có đủ bốn lượng hay không? Trương Lộc ứng tiếng, đứng dậy, đỡ lấy bình rượu trên tay Triệu Nghĩa, đặt lên cân để cân. Sau đó lại đổ rượu ra bát để cân bình không rồi mới bầm với Lưu đại nhân:
- Bẩm đại nhân, số rượu này không đủ bốn lượng, chỉ có ba lượng bốn tiền thôi.

Lưu đại nhân nghe vậy, khề nờ nụ cười, nói:

- Triệu Nghĩa, ta đã nói là không đủ, quả nhiên không đủ thật. Tại sao người chỉ mua có ba lượng bốn tiền rượu mà về nói với bản phủ rằng người mua bốn lượng rượu? Dám dối gạt ta, người đáng phải bị đánh mười trượng!

Triệu Nghĩa nghe Lưu đại nhân nói vậy, vội vàng quỳ xuống, nói:

- Xin đại nhân hãy dung tình cho tiểu nhân được bầm!

Chỉ thấy Triệu Nghĩa quỳ xuống dập đầu lạy, nói:

- Bẩm đại nhân, xin hãy cho tiểu nhân được bầm lại. Tiểu nhân cho dù ăn mật hùm, gan báo cũng không dám dối gạt đại nhân. Số rượu trong bình quả thực tiểu nhân đã mua đủ bốn lượng. Nếu không tin, đại nhân hãy cho người tới quán bán rượu để hỏi sẽ rõ.

Đại nhân nghe vậy vội gọi Vương Minh tới dặn dò, nói:

- Người hãy mau đi, gọi chủ quán rượu đến đây. Bản phủ sẽ đợi hấn ta trên công đường, bảo hấn phải tới công đường ngay.

Wương Minh ứng tiếng, không chút chậm trễ, vội vàng sải bước, quay mình đi ngay. Không lâu sau đã dẫn theo chủ quán rượu vào. Lão chủ quán rượu vội vàng quỳ sụp xuống trước công đường. Vương Minh bàn giao lại nhiệm vụ xong lại đứng sang một bên. Đại nhân ngồi trên công đường nói vọng xuống:

- Người họ gì, tên chi, người vùng nào?

Lão chủ quán rượu nghe hỏi vội dập đầu lạy, nói:

- Bẩm đại nhân, tiểu nhân họ Trương, tên gọi Trương Tất, vốn người Thái Nguyên tỉnh Sơn Đông.

Lưu đại nhân nói:

- Trương Tất, hãy nghe ta nói đây: Người đã phải rời xa gia đình đi ra ngoài làm ăn, đúng ra người phải biết giữ đạo trời, biết giữ lương tâm mới phải. Trên đời này tiền vàng tuy quý thật, nhưng thật thà, ngay thẳng vẫn phải biết giữ lấy. Khi nãy ta sai Triệu Nghĩa đi mua rượu, tiền hắn đưa cho người không thiếu một xu. Vậy tại sao người chỉ đóng hơn ba lượng rượu rồi tính thành bốn lượng? Buôn gian bán lận như vậy sao cho phải với lòng mình? Trên công đường của bản phủ người phải mau khai ra cho thật, nếu có nửa lời dối trá, chớ trách bản phủ sẽ đánh gãy chân người. Nếu người còn không tin, bình rượu đi mua về hãy còn trên công đường đây, cả rượu cả cân vẫn còn tại đó.

Lão chủ quán rượu nghe vậy vội vã dập đầu lạy, luôn miệng gọi "đại nhân", nói:

- Tất cả đều do tiểu nhân nhất thời lú lẫn, cân lượng không đủ là điều có thật

Lưu đại nhân nghe hắn nói xong, khẽ nở nụ cười, nói vọng xuống:

- Trương Tất.

- Có tiểu nhân xin đợi lệnh.

Lưu đại nhân nói:

- Người đã phạm lỗi, giờ người chịu đánh hay chịu phạt?

Lão chủ quán rượu nghe hỏi, vội vàng dập đầu lạy, nói:

- Bẩm đại nhân, thế nào là chịu đánh, thế nào là chịu phạt? Cầu xin đại nhân nói ra cho rõ để tiểu nhân còn chọn lựa.

Lưu đại nhân nói:

- Nếu chịu đánh, ta sẽ phải đánh người bốn mươi trượng, đóng gông bắt bêu ngoài ngã tư một tháng, trước khi tháo gông còn phạt đánh thêm bốn mươi trượng nữa, Còn nếu như người chịu phạt, phạt người mười lạng bạc để còn giúp cho người nghèo. Hai hình phạt đều đã nói rõ ra rồi, không biết người chịu phạt hay chịu đánh? Nói mau!

Lão chủ quán luôn nói:

- Bẩm đại nhân, tiểu nhân nguyện nộp phạt mười lạng bạc, không muốn chịu đánh.

Lưu đại nhân nói:

- Nếu đã vậy, người hãy mau mang bạc lên công đường nộp phạt.

Trương Tất nghe vậy, nói:

- Bẩm đại nhân, tiểu nhân giờ không mang theo bạc bên mình, xin cho tiểu nhân về quán để lấy.

Lưu đại nhân nói:

- Nếu vậy, người hãy mau về lấy bạc đi!

- Dạ. Trương Tất ứng tiếng, vội vàng đứng dậy, xoa mình lui xuống khỏi công đường, rồi khỏi nha môn.

Không lâu sau, đã thấy hắn ta cầm theo một túi bạc trong tay chạy vào công đường. Lên tới công đường, quỳ xuống, nói:

- Bẩm đại nhân, tiểu nhân đã mang bạc tới.

Lưu đại nhân nghe vậy, dặn dò thư lại nhận lấy bạc, dùng cân cân thử, thấy đã đủ mười lạng.

Lưu đại nhân ngồi trên công đường nói:

- Trương Tất, người hãy nghe cho rõ đây: Từ đây về sau buôn bán phải ngay thẳng, không được buôn gian bán lận lừa người khác nữa.

Trương Tất nghe vậy vội trả lời, nói:

- Dạ, lời dạy của đại nhân chẳng khác gì lời thánh nhân dạy.

Lưu đại nhân nói:

- Người hãy về quán của người đi.

Chủ quán rượu họ Trương vội dập đầu lạy tạ rồi đi ra ngoài.

Giờ Lưu đại nhân mới ngồi trên công đường nói:

- Lý Ngũ, người hãy nghe ta nói đây: Triệu Nghĩa vào xe chầu của người khiến cho chầu sành đều vỡ cả. Tiền vốn của người đều mất hết, trong lòng lo lắng cũng phải thôi. Triệu Nghĩa nghèo khó, không thể đền bồi cho người, cho nên hai người bọn người mới đem nhau lên nhà môn đề kiện. Bản phủ thấy hai người các người đều là những người biết an phận, cho nên mới bày ra chuyện này. Giờ ta có tiền phạt của tên hàng rượu mười lạng bạc ở đây, hai người hãy chia nhau mà làm vốn kinh doanh. Các người phải nhớ tuân thủ pháp luật, không được uống rượu say sưa làm điều phạm pháp.

Hai người bọn họ nghe Lưu đại nhân nói vậy đều vàng vang dạ, nói:

- Đa tạ đại ân đại đức của đại nhân, hai đứa bọn tiểu nhân chẳng biết phải làm sao mới báo đáp nổi, chỉ biết chúc cho đại nhân quan thẳng tốt bạc, không chỉ hai người bọn tiểu nhân có được mạng sống mà cả nhà bọn tiểu nhân đều đã được đại nhân cứu sống đó.

Hai người bọn họ chia bạc ngay trên công đường, luôn miệng tạ ân rồi mới dắt nhau rời khỏi công đường. Lúc này đại nhân mới hạ lệnh bãi đường, trở về thư phòng. Trương Lộc vội dâng trà nước lên.

Lại nói chuyện phía Tây Bắc phủ Giang Ninh, cách thành bốn mươi dặm có một nơi tên gọi Sa Hà Trạch, tại đó có một tên ác bá họ Triệu tên Thông, ngoại hiệu là "Nhạn Quá Bạt Mao". Tên này mình cao tám thước, vai rộng ngực to, nhà vốn giàu có. Triệu Thông lại bỏ tiền ra mua được chức Châu đồng hiến đang đợi bổ nhiệm. Anh trai hắn từng là Sơn Tây Bố Chính ty có thể nói chúng gia thành nghiệp tỵ. Thăng nhãi Triệu Thông này cậy mình nhà giàu, thể lớn, hoành hành bá đạo chẳng kiêng nể ai bao giờ. Điều khiến người ta bức tức hơn cả là hắn háo sắc, nhìn thấy con gái nhà người ta có được vài phần nhan sắc, hắn liền như một con nhặng, vo ve bám lấy người ta suốt cả ngày. Cho dù không chiếm đoạt được người ta thì hắn cũng phải nhìn ngắm cho no con mắt rồi mới chịu bỏ đi. Nếu gặp phải những cô ả phong lưu đi ngang qua trước mặt hắn, nhất định hắn sẽ phải tìm đủ trăm phương ngàn kế để chiếm đoạt cho bằng được. Hoặc là hắn bày kế chiếm đoạt người ta, hoặc là hắn cướp luôn con gái nhà người ta. Trong nhà hắn từng chiếm đoạt vợ của sáu tên gia nhân. Có hai người trong số bọn họ vì nghĩ tới chuyện hy sinh đời vợ để chồng được sung sướng. Còn hai người khác, một người là quả phụ bị hắn lừa về, một người khác là gái nhà lành bị hắn bắt về. Quý vị độc giả hãy xem nốt phần sau, số phận của họ ra sao, tự nhiên quý vị sẽ hiểu.

Triệu Thông háo sắc làm hại đạo trời, thực là loài cầm thú mặc áo đội mũ của người. Nhà hắn có cả ngàn mẫu ruộng tốt, trong dinh thự lầu đài đình các nhiều không kể xiết. Nô bộc, a hoàn nhiều vô số có tới mấy chục tên gia nô trong trang viện. Thóc gạo để trong kho dùng không hết, lừa, ngựa, trâu, dê thành bầy. Trong kho, vàng bạc lụa là châu báu nhiều vô kể, chất đầy trong tủ với hòm. Thực đúng là hô vang một tiếng người người kính, hắn muốn người ta đi sang hướng Tây, người ta không dám đi sang hướng Đông. Gia sản hắn như vậy mà hắn còn chưa thỏa mãn, một lòng một dạ vẫn muốn hãm hại người khác để chiếm đoạt gia sản của nhà người ta. Thấy người ta có mảnh ruộng tốt suốt ngày đêm hắn không lúc nào quên. Thấy nhà người ta có ruộng rộng, nhà cao, hắn nhất định phải tìm cách chiếm cho bằng được. Chỉ cần hắn cảm thấy thích, hắn đâu cần biết người ta sống chết ra sao. Hắn hại người đến mức khuyh gia bại sản, phải bỏ quê đi nơi khác kiếm kế sinh nhai, thực đúng là không từ một tội ác nào hắn không dám làm. Bạc chính nhân quân tử không dám gần hắn, chỉ có lũ mèo mả gà đồng, quân xu nịnh tìm tới hắn kết bè kết đảng. Trong số chúng có vài đứa là loại trốn tránh kiện tụng chốn quan ty, có vài đứa thuộc loại chuyên môn cậy khỏe ức hiếp dân lành.

Giờ ta hãy nói rõ hơn về tên ác tặc này. Hắn được sinh ra với thân hình cao lớn, quyền cước tinh thông thuộc loại có tài. Chỉ tội tham sắc hay cướp đoạt phụ nữ, hoành hành bá đạo chẳng tội ác nào hắn không dám làm. Hắn có một lũ tay chân như một bầy hùm beo, người đời gặp chúng đều phải trốn cho mau. Chẳng những quân dân đều hãi sợ, ngay cả đốc phủ cũng biết tiếng của hắn. Bốn tên gia nô nhà hắn đều có biệt hiệu cả, nhắc tới tên chúng ai ai cũng kinh. Một đứa ngoại hiệu là "Mộc Cao Tiên Tử" họ Vương tên Hồ, một đứa là Tịnh Giới Vương Tam, một tên trẻ tuổi ngoại hiệu là Tiên Hạc Thoái tên gọi Triệu Ngũ, Ngô Bát có ngoại hiệu là Độc Nhân Long. Những chuyện trong nhà của Triệu Thông tôi đã kể sơ qua, giờ xin kể thêm một đoạn chuyện nhà cửa của hắn. Ba gian nhà lớn có tạc mảnh thú đứng canh cửa, nền đường đều được lát bằng đá khối, viên bằng gạch xây, hai bên đường liễu rủ hoa rơi, đi vòng qua khúc hành lang là tới gian đại sảnh. Sau khi đi vòng qua một khung cửa có tượng hổ châu, tầng tầng lớp lớp cây xanh tốt, lại có không ít đình hóng mát, lầu chông rét dùng để tiếp đãi thân bằng cố hữu.

Nhà cửa trải dọc suốt bốn góc, ban đêm có người đánh trống cầm canh. Bên ngoài tường rào có đường lớn có thể cưỡi ngựa đi trên đó. Lại còn có một lầu cao ngay trên tường rào, nhìn khắp nơi đều thấy có những ô cửa sổ lung linh, trên tường treo đầy phù điêu, tranh chạm. Chỉ thấy Triệu Thông ngồi trên lầu cao nhìn ra, trên tay cầm một chiếc ống nhòm. Hắn đang ngồi đó nhòm xuống các cô gái đi dưới đường. Nếu nhòm thấy cô gái nào xinh đẹp, hắn sẽ lập tức bắt về nhà. Trong nhà hắn còn có rất nhiều mật thất có cửa thông nhau, giữa các bức tường đều có lối đi bí mật rất nhỏ, trong ngoài thông nhau, người ngoài không thể biết hết được. Nơi đâu cũng có cơ quan bí mật, trong các lối đi hẻm ấy có vô số cạm bẫy hại người. Nhà ở với vườn hoa liền với nhau, chẳng chịt như trên thiên cung vậy. Hôm ấy chính vào ngày mười lăm tháng ba, là ngày sinh nhật của tên ác bá, cả nhà từ lớn tới nhỏ đều bận rộn, có không ít bạn bè, người thân của hắn hôm nay cũng tới.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Công Kỳ Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61: Thú đội lột người nhỏ dãi thềm cháu gái

Hôm ấy là ngày mười lăm tháng ba, là ngày sinh nhật của Triệu Thông. Nhà bếp bận rộn làm yến tiệc, nhà trên bày trò hát múa tung bùng. Đám mèo mả gà đồng, bạn bè thân thích đều đến chúc mừng, kiệu, ngựa chật cửa, đàn sáo vang lừng, vô cùng náo nhiệt. Triệu Thông trong đại sảnh tiếp đón khách nam giới, Vương thị phía sau tiếp đón đám nữ nhân. Đám tiểu đồng, gia nô, a hoàn bận rộn tất bật, chạy qua chạy lại như những con thoi. Tiệc sáng đã xong, đám nghệ nhân diễn đi diễn lại vở "Thọ Kim Hoa". Vở kịch kết thúc, khách dự tiệc đứng dậy, đi vào thư phòng uống trà, nói chuyện. Vương thị cùng hai mươi tám a thị nữ đưa đám nữ khách ra vườn hoa phía sau đi dạo, ngắm hoa xuân.

Một đám đàn bà do Vương thị dẫn đầu nói nói cười cười trong vườn hoa, tiếng đồ trang sức đình đình đang vang lên theo những bước chân của họ. Đang độ tháng ba, hoa xuân đua nở. Thực đúng là: Thiên khai đồ họa xuân quang hảo, lương thần mỹ cảnh lạc vô cùng. Lại nói chuyện đám khách nam nhân cùng đám ác đồ trong nhà trên. Ác tặc để mặc đám thực khách uống trà, nói chuyện với nhau trong thư phòng, còn hần lên ra phía sau, chui vào vườn hoa, lên nhìn trộm đám khách nữ. Chỉ thấy khắp vườn đều là mỹ nữ, mỗi người một vẻ phong lưu riêng. Người nào người nấy quần là áo lượt, bộ dạng đứng đắn, đài hoàng. Người phe phẩy cây quạt trong tay, tay cầm bông hoa nụ cười rạng rỡ trên mặt. Bọn họ tuy mỗi người một vẻ, lộng lẫy vô cùng, nhưng xem ra cũng chỉ thuộc loại bình thường. Tên giặc này nhìn sang phía cây hoa Bích Đào, thấy một nữ nhân tuyệt sắc đang đứng đó. Cô ta mặc một tấm áo chèn màu lục, quần lụa, lưng thắt đai bát phúc. Những ngón tay nhỏ, dài, cầm cây quạt mát, mặt rạng rỡ tựa đóa hoa xuân. Dưới gấu quần hơi lộ đôi gót sen rộng độ ba tấc đỏ hồng. Nàng có bờ eo mềm như liễu, thân thể nhẹ nhàng. Đôi mày ngài cong như vầng trăng khuyết đôi mắt sáng như sao đêm. Đôi môi đỏ như son, phía sau là hai hàm răng trắng như ngà ngọc. Cái miệng anh đào nhỏ hơi mím lại. Mặt đẹp tựa đóa phù dung. Mũi nhỏ, cao thực là xinh đẹp. Mái tóc đen óng ả như dải lụa Tô Châu, thực đúng là một khuê nữ xinh đẹp. Ác tặc càng nhìn, trong lòng càng yêu, bất giác hần như mê, như tỉnh. Triệu Thông đang ngồi người đứng ngắm, chợt mỹ nữ chuyển mình bỏ đi nơi khác.

Chỉ thấy nàng cất giọng trong trẻo như tiếng chim yến, nói:

- Mẹ, cây bích đào này nở thật nhiều hoa.

Lại thấy một giai nhân trung niên ứng tiếng, tiến lên, đưa tay ra nắm lấy tay mỹ nữ. Ác tặc Triệu Thông nhìn kỹ lại, giật mình nghĩ thầm: "Không ổn".

Triệu Thông nhìn lại, bất giác giật mình kinh hãi. Lừa dục bùng bùng trong lòng hần đột nhiên tắt ngấm. Quý vị độc giả có biết mỹ nữ đứng bên cây hoa ấy là ai không? Thì ra chính là cháu gọi Triệu Thông bằng cậu. Triệu Thông vốn có ba chị em, giai nhân ngắt bích đào khi này chính là con của chị gái Triệu Thông. Mẹ của giai nhân là chị cả, người giữ chức Sơn Tây chính ty thứ hai, Triệu Thông thứ ba. Bà chị này tính nết ngoan hiền, đã được cha mẹ gả cho Trương cử nhân tại Bát Lý Trang tại phủ thành Giang Ninh. Trương cử nhân chết sớm, cô ta ở vậy đã hơn mười năm, tuổi đã năm mươi, chỉ có được một đứa con tên gọi Trương Tân, được ăn học tử tế, năm ấy hai mươi mốt tuổi, gả cho con gái Đỗ công sinh ở thôn Bắc, tên gọi Đỗ Mị Nương là bậc quốc sắc thiên hương tuyệt thế vô song, năm nay mười chín tuổi. Hôm nay nàng theo bà tới dự sinh nhật ông cậu. Sau bữa tiệc liền cùng đám phụ nữ ra vườn ngắm hoa, tản bộ, bị ác đồ nấp trong góc khuất nhìn thấy, sau này mới nhận ra là cháu của mình.

Triệu Thông thấy vậy, trong lòng vô cùng khó xử, nghĩ thầm:

- Việc này ta phải tính sao đây.

Tên ác tặc suy tính một hồi, trong lòng khó xử, đôi lông mày nhăn lại, chợt nảy ra một kế. Người ta thường nói "ham sắc chẳng sợ cả trời". Câu nói này không hề sai. Triệu Thông đã quyết ý nghĩ:

- Việc này phải làm vậy. Chắc chắn nó không thể thoát khỏi tay ta. Lo gì nó không nghe theo. Chỉ cần ta làm cho chu đáo người ngoài làm sao biết được.

Chủ ý đã quyết. Ác tặc xoay mình, lui khỏi khe tường.

Ác tặc Triệu Thông bày kế độc. Tại hồi sau quý vị độc giả sẽ biết gái đẹp họ Đỗ phải khổ sở ra sao. Triệu Thông trở về tới nhà trên, cùng đám bạn bè uống rượu tiếp. Không lâu sau, sắc trời đã tối, mọi người cáo từ, ra về cả. Đám khách nữ nhân cũng tản đi, chỉ còn lại hai mẹ con mỹ nữ. Cả Trương Tân cũng vẫn chưa về. Bởi vì họ là người chí thân trong nhà nên khác với đám khách khứa khác. Triệu Thông đã bày sẵn kế, dận dò bốn, năm đứa thủ hạ, gia nô:

- Hôm nay ta có việc cần, ngoài các người ra, không ai khác có thể lo nổi. Khi này ta thấy Đỗ thị xinh đẹp, cô ta đã lấy hết cả ba hồn bảy vía của ta rồi. Hôm nay các người chớ chậm trễ phải làm việc này ngay cho ta.

Triệu Thông bày kế, gọi mấy tên gia nô trộm cướp tới, bảo chúng lên đi theo sau kiệu của Đỗ thị, tới vùng vắng vẻ nhất tề ra tay, đánh đuổi kiệu phu, cướp kiệu của Đỗ thị về phủ, khiêng thẳng vào phòng của Triệu Thông, giam Mị Nương vào trong mật thất, sai người canh gác.

Lại nói chuyện mẹ của Đỗ thị và chồng của nàng là Trương Tân thấy mấy tên cướp mặt mày che kín, tay cầm đao thương tự xưng là "vua núi" cướp mất kiệu của vợ đi. Chàng sợ hãi ngã lăn xuống ngựa, hôn mê bất tỉnh. Con ngựa giật mình chạy mất tích. Kiệu phu khiêng mẹ chàng thấy vậy cũng vứt cả kiệu bỏ chạy tháo thân. Tới khi hai mẹ con tỉnh lại thì không còn thấy kiệu của Mị Nương đâu nữa. Trương Tân chẳng biết làm sao, chỉ còn biết diu mẹ là Triệu thị mò mẫm tìm đường về Bát Lý Trang. Tuy từ nơi ấy cách nhà họ chỉ bốn, năm dặm đường nhưng họ phải đi tới canh hai mới về được tới nhà. Hai mẹ con vào nhà, khóc rống lên một trận.

Tối sáng sớm ngày hôm sau, hai mẹ con trở dậy chải đầu rửa mặt xong xuôi, một mặt sai người sang nhà Triệu Thông báo tin, một mặt viết đơn mang lên phủ Giang Ninh trình báo.

Lại nói chuyện Lưu đại nhân đang ngồi trên công đường xử vụ án của quả phụ họ Kim. Bãi đường, trở về thư phòng, ngồi xuống. Trương Lộc dâng trà lên. Trà nước xong xuôi, lại dâng cơm lên. Đại nhân dùng bữa xong, Trương Lộc đuổi hết người hầu, tắt đèn đi nghỉ. Tối sáng sớm ngày hôm sau, Lưu đại nhân trở dậy rửa mặt thay đồ. Cơm nước xong xuôi lập tức thẳng đường. Nha dịch hét thẳng đường xong, chia ra đứng hai bên. Lưu đại nhân đang xem đơn kiện, chợt thấy bên ngoài vang lên tiếng kêu oan. Bảo gọi vào nha môn. Người kêu oan tiến vào công đường, quỳ xuống, nói:

- Thanh thiên đại lão gia. Học sinh bị oan, cầu xin ngài đứng ra phân xử.

Nói xong, hai tay dâng đơn kiện lên. Lưu đại nhân nghe vậy đưa mắt nhìn xuống.

Lưu đại nhân nhìn xuống, thấy người quỳ dưới công đường ăn vận theo lối thư sinh, tuổi độ chưa đầy ba mươi, chỉ độ hai hai, hai ba. Mình mặc tấm áo vải màu lam, đầu đội mũ nhưng, ngoài khoác áo bào điểm đỏ. Do lên công đường nên thấy anh ta chân đi đôi giày vải màu trắng, vớ xanh. Đại nhân quan sát một hồi, nói:

- Nhận đơn kiện, mang lên đây cho bản phủ xem.

Thư lại ứng tiếng, bước xuống nhận lấy đơn kiện, dâng lên.

Lưu đại nhân nhận lấy, đưa lên đọc, thấy trên đó viết:

- Học sinh nhà tại phủ Giang Ninh trong Bát Lý Trang. Cha tiểu nhân đồ cử nhân tên gọi Trương Bằng, chẳng may mất sớm. Học sinh năm nay hai mươi hai tuổi, tên gọi Trương Tân. Cũng là số phận hẩm hiu, sóng nổi ngay trên đất bằng, tai họa từ trời giáng xuống. Hôm ấy là ngày mười lăm tháng ba, là ngày sinh nhật ông cậu tại Sa Hà Trạch. Cả ngày yên ả cho tới tối, xong việc lên đường trở về nhà. Học sinh cùng mẹ và vợ đang trên đường, tới vùng hoang vu cách Sa Hà Trại không xa. Lúc này vừa trống canh đầu, chợt thấy một lũ cường đạo cầm vũ khí đứng chắn ngang đường. Đứa nào đứa nấy che kín mặt mũi, hình dung cổ quái, tay cầm đao, thương. Chúng xông ra đòi tiền mãi lộ. Chẳng ngờ, do quá sợ hãi tiểu nhân ngã ngựa, lũ gia nhân sợ hãi cũng bỏ chạy cả, vứt cả kiệu của mẹ tiểu nhân, xem chút nữa khiến người mất mạng. Tối khi mẹ con tiểu nhân tỉnh lại cả người lẫn kiệu của vợ tiểu nhân đều không còn. Học sinh chẳng biết phải làm sao, đành tới đây kêu oan.

Lưu đại nhân đọc xong lá đơn kiện, trong lòng nghĩ thầm:

- Thực quá đáng!

Bạn đang đọc truyện *Lưu Công Kỳ Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: Bảy thôn dân dâng đơn kiện cường hào họ triệu

Lưu đại nhân xem đơn kiện xong, hỏi vọng xuống:

- Trương Tân!

- Có! Học sinh xin đợi lệnh.

Lưu đại nhân hỏi.

- Cậu người họ gì?

Trương Tân nói:

- Họ Triệu!

Đại nhân nói:

- Người hãy tạm thời ra về, để đơn kiện lại đây. Sau năm hôm nữa ta sẽ cho gọi lên nghe xử.

Trương Tân ứng tiếng, rời khỏi nha môn, trở về nhà. Chuyện tạm gác lại đó.

Lưu đại nhân vừa định bãi đường, chợt từ góc đường vang lên tiếng người kêu oan. Đại nhân thấy vậy, dặn dò thuộc hạ.

- Dẫn người kêu oan lên công đường!

- Dạ!

Đám thừa sai ứng tiếng, xoay mình xuống khỏi công đường, đi ra ngoài. Không lâu sau, họ đã dẫn theo bảy người vừa già vừa trẻ lên công đường. Đám người này vội quỳ cả xuống, Lưu đại nhân đưa mắt nhìn xuống.

Lưu đại nhân ngồi trên công đường dõi mắt nhìn xuống, đánh giá bảy người vừa kêu oan kia. Thấy trong số họ già có, trẻ có ăn mặc theo lối giàu, nghèo khác nhau. Trên tay người nào cũng có một lá đơn kiện, nước mắt lưng tròng, mặt mày rầu rĩ đang quỳ trên nền. Lưu đại nhân nói:

- Các người có oan ức gì mà lên cả công đường của ta đây?

Trước công đường, các người cứ việc khai ra. Nếu có nửa lời sai quấy, bản phủ sẽ đánh gãy xương.

Bảy người nghe nói vậy dập đầu lạy, miệng hô "đại nhân", một người trong số họ nói:

- Tiểu nhân họ Lư, tên Ngũ, có nhà cách thành tám dặm về phía tây, trong thôn Đào Hoa. Tiểu nhân là người trong thôn ấy. Ở phía bắc thành có một nơi gọi là trạm Sa Hà, trong thôn ấy có một tên ác tặc chuyên ức hiếp người khác, hoành hành bá đạo, không ai dám trêu vào. Dưới tay hắn có rất nhiều thủ hạ, hào nô, chúng cướp con gái của tiểu dân mang đi. Lũ tội đồ hoành hành vô cùng hung dữ! Hắn họ Triệu, tên Thông, ngoại hiệu là Nhạn Quá Bạt Mao.

Lư Ngũ còn chưa dứt lời, một người khác đã mở miệng chen vào, nói:

- Hắn thấy căn nhà của tiểu nhân tốt, bèn lập ra một tờ khế ướm giả nói tiểu nhân vay hắn năm trăm lạng bạc.

Lại một người nữa nói:

- Mẹ tiểu nhân đi ngang qua cửa nhà hắn, hắn bèn bắt vào thương cho lũ thủ hạ.

Một người khác nói:

- Hắn thấy ruộng nhà tiểu nhân tốt nên đã phá hoại mùa màng hại tiểu nhân.

Một người nói:

- Bởi tiểu nhân thiếu tiền tô của hắn, hắn đã đánh chết cha của tiểu nhân rồi vứt ra cho chó ăn!

Mọi người còn chưa nói hết lời, Lư đại nhân Lư đại nhân đã nổi trận lôi đình, dậm xuống:

- Mau tiếp nhận đơn kiện.

Thư lại ứng tiếng, xoay mình đi xuống nhận lấy đơn kiện của bảy người này, bước lên, đặt cả trên công án. Lư đại nhân vội đưa tay ra lấy, đôi mắt nhìn qua.

Lư đại nhân xem qua đơn kiện, thấy lời lẽ trong đơn hoàn toàn giống với những gì họ vừa nói. Lư đại nhân nói:

- Các người hãy tạm thời về nhà. Năm ngày sau bản phủ sẽ cho truyền gọi Triệu Thông tới đối chất giữa công đường. Nếu có nửa lời sai trá ở đây, các người hẳn khó lòng thoát khỏi công đạo.

Bảy người này dập đầu lạy, rồi khỏi nha môn. Chuyện tạm gác qua một bên.

Lại nói chuyện Lư đại nhân lúc này mới hạ lệnh bãi đường trở vào thư phòng, ngồi xuống. Trương Lộc dâng trà lên. Trà nước xong xuôi, đại nhân dặn Trương Lộc:

- Mau truyền gọi thư lại Hà Anh, bản phủ có chuyện cần gấp.

Tên người hầu ứng tiếng, đi ra ngoài, không lâu sau đã dẫn thư lại Hà Anh vào thư phòng gặp đại nhân. Hà thư lại chấp tay vái chào rồi đứng qua một bên. Lư đại nhân đưa mắt nhìn Hà Anh, nói:

- Ở phía tây bắc phủ Giang Ninh có một nơi gọi là Sa Hà Trạch phải không?

Hà Anh vội trả lời, nói:

- Quả là có thôn Sa Hà Trạch, cách phủ thành bốn mươi dặm đường.

Lư đại nhân hỏi:

- Trong thôn có một kẻ tên là Triệu Thông, người có biết hắn không?

Hà Anh nghe hỏi vội trả lời, nói:

- Bẩm đại nhân, nhắc tới kẻ này, ai ai cũng biết hắn. Anh trai hắn làm trong ty bố chính ở Sơn Đông. Bản thân Triệu Thông bỏ tiền ra mua được một chức quan, đang đợi tuyển vào làm Châu đồng.

Đại nhân nghe Hà Anh nói vậy, liền nói:

- Người đã biết rõ về hắn như vậy, hãy nói cho bản phủ rõ về hắn.

Hà Anh nghe Lưu đại nhân nói vậy, bèn nói:

- Bẩm đại nhân, nói tới những chuyện vô pháp vô thiên của Triệu Thông, quả thực nhiều không đếm xuể. Dưới tay hắn có rất nhiều thủ hạ, hào nô, tên nào cũng có ngoại hiệu. Một đứa là "Sam Cao Tiễn Tử", tên là Vương Hồ. Một đứa còn trẻ tuổi biệt hiệu là "Tĩnh Giới Vương Tam". Trương Ngũ ngoại hiệu là "Tiên Hạc Thối", Ngô Bát ngoại hiệu là Độc Nhân Long. Còn tên quản gia của hắn là Trần Tam Hoàng, người ta gọi hắn là Táng Môn Thần. Đám người này hoành hành bá đạo, không ai dám dây vào. Chúng quen hết với người trong các nha môn lớn nhỏ. Tri phủ tiền nhiệm Vương thái thú mất chức quan cũng bởi tay hắn.

Đại nhân nghe Hà Anh nói vậy, bất giác trong lòng chợt thấy băng khuâng, liền nói:

- Nơi đây cách kinh thành đâu có xa, tại sao lại có lũ lớn gan như vậy? Đáng giận là quan viên văn võ ở đây đều đủ cả, vậy mà người nào người nấy đều giả câm giả điếc. Lưu Dung ta hôm nay đã nhận vụ này, nhất định một lòng tận trung với chúa. Ta đường đường là một mệnh quan tứ phẩm, nhất định phải trừ khử tên ác bá Triệu Thông này. Làm quan mà không đứng ra làm chủ cho dân, tức là đã phụ ân của thánh chúa Càn Long rồi! Lưu đại nhân nghĩ xong, nói:

- Hà Anh, người mau đi gọi Trần Đại Dũng vào đây cho ta.

Hà Anh nghe vậy, không dám chậm trễ, vội xoay mình sai bước đi ra. Không lâu sau, thừa sai đã vào tới thư phòng, Trần Đại Dũng chấp tay vái chào, nói:

- Không biết đại nhân cho truyền gọi tiểu nhân có việc gì.

Lưu đại nhân nghe vậy, trên mặt lập tức nở nụ cười.

Lưu đại nhân mỉm cười, nói:

- Trần Đại Dũng. Hôm nay bản phủ nhận được mấy lá đơn kiện, tất cả cùng kiện tên Triệu Thông ở Sa Hà Trạch. Khi này bản phủ nghe Hà Anh nói: Triệu Thông thế lực rất lớn, lại quen biết với nhiều quan lại. Hắn cậy thế anh trai đang làm bố chính ty ở Sơn Đông, lại đang đợi nhậm chức Châu đồng. Dưới tay hắn không ít thủ hạ hào nô, hoành hành bá đạo. Hơn nữa, trong đơn kiện của Trương Tân cũng viết: Vợ hắn là Đỗ thị bởi đi mừng thượng thọ Triệu Thông, trời tối về nhà, trên đường gặp cường đạo. Hiện nay, cả người lẫn kiện bị bắt đem đi đâu vẫn chưa rõ. Vụ này, theo ý bản phủ nghĩ, nhất định là có ẩn tình bên trong. Nếu là cường đạo chặn đường thì cũng chỉ cướp tiền bạc, của cải mà thôi, tại sao lại cướp cả Đỗ thị lẫn kiện mà không thêm tiền của? Hơn nữa, nơi ấy cách tỉnh thành của phủ Giang Ninh cũng không xa, sao lại có lũ cướp bạt mạng, dám công khai chặn đường đánh cướp như vậy. Theo bản phủ nghĩ, nhất định là do Triệu Thông thấy cô ta xinh đẹp nên nổi tà ý, bảo đám nô tài cải trang thành cướp, cướp Đỗ thị đi. Cũng có thể lắm. Bản phủ có ý sai người bắt hắn, lại sợ sự việc không đúng như bản phủ nghĩ. Hơn nữa, khi này bản phủ nghe Hà Anh nói, dù có sai vài người đi cũng chưa chắc bắt được hắn. Chỉ e, đánh rắn động cỏ, hắn sẽ có thời gian xoay xở. Như vậy sẽ rất khó. Chỉ bằng hôm nay bản phủ sẽ lên đến nhà Triệu Thông dò la động tĩnh, sau đó sẽ trở về điều quân đến bắt hắn. Như vậy mới thực vẹn toàn. Chỉ bằng hai ta cùng đi một chuyến.

Trần Đại Dũng nghe xong, nói:

- Tiểu nhân xin đợi lệnh?

Lưu đại nhân nói:

- Lần đầu tiên ta đi do thám nhà Từ Ngũ đã giả làm thầy coi tướng số. Thứ hai là vụ cắt đầu người ném xuống giếng, bắt Vũ Cô Tử ở am Liên Hoa đã cải trang thành thầy lang đi bán thuốc rong. Lần này ta phải cải trang thành ai đây?

Trần Đại Dũng nghe đại nhân nói vậy, vội trả lời:

- Tiểu nhân có ý này.

Trần Đại Dũng mỉm cười, nói:

- Bẩm đại nhân. Đã muốn đi thăm dò ác tặc, tất phải cải trang mới xong. Đại nhân hãy cải trang thành thương nhân, còn tiểu nhân giả làm tiểu đồng. Sa Hà Trạch cách thành bốn mươi dặm đường, đại nhân đâu thể đi bộ được? Cần phải cưỡi ngựa, như vậy mới tiện lên đường. Tiểu nhân sẽ đi bộ theo sau, tới Sa Hà Trạch gặp tên ác bá Triệu Thông.

Đại nhân nghe xong, nói:

- Hay lắm, ta cứ vậy mà làm.

Hai người nói chuyện tới đây thì trời đã tối. Trương Lộc không dám chậm trễ, vội châm đèn lên. Trần Đại Dũng nghỉ lại trong nha môn chuẩn bị để ngày mai còn lên đường sớm. Đại nhân cũng đi nghỉ. Chuyện đêm ấy không cần kể ra đây. Hôm sau, khi vàng đồng mới hơi ửng hồng, đại nhân đã trở dậy thay quần áo. Thừa sai cũng vội vã thay đồ. Trương Lộc đã chuẩn bị sẵn mọi thứ cho họ từ trước. Quan, nha dịch hai người cùng cải trang. Lưu đại nhân chỉnh quần áo lại cho ngay ngắn còn kịp lên đường. Tên người hầu vội chuẩn bị ngựa, dắt tới. Hai thầy trò cùng đi ra ngoài. Trương Lộc tiễn đại nhân ra khỏi nha môn. Lưu đại nhân quay đầu lại, nói:

- Trương Lộc. Phải cẩn thận xử lý mọi việc. Khoảng tối nay bản phủ sẽ về.

Tên người hầu ứng tiếng, nói.

- Tiểu nhân biết rồi. Không cần đại nhân phải nhắc.

Nói xong, chủ tớ chia tay. Lưu đại nhân dẫn theo thừa sai tiến lên phía trước, hòa vào đám người ra khỏi cổng thành. Trần Đại Dững theo hầu đại nhân. Hai thầy trò nhằm hướng Sa Hà Trạch thẳng tiến. Đại nhân ngồi trên lưng ngựa, nghĩ thầm: Chuyến này đi không rõ hung hay cát. Ngộ nhờ để ác nhân nhận ra, e rằng ta gặp điều chẳng lành. Thôi đành, chỉ biết trông chờ vào hồng phúc của thánh chúa cùng sự xấp đặt của ông trời. Lưu Dung ta liều mạng một chuyến vậy. Cho dù nơi đó có là đầm rồng, hang cọp, Lưu Dung ta cũng quyết phải vào. Chuyến này nếu không dò ra sự thực, làm sao giải được oan cho dân? Lưu đại nhân đang nghĩ ngợi miên man, chợt ngẩng đầu lên, Sa Hà Trạch đã hiện ra trước mặt.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Công Kỳ Án* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63: Ngâm thăm dò, tri phủ bị bắt giữ

Lại nói chuyện Lưu đại nhân trong lúc đang suy nghĩ miên man, ngẩng đầu nhìn lên đã thấy phía nam thôn Sa Hà Trạch hiện ra trước mắt. Từ đó tới thôn Sa Hà chỉ còn năm, sáu dặm đường nữa. Bên đường có một quán cơm. Lưu Đại nhân cưỡi ngựa tới trước quán, nhìn thừa sai Trần Đại Dững, nói:

- Ta hãy dừng chân tại đây dùng tạm bữa cơm trưa rồi đi tiếp cũng không muộn.

Thừa sai ứng tiếng, đỡ đại nhân xuống ngựa. Lưu đại nhân vào quán, chọn một bàn, ngồi xuống. Trần Đại Dững cột ngựa vào tàu rồi mới vào quán. Tới bên đại nhân, đứng hầu. Lưu Đại nhân thấp giọng, nói:

- Người cũng ngồi xuống đi. Hôm nay không cần câu thúc lễ nghi.

- Dạ.

Trần Đại Dững ứng tiếng, ngồi xuống nơi đầu bàn. Chủ quán thấy vậy, không dám chậm trễ, vội chạy lại, mỉm cười, nói:

- Hai vị khách quan dùng gì? Xin dặn để chúng tôi còn chuẩn bị.

Lưu đại nhân nghe vậy, nói:

- Không cần phải hỏi. Có món gì ngon nhất hãy mang ra đây.

Chủ quán ứng tiếng, xoay mình bước đi. Không lâu sau đã bưng ra bày cả lên mặt bàn. Là những món gì vậy? Thì ra chỉ là những thứ như bánh bao, cơm, canh mà thôi. Lưu Đại nhân và Trần Đại Dững vừa ăn cơm vừa dòng tai lắng nghe xung quanh.

Lưu đại nhân lắng tai nghe, chợt thấy một người cất giọng bức bối, nói:

- Làm quan ở phủ Giang Ninh này khó thật. Luôn phải cầu cạnh kẻ khác.

Người khác nói:

- Thái thú tiền nhiệm họ Vương đã ngang ngạnh với Triệu gia.

Người kia nói:

- Vương thái thú thế lực sao lớn bằng họ Triệu? Chỉ một phong thư của họ Triệu cũng đủ khiến ông ta phải về quê.

Người này nói:

- Nhắc đến gã họ Triệu thực là lợi hại. Hoành hành bá đạo thực chẳng coi ai ra gì!

Người kia nói:

- Nếu Triệu Thông nhìn thấy cô gái nào xinh đẹp thì dù ở giữa đường cũng không ngại giờ trò cường bức.

Người này nói:

- Tên ác tặc này mặc sức hoành hành mà quan lại trong vùng vẫn vờ như không biết.

Người kia nói:

- Nghe nói viên tri phủ mới này là do Hoàng đế Càn Long đích thân phê chọn tới phủ Giang Ninh này.

Người này nói:

- Ngoại hiệu của ông ta là Lư Gù ai ai cũng biết. Chữ tên thật của ông ta là Lư Dung. Nghe nói, vị lão gia này rất ngang ngạnh, chỉ biết làm theo phép công, không hề nể sợ thế lực. Ông ta tới đây nhậm chức hơn một tháng rồi, tại sao vẫn chưa thấy sờ tới Triệu Châu đồng ở Sa Hà Trạch? Nhất định là do lão gù này sợ, chỉ biết lo cho riêng mình mà không biết lòng tận trung! Tiếng tăm anh minh thường ngày của lão chỉ toàn là giả. Lẽ nào lão chịu mở to đôi mắt mà húc vào đinh? Thế lực của Lư gù sao lớn bằng thế lực nhà họ Triệu? Đại quân gia Táng Môn Thần nhà họ chỉ cần nhủ cặp lông mày là chức tri phủ của ông ta đi tong.

Lư đại nhân nghe tới đây, khí tức dâng lên tận cổ. Thầm nghĩ: "Thôi rồi, quả nhiên Triệu Thông là kẻ vạn ác không từ. Nếu bản phủ không bắt tên côn đồ này, dân chúng quanh đây sẽ bị hấn sách nhiều không ít". Lư đại nhân vừa ăn vừa nghĩ, chẳng mấy chốc, cơm canh đã hết. Thừa sai Trần Đại Dũng trả tiền cơm. Lư đại nhân đứng lên, đi thẳng ra ngoài.

Rời khỏi quán cơm, Trần Đại Dũng đi dắt ngựa tới, đỡ đại nhân ngồi lên. Thừa sai đi theo phía sau. Hai thầy trò lại nhắm hướng thôn Sa Hà Trạch thẳng tiến. Không lâu sau, họ đã tới đầu thôn. Lư đại nhân dỗi mắt nhìn, thấy một ông lão đang ngồi dưới bóng cây liễu bên đường. Lư đại nhân tiến tới gần, xuống ngựa, trao cương cho viên thừa sai, tiến thêm hai bước, nhìn thẳng vào ông lão, mỉm cười, nói:

- Lão trượng, tại hạ xin hỏi, phía trước có phải là Sa Hà Trạch không?

Ông lão nghe hỏi, đưa mắt đánh giá đại nhân một hồi. Thấy đại nhân ăn vận theo lối thương gia, không tiện tỏ thái độ khinh khi, lập tức nở nụ cười, nói:

- Có phải khách quan muốn hỏi ngôi làng đằng trước kia không?

Đại nhân nói:

- Chính phải.

Ông lão ấy đưa tay ra chỉ, nói:

- Khách quan nhìn xem. Phía tây bắc thôn cây cỏ vây kín, gọi là Sa Hà Trạch. Khách quan tuyệt đối không nên đi theo lối ấy. Kinh khủng lắm.

Lư đại nhân đang định hỏi tiếp, chợt thấy từ hướng ấy có mấy thớt ngựa đang phóng như bay tiến lại. Không lâu sau, đã tới trước mặt khiến ông lão sợ hãi rụng rời, cuống cuống bỏ chạy biệt dạng. Lư đại nhân đưa mắt nhìn lên, thấy giữa đám ấy có người cưỡi con ngựa xanh, trên đầu đội mũ trắng, tuổi chỉ độ hai mươi, hai mươi sáu, mình mặc bộ quần áo vô cùng sắc sỡ. Bên cạnh hắn là một người cưỡi con bạch mã, đầu tròn, mắt rắn, tuổi độ bốn mươi. Phía sau chúng có nô bộc theo hầu rất đông. Chỉ thấy hắn ngồi trên lưng ngựa, dùng roi chỉ về phía trước mấy cái, không biết nói gì với nhau rồi quát ngựa đen đét, phóng ào qua trước mặt đại nhân.

Lư đại nhân thấy vậy, nghĩ thầm: "Nhìn kỹ thì đám người khi nãy tướng mạo không giống như của người lương thiện. Chẳng lẽ chính là tên côn đồ ác bá ư? Có phải hắn là Triệu Thông đang đợi chức châu đồng không?"

Đại nhân còn đang suy nghĩ miên man, chợt thấy ba, bốn thớt ngựa phóng ngược trở lại, chỉ trong chớp mắt đã tới nơi "Họ, họ, họ". Chúng nhất tề ghì cương ngựa lại. Đám hào nô đưa mắt nhìn đại nhân, nói:

- Khách quan. Bọn tôi phụng mệnh chủ nhân, mời khách quan mau theo chúng tôi.

Lư đại nhân nghe xong, nói:

- Chủ nhà các anh tên gọi là gì? Tại hạ với ông ta chưa từng gặp mặt, không hiểu sao lại mời chúng tôi?

Đám gia nô nghe hỏi vậy, lập tức trả lời, nói:

- Khách quan nghe cho rõ đây, chủ nhân của bọn tôi vốn họ Triệu, hiện đang đợi phong làm châu đồng. Chớ có nấn ná, mau đi đi. Còn lời thôi, bọn ta quyết không tha!

Lư đại nhân nghe đám gia nô nói vậy, bất giác khẽ giật mình nghĩ thầm: "Quả đúng là tên ác bá ấy. Chẳng lẽ hắn đã nhận ra lai lịch của bản phủ? Nay nếu ta đi theo bọn chúng, chỉ e trúng phải kế của ác tặc. Còn nếu không đi theo, xem ra, đám hào nô đông đảo này quyết không chịu dễ yên. Thôi thôi. Nay ta đã cải trang đi thăm dò tin tức, không thể không vào hang cọp một chuyến. Lần này không dò la cho rõ thật hư, nỗi oan của dân làm sao giải nổi".

Lư đại nhân nghĩ xong, nói:

Quý vị hãy nghe tôi nói, nếu chủ nhân đã có lòng mời, tôi đây đâu dám từ chối thịnh tình ấy.

Đại nhân nói xong vội lên ngựa. Đám hào nô cũng nhất tề lên ngựa. Trần Đại Dũng theo sát phía sau, tiến thẳng vào giữa thôn Sa Hà Trạch. Không lâu sau đã tới trước cổng lớn nhà Triệu Thông. Ác tặc và đám hào nô nhất tề xuống ngựa. Đại nhân cũng chậm rãi leo xuống. Trần Đại Dũng tiến lên đỡ lấy

dây cương.

Tịnh Giới Vương Tam đưa mắt nhìn Sâm Cao Tiễn Từ Vương Hồ nói:

- Vương đại ca, anh ở đây trông chừng bọn họ, chớ để chúng chạy, tôi vào trong bẩm với chủ nhân.

Vương Hồ nói:

- Cứ giao cho ta. Chúng chạy sao nổi!

Vương Tam xoay mình đi vào trong.

Lưu đại nhân nghe lũ hào nô nói vậy, trong lòng thầm nghĩ: "Thôi thôi, chỉ còn biết phó mặc cho số trời." Lưu Đại nhân lại chú tâm quan sát phủ đệ của Triệu Thông. Thấy cơ ngơi nhà hắn rộng tới bảy mẫu đất, phòng ốc san sát. Bên cửa lớn có kê hai chiếc ghế băng, trên ghế có mười mấy tên gia nô đang ngồi. Trong đó có một tên gia nhân đã cao tuổi, hắn bước tới trước mặt đại nhân, gập đầu, chắp miệng:

- Ngươi không biết tìm cái chết ở đâu hay sao lại tìm tới quý môn quan báo danh vậy? Lúc nữa vào trong kia, gặp chủ nhân nhà ta phải hết sức cẩn thận. Chỉ còn biết trông chờ vào số kiếp của ngươi mà thôi!

Người ấy nói xong, lại quay về ghế ngồi như cũ. Lưu đại nhân bước tới trước mặt thừa sai Trần Đại Dũng, đứng lại, hạ giọng, nói:

- Một lúc nữa bản phủ vào sào huyết giặc, hung cát khó lòng biết trước. Nếu bình an vô sự, thầy trò ta sẽ cùng về phủ.

Nếu tới giờ dậu vẫn chưa thấy bản phủ ra, ngươi hãy cấp tốc quay về. Tôi nha môn của thủ bị Vương Anh kể rõ sự việc với ông ta, bảo ông ta dẫn theo binh mã khẩn cấp tới đây cứu bản phủ.

Trần Đại Dũng ứng tiếng.

Lưu đại nhân vừa nói với Trần Đại Dũng xong, chợt thấy tên gia nô Tịnh Giới Vương Tam vừa vào trong khi nãy hối hả từ trong chạy ra, đưa mắt nhìn đám ác nô, nói:

- Chủ nhân đang nổi giận lôi đình trong kia! Nay cho gọi các ngươi vào hầu kia.

Lại nói:

- Vị khách đâu rồi? Mau theo tôi, đừng đứng ngây ra đó nữa.

Lưu đại nhân nghe vậy, không dám chậm trễ, vội theo sát Vương Tam đi vào trong.

Lưu đại nhân sai bước đi theo tên ác nô tiến vào phủ đệ giặc Đại nhân chăm chú quan sát, thấy cấu trúc bên trong vô cùng khác thường. Mười gian nhà chái phân hai bên, chính giữa là tấm bình phong bốn cánh. Lưu đại nhân theo sát Vương Tam tiến vào trong, tới tầng thứ hai, lại thấy trước mặt là năm gian đại sảnh, bậc thềm lát đá trắng lấp lánh như bạc, nhìn vào bên trong thấy sâu hun hút, không biết bên trong rộng đến cỡ nào. Vương Tam không dẫn đại nhân đi sâu vào trong mà rẽ qua khung cửa góc phía đông gian đại sảnh. Đi một hồi lại vòng qua phía đông. Tại đó có một gian thư phòng xinh xắn đáng yêu. Giữa cửa chính có treo đôi câu đối, từng hàng chữ viết chân phương ngay ngắn: Vế bên trái là: "Lần khứ triều trung đăng khu khuyết" Vế bên phải là: "Tiêu dao lâm hạ thắng triều thần." Hoàn phi viết bốn chữ "Vạn Cổ Trường Xuân". Đằng sau khung cửa có vô số kỳ hoa dị thảo. Lưu đại nhân chưa vào qua cửa, Tịnh Giới Vương Tam đã nói:

- Ông hãy đợi ở đây, tôi vào thư phòng gặp chủ nhân đã.

Lưu đại nhân ứng tiếng, nói:

- Biết rồi.

Vương Tam sai bước đi vào trong. Lưu đại nhân đứng bên ngoài nhìn vào, chỉ thấy tiếng chim ca riu rít. Lưu Đại nhân đứng bên ngoài còn chưa kịp quan sát hết bên trong, bỗng thấy tên gia nô khi nãy.

Lưu đại nhân đứng ngoài nhìn vào, chợt nghe tiếng tên ác nô Vương Tam nói:

- Tiểu nhân phụng mệnh chủ nhân, mời khách quan vào, hiện đang đợi ngoài cửa.

Nhận Quá Bạt Mao Triệu Thông nghe Tịnh Giới Vương Tam nói vậy, liền nói:

- Mời ông ta vào. Đã vào trong nhà, để người ta đứng ngây ngoài cửa sao đành. Chẳng lẽ còn sợ người ta chạy mất hay sao?

Lưu đại nhân đứng bên ngoài nghe Triệu Thông nói vậy, trong lòng thầm nghĩ Thôi rồi, thôi rồi. Lưu mỗ ta hôm nay đã vào tới đầm rồng, hang cọp. Nay chỉ còn biết cạy vào ba tác lười đầu với hắn một trận rồi sẽ định đoạt sau.

Lưu đại nhân đang nghĩ ngợi vẩn vơ, chợt ngẩng đầu lên, thấy tên ác nô Vương Tam đang từ trong bước ra, tới trước mặt đại nhân, đứng lại, nói:

- Khách quan, chủ nhân tôi cho gọi ngài vào. Hãy cẩn thận một chút.

Lưu đại nhân ứng tiếng, cùng Vương Tam tiến vào thư phòng, tới trước mặt tên ác tặc Triệu Thông, dừng lại.

Kính thưa quý vị độc giả, gã gù Lưu đại nhân vốn là ứng số thiên tình giáng trần, vốn làm tới chức tể tướng của triều Đại Thanh, lẽ nào ông ta chịu hành lễ với ác tặc? Lưu Đại nhân làm bộ ngu si lỗ mãng, chấp tay xá ác tặc một xá, nói:

- Quan trưởng trên cao, kẻ buôn bán tôi xin có lời chào.

Lũ hào nô đứng ở hai bên nghe đại nhân nói vậy, chúng nhất tề quát lên âm ỉ, nói:

- Còn không chịu quỳ xuống sao? Gặp lão gia nhà ta lại dám xưng là người buôn bán. Không quỳ xuống, coi chừng bọn ta đánh gãy chân bây giờ.

Nhận Quá Bạt Mao Triệu Thông ngồi trên cao quát vọng xuống:

- Các ngươi có biết ông ta là ai không mà dám bắt ông ta quỳ? Ông ta chính là phủ đài đại nhân phủ Giang Ninh, là cha mẹ của dân, sao dám bắt ông ta quỳ? Mau mang ghế lại đây!

Đám thuộc hạ dạ ran, vội khiêng một chiếc ghế tựa tới đặt xuống trước mặt đại nhân. Lưu đại nhân lại đưa tay lên xá tên ác tặc, nói:

- Kẻ buôn bán này xin cảm ơn đã ban cho ngôi!

Nói xong, kẻ mông đặt lên ghế tựa.

Triệu Thông ngồi trên cao, nói vọng xuống:

- Lưu tri phủ, chúng ta hãy thẳng thắn nói chuyện với nhau. Ông tới đây nhằm ý đồ gì tôi đều đã biết cả. Nhất định là ông cải trang thành thương nhân tới đây dò thám tình hình. Tôi muốn ông hãy nói cho thật. Nghe nói ông là kẻ khó dây, trước mặt tuần phủ ông cũng không ngại lời nói thẳng, lại nghe ông từng giả làm đạo sĩ thăm dò nhà họ Bạch ở huyện Thượng Nguyên trong vụ án mạng ở cửa bắc, lần thứ hai đi dò thám bắt Từ Ngũ cùng Tham Kim Đầu Giang Nhị. Lại nghe chuyện ông giả làm thành hoàng thăm vấn Vũ Cô Từ, Kim quả phụ gặp ông cũng phải lòi đuôi ra. Chẳng trách nào tiếng tăm ông vang khắp xa gần. Nay lại tới đây thăm dò tình hình nhà tôi. Giờ tôi muốn ông nói rõ ra, nếu dùng lời gian trá, đừng hòng qua khỏi ngưỡng cửa nhà tôi. Tại sao đại gia đây lại nhận ra ông? Tất cả may nhờ một viên quan gia. Người ấy họ Trần, tên gọi Trần Tam Hoàng, Táng Môn Thần là ngoại hiệu của anh ta. Cũng bởi anh ta thường lên Giang Ninh đòi nợ, được gặp tôn dung luôn. Giờ hãy mau mau nói thật ra, may ra hai ta còn giữ được mối tình giao hảo.

Lưu đại nhân nghe hẳn nói xong, bất giác trong lòng rung động, cố làm ra vẻ cuống lên, nói:

- Trưởng quan, xin hãy nghe tôi nói, tôi vốn thực là người buôn bán, sao dám nhận xằng làm tri phủ lão gia? Cùng họ cùng tên không hiếm, cùng chung diện mạo như nhau cũng không ít. Tại hạ đang đi trên đường chợt có người gọi, không biết quan trưởng mời tôi có việc gì? Xin hãy chỉ dạy. Còn nếu như không có việc gì tại hạ xin phép lên đường ngay kéo lờ bộ đường.

Triệu Thông đang sinh lòng ngờ vực, chợt từ bên ngoài có một kẻ tiến vào.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Công Kỳ Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Trần đại dũng ruồi ngựa cầu viện binh

Triệu Thông chực nổi giận, chợt thấy quan gia Trần Tam Hoàng từ bên ngoài tiến vào, nói:

- Đại gia không cần phải giận dữ, để tiểu nhân hỏi ông ta.

Nói xong, tiến tới mặt đại nhân, đứng lại, đưa mắt nhìn Lưu Đại nhân, nói:

- Lưu tri phủ, đại nhân nhà ta đâu thể nhận ra ông là quan tri phủ. Do đó, khi nãy chúng tôi đi đòi chút nợ trong thôn Sa Hà Trạch, vừa gặp tôi đã nhận ra ngài ngay. Hơn nữa, đại gia nhà tôi đã gọi ngài tới đây, cũng mong ngài nói thực, xem ra chúng ta còn giữ được chút tình cảm với nhau. Đại khái nhà họ Triệu chúng tôi cũng không đến nỗi đối xử tệ với ngài.

Lưu đại nhân nghe Trần Tam Hoàng nói vậy, liền nói.

- Xin ngài chớ nên nhận làm người. Nếu tôi là tri phủ, lẽ nào lại tự đâm đầu vào chỗ chết?

Trần Tam Hoàng nói:

- Lưu gì, người đúng là không biết phân biệt tốt xấu. Ta nói phải với người, người vẫn không chịu nghe. Đúng là người chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, chưa tới Hoàng Hà chưa lạnh lòng. Người thử nghĩ xem, bị ăn đòn thì tốt hay không bị ăn đòn thì hơn?

Lưu đại nhân nói:

- Ô ngài, nếu tôi là tri phủ, tôi nhận là tri phủ. Tôi vốn là một khách buôn, đi qua quý thôn đây, giờ còn bắt tôi nói gì nữa?

Triệu Thông ngồi trên cao, nói:

- Trần quán gia, hơi đâu nói chuyện với hần cho phí lời!

Mặc kệ hần có phải là tri phủ hay không, ta cứ tạm giữ hần lại đây đã. Khóa hần vào gian phòng trống, đợi đến nửa đêm giết phát đi là xong. Cần gì phải cãi cớ lời thôi với hần!

Trần Tam Hoàng nghe ác nhân Triệu Thông nói như vậy, cũng nói:

- Đúng lắm!

Trần Tam Hoàng nghe chủ nhân nói vậy, cũng nói: "Cứ làm theo cách ấy. "

Rồi quay sang dặn lũ thuộc hạ đứng hầu hai bên, nói:

- Mau bắt lấy hần giam vào căn phòng trống!

Đám hào nô nhất tề ứng tiếng dạ ran. Chúng như một lũ hùm beo, đua nhau xông lên vây lấy Lưu Đại nhân, hè nhau trói nghiêng ông lại, lôi ra đằng sau. Không lâu sau đã tới một gian phòng trống, chúng vội đẩy đại nhân vào, cài chốt, khóa lại. Lúc này lũ ác nô mới kéo nhau đi. Tới thư phòng, bẩm lại với Triệu Thông. Ác nhân nghe lũ hào nô nói xong, bèn đưa mắt nhìn Tăng Môn Thần, nói:

- Tuy hôm nay bắt được hần nhưng hai ta phải bàn kế xem sau này làm như thế nào. Cho dù chúng ta đã nhận ra hần là Lưu tri phủ cái trang đi vi hành.

Trần Tam Hoàng nói:

- Đúng lắm. Hần ta đích thực là Lưu Dung. Tướng mạo của hần thế nào, thuộc hạ sao nhầm nổi. Ai chẳng biết, hần là người nổi tiếng khắp kinh thành Bắc Kinh, vốn là con nuôi của Hoàng thái hậu, là con thứ ba của Lưu Thống Huân, nhà ở Sơn Đông, rất được Lão Phật gia Càn Long coi trọng, đã đích thân hạ bút phê chuẩn cho tới đây làm tri phủ. Lão gia chớ nên khinh suất thả hần ra. Hần mà thoát được, chạy về phủ Giang Ninh thì thực tệ hại.

Triệu Thông nghe vậy, trong lòng vô cùng kinh sợ, nói:

- Thì ra là vậy. Chẳng trách nào hần dám vô lễ cả với tuần phủ đại nhân, Cao đại nhân đành phải cúi đầu cam chịu hạ phong. Cũng bởi hần cậy mình có chỗ dựa vững chắc. Ta nghe nói, hần xử án không bao giờ đòi tiền của dân. Vậy nay ta phải làm sao đây. Cần phải sắp xếp vụ này một cách vẹn toàn nhất.

Trần Tam Hoàng nghe Triệu Thông nói vậy, mỉm cười, nói:

- Đại gia, vụ này phải thế này, thế này, mới bảo đảm được bình yên vô sự.

Triệu Thông nghe xong, nét mặt lộ vẻ hoan hỷ, nói:

- Kế này diệu lắm!

Tạm gác chuyện chủ tớ ác nhân bàn mưu tính kế với nhau và Lưu đại nhân đang gặp nạn trong nhà chúng qua một bên.

Giờ ta hãy quay lại với thừa sai Trần Đại Dũng đang đứng bên ngoài giữ cương ngựa đợi đại nhân. Thừa sai thấy đại nhân theo sau tên gia nô độc ác tiến vào phủ đệ của Triệu Thông, đợi cả nửa ngày trời vẫn không thấy đi ra, lập tức hiểu ngay đại nhân vào trong lãnh ít dữ nhiều. Ngửa mặt nhìn trời, thấy đã tới khoảng giờ Dậu, Trần Đại Dũng nghĩ thầm: "Xem ra, lão đại nhân chắc hẳn đã bị ác nhân nhận ra, không chịu thả cho về nha môn. Giờ sao ta không cưỡi ngựa cấp tốc quay về phủ Giang Ninh, tới nha môn của Vương thủ bị kể rõ sự tình, bảo ông ta dẫn binh mã tới cứu đại nhân và bắt luôn bọn Triệu Thông, giải oan cho dân?"

Trần Đại Dũng nghĩ xong, không chút chậm trễ, vội nhảy lên lưng ngựa giật cương, chạy như bay về hướng phủ Giang Ninh. Trần Đại Dũng đâu dám khinh suất, trễ nải? Bốn mươi dặm đường, chàng phải chạy từ giờ Dậu cho đến gần sáng ngày hôm sau mới tới nơi! Thót ngựa chạy gấp đến toát mồ hôi khắp mình, chẳng khác gì ngựa trạm mỗi khi phải đưa công văn hỏa tốc sáu trăm dặm. Trần Đại Dũng vào thành Giang Ninh theo lối cửa bắc, xuyên đường vượt lối, tới trước nha môn của thủ bị Vương Anh.

Chàng gặp người giữ cửa, kể rõ mọi chuyện. Người giữ cửa nghe xong không dám chậm trễ, vội xoay mình chạy thẳng vào trong, gõ trống ầm ĩ. Sau đó

kể lại cho Vương thủ bị nghe một lượt chuyện đại nhân đi vì hành gặp nạn ra sao. Vương Anh nghe xong cũng giật mình, thất sắc.

Vương thủ bị nghe xong câu chuyện, bắt giác giật mình, nghĩ: Việc này nhất thiết phải bẩm lên cấp trên. Ta phải bẩm rõ với nha môn tổng trấn mới được. Vương Anh nghĩ xong, không dám chậm trễ, vội mặc quần áo vào, bước ra ngoài. Tới từ sảnh đường, nhảy lên lưng ngựa, thúc ngựa đi thẳng. Vương thủ bị rời khỏi nha môn, cùng với thừa sai Trần Đại Dũng vượt đường lớn, ngõ nhỏ nhanh như tên bắn, không lâu sau đã thấy nha môn của Chu tổng binh hiện ra trước mắt. Vương thủ bị tới trước cổng lớn, xuống ngựa, sai bước đi thẳng vào trong. Tới trước đại sảnh gặp người thông báo, vội kể lại chuyện của Lưu đại nhân. Người thông báo không dám chậm trễ, vội chạy vào trong bẩm lại với Chu tổng binh. Quan tổng binh hay tin, bắt giác giật mình kinh hãi, vội hạ lệnh cho gọi trung quân tới. Sai du kích Lý Long dẫn quân, chọn lấy ba trăm binh mã tới Sa Hà Trạch bắt Triệu Thông. Lý Long nhận lệnh, không dám chậm trễ, vội dẫn quân rời khỏi nha môn. Lại chọn thêm mấy vị thiên tử, người nào cũng đeo cung, khoác tên trên mình. Du kích Lý Long lên ngựa, thủ bị Vương Anh cũng lên ngựa. Trần Đại Dũng đã đổi con ngựa khác, cầm ngang cây thiết côn. Lý du kích dẫn quân đi như bay, rời khỏi thành Giang Nam, nhắm hướng thôn sa Hà Trạch thẳng tiến.

Giờ ta tạm gác chuyện. binh mã phủ Giang Ninh trên đường bắt cướp qua một bên, lại nói tới chuyện ác tặc Triệu Thông. Hắn sai thuộc hạ bắt đại nhân giam vào trong phòng trống, quyết không để Lưu Đại nhân chạy về phủ Giang Ninh. Tên quân gia độc ác của hắn, bày độc kế muốn hại mạng Lưu Đại nhân. Chúng nhốt Lưu Đại nhân lại, khóa cửa cẩn thận. Lại sợ có người mở cửa cứu thoát đại nhân nên cất hai tên gia đình canh phòng suốt ngày đêm. Lưu đại nhân gặp nạn bị giam trong phòng trống, chẳng còn cách nào khác, đành ngồi bệt xuống nền, nghĩ thầm: "Hoàng thượng, vì thần gặp nạn ở đây. Phủ Giang Ninh quan văn tướng võ đông đầy nhưng người nào người nấy chỉ biết nghĩ đến sự an toàn của thân gia, tất cả đều giả câm giả điếc, để mặc cho kẻ ác hoành hành mà không biết dốc lòng tận trung với chúa. Bản phủ chết không đáng tiếc. Chỉ e sau này không còn ai dám trêu vào Triệu châu đồng nữa. Không biết Trần thừa sai ở bên ngoài biết ta trong này gặp nạn hay không mà về Giang Ninh điều quân tiếp cứu?"

Tạm gác chuyện Lưu đại nhân trong phòng trống lại. Giờ ta lại nói tới chuyện của lũ ác nhân.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Công Kỳ Án* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65: Lý du kích chỉ huy vây sào huyết giác

Lại nói chuyện ác nhân Triệu Thông nghe theo lời tên quân gia Trần Tam Hoảng giam Lưu đại nhân vào căn phòng trống, định bỏ đói Lưu đại nhân cho đến chết. Hắn dặn dò thuộc hạ xong xuôi bên rồi rời khỏi thư phòng, trở về phòng trong, một lòng lưu luyến đứa cháu đầu là Đỗ Mị Nương. Tuy hắn sai quân gia cải trang thành giác cướp bắt Đỗ thị về giấu trong mật thất nhưng hắn vẫn không dám ép buộc nàng, chỉ sai hầu gái, a hoàn khuyên nhủ, còn mình vẫn trở về vui vầy hát ca với đám thê thiếp.

Lại nói chuyện du kích tướng quân phủ Giang Ninh là Lý Long dẫn theo ba trăm binh mã, lại có cả thủ bị Vương Anh, thiên tử ngoại uy và thừa sai Trần Đại Dũng dẫn đường kéo lên đường lớn, nhắm hướng Sa Hà Trạch thẳng tiến. Không lâu sau, binh mã đã tới Sa Hà Trạch. Trần Đại Dũng thống lĩnh binh mã vượt đường lớn, ngõ nhỏ, tới trước cổng lớn nhà Triệu Thông, ghìm cương ngựa lại, nói:

- Đây chính là phủ đệ của ác nhân Triệu Thông.

Du kích Lý Long nghe Trần Đại Dũng nói vậy, lập tức truyền lệnh.

- Vây phủ đệ ác nhân lại!

Các võ tướng như thủ bị, thiên tử, bả tử nghe lệnh, không dám chậm trễ, vội chia ba trăm binh mã, vây kín phủ đệ nhà Triệu Thông lại, đến một giọt nước cũng không tiết ra được.

Giờ ta quay lại với Triệu Thông và lũ cầu nô của hắn. Đám thuộc hạ thấy một người đội mũ màu lam, cùng một người đội mũ đình thủy tinh, dẫn theo một đám người vây kín phủ đệ lập tức biết ngay những người này tới đây giải cứu Lưu đại nhân. Đám cầu nô thấy vậy, không chút chậm trễ, vội đóng kín cổng lớn lại, chốt thật chặt rồi huynh huych chạy vào trong báo tin.

Lại nói chuyện Nhạn Quá Bạt Mao Triệu Thông đang nô đùa ca hát với đám thê thiếp, uống rượu vui vầy, chợt thấy tên gia nô Tịnh Giới Vương Tam từ bên ngoài cuống cuồng chạy vào thở hồng hộc, nói:

- Đại gia, nguy rồi! Không biết binh mã nơi nào tới vây chặt nhà ta đến một giọt nước cũng không tiết ra được. Nô tài đã sai đóng chặt cổng chính rồi mới chạy vào đây bẩm lại với lão gia.

Triệu Thông nghe tên gia nô nói vậy, lập tức kinh sợ rụng rời, nghĩ thầm: Nhất định là binh mã của phủ Giang Ninh tới đây tìm Lưu Dung rồi. Ta nghe nói, kẻ thiện tất không tới, kẻ tới tất không thiện. Lẽ nào ta chịu đưa tay chờ trời? Chi bằng ta bỏ ra vài trăm lạng bạc cũng phải khiến quan binh các người một phen tan tác. Tới lúc ấy các người mới biết được sự lợi hại của Triệu Thông ta. Từ nay về sau, đừng kẻ nào tìm tới gây sự với ta nữa. ác tặc nghĩ xong không chút chậm trễ, đưa mắt nhìn Vương Tam, nói:

- Mau đi gọi quân gia Trần Tam Hoảng!

Tên gia nô ứng tiếng, vội chạy ra ngoài. Không lâu sau, hắn đã dẫn theo Táng Môn Thần quay lại. Triệu Thông kể với hắn một lượt, tên quân gia cũng

giật mình kinh sợ, trầm ngâm hồi lâu mới mở lời, nói:

- Bẩm đại gia, việc đã đến nước này, lẽ nào chúng ta lại bó tay chờ trời? Chi bằng, hãy đánh một trận, sau đó sẽ chạy tới phủ tổng đốc cầu cứu.

Triệu Thông nghe xong, nói:

- Có lý lắm. Ta cứ làm vậy!

Lại dặn:

- Mau cho gọi bọn kẻ hầu người hạ tới đây!

Trần Tam Hoàng không dám chậm trễ, vội vàng sai bước đi ra ngoài. Không lâu sau, lũ gia nô lớn nhỏ đã tự tập đông đủ trong đại sảnh. Kẻ dẫn đầu là Trương Ngũ, ngoại hiệu "Tiên Hạc Thối". Tên thứ hai Tôn Bát ngoại hiệu Độc Nhân Long. Tên thứ ba ngoại hiệu Sâm Cao Tiên Tử tên Vương Hồ, tên thứ tư Tịnh Giới Vương Tam tuổi còn trẻ trai. Ngoài ra còn có quân gia Trần Tam Hoàng ngoại hiệu Táng Môn Thần cùng mấy chục tên gia nô vô danh tiểu tốt. Triệu Thông đưa mắt nhìn bọn chúng, nói:

- Các con, tục ngữ nói đúng lắm: "Nuôi quân ngàn ngày dùng trong một giờ." Nay quan binh của phủ Giang Ninh đã vây kín nhà ta đến một giọt nước cũng không tiết ra được. Chúng muốn bắt thầy trò ta. Các ngươi hôm nay đành phải cùng ta bỏ ra chút sức lực, hãy tự đi tìm binh khí đánh lui quan binh. Còn ta sẽ tới chỗ tổng đốc năn nỉ. Sau khi trở về thưởng cho mỗi người năm mươi lạng bạc.

Lũ cầu nô nghe xong, nhát tề nói:

- Đại gia, xin cứ giao việc này cho bọn thuộc hạ!

Rồi mạnh ai nấy đi tìm binh khí. Đưa cầm đao, đưa cầm thương, đưa xách côn, lại còn đưa vác đòn gánh v. v... loạn cả lên. Chúng khua tay múa chân, một lòng muốn quyết chiến với quan binh. Đám cầu nô dưới sự chỉ huy của quân gia Trần Tam Hoàng, tay cầm thanh đơn đao chạy ra ngoài. Vương Hồ tay cầm một cây hõn thiết thương đi sau đốc trận. Chúng đang kéo ra, chợt gặp một tên từ bên ngoài cuống cuồng chạy vào, nói:

- Đại gia, không xong rồi. Bên ngoài đang hò hét đòi mau mở cổng đưa Lưu gù ra! Bọn chúng sắp phá được cửa đến nơi.

Triệu Thông nghe xong, nói:

- Biết rồi. Ngươi hãy mau nhập bọn với những người kia!

Rồi cùng đám hào nô kéo ra trước cổng lớn, dặn nói:

- Mở cổng!

Lũ cầu nô nghe lệnh, vội mở hai cánh cửa ra.

Lại nói chuyện quan binh bên ngoài đang phá cổng bỗng nghe thấy tiếng nói "mở cổng" vọng ra, vội lui xuống khỏi bậc tam cấp, đứng lại. Du kích Lý Long và thủ bị Vương Anh cùng ngẩng đầu nhìn lên.

Hai viên trưởng quan ngẩng đầu nhìn lên, thấy trong cổng có đám đông tặc nô đứng đó. Tên nào tên nấy nhắm nhắm gậy gộc trong tay, xem ra có vẻ muốn phân cao thấp với quan binh. Trần Tam Hoàng đứng đầu, trong tay cầm thanh đơn đao. Bên trái hắn là Sâm Cao Tiên Tử Vương Hồ, Tiên Hạc Thối đứng đằng sau. Bên trái là Tịnh Giới Vương Tam đứng đầu trận, sau lưng hắn là Độc Nhân Long Ngô Bát, lũ thuộc hạ đứng cả đằng sau. Bọn chúng một lòng muốn bảo vệ Triệu Thông chạy ra ngoài. Ác nhân Triệu Thông đứng trên thềm, tay cầm cây hõn thiết thương. Tặc đồ dõi mắt nhìn ra ngoài, đánh giá viên trưởng đầu đội mũ tam tinh của phủ Giang Ninh. Thấy anh ta tuổi chưa tới bốn mươi, áo bào thêu hình con báo vàng, trên mình khoác bộ cung tên, ngồi trên con tuấn mã, tay cầm cây thiết côn. Phía sau là một viên trưởng quan, đầu đội mũ trắng như bạc, cười trên lưng con thiết thanh mã, tay cầm đôi chùy đồng nặng trĩu. Còn một người nữa là thiên bà ngoại uy đứng sau lưng. Nhìn kỹ lại, binh mã đã vây kín cổng lớn. Triệu Thông đang mãi nhìn đám binh mã, chợt thấy du kích Lý Long nói:

- Đưa nào là ác tặc tội đồ Triệu Thông?

Lý Long còn chưa dứt lời, ác tặc Triệu Thông đã bước lên, nói:

- Quan trưởng, xin hãy nghe tôi nói, Triệu mỗ không hề trái phép vua, tại sao ông lại dẫn quân vây kín cổng nhà tôi?

Làm quan cũng phải theo đúng luật, lẽ nào tự tiện kinh động quân binh? Cây mình làm quan mà ức hiếp tôi, e ông đã nghĩ sai rồi. Đừng nói là du kích và thủ bị, cho dù là tổng đốc, tuần phủ còn phải nể tôi đôi phần.

Triệu Thông càng nói càng tức, chợt nghe Lý Long cao giọng nói.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Công Kỳ Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Trần thừa sai liệu chết cứu tri phủ

Lý Long nghe Triệu Thông nói vậy, nổi giận đùng đùng, nát lòn:

- Giữa trời đất mệnh mạng này người dám hoành hành bá đạo hay sao? Người hãy mau đưa tri phủ Giang Ninh Lưu đại nhân ra đây, xem ra còn có thể sống thêm được một chút. Nếu chân chủ, chắc chắn người sẽ phải bỏ mạng ngay lập tức tại chốn này.

Triệu Thông nghe Lý Long nói vậy, lửa giận ngất trời, đưa mắt nhìn đám cầu nô tài, hạ lệnh, nói:

- Các người hãy mau mau ra tay, bắt lấy tên cầu quan này cho ta! Đợi ta lên phủ Giang Ninh gặp tổng binh của chúng là Chu đại nhân rồi sẽ xử trí chúng sau.

Đám nô tài nghe vậy, nhất tề xông lên đòi ra tay đánh Lý thủ bị. Lý thủ bị một mình quát ngựa xông lên chặn lũ nô tài lại. Đại tổng quản Trần Tam Hoảng thấy chủ mình giục thủ hạ xông lên, hấn không nói không rằng, tay vung cao thanh đơn đao nhắm phần đầu Vương thủ bị chém xuống. Vương thủ bị vội dùng thiết thương gạt đao ra rồi mới trả đòn. Bên trái có Mộc Cao Tiên Từ tên Vương Hồ và Tiên Hạc Thoái Trương Ngũ cùng vác đao xông vào động thủ. Vương Anh vội xông lên vùng binh khí chặn chúng lại. Bên trái có Tịnh Giới Vương Tam và Độc Giác Long Ngô Bát cũng lao tới trước mặt. Bọn chúng tầng tầng lớp lớp vây kín Vương thủ bị.

Đám ác nô cật đồng vây kín quan thủ bị Vương Anh. Đám thiên bá, ngoại ủy thấy vậy cũng không chút chậm trễ, cùng nhau quát ngựa xông lên quyết cùng đám ác nô phân thua được. Một viên thiên tổng gọi Dương Văn Bính, một viên bá tổng tên gọi Lý Quốc Lương, lại thêm hai viên kinh chế ngoại ủy tên gọi Chu Ngạc, Hòa Thành. Bốn viên trưởng quan này cùng xông ra giúp quan thủ bị tên gọi Vương Anh bắt lũ ác nô. Chỉ thấy tiếng binh khí va vào nhau chát chúa. Thanh đơn đao trong tay Trần Tam Hoảng vừa nhanh, vừa hiểm, đồng la của quan thủ bị lợi hại không kém. Cây phảng mộc côn trong tay Vương Tam đánh vù, đôi tiên của thiên tổng chặn lại. Cây đòn gánh trong tay Trương Ngũ thực lợi hại, ngọn thiết thương trong tay bá tổng cũng không chịu thua. Lại còn Ngô Bát và Vương Hồ, chúng bị hai viên thiên tổng chặn lại đánh vù một hồi. Nhưng đám nhà quan vẫn không thể bắt nổi mấy tên tội đồ.

Tạm gác chuyện của họ qua một bên, giờ ta hãy nói tới chuyện của viên du kích Lý Long. Ông ta thấy vậy, ngồi trên lưng ngựa nghiêng răng nghiêng lợi, nghĩ thầm: Lũ tội đồ gan lớn tày trời, dám cật tài chống lại cả quan binh, dám quyết hơn thua với mệnh quan triều đình! Xem ra, lũ tội đồ này cũng thật có tài, năm viên quan kia muốn bắt được chúng quả là điều không thể. Lý mỗi hôm nay phụng mệnh tới Sa Hà Trạch bắt đám ác đồ này cứu người ra. Nếu hôm nay không thắng được lũ nô tài này, trở về phủ biết phải ăn nói sao với Chu tổng binh đây. Chắc bản quan phải đích thân ra tay, nếu không, để lũ tội đồ chạy thoát, hậu họa thực khó lường. Lý lão gia đang định thúc ngựa xông lên, thừa sai Trần Đại Dũng đã nói:

- Lý lão gia, xin hãy nhường cho tôi công lao này, để tiểu nhân đi trợ chiến cho những người kia.

Lý Long nghe vậy, trong lòng vô cùng mừng rỡ, nói ngay:

- Người phải hết sức cẩn thận, không được sơ suất, khinh địch.

Trần Đại Dũng ứng tiếng, nói:

- Tiểu nhân biết rồi, không cần lão gia phải bận tâm.

Hào hán nói xong lập tức thúc ngựa xông lên, tay dơ cao cây thiết côn nặng ba chục cân có lẽ nhắm phía Vương Tam phóng tới. Hào hán vung gậy nhằm đầu ác tặc bổ xuống, Vương Tam vội nâng gậy gỗ lên đỡ. Chỉ nghe thấy "chát" một tiếng, cây gậy gỗ trong tay tên ác tặc bị đánh văng ra xa. Trần Đại Dũng không chút chậm trễ, vội giật cương ngựa giành thế thượng phong, cây gậy sắt trong tay vòng qua sau lưng quạt mạnh một phát, kết liễu tính mạng của Vương Tam.

Trần Đại Dũng một gậy trấn văng cây gậy gỗ trong tay Tịnh Giới Vương Tam, lập tức ghì cương ngựa, vòng gậy qua lưng nhằm ngang hông Vương Tam quạt một phát thực mạnh. Cây gậy trong tay Vương Tam đã bị mất, khó lòng chống đỡ, hơn nữa Trần Đại Dũng lại quạt ngang từ phía sau. Chỉ thấy "chát" một tiếng, Vương Tam bị đánh ngã lăn ra đất. Cây gậy trong tay Trần Đại Dũng nặng hơn ba mươi cân, thử hỏi Vương Tam làm sao chịu đựng nổi? Ăn một phát gậy mạnh như trời giáng ấy Vương Tam vội vã về châu Diêm Vương. Bốn tên ác nô còn lại thấy Vương Tam bị một đại hán cưỡi ngựa đen, dùng thiết côn chỉ một đòn đã toi mạng. Chúng cùng hoảng hốt, bối rối chân tay. Mộc Cao Tiên Từ Vương Hồ bị Dương Văn Bính đánh cho một roi ngã lăn ra, đám binh đinh hè nhau xông vào trời nghiêng lại. Tiên Hạc Thoái Trương Ngũ bị bá tổng Lý Quốc Lương đâm chết. Độc Nhân Long Ngô Bát bị hai viên ngoại ủy bắt sống. Trần Tam Hoảng thấy tình thế bất lợi, hấn cũng không dám giao đấu cùng đám đông, vội xoay mình bỏ chạy. "Kẹt" một tiếng, đóng kín hai cánh cổng lớn, chạy tọt vào trong.

Ác nhân Triệu Thông đang đứng trên bờ thềm quan sát trận đấu giữa quan binh với đám ác nô, thấy người của chúng đưa bị đánh chết, đứa thì bị bắt, trong lòng còn đang hốt hoảng, chợt lại thấy quân gia Tăng Môn Thần Trần Tam Hoảng cuống cuống chạy vào, nói:

- Đại gia, mau vào trong ngay, lũ quan binh này lợi hại lắm! Chúng ta tạm thời hãy đóng kín cửa lớn lại, rồi sẽ liệu sau.

Triệu Thông nghe Trần Tam Hoảng nói vậy, vội nói:

- Đành phải vậy thôi.

Nói rồi, cả hai chạy tọt vào trong, sai gia nô đóng kín cổng lớn, chèn chốt cẩn thận. Lại nói chuyện đám quan binh ở bên ngoài trối gô hai tên Vương Hồ, Ngô Bát lại, giao cho dân binh canh giữ, sau đó lại tới canh trước cổng, sai quân phá cửa vào.

Đám binh sĩ nhất tề ứng tiếng, lập tức ra tay phá cửa. Chỉ thấy vang lên hàng loạt âm thanh "ầm, ầm", khiến hai tên ác tặc nấp trong nhà run lên bần bật. Hai đứa chúng vội chạy ra phía sau, chui vào náu thân trong mật thất. Chỉ trong thoáng chốc, hai cánh cửa cổng đã bị phá vỡ. Du kích Lý Long không chút chậm trễ, lập tức dẫn theo đám thủ bị, thiên tông tiến vào sào huyệt giặc. Quan binh dò tìm khắp mọi nơi vẫn không thấy bóng dáng hai tên ác tặc đâu. Tìm khắp nhà trên nhà dưới, phòng lớn, phòng nhỏ vẫn không tìm được chúng. Quan binh tiến ra phía sau đồi mắt, chăm chú tìm kiếm. Họ chỉ thấy một gian nhà bị khóa kín mít, trên cửa còn dán niêm phong. Đám quan binh không hiểu gian nhà ấy có gì bí mật bên trong, chỉ biết nhìn nhau tự hỏi:

- Chẳng nhẽ ác nhân trốn trong đó? Chúng ta hãy phá cửa vào xem có chúng trong đó hay không. Như vậy mới hết nghi hoặc trong lòng.

Nói xong, không chút chậm trễ, nhất tề ra tay phá cửa xông vào. Chỉ thấy "rầm" một tiếng, cục khóa rớt ngay xuống nền nhà. Tờ giấy niêm phong bị lấy xuống, "két" một tiếng, hai cánh cửa được mở ra. Đám quan binh nhất tề xông vào, đồi mắt tìm kiếm. Họ tìm được Lưu đại nhân nằm co trong đó với bộ dạng của một vị khách thương. Đám quan trưởng không dám chậm trễ, vội lên tiếng gọi "đại nhân", nói:

- Chúng tiểu nhân tới cứu muộn, mong đại nhân bỏ qua cho.

Lưu đại nhân nghe thấy họ nói vậy, lập tức mở mắt ra. Lúc này mới dần hoàn hồn lại. Nhận ra họ là thiên bà, thủ bị, lại có cả tổng binh của phủ Giang Ninh. Lưu đại nhân vội vàng trở dậy, đưa mắt nhìn bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Công Kỳ Ân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Vì tham bạc, lỗ kiến minh mất vợ

Lưu đại nhân xem xong, đưa mắt nhìn đám quan viên, nói:

- Đã vậy hãy mau bắt ác nhân lại!

Nói xong, cùng rời khỏi căn phòng trống, dẫn theo binh lính lục soát khắp nơi. Tìm kiếm khắp nơi, cuối cùng tìm được một cái hốc, hai con chó Triệu Thông và Trần Tam Hoảng đang trốn trong đó! Đám binh lính thấy vậy, nói:

- Tìm thấy ác nhân rồi. Hắn đang trốn ở đây!

Nói xong nhất tề ra tay, móc Triệu Thông và Trần Tam Hoảng ra khỏi hốc. Lưu đại nhân vừa thấy Triệu Thông và tên quản gia của hắn là Trần Tam Hoảng chui ra khỏi hốc, bất giác nổi giận đùng đùng, dặn dò:

- Mau, trối lũ tội đồ này lại!

- Dạ!

Binh sĩ ứng tiếng hô vang, lập tức trối gô chủ tớ hắn lại.

Lưu đại nhân lại dặn dò, bảo binh sĩ tổng Triệu Thông lên một chiếc xe. Những đứa đã chết thì thôi. Bọn còn sống, bị bắt ở bên ngoài như Vương Hồ, Ngô Bát, Trần Tam Hoảng cũng bị tổng cả lên cỗ xe đó.

Lúc này, Lưu đại nhân mới cùng mọi người ra khỏi phủ đệ nhà họ Triệu, tới trước cổng lớn, đứng lại. Thừa sai Trần Đại Dũng thấy vậy, vội vã chạy lại, đỡ đại nhân lên lưng một con ngựa tốt. Quan binh cũng nhất tề lên ngựa. Binh sĩ vây kín cỗ xe rời khỏi thôn Sa Hà Trạch rồi mới lên đường cái nhằm hướng phủ Giang Ninh thẳng tiến.

Lưu đại nhân ngồi trên lưng ngựa, nói:

- Lý lão gia xin hãy nghe tôi nói: Tuy ta nay đã bắt được ác đồ nhưng thế lực bọn Triệu Thông còn rất lớn, lại quen biết nhiều. Anh hân hiện đang làm bố chính, ở Sơn Đông, bản thân hân đang đợi nhậm chức châu đồng, ý tiền cậy thế ức hiếp lương dân. Hôm qua có bảy người lên nha môn kiện hân. Bản phủ chẳng biết làm sao, đành phải đi thăm dò, dẫn theo thừa sai đây. Không ngờ vừa tới Sa Hà Trạch gặp ngay ác tặc ở đầu thôn. Hân cùng với bảy, tám tên thuộc hạ, gia nô, trong số ấy có một tên trọc đầu. Cả đám nói nói cười cười trên lưng ngựa, chúng đang phóng vào trong thôn Sa Hà Trạch. Không ngờ tên đầu trọc nhận ra tôi, cũng bởi hân thường xuyên vào phủ Giang Ninh đòi nợ nên đã nửa mời nửa ép bản phủ tới nhà hân, chẳng nói chẳng rằng, bắt luôn ta lại, tống vào trong phòng trống. May sao binh mã của các vị tới kịp, lại bắt luôn được Triệu châu đồng. Tôi phải giết tên ác tặc này trừ hậu họa, dân chúng ở đây mới được sống yên lành.

Lý Long ứng tiếng, nói:

- Dạ! Lời của đại nhân nói phải lắm.

Họ vừa đi vừa nói chuyện, chẳng mấy chốc, tòa thành phủ Giang Ninh đã hiện ra trước mắt. Lư đại nhân quát ngựa tiến vào theo lối cửa Bắc, du kích, thiên bà theo sau. Đoàn người ngựa vượt đường lớn ngõ nhỏ nhanh như tên bắn. Chẳng bao lâu, cánh cổng nha môn của Lư đại nhân đã sò sò trước mặt.

Lư đại nhân cùng du kích Lý Long xuống ngựa, những người khác cũng làm theo. Lư đại nhân hạ lệnh lập tức thăng đường hỏi tội Triệu Thông. Cũng chẳng cần đánh đập khảo tra, Triệu Thông đã khai nhận tất cả. Tại sao ác nhân Triệu Thông lại dễ dàng nhận tội như vậy! Bởi trong lòng hắn nghĩ: Chẳng qua ta chịu nhục nhả nhất thời, chẳng bao lâu nữa sẽ có thể lực lớn mạnh hơn cứu ta ra, lo gì Lư gù không nghe theo. Do đó, Triệu Thông cũng không hề tỏ vẻ sợ hãi.

Lại nói chuyện du kích Lý Long cáo từ đại nhân trở về nha môn của Chu tổng binh báo cáo hoàn thành nhiệm vụ. Chuyện của họ ta không cần kể ra đây. Còn Lư đại nhân, tới lúc này mới dẫn dò thuộc hạ giam Triệu Thông vào ngục, một mặt viết công văn trình lên dinh Tuần phủ, một mặt viết tấu chương trình lên Thái thượng hoàng. Hoàng thượng hạ lệnh cách chức, miễn truy cứu tội của Sơn Tây bố chính ty Triệu Thuận, bảo ông ta trị nhà không nổi sao trị nổi quốc gia? Phạt cắt ba năm bổng lộc của tuần phủ Cao Tân vì tội lơ là, mất cảnh giác. Sau đó lại phê vào bản tấu chương của Lư đại nhân mấy chữ "Chém đầu bọn Triệu Thông thị chúng." Chuyện tới đây không còn gì đáng nói nữa.

Lại nói chuyện Lư đại nhân nhận được thánh chỉ do Hoàng thượng ngự bút phê chuẩn đã lời bọn Triệu Thông ra chém đầu. Sau đó cho gọi bảy người dâng cáo trạng kiện Triệu Thông cùng tú tài Trương Tân lên công đường, dẫn dò họ trở về làm ăn như cũ. Chợt thấy có người ngời kiệu từ công nha môn tiến thẳng vào. Thì ra đó là vợ của Triệu Thông tên gọi Vương thị trả lại cả kiệu lẫn Mị Nương lên công đường, chờ nghe Lư đại nhân phát lạc.

Lại nói chuyện Đỗ thị vừa xuống kiệu, gặp chồng là Trương Tân cũng có mặt ở đó. Hai vợ chồng họ ôm nhau, khóc nức lên. Lư đại nhân thấy vậy, ngồi trên công đường, nói:

- Trương Tân, đây có phải là vợ của ngươi không?

Trương Tân nghe hỏi, vội dập đầu lạy, nói:

- Bẩm đại nhân. Đây chính là vợ của học sinh.

Lư đại nhân nói:

- Nếu vậy, mối oán thù của ngươi coi như đã báo được rồi. Hãy mau cùng vợ ngươi về nhà, cố gắng an phận thủ thường mà sống.

Hai vợ chồng Trương Tân hết lời cảm tạ, rời khỏi nha môn trở về nhà. Những người khác cũng lục đục ra về, tới nhà Triệu Thông nhận lại tài sản của mình đã bị hắn chiếm đoạt. Chuyện tới đây chẳng còn gì đáng nói nữa. Lư đại nhân cũng hạ lệnh bãi đường.

○ ○ ○

Lại nói chuyện huyện Tuyên Thành phủ Giang Ninh có một thị trấn tên gọi trấn Hoàng Tri. Trong thôn này có một vị văn sinh tú tài họ Lỗ, tên gọi Kiến Minh, năm ấy mới tròn hai mươi sáu tuổi, vốn tính ham cờ bạc. Gia sản tổ tiên để lại đều bị hắn nướng sạch. Vợ là Tiêu thị, tuổi mới hai mươi năm, có nhan sắc trầm ngư lạc nhạn, diện mạo hoa nhường nguyệt thẹn. Nàng ta không chỉ có nhan sắc mặn mà mà còn biết giữ trọn đạo tam tòng tứ đức, lại giỏi thi từ ca phú, cầm kỳ thi họa món nào cũng tinh thông. Nàng vốn tên gọi Tiêu Huệ Lan. Họ chỉ có với nhau một đứa con trai năm tuổi tên gọi Lỗ Diên Nghĩa. ông nội mất đã lâu, chỉ còn bà nội là Trần thị còn tại thế. Nhà họ có bốn người cùng nhau sinh sống, chuyện không cần phải kể ra đây.

Cũng trong trấn Hoàng Tri có một gã thổ hào họ Hoàng tên Tín Hắc, xưng gọi là phú gia địch quốc. Nói về thế lực của hắn thực không tầm thường chút nào. Hắn hoành hành bá đạo, không kiêng gì ai, không việc gì hắn không dám làm.

Tên ác bá này vốn có tính độc ác, hoành hành bá đạo không biết sợ ai. Hắn ý mình thế lớn, giàu sang nên luôn hăm hại dân lành. Ấy là vào độ tháng năm, đúng vào ngày lễ Đoan Dương. Trước đây, Kim Lăng vốn là vùng đầm hồ, có tục đua thuyền rồng rất nổi tiếng. Hoàng Tín Hắc liền dẫn gia nhân đi xem hội. Phủ Giang Ninh quả là vùng non xanh nước biếc, phong cảnh hữu tình. Trên đường về đi qua cảng Song Mi, chợt ngẩng đầu lên, nhìn thấy một phụ nữ đang đứng ở phía đông con đường. Thì ra, cô ta chính là Tiêu thị, vợ của Kiến Minh. Bởi nàng đang đi tìm con nhỏ nên mới đứng ở đó đợi. Không ngờ gặp đúng lúc tên thổ hào đi ngang qua. Hoàng Tín Hắc dõi mắt trông theo, đánh giá dung nhan của Tiêu thị. Chỉ thấy nàng: Tóc mây óng ả xỏa dài chẳng khác thiên tiên, làn tóc mây đen như nhuộm mực tàu. Mắt hạnh sáng long lanh như sóng nước hồ thu, mũi dọc dừa thẳng tắp. Hai hàng mày ngài cong như trăng non đầu tháng, sắc mặt hồng nhuận, đôi tai nhỏ nhắn, xinh xinh, bờ eo mềm mại như cành liễu trước gió xuân. Cái miệng anh đào của nàng khép kín. Chắc hẳn trong đó phải là hai hàm răng trắng như ngọc, như ngà. Trên cổ tay nàng có đôi vòng ngọc Đăng Thục sáng long lanh, mười ngón tay thon nhọn như mười cọng hành. Nhìn xuống dưới, đôi chân sen rộng chưa quá ba thốn, nhìn kỹ lại, thấy nàng đi đôi hài thêu. Nhìn khắp từ đầu đến chân không có điểm nào đáng chê. Mái tóc nhung huyền của nàng dài cả trượng. Trên mình nàng mặc một tấm áo màu lam, mặc vậy. Tuy nàng không ăn mặc theo lối quý phái nhưng nhờ trời, nàng có nhan sắc diễm lệ vô song. Hoàng Tín Hắc đang mãi mê ngắm nhìn, gai nhãn chợt xoay mình bước vào trong nhà. Gã thổ hào đang sững sờ, hồn phách phiêu diêu tận chín tầng mây, bên mép, dài chảy lòng thông, mắt ngây dại, có mồm như câm, có tai như điếc. Một lúc lâu hắn mới thở hắt ra, nhìn vào căn nhà ấy, nói:

- Không biết cô gái ấy là vợ của ai? Các người hãy chịu khó đi dò hỏi. Nếu ta được ngủ cùng nàng một đêm, dù phải chết ngay cũng không có gì hối tiếc.

Hoàng Tín Hắc chưa nói dứt lời, một tên gia nhân đã vội miệng nói ngay. Nguyên Hoàng Tín Hắc có một tên gia nô tên gọi Vĩnh Hưng. Thằng ranh này

nghe chủ nói vậy, mỉm cười, nói:

- Ngay cả người phụ nữ ấy lão gia cũng không biết sao? Cô ta chính là vợ của gã tú tài mê cờ bạc Lỗ Kiến Minh.

Hoàng Tín Hắc nghe xong, nói:

- Ô, thì ra cô ta là vợ của hần sao? Chẳng ngờ thằng ranh họ Lỗ ấy lại có cô vợ xinh như vậy.

Lại nói:

- Vĩnh Hưng, con có kế gì để người con gái ấy rơi vào tay ta không? Ta sẽ cho cô ta làm thiếp. Nếu được vậy, ta sẽ thưởng cho con năm mươi lạng bạc, ngoài ra còn gả con a đầu Ngọc Liên cho con nữa.

Vĩnh Hưng nghe Hoàng Tín Hắc nói vậy, liền nói:

- Đại gia, việc này không khó. Lỗ tú tài là kẻ ham mê cờ bạc, chỉ cần lão gia về nhà, bày ra một canh, cho mời Lỗ Kiến Minh tới, đánh thắng hần hai, ba trăm lạng rồi đòi tiền thật rất. Hần không có tiền trả cho đại gia, lo gì vợ hần không thuộc về người?

Hoàng Tín Hắc nghe Vĩnh Hưng nói vậy trong lòng vô cùng hoan hỷ, mặt mày rạng rỡ, nói:

- Kế này tuyệt lắm. Ta không nên nán nà ở đây nữa.

Hai đứa bọn chúng nói xong, vội vã cầm đầu đi thẳng một mạch về nhà. Chúng vượt đường ngang, ngõ tắt nhanh như tên bắn, chỉ một lúc sau đã về tới trước cổng. Hai chủ tớ vội sai bước đi về thư phòng, ngồi xuống. Tên gia nô vội dâng trà nước lên. Hoàng Tín Hắc dùng xong, nói:

- Vĩnh Hưng hãy nghe ta nói đây: Hãy mau đi chuẩn bị làm theo sự bàn bạc khi nãy. Đầu tiên con hãy lên đường nam mời Đường Ngũ, sau đó tới đầu bắc gọi Triệu Hồng rồi thuận đường mời luôn tú tài Lỗ Kiến Minh. Nếu thực sự Tiểu thị rơi vào tay ta, ngay tối nay, con có thể kết hôn với Ngọc Liên rồi. Vĩnh Hưng nghe xong, trong lòng vô cùng hoan hỷ, lập tức sai bước, xoay mình đi ra ngoài. Ra khỏi cửa, hần lên đường nam, đi nhanh như tên bắn. Đầu tiên hần tìm nhà Đường Ngũ rồi lại lên đường bắc đi gọi Triệu Hồng. Sau đó mới tới ngõ Song Hiền mời tú tài Lỗ Kiến Minh. Chẳng bao lâu, Vĩnh Hưng đã mời đủ ba người tới.

Thỏ hào Hoàng Tín Hắc thấy ba người đã tới đủ, vội vàng đứng dậy, nở nụ cười, nói:

- Mời ba vị ngồi. Hôm nay chúng ta sẽ chơi một hột xúc xắc. Tôi sẽ bỏ tiền ra. Cuộc chơi hôm nay cả thầy là năm trăm lạng. Nếu thắng, các vị cứ việc cầm tiền đi. Nếu thua, trong vòng ba hôm nữa các vị sẽ trả lại cho tôi.

Ba người kia nghe Hoàng Tín Hắc nói vậy, Đường Ngũ và Triệu Hồng mở lời trước - Bọn chúng vốn là cùng một giuộc. Khoái Gia Tử Đường Ngũ nói:

- Hoàng đại gia, chẳng giấu gì ngài, tôi xin mang mảnh vườn ra thế chấp, với số tiền là bốn trăm ba mươi xâu tiền, ngày mai xin viết văn tự.

Triệu Hồng nói:

- Tôi đây còn gần chục căn phòng. Nếu thắng, tôi xin được lấy bạc đi. Còn như thua, tôi xin viết một tờ văn tự nợ tiền ông rồi sẽ đem nhà ra thế chấp!

Kính thưa quý vị độc giả. Hai tên ấy nói vậy nhằm ý khích Lỗ tú tài. Tục ngữ nói đúng lắm: "Trong hội bạc, ai bỏ ra nhiều tiền người ấy mới đáng mặt hào hần". Câu nói này không sai chút nào. Trong nhà Lỗ Kiến Minh vốn hết tiền, hần lại nói là còn. Hoàng Tín Hắc và Lỗ Kiến Minh vốn sống trong cùng một thôn, lẽ nào hần không hiểu gia cảnh nhà Kiến Minh ra sao? Hần vốn chẳng cần gì tiền của Kiến Minh, chỉ cần thắng được vợ của Kiến Minh mà thôi. Kính thưa quý vị độc giả: Xem ra, hội cờ bạc này không xong rồi! Một kẻ thì hám sắc, một kẻ lại hám bạc, liệu đây có phải là hội cờ bạc bình thường không?

Lại nói chuyện Hoàng Tín Hắc nghe ba người nói xong, cũng nói:

- Nếu đã vậy, chúng ta hãy chơi ngay đi!

Thằng nhãi Vĩnh Hưng ứng tiếng. Hoàng Tín Hắc nói:

- Hãy đem xúc xắc, hộp và thẻ ra đây!

- Dạ!

Thằng nhãi ở Vĩnh Hưng đi ra ngoài, một lúc sau đã quay trở lại mang theo đủ thứ vào, đặt cả lên giường. Hoàng Tín Hắc thấy vậy, nói:

- Ba vị hãy nghe tôi nói đây: Một miếng thẻ trị giá mười lạng bạc. Khi chơi xong, hãy dựa trên số thẻ mình có để tính tiền.

Cả ba liền nói:

- Có lý Hoàng lão gia nói hợp lý lắm.

Nói xong, cả bọn lập tức vào cuộc chơi. Ba người kia chơi ăn gian, chỉ toàn ăn tiền của tú tài họ Lỗ. Khoái Gia Từ Đường Ngũ quả không hổ danh là cao thủ xóc cái. Lỗ tú tài vốn là người mắt kém, ngay cả chấm trên quân xúc xắc cũng nhìn không rõ. Bốn người này chơi từ tối cho tới lúc canh ba, tính lại tiền, chỉ có tú tài Lỗ Kiến Minh là thua tới ba trăm lạng bạc. Hoàng Tín Hắc đưa mắt nhìn Đường Ngũ, lại quay sang nói với Triệu Hồng:

- Theo ý ta, chúng ta hãy nghỉ đi thôi. Xem ra trời cũng sắp sáng rồi.

Hai tên chó săn này vội nói ngay:

- Có lý Đại gia nói phải lắm. Thắng hay thua chỉ là chuyện thường. Sáng mai hai đứa bọn tôi còn có chuyện phải làm.

Lỗ Kiến Minh nghe chúng nói vậy, sững cả người, trong bụng nghĩ thầm: "Vụ này ta đã thua sạch cả ba trăm lạng, trong nhà đào đâu ra nhiều bạc như vậy? Nếu trong vòng ba ngày không trả hết, Hoàng Tín Hắc đâu phải kẻ dễ tiêu. Thực lòng ta chỉ mong thắng được của hắn vài trăm lạng, không ngờ lại ra nông nổi này! Lỗ tú tài trầm ngâm không nói năng gì, ngồi ngầy như phỗng. Hoàng Tín Hắc nói:

- Lỗ tiên sinh nghe ta nói đây: Ngài thua tôi ba trăm lạng, mai hãy mang bạc tới nhà tôi, tuyệt đối không được thiếu dù chỉ là một ly, một lai, nếu có sai sót gì, chớ trách tôi không nói trước.

Lỗ Kiến Minh nghe tên thổ hào nói vậy, bất giác giật mình kinh hãi, nghĩ thầm: "Ngày thường Hoàng Tín Hắc hoành hành bá đạo, chẳng khác gì hổ dữ. Trong nhà ta lấy đâu ra ngân lượng? Nếu để tên ác đồ này nổi giận, hậu quả thực khó lường.

Lỗ tú tài còn đang suy tính, Triệu Hồng đã vọt lên nói:

- Đại gia xin chớ nóng lòng, chuyện nợ nần hãy để từ từ rồi tính. Nay tôi có ngu kiến này, không biết các vị có chịu nghe hay không? Theo tôi thấy, trong nhà Lỗ tú tài vị tất đã có tiền mặt. Tôi nói câu này xin anh chớ phiền lòng, cũng không biết có hợp ý đại gia không?

Tú tài nghe vậy, vội nói:

- Triệu đại ca, không biết anh có chủ ý gì, xin hãy mau mau nói rõ ra cho.

Triệu Hồng nghe hỏi, vuốt râu, cười, nói:

- Tiên sinh xin hãy nghe tôi nói: Tiên sinh đã hỏi, tôi cũng chẳng ngại gì mà không nói ra. Theo tôi thấy, chị nhà tuổi tác vẫn còn trẻ, chi bằng hãy gán lại cho Hoàng tài chủ đây với giá ba trăm lạng cho hết nợ. Như vậy, trong nhà tiên sinh vừa đỡ được một phần chi phí, thêm người chẳng bằng giảm miệng ăn. Đây là tấm lòng thành của tôi thực lòng khuyên anh. Không biết anh thấy lời tôi nói đúng hay sai? Lỗ tiên sinh, anh hãy mau mau cân nhắc.

Lỗ Kiến Minh nghe xong thở ngắn thở dài, nói:

- Đại ca, anh hãy nghe tôi nói.

Tú tài Lỗ Kiến Minh nghe tên chó săn Triệu Hồng nói vậy, thở dài, nói:

- Thôi thôi, việc đã đến nước này, chẳng biết Hoàng đại gia có ưng theo cách ấy không?

Hoàng Tín Hắc nghe Lỗ Kiến Minh ngỏ lời ưng thuận, trong lòng vui như mở cờ, vội mở lời, nói:

- Lỗ tiên sinh, nay ông đã không còn tiền bạc, gán phu nhân cho tôi tôi cũng chẳng còn cách nào khác. Theo lý mà nói, phu nhân của ông không đáng giá ấy. Thôi thôi, cũng chẳng còn cách nào khác. Vĩnh Hưng đâu!

Thằng hầu ứng tiếng chạy lại. Hoàng Tín Hắc nói:

- Mau mang giấy, bút, nghiêng, mực ra đây.

- Dạ!

Không lâu sau, mọi thứ đã được mang ra, bày cả trên bàn, trước mặt Lỗ tú tài. Triệu Hồng thấy vậy, nói:

- Lỗ tiên sinh, hãy mau viết đi cho sớm, muộn lắm rồi.

Lỗ tú tài nghe tên chó săn Triệu Hồng nói vậy, chẳng còn cách nào khác, đành phải cầm bút lên, viết văn tự bán vợ. Viết xong trao cho Hoàng Tín Hắc. Hoàng Tín Hắc nhận lấy, vội vàng cất đi, nói:

- Lỗ tiên sinh, hôm nay chẳng phải là ngày mừng tám tháng năm sao? Lại là ngày tốt. Ngày mai tôi sẽ qua đón vợ ngài về.

Lỗ Kiến Minh nghe Hoàng Tín Hắc nói xong, liền nói:

- Tùy ý đại gia!

Rồi cáo từ ra về. Hoàng Tín Hắc đưa cho Đường Ngũ, Triệu Hồng mỗi đứa mười lạng bạc. Hai đứa bọn chúng nhận tiền, ra về.

Lại nói chuyện tú tài Lỗ Kiến Minh rời khỏi nhà Hoàng Tín Hắc đi về nhà. Suốt dọc đường hần thắc tha thắc thòm, bước theo lối cũ về phía Song Hiền.

Chỉ thấy Lỗ tú tài sai bước đi về phía ngõ Song Hiền, vượt đường ngang, ngõ tắt như tên bắn, chỉ trong chớp mắt, cửa nhà mình đã hiện ra ngay trước mặt. Tú tài xoay mình lách vào, đến thẳng vào phòng trong, tới phòng mẹ là Trần Thị trước, sau đó mới vào gặp gái tuần kiệt họ Tiêu. Vào cửa, ngồi trên chiếc giường tre, Lỗ Kiến Minh vẫn ngây ngất đại đại như kẻ vừa cầm, vừa điếc. Tiêu thị thấy vậy vội đứng dậy, mỉm cười gọi:

- Phu quân, hần tối hôm qua lại đi chơi rồi.

Nói xong, dang trà tới trước mặt hần. Tú tài thấy vậy, trong lòng chợt trào dâng hồi hận, xấu hổ, chưa nói được câu nào, mặt mũi đã đỏ bừng, nói:

- Nương tử, nàng hãy ngồi xuống, ta có điều này muốn nói: Cũng bởi chẳng còn cách nào khác. Tối qua ta đi đánh bạc, chỉ vì vận đen, đánh cả đêm chẳng thắng được xu nào, ngược lại còn thua mất ba trăm lạng, hẹn trong ba ngày phải trả hết. Tôi chẳng còn cách nào khác, đành phải bán hiện thể cho người ta làm nô bộc. Người mua nàng chính là tay đại tài chủ trong phủ, họ Hoàng, tên Tín Hắc vốn nổi tiếng giàu sang. Tới nhà người ta, nàng sẽ được mặc nhung lụa, ăn toàn sơn hào hải vị, hô một tiếng sẽ có cả trăm người hầu hạ, hơn sống với ta gấp trăm ngàn lần.

Tú tài còn chưa dứt lời, Tiêu thị đã rụng rời kinh hãi, chẳng khác nào bị nước Tam Giang tạt vào mặt, bị nước Ngũ Hồ dim dưới chân, sắc mặt trở nên rất khó coi, trắng như tờ giấy. Một hồi lâu sau nàng mới hơi định thần lại, luôn miệng gọi "lang quân", nói:

- Thiếp với chàng tình nghĩa vợ chồng mấy năm nay nặng như non Thái, sao chàng nỡ lòng nào vứt bỏ thiếp đi?

Tú tài nói:

- Trăm cái sai, ngàn cái sai đều là ở ta cả. Tối bây giờ, có hồi cũng đã muộn mất rồi! Ngày mùng chín tháng năm, Hoàng Tín Hắc sẽ tới đón nàng. Hiện thể không đi không được. Tên thổ hào ấy lẽ nào chịu bỏ qua cho ta? Xin nương tử hãy vì ta mà cam lòng chịu khổ.

Nói xong vội vàng quay xuống. Tiêu thị trong lòng như có vạc dầu sôi, vội đưa tay ra đỡ chông đứng dậy, nói:

- Xin chàng hãy nghe thiếp nói: Không nên sốt ruột như vậy nợ người phải trả, đó là lẽ thường tình.

Tú tài nghe xong vội đứng dậy, trong lòng vô cùng hồi hận, hổ thẹn, giả là ra ngoài. Lỗ Kiến Minh lại lần bước tới sông bạc, nhưng trong túi không tiền, đành đứng sau lưng kẻ khác ngẩn cổ hóng vào. Tạm gác chuyện của Lỗ tú tài lại, giờ ta lại nói tới chuyện giai nhân hiền hậu Tiêu thị.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Công Kỳ Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Đề thơ tuyệt mệnh gái tiết liệt khuyên chồng

Lại nói chuyện giai nhân Tiêu thị nghe chồng mình là Lỗ Kiến Minh nói đã gán nàng cho thổ hào Hoàng Tín Hắc làm thiếp, bất giác giật mình kinh hãi. Bởi vì nếu nghe lời chồng đi làm thiếp cho Hoàng Tín Hắc, dù gì nàng và Lỗ Kiến Minh lấy nhau cũng là do cha mẹ đôi bên đứng ra quyết định. Hơn nữa, nếu nàng làm vậy, thử hỏi Lỗ Kiến Minh sau này còn ngóc đầu lên sao được? Còn nếu nàng không đi, liệu Lỗ Kiến Minh có thoát khỏi sự trói buộc của Hoàng Tín Hắc hay không? Nàng vẫn lo chồng mình bị thổ hào hãm hại.

Theo lý mà nói, gã tú tài Lỗ Kiến Minh này cũng chẳng ra thể thống gì. Không biết cầu tiến, chỉ tham mê cờ bạc, gia sản tổ tiên để lại hần đã đánh thua sạch, giờ ngay cả người vợ của mình cũng đánh thua nốt! Kính thưa quý vị độc giả, kẻ chẳng ra gì như Lỗ tú tài, quả thật xưa nay cũng hiếm có. Còn giai nhân Tiêu Huệ Lan, nàng không một lời oán than, dù thấy nàng là người hiền thực như thế nào rồi. Chẳng trách sau khi vụ việc này tấu lên Hoàng đế Càn Long động lòng thương xót, sai lập miếu thờ liệt nữ. Tối nay, những ai ngang qua vùng Kim Lăng hẳn còn thấy miếu thờ liệt nữ họ Tiêu.

Chuyện ngoài lề tạm gác qua một bên. Lại nói chuyện giai nhân Tiêu Huệ Lan, sau khi cân nhắc kỹ lưỡng, thầm nghĩ:

- Thôi thôi chuyện đã đến nước này, ta cũng chỉ còn biết làm vậy mà thôi. Âu cũng là mệnh ta phải vậy, ta chẳng có cách nào làm khác được.

Tiêu Huệ Lan lại nghĩ thầm: Chi bằng nay ta liệu thân cho tròn danh tiết những sao trước khi chết không để lại vài bản thơ một là bày tỏ nỗi khổ trong lòng, hai là khuyên giải chồng ta mau chóng quay đầu lại, sửa lỗi lầm trước đây. Giai nhân họ Tiêu nghĩ xong, lập tức cời giải lĩnh bên hông ra, cột lên xà nhà phía trên đầu giường. Sau đó mang văn phòng tứ bảo ra, mài mực thật đậm, chấm no ngòi bút, viết lên một mạch mười hai "Tuyệt mệnh từ" đều thuộc thể thất ngôn tứ tuyệt.

Bài thứ nhất:

Phong vũ thể thể lệ ám thương

Thuần y bất nại ngũ canh lương

Huy hào dục ta ai tình sự

Đồ khơi tâm đầu cánh đoạn trường

Dịch thơ

Sùi sụt gió mưa ngấn lệ vương

Chịu sao áo rách lạnh đêm sương

Buồn tình nằng bút toan ghi lại

Nhắc đến lòng thêm nỗi đoạn trường.

Bài thứ hai:

Phong xuy đình trúc vũ tuyên hoa

Bách truyền ưu sầu chi tú gia

Đẳng nhụy bất tri thành vĩnh quyết

Kim tiêu ưu kết nhất chi hoa

Dịch thơ:

Gió thổi tre ru trước mái nhà

Ngõ ngang trăm mối chỉ mình ta

Hoa đèn đâu biết là xa mãi

Như héo đêm nay một nhánh hoa

Bài thứ ba:

Độc tọa mao thiềm tạp hận đa

Sinh thần vô nại mệnh như hà

Thế gian đa thiếu quần thoa nữ

Thiên nga ùy khuất thụ tiết ma

Dịch thơ:

Mình ngồi thềm cỏ hận bao nhiêu

Nay đúng ngày sinh mạng tính liều

Bao khách quần thoa trong cuộc sống

Riêng ta buồn tới chịu sao nhiều.

Bài thứ tư:

Nhân ngôn bạc mệnh thị hồng nhan

Ngã tỷ hồng nhan mệnh diệc nan

Thuyền khơi thanh hệ cân nhất bạc

Cấp lang quan khán lê hằng ban

Dịch thơ:

Ai rằng mệnh bạc ấy hồng nhan

Ta sánh hồng nhan mệnh bạc hơn

Một giải lụa xanh treo rút ngược

Đề chàng trông thấy lệ mi tràn.

Bài thứ năm:

Thị thủy thiết thử mê hồn trận

Lung lạc nhi phu mộ chí triều

Thân quỵên nang không quy ngoại hậu

Châm biên do tự hồ huyền huyền

Dịch thơ:

Ai bày ra cái mê hồn trận

Lung lạc chồng em sáng đến chiều

Rời rã túi không về đã ngủ

Còn nghe bên gối gọi yêu yêu (l)

Bài thứ sáu:

Phản hương triết thọ cáo thương thiên

Mặc hựu nhi phu duy tảo hoàn

Thúc thủy phụng thiên thư giáo tử

Thân quy hoàng thổ diệc an nhiên

Dịch thơ:

Đốt hương khấn vái đáng cao dày

Phù hộ chồng con chóng trở về

Cơm nước mẹ cha con sách dạy

Thiếp về chín suối cũng yên bề.

Bài thứ bảy:

Điều hòa cảm sát lưỡng tương y

Vong mệnh như ty oán tịch phi

Ưu hữ nhất điều nan giải sự

Sàng đầu ấu tử thủ cô vi

Dịch thơ:

Hài hòa chồng vợ kết làm đôi

Mạng mỏng như tơ sớm đứt rồi

Canh cánh một điều khôn giải tỏ

Đầu giường con trẻ nín màn côi.

Bài thứ tám:

Thương hải tang điền thổ biến thiên

Nhân sinh bách tuế tổng quy tuyền

Thu tín cao đường đa trân trọng

Triệt mạc bị ai tổn thiên niên

Dịch thơ:

Biển biếc ruộng dâu đất đổi dời

Suối vàng trăm tuổi thây về thôi

Mẹ cha thừa lại nên gìn giữ

Chớ để buồn thương hại tuổi trời

Bài thứ chín:

Âm yếm sài phi dĩ tự tri

Vong mệnh tự tử diệc như quy

Thương tâm cánh hữu ni nam yển

Lai vãng song tiền cách tự phi

Dịch thơ:

Cánh phen nhẹ khép tự mình hay

Chết cũng như về mạng sống này

Bầy én lú lo lòng những xót

Trước song qua lại cứ vờn bay

Bài thứ mười:

Vi nhân hà bất hỷ dư sinh

Ngã hỷ dư sinh thế bất hành

Kim nhật huyền lương vĩnh biệt khứ

Tha niên minh phủ tố lý tình

Dịch thơ:

Đời người ai chẳng tiếc hay sao?

Cuộc sống này ta tiếc được nào!

Treo ngược lên xà nay vĩnh biệt

Tình xa âm phủ kẻ năm nao.

Giai nhân Tiêu Huệ Lan viết xong "Tuyệt mệnh từ" bèn gấp lại, bỏ vào trong ống tay áo rồi mới đứng dậy, cõng ghế đuối ra, đưa vào vòng dây lĩnh, thân hình khẽ thả xuống chỉ một lúc sau đã xuống tới hoàng tuyền.

Giai nhân họ Tiêu treo cổ tự tận cũng bởi nàng chẳng còn cách nào khác để lựa chọn. Nếu người ta còn một tia hy vọng sống, nào ai nỡ chịu tự tận cho đành?

Tạm gác chuyện Tiêu thị tự ải qua một bên, giờ ta lại nhắc tới tú tài Lỗ Kiến Minh. Hắn trong sông bạc châu rìa, ngó nghiêng hồi lâu, đến nỗi nghiêng đầu, nghẹo cổ đau cả đầu. Tới khi trời sáng, đám bạc cũng tan, chẳng còn gì nữa, hắn đành mò về nhà, vừa đi vừa nghĩ: Về nhà xem còn đồng nào lấy nốt, nếu không còn tiền, ta bán căn nhà đi rồi tới sông bạc, quyết một trận được thua. Ta không tin vận ta cứ tồi mãi thế. Người ta chọn đỏ, ta chọn đen, cả ba ván đều thua cả. Lỗ Kiến Minh vừa nghĩ vừa đi lên, vượt đường ngang, ngộ tất không hề chậm bước. Không lâu sau đã tới trước cửa, hắn sải bước,

lách mình đi vào trong, xộc thẳng vào phòng ngủ. Ngẩng đầu nhìn lên thấy thi hài Tiêu thị treo lủng lẳng phía đầu giường, bên trên là một giải linh cột ngay nơi cổ. Lỗ Kiến Minh thấy vậy, bất giác tá hỏa tam tinh, trong lòng vô cùng sợ hãi, vội xoay mình chạy thẳng ra ngoài, vừa chạy vừa nghĩ: Tiêu thị tự ái chết rồi. Trần thị mẹ hần ở nhà trên thấy Lỗ Kiến Minh như vậy cũng giật mình kinh hãi. Bà ta vội vàng chạy ra sân, gọi Lỗ Kiến Minh nói:

- Sao con lại kinh hãi lắm vậy?

Lỗ Kiến Minh lệ chảy đầy cằm, nói:

- Mẹ à, con tối qua ra ngoài, sáng nay mới trở về nhà, không biết tại sao Tiêu thị đã treo cổ tự ái rồi.

Trần thị nghe xong giật thót mình, nói:

- Ôi đại họa giáng xuống nhà ta rồi!

Trần thị nghe Lỗ Kiến Minh nói xong, vội vàng chạy vào phòng của Tiêu Huệ Lan, nhìn vào, thấy đúng như lời Kiến Minh nói. Chỉ thấy bà ta quay sang nói với Lỗ Kiến Minh:

- Con à, chuyện này phải xử trí sao đây? Biết phải làm sao đây?

Lỗ Kiến Minh nói:

- Việc đã đến nước này, giờ chỉ còn cách gửi một phong thư tới nhà cô ấy đợi người nhà bên ấy tới rồi mới quyết được.

Trần thị nghe Lỗ Kiến Minh nói vậy, liền nói:

- Con à, nếu vậy con hãy qua bên đó một chuyến. Đi sớm rồi về cho sớm!

Lỗ Kiến Minh ứng tiếng, xoay mình đi ra ngoài. Chuyện ở đây tạm gác qua một bên.

Lại nói tới chuyện cha mẹ của Tiêu Thị sống ở tây bắc trấn Hoàng Trì, trong một thôn tên gọi Thái Bình Tập, cách trấn Hoàng Trì chừng hơn ba dặm đường. Cha nàng tên gọi Tiêu Thành mẹ nàng là Vu thị. Tiêu Thành là một văn nhân, tính tình trung hậu, không có con trai, hai vợ chồng già chỉ có duy nhất một mình Huệ Lan nên yêu quý nàng như bảo bối. Chẳng may già nua cho kẻ chẳng ra gì, chỉ biết ham mê cờ bạc nên trong lòng họ luôn thương xót cho nàng. Hôm ấy đúng vào ngày mừng Năm tháng Năm. Hôm trước, hai vợ chồng già đã bàn nhau sang nhà con rể đón con gái về nhà ăn Tết. Hai người đang ngồi nói chuyện với nhau, chợt ngẩng đầu lên, thấy thẳng con rể đã đứng lù lù trước mặt, mặt mũi rầu rĩ, ù ề. Hai vợ chồng Tiêu Thành thấy vậy vội vàng đứng dậy, nói:

- Con rể hãy ngồi xuống. Sao hôm nay tới đây sớm vậy. Phải chăng con gái ta bảo con tới đây gọi ta tới đó đón nó ư?

Lỗ Kiến Minh nghe bố vợ là Tiêu Thành nói vậy, chưa kịp mở lời, nước mắt đã chảy như mưa.

Lỗ Kiến Minh nghe bố vợ là Tiêu Thành hỏi xong, trong lòng hần có cảm giác như bị ngàn vạn mũi tên bắn vào vậy. Chỉ kịp gọi mấy câu "nhạc phụ" rồi nước mắt tuôn chảy đầy mặt, một hồi sau mới nói:

- Hôm nay con tới đây là bởi con gái của cha mẹ đã treo cổ tự tử rồi. Tối qua con lang thang bên ngoài không về nhà, sáng sớm nay mới về. Không hiểu vì nguyên nhân gì, đây cửa bước vào đã thấy nàng treo cổ, hồn xuống trình diện Diêm Vương rồi...

Tú tài chưa kịp kể hết chuyện, đôi vợ chồng già đã giật mình kinh hãi, sắc mặt lập tức biến đổi, chuyển sang màu vàng như nghệ. Một hồi lâu sau họ mới dần bình tĩnh lại, nói:

- Con rể nói thật đấy chứ? Xem ra ắt hẳn phải có ẩn tình bên trong, con phải kể ra, tuyệt đối không được giấu giếm. Con gái ta được đọc thi thư, thông hiểu lễ nghĩa, tam tòng, tứ đức đều rõ cả, không thể vô duyên vô cớ tự tử được. Xem ra phải có nỗi niềm khó giải quyết lắm nó mới phải làm vậy. Con phải kể rõ cho bọn ta nghe, đã có cha đây đứng ra giải quyết. Nếu con quanh co không kể thực ra, con gái lão dù chết cũng chỉ là chết oan uổng mà thôi! Đã vậy, ta đành phải đưa một lá đơn kiện lên nha môn, tới lúc ấy, con đừng trách bố vợ đây tuyệt tình với con rể.

Tú tài nghe bố vợ nói như vậy, sợ đến nỗi mặt vàng như nghệ, vội vàng kêu lên mấy tiếng "nhạc phụ", sau đó nói:

- Con thực cũng không dám nói sai...

Rồi kể lại sự việc thật tỷ mỉ một lượt:

- Bởi tham đánh bạc nên gây ra tai họa, thua nhà họ Hoàng ba trăm lạng bạc. Hoàng Tín Hắc không cho khất nợ, đòi phải trả ngay. Hần nói: Không cho đây đưa, ngày hôm sau phải trả đủ số. Con chẳng còn cách nào khác, đành phải gán vợ hiền cho hần...

Lỗ Kiến Minh chưa dứt lời, Tiêu Thành đã nổi giận đùng đùng, nói:

- Con rể, chuyện này con đã xử sự sai rồi! Con đâu phải loại người không hiểu lý lẽ. Ngay từ khi rất trẻ đã đổ tú tài, vậy mà không chịu dùi mài kinh sử cầu tiến lại một lòng đam mê cờ bạc. Nhà cửa, ruộng vườn thua hết sạch. Con thử nghĩ xem, trên đời này đâu ít người đánh bạc nhưng có ai đem vợ mình ra quyết thắng thua như con không? Thực hổ cho một tú tài như con! Đúng là con đã làm nhục thanh danh của Đức thánh Khổng rồi! Chẳng trách

nào con gái ta phải treo cổ tự tử! Đánh bạc lại đem người khác ra gán nợ, đó là hành vi của loại người vạn ác không từ! Thôi thôi, chuyện đã đến nước này, thực khiến ta tức chết đi được. Ta nhất định phải cùng tên ác tặc Hoàng Tín Hắc lên huyện nha của huyện Tuyên Thành một chuyến mới được! Con rě, con hãy tạm trở về nhà, chuyện này không liên can gì tới con.

Tiêu Thành nói xong, lập tức ra phía sau thay quần áo lại trở ra ngoài gọi tên người hầu bảo đi thuê cho mình một cỗ kiệu nhỏ hai người khiêng tới đợi trước cửa.

Tới vùng phương Nam, bất luận là nam hay nữ, hể ra khỏi cửa họ đều ngồi kiệu cũng như người Bắc Kinh ngồi xe vậy. Chuyện ngoài lẽ tạm gác qua một bên, giờ xin trở lại với chính chuyện.

Lại nói chuyện Tiêu Thành nổi giận đùng đùng đi ra khỏi cửa, bước lên cỗ kiệu nhỏ hai người khiêng. Kiệu phu tiến lên vén rèm cho ông lên, nhắc kiệu lên vai, nhắm hướng đường lớn dẫn tới huyện Tuyên Thành thẳng tiến.

Chỉ thấy Tiêu Thành ngồi trên kiệu hai người khiêng đi trên đường lớn dẫn tới huyện Tuyên Thành. Thái Bình Tập chỉ cách huyện khoảng sáu dặm đường đất. Cỗ kiệu chỉ trong chớp mắt đã tới nơi. Kiệu phu khiêng kiệu vào huyện Tuyên Thành, đặt kiệu xuống vạt đất bằng phẳng. Tiêu Thành sai chân bước xuống, đôi mắt nhìn lên, thấy mé đông con đường có một quán rượu. Tiêu Thành thấy vậy bèn bước thẳng vào quán, chỉ thấy trong quán vô cùng náo nhiệt. Tiêu cử nhân vừa chọn được một chỗ ngồi xuống, tên tửu bảo đã vội vã chạy tới trước mặt thi lễ nói:

- Tiêu tiên sinh, lâu lắm rồi không thấy ghé qua tẻ quán.

Hôm nay vào huyện không biết có việc gì? Sao vào huyện sớm vậy?

Tiêu Thành nghe hỏi, trả lời, nói:

- Có chút việc cần gấp huyện lão thái gia. Ông cho tôi mượn nghiên, bút dùng một chút.

Tửu bảo đáp:

- Có ngay.

Rồi mang những thứ bút, nghiên, giấy, mực bày cả ra bàn, sau đó lập tức quay sang phục vụ các khách hàng khác. Tạm gác chuyện tên tửu bảo qua một bên, giờ ta lại nói chuyện Tiêu Thành Tiêu cử nhân mài mực, chấm no ngòi bút cầm trên tay, vung múa như bay trên mặt trang giấy trắng. Chẳng bao lâu, lá đơn kiện đã được viết xong. Tiêu Thành cầm lá đơn kiện trên tay, rời khỏi quán rượu, dọc theo đường lớn đi về phía nam, tới ngã tư lại rẽ sang hướng Tây. Nha môn huyện nằm ở phía bắc đường lớn. Trước cửa nha môn, đám công sai đang vui đùa ẩm ỹ. Tiêu Thành thấy vậy bèn đi thẳng vào trong, gặp đúng lúc quan huyện đang thẳng đường xét việc. Tiêu cử nhân tới trước án đường không làm lễ quỳ lạy, chỉ khẽ khom lưng, miệng hô "quan phụ mẫu", nói:

- Học sinh có chuyện bất bình, mong quan phụ mẫu đứng ra phán xử.

Nói xong, hai tay dâng cao lá đơn kiện. Ông tri huyện ngồi trên công đường nói:

- Thưa lại nhận đơn, đem lên đây bản huyện xem.

Đám thuộc hạ lập tức dạ rần, xoay mình, sai bước xuống phía dưới, nhận lá đơn, trình lên tri huyện Ông Tự Minh.

Ông tri huyện đưa tay ra đón lấy lá đơn kiện của Tiêu Thành đôi mắt xem, chỉ thấy trên đó viết:

- Tiểu nhân là Tiêu Thành, cử nhân thôn Thái Bình Tập huyện Tuyên Thành tỉnh Giang Ninh. Bởi ác nhân Hoàng Tín Hắc ép người gán nợ khiến con gái của cử nhân là Tiêu Huệ Lan phải tự tử. Tên thổ hào này không từ một tội ác nào, mong quan phụ mẫu đứng ra làm chủ, mau chóng bắt Hoàng Tín Hắc báo thù cho cử nhân. Được vậy, Tiêu Thành đời đời kiếp kiếp chịu ơn.

Ông tri huyện xem xong, thấy đây là vụ án liên quan đến mạng người nên không dám chậm trễ, lập tức dặn dò chuẩn bị kiệu, ngựa cùng Tiêu cử nhân tới trấn Hoàng Trì khám nghiệm tử thi. Thủ hạ ứng tiếng dạ rần, lập tức chuẩn bị thỏa đáng.

Ông tri huyện bước ra khỏi công đường, lên kiệu. Chấp sự đi trước kiệu lần theo sau, rời khỏi nha huyện. Cử nhân Tiêu Thành cũng bước lên cỗ kiệu nhỏ của ông ta, đi theo phía sau. Cả đoàn đi thẳng tới trấn Hoàng Trì. Không lâu sau đã tới trước cửa nhà Lỗ tú tài tại Hoàng Trì trấn.

Ông tri huyện tới trấn Hoàng Trì, tới trước nhà họ Lỗ thì dừng kiệu. Kiệu phu hạ kiệu, đỡ ông ta xuống. Vừa định bước vào bên trong đã thấy tú tài Lỗ Kiến Minh ra quỳ lạy trước kiệu. Sau khi báo tên xong, đứng dậy, lui ra phía sau. Lúc này, kiệu của bố vợ hần là Tiêu Thành cũng tới nơi. Kiến Minh đi trước dẫn đường, tri huyện theo sát phía sau, đằng sau nữa là Tiêu cử nhân. Đoàn người tiến thẳng vào nhà họ Lỗ xem xét hiện trường. Công án được bày ngay trong sân. Ông tri huyện hỏi:

- Tiêu thị tự tậ tại phòng nào?

Lỗ tú tài đưa tay ra chỉ. Ông tri huyện bèn tiến thẳng vào tới trước cửa gian phòng phía tây thì dừng lại, nhìn vào trong chỉ thấy giai nhân họ Tiêu treo cổ ngay nơi đầu giường, một giải lĩnh cột ngay ở cổ. Xem ra nàng vẫn chưa tới ba mươi, tuổi tác chỉ độ hai mươi đang xuân. Trên mình nàng mặc bộ áo váy màu lam, nhìn kỹ lại thấy có trang giấy viết thập thò trong ống tay áo. Tri huyện thấy vậy bèn tiến vào phòng, tới trước cỗ thi thể, dừng lại, nhìn ngó một hồi, cất giọng, nói:

- Lỗ tú tài, hãy nghe đây: Hãy mau lấy giấy tờ trong tay áo vợ ngươi ra đây cho bản phủ xem.

Lỗ tú tài ứng tiếng, bước tới, nhìn kỹ lại nơi ống tay áo hiền thê, quả nhiên thấy trong đó có mấy tờ giấy. Kiến Minh thấy vậy không dám trễ nải, lập tức với tay lấy ra, trình lên Uông tri huyện. Uông tri huyện đón lấy, đưa lên xem, thì ra trên đó viết mười bài tuyệt mệnh từ đều thuộc thể thất ngôn tứ tuyệt, nét chữ rõ ràng, sắc sảo. Tri huyện xem xong khẽ gật đầu, miệng thán thưởng:

- Ngươi ta nói hồng nhan bạc mệnh, thường ngôn tục ngữ ấy là chân tình.

Huyện lệnh than thở một hồi, đưa mắt nhìn Tiêu Thành nói:

-----
1 Tên gọi một quân bài tổ tôm.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Công Kỳ Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69: Phạt hoàng tặc xây miếu thờ liệt nữ

Uông tri huyện xem xong mười bài tuyệt mệnh từ của giai nhân Tiêu Huệ Lan liền quay sang trao lại cho bố vợ tú tài Lỗ Kiến Minh là Tiêu Thành. Tiêu Thành càng đau lòng, nói:

- Mong sao quan phụ mẫu đứng ra làm chủ, mau bắt thổ hào Hoàng Tín Hắc tới hỏi tội.

Tri huyện nghe cử nhân Tiêu Thành nói vậy, liền nói:

- Ngươi không cần nóng ruột, bản huyện tự sẽ có cách giải quyết.

Nói xong đi tới bên án thư, ngồi xuống gọi tú tài Lỗ Kiến Minh lại hỏi rõ đầu đuôi một lượt. Lỗ Kiến Minh không dám giấu giếm, nói:

- Hoàng Tín Hắc gọi tôi tới đánh bạc, tôi thua hẳn ba trăm lạng bạc. Hoàng Tín Hắc không cho khát nợ, học sinh chẳng còn cách nào khác, đành phải mang vợ mình ra gán nợ, hẳn mới chịu yên. Hoàng Tín Hắc đòi lấy nàng làm thiếp, Tiêu thị hay tin, tôi qua tìm cách chuối khéo học sinh ra khỏi nhà để nàng ở nhà một mình rồi treo cổ tự tử. Hai vợ chồng tôi thực không có cãi nhau hay ẩu đả gì.

Uông tri huyện nghe Lỗ tú tài nói xong, bèn nói:

- Thực hổ cho một môn sinh nhà Nho như ngươi. Đánh bạc với người ta lại nữa mang người vợ kết tóc xe tơ của mình ra gán nợ ư? Ngươi thực đúng là đồ cầm thú, là súc sinh mặc áo đội mũ người! Đội bản huyện mang mười bài tuyệt mệnh từ của Tiêu thị và tình tiết vụ án này trình bày lên Lưu tri phủ, khi công văn trả lời tới, ta sẽ kết án ngươi và Hoàng Tín Hắc.

Nói xong lại dặn Lỗ Kiến Minh tạm tháo thi thể Tiêu thị xuống, sai người canh giữ rồi mới đứng dậy, bước ra ngoài. Ra tới bên ngoài, lên kiệu lớn. Kiệu phu đặt cang lên vai. Lỗ Kiến Minh và Tiêu Thành tiễn Uông tri huyện ra khỏi trấn. Tiêu Thành trở về nhà. Lúc này Lỗ Kiến Minh mới dần bình tâm lại cũng trở về nhà. Chuyện không còn gì đáng kể.

Lại nói chuyện Uông tri huyện ngồi trên kiệu lên đường lớn về thẳng huyện Tuyên Thành. Không lâu sau đã tới huyện, vào nha môn, lập tức phái sai nha đi bắt Hoàng Tín Hắc rồi vào thư phòng ngồi xuống, dặn người hầu cho gọi người chuyên ghi chép tới. Vừa thấy người vào, Uông tri huyện đưa mắt nhìn người ghi chép, nói:

- Nghe đây. Vụ án trấn Hoàng Trì ngươi hãy mau ghi chép lại sau đó trình báo lên Lưu thái thú, đội công văn trả lời tới sẽ làm theo. Còn nữa, mười bài "tuyệt mệnh từ" của Tiêu thị cũng chép luôn vào đó.

Người chuyên ghi chép vội vàng ứng tiếng, lập tức cất bút làm ngay. Viết xong cho vào phong bao, hỏa tốc gửi lên phủ Giang Ninh. Tạm gác chuyện ở huyện Tuyên Thành qua một bên, giờ ta lại nói tới chuyện của Lưu đại nhân Lưu Dung. Từ sau vụ bắt Triệu Thông, tên tuổi Lưu Dung nổi như cồn khắp vùng Kim Lăng. Dân chúng ai cũng nói: "Lưu thái thú thực đúng là Long Đồ Bao tướng công khi xưa!" Lại có kẻ nói: "Ông ta là con nuôi của Hoàng hậu, quê quán vốn ở Sơn Đông". Có người khen: "Vị lão gia này rất chịu khó vi hành, mỗi lần như vậy nếu không giả làm người bán thuốc rong thì lại hóa trang thành người coi bói đạo". Chuyện dân chúng nói về Lưu đại nhân ra sao, ta không cần nói nhiều ra đây. Giờ ta hãy nói tới Lưu đại nhân. Hôm ấy, ông ta vẫn thẳng đường duyệt đơn từ của dân như mọi khi, chợt thấy một tên thư lại tiến vào, hai tay nâng cao một phong thư. Đại nhân chăm chú nhìn xuống, thấy rõ ràng đó là bao chứa văn thư. Người ấy tiến vào công đường, tới bên án thư thì dừng lại, bẩm nói:

- Bẩm đại nhân: Có văn thư của huyện Tuyên Thành gửi tới, không biết có chuyện gì?

Lưu đại nhân nghe vậy lập tức đón lấy, mở ra xem. Thư lại vội vã ứng tiếng, đứng trong công đường mở văn thư, dâng lên đại nhân. Lưu đại nhân đón lấy, đưa mắt xem.

Lưu đại nhân nhận văn thư, đưa mắt đọc, thấy trên đó viết:

- Bẩm. Thuộc hạ ở huyện Tuyên Thành, tên gọi Uông Tự Minh, nay xin trình báo vụ án mạng ở trấn Hoàng Trì. Có một gã học sinh tên gọi Lỗ Kiến Minh, bởi thua bạc nên đã gán vợ mình là Tiêu thị cho tên thổ hào Hoàng Tín Hắc làm thiếp. Trước hôm phải lên đường, đêm ấy, nhân lúc Lỗ Kiến Minh đi đánh bạc không có ở nhà, nàng đã tự làm mười bài "tuyệt mệnh từ" rồi treo cổ tự ả. Tệ chức đã sai thuộc hạ bắt Hoàng Tín Hắc lại. Nay không dám tự quyết, xin đợi chỉ thị của đại nhân".

Lưu đại nhân xem xong, nhìn xuống dưới, thấy có dán mười bài tuyệt mệnh từ của Tiêu thị.

Lưu đại nhân ngồi trên công đường đọc "tuyệt mệnh từ" của Tiêu thị. Chỉ thấy nét chữ ngay ngắn, viết rất có hàng lối. Lưu đại nhân xem hết mười bài "tuyệt mệnh từ" luôn miệng tán thưởng, nói:

- Thực đáng tiếc cho gái quần thoa, tài nghệ như vậy lại phải treo cổ tự tận. Sao ta không tấu vụ này lên thánh chúa Càn Long để Người khen thưởng liệt nữ Tiêu Huệ Lan? Làm vậy có thể lưu giữ lại mười bài "tuyệt mệnh từ" này, cũng là để chứng minh cô quận Kim Lăng có người tài giỏi.

Lưu đại nhân nghĩ xong, đưa mắt nhìn ban thư lại, nói:

- Mau viết công văn trình lên đốc phủ, kê rõ vụ án của vợ chồng tên học sinh Lỗ Kiến Minh. Sau đó viết một bản tấu trình lên thánh thượng Càn Long.

Thư lại ứng tiếng, xoay mình đi xuống phía dưới viết công văn. Chuyện tới đây tạm thời gác lại.

Lại nói chuyện Lưu đại nhân xem thêm một số công văn khác rồi mới hạ lệnh bãi đường, lui về thư phòng, ngồi xuống. Người hầu dâng trà lên. Trà nước xong xuôi, đầu bếp dâng cơm. Đại nhân dùng xong, đuổi người hầu ra ngoài. Lúc này, sắc trời đã muộn, đèn được châm lên. Lưu đại nhân ngồi dưới đèn viết tấu chương, bỏ vào tráp gỗ. Mọi việc xong xuôi mới đi ngủ. Chuyện đêm ấy không có gì đáng kể.

Tối sáng sớm ngày hôm sau, Lưu đại nhân trở dậy rửa mặt, thay đồ, lên công đường lấy tráp gỗ, nổ ba tiếng pháo, mở rộng cửa lớn đưa tráp gỗ ra khỏi nha môn. Công sai mang theo tráp gỗ rời khỏi thành tri phủ Giang Ninh, lên đường lớn nhằm hướng Bắc Kinh thẳng tiến.

Kính thưa quý vị độc giả. Anh gù Lưu đại nhân tuy chỉ giữ chức tri phủ nhưng quyền hạn khác hẳn với những tri phủ khác. Lão Phật gia Càn Long hứa cho ông ta quyền có thể gửi bản tấu về triều bất kỳ lúc nào. Ở đây tôi đã nói rõ ra rồi. Giờ xin trở lại với chính truyện.

Lại nói chuyện viên sai quan Lưu đại nhân lệnh mang tấu chương về kinh, ông ta rời khỏi phủ Giang Ninh, lên đường lớn nhằm hướng Bắc Kinh thẳng tiến.

Chỉ thấy ông ta cười trên lưng ngựa, ra roi tiến thẳng về phía trước. Ông ta đi trên đường, vượt núi băng sông không thể kể xiết. Hôm ấy tiến vào cửa Chương Nghĩa, lại tới nha môn Thông Chính, dâng công văn rồi về dịch quán nghỉ ngơi. Tối sáng hôm sau, đại nhân của Thông Chính ty không dám chậm trễ, vội vào triều bẩm với Hoàng đế. Tối khoảng thời gian dùng bữa sáng, tấu chương của Lưu Dung đã vào tới trong triều. Thánh Chúa Càn Long xem qua một lượt, sắc diện vô cùng hoan hỷ, nói:

- Trên đời này lại có cô gái tài giỏi đến thế sao? Mười bài từ của nàng đều được xếp vào hàng tinh diệu. Đáng thương thay, hồng nhan thường bạc phận, lời thơ đúng lắm. Họa này đều do Lỗ Kiến Minh gây ra, tú tài đánh bạc thua đem vợ ra gán nợ thực chẳng khác gì loài cầm thú. Còn tên Hoàng Tín Hắc cũng thực đáng ghét đòi bắt người gán nợ, thực chẳng coi luật pháp ra gì.

Thánh chúa xem xong, trầm ngâm một hồi, nói:

- Phải làm thế này, thế này mới thỏa.

Rồi truyền kim khẩu:

- Mang bút, nghiên.

Nội thị ứng tiếng, không chút chậm trễ. Chỉ trong chớp mắt, văn phòng tứ bảo đã được mang ra. Thánh Chúa ngự bút viết:

- Lưu Dung tiếp chỉ tuân phê biện: Mau bắt tú tài Lỗ Kiến Minh, chặt đứt tám ngón trên hai bàn tay hắn xem từ nay về sau hắn còn đánh bạc được nữa hay không? Hoàng Tín Hắc phạt một vạn lạng bạc, dùng số bạc ấy xây miếu thờ Tiêu thị tại Kim Lăng. Lỗ Kiến Minh phải chăm lo hương hỏa thờ phụng cho rạng danh liệt nữ.

Thánh Chúa phê xong, hạ bút xuống. Nội thị bỏ thư vào bao rồi trao cho khâm sai phủ Kim Lăng. Ông ta lại cầm thư lên đường cứ suốt ngày đêm trở về phủ Giang Ninh. Hôm ấy về tới quận Kim Lăng, Lưu đại nhân quỳ lạy nhận thánh dụ. Quý vị độc giả nếu ai đã từng tới Kim Lăng hẳn sẽ biết chuyện tôi kể trên đây đều là thật. Cho tới nay, miếu thờ liệt nữ họ Tiêu vẫn còn, người chăm sóc hương hỏa ở đó là Lỗ Kiến Minh. Tất cả đều là Thánh Chúa Càn Long ngự bút phán quyết. Người đời sau có thơ khen rằng:

Khả tích giai nhân Tiêu Huệ Lan

Ngộ kiến tú tài vô nghĩa nam

Thỏ hào phạt ngân nhất vạn lạng

Tiêu Thi phương danh vạn cổ truyền.

Dịch thơ:

Tiêu Huệ Lan người đẹp tiếc thay

Tú tài vô nghĩa gặp tay này

Thỏ hào phạt bạc mười nghìn lạng

Tiêu thị muôn đời tiếng tốt bay.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Công Kỳ Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 70: Miếu thánh thủy, bà lão mất con gái yêu

Chuyện kể rằng hôm ấy Lưu đại nhân đang ngồi trên công đường phán xét đơn từ của dân, bỗng thấy một phụ nữ quỳ xuống bên cửa, miệng kêu to:

- Oan khuất quá gia gia!

Đám người trong nha môn thấy vậy vội xông tới, đẩy người ấy ra ngoài, quát bảo:

- Chớ kêu gào. Chớ kêu gào!

Nhưng phụ nữ kia đòi nào chịu nghe theo? Bà cuống lên, kêu lớn:

- Nếu không cho gặp lão gia, tôi sẽ đập đầu chết tại đây!

Lưu đại nhân thấy vậy, lập tức dặn dò tả hữu:

- Chớ ngăn cản, để bà ta vào đây.

- Dạ!

Đám công sai ứng tiếng, quay trở lại vị trí của mình. Tới lúc này, phụ nữ nọ mới lên công đường, quỳ sụp xuống. Lưu Đại nhân ngồi trên cao dõi mắt nhìn xuống.

Người đang kêu quan bên dưới công đường là một bà già tuổi độ thất tuần, sắc mặt già cỗi, hình như đang có bệnh, quỳ dưới công đường thỉnh thoảng lại húng hắng ho. Người ấy vẫn khấn trên đầu, mình mặc tấm áo chèn bằng vải thô màu lam, quần vải màu xanh, một cây gậy trúc đặt ngay bên cạnh. Đại nhân nhìn xong, mở lời hỏi:

- Bà lão kia, có gì oan ức cứ nói với ta.

Bà lão nghe vậy, bò lên nửa bước, luôn miệng kêu "thanh thiên" nói:

- Khai bẩm đại nhân: Dân phụ vốn sống tại phủ Giang Ninh, nhà ở ngõ Thúy Hoa. Chồng của dân phụ họ Lý tên Quý, vốn đã qua đời từ lâu. Dân phụ chỉ có một đứa con gái không có con trai. Năm nay, con gái dân phụ vừa tròn mười chín tuổi. Đáng mừng rằng nó là đứa rất có hiếu. Không phải dân phụ nói hay cho con gái mình đâu. Mà dân chúng quanh vùng ai ai cũng biết cả. Chỉ vì dân phụ mang bệnh trong mình, xem ra chẳng còn sống được bao lâu nữa. Con gái dân phụ một lòng hiếu thảo, nó nói với dân phụ rằng: Nó nói, con nghe người ta đồn, cách nhà ta ba dặm có một ngôi miếu, trong miếu đó toàn là sư nữ thấp hương tu hành. Cái tên "Thánh Thủy cô cô" ai cũng biết. Trong miếu có một cái giếng, "Thánh Thủy" trong miếu ấy linh diệu vô cùng, hễ những ai có bệnh trong mình, bất kể bệnh đã mắc từ lâu hay vừa mới nhiễm, hễ uống được nước ấy, bệnh tình đến khỏi cả. Hôm nay con sẽ tới miếu ấy cầu xin thánh thủy về chữa bệnh cho mẹ. Dân phụ nghe vậy không cho nó đi vì thân gái sao có thể vào chốn đền miếu. Con gái dân phụ nói: Miếu ấy không phải là miếu nam tăng tu hành, đều là sư nữ thấp hương tu luyện. Dân phụ cũng muốn mình khỏi bệnh, bèn nói: Mau đi cho sớm rồi về cho sớm. Con gái dân phụ vội thay quần áo, nó ra khỏi nhà vào khoảng giờ tý. Dân phụ ở nhà đợi suốt một ngày một đêm vẫn không thấy nó quay về, dân phụ nghĩ chắc hẳn trên đường đi nó đã gặp phải lũ cường đạo.

Lưu đại nhân nghe tới đây vội chen lời, nói:

- Bà lão nghe ta nói đây: Bản phủ hỏi bà: Bà đã biết rằng con gái trẻ không nên một mình vào miếu, cần phải nhờ ai đó đi cùng cô ta mới phải, vậy tại sao còn để con gái một mình ra khỏi cửa? Thế là bà đã sai rồi.

Bà cụ nói:

- Bẩm đại nhân: Lúc con gái dân phụ đi, dân phụ từng nói với nó: "Con hãy tới nhờ Vương lão bá ở bên đông đi cùng. Con gái dân phụ nghe xong, nói: "Mẹ à, người ta nói Thánh Thủy cô cô ở miếu Thánh Thủy từng nói trước rằng, nếu ai tới xin nước thánh chỉ được là người thân, không được để người lạ đi cùng. Hơn nữa, nam nhân không được phép vào miếu. Do đó, con gái của dân nữ mới đi một mình. Lão gia ơi, tới nay đã gần ba ngày rồi, chắc hẳn trên đường đi nó đã gặp phải kẻ ác, chúng đã bắt con gái dân phụ rồi. Mong đại nhân đứng ra bênh vực cho dân phụ.

Nói xong vội vàng đập đầu lạy.

Đại nhân nghe vậy, trong lòng thoáng trầm ngâm, nói:

- Phải chăng trong miếu xảy ra chuyện gì? Nếu không, tại sao lại không cho nam nhân vào miếu? Hơn nữa, miếu mạo vốn là nơi đón khách thập phương, trong này hẳn có ẩn tình chi đây? Chuyện này cần phải thế này, thế này mới có thể làm rõ được

Đại nhân nghĩ xong, đưa mắt nhìn bà lão nói:

- Sau đó thì thế nào?

Đám công sai đứng hai bên quát vang:

- Nói mau!

Đại nhân nói:

- Các người không được ra oai khiến bà lão sợ!

- Dạ!

Đám người mặc áo xanh ứng tiếng, sắp hàng đứng hầu hai bên. Chỉ thấy bà lão ngược nhìn lên, nói:

- Bẩm đại nhân. Dân phụ đã nhờ hàng xóm đi dò hỏi khắp dọc đường, lại tới tận miếu xem tình hình. Trở về, người trong xóm nói đi khắp nơi dò hỏi mà vẫn không tìm ra tung tích. Không biết thì thế con gái của dân phụ giờ ở nơi nào, dân phụ chẳng còn cách nào khác, đành phải tìm tới nhà môn. Mong đại nhân thương xót cho hoàn cảnh của dân phụ không nơi nương tựa đèn trời soi xét cho.

Lưu đại nhân thấy hoàn cảnh của bà lão này thực đáng thương liền nói:

- Người chớ quá lo, nghe ta nói đây. Ta hỏi bà, trong miếu ấy có bao nhiêu tầng ni? Có nhiều khách hành hương tới đó cúng lễ không? Nữ tăng trong đó như thế nào? Tuổi tác của họ ra sao? Nếu biết, bà hãy mau kể cho rõ, mau kể ra xem sao?

Bà lão đập đầu lạy, luôn miệng hô "đại nhân", nói:

- Dân phụ không hề biết chút gì, chưa từng tới miếu ấy lần nào.

Bà lão còn chưa nói hết câu, một viên công sai mặc áo xanh đã tiến ra, quỳ xuống.

Chỉ thấy một viên công sai tiến ra, chắp tay vái, nói:

- Bẩm đại nhân, tiểu nhân biết chút ít về tình hình ngôi miếu ấy. Nhà tiểu nhân cách ngôi miếu ấy không xa. Ngôi miếu này nằm ở bên ngoài cửa Nam, phía góc tây bắc, ở phía bắc Vương Gia thôn, miếu ở phía bắc, hướng về phía nam. Ngôi miếu này cả thầy có năm dãy, đều mới được xây. Dãy đầu tiên thờ Đức Vương. Dãy thứ hai thờ Tống Tử nương nương, bên cạnh đèn lồng có treo một đồng tiền vàng lớn, nghe nói là tròng tiền. Dãy thứ ba thì Linh Quan. Tầng ni trong miếu pháp hiệu là Ngô Thanh, tuổi độ ngoài ba mươi, to béo. Bởi bà ta có thể dùng nước thánh chữa bệnh nên từ quân tới dân trong vùng đặt cho bà ta ngoại hiệu là "Thánh Thủy nương nương". Bà ta có bảy, tám đệ tử tuổi tác đều ở độ hai mươi, còn có ba tăng ni khác tuổi độ ngoài năm mươi chỉ làm việc trong nhà bếp. Vào những dịp mừng một, ngày rằm, đàn ông, con trai mới được vào miếu thắp hương. Những ngày khác chỉ có phụ nữ, con gái được vào. Bẩm đại nhân, vốn là nước thánh trong miếu ấy rất linh nghiệm. Bất luận bệnh gì, hề được uống vào là khỏi. Hơn nữa, tăng ni trong đó giữ giới luật rất nghiêm. Thông thường họ không được phép tùy tiện xuất môn.

Lưu đại nhân nghe xong, nghĩ thầm trong bụng:

- Vụ này, theo bản phủ hẳn phải có ẩn tình bên trong.

Đại nhân nghĩ xong, khẽ xoa tay. Viên công sai đứng sang một bên như cũ. Lưu đại nhân đưa mắt nhìn bà lão, nói:

- Được rồi, bản phủ nhận đơn kiện của bà. Năm ngày sau mời tới công đường nghe phán xử. Bên ngoài không còn làm huyên náo mau lui ra đi.

Lưu đại nhân ngồi trên cao, nói:

- Bà lão nghe ta nói đây. Chớ nên ra ngoài làm ầm ỹ. Bản phủ sẽ thay bà điều tra rõ ràng.

Bà lão vội vàng ứng tiếng, dập đầu lạy xong bước ra ngoài, tự đi về nhà. Chuyện tạm gác qua một bên. Lại nói chuyện Lưu Đại nhân. Đại nhân thấy bà lão đã đi ra bèn hạ lệnh bãi đường, lại vào phòng trong. Ba ban nha dịch tản đi, ai về nhà nấy nhưng vẫn còn một số người ở lại hầu trong nha phủ. Không nhắc tới chuyện đám công sai bên ngoài nữa, giờ ta lại nhắc tới chuyện Lưu đại nhân đi vào phòng trong. Chỉ trong chớp mắt đã về tới thư phòng. Trương Lộc vội dâng trà nước lên. Hiền thần uống xong, để chén qua một bên, dặn mau đi xem cơm nước ra sao. Tên người hầu ứng tiếng, đi xuống bếp. Không lâu sau đã thấy trở lên, trên tay xách một cái hộp đựng thức ăn. Hắn vội lấy thức ăn ra, bày lên mặt bàn. Đại nhân thấy vậy lập tức ngồi xuống, ăn liền một hơi ba bát cơm, trên bàn ăn chỉ còn lại một chút nước canh. Trương Lộc thấy vậy, trong lòng bức bối nghĩ thầm:

- Muốn ông ta chữa lại một chút quả là điều không thể!

Rồi hậm hực dọn dẹp bát đĩa mang đi. Khi quay lại lại mang lên cho đại nhân chén trà. Đại nhân nhìn Trương Lộc, nói:

- Người đi ăn cơm, mau trở lại ta có việc muốn bảo.

Tên hầu nghe vậy, nói:

- Cơm chưa chín, bánh bao còn chưa hấp. Vương Năng mới làm thức ăn, còn đang đun nước đợi luộc hành.

Đại nhân nghe xong, nói:

- Nếu vậy, người hãy mau đi gọi Đại Dũng tới đây ta có chuyện cần bàn.

- Dạ!

Tên người hầu ứng tiếng, xoay mình đi ra. Không lâu sau đã thấy Trương Lộc đi trước, Đại Dũng theo sau, hai người tiến vào thư phòng. Trương Lộc đứng qua một bên. Trần Đại Dũng đứng trước mặt đại nhân chấp tay chào, nói:

- Đại nhân cho gọi tiểu nhân không biết có chuyện gì?

Lưu đại nhân thấy vậy, nói:

- Đứng lên, đứng lên.

Hào hán nghe vậy, đứng dậy, bước qua một bên đợi lệnh.

Đại nhân quay đầu sang, nói:

- Lộc Nhi, mau kiếm cái ghế cho anh ta ngồi. Bản phủ có điều muốn nói với anh ta.

- Dạ!

Tên hầu ứng tiếng, vội đi tìm ghế mang lại. Trương Lộc đưa mắt nhìn Đại Dũng, nói:

- Đại nhân bảo anh ngồi xuống kia.

Hào hán thấy vậy vội tiến lên một bước, chấp tay vái, nói:

- Đại nhân ở đây tiểu nhân sao dám ngồi?

Lưu đại nhân nói:

- Không hề gì. Người cứ việc ngồi xuống.

Hào hán nghe vậy vội vàng tạ ân rồi mới dám ngồi xuống.

Đại nhân đưa mắt nhìn anh hùng, nói:

- Bản phủ cho gọi anh tới đây chính vì vụ án khi nãy. Vụ Lý thị mất con gái ấy. Theo ý ta, chắc chắn trong miếu có ẩn tình. Nhất định bản phủ phải tới đó dò xét, quan sát đám tang ni trong miếu. Hào hán hãy cùng ta đi một chuyến, phải như vậy mới bảo đảm được bình an. Nếu trong khi đi dò xét phải bắt kẻ hung ác thì đó sẽ là công của hào hán vậy. Chớ nên thoái chí tụt lùi, sau này nhất định bản phủ sẽ để anh thăng tiến.

Trần Đại Dũng vội đứng dậy, nói:

- Đại nhân dặn dò, tệ chức đâu dám không tuân? Cho dù phải nhảy vào bồn lửa, vạc dầu, tệ chức cũng cam tâm. Chẳng qua đó cũng vì ân quan đối xử với tôi khác hẳn với người khác mà ra.

Đại nhân nghe vậy, trong lòng vô cùng hoan hỷ, lộ rõ nét tươi vui.

Lưu đại nhân và Đại Dũng nói chuyện với nhau, lúc này thái dương đã khuất hẳn sau non Tây. Đại nhân nhìn Trương Lộc, hạ lệnh:

- Bày cơm!

Trương Lộc ứng tiếng, xoay mình đi ra.

Kính thưa quý vị độc giả, hẳn các vị sẽ hỏi tại sao đại nhân lại trọng đãi đối với Trần Đại Dũng như vậy. Cho phép anh ta ngồi, còn thưởng cơm cho anh ta ăn nữa. Tại sao lại vậy? Bởi vì trong đó có nguyên nhân của nó: Thứ nhất, Trần Đại Dũng vốn xuất thân từ hàng khoa giáp, đứng vào hàng võ cử. Thứ hai là bởi anh ta có bản lĩnh thật sự. Hơn nữa, Lưu đại nhân tuy là quan tứ phẩm, là mệnh quan của Thiên tử, nắm hình luật đứng ra phán xử cho dân nhưng chẳng qua ông ta cũng chỉ biết dựa vào tài học của mình mà thôi, chỉ biết suy luận xét việc tính kẻ bắt tội phạm. Đó chính là bản lĩnh của ông ta. Hơn nữa, còn câu này, tính kẻ bắt tội phạm, nếu ông ta không đủ sức bắt, chẳng lẽ ông ta lại phải đích thân ra tay hay sao? Lý nào là vậy? Do đó, vị lão gia này mới rất coi trọng Trần Đại Dũng, chính vì muốn anh ta tận tâm trong công việc mà thôi. Đó chính là "Hoa mẫu đơn tuy đẹp, vẫn cần có lá xanh điểm tô" Giờ xin trở lại với chính truyện.

Lại nói chuyện Trương Lộc trở ra không lâu, một lúc sau đã quay trở lại với khay thức ăn trên tay. Vào phòng, đặt cả lên bàn Bát tiên, sắp từng món một ra. Có những món gì vậy? Có thể nói là hôm nay tiếp khách nên cơm canh cũng ngon hơn hẳn ngày thường: Một đĩa thịt nướng, một bát canh đậu vàng, một đĩa hành củ trộn tương, một bát đậu phụ, thêm vào thứ lặt vặt khác cùng mấy cái bánh nướng còn thừa từ hôm trước, hai bát cháo. Lưu đại nhân mở lời, nói:

- Trần Đại Dũng, lại đây! Hai chúng ta dùng cơm!

Hào hán thấy vậy lại chấp tay, nói:

- Đa tạ đại nhân ban thưởng.

Rồi mới ngồi xuống, cùng cầm đũa lên. Chỉ một lúc sau đã ăn cơm xong. Trương Lộc đuổi hết người hầu đi, dâng trà lên.

Lưu đại nhân cầm chén trà trên tay, đưa mắt nhìn hào hán.

Lưu đại nhân ngồi trên ghế chủ, nói:

- Đại Dũng, vụ án bà lão mất con gái rất khó phán xét. Tục ngữ nói: làm quan không chủ trì được cho dân thực uống phí trước lộc của nhà vua. Vừa đúng mai là ngày rằm, hai ta sẽ giả làm khách hành hương đi một chuyến tới miếu Thánh Thủy thăm dò động tĩnh. Nhất định là chúng dùng lời yêu trả mê hoặc đám ngu dân. Người xưa nói: Miếu lớn thường có điều nguy hiểm, nhất định trong đó phải có ẩn tình. Sau khi nắm rõ chân tình rồi ta sẽ trở về hạ lệnh bắt lũ yêu đạo.

Hào hán ứng tiếng nói:

- Chỉ phải. Đại nhân nói rất cao minh.

Trong lúc hai người nói chuyện, sắc trời đã muộn. Trương Lộc vội vàng thắp đèn lên. Lưu đại nhân dặn dò Đại Dũng:

- Về đi nghỉ. Mai dậy sớm vào nha môn.

Hào hán ứng tiếng nói:

- Rồi.

Rồi xoay mình đi ra. Tới lúc này đại nhân mới đi nghỉ.

Chuyện đêm ấy không có gì đáng kể cho tới tận sáng sớm hôm sau. Trương Lộc nói:

- Mời đại nhân trở dậy rửa mặt?

Trà nước xong xuôi thay quần áo. Khi ấy, độ tháng mười nhưng thời tiết vẫn chưa lạnh lắm. Khí hậu phương Nam không giống như phương Bắc. Lưu đại nhân đội trên đầu chiếc mũ viền đỏ, chân đi giày Sơn Đông. Trên mình mặc một tấm áo bông mỏng lót lụa, lưng thắt dải vải xanh thừng lấm tấm. Lưu đại nhân vừa cài trang xong, ngồi xuống đã thấy Đại Dũng vén rèm bước vào. Chỉ thấy anh ta trên đầu đội một chiếc mũ vải màu trắng, chân đi đôi giày vải thô, mình khoác một tấm áo chen, lưng thắt một giải vải xanh, cài trang theo lối nông thôn, trong tay còn cầm một nắm hương. Lưu đại nhân thấy vậy trong lòng rất vui, đưa mắt nhìn hào hán.

Đại nhân thấy Đại Dũng bước vào, đứng ở một bên. Lưu đại nhân mỉm cười, nói:

- Anh đến đúng lúc lắm!

Quay đầu lại, nói:

- Trương Lộc, mang com lên. Ăn xong hai thầy trò ta còn phải đi thấp hương.

- Dạ!

Trương Lộc ứng tiếng, xoay mình đi ra. Không lâu sau đã mang đồ ăn vào, bày cả lên bàn. Đại nhân cùng Đại Dũng dùng com. Trương Lộc dọn đi, dâng trà lên. Đại nhân súc miệng xong xuôi đứng dậy, nhìn Đại Dũng, nói:

- Chúng ta đi thôi!

- Dạ!

Hào hán ứng tiếng.

Lưu đại nhân đi trước, hào hán theo sau. Trương Lộc dẫn hai thầy trò họ ra theo lối cửa sau. Trương Lộc đóng cửa. Chuyện tạm gác lại.

Lại nói chuyện đại nhân cùng Trần Đại Dũng đi theo lối nhỏ rời khỏi phủ Giang Ninh theo lối Tự Bảo Môn, nhằm hướng miếu Thánh Thủy thẳng tiến.

Đại nhân vừa đi vừa nói:

- Đại Dũng nghe ta nói đây. Theo sự suy luận của bản phủ, trong miếu hẳn phải có chuyện xảy ra. Nếu đã có nước thánh trị bệnh, hà cớ gì chỉ phụ nữ mới được vào miếu? Chỉ những ngày mừng một, ngày rằm mới cho phép đàn ông vào thấp hương? Cầu nước thánh sao còn phân biệt nam với nữ? Chẳng nhẽ thần thánh lại có lòng thiên vị hay sao? Hơn nữa, còn con gái Lý thị, sao đi xin nước thánh lại mất tích? Lúc nữa ta với anh vào miếu, cần phải lưu ý dò xét cho ra. Sau khi điều tra rõ rồi, nhất định bản phủ sẽ hạ lệnh bắt ác tăng, trừ hại cho dân, đó là việc chính.

Hào hán trả lời, nói:

- Đúng vậy. Đại nhân nói phải lắm.

Nhưng khi tới đó mới thấy có rất đông người, già, trẻ, lớn, bé đang nhộn nhịp. Trên tay người nào cũng cầm hương, nói nói cười cười đi vào bên trong. Một người nói:

- Thánh Thủy cô cô thật linh nghiệm, nổi tiếng khắp vùng Giang Ninh này.

Một người khác nói:

- Chỉ cần được uống một miếng nước của bà ta, cả đời sẽ không lo gì bệnh tật.

Người kia nói:

- Trước có một người bị còng, uống nửa bát thánh thủy lưng đã thẳng lên ngay.

Người kia nói:

- Tôi nói câu này xin ông đừng cười. Tại hạ mọc một cái nhọt nơi mông, đi lại rất khó khăn, muốn đi ra ngoài thực chẳng dễ dàng gì. Nhưng được uống nửa bát thánh thủy, cái nhọt ấy đã khỏi hẳn.

Người này nói:

- Tại hạ bị chứng liệt dương, làm thế nào cũng không thể khiến nó ngóc đầu lên nổi. Thực chẳng khác nào gã say bị ngã vậy. Vợ tôi năm nay đã ba mươi hai, trước đây chưa sinh nở lần nào. Chúng tôi bàn nhau xin nước thánh, lặn lội tới miếu này? Ông nghĩ xem. Thánh thủy thật linh diệu. Không lâu sau cô ấy đã mang thai, tới nay có lẽ đã mười tháng rồi. Sinh ra một đứa bé trai, vừa béo, vừa trắng lại xinh đẹp chẳng khác gì búp bê vậy.

Mọi người nghe vậy đều bật cười, cùng nhau tiến về phía trước. Chẳng bao lâu, ba dặm đường đất đã đi qua. Trước mặt họ đã là tòa cổ miếu.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Công Kỳ Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 71: Ni cô ma thâm giấu tăng hiếu sắc

Lại nói chuyện Lưu đại nhân hòa cùng đám người tới bên ngoài miếu Thánh Thủy. Còn cách miếu khoảng nửa tầm tên bắn đã nghe thấy tiếng chuông vang. Chỉ trong chớp mắt, đoàn người đã tới trước cổng.

Đại nhân cùng Đại Dũng theo đám nam nữ dâng hương tiến vào sơn môn. Ngửa mặt nhìn lên gian đại điện ngoài cùng thấy hương khói nghi ngút, tượng thánh vô cùng chính tề. Trên mình pháp tượng khoác áo bào màu vàng, hai bên là tượng thập đại danh y, trước mặt mỗi pho đều có lá hương, giá cắm nến, bình hoa v. v... Tiếp đó là một chiếc bàn phủ vải vàng, có một đám sư nữ đứng bên cạnh. Bọn họ đều độ hăm hai, hăm ba tuổi, người nào người nấy da trắng như trứng gà bóc, mặt trái xoan đầu trọc lóc, mày ngài mắt phượng miệng nhỏ nhắn, má lúm đồng tiền, răng trắng như ngọc, trên mình mặc áo cà sa lụa màu gu, chân đi vớ trắng, giày bằng đoạn hồng để dầy tới hai thốn, tay cầm tràng hạt, miệng niệm A Di Đà Phật. Tuy miệng họ niệm Phật nhưng trong lòng lại không nghĩ tới Phật, đôi mắt họ chỉ chú ý tới đám thanh niên tuấn tú. Đám thanh niên coi trời bằng vung cũng luôn đưa mắt nhìn họ.

Lưu đại nhân nhìn thấy thế, trong lòng sinh hận, nghĩ thầm:

- Tăng ni lộ rõ vẻ không thành thực, đâu có ý tu hành của kẻ xuất gia? Tất cả đều là một lũ dâm tà, cuồng mạn.

Đại nhân nghĩ xong đi vào phía sau, trong chớp mắt đã đến tầng thứ hai. Ở đây còn náo nhiệt hơn cả bên ngoài, nam nữ thấp hương loạn cả lên. Người thì khom mình bò lên thấp hương, cầu cho cha mẹ được như ý, Người thì đi một bước lại quỳ một lần, dập đầu lạy tiến vào bên trong. Lại có cả các cô thôn nữ trong tay cầm mấy bó nhang. Có cả các cô gái xinh đẹp yêu điệu, súng sính vào thấp hương. Có cả những cụ già thấp hương cầu cho mình khỏi đau lưng, mỏi chân. Lại có cả đám lãng tử tới thấp hương cầu cho chuyến đi của mình được thuận buồm xuôi gió, cũng có kẻ chỉ cầu mình chiếm được đám nữ nhân trẻ tuổi hoặc tới đây chỉ để được nhìn đám nữ tăng trong miếu. Chỉ thấy mọi người đua nhau khẩu đầu. Có một nữ ni giống khánh vang, Đại nhân quay đầu qua xem. Thì ra trên khám thờ có một nữ tăng đang ngồi. Cô ta trang điểm thật rực rỡ. Người ấy chính là "Thánh Thủy nương nương" chỉ giới nuôi trai! Người này tuổi độ tứ tuần, da trắng, người hơi mập trông thật lẳng lơ. Trên đầu cô ta đội mào ngũ Phật, mình mặc bộ tăng bào cổ rộng bằng lĩnh màu vàng. Mọi người dập đầu lạy ả. ả vẫn cúi đầu, nhắm mắt, không nói một lời. Lại còn hai ả nữ đồng đứng hai bên tả hữu, tuổi độ mười lăm, mười sáu, đều mặc tăng y cổ rộng rất đẹp. Trên đầu đội mũ ni bằng nhung màu hồng, tay cầm bảo kiếm đứng nghiêm trang thực chẳng khác nào từ đồng đứng bên cạnh Quan âm. Cũng giống như năm mươi năm trước tại Tây Phong Tự bên ngoài Chương Nghĩa Môn xảy ra một vụ án. Một quả phụ họ Trương tung tin mê hoặc dân chúng. Nhà mụ ta tại tiểu huyện thành Thuận Nghĩa. Mụ tự xưng là thân tiên giáng thế để mê hoặc dân chúng. Sau đó vụ việc vỡ lở bị triều đình bắt, ngày mười hai tháng bảy bị đem ra xử tử hình. Nay miếu Thánh Thủy tại Giang Ninh này thực chẳng khác gì Tây Phong Tự khi xưa. Chuyện ngoài lề tạm gác qua một bên, giờ ta lại nhắc tới chuyện của Lưu Đại nhân.

Lại nói chuyện Lưu đại nhân đang ở một bên quan sát động tĩnh của "Thánh Thủy nương nương", trong lòng thầm nghĩ:

- Nghi thức lắm, khí thế lắm. Nhất định chúng đã dùng lời tà mị mê hoặc dân chúng, lừa dối đám ngu dân.

Lại thấy bên cạnh khám thờ có một nữ tăng, tay cầm chiếc gáo bằng bạc đang gõ vào chiếc bình sứ đựng nước thánh, múc ra một gáo, rảy lên đám đông đứng phía dưới. Đám người tới cầu nước thánh ấy lúc này mới chịu tản đi.

Lưu đại nhân xem tới đây, đang định ra phía sau coi động tĩnh, chợt lại thấy có một ả trẻ tuổi, chỉ mới độ mười tám, mười chín, tay cầm một nắm hương đi vào phía trong. Phía sau ả là một đám đông thanh niên phong lưu đang chỉ chỉ trỏ trỏ, miệng nói nói, cười cười bám theo, thực chẳng khác gì đàn ông phát hiện mùi mật ngọt hay đám ruồi ngửi thấy mùi máu tanh vậy. Lưu đại nhân thấy thế, bất giác nghĩ thầm:

- Không ổn!

Lưu đại nhân chú tâm nhìn qua, thấy thiếu phụ ấy lộ rõ vẻ gian trá. Chỉ thấy ả vén tóc theo kiểu Tô Châu, làn tóc đen như nhuộm mực. Hai hàng lông mày cong vút như trăng đầu tháng, đôi mắt hạnh lông lánh xuân tình. Mũi dọc dừa thẳng tắp đôi môi anh đào đỏ hồng, sắc diện vô cùng lộng lẫy. Đôi hàm răng trắng như ngà. Cho dù viết hết vạn cuốn sách cũng không tả hết nét đẹp của ả. Trên mình ả mặc một tấm áo chèn màu trắng vai thêu kim tuyến, lưng thắt dải lụa màu phấn hồng, váy màu hoa đào thêu hoa phù dung, chân như búp sen chỉ độ ba thốn. Mỗi bước đi lại phát ra tiếng chuông leng keng khe khẽ. Chân đi đôi hài lụa Thâm Châu thêu chim uyên ương. Thực đúng là người chưa đi tới hương đã ngát. Mùi hương làm người ta ngây ngất thật đáng sợ. Cho dù là Tây Thi hay Chiêu Thuyền cũng chỉ đến thế mà thôi. Nhưng mỗi hành vi, cử chỉ của ả lại toát ra một vẻ gian tà. ả không có ai đi cùng chỉ dắt theo một đứa tiểu đồng tuổi độ lên năm, lên sáu, mặc quần áo vô cùng lộng lẫy. Bởi ả dắt theo đứa tiểu đồng nên để lộ ra mười ngón tay trắng nõn tựa búp hạnh. Ngón tay đeo nhẫn vàng lông lánh cô tay đeo vòng ngọc leng keng. Chợt thấy ả, tới trước tượng thần cúi đầu lạy, miệng khề khần "Thiên Tiên" mấy câu.

- Phù hộ cho đệ tử mau sinh con.

Lễ xong bước tới bên đồng tiền đưa mắt nhìn lên, đưa tay ra với lấy, để lộ ra tà áo hồng bên trong. Đám thanh niên hiếu sắc thấy vậy, tên nào tên nấy ngây cả người, trong lòng xốn xang, rơi mắt mủ mà vẫn không hay, tẩu thuốc trong tay cũng vút cả. Tạm không nói tới chuyện đám đông nữa, giờ ta lại nói tới thiếu phụ kia. ả móc ra một nắm tiền đồng, lấy ra một đồng ném lên. Chỉ nghe thấy "keng" một tiếng rất rõ ràng. Đồng tiền ả ném đã trúng đích. Đám nữ tăng thấy vậy vội niệm Phật hiệu.

- A Di Đà Phật thánh đã linh! Thí chủ xin hãy công đức, tiền ni sẽ giúp ngài niệm "Chùng Tử Kinh", cầu cho thí chủ sớm hoài thai, mỗi năm sinh một quý tử.

Thiếu phụ nghe vậy bỗng bật cười, khuôn mặt càng trở nên diễm lệ. Tạm gác chuyện lũ ma háo sắc càng nóng lòng sốt ruột lại, giờ ta lại nói tới Lưu Đại nhân.

Lưu đại nhân thấy vậy, trong lòng thầm căm hận nói:

- Một thiếu phụ trẻ đẹp vào miếu, tại sao lại không có ai đi kèm? Chắc hẳn chỉ một lúc nữa thôi sẽ có chuyện xảy ra.

Ta tạm không nhắc tới chuyện Lưu đại nhân nghĩ thầm trong bụng nữa. Quý vị độc giả thử nghĩ xem. Nghe tăng ni nói vậy ả không hề cảm thấy xấu hổ, lại còn cười, nói:

- A Di Đà Phật, không biết đến bao giờ mới có đây!

Lưu đại nhân thấy vậy, nghĩ:

- Cũng chẳng trách được cuồng đồ vô lễ. Thì ra ả vốn thuộc loại lẳng lơ để dụ như người. Không biết hôm nay sẽ có bao nhiêu kẻ sập bẫy của ả đây?

Đại nhân đang nghĩ thầm như vậy, lại thấy ả kia lấy ra hai trăm tiền cúng công đức rồi mới xoay mình ra phía sau.

Đám cuồng đồ lại cười cười, nói nói bám theo ả.

Quý vị độc giả thử nghĩ xem. Trước đây bọn chúng chỉ dám nói nói, cười cười, chỉ chỉ, trỏ trỏ. Tối giờ lại biết được ả không có ai đi cùng nên lá gan chúng càng bạo hơn! Chúng kéo ồ lên, xoa xoa vuốt vuốt, lập tức ra tay. Chúng làm bừa khiến thiếu phụ nọ bật kêu lên, chửi bới:

- Tránh xa ra một chút, đồ kỹ nữ nuôi này! Sao lại có ý xô vào người ta làm vậy?

Kính thưa quý vị độc giả. Đám thanh niên kia nghe ả chửi vậy không những không biết xấu hổ, ngược lại còn cười hi hi, nói:

- Tiểu nương tử. Trong miếu này đông người, chật chội, đường lối lại nhỏ hẹp, bảo sao bọn ta không va vào người nàng?

Lưu đại nhân đứng ở một bên thấy vậy, bất giác khí giận công tâm, vội vàng tiến lên, nói:

- Quý vị, xin hãy tránh ra để vị tiểu nương tử này đi. Hơn nữa, quý vị đã tới đây thắp hương, không chịu hành thiện lại chỉ nghĩ tới chuyện xằng bậy, chẳng phải đã uống công đi thắp hương hay sao?

Đám đông nghe Lưu đại nhân nói vậy, ngẩng đầu nhìn lên, đánh giá Lưu đại nhân trong lớp cái trang vi hành. Thấy ông ta đầu đội một chiếc mũ mùa thu đã cũ sòn, trên mình mặc tấm áo vải xanh đã thủng lỗ chỗ, ngoài khoác áo bào lụa màu lam không còn mới, chân đi giày với kiểu Sơn Đông, chất giọng hết một lão nhà quê! Bọn họ thấy vậy nên chẳng coi ra gì, bất giác hùa nhau nhao nhao chen lên. Trong đám ấy có một tên nhưn mày, trợn mắt, sừng sộ nói:

- Cái ông này thực là vô lý, chỉ giỏi lo chuyện không đâu. Cô ta đâu phải do ông nuôi dưỡng, ông lo gì chuyện cô ta bị va chạm?

Nói xong liền ra tay đòi đánh quan triều đình đang đi vi hành. Đại Dĩnh thấy vậy vội tiến lên ngăn hãm lại. Hào hán nói:

- Chớ làm càn. Nếu cử động ta sẽ bẻ đứt gân!

Đám đông thấy vậy vội đứng im, đưa mắt đánh giá sai nha của công môn. Chỉ thấy anh ta đầu đội mũ dạ trắng, mình mặc áo bào bằng vải xanh, tuổi độ ngoài ba mươi, tướng ngũ đoản, diện mạo tựa hung thần. Tự thấy đánh không lại nên gã kia rút cổ xoay mình, nói:

- Đợi ta về gọi người. Người bỏ chạy quyết không phải là người!

Thằng nhãi ấy lăm bậm bỏ đi. Ngay lập tức, Đại Dĩnh giải tán được đám đông. Tạm gác chuyện đám đông tản đi qua một bên, giờ ta lại nói chuyện của Lưu đại nhân đang đi vi hành. Ông ta thấy đám thanh niên hiếu sắc đã tản đi nên định ra khu rừng phía sau am thăm dò động tĩnh. ả thiếu phụ trẻ kia rồi khỏi miếu, trong lòng ả cảm thấy vô cùng cay đắng, chẳng khác gì ăn phải Hoàng Liên, ném phải mặt người vậy. Quý vị thử nghĩ xem: Thiếu phụ trẻ tuổi không nên vào miếu, chẳng nhẽ trong nhà ả không có bàn thờ hay sao? Ở nhà thờ phụng cha mẹ già, chẳng hơn tới miếu thể hiện tấm lòng hiếu ư? Giờ ta lại nhắc tới chuyện của Lưu Đại nhân.

Lại nói chuyện Lưu đại nhân, thấy Đại Dĩnh đã giải tán được đám đông nên trong lòng rất phấn khởi, quyết một lòng ra phía sau thăm dò động tĩnh nên quay sang nhìn hảo hán, nói:

- Chúng ta ra phía sau xem xem.

Đại Dĩnh ứng tiếng.

Hai thầy trò lập tức vòng ra phía sau. Qua cửa, vượt phòng, tới tầng thứ ba, ngẩng nhìn lên, thấy viết một bài thơ. Thơ như sau:

Kim quang thiêm thiêm thấu cửu trùng.

Hương yên phiêu nhiên thụ khí nồng.

Uy nghiêm toàn tượng tiên nhất bả.

Cầm ứng thanh danh đáo cửu trùng.

Dịch thơ:

Lấp lánh ánh vàng đến chín tầng

Lượn lơ khói tỏa ngát mùi hương

Oai nghiêm toàn dựa tay roi cả

Cầm ứng tiếng tằm đến chín tầng.

Thì ra nơi này thờ thánh tượng Linh Quan. Bên cạnh bàn thờ cũng có một nữ tăng đứng đó. Lưu đại nhân quan sát đám đông thấp hương lễ bái, lại thấy gian điện phía tây có một ô cửa bán nguyệt có một nữ tăng đứng đó, cao giọng nói:

- Các thí chủ muốn tham quan miếu Thánh Thủy mời đi theo lối này! Nơi đây thực là thánh cảnh! A Di Đà Phật!

Lại thấy đám nam nữ kia đều nhắm hướng ô cửa bán nguyệt tiến tới. Lưu đại nhân thấy vậy, quay sang nói với Đại Dũng:

- Chúng ta cũng qua bên đó xem xem giếng thánh ra sao!

Hào hán ứng tiếng.

Lưu đại nhân lập tức rẽ sang phía tây, bước qua ô cửa, ngược mắt nhìn lên, thấy khung cảnh tươi tốt, thực không hổ danh vùng quê hương của gạo và cá. Ở đó có dựng một ngôi đình xinh xắn, hoa lá chen nhau đủ sắc màu. Có vô vàn nam nữ đang chen nhau nhìn tới. Lưu đại nhân vội sai bước tới bên bờ giếng, đứng lại. Thấy thành giếng được lát đá bạch ngọc rộng hơn ba xích, nước dưới giếng sôi sùng sục như khi ta mở vung nồi nước sôi vậy. Làn nước có màu xanh ngọc thực đẹp, dường như dưới giếng này có thánh ý vậy. Mực nước dưới giếng cách mặt chừng nửa xích. Lại thấy nữ tăng đứng bên giếng nói:

- Các thí chủ hãy nghe đây. Thánh Thủy miếu của chúng tôi luôn thành tâm tuân thủ Phật quy.

Vừa nói vừa đưa mắt nhìn mọi người khiến đám thanh niên đều rung động cõi lòng. Ả nữ tăng này tuổi mới hăm hai, bởi mắc phải quá nhiều bệnh nên vào miếu xuất gia. Làm sư chẳng khác gì quả phụ giữ mình, lửa dục công tâm rất mãnh liệt. Đôi mắt chỉ chăm nhìn kẻ khác, chiếc gáo trong tay vung loạn xạ, "chát một tiếng, đập vỡ chiếc bình hoa. Đám đông thấy vậy bật cười ồ nói:

- Cú đập quả không nhẹ!

Nữ tăng cũng lộ vẻ ngượng ngùng, từ mặt xuống cổ đều đỏ ửng. Đại nhân thấy vậy, nghĩ thầm

- Ả ni cô này không thành tâm. Đáng tiếc cho ngôi miếu Thánh Thủy này, chẳng biết tại sao lại chứa chấp một đám sư hiểu sắc? Bản phủ phải tra rõ sự tình, quyết không thể dễ dàng bỏ qua.

Đại nhân càng nghĩ càng tức, mắt hồ trợn tròn nhìn ả sư. Ả sư lại nghĩ sai, tưởng đại nhân đã mê nhan sắc của mình. Dâm ni cười thầm trong lòng, nghĩ:

- Người như ngươi mà đòi ư? Khắp mình chẳng có lấy nổi một lạng phong lưu, thực đúng là cóc ghê đòi ăn thịt phượng hoàng. Đừng có mơ.

Tạm gác chuyện ả sư nghĩ nhầm qua một bên. Giờ ta lại nói tới chuyện Lưu đại nhân. Lưu đại nhân chấp tay sau lưng đứng bên miệng giếng, khom mình nhìn xuống dưới. Lưu Đại nhân đang chăm chú quan sát giếng thánh, đằng sau lưng có một người tấp ta tấp tênh va vào người ông khiến ông cúi về phía trước. Chỉ thấy "tôm" một tiếng, đại nhân roi thẳng xuống giếng thánh khiến Đại Dũng kinh hãi rụng rời.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Công Kỳ Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Nhờ kỹ nữ phong lưu do thám miếu u ám

Lại nói chuyện Lưu đại nhân đang đứng bên bờ giếng thánh quan sát nước giếng chợt phía sau lưng có người vô ý vào mình ông ta. Lưu đại nhân không kịp phản ứng, ngã lộn xuống giếng. Chỉ nghe "tôm" một tiếng Lưu đại nhân đã rơi xuống nước. Đám thanh niên nam nữ đang đứng trên gian đình thấy vậy nhất tề kêu lên:

- Chắc hẳn người kia biết lội nước nên nhảy xuống giếng "rửa tội" rồi.

Đám đông kêu lên như vậy khiến nữ tăng giật mình, quên cả việc niệm Phật hiệu, vội vàng chạy lại, nói:

- Ai nhảy xuống giếng "rửa tội" vậy? Mau lên đây ngay, nếu không Thánh Thủy sẽ hết linh nghiệm mất!

Mọi người đổ dồn mắt vào nhìn ả sư nữ, nói:

- Mau gọi hắn lên, còn ngậm mình dưới đó làm gì nữa?

Ni cô vẫn không tỉnh ngộ. Kính thưa quý vị độc giả, người ta rơi xuống giếng, tất bị chìm xuống. Muốn ngoi lên được tất phải có vật ở phía dưới cho họ đặt chân hoặc phải có vật nổi cho họ bám vào. Nếu không, người ấy không thể bò lên được. Còn giếng thánh thủy đây lại khác hẳn với giếng nước chúng ta vẫn dùng ở nhà. Đó là một mạch nước chảy ra từ kẽ nứt của một khối đá dưới chân sao có thể có vật để đỡ chân? Được cái nước không sâu lắm. Lại nói chuyện Lưu đại nhân trong lúc không kịp đề phòng bị người vô ý va vào, mất đà rơi tòm xuống giếng, chìm xuống tận đáy, uống một ngụm nước rồi lại ngoi lên.

Về phần thừa sai Trần Đại Dũng, thấy đại nhân bị người khác va vào, rơi tòm xuống giếng, hạo hán vô cùng kinh hãi vội vàng chạy tới bên giếng, nhìn xuống. Đúng lúc này đại nhân ngoi đầu lên. Đại Dũng không dám chậm trễ, vội khom lưng, thò tay xuống giếng, khua một vòng, chụp ngay vào sau gáy Lưu đại nhân, kéo mạnh lên. Nhờ sức đẩy của nước, Lưu Đại nhân mới lên được bờ một cách nhẹ nhàng. Đại nhân phải mất hồi lâu mới tỉnh hồn, đứng dậy. Khấp mình ướt sũng, run cầm cập. Ni cô thấy vậy đưa tay chỉ ông, nói:

- Cái ông này làm việc chẳng biết chọn chỗ. Muốn "rửa nôi" sao lại chọn giếng nước thánh, nhảy xuống đó mà làm gì? ông chỉ muốn "cái nôi" của mình được sạch mà không nghĩ tới chuyện Thánh Thủy bị bẩn ư? Ta phải lỗi ông đi gặp chủ nhân, xem sư phụ xử lý ông ra sao mới được!

Đại nhân nghe thấy vậy, vội nói:

- Mong sư phụ nghe tôi giải thích: Nào ai tự nhiên muốn nhảy xuống giếng làm gì? Đâu ai thích "cọ nôi"? Tất cả chỉ tại bị người khác vô ý va vào phía sau lưng nên tại hạ mới bị ngã xuống giếng, may mắn lên được. Thực là may thay. A Di Đà Phật.

Nữ tăng nghe xong, nói:

- Thế mới phải. Ta cũng nghĩ ông muốn nhảy xuống giếng thực là lạ.

Lưu đại nhân vội vàng xoay mình, nói:

- Mau mau đi về thay đồ.

Hạo hán vội ứng tiếng:

- Phải lắm. Mau mau trở về mới được.

Lưu đại nhân nghe vậy vội sai bước, chẳng ngờ lạnh đến run cầm cập, không còn ý muốn ra phía sau quan sát nữa.

Mọi người thấy vậy, hỏi:

- Tại sao người kia lại ướt sũng như vậy?

Người biết chuyện vội trả lời, nói:

- Ông ta nhảy xuống giếng "rửa nôi".

Mọi người nghe xong bật cười, nói:

- Người này thực ngốc. Ngộ nhờ mất mạng dưới giếng, "cái nôi" của ông ta cũng còn đâu?

Tạm gác chuyện đám đông bàn tán lại, giờ ta lại nói tới Lưu đại nhân. Vừa rời khỏi miếu đưa mắt nhìn, chợt thấy Đại Dũng mở miệng nói:

- Tôi xin được đổi quần áo cho lão tướng.

Đại nhân nói:

- Không cần. Về nhà thay cũng được.

Hạo hán ứng tiếng. Hai thầy trò lập tức nhằm hướng cửa Nam thành Giang Ninh dần bước. Chuyện trên đường đi, suốt ba dặm dài không có gì đáng kể. Chỉ một lúc sau, Lưu đại nhân và thừa sai Trần Đại Dũng đã tiến vào cổng Tự Bảo. Vượt đường ngang, ngõ tắt, không bao lâu đã về tới nha môn. Họ vào theo lối cửa sau. Trương Lộc đón đại nhân vào thư phòng. Đại nhân chẳng buồn ngồi, nhìn tên người hầu, nói:

- Mau mang quần áo của ta ra đây?

Dạ! Trương Lộc ứng tiếng, đi ra không bao lâu đã mang quần áo, giày dép của đại nhân vào phòng, để cả trên giường. Quan phụ mẫu cởi bộ đồ ướt trên mình ra, thay bộ đồ khô lên mình rồi mới ngồi xuống. Tên người hầu mang quần áo ướt đi ra. Khi trở vào lại mang theo trà nước. Lưu đại nhân dùng xong, dặn dò phải chuẩn bị cơm ngay để cùng ăn với Đại Dũng. Dùng bữa xong, uống nước súc miệng, đuổi hết người hầu ra. Đại nhân nhìn Đại Dũng,

Lưu đại nhân vốn là hậu duệ của trung thần lương tướng nên rất biết cách xem tướng. Số trời bắt ông phải giúp đỡ hoàng đế Đại Thanh, lưu danh thom thiên cổ. Lưu Đại nhân một lòng trung thành, yêu dân như con. Chỉ vì nhận được cáo trạng của một bà lão họ Lý nên đại nhân mới cảm thấy khó trong lòng, muốn tới miếu Thánh Thủy xem xét tình hình rồi về nhà phủ định kể. Lúc này, đại nhân đưa mắt nhìn hạo hán Trần Đại Dũng, nói:

- Hạo hán nghe ta nói đây, tuy chúng ta đã vào miếu nhưng vẫn chưa dò xét được điều gì.

Đại Dũng trả lời, nói:

- Đúng vậy. Đại nhân nói phải lắm.

Lưu đại nhân lại nói:

- Vụ này nhất định có ẩn tình. Muốn biết rõ ràng cần phải điều tra cho ra nhẽ. Ta phải ở trong miếu Thánh Thủy một đêm dò thám đám nữ tăng cẩn thận. Một khi đã có được tin tức thực sự ta sẽ lập tức tróc nã đám tăng nhân, giúp dân kết án trừ tai họa. Làm vậy mới không hổ với bổng lộc triều đình ban cho. Chỉ có điều, con gái nhà lành khó lòng tới đó. Cần phải nhờ kỹ nữ cải trang vào miếu một phen.

Đại Dũng nghe xong, nói:

- Kế sách của đại nhân thực cao minh.

Đại nhân nói tiếp:

- Hào hán hãy mau đi tìm một kỹ nữ dẫn vào nha môn. Cần phải chọn người trẻ tuổi lại xinh đẹp.

Đại Dũng ứng tiếng:

- Rõ!

Rồi sai bước, xoay mình đi ra. Chỉ chớp mắt đã ra tới cửa, đưa mắt nhìn, thấy một viên công sai tên Đắc Dụng đứng đó. Đại Dũng bèn kéo anh ta vào sau tấm bình phong, thấp giọng dặn dò:

- Đại nhân bảo anh mau tới chôn buôn phần bán hương một chuyến, tìm lấy một cô xinh đẹp lại trẻ trung dẫn về. Đi cho sớm rồi về cho sớm.

Trần Đại Dũng chưa nói hết câu, công sai Đắc Dụng đã nói:

- Trần gia xin chớ đùa cợt tôi! Tôi không tin đâu. Đại nhân nhà chúng ta đâu thích trò ấy. Ông ta không chịu bỏ tiền ra tiêu vào khoản này đâu. Ngày thường, đến mua cân thịt ông ta còn tiếc tiền, chỉ ăn toàn đậu phụ. Nếu không, chỉ mua hai cái bánh nướng là coi như ăn sang lắm rồi! Ông ta chịu bỏ tiền ra cho khoản này sao?

Đại Dũng nghe vậy, nói:

- Khốn kiếp, chẳng nhẽ ta lại lừa nguoi sao? Đi cho mau!

Đắc Dụng thấy hào hán nổi nóng, không dám hỏi nữa, đành phải đi ra.

Công sai rời khỏi nha môn, vừa đi vừa nghĩ thầm:

- Không hiểu Lưu đại nhân hôm nay định bày trò gì đây? Không dừng lại đòi tìm gái! Ôi, đúng rồi. Ông ta tới đây nhậm chức, không mang vợ con theo. Nhất định hôm nay muốn cho giãn lưng, làm bữa một cái. Chắc chắn ta đã nghĩ đúng rồi!

Y vừa đi vừa nghĩ, chỉ trong chớp mắt đã tới trước cửa Phong Lưu Viện trên đường Tứ Thạch. Chàng bèn sai bước đi thẳng vào trong.

Lại nói chuyện mục chủ viện này tên là Dương Đại Nhi, nuôi bốn cô gái, trong đó chỉ có một cô được gọi là xinh đẹp, lại đáng trẻ trung, biết đàn giỏi hát, ra tâu lệnh rất tài, năm nay mới hai mươi một tuổi. Mục chủ thấy có công sai của nha môn vào cửa, cứ nghĩ anh ta tới làm tiền nên vội vã đứng dậy, nói:

- Mời thượng sai ngồi. Chúng ta đã hai tháng rồi không gặp nhau, chắc lão gia càng ngày càng phát phúc! Các con, mau mang thuốc ra đây.

Bốn ả kỹ nữ ứng tiếng, nhất tề bước ra. Người chưa tới nhưng một luồng hương thơm đã xộc thẳng vào mũi. Mùi hương càng lúc càng nồng. Bốn ả nhất tề nói:

- Lão gia, lão gia có khỏe không?

Nói xong đưa tẩu thuốc tới. Công sai nói:

- Cảm ơn.

Rồi nhận lấy, vừa hút thuốc, vừa nghĩ thầm:

Hừ. Làm ra vẻ một chút cũng hay hay!

Lại nói:

- Các chị em nàng cũng ngồi cả đi.

Bốn ả kỹ nữ nghe vậy cùng ngồi cả xuống. Công sai đưa mắt nhìn gã chường quày, nói:

- Lão Dương này, hôm nay đại nhân sai ta tới đây vốn là có chút việc. Đại nhân nhà ta tới đây nhậm chức không mang gia quyến theo, chỉ mang theo mỗi một tên người hầu. Chắc hẳn mấy hôm nay hòa dục thịnh, đêm nằm không yên. Tục ngữ nói: "Tình mãn tự lưu" quả không sai. Tiểu hòa thượng chịu không nổi phải đi tắm cho qua. Vì vậy mới sai ta tới đây truyền một vị cô nương xinh đẹp vào nha môn. Nhất định phải là người xinh đẹp lại trẻ trung. Hiện đại nhân đang đợi tại công đường.

Dương Đại nghe vậy, nói:

- Không tin. Nghe nói đại nhân vốn là Lưu Đại nhân, vốn không thích chuyện trăng hoa. Cả vùng Giang Ninh này ai ai chẳng biết?

Công sai nói:

- Thật đấy? Đại nhân hiện đang đợi tại nha môn.

Chủ viện thấy công sai nói không có vẻ giả vờ gọi Tú Lan tới dặn dò, bảo mặc áo quần thật đẹp, thoa phấn lên mặt cho tươi tắn vén lại cho khéo. Tú Lan vội ứng tiếng, chỉ một lúc sau đã chuẩn bị xong xuôi. Chủ viện lại thuê một cỗ kiệu nhỏ đợi ngoài cửa. Kỹ nữ lên kiệu, đi ra. Công sai vội vàng theo phía sau. Mụ tú dặn kiệu phu khiêng tới nha môn. Gã công sai nói:

- Cứ để đó ta. Chuyện này cứ để ta lo.

Nói xong bước theo phía sau, vượt đường ngang, ngõ tắt nhanh như tên bắn. Chỉ trong chớp mắt, nha môn của đại nhân đã hiện ra trước mắt.

Người khiêng kiệu nhỏ, công sai theo sau, tới cổng nha môn, khiêng thẳng vào Nghi môn. Vừa định hạ kiệu xuống, công sai đã nói:

- Chớ hạ xuống. Khiêng thẳng vào cánh cửa kia rồi hãy hạ kiệu!

Kiệu phu ứng tiếng, khiêng thẳng vào trong. Kiệu có che rèm, người khác sao biết được ai ngồi trong đó? Công sai dẫn đường, tới thẳng bên ngoài nội thư phòng. Lúc này kiệu phu mới hạ kiệu xuống. Kỹ nữ bước ra, kiệu phu tự ra về. Chuyện không có gì đáng kể.

Lại nói chuyện công sai dẫn kỹ nữ tới trước cửa thư phòng. Kỹ nữ đứng lại. Công sai vén rèm bức vào, chấp tay vái chào, nói:

- Tiểu nhân phụng mệnh đại nhân đã cho gọi kỹ nữ tới.

Hiện cô ta đang đứng đợi bên ngoài.

Đại nhân nói:

- Cho cô ta vào.

- Dạ!

Công sai ứng tiếng, đứng dậy, bước ra ngoài, đưa mắt nhìn ả kỹ nữ, nói:

- Đại nhân cho gọi người.

Kỹ nữ nghe vậy vội rời gót ngọc, tiến vào thư phòng. Giở tuyệt kỹ, quỳ trước bậc thềm, nói:

- Bẩm đại nhân, tiện nhân là Tú Lan xin được hầu hạ.

Nói xong dập đầu lạy sát đất.

Đại nhân ngồi trên ghế, hỏi:

- Người tên gì?

Kỹ nữ trả lời:

- Tiện thiếp tên gọi Tú Lan.

Đại nhân nói:

- Đứng dậy.

- Dạ!

Kỹ nữ ứng tiếng, đứng dậy, bước qua một bên. Đại nhân đưa mắt nhìn công sai Đắc Dụng, nói:

- Người về nghỉ đi.

Công sai ứng tiếng, bước lui, xoay mình đi thẳng ra ngoài, lẩm bẩm nói một mình:

- Hay lắm. Mời người ta đi mời về rồi lại tổng cổ ta ra!

Không nói tới chuyện của công sai nữa. Giờ ta quay trở lại, chuyện của Lưu Đại nhân. Lưu đại nhân đưa mắt nhìn kỹ nữ Tú Lan, nói:

- Bản phủ cho gọi người tới đây vốn bởi có một người tới đây dâng đơn kiện vụ mất con gái. Bà ta bị bệnh, con gái bà ta tới miếu Thánh Thủy xin nước thánh, có đi mà không thấy trở về. Lại nghe nói miếu ấy không cho nam nhân vào. Chỉ những dịp ngày rằm, mừng một đàn ông mới được tới thắp hương. Bản phủ từng cải trang thành khách hành hương tới miếu Thánh Thủy quan sát thấy ni cô trong miếu đều lộ vẻ gian tà, rất đáng nghi. Bởi đó là miếu ni cô nên bản phủ không thể nghỉ lại đó để điều tra cho rõ nên mới truyền gọi người vào nha môn. Tới nay người hãy tới miếu ấy, giả làm con gái nhà lành, nói tới xin nước thánh về trị bệnh cho mẹ rồi xin nghỉ lại trong miếu. Nếu thấy có điều khả nghi, người chỉ cần lưu tâm tra xét động tĩnh trong miếu. Xong việc trở về, bản phủ tất có thưởng. Người hãy cẩn thận đi ngay kẻo trễ.

Tú Lan nghe xong, nói:

- Đại nhân đã có lệnh, tiểu nhân nào dám bất tuân?

Đại nhân lại gọi:

- Trương Lộc, tiền cô ta đi!

- Dạ!

Tên người hầu tiền kỹ nữ ra ngoài cửa. Công sai gọi kiệu tới Tú Lan lên kiệu. Kiệu phu khiêng kiệu đặt lên vai, rồi khỏi nha môn, vượt đường ngang ngõ tắt về tới trước cổng Phong Lưu Viện. Chỉ thấy kiệu phu không chút chậm trễ, nhẹ nhàng đặt cổ kiệu xuống. Kỹ nữ xuống kiệu, đi vào trong. Kiệu phu đứng đợi bên ngoài. Chuyện của họ không có gì đáng kể. Lại nói chuyện Tú Lan gọi mẹ Tú ra, nói:

- Ma ma nghe con nói...

Rồi kể lại cho mẹ ta nghe một lượt những điều đại nhân sai bảo. Dương Đại nghe xong, nói:

- Thì ra là vì chuyện ấy. Đây cũng là ông ta vì nước, vì dân nên mới làm vậy. Nếu đã thế, con hãy mau đi rửa ráy, trang điểm rồi mau vào miếu. Cần phải cẩn thận hết sức, điều tra cho rõ rồi trở về bẩm với đại nhân.

Tú Lan ứng tiếng, nói:

- Biết rồi! Không cần ma ma phải bận lòng.

Nói xong vội vàng đi rửa ráy, thay đồ. Chỉ trong chớp mắt cô ta đã biến thành một người con gái nhà lành với váy áo gọn gàng, trên đầu cài một bông hoa, mặt thoa một lớp phấn mỏng, môi đánh phớt chút son hồng, tai đeo đôi khuyên, cài trâm bạc. Mình mặc chiếc áo chèn màu trắng bạc, vai áo đoạn xanh thêu kim tuyến, lưng thắt đai lụa trông thật yếu điệu, đúng dáng gái nhà lành, không còn thấy vẻ kỹ nữ phong lưu nữa. Dương Đại thấy vậy nói:

- Tốt lắm! Con ta hãy đi cho sớm!

Sau bữa cơm tối hôm ấy, Tú Lan một mình đi ra ngoài. Ra tới cửa lên kiệu, lại nghe thấy mẹ tú dặn với theo:

- Con gái ta, hãy chú ý. Mai về cho sớm nhé.

Kỹ nữ ứng tiếng, xoay mình, lên kiệu. Kiệu phu đặt cáng lên vai.

Tạm không nói tới chuyện mẹ tú quay trở vào, giờ ta hãy nói chuyện Tú Lan lên kiệu đi như bay, chỉ thoáng chốc đã rời khỏi phủ Giang Ninh, nhằm hướng miếu Thánh Thủy thẳng tiến. Ba dặm đường đất qua như bay. Tới khi phải thấp đèn, kiệu đã tới trước cổng miếu. Kỹ nữ ra khỏi kiệu. Kiệu phu đứng đợi Tú Lan một mình đi thẳng vào trong. Vừa bước qua cổng đã gặp ngay một ni cô độ hai mươi tuổi, nói:

- Cô từ đâu tới, muốn vậy còn vào miếu, có chuyện chi ư?

Kỹ nữ nghe hỏi, vội trả lời, nói:

- Bẩm nữ sư phụ. Nô gia vốn người trong phủ thành, nhà ở Từ Thạch Giới. Bởi mẹ bị bệnh đau tim, đêm ngủ không yên giấc chỉ còn chờ chết. Nô gia nghe đồn quý miếu có nước thánh vô cùng linh nghiệm nên một lòng tới đây cầu xin, mong sư phụ mở lòng từ bi dẫn lối.

Nữ tăng nghe vậy không dám chậm trễ, vội dẫn kỹ nữ đi vào bên trong, vượt cửa, vượt phòng nhanh như tên bắn, tới thiên đường của trụ trì thì dừng lại. Ni cô quay đầu sang, nói:

- Xin đợi một chút!

Tú Lan ứng tiếng, dừng bước. Tiểu ni cô vén rèm bước vào trong, nói:

- Bẩm sư phụ!

Rồi kể lại một lượt những lời kỹ nữ vừa nói. Chỉ thấy tiếng Thánh Thủy nương nương vọng ra:

- Nếu vậy, hãy mau truyền cô ta vào.

Tiểu ni cô ứng tiếng bước ra, nói:

- Nữ thí chủ, mau vào gặp sư phụ ta, chớ nên chần chừ.

Kỹ nữ ứng tiếng, rồi gót sen tiến vào thiền phòng. Thánh Thủy nương nương chăm chú quan sát kỹ nữ. Thấy cô ta quá lắm mới chỉ hai mươi, ăn vận sạch sẽ, gọn gàng, sắc diện rất đáng yêu. Lão ni đánh giá xong, nói:

- Thí chủ nghe ta hỏi đây, thí chủ tới đây vì có gì ta đây đã rõ. Khi này tiểu đồ bẩm cả rồi. Nay trời đã tối, e cô khó lòng vào được phủ Giang Ninh. Công thành giờ cũng sắp đóng rồi, tạm nghỉ tại miếu ta một đêm, sáng sớm mai hãy xin nước thánh. Đảm bảo mẹ thí chủ uống rồi sẽ tránh khỏi họa tình.

Tú Lan nghe vậy vội nhận lời, nói:

- Lời của đại sư, tiểu nữ xin nghe.

Lão ni lại dặn dò, nói:

- Mau dắt vị thí chủ này sang căn phòng phía tây chuẩn bị trà nước cho cô ta dùng!

Tiểu ni cô ứng tiếng:

- Biết rồi!

Rồi dẫn kỹ nữ đi ra ngoài. Vòng qua mấy lối cửa ngách, lại sẽ sang một khung cửa bán nguyệt là thấy một gian nhà gỗ.

Căn nhà này có gì đó không ổn. Nếu như căn phòng này đặt cơ quan cạm bẫy, Tú Lan lọt vào, chỉ e ngay cả Lưu đại nhân cũng khó lòng cứu nổi.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Công Kỳ Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 73: Nơi thiền đường gái bán hoa gặp người quen

Lại nói chuyện ở ni cô họ Bán dẫn kỹ nữ vào một căn phòng gỗ. Thì ra đó là ba gian thiền đường. Trước cửa treo một tấm thảm hồng rực rỡ làm rèm, cửa sổ làm bằng kính trong suốt. Lại nghe thấy bên trong vang lên những tiếng leng keng. Thì ra, đó chính là tiếng chuông. Tú Lan chưa kịp quan sát xong đã thấy tiểu ni cô vén rèm, nói:

- Thí chủ, mời vào.

Kỹ nữ vội cất bước vào thiền phòng, lập tức mũi ngửi thấy rất nhiều mùi hương như hương an tức, đàn hương, bách hợp v. v... Gian thiền đường chính giữa có kê một bộ bàn ghế Bát tiên, trên bàn đặt một chiếc giá, trên giá có một chiếc bình sứ cổ trong cắm hoa tươi, bên phải là một chiếc đĩa bằng bạch ngọc, trong đó có ba trái hương lê và hai quả Phật Thủ. Chính giữa là một chiếc lư đồng cổ, trên tường treo một bức tranh Bát tuần đồ của Triệu Tử Ngang. Hai bên tả, hữu là một đôi câu đối. Vế trên là: "Nhã chí trần tâm lãnh", vế dưới là "Thanh hương cổ quốc yên". Gian phòng cạnh bên tây có treo một tấm rèm màu hồng nhưng đã được cuộn lên nên mới nhìn được rõ cách bài trí bên trong. Thẳng cửa vào kê một bộ bàn Nam trúc từ nguyệt nha, sau đó là một cánh cửa giả, phía trên có treo tấm rèm hương sắc bằng lụa. Gian đối diện cũng vậy.

Kính thưa quý vị độc giả. Mới nhìn qua thì tưởng đó là cánh cửa giả nhưng thực ra, đó lại là cửa thật. Phải đẩy bộ bàn ra mới vào trong được. Thực không thể ngờ.

Kỹ nữ xem xong, thăm gật đầu, nói:

- Thực là một ngôi miếu giàu có!

Chợt thấy từ gian phòng cạnh có một tiểu ni khác bước ra, tuổi ả ta chỉ độ mười bảy, mười tám. Thì ra ả là người chăm lo gian thiền phòng này. Họ Bán

thấy vậy vội đưa tay chỉ Tú Lan, nói:

- Vị này là quý khách tới cầu thánh thủy, sư phụ bảo ta dẫn tới đây nghỉ ngơi. Ngươi phải lo cho cô ta thật chu đáo. Ta còn bận ra ngoài hầu hạ sư phụ.

Nói xong quay mình đi thẳng ra ngoài.

Họ Bản nói xong quay mình đi ra. Giờ ta hãy nói qua về ả dân ni họ Định này trước đã. ả đưa mắt nhìn kỹ nữ, nói:

- Xin mời thí chủ vào phòng!

Tú Lan nghe vậy vội dẫn bước, theo ả ni cô tiến vào trong. Bước qua cửa, chú ý nhìn lên, thấy cách bài trí trong này càng khác biệt. Có một tấm màn che chiếc giường Bát bộ nha, phủ nhung Tô Châu đỏ rực. Phía trên treo một đôi ngân câu. Tấm thảm trên giường trắng như tuyết. Trên giường bày những thứ đồ chần, gối bằng đoạn sáng lấp lánh, rất đẹp mắt. Đôi gối thêu uyên ương thật sinh động cùng một đôi loan phượng hòa minh. Trước giường còn có một chiếc đôn bằng gỗ đàn, bên trên có một chiếc đèn bằng bạc đang tỏa sáng, thực đúng là một gian phòng khuê các vừa đẹp lại vừa sang. Kỹ nữ thấy vậy, bất giác sinh lòng phiền muộn. Chợt lại nghe thấy ả tiểu ni cô nói:

- Thí chủ xin hãy đi nghỉ. Xem ra cũng sắp tới canh hai rồi. Cây đèn trên bàn không cần phải tắt. Đó chính là Ngọc trân thường minh vạn niên đăng.

Nói xong hạ rèm xuống, ả tiểu ni cô cũng bước ra ngoài. Trong phòng chỉ còn lại một mình Tú Lan ngồi nghĩ vẩn vơ. Xem ra, rõ ràng tầng ni ở đây có gì đó không thực. Mặc kệ, tạm thời ta cứ ngủ một giấc cho thoải mái, sáng sớm mai sẽ về phủ Giang Ninh. Tú Lan nghĩ xong, lập tức tháo trâm cài đầu, để xỏa mái tóc xuống. Lúc này cô ta lại khác hẳn gái nhà lành. Quần áo trên mình cởi hết cả, để lộ ra tấm thân ngà ngọc trắng như tuyết. Hai cái nụ hoa thật là đẹp, bộ vú của nàng như hai cái bánh bao nặn bằng bột trắng. Lại thêm cái vật đáng giá nhất giá trị phải tới liền thành. Đó chính là, khe hở nhỏ ở phía sau bụng dưới. Nơi ấy đúng là thanh bào đao giết người không dính máu. Không biết đã có bao nhiêu anh hùng hảo hán vì chỗ đó mà say đắm, giang sơn vạn dặm cũng vứt đi. Quân vương hám sắc mất thiên hạ, quan viên hám sắc lộ tiền đồ. Kẻ buồn bán hám sắc tất mất vốn, không những vậy còn bị người khác chê cười. Khuyên bạn chớ nên đi vào lối này kéo về sau hồi lại cũng không còn kịp nữa. Giờ ta không nói chuyện đồng dài nữa, hãy nhắc tới chuyện kỹ nữ Tú Lan. Lại nói chuyện kỹ nữ Tú Lan cởi bỏ hết y phục trên mình, mới nằm xuống chùng chưa đầy nửa canh giờ chợt nghe thấy tiếng chiếc bàn nguyệt nha vang lên do bị người ta xô qua. Tiếp đó, có một cánh cửa sập xuống, không còn nhìn thấy chiếc bàn nữa. Cửa giả đã biến thành cửa thật. Từ cánh cửa ấy, một gã tăng nhân tiến vào.

Kính thưa quý vị độc giả, chắc hẳn quý vị cũng không biết gã tăng nhân ấy là ai. Đề ngu hạ kẻ cho quý vị rõ. Hắn vốn người phủ Trấn Giang, huyện Phàn Đồ. Tại đó có một tòa miếu tên gọi Hưng Thiên Lâm. Hắn vốn là đệ tử thứ hai của đại hòa thượng trụ trì trong ngôi miếu ấy. Do đi ra ngoài hóa duyên, tới trấn Giang Ninh này thì bị đau mắt nên vào miếu này xin nước, do đó quen biết và trở thành tình nhân của Thánh Thủy nương nương. Năm nay hắn ta mới ba mươi hai tuổi, pháp hiệu gọi Tịnh Không, học võ nghệ tại Thiệu Hưng Tự, có thể phi thiên tẩu bích. Vũ khí của hắn là một thanh đơn đao, khi vùng múa có thể địch lại năm, sáu mươi người. Hắn còn triệu tập hai tên tăng nhân: Một đứa là Quán Mã Cương Tặc, do trốn tội nên cạo đầu đi tu vào cửa thiền, pháp danh Thiên Nhiên. Hắn vốn người Thiệu Hưng, năm nay ba mươi sáu tuổi, mặt đen, mắt to, mũi lớn. Đôi mắt của hắn chẳng khác gì đôi mắt trâu. Quanh miệng râu ria tua tủa, cứng như dây thép. Vũ khí của hắn là một cây Thiết thiền trọng nặng ba mươi lăm cân, cũng biết phi thiên tẩu bích, khỏe mạnh hơn người, có thể nhắc nổi năm trăm cân. Còn tên kia vốn là tăng nhân trong vùng Giang Ninh pháp danh Liễu Phàm, năm nay bốn mươi bảy tuổi. Hắn vốn có giao tình với Thánh Thủy nương nương từ rất lâu rồi nhưng không biết võ nghệ. Chính vì vậy, cả ba tên hòa thượng này cùng ở trong miếu Thánh Thủy, nấu ăn trong một thất, mặc sức dâm loạn. Sau đó chúng lại nghĩ ra kế, tung tin nước giếng trong miếu Thánh Thủy có thể chữa bệnh, chẳng qua chỉ là lừa gạt những kẻ ngu muội mà thôi. Ba con lừa trọc này đã hại không ít đời con gái. Ở đây tôi đã nói rõ, giờ xin trở lại chính truyện.

Lại nói chuyện Tú Lan chăm chú theo dõi, đánh giá tên sư vừa xuất hiện kia. Thấy hắn tuổi độ ngoài tam tuần, đầu cạo trọc bóng. Hắn có đôi mắt rất dâm dăng, mình to béo, da trắng phau phau. Trên mình khoác bộ tăng y màu gu, chân giầy vân hải đế cao. Chỉ thấy hắn vào phòng, tới bên giường chăm chú ngắm nhìn. Kỹ nữ nằm trên giường nhắm nghiền đôi mắt. Hưng tăng thấy vậy mê tít mắt, vội nhảy lên giường ôm chặt lấy nàng, mở miệng nói:

- Mĩ nhân của ta, hãy nghe đây.

Tú Lan làm bộ kêu lên:

- Kẻ nào to gan làm vậy Dám giờ trò cường gian gái nhà lành. Nếu ta báo quan, tội người không hề nhẹ!

Hưng tăng nghe vậy, nói:

Không sợ! Dù nàng muốn lấy mạng này ta cũng tình nguyện. Người xưa có câu: Chết vì hoa đẹp, xuống suối vàng làm quý cũng oai.

Miệng nói vậy, tay hắn đâu chịu để yên, lập tức ôm ghì lấy kỹ nữ. Cuốn sách này không tiện kể tỉ mỉ chuyện của chúng ra đây, nhưng chắc hẳn quý vị độc giả cũng đã đoán ra được chuyện gì Hòa thượng và kỹ nữ sau khi xong việc, Tú Lan trầm ngâm, lăm lăm trong miệng. Chẳng trách nào đại nhân lại sai ta vào miếu. Quả nhiên trong miếu này có ân tình. Trong khi Tú Lan đang nghĩ thầm, sau cánh cửa giả lại xuất hiện thêm gã sư đất Giang Ninh. Tú Lan vừa thấy đã giật nảy mình, thầm nghĩ:

- Vụ này hôm nay xem ra không ổn rồi!

Lại nói chuyện Tú Lan đang trầm ngâm, chợt thấy một tăng nhân khác xuất hiện. Nhìn kỹ lại, thì ra chẳng phải sư sãi đâu xa. Hắn chính là hòa thượng trong vùng, pháp danh gọi Liễu Phàm. Hắn vốn xuất gia tại miếu Ngọc Hoàng phía đông đường Từ Thạch trong phủ thành Giang Ninh. Hai đứa bọn chúng từ trước vốn đã có liên quan hệ với nhau. Lại nói chuyện hòa thượng Liễu Phàm lúc này lừa dục công tâm không kịp đợi đến khi Tịnh Không làm xong đã vội xông vào! Hắn tới trước giường nhờ bóng đèn sáng nhòm vào, thấy kỹ nữ Tú Lan, hắn "hừ" một tiếng, nói:

- Kỳ lạ thực. Ta cứ ngỡ là ai. Hóa ra là cô nương Tú Lan đó ư?

Tú Lan nghe vậy, biết khó lòng chối cãi, đành phải nói:

- Hay nhỉ? Liễu sư phụ!

Lại nói chuyện Tịnh Không vừa chơi xong đã thấy Liễu Phàm mò vào. Vừa gặp mặt đã nhận nhau là người quen, nghe giọng nói, thì ra họ có giao tình với nhau. Tịnh Không đứng sang một bên, hỏi:

- Liễu sư phụ, các vị quen biết nhau à?

Liễu Phàm nghe hỏi, trả lời, nói:

- Đây là mẹ nuôi của tôi.

Tịnh Không nghe xong, nói:

- Đứng im, đứng im. Mẹ nuôi của anh ư? Trong nhà còn ai không?

Liễu Phàm nói:

- Lão Tịnh, mắt người quả thực hồng rồi. Đến ngay quả thối cũng ăn ư? Người còn kém hơn cả ca ca này nữa!

Kính thưa quý vị độc giả. Hẳn nói câu ấy, có thể quý vị cũng không hiểu nổi nghĩa. Tại hạ xin được giải thích giùm. Liễu Phàm nói: "Ngay cả quả thối cũng ăn" có nghĩa là một kẻ sành sỏi lẽ nào không biết thế nào là kỹ nữ hay sao? Ở đây tại hạ đã giải thích rõ ra rồi.

Tịnh Không nghe xong, nói:

- Việc này quái lạ thực!

Nghe Liễu Phàm nói vậy, Tịnh Không nói ngay:

- Tôi đâu phải không hiểu ý của ông. Chắc hẳn trong vụ này có uẩn khúc chi đây. À là gái bán hoa, tại sao lại cải trang thành gái nhà lành để vào miếu? Lẽ nào có ai chỉ thị, sai bảo ở nơi này dò xét việc của bọn ta hay sao? Vụ này ta không thể lơ là cần phải hỏi cho rõ mới được. Chớ nên để đến bước nước tới chân mới nhảy.

Liễu Phàm nghe vậy, nói:

- Có lý Lão Tịnh nói phải lắm.

Hòa thượng Liễu Phàm nói:

- Tú công nương nghe ta nói đây, Ai đã sai cô tới đây, lại còn giả làm gái nhà lành để vào miếu? Phải mau khai cho rõ, xem ra chúng ta mới có thể quan hệ lâu dài với nhau. Còn nếu cô cố ý giấu giếm, quanh co, muốn ra khỏi miếu, đó quả là chuyện khó hơn lên trời?

Tú Lan nghe vậy, giật thót mình, trầm nghĩ:

- Vụ này không xong rồi! Đại nhân sai ta vào đây dò la, thực không ngờ gặp ngay Liễu Phàm là sư trong vùng. Nếu hôm nay nô gia khai thực, xem ra sau này khó nên công - Còn nếu không chịu khai thực, xem ra, lũ hung tăng quyết chịu buông tha.

Tú Lan còn đang nghĩ vẩn vơ, chợt thấy Tịnh Không hòa thượng chạy xộc vào, trong tay hắn cầm một thanh đao sáng lấp lánh.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Công Kỳ Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Dâm hòa thượng hành thích lưu tri phủ

Lại nói chuyện kỹ nữ Tú Lan đang trầm ngâm, chợt thấy hung tăng Tịnh Không xô cánh cửa giả bước vào, trong tay hắn là một thanh cương đao sáng lấp lánh, đưa mắt nhìn kỹ nữ, nói:

- Nếu hôm nay ngươi không chịu khai thực, thanh cương đao này sẽ băm ngươi ra thành vụn mảnh!

Tú Lan thấy vậy, hồn bất phụ thể, run cầm cập đưa mắt nhìn ác hòa thượng, nói:

- Xin sư phụ chờ nên ra tay, tôi xin khai thực.

Quý vị độc giả thử nghĩ xem, loại người như ả, thấy tiền là quên hết ân nghĩa, thấy dao kiếm chỉ biết lo cho thân mình, phản phúc, lật lọng, đúng như câu đức thánh Khổng đã nói: "Nếu không phải ta do phụ nữ sinh ra thì trong thiên hạ, có bao nhiêu phụ nữ ta cũng giết cả". Do đó, phụ đạo trong thiên hạ, thứ khó nhất chính là hiền thực. Lại nói chuyện kỹ nữ Tú Lan, ả vốn là gái lầu xanh, không phải gái nhà lành nên lúc này, thấy đao kẻ cô, bảo sao ả không sợ hãi!

Rồi ả kể một hồi chuyện Lưu đại nhân cái trang làm khách hành hương vào miếu nhưng không điều tra được gì, sau đó lại sai ả cái trang thành gái nhà lành tới đây xin nước thánh, ở lại trong miếu một đêm thăm dò hư thực cho lũ ác tăng nghe. Hòa thượng Tịnh Không nghe xong, trong lòng thầm nghĩ:

- Không ổn!

Ác hòa thượng nghe kỹ nữ Tú Lan kể xong, trong lòng thầm kinh hãi, nghĩ:

- Ghê thật? Thì ra là tên gù sai ả tới đây, giả trang làm gái nhà lành để dò xét nội tình trong miếu. Chắc hẳn trong này đã để lộ phong thanh tới tai hắn. May có Liễu Phàm tới nhận ra. Suýt chút nữa ta đã trúng kế! Lưu gù, ta không tìm ông, ông lại tới kiếm ta. Đúng là một kẻ chuyên gây chuyện thị phi đáng ghét!

Tịnh hòa thượng đưa mắt nhìn Liễu Phàm, nói:

- Đi mời nhị sư huynh Thiên Nhiên tới đây! Chúng ta phải cùng bàn kế, nếu đề trễ, chỉ e khi sinh biến trở tay không kịp.

Liễu Phàm nghe xong không dám chậm trễ, lập tức ra ngoài đi gọi hung tăng lục lâm giết người không ghê tay. Tịnh Không vừa thấy hắn vào đã mở miệng nói ngay:

- Sư huynh, tôi có chuyện này...

Rồi đưa tay chỉ vào ả kỹ nữ, kể lại một lượt chuyện vừa xảy ra. Thiên Nhiên nghe xong, hậm hực nói:

- Tức chết đi được. Sao hôm nay lại xảy ra chuyện này? Coi như ả đã tự tìm tới đây gây sự. Ta thực lòng chẳng muốn gây tới phủ Giang Ninh? Nếu nay chúng ta không ra tay trước, khi tai họa giáng xuống đầu, có hối lại cũng vô ích mà thôi. Tục ngữ có câu rằng: "Vô độc bất trượng phu"!

Thiên Nhiên tăng nói xong đưa mắt nhìn Tịnh Không, nói:

- Hiền đệ nghe ta nói đây! Nay ngu huynh có kế này, thực đáng gọi là kế lưỡng toàn, đủ đảm bảo anh em ta vẫn được yên ổn. Giờ đã rơi vào thế lửa đốt lông mày, chỉ bằng ta phải liệu một chuyện.

Tịnh Không nghe vậy, hỏi Thiên Nhiên:

- Theo ý sư huynh, ta phải làm sao đây?

Tịnh Không đưa mắt nhìn hòa thượng Thiên Nhiên, hỏi:

- Sư huynh, anh nói cả nửa ngày trời, rốt cuộc chúng ta phải làm gì?

Thiên Nhiên tăng nói:

- Vụ này tất phải làm theo kế của ta. Chúng ta hãy làm một mẻ - Bát gạo nấu nột.

Tịnh Không lại hỏi:

- Sao gọi là "bát gạo nấu nột?"

Thiên Nhiên nói:

Lão đệ, có nghe câu tục ngữ này không? "Không vào hang cọp sao bắt được cọp con".

Rồi lại đưa tay chỉ Tú Lan, nói:

- Ta tuyệt đối không được thả người này ra khỏi miếu. Đợi ta đi thi triển thuật khinh công, nhân lúc đêm khuya, lén mang theo một thanh đao tới nhà môn hành thích Lưu gù. Sau đó lại nhảy ra khỏi thành, tiếp tục về miếu nấu thân, sớm chiều vui vầy cùng đám tăng ni xinh đẹp ở đây. Vậy chẳng hay sao? Nếu không làm vậy, liệu Lưu gù chịu để yên cho bọn ta không? Anh em ta cũng khó lòng ở lại miếu này!

Gã hòa thượng Thiên Nhiên còn chưa dứt lời, Tịnh Không đã nói chen vào:

- Sư huynh nói phải lắm. Chúng ta cứ thế mà làm!

Thiên Nhiên lập tức đi ra ngoài thay đồ. Cởi bỏ bộ cà sa trên mình ra, mặc vào một tấm áo chen, lưng thắt đai vải xanh, chân giầy nhẹ gót mềm, quần xà cạp cao gần tới gối. Đầu bịt kín, sau lưng dắt một thanh đao sáng lấp lánh. Hắn vốn là cường tặc trong giới lục lâm, giết người không ghê tay, lọt lưới pháp luật chạy tới phủ Giang Ninh này. Bởi lệnh truy nã gắt gao nên buộc lòng phải xuống tóc làm sư. Tuy xuất gia vào ở cửa chùa nhưng chẳng qua chỉ là mai danh ẩn tích mà thôi.

Thiên Nhiên tăng thu xếp xong xuôi liền đi ra ngoài. Ra tới ngoài, gặp Tịnh Không nói:

- Cần thận đề phòng chó sói xuất, ngu huynh hành thích tên gù xong sẽ về ngay.

Thiên Nhiên nói xong lập tức cất bước đi ra ngoài. Tới sân, ngẩng đầu nhìn lên, thấy sao Bắc Đẩu ở ngay trên đỉnh đầu. Tên hòa thượng này không mở cửa miếu đi ra mà vượt tường. Bản lĩnh của hắn thực khiến cho người ta kinh hãi. Chỉ trong chớp mắt đã vượt qua mấy lớp tường, rời khỏi tòa cổ miếu. Rời khỏi cổ miếu, nhắm hướng Tự Bảo môn của thành Giang Ninh thẳng tiến. Miếu này cách phủ thành ba dặm đường, chỉ trong chớp mắt, hắn đã tới Giang Ninh. Cửa thành đã đóng chặt. Đồng tai nghe, thấy trống điểm canh ba vang dội. Thiên Nhiên tăng tới dưới chân thành lập tức thi triển thật khinh công bỏ lên mặt thành. Lên đến nơi, không phút chậm trễ, tên hung đồ lại bỏ xuống dưới, lần theo chân thành tiến về phía đông. Đi không lâu lại rẽ sang hướng bắc, tới thẳng nha phủ Giang Ninh. Hắn vượt đường ngang ngõ tắt nhanh như tên bắn, chỉ trong thoáng chốc đã tới nha môn của Lưu đại nhân.

Hòa thượng Thiên Nhiên vượt đường ngang ngõ tắt, chẳng bao lâu đã tới trước cổng nha môn của Lưu đại nhân. Lắng tai nghe mới thấy trống điểm canh ba. Tên hung tăng lần theo chân tường. Chỉ thấy hắn khẽ nhún đôi chân, "soạt" một tiếng đã đứng trên đầu tường, nhòm vào bên trong.

Hòa thượng nhướng mắt nhìn vào bên trong. Thì ra, nơi hắn đang đứng chính là phía sau nha môn. Hung tăng quan sát xong lập tức nhún chân, nhẹ nhàng hạ mình xuống phía trong, rón rén tiến lên. Ác tăng nhân lúc đêm tối muốn vào hành thích, tính sỗ với Lưu đại nhân. Vượt qua khúc quanh, tới tiền viện. Hòa thượng lại đưa mắt nhìn, đồng tai nghe ngóng. Chỉ thấy trước mặt là năm gian nhà chính, hai bên đông, tây là sáu gian nhà bếp, tất mọi nơi đều tối như bưng. Đúng lúc ấy, một đám mây đen cuốn tới che hết cả trăng sao. Hung đồ không chút chậm trễ, nghĩ thầm:

- Trời giúp ta rồi!

Hòa thượng thấy vậy lập tức rút đơn đao ra cầm trên tay, rón rén chạy về phía dãy nhà chính. Tới nơi, dừng lại nghe ngóng động tĩnh. Đôi mắt nhìn lên, thấy hai cánh cửa phòng đóng kín, đưa tay lên đẩy khẽ, thấy không hề nhúc nhích. Hung tăng thử đẩy cửa xong, miệng lầm bầm chửi lão Lưu giư:

- Đêm nay người đừng hòng thoát khỏi tay ta. Để ta sớm hóa kiếp cho mi đi đầu thai kiếp khác nhé?

Hòa thượng khẽ gạt đầu, dùng mũi đao lách vào khe cửa để mở chốt. Chỉ nghe thấy vang lên những tiếng lách cách, lẹt kẹt rất khẽ. Lúc này, đại nhân đang say giấc nồng, không hề biết tới hoàn cảnh nguy hiểm của mình. Ác hòa thượng cạy xong chốt cửa, đẩy cửa "keng" một tiếng. Thực đáng sợ.

Kính thưa quý vị độc giả, quý vị có đoán ra được đó là tiếng động gì không? Thì ra đó là tiếng động một chiếc gương đồng rơi xuống chậu đồng bên dưới tạo ra. Chắc hẳn các bạn sẽ nghĩ cuốn sách này viết thực ly kỳ. Gương đồng ở đâu ra. Chậu đồng do đâu mà có? Tại sao gương đồng lại rơi xuống chậu đồng? Hẳn quý vị còn chưa rõ: Vị Lưu đại nhân này là người vô cùng cẩn thận. Cho tới ngày nay vẫn còn rất nhiều nhà giàu học theo cách này của ông ta. Rốt cuộc thì đó là cách gì vậy. Các vị hãy nghe tôi giới thiệu đây: Dùng một tấm kính nhỏ, buộc đầu sợi dây vào tai kính. Đêm xuống, tới khi đóng cửa sẽ treo chiếc gương ấy lên, kẹp vào khe của hai cánh cửa. Bên dưới tấm gương để sẵn một chiếc chậu đồng. Quý vị thử nghĩ xem, trừ khi quý vị có phép lạ. Nếu không sẽ chẳng có ai phá được cách này. Một khi cánh cửa hơi bị đẩy ra, hai bên mép sẽ tạo thành khe hở nhỏ không còn khít để giữ được sợi vải nữa, lẽ nào nó không rơi xuống? Tấm kính rơi xuống trúng ngay chiếc chậu đồng bên dưới. Hai vật va vào nhau tạo ra tiếng động. Cho dù đêm khuya ngủ say đến đâu, khi tiếng động ấy vang lên hẳn sẽ phải tỉnh giấc!

Lại nói chuyện hung tăng Thiên Nhiên dùng mũi đao cạy xong chốt cửa mới đưa tay ra đẩy. Bỗng nghe "keng" một tiếng rất to. Hung tăng tưởng người ở bên trong đã phát giác, giật mình nhảy lùi về phía sau mấy bước, đôi mắt quan sát.

Lại nói chuyện Lưu đại nhân và Trương Lộc đang ngon giấc trong cơn mơ chợt nghe "keng" một tiếng rất vang. Lưu Đại nhân giật mình mở mắt ra, trong phòng tối đen như mực.

Lại lắng tai nghe, thấy im phăng phắc. Trương Lộc cũng giật mình tỉnh giấc. Hẳn sợ hãi vội kéo chăn lên trùm kín đầu, không dám thở mạnh. Giờ ta lại nói tới hảo hán thừa sai. Đêm ấy đứng vào cửa của Đại Dũng. Anh ta cùng Chu Văn, Vương Minh ngủ trong nha môn. Bởi đại nhân không mang theo gia quyến nên ba người bọn họ cùng vào cả nha môn, nghỉ tại gian phòng phía tây. Họ đang ngủ trong phòng bên, chợt nghe thấy tiếng động rất rõ. Cả ba hảo hán cùng tỉnh giấc. Trần Đại Dũng vội vàng bò dậy nghe ngóng. Chàng rón rén tới bên cửa sổ, ghé mắt nhìn ra ngoài. Chỉ thấy trên bậc thềm trước cửa phòng chính có một người đứng sừng sững, tay nắm chặt một thanh cương đao. Đại Dũng thấy vậy giật thót mình, nghĩ thầm:

- Tên này thực to gan, dám vào nha môn làm trò trộm cắp. Hẳn không sợ bị bắt sẽ mất mạng hay sao?

Hào hán thấy vậy vội mặc áo vào, vội tay lấy cây đao treo trên tường. Chỉ nghe thấy "keng" một tiếng. Thì ra hai hồ giao tranh trong ngõ hẻm. Đại Dũng ra chiêu long thám trào, hòa thượng dùng chiêu đan phụng triều dương. Hào hán vội vàng bước dần lên, tăng nhân gấp gấp lùi một bước. Gã hòa thượng kêu lớn:

- Lưu tri phủ, lên dò chùa miếu là có gì? Tại sao ông, tới Giang Ninh này thích quần chuyện người khác. Ta đây người mình bạch không làm việc ám muội! Ông lại vô cớ tới gây trò. Trên đường thấy chuyện bất bình nên ta mới tới đây. Ta tới đây chỉ là để hành thích tên gù! Chẳng ngờ số người đêm nay chưa tuyệt khiến thù hạ của người tỉnh dậy!

Lại hét lớn:

- Người kia chó chạy. Đêm nay người muốn toàn mạng thực khó hơn lên trời.

Nói xong múa đao tấn công ráo riết. Đao pháp của tên lục lâm này thực tinh vi. Chẳng may cho hắn gặp ngay Trần Đại Dũng vốn tay anh hùng vô địch, bản lĩnh hơn người. Hai bên quần nhau một hồi. Đại Dũng muốn đánh nhanh thắng nhanh thực là điều không dễ.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Công Kỳ Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75: Lưu gù lên điều binh bắt giặc

Lưu Gù Lên Điều Binh Bắt Giặc

Tạm gác chuyện một tăng một tục đang đánh nhau ngoài sân, giờ ta hãy nói tới Lưu lão đại nhân và tên người hầu Trương Lộc lúc này đang sợ chết khiếp, nằm trong phòng không dám thở mạnh.

Kính thưa quý vị độc giả. Lưu đại nhân bản tính gan góc, không sợ quyền thế, một lòng trung thành, chính trực nhưng đứng trước cảnh động đao động thương này, bảo sao đại nhân không sợ hãi. Vị đại nhân đáng thương lúc này sợ đến nỗi hai mắt tròn tròn, miệng rên "hừ hừ" không ngớt. Trương Lộc cũng sợ đến nỗi cuốn hết chân của đại nhân vào mình, thấp giọng kêu:

- Lão gia, chớ ngủ!

Đại nhân nghe vậy cũng hạ giọng nói bằng tiếng Sơn Đông:

- Sợ quá sợ quá! Họ đang đánh nhau ở phía bắc khu sân.

Ta không nói tới chuyện đại nhân và tên người hầu đang sợ hãi trong phòng nữa. Giờ lại nói tới chuyện Trần Đại Dũng, thấy đối thủ múa đao tấn công, đao ảnh không sạt tai thì cũng sát cầm, các thế chém, bổ, róc của hắn toàn nhằm vào những chỗ chí mạng trên người mình. Hảo hắn thấy vậy, thầm khen ngợi:

- Người này bản lĩnh còn hơn cả ta. Ta phải hết sức cẩn thận. Ngộ nhờ sơ suất gì, thanh danh mấy năm nay của ta cũng sẽ phải trôi theo dòng nước.

Nghĩ xong cũng thay đổi cách đánh tiếp chiêu đối thủ. Lúc này ý muốn bắt sống đối thủ của Đại Dũng đã giảm mất tám phần.

Hai người bọn họ lại lao vào nhau. Oan gia định đầu nơi ngõ hẻm lẽ nào chịu thua. Một người vì sợ bị lộ chuyện trong miếu, lớn gan vào phủ Giang Ninh hành thích, một người thân thiện là nha dịch, làm việc chốn công môn, một lòng muốn bắt giặc lập công. Ác tăng vung đao chém, hảo hán vội dùng đao chặn. Một người dẫn bước tiến, người kia vội lách mình đón. Đại Dũng mồ hôi đầm mình, hòa thượng cũng cảm thấy cánh tay đau nhức. Đúng là một cặp kỳ phùng địch thủ, tướng giỏi gặp lương tài. Một kẻ là cường tặc xuất thân chốn lục lâm, một người là thiên tông bởi vận lương sơ suất nên mất chức. Trần Đại Dũng tiến lên một bước, vung đao đâm vào ngực đối thủ. Hòa thượng vội hoành đao gạt ngang. Hảo hán rút đao về, lợi khí của hung tăng chém vào khoảng không. Đại Dũng thừa thế phóng một cước, chỉ nghe "huych" một tiếng, trúng ngay người hung tăng. Cú đá trúng vào cổ tay cầm đao của Thiên Nhiên khiến thanh đao của hắn văng ra, rơi xuống đất đánh "keng" một tiếng. Hòa thượng vẫn không sợ, đầu hơi cúi xuống, chạy về phía trước, dùng chiêu tiểu yển xuyên vân lao thẳng vào Đại Dũng, một lòng muốn cùng hảo hán quyết trận thư hùng. Đại Dũng thấy vậy cũng không dám lơ là, thanh đao trong tay vung cao, nhắm hung tăng chém xuống không chút lưu tình. Hòa thượng lại tránh qua một bên, thanh đao của Đại Dũng chém vào không khí. Hung tăng tránh qua bên trái. Hảo hán không kịp đề phòng trúng ngay một đá của hắn vào đùi khiến thân hình cùng phải ngã nghiêng. Tăng nhân vung khuỷu tay phải đánh tới. Trần Đại Dũng muốn bỏ đao xuống nhưng không được. Tay trái của hòa thượng lại vung lên, tóm chặt cổ tay thừa sai quyết không buông, vận lực đè xuống. Tay quyền bên trái của hung tăng hạ độc thủ. Chỉ nghe thấy "chát" một tiếng, đánh trúng ngay lưng bàn tay cầm đao của Đại Dũng khiến cây đao rơi xuống. Hảo hán đâm một chân, hòa thượng thả tay, lui xuống. Hai người đều bị đánh văng đao, lập tức lăn xả vào nhau thi triển quyền cước. Một người tung chân đá một người vung tay đỡ. Tạm gác chuyện hai người đang đánh nhau ngoài sân lại giờ ta lại nói tới hai viên thừa sai trong phòng.

Lại nói chuyện thừa sai Chu Văn, Vương Minh đang ngủ trong gian phòng phía tây, nghe thấy tiếng động, giật mình tỉnh giấc. Còn đang ngơ ngác, chợt thấy Đại Dũng mặc áo, vói tay lấy cây đao treo trên tường xuống, mở cửa, hét to một tiếng, chạy vụt ra ngoài. Có một bóng người khác xông ra chặn lại.

Hai bên lập tức quần lấy nhau động thủ. Chu Văn, Vương Minh thấy vậy trong lòng nghĩ thầm:

- Chắc hẳn là một tên ngu ngốc, định tới đây trộm cắp chi đây!

Bản lĩnh của Trần Đại Dũng thế nào, hai người bọn họ rõ hơn cả. Anh ta đã ra tay, xem ra tên cuồng đồ kia khó thoát. Do đó họ mới coi thường, chậm chậm mặc quần áo, mỗi người cầm binh khí trên tay, nhât tề xông ra khỏi phòng, quát lên:

- Trần đầu lĩnh chớ để hắn thoát. Chúng ta cùng hiệp lực bắt tên cướp này. Mọi người cùng xông lên bắt giặc!

Họ vừa hò hét vừa chạy lại. Hòa thượng thấy vậy thầm kinh hãi, nghĩ:

- Hôm nay ta khó lòng thủ thắng. Thực không thể nào hạ thủ được Lưu gù. Trong tay không còn binh khí, lại có thêm hai tên nữa xông vào. Ngộ nhờ sa

vào tay chúng, tiếng anh hùng nửa đời người của ta cũng ra tro.

Ác hòa thượng đang miên man nghĩ ngợi, Chu Văn đã xông tới đâm một thương. Tăng nhân thấy vậy vội lách mình né qua, thiết xích của Vương Minh đã ập tới. Thiết Xích nhằm đầu hấn ập xuống. Thân pháp của hòa thượng thật nhanh, lách qua nốt.

Vương Minh thấy vậy, trong lòng sinh phiền, kêu lớn:

- Xuẩn tài giỏi thật! Ngươi dám lớn gan mò vào nha môn định ăn trộm à? Bộ mắt ngươi mù rồi hay sao?

Đại Dũng tiếp lời, nói:

- Không phải vậy! Hắn tới đây là để hành thích. Hai vị mau hỗ trợ ta. Mọi người cố sức bắt ác tặc!

Chu Văn, Vương Minh nghe vậy, nhất tề lao tới tên hung tăng. Hòa thượng thấy vậy cười nhạt, nói:

- Cây thể đồng người cũng chẳng làm gì được ta! Nếu là hảo hán hãy đấu một chọi một. Gọi người giúp sức chỉ là loại thất phu! Hôm nay không phải ta sợ các người đâu, nhưng thực sự ta có việc gấp cần giải quyết!

Nói xong dậm mạnh hai chân. "Soạt" một tiếng, nhảy lên nóc nhà biến mất tăm.

Lại nói chuyện Thiên Nhiên hòa thượng đang giao thủ với Trần Đại Dũng, trong lòng đang muốn lấy mạng hảo hán, sau đó sẽ đoạt nốt tính mệnh của Lưu đại nhân. Không ngờ có thêm hai người nữa xông tới. Một người dùng xích sắt, một người múa thiết thương, cùng lúc xông vào đánh. Lúc này hòa thượng trong tay không có binh khí, thử hỏi làm sao đánh cho lại? Hắn sợ trúng độc thủ nên hai chân vội dậm mạnh xuống đất, nhảy lên mái nhà, chỉ trong chớp mắt đã mất tăm dạng. Trần Đại Dũng, Chu Văn, Vương Minh thấy vậy vội hô vang:

- Không ổn! Tặc nhân chạy mất rồi!

Kính thưa quý vị độc giả. Nếu là lúc khác, Trần Đại Dũng quyết sẽ đuổi theo. Nhưng trong hoàn cảnh như hôm nay, anh ta lại không làm vậy. Hắn quý vị sẽ hỏi tại sao lại thế? Thứ nhất là bởi đêm tối mịt mùng, thứ hai bởi khi này động thủ, Đại Dũng nhận thấy võ công của đối phương không thua kém gì mình. Do đó mới không đuổi theo. Chỉ cần giữ được bình an vô sự là may mắn lắm rồi, lẽ nào anh ta còn định đuổi theo nữa?

Lại nói chuyện Lưu đại nhân và tên người hầu đang nằm trong phòng trên. Nghe thấy tiếng đám thừa sai động thủ cùng tặc nhân ở ngoài sân mà sợ đến nổi da gà. Sau lại nghe ba viên thừa sai đồng thanh hô tặc nhân đã bỏ chạy, lúc này, đại nhân và tên người hầu mới đỡ sợ. Lưu đại nhân dặn dò tên người hầu:

- Mau thấp đèn lên!

Trương Lộc ứng tiếng. Không lâu sau, đèn đã được thắp sáng. Cửa phòng bật mở, bọn Trần Đại Dũng mới đi tìm vũ khí bị đánh rơi trong sân, lại tìm luôn cả thanh đao của tên tặc nhân bỏ lại. Tìm được đủ cả hai món rồi họ mới kéo nhau vào phòng thỉnh an đại nhân, nói:

- Bọn tiểu nhân bắt tãi đã làm đại nhân kinh hãi!

Lưu đại nhân thấy vậy, nói:

- Đứng dậy, đứng dậy! Tặc nhân nửa đêm mò tới, sao trách các người được?

Nói xong, đại nhân ngồi dậy. Trần Đại Dũng dâng thanh đao hòa thượng bỏ lại lên đại nhân xem.

Lưu đại nhân đón lấy cây đao, chăm chú quan sát. Thấy thanh đao ấy phát sáng lóng lánh. Nhìn qua lưỡi đao, thấy có khắc hai hàng chữ rất rõ. Đó là: "Diệu Pháp thiền lâm Thánh Thủy miếu". Hàng chữ kia là: "Triết nhập không môn ẩn tính danh". Đại nhân xem xong, đưa mắt nhìn ba người bọn Đại Dũng, nói:

- Đêm nay tên này tới đây không phải để ăn trộm mà hấn lên vào quan nha để hành thích. Trên thanh đao viết rất rõ ràng. Hắn chính là sư trong Thánh Thủy thiền lâm miếu. Theo sự suy tính của bản phủ, chắc hẳn trong đó phải có điều chi mờ ám lắm. Bởi trong miếu ni cô giấu hòa thượng, lại tung lời yêu tà mê hoặc ngu dân. Chắc hẳn kỹ nữ đã trúng cơ quan trong miếu nên mới có tăng nhân đêm nay tới đây hành thích.

May mà số của bản phủ chưa tuyệt, trời cao vẫn bảo hộ cho Lưu Dung. Ba người các người đã đuổi được hắn đi. Đó quả là công lao không nhỏ.

Trần Đại Dũng nghe Lưu đại nhân nói vậy, liền nói:

- Bẩm ân quan! Trên đao đã có chữ viết rõ ràng, chắc chắn hẳn là sư trong miếu Thánh Thủy. Bởi kế hoạch của chúng ta bị hắn biết được nên nhân lúc đêm tối mới tới đây hành hung. Đợi tới sáng mai ta sẽ điều người rời khỏi phủ Giang Ninh tới vây chặt miếu Thánh Thủy, bắt hết bọn chúng về nha môn là xong. Trước công đường đại nhân thẩm vấn chúng, vật chứng ở đây, quan trên vui lòng, đường công danh của đại nhân cũng rộng mở!

Trong khi mọi người ngồi nói chuyện với nhau, trời cũng sáng dần. Vàng dương dần xuất hiện tại phương Đông.

Lưu đại nhân nghe Đại Dũng nói xong, khen ngợi:

- Người nói đúng lắm!

Rồi lại dặn dò:

- Trương Lộc, thưởng com rượu cho ba người này.

- Rồi!

Trương Lộc ứng tiếng. Không lâu sau, com canh đã được bung lên. Ba người bọn Đại Dững tạ ơn rồi mới ngồi xuống ăn.

Chỉ một lúc sau họ đã dùng bữa xong. Trương Lộc đuổi người hầu ra ngoài. Lưu đại nhân đưa mắt nhìn Đại Dững, nói:

- Hào hán, vụ này phải xử trí ra sao?

Trần Đại Dững nghe thấy đại nhân hỏi, liền nói:

- Theo ý tiểu nhân, vụ này ta không thể xem thường. Ba người bọn tiểu nhân dẫn theo mười mấy anh em trong nha môn mang theo binh khí lên rồi thành, tới vây kín tòa miếu ấy. Bắt hết những người ở trong miếu lôi về nha môn để đại nhân lấy khẩu cung. Thiết nghĩ, tuy gã tăng nhân tới qua tới đây hành thích đã chạy thoát, chưa chắc hẳn đã dám quay về nấu thân trong miếu. Bắt bọn nì cô trước, sau đó sẽ lùng bắt tên hòa thượng tới đây hành thích đêm qua. Lo gì hẳn thoát!

Lưu đại nhân nghe xong, sắc mặt lộ rõ nét vui mừng, nói:

- Kế này tuyệt lắm. Việc không nên trễ, hãy mau lên đường!

Hào hán ứng tiếng:

- Biết rồi!

Rồi cùng Chu, Vương hai người đi ra ngoài. Dẫn theo bộ đầu nha dịch mười mấy người, ai cũng giấu vũ khí trong mình rồi khỏi nha môn nhanh như tên bắn. Mọi người rời khỏi thành Giang Ninh theo hướng chính nam. Chỉ trong chớp mắt đã tới cửa thành. Trần Đại Dững thấp giọng, nói:

- Chuyến này tới miếu bắt người, anh em phải đồng tâm hiệp lực việc mới xong. Không phải Đại Dững mỗ đề cao kẻ khác nhưng thực sự tăng nhân đêm qua tới hành thích bản lĩnh rất cao cường. Lễ nào trong miếu lại không có dư đảng của hắn? Chúng ta không thể không cố hết sức.

Mọi người đồng thanh nói:

- Phải lắm. Trần gia nói rất có lý.

Tạm gác chuyện đám công sai lại, giờ ta lại nói tới chuyện của tăng nhân lục lâm thảo khấu đã.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Công Kỳ Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 76: Luyện ni cô dân tăng trốn trong miếu

Lại nói chuyện hòa thượng trong miếu Thánh Thủy đêm trước vào nha môn hành thích Lưu đại nhân là hòa thượng Thiên Nhiên bị ba viên thừa sai của Lưu đại nhân là bọn Trần Đại Dững vây đánh một hồi. Hắn cảm thấy cơ mưu đã bại lộ, khó lòng mưa hại Lưu đại nhân, trong lòng nghĩ thầm:

- Sao ta không tạm thời bỏ chạy, về miếu tính kế khác, sau đó lại vào nha môn giết sạch bọn họ. Làm như vậy, mối hận này của ta mới hả được!

Hung tăng nghĩ xong, lập tức nhấn mạnh đôi chân, nhảy vọt lên mái nhà. Chỉ trong chớp mắt đã rời khỏi nha môn. Vượt đường ngang ngõ tắt tới dưới chân thành, thi triển thuật khinh công rời khỏi thành. Trở về miếu Thánh Thủy gặp Tịnh Không, kể lại cho hắn nghe một lượt chuyện hành thích không thành, đánh nhau với công sai ra sao. Tịnh Không không nói năng gì.

Thiên Nhiên nói tiếp:

- Lão đệ, vụ này theo ta tính, anh em ta khó lòng ở lại miếu này. Chi bằng nhân lúc này bỏ chạy cho xa, tìm chỗ khác nương thân, sau đó tiếp tục tính kế. Không biết ý của lão đệ thế nào?

Quý vị độc giả thử nghĩ xem. Chuyện khác còn có thể, duy chỉ có chuyện gian tình, bảo rời khỏi nơi này sao cho đáng? Hoặc là tranh cường hiếu thắng,

hoặc là gian dân không thành, chuyện đã đến hồi căng thẳng đến mức dựng binh đao, gây án mạng. Lúc ấy có hối hận cũng đã muộn mất rồi. Quý vị thử nghĩ xem, gã hòa thượng Tịnh Không năm nay mới ba mươi hai, ba mươi ba, đang độ sung sức, đang vui vẻ với đám ni cô trong miếu này, ngoài ra còn giấu mấy cô gái khác nữa trong mật thất của miếu Thánh Thủy này. Không lo không nghĩ, mặc sức ăn chơi, hưởng lạc, bảo hán sao có thể dễ dàng rời khỏi miếu? Tịnh Không nghe Thiên Nhiên nói xong, liền nói:

- Sư huynh đừng quá sợ hãi như vậy. Hãy nghe đệ nói đã.

Tịnh hòa thượng mở miệng kêu "sư huynh", nói:

- Xin hãy nghe tôi nói, chớ quá lo sợ cuồng cuồng như vậy. Trọng phụ làm việc gì cũng phải để lại danh tiếng. Sợ đao tránh tên đâu phải bậc nam tử. Với tuyệt kỹ của sư huynh trong đám giang hồ lúc nào ai không biết tiếng. Vụ này tuy bị quan phủ nhận ra nhưng theo tôi nghĩ cũng chẳng có gì đáng ngại! Nếu công sai vào miếu, chúng chỉ có đường chết, tuyệt đối không có lối trở ra! Đòn đao của huynh, quái trượng của đệ đủ sức đương cự trăm vạn quân. Nếu thực sự đến nước cùng chúng ta mới phải đi. Lũ chó săn chim mồi sao ngăn cản nổi hai ta? Cho dù bị bắt, bị giết, xuống suối vàng cũng vẫn là ma anh hùng.

Hòa thượng Thiên Nhiên nghe Tịnh Không nói vậy, cũng nói:

- Lời lão đệ nói chí lý lắm!

Liễu Phàm nghe chúng nói vậy, trong lòng thâm kinh hãi! Cũng bởi hán chẳng có chút bản lĩnh gì ngoài chuyện chơi gái, đánh bạc. Tuy sợ hãi nhưng hán cũng không nở rời đi bởi lòng háo sắc, còn mê đắm đám nữ ni ở đây quá lớn. Có lẽ cũng bởi con lừa trọc này gây tội ác quá nhiều, đã đến hồi báo ứng nên gặp ngay Trại Bao Công vốn người được Hoàng đế Càn Long đích thân chọn làm tri phủ Giang Ninh này. Giờ ta tạm không nói tới chuyện lũ hung tăng không nở bỏ đi, vẫn quyết định nấu thân trong miếu. Lại cả chuyện kỹ nữ Tú Lan và cô con gái nhà họ Lý đang bị giữ tại đây. Ta hãy quay lại chuyện của đám công sai đang trên đường thực thi công vụ đã.

Lại nói chuyện bọn hào hán Trần Đại Dũng, Vương Minh, Chu Văn v. v..., phụng mệnh của Lưu đại nhân tới miếu Thánh Thủy. Mọi người rời khỏi thành Giang Ninh theo hướng Tự Bảo môn, nhằm hướng miếu Thánh Thủy thẳng tiến. Miếu này cách thành chỉ ba dặm đường đất nền trong chớp mắt, họ đã tới bên ngoài sơn môn. Đứng lại nhìn vào, thấy cửa vẫn đóng kín.

Như ở phần đầu cuốn sách, ngu hạ đã giới thiệu rõ. Miếu này chỉ ngày rằm, mùng một mới mở cửa cho đàn ông, con trai vào thắp hương. Những ngày thường chỉ phụ nữ mới được phép vào miếu xin nước thánh. Nam nhân không được phép vào. Do đó sơn môn thường đóng kín.

Lại nói chuyện bọn Trần Đại Dũng tới trước cổng miếu, nhìn vào, thấy cổng miếu đóng kín. Đưa tay ra đẩy, thấy không chút động dẩy. Lúc này Đại Dũng mới nhìn mọi người định nói gì đó. Chợt thấy một người cười ngửa, đầu đội mũ gù dẫn theo hơn hai mươi binh sĩ hề nhau chạy tới. Chỉ trong chớp mắt đã tới nơi. Viên tướng xuống ngựa. Đại Dũng nhìn qua, thấy người ấy chẳng phải ai xa lạ. Chính là quan thủ bị phủ Giang Ninh tên gọi Vương Anh. Hào hán thấy vậy vội nói:

- Không biết Vương lão gia tới đây có chuyện gì?

Quan thủ bị Vương Anh nói:

- Trần đầu mục, ta phụng mệnh Lưu đại nhân dẫn binh đình đến đây hợp tác với các vị bất hung tăng trong miếu. Đại nhân lo trong miếu còn nhiều dư đảng của ác tăng, quý vị khó lòng bắt giữ nên mới sai bọn tôi tới đây cùng giúp sức.

Trần Đại Dũng nghe Vương lão gia nói vậy, bất giác vô cùng mừng rỡ.

Vị hào hán này nghe quan thủ bị nói xong, trong lòng vui mừng, nở nụ cười, nói:

- Tòa thiền lâm này rất rộng lớn, có đến năm, sáu dãy. Nếu chúng ta cùng vào miếu, chỉ e lũ ác tăng biết được sẽ vượt tường bỏ chạy. Theo thiện ý của tiểu nhân, lão gia ngài hãy dẫn đám binh đình thủ hạ tuần tra, đề phòng bên ngoài, để chúng tôi vào trong bắt người. Thiết nghĩ, đó là kế sách vẹn toàn nhất.

Vương lão gia nghe xong, nói:

- Hay lắm. Kế của Trần đầu mục thực cao minh! Ta cứ thế thi hành. Các vị mau mau vào miếu.

Hào hán nói:

- Chính phải.

Rồi đưa mắt nhìn Vương Minh, Chu Văn, nói:

- Anh em ta xông vào miếu. Nhưng phải hết sức cẩn thận mới được.

Hai người ứng tiếng, nói:

- Biết rồi. Không cần Trần đầu mục phải nhắc nhở.

Lập tức, hảo hán đưa tay ra đẩy cửa, miệng nói:

- Mau mở cổng, có người tới cần nước thánh!

Trần đầu mục hô vang làm kinh động tới đám ni cô trong miếu. Một ả vốn là đại đệ tử của Thánh Thủy nương nương, pháp danh Tĩnh Bản vốn đang độ trẻ tuổi, năm nay mới hai mươi hai, thân thể cao nhòng, gầy nhom thực đáng thương. ả dâm ni này đang nói nói cười cười ngoài tiền viện, chợt nghe thấy tiếng gõ cửa vang như sấm vội chạy tới, hô vọng ra ngoài, nói:

- Người ngoài kia tới có chuyện gì? Hãy nói trước lý do tại đây với ta đã, để ta vào bẩm lại với sư phụ. Nếu không, người có tới đây cũng uống công.

Hảo hán nghe vậy, gạt đầu, nói qua khe cửa.

Trần Đại Dũng đứng bên ngoài, nói:

- Chúng tôi ở thôn Long Đàm, nay tới đây cầu thánh thủy.

Nữ ni bên trong lại hỏi vọng ra:

- Là khách nam nhân hay nữ nhân vậy!

Hảo hán nói:

- Nam, nữ có cả.

Nữ tăng nghe vậy, nói:

- Đợi ta vào bẩm với gia sư đã!

Nói xong, xoay mình đi vào bên trong.

Lại nói chuyện ở bên ngoài sơn môn, hảo hán Trần Đại Dũng đưa mắt nhìn Vương Minh, Chu Văn nói:

- Chỉ một lúc nữa sẽ có người ra mở cửa. Thấy người nào, lập tức bắt người người ấy.

Mọi người nghe vậy, nhất tề ứng tiếng. Trần Đại Dũng đang cùng mọi người nói chuyện, chợt nghe thấy tiếng cửa mở.

Thì ra là ả ni cô khi nãy nói chuyện với chàng đã vào bẩm lại với sư phụ của ả. Thánh Thủy nương nương nghe xong, dặn dò, nói:

- Bảo nữ nhân vào miếu. Còn nam nhân đứng cả bên ngoài.

Do đó, ả lại ra mở cửa. Nhìn ra ngoài, chẳng thấy một bóng nữ nhân nào. Chỉ thấy toàn là đàn ông. Nhìn kỹ lại cách ăn mặc của họ mới biết toàn là công sai trong nhà môn.

Kính thưa quý độc giả. Duy chỉ có công sai trong nhà môn mới được phép ăn mặc như vậy. Trên chiếc nón nhà quan có cài một chiếc lông chim nhỏ màu xanh, lưng thắt một dải hoặc là lụa, hoặc là vải màu xanh. Chính vì vậy, người ngoài nhìn vào rất dễ nhận ra.

Lại nói chuyện Đại Dũng thấy sơn môn đã mở, không nói không rằng, lập tức dẫn mọi người xộc thẳng vào. Nữ ni thấy vậy bất giác rụng rời nhưng vẫn cố nén sợ, nói:

- Đây là nơi thanh tu của đám ni cô bọn tôi, lẽ nào các vị là nam nhân lại tự ý xông vào sao?

Đại Dũng đưa mắt nhìn Vương Minh, nói:

- Lão đệ, bắt lấy ả!

Vương Minh ứng tiếng, lùi công ra, bước lên một bước, lập tức ra tay.

Nữ tăng thấy vậy, vô cùng sợ hãi, vụt bỏ chạy vào trong nhanh như gió. Bởi ả đang thần hoảng ý loạn nên khi chạy tới lượt cửa thứ hai liền vấp chân. Chỉ nghe "huych" một tiếng, ngã lăn ra đất, chống bốn vó lên trời, để lộ ra giải thắt lưng màu đỏ. Đôi hài dưới chân cũng rơi mất, để lộ ra đôi vó trắng tinh hai chân khua khoắng loạn trên không. Chiếc mũ ra cô trên đầu cũng bị ả ném đi, để lộ ra cái đầu mới cạo trắng phau, bóng láng. Trên ngực, đôi gò bồng đảo cao vút, tròn như hai chiếc bánh bao. Vương Minh thấy vậy, mềm nhũn cả người, nhưng vẫn cầm công sắt xông lên. Chưa kịp khóa ả dâm ni lại, đã gạt đầu miệng lẩm bẩm thành lời:

- ả ni cô này thực xinh đẹp. Bộ dạng của ả lúc này thực khiến người ta cảm thấy đáng thương.

Vương Minh chẳng dưng chẳng dừng, đành phải bập công vào ni cô xinh đẹp. Trần Đại Dũng lại dẫn mọi người xông lên. Tiến tới tầng thứ hai, đưa mắt nhìn vào: Nơi chính điện của tầng thứ hai là thánh tượng Dược Vương. Tượng Thập đại danh y đứng hai bên: Tất cả đều phủ vải màu sắc sỡ. Đôi bên buồng cạnh đông tây cửa đóng kín, không nhìn được cách bài trí tượng thần bên trong. Mọi người quan sát xong đi tiếp về phía sau, vượt qua đại điện

vào tới tầng thứ ba. Vượt qua tầng thứ ba, ngẩng đầu nhìn lên, thấy bên cạnh điện xây năm gian thiên đường, mỗi phòng một cửa thực thanh nhã. Thì ra, Thánh Thủy nương đang ở trong đó. Trần Đại Dũng, tiến tới ngoài cửa vội dừng lại, ghé tai lắng nghe. Thấy từ trong vắng ra tiếng nói cười. Hào hán thấy vậy, không chút chậm trễ, xông lên hai, ba bước đã vào tới trong phòng. Cảnh vật bên trong hiện ra mồn một trước mắt:

- Trần Đại Dũng xông vào trong phòng, quan sát khắp nơi.

Thì ra trong đó có trụ trì bản miếu Thánh Thủy nương nương và vài ả đồ đệ. Còn có mấy gã hung tăng đang trong đó uống rượu, nói cười vui vẻ, vai kề vai, má sát má không chút đề phòng. Tịnh hòa thượng đang tâm hứng uống, đưa tay ra, ôm lấy ả ni cô Tịnh Định, vít miệng ả vào, nói:

- Em ngoan của ta!

Hôn xong, quay mặt ra, thấy bên ngoài có một người xông vào. Người ấy tuổi độ ba năm, ba sáu, thân hình ngũ đoản, diện mạo thô kệch trông thật uy vũ đang đứng sừng sững trước cửa. Tịnh Không hòa thượng hét lớn:

- Hừ! Người đứng là người vô lý. Dám tự ý xông vào phòng khiến người ta cảm thấy đáng ghét!

Chỉ thấy hòa thượng quát vang:

- Người thực to gan. Tự ý xông vào đây là vì có gì? Hãy mau khai ra.

Hung tăng chưa dứt lời, đã thấy Đại Dũng mở lời, nói:

- Miếu này là nơi tiếp khách thập phương, nữ ni thấp hươu tu hành trong này. Theo ta thấy, con lừa trọc đầu người đầu phải là gái. Tại sao cũng có mặt tại đây? Chuyện của các người đã bại lộ, chớ nên giả hòng cái cần nữa. Hãy mau cúi đầu chịu chết, chớ có chần chừ!

Hào hán chưa nói hết câu, chợt lại nghe hòa thượng Tịnh Không nói:

- Ta cứ tưởng người tới đây có việc gì. Thì ra tới đây bắt lão gia về nhà môn. Chắc hẳn tên gù sai người tới đây. Âu cũng là, đại hạn khó thoát, người phải chết tại chốn này.

Hòa thượng nói xong, lập tức đưa tay với lấy cây đơn đao treo trên tường, "soạt" một tiếng, rút ra khỏi bao. Lưỡi đao sáng lấp lánh sáng đến chói mắt, nhằm thẳng cổ hào hán Đại Dũng xuất tuyệt chiêu. Thừa sai thấy vậy vội né sang một bên, thanh đao trong tay hòa thượng chém vào khoảng không. Hào hán thấy vậy đâu dám chậm trễ, vội thò tay vào lòng rút đao ra. Lưỡi đao lấp lánh chói mắt, nhằm lưng tên hung tăng chém tới. Tịnh Không đâu phải loại tầm thường, lập tức dùng thế Hạc Từ Phiến Thân tránh qua thực khéo léo. Thanh đao của hào hán chém vào bậu cửa tạo ra tiếng vang khô khốc. Ngay lập tức hai người bọn họ quần lấy nhau, động thủ trong phòng khiến ả đám ni nuôi trai Thánh Thủy nương nương sợ hết hồn. Á cùng với Tịnh Hoàng, Tịnh Định ba đứa chui tọt xuống gầm bàn run cầm cập. Tạm gác chuyện đám đám tăng qua một bên, giờ ta lại nói tới đám công sai đang đứng ngoài cửa. Nghe thấy trong phòng vang ra tiếng động thủ, võ khí chạm nhau phát ra âm thanh chói tai. Chu Văn liền gọi "Vương Ca", nói:

- Lão ca nghe tôi nói đây: Anh cùng các anh em canh phòng ngoài cửa, để tôi vào giúp Trần gia một tay.

Lập tức, cả Chu Văn lẫn Vương Minh rút vũ khí ra cầm tay, hét to một tiếng, xông vào trong, nói lớn:

- Giặc trọc đầu chớ hòng thoát thân!

Hòa thượng nghe thấy tiếng người nói, đưa mắt trông sang, thấy xuất hiện thêm một công sai nữa.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Công Kỳ Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77: Hung phạm sa lưới pháp luật

Lại nói chuyện hung tăng Tịnh Không đang động thủ giao chiến với Trần Đại Dũng, bỗng thấy từ ngoài cửa có một người tay cầm xích sắt xông vào, hằm hằm nhằm hán đánh tới. Hòa thượng Tịnh Không vội né tránh, thuận tay chém trả một đao. Chu Văn vội nâng xích sắt lên đỡ. Đại Dũng ở một bên thấy vậy vội dấn lên một bước, soạt một tiếng, chém vào sau lưng hòa thượng Tịnh Không. Tịnh Không thấy vậy vội nhảy lên phía trước một bước tránh đao. Âu cũng là do hòa thượng đã tới số. Hân nhảy tránh đao trúng ngay vào một chiếc ghế tựa Tịnh Không không kịp đề phòng, chiếc ghế tựa đổ lăn khiến hán cũng mất đà, ngã nót. Chu Văn thấy vậy, đầu chịu nương tay, vội tiến lên, nhằm huyệt "Khẩu Đường" sau gáy hán giáng một xích sắt. Chỉ nghe thấy một chuỗi âm thanh "soạt", "bụp", "xoẹt xoẹt", "xoảng xoảng" vang lên thực hỗn loạn.

Chắc hẳn quý vị độc giả sẽ thắc mắc, nói cuốn sách này toàn viết chuyện hoang đường. Rốt cuộc tại sao lại có nhiều âm thanh cùng lúc vang lên như vậy? Toàn chuyện vớ vẩn! Kính thưa quý vị độc giả xin các vị chớ sốt ruột. Xin hãy cho phép tại hạ từ từ giải thích: Tịnh Không hòa thượng trúng một xích của Chu Văn, chẳng phải là âm thanh "xoạt" sao? Còn thanh âm "bụp" ư? Đó là âm thanh do hòa thượng ngã nhào về phía trước gây nên. Thế "xoảng xoảng" là thanh âm gì? Đó là đôi tay hòa thượng bám vào chân bàn để kéo khiến âm chén, bát đĩa sứ trên bàn đổ ngã, rơi xuống đất vỡ tan. Do đó mới có chuỗi âm thanh vừa rồi.

Một xích sắt của Chu Văn đánh ngã Tịnh Không. Chàng lại dấn lên, đập thêm một nhát vào mắt cá chân của hắn khiến hắn không thể bò đi nơi khác được. Lúc này Đại Dũng mới cất giọng nói với những người bên ngoài:

- Các bạn, mau vào đây! Chu Văn đã đánh ngã tên hòa thượng rồi. Mau bắt trói tên tội đồ này lại.

Đám thù hạ nghe vậy vội xông vào, bắt trói hòa thượng Tịnh Không lại, sau đó bắt nốt đám nữ ni. Giờ ta không kể tới đám công sai trong phòng nữa mà nói tới chuyện mấy viên công sai khác. Trần Đại Dũng dẫn dò thù hạ canh chừng đám tăng ni rồi dẫn theo Chu Văn, Vương Minh rời khỏi tòa thiền đường này đi thẳng về phía sau miếu. Ta tạm gác lại chuyện của mấy vị công sai lại, giờ hãy nói tới hung tăng Thiên Nhiên trước.

Lại nói chuyện hòa thượng Thiên Nhiên đang ở trong mật thất vui đùa với một số ni cô khác và cả a kỳ nữ Tú Lan. Chúng đang uống rượu làm tình, chợt nghe thấy bên ngoài có tiếng đánh nhau. Hung tăng giật mình, vội vàng đứng dậy, với tay cầm lấy cây thiết trượng định ra ngoài coi động tĩnh. Đúng lúc Thiên Nhiên vừa ra khỏi mật thất liền gặp ngay Đại Dũng dẫn theo Chu Văn, Vương Minh đi tới. Đôi bên gặp nhau, lẽ nào chịu bỏ qua? Thiên Nhiên tăng đưa mắt nhìn Đại Dũng, kêu lớn:

- Các người làm gì lại đi gây chuyện ầm ĩ ở đây. Đám tự tiện xông vào chốn này là có làm sao?

Đại Dũng thấy vậy, cười nhạt, nói:

- Con lừa dầu trọc kia chó nằm mộng nữa. Sự việc của các người đã bại lộ cả rồi. Bọn ta phụng mệnh Lưu đại nhân tới đây bắt các người. Hãy mau ngoan ngoãn chịu trói, may ra còn sống thêm được một chút. Nếu còn ngoan cố, đảm bảo con lừa trọc người chết cũng không có đất chôn chôn!

Hào hán còn chưa nói hết câu, đã thấy hung tăng nói:

- Thì ra vì chuyện này mà các người dám tự ý xông vào chốn đây. Hôm nay ta quyết không bỏ qua cho lũ chó săn, chim mồi này. Đáng giận thật!

Hòa thượng Thiên Nhiên vừa nói vừa xông lên, cây thiết thiền trượng vung cao nhằm hào hán Trần Đại Dũng bổ xuống. Thừa sai thấy vậy vội lách mình né qua. Chu Văn thấy thế cũng xông lên, thiết xích trong tay tung ra cản thiền trượng. Chỉ nghe "xoảng" một tiếng, thiết xích trong tay Chu Văn rơi xuống đất. Vương Minh thấy vậy tung chân đá vào hung tăng nghe "vù" một tiếng. Cây thương trong tay cũng thuận thế đâm tới tranh phần thắng, nhằm thẳng đùi hung tăng không chút nương tình. Chỉ thấy "soạt" một tiếng, cả đùi hung tăng đã bê hết máu tươi. Thiên Nhiên kêu lên một tiếng "ôi cha", đôi lông mày nhăn tít lại, bất giác nổi con giận mắt tròn, gầm lên một tiếng:

- Tức chết đi được! Để một tên chuột nhắt ám toán còn ra thể thống gì nữa! Nếu hôm nay ta để các người rời khỏi miếu thì sau này biết ăn nói sao với anh em lục lâm đây?

Đúng lúc Thiên Nhiên định trả thù thì thừa sai anh hùng Trần Đại Dũng lại xông tới. Thanh đao trong tay lóe lên như chớp giật thế Thái Sơn áp Đỉnh bổ thẳng xuống. Hòa thượng vội nâng thiền trượng đỡ. Chỉ nghe "xoảng" một tiếng, thiết thiền trượng bị đao chém đứt hết hơn hai xích. Hung tăng thấy vậy trong lòng ngậm kinh hãi, nghĩ thầm:

- Ghê thật!

Thiết thiền trượng của Thiên Nhiên bị thanh cương đao của Trần Đại Dũng chém đứt làm đôi, hung tăng kinh hãi, nghĩ thầm:

- Không ổn. Sức lực của tên này quả thật lợi hại. Chẳng trách nào hắn thường lập kỳ công trong những lúc bắt trộm đánh cướp. Hắn lại có trong tay cây đao chém sắt như bùn, đúng là một thanh bảo đao hiếm có! Nếu ta đấu sức với hắn, chỉ e không phải là đối thủ của hắn. Tam thập lục kế, tẩu vi là thượng sách.

Hung tăng chủ ý đã quyết, lập tức nhún mạnh hai chân "soạt" một tiếng, nhảy vọt lên nóc nhà. Trần Đại Dũng, Chu Văn Vương Minh ba người vừa thấy hung tăng bỏ chạy, bất giác trong lòng cuống cả lên. Chu Văn, Vương Minh chỉ biết tròn mắt đứng đó mà nhìn.

Trần Đại Dũng thấy vậy vội vàng tung mình nhảy lên mái nhà. Tay xách cương đao, miệng hét lớn:

- Hung tăng, xem người chạy đi đâu?

Trần Đại Dũng thấy hung tăng bỏ chạy, bất giác trong lòng kinh hãi. Chỉ thấy anh ta tung mình nhảy vọt lên mái nhà, miệng hô vang:

- Hung tăng! Xem người chạy đâu cho thoát. Ta phải bắt người giao về để Lưu đại nhân xét xử.

Hai chân chạy như bay đuổi theo Thiên Nhiên. Hung tăng quay đầu lại, thấy vậy, giật mình kinh hãi, miệng lẩm bẩm:

- Nếu để thừa sai bắt được, mệnh ta sao có thể còn!

Còn cách nào khác, hắn đành cầm đầu chạy như bay. Vượt hết mái nhà này tới mái nhà khác hòng thoát khỏi sự truy đuổi của thừa sai. Đại Dũng ở phía sau đuổi theo thật gấp. Hung tăng chạy phía trước càng kinh sợ, chỉ biết cầm đầu chạy trên mái nhà hòng thoát ra ngoài. Bất ngờ, áo hắn mắc vào đầu con giống trên nóc miếu. Đại Dũng không chút chậm trễ, tay cầm đao, miệng quát vang:

- Hung tăng chạy lên trời cũng chó hòng thoát thân!

Hung tăng Thiên Nhiên chỉ lo cắm đầu chạy tháo thân. Kính thưa quý vị độc giả, Có câu rằng: Không xảo hợp chẳng thành chuyện. Đầu con giống trên nóc miếu đã giữ vật áo hần lại. Thừa sai Đại Dũng thấy thế, không chút chậm trễ, tay vung bảo đao, thân hình tung bỗng lên, lập tức đuổi kịp hung tăng, nhằm đầu hần chém xuống. Hung tăng thấy phía sau như bị níu lại, trong lòng thầm nghĩ: Chắc vật áo ta mắc phải vật gì rồi! Trong lúc cấp thiết, chẳng còn ngại ngần gì nữa. Lại thấy thừa sai ở phía sau tay vung thanh bảo đao sáng lấp lánh đuổi tới Hung tăng cuống lên, giật mạnh một cái. Hần không hề phòng chuyện ngồi tron, chỉ thấy dưới chân trơn trượt, suýt chút ngã lộn nhào. Đại Dũng nhân cơ hội ấy xông tới ôm chặt lấy ác tăng.

Trần Đại Dũng thấy hung tăng sắp ngã, hảo hán vội vuron người, đưa tay ra tóm lấy hết, giữ hần đứng lại, nói:

- Nếu để con lừa trọc đầu người chạy thoát, ta sao về bẩm báo lại với Lư đại nhân được? Nếu chỉ mấy con lừa trọc đầu cũng không bắt được thì danh tiếng bấy lâu của ta đâu còn nữa?

Nói xong vận lực cánh tay, đè hung tăng xuống mái miếu không chút dung tình. Lúc này, Chu Văn, Vương Minh cũng đã chạy tới nói vọng lên:

- Trần đầu mực! Nghe bọn tôi nói đây: Đám ni cô trong miếu đều đã bị bắt cả rồi. Chỉ cần bắt nốt tên hung tăng ấy là hoàn thành nhiệm vụ.

Lúc này, Đại Dũng nghe vậy bèn ném tên hung tăng xuống. Hung tăng không thể gãy giữa, ngã một cái thực mạnh ngất đi. Chu Văn, Vương Minh vội xông tới đè nghiêng hần xuống, trói lại Đại Dũng cũng xuống khỏi mái nhà. Một mẻ lưới đã cất gọn lũ cá trong miếu, không bỏ sót một con nào. Đám tăng nhân nam, nữ bị tổng cả lên xe. Công sai lại tủa đi các nơi lùng kiếm. Tới mặt thất tìm được Lý Thụy Thư cùng kỹ nữ Tú Lan.

Bảo quan địa phương trông coi miếu rồi mọi người mới lên đường đi về. Ba dặm đường đâu có bao xa. Họ vào thành Giang Ninh theo lối Tụ Bảo Môn. Về tới nha môn đúng lúc đại nhân đang thẳng đường. Đại Dũng cùng Chu, Vương hai người tiến vào trong. Đại nhân hỏi:

- Ba người các người có bắt được đám ác tăng không?

Đại Dũng cùng Chu, Vương chấp tay vái, nói:

- Bẩm đại nhân. Hung tăng, dâm ni đều bị bắt cả. Mời đại nhân thẩm vấn.

Lư đại nhân nghe xong, gạt đầu, ngồi trên công đường hạ lệnh:

- Mau giải lũ hung phạm lên công đường.

Nha dịch ứng tiếng dạ rần, nhát tề sai bước đi ra ngoài. Giải lũ dâm tăng tới trước công đường, bắt quỳ cả xuống trước mặt đại nhân. Bởi trước đó đại nhân đã cải trang vào miếu lén thăm dò nên ông ta đều biết mặt cả. Duy chỉ có ba tên hung tăng đại nhân chưa từng gặp mà thôi. Lư đại nhân quay đầu sang hỏi Trần Đại Dũng:

- Thích khách tới qua là tên nào. Sao giờ lại có thêm hai tên nữa?

Đại Dũng trả lời, nói:

- Bẩm đại nhân,...

Rồi kể lại một lượt những chuyện đã xảy ra. Trong lòng Lư đại nhân sớm đã tỏ tường, dặn dò:

- Mau truyền gọi Lý thị, bản phủ sẽ phán xử ngay bây giờ.

Một nha dịch ứng tiếng, chạy ra ngoài. Không lâu sau, dân phụ đã vào nha môn nghe khẩu cung. Vừa vào nha môn nhìn thấy con gái yêu, lòng người mẹ đau như dao cắt. Đại nhân dặn bảo giải lũ tội phạm lên. Nam tăng, nữ ni quỳ cả dưới thêm.

Lư lão gia ngồi trên công đường xét hỏi. Lũ tăng ni không dám không cung khai. Chuyện từ trước tới nay như thế nào chúng đều khai nhận cả. Đại nhân nghe xong, sắc mặt rạng rỡ. Cầm bút lên, cất giọng phán xét: Mẹ của Thụy Thư dẫn con gái về, đáng mừng là cô ta vẫn còn trong trắng. Lại thưởng cho năm mươi lạng bạc, ngợi khen lòng hiếu thảo đối với mẹ già. Lũ tăng ni giam vào ngục phía Nam, đợi trình lên cấp trên đợi phán quyết. Đại nhân phán xử xong xuôi, chợt thấy có người tiến vào, nói:

- Thánh chỉ tới. Mau tiếp Khâm sai!

Bạn đang đọc truyện *Lưu Công Kỳ Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Hoàng đế càn long ban tặng bảng vàng thanh liêm

Lư đại nhân đang định bãi đường, chợt thấy có người vào bẩm báo, nói:

- Bẩm đại nhân: Có Khâm sai từ kinh đô tới, cách đây không còn xa nữa, xin báo lên đại nhân định đoạt.

Lưu đại nhân nghe xong, xua tay, nói:

- Mau đi ra ngoài xem tình hình.

Người đầy đập đầu lay xong lại trở ra.

Lưu đại nhân không dám chậm trễ, vội vàng thay bộ cát phục, dẫn theo quan binh rời khỏi nha môn phủ Giang Ninh tới Tiếp quan đình cách thành mười dặm đón Khâm sai vào nha môn. Khâm sai tới thêm, xuống ngựa, đứng trước công đường, giờ chiều chỉ ra. Lưu đại nhân quỳ bên dưới. Quan Khâm sai cao giọng tuyên đọc:

- Phụng thiên thừa vận, Hoàng Đế hạ chỉ: Hiếu dụ hiền khanh tên gọi Lưu Dung. Trẫm nghe đồn, khanh làm quan ở Giang Ninh một lòng thanh liêm, chính trực, trị quốc, an bang, thương dân chúng như con. Nay thăng chức cho khanh làm Đô sát viện. Ý chỉ tới phải cấp tốc về kinh. Chớ nên nản nã lỡ việc quốc gia. Đi gấp ngày đêm về trình diện trước trẫm. Khâm thử.

Quan Khâm sai tuyên xong chiếu chỉ của Hoàng Đế. Lưu đại nhân khấu đầu tạ ân xong, đứng lên, đưa mắt nhìn quan khâm sai, nói:

- Phiền ông đi đường mỗi một rỗi!

Khâm sai trả lời, nói:

- Đâu dám? Xin chúc mừng đại nhân được thăng chức.

Nói xong cáo từ, đi ra ngoài. Khâm sai lại cấp tốc lên đường về kinh. Lưu đại nhân tiễn đến nơi giáp danh địa phận rồi mới chấp tay bái biệt. Khâm sai lên đường về kinh, chuyện không cần kể ra đây. Giờ ta hãy kể tới chuyện của Lưu đại nhân. Về đến nha môn, lập tức gọi Trương Lộc thu xếp hành lý chuẩn bị lên đường. Lại tới nộp ân tín nơi quan tổng đốc, bàn giao công việc thực rõ ràng. Đám thuộc hạ tiễn ông tới tận ranh giới địa phận rồi mới từ biệt, ai đi đường nấy. Hai thầy trò Lưu đại nhân vừa dõm bước lên đường, chợt thấy phía trước có một đám đông đang huyền nao. Đại nhân không hiểu ra làm sao, ngẩng đầu nhìn lên. Thì ra, đó là dân chúng phủ Giang Ninh kéo nhau tới đây tiễn đại nhân lên đường. Họ mang theo vô số rượu, thịt, trâu dê, vừa thấy ngài, vội quỳ sụp cả xuống. Người nào người nấy đầm đìa nước mắt, luôn miệng gọi "đại nhân", nói:

- Bẩm công tử. Bọn tiểu nhân nghe nói đại nhân sắp về kinh, được thăng chức. Đại nhân tới đất Giang Ninh này làm quan, yêu dân như con, lũ dân đen chúng tôi chưa có chút gì báo đáp, nay xin dâng ly rượu nhạt gọi là lễ vật tiễn ngài lên đường. Có đôi giày mới để ngài đi, đôi giày cũ xin hãy để lại đất Giang Ninh này.

Lưu đại nhân nghe dân chúng nói vậy, trong lòng cũng cảm thấy ngậm ngùi, mở lời, nói:

- Kính thưa quý vị hương thân. Bản phủ đâu có tài đức gì khiến mọi người phải đi tiễn như vậy? Nay Lưu mỗ có mấy lời muốn nói cùng quý vị: Mong các vị hãy tuân thủ luật pháp, dạy vợ con, yêu thương mọi người.

Quần dân nghe đại nhân nói vậy đều gật đầu, nói:

- Lời dạy của đại nhân thực chẳng khác nào thánh nhân giáo huấn.

Lưu đại nhân nói:

- Các vị hay mau chóng về nhà. Còn bản phủ, lệnh vua tại thân, phải gấp rút về kinh.

Dân chúng nghe vậy, chẳng còn cách nào khác, lần lượt quay đầu đi về.

Chuyện dân chúng trở về chẳng có gì đáng kể. Giờ ta lại nói tới chuyện hai thầy trò đại nhân, lúc này cũng giống như khi tới nhậm chức, vẫn ăn mặc giản dị, đi không ngừng nghỉ. Đói ăn khát uống, ngày đi đêm nghỉ, không bỏ phí thời gian dù chỉ một ngày. Hôm ấy, hai thầy trò tới Chương Nghĩa Môn. Vào thành, dọc theo đường lớn đi về phía Đông, tới Thái Thị Khẩu, rẽ sang phía Bắc, lại tiến vào Tuyên Vũ Môn.

Lưu đại nhân ngẩng đầu nhìn lên: Kinh thành Bắc Kinh quả khác xa những vùng ngoại tỉnh khác. Hàng quán loại gì cũng có trà dư tửu hậu vô cùng náo nhiệt, người ra, kẻ vào không dứt chân. Tất cả đều vì hai chữ lợi, danh nên bận rộn: Lại còn có vô số khách giang hồ. Đại nhân chú ý nhìn, chỉ thấy: Rạp đầu tiên diễn Bát Giác Lỗ. Rạp thứ hai diễn vở Quán Thuyết Bình Thư Đình Lương Công. Rạp thứ ba đang diễn "Thi Công án". Người này ở kinh đô rất nổi danh, vốn họ Hoàng, tên là Hoàng lão, được dân chúng tặng cho ngoại hiệu hai chữ "Phụ Thần". Chuyện kể rằng Thi Công vì hành Đào Hoa Tự, bắt ác tăng trong miếu Tây Sơn. Đại nhân xem xong lại đi sang hướng Bắc, rạp diễn ở đây càng khác lạ: Có một người, đen sì như quỷ dạ xoa, tuổi độ bốn mươi có lẽ, trên đầu cài một bông hoa, râu đỏ rực như nhuộm bằng son! Phía dưới mặc một chiếc quần hồ cá ống chân bằng lục điều. Chỉ thấy ông ta, đi đi lại lại trên sân khấu, tay cầm hai cây huyền hồ cầm kéo khúc "Thư nhi Nam viên thái đại hành". Kéo đến được một lúc lại cất giọng hát. Gã này cất giọng ồm ồm, hát vang: Phan Kim Liên cân tháp thượng Tây Môn Khánh, lai liễu cách, thể huy nhát tẩu đích danh Võ Tòng. (Phan Kim Liên tặng tị với Tây Môn Khánh, lại có anh tên gọi Võ Tòng, thay anh trai giết chị dâu báo thù). Kính thưa quý vị độc giả, các vị có muốn biết hẳn là ai không? Hẳn chính là Hồ Cẩm Hắc Tử, ngoại hiệu là "sắc công Trùng"! Đại nhân xem xong lại đi về phía Bắc, tới rạp bên ấy lắng nghe. Thì ra rạp ấy đang diễn vở Bình Thư. Diễn viên cất giọng vang lại rõ, đang hát "Phong Kiếm Xuân Thư" Yên Tôn Tần. Tàu Thạch phi sa nào Tần Doanh. Kính thưa quý vị độc giả muốn biết tên diễn viên ấy là gì không? Ngoại hiệu của người ấy là Lão Hắc, vốn họ Tất. Đại nhân xem xong lại đi theo hướng Bắc, chỉ nghe thấy tiếng chiêng trống vang lừng. Lưu Đại nhân hướng mắt trông lên, thấy một sân khấu được vây kín bằng trường trắng, không biết bên trong đang diễn trò gì. Đại nhân thấy vậy lập tức nổi tính hiếu kỳ, quay đầu lại, nhìn Trương Lộc, hỏi:

- Sân khấu vây trường trắng này diễn trò gì vậy.

Trương Lộc nghe hỏi, trả lời, nói:

- Trong đó biểu diễn xiếc hổ.

Đại nhân nghe xong, nói:

- Ái chà loài thú hại người cũng đem ra chơi. Đủ thấy con người tài giỏi tới mức nào!

Đại nhân nói xong, lại đi về phía Bắc, chỉ thấy bên đằng Đông trống gió vang trời.

Lưu đại nhân đưa mắt nhìn sang, chỉ nghe thấy trống da trâu gióng lên thùng thùng. Một diễn viên, tay đánh trống, tay cầm một cây cờ màu đỏ thắm. Chỉ thấy anh ta vừa đánh trống vừa hát, tay chỉ, chân bước không lúc nào yên, thân hình hết đứng lại ngồi khiến khắp mình đầm đìa mồ hôi. Anh ta hát: Trình Giáo Kim hạ được trại Ngõa Lương, thống lĩnh đám anh em kết nghĩa một lòng muốn đoạt giang sơn. Đại phá tòa thành Mãnh Châu. Quý vị độc giả có muốn biết họ tên của diễn viên này không? Anh ta vốn là tay trống cự phách tên gọi Tàn Ký Sinh. Đại nhân đứng xem một hồi, chợt nhớ ra, nói:

- Trò này xuất phát từ Sơn Đông quê ta mà. Chắc hẳn do thời buổi khó khăn, thóc cao gạo kém, không chịu nổi đói khát nên phải chạy tới kinh thành kiếm ăn.

Đại nhân nói xong đi về phía Bắc, lại nghe thấy tiếng thanh la rộn trời. Có một người mặc áo hở lưng, hở bụng đứng ở chính giữa trong tay cầm một cây cung xoa sáng lấp lánh mưa tít quanh mình. Cây cung xoa chẳng khác gì dính vào mình anh ta vậy. Quý vị muốn biết họ tên của người này không? Anh ta vốn người Du Trụy, họ Hắc, tên Hùng. Đại nhân xem xong lại đi về phía Bắc, thấy một rạp đang diễn trò tới hồi náo nhiệt. Nhìn sang, thì ra là ba người mù đều đã ở độ tuổi cao niên. Bọn họ lần lượt bước ra làm trò cười cho khán giả. Một người khác cố ý làm bộ mờ mắt ra. Quý vị muốn biết tên của ông ta không? Ông ta chính là "Bão Hạt Tư" rất có tiếng trong giới bát quái. Đại nhân xem xong lại đi về hướng Bắc trước mặt hiện ra tấm bảng hiệu của Tây Đôn Bài.

Hai thầy trò Lưu đại nhân vừa đi vừa ngắm phong cảnh, ngẩng mặt nhìn lên, đã thấy tới dưới lầu Tây Đôn Bài. Hai thầy trò tiền thuê một cỗ xe bò, đại nhân ngồi trong xe, tên người hầu ngồi trên đòn xe, tiếp tục tiến theo hướng Bắc. Tới bên ngoài Tây Hoa Môn, lại đi dọc theo bức tường về phía Bắc, tới ngã rẽ lại ngoanh qua phía Đông, đi men theo tường Hoàng thành vào trong miếu Hòa Thần.

Tại sao hai thầy trò họ không về nhà ở ngõ chợ lừa mà lại vào miếu ngủ qua đêm? Hẳn quý vị độc giả còn chưa rõ: Phụng chỉ vào kinh, cần phải vào bái kiến thánh giá trước, sau đó mới được về nhà. Ở đây ngu hạ đã nói rõ giờ xin trở lại chính truyện.

Lại nói chuyện thầy trò Lưu đại nhân ở lại bên ngoài Hậu Tề Môn, trong miếu Hòa Thần. Chuyện đêm ấy không có gì đáng kể. Tới sáng sớm hôm sau, đại nhân trở dậy rửa mặt, thay đồ lại thuê một cỗ xe bò. Đại nhân lên xe, tiến thẳng vào Hậu Môn. Tới bên ngoài Thần Vũ Môn, xuống xe. Đại nhân chỉnh lại y quan vào cung yết kiến Thánh Thượng. Chuyện ở trong triều tại hạ cũng không dám bàn tới. Chúng ta hãy lược bớt đoạn này.

Lưu đại nhân vào diện kiến Thánh giá, Hoàng thượng lệnh cho ông ta chọn ngày lành nhận chức. Lưu đại nhân không dám chậm trễ, lúc này mới rời triều, lên cỗ xe đã thuê từ sớm vẫn đợi ở bên ngoài, tới lầu Đông Tứ Bài. Tới ngõ chợ lừa bên Đông đường. Vừa xuống xe, người giữ cửa đã nhìn thấy, vội đón đại nhân vào trong, cả nhà vui vẻ vây quanh trò chuyện. Lưu đại nhân dùng trà rượu, cơm nước xong lập tức tới Đô sát viện nhận chức. Mọi thứ lễ nghi, thủ tục làm xong cũng mất hết ba ngày trời. Do vị lão nhân gia này dăng bản tấu, không biết trong bản tấu ấy nói gì, Hoàng thượng không những không phê chuẩn, còn cách chức, phé ông ta làm dân thường. Lưu đại nhân đành phải trao trả ấn quan, trở về nhà tại ngõ chợ lừa, chọn ngày trở về quê cũ ở Sơn Đông. Chuyện không cần kể ra ở đây.

Dân gian truyền tụng rằng: Tuy Hoàng thượng cách chức của Lưu đại nhân nhưng không phải thực lòng không dùng ông ta nữa. Hoàng thượng chỉ muốn thử xem danh tiếng thanh liêm ngày thường người ta ca ngợi Lưu đại nhân là đúng hay sai mà thôi. Đây chính là mưu kế do Thái Thượng Hoàng bày ra. Sau đó lại sai ba viên đại thần, mang theo ba ngàn lạng bạc tới phủ của Lưu đại nhân tại ngõ chợ lừa vờ nói đó là quà tiễn chân, xem ông ta có nhận hay không.

Chắc sẽ có người muốn hỏi, ba vị đại thần ấy là ai? Tôi vốn biết ba vị ấy! Nhưng không tiện nói ra trong cuốn sách này.

Lại nói chuyện ba vị lão gia kia phụng mệnh quân vương, không dám chậm trễ, vội lên đường, tới nhà Lưu đại nhân tại ngõ chợ lừa. Gặp Lưu đại nhân, thi lễ xong xuôi, phân ngôi chủ khách yên vị. Gia nhân dâng trà lên. Trà nước xong xuôi, lúc này, ba vị lão gia mới lên tiếng.

- Chúa công nhất thời nổi cơn thịnh nộ, cách chức đại nhân thật oan uổng. Bọn tôi nghe nói, vài hôm nữa đại nhân lên đường về Sơn Đông. Bọn tôi không biết lấy gì để tỏ lòng kính trọng, nay xin có ba ngàn lạng bạc dâng lên ngài gọi là tỏ chút lòng thành. Mong ngài nhận lấy chút tiền trà nước dọc đường. Cũng coi như đó là chút tình cảm chúng ta cùng làm việc chung với nhau bấy lâu nay.

Ba vị lão gia còn chưa kịp nói hết câu, Lưu đại nhân đã cười nhạt nói:

- Tôi xin nhận tấm lòng của các vị. Hơn nữa, sao dám từ chối thịnh tình này.

Ba vị đại nhân kia nghe Lưu đại nhân nói vậy, trong lòng thầm nghĩ:

- Tên Lưu gừ trúng kế rồi!

Quay đầu lại gọi gia nhân, nói:

- Mau đem bạc vào đây!

Đám thủ hạ nghe vậy, không dám chậm trễ, lập tức bung vào sáu mươi phong bạc. Luru đại nhân lúc này mới nói:

- Ba vị xin hãy nghe tôi nói: Ba ngàn lạng bạc này của các vị xin hãy tạm để lại trong nhà tôi. Đợi tôi đi bẩm rõ với thánh quân, người minh bạch không làm điều ám muội.

Rồi dặn dò gia đình:

- Mau chuẩn bị ngựa. Nghĩ lại, ta với các ngài ngày thường vốn không có giao tình sâu đậm gì. Phải hỏi chúa công cho rõ duyên cớ, giờ ta sẽ lập tức vào cung.

Ba vị đại thần kia nghe vậy, nghĩ thầm:

- Đúng là tên Luru gù không mê tiền bạc!

Tạm gác chuyện ba vị lão gia kia về phủ của mình lại. Giờ ta lại nói tới chuyện gia đình của đại nhân. Nghe đại nhân sai bảo, chúng vội dắt ngựa ra đợi sẵn, rồi vào trong bẩm với Luru Đại nhân. Luru đại nhân không chút chậm trễ, sai bước xoay mình đi ra ngoài. Tới ngoài cổng, đại nhân nhảy lên lưng ngựa, nhắm hướng Tây Trục Môn thẳng tiến. Chỉ trong chớp mắt, Viên Minh Viên đã hiện ra trước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Công Kỳ Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Luru thánh giá, lưu dung kiếm bạc

Luru đại nhân miễn man suy nghĩ, vượt đường ngang, ngõ tắt, không lâu sau đã tới cửa cung, xuống ngựa, tiến thẳng vào trong cung tới trước Tầu Sự Môn. Đợi một hồi, thấy một viên Tiếp Sự Quan từ trong đi ra. Đại nhân vẫn đứng đó chờ. Một lúc sau lại thấy rất nhiều quan viên văn võ của đội Bát Kỳ và Lục Bộ cùng bước tới trước mặt viên quan tầu sự, đưa bản tấu của mình cho ông ta. Luru đại nhân thấy vậy, không dám chậm trễ, cũng vội tiến lên. Quan tiếp sự thấy tiếng, mỉm cười nói:

- Lão đại nhân hôm nay tới đây có chuyện gì vậy?

Luru đại nhân nói:

- Nay có một việc muốn cầu xin đại nhân giúp cho Lưu Dung này truyền đạt tới thiên nhan.

Nói xong, đưa bản tấu của mình ra.

Dừng lại đã! Tác giả cuốn chuyện này, tôi muốn hỏi ông: Khi ấy Luru đại nhân đã bị cách chức, coi như một viên quan đã bị phế bỏ, liệu ông ta còn khả năng dâng tấu nữa hay không? Hẳn quý vị độc giả còn chưa rõ. Tuy lúc ấy Luru đại nhân đã bị cách chức nhưng ai chẳng biết ông ta là con nuôi của Hoàng Thái Hậu? Chức quan đã mất, nhưng chức con nuôi của Hoàng Thái Hậu ai cách được? Do đó, ông ta khác hẳn những người khác ở đây tôi đã kể rõ, giờ xin trở lại với chính truyện.

Lại nói chuyện viên quan Tiếp sự nhận lấy bản tấu của các vị vương công, đại thần, lập tức xoay mình, đi vào bên trong. Vào tới nơi, đưa cả lại cho một viên nội thị mặc áo màu vàng. Viên nội thị ấy lại dâng tấu lên trước thánh chúa để Người phê chuẩn. Thái Thượng Hoàng nhìn thấy bản tấu cuối cùng là của Luru đại nhân, liền rút ra xem, thấy trên đó viết:

- Phế thần Lưu Dung tấu lên Thánh Thượng: Nay do có ba vị đại thần (có ghi rõ tên từng người một) mang theo ba ngàn lạng bạc tới nhà thần, nói thần thực sự nghèo khó, tình nguyện tặng cho vì thần ba ngàn lạng bạc làm lộ phí. Thần vốn có lòng muốn nhận. Nhưng nghĩ lại, ngày thường vốn không có qua lại gì thân mật với họ. Nhưng nếu thần không nhận, lại sợ ba vị đại thần ấy trách móc, thần làm sao kham nổi. Khẩn cầu thánh Chúa nghĩ tới công lao trước đây của thần, tuyên gọi ba người bọn họ tới đây, trước mặt mọi người hỏi cho rõ nguyên do tại sao họ lại tặng cho thần ba ngàn lạng bạc. Chúa thượng giúp thần làm rõ vấn đề này, Lưu Dung cảm tạ thánh nhân vạn kiếp!

Thái Thượng Hoàng xem xong trong lòng vui mừng, nói:

- Lưu Dung quả nhiên thanh liêm, tuyệt đối không phải lời đồn đãi bấy bọ. Tất cả chỉ vì trẫm đa nghi nên mới sai người mang ba ngàn lạng bạc tới thử hấn, xem hấn có nhận hay không. Nếu hấn nhận bạc của trẫm, tới lúc ấy xem hấn ăn nói sao đây. Nay hấn không chịu nhận bạc, lại tới hỏi ý kiến của trẫm, quả đúng người không ham tiền bạc. Đây chính là hồng phúc của trẫm nên mới có được một hiền thần như vậy.

Nghe Thái thượng hoàng vui mừng nói vậy, Hoàng thượng cũng nở nụ cười, nói:

- Đó cũng là hồng phúc của trăm nên nhà nước Đại Thanh mới được bảo hộ bởi một đại thần trung lương như vậy. Từ khi trăm lên ngôi Cừu ngũ chí Tôn, bốn biển thanh bình năm năm được mùa. Cho tới nay nhất thống Hoa Di mười bảy tỉnh hàng năm vạn quốc đến tới triều tiến cống. Bên cạnh trăm con em binh sỹ bất kỳ như hùm như beo, ngoại quốc nghe tin đều kinh hoàng mất mát. Lại có vị thần tử hiền năng như vậy, giang sơn lo gì không được thái bình? Cũng không hổ Thái Hậu năm xưa bảo vệ ông ta còn nhận làm con nuôi nữa. Cha của ông ta là quan nhất phẩm đương triều, giữ chức tể tướng, oai danh hiển hách, chẳng may thân mang bệnh nặng qua đời. Trăm đã từng đích thân tới nhà ông ta. Nay Lư Dung lại giống cha ông ấy, một lòng trung thành vô tư không ham tiền, thực chẳng khác gì Hải Thụy năm Gia Tĩnh, không kém gì thành long trong triều ta nay.

Thánh Chúa càng nghĩ càng đẹp lòng, lập tức ban lệnh xuống. Hoàng thượng nghĩ xong, đưa mắt nhìn đám quần thần đứng hai bên, cất giọng nói:

- Khi này trăm phê duyệt bản tấu của các khanh, thấy bản cuối cùng trong tập tấu số là của Lư Dung. Bởi bị cách chức đuổi về quê, có ba người tặng cho ông ta ba ngàn lạng bạc làm lộ phí, ông ta có ý không nhận, tới hỏi ý kiến trăm. Nhưng ông ta không thể biết rằng đó chính là kế của trăm muốn thử ông ta. Không ngờ ông ta vô tư, chính trực đến mức ấy. Thôi thôi, rốt cuộc vẫn là con của bậc trung thần, nòi nào giống ấy.

Lại nói tiếp:

- Mau tuyên gọi Lư Dung vào triều gấp trăm?

Đám quan viên nhất tề ứng tiếng. Một tên nội thị sai bước, quay mình đi ra ngoài. Tới trước Tấu Sự Môn lớn tiếng tuyên:

- Lư Dung vào diện kiến thánh giá.

Lư đại nhân nghe vậy không dám chậm trễ, cao giọng ứng tiếng vội bước lên, vượt qua cửa cấm khiến Thánh Chúa cũng phải nhìn xuống phía ông ta:

- Lư Dung đã bị bãi quan nay lại được vào diện kiến thánh giá, thực đã phụ thánh nhân của Hoàng thượng.

Thánh Chúa thấy vậy khẽ nở nụ cười, nói vọng xuống:

- Lư Dung, chuyện khi này ngươi tấu trình, bằng án lạng bạc sáu mươi phong vốn không phải là người bọn họ tự ý tặng cho khanh mà bên trong có nguyên do của nó. Đó toàn là bạc của trăm mang ra thử lòng dạ thanh liêm của khanh mà thôi.

Gã cống nài nghe hoàng thượng nói vậy, vội chấp tay dập đầu miệng hô vang:

- Tạ ân? Lại được chúa ta ban thưởng cho ba ngàn lạng bạc.

Thánh Chúa nghe vậy, nói:

- Hay lắm, ta lại trúng kế của tên cống nài rồi! Thôi thôi, ba ngàn lạng bạc của trăm không làm gì được hần. Cứ coi như trăm tiêu mất hết rồi?

Thánh Chúa lại nói tiếp:

- Hiền khanh hãy nghe ta nói đây: quả nhiên danh tiếng thanh liêm của khanh không hề giả, coi như trăm đã đối xử không công bằng với khanh. Nay trăm chọn khanh, tới phủ Bảo Định làm chủ khảo, không được ngần ngại gấp gáp rời kinh! Hoàng thượng bề ngoài tỏ ra thăng chức nhưng thực chất lại ngầm giáng cấp của Lư đại nhân, bởi Người sợ ông ta chuyên đảng bản tấu gây chuyện lời thôi. Lư đại nhân đành phải khấu đầu tạ ơn. Hành lễ xong đứng dậy bước sang một bên. Hoàng thượng lại nói:

- Mau đi nhận chức, lập tức lên đường ngay trong buổi sáng hôm nay!

Lư đại nhân nghe vậy chấp tay từ biệt chúa thượng, lui bước xoay mình đi ra ngoài. Thoáng chốc đã ra khỏi cửa cung, gia nhân đỡ đại nhân lên lưng ngựa. Lư đại nhân ngồi trên lưng ngựa suy nghĩ miên man: Muốn gạt bỏ ta không hề dễ! Ta vừa kiếm được ba ngàn lạng bạc, sao không mua chiếc áo bông để tránh rét mùa đông. Hoàng thượng bắt ta tới tỉnh thành Trục Lộc làm chủ khảo, ngoài mặt thăng chức nhưng thực tế giáng cấp ta. Chẳng còn cách nào khác, ta đành phải tạm thời tới đó nhận chức rồi từ từ tìm cách trở về kinh sau. Lư đại nhân vừa nghĩ vừa đi nhanh như tên bắn, chẳng mấy chốc đã tới Tây Trục môn. Vượt đường ngang ngõ tắt, nhằm hướng Đông Tứ Bài Lầu thẳng tiến. Lại rẽ sang phía Nam đi chẳng bao lâu đã thấy tới trước cửa nhà mình, xuống ngựa.

Lư đại nhân về tới trước cổng, xuống ngựa. Thuộc hạ bước tới đón lấy cương, đại nhân vào nhà. Gia nhân dâng trà, trà xong lại sắp cơm.

Đại nhân dùng cơm xong, lập tức truyền lệnh, nói:

- Chuẩn bị kiệu, hôm nay lập tức lên đường tới phủ Bảo Định nhận công tác.

Đám thuộc hạ nhất tề dạ ran, bước ra ngoài. Không lâu sau, có một đũa bước vào, nói:

- Kiệu phu đã chuẩn bị sẵn sàng.

Lư đại nhân nghe xong, lập tức đứng dậy bước ra ngoài. Trước cổng lớn, lên kiệu. Kiệu phu khênh đòn đặt lên vai. Đại nhân không mang theo nhiều người. Chỉ để hai tên Trương Lộc, Vương An theo hầu mình. Trương Lộc đi trước Vương An theo sau. Vượt đường ngang ngõ tắt, chỉ trong chớp mắt đã rời khỏi Chương Nghĩa Môn, tiến lên đường lớn.

Cổ đại kiệu của Lưu đại nhân ra khỏi thành, theo con đường đá tiến về phía nam, vượt làng qua thôn nhanh như chớp chẳng mấy chốc đã tới thành Hiếu Nguyệt của Lư Câu. Đêm ấy họ nghỉ lại khách điểm Thường Tân, tới sáng sớm hôm sau lại lên đường tới huyện Lương Hương dùng một bữa cơm, lại lên đường lớn nhằm Trác Châu thẳng tiến. Nghỉ lại trong khách điểm Tùng lạc một đêm, xem ra đã đến thành Định Hưng. Lưu đại nhân ngồi trên kiệu tiến về phía trước, chợt ngẩng đầu lên, thấy một đám đông cả nam cả nữ. Trong số ấy già có trẻ có. Đoàn người dắt già dắt trẻ tiến về phía trước. Đại nhân không hiểu vì sao, dận dò tạm hạ kiệu xuống. Kiệu phu nghe lệnh lập tức dừng bước. Đại nhân gọi Vương An, nói:

- Mau gọi đám người kia lại đây, hỏi xem tại sao họ lại bỏ ruộng, vườn, nhà cửa đi nơi khác?

Wương An nghe lệnh, không chút chậm trễ, vội chạy lên trước đám đông, cất giọng nói:

- Đại nhân sai ta đi hỏi các vị, các vị hãy mau đi gặp đại nhân.

Dân chúng nghe vậy ngẩng đầu nhìn lên, thấy một cỗ kiệu nằm trên mặt đất. Phía trước, đằng sau có hai người hầu, bốn tên kiệu phu đang độ trai trẻ. Mọi người thấy vậy vội tiến lên quỳ cả xuống. Lưu đại nhân ngồi trong kiệu hỏi vọng ra:

- Các người nghe ta hỏi đây, các người nhà ở đâu, quê quán châu nào huyện nào? Tại làm sao bỏ cả ruộng vườn nhà cửa?

Dân chúng nghe hỏi vội dập đầu lạy, miệng hô "Lão gia" đưa nhau kể lể.

- Đại nhân đã hỏi đến nhà cửa của chúng tôi, chúng tôi đây thực không dám giấu. Chúng tôi đều là người trong thành Thâm Châu, bị nạn hạn hán thực khó sống. Gạo đắt như ngọc khó lòng mua. Bất đắc dĩ, đành bỏ nhà cửa ruộng vườn đi lánh nạn. Bọn tôi đang muốn lên kinh đô.

Đại nhân nghe họ nói vậy, bèn từ trong kiệu nói vọng ra:

- Ta nghe nói Hoàng thượng đã hạ chỉ mở kho bán gạo cho dân, tại sao còn phải chạy lên kinh thành?

Lưu đại nhân nói:

- Ta nghe nói Thâm Châu phụng chỉ mở kho bán gạo cứu tế cho dân, tại sao các người không đi mà mua?

Dân chúng nghe hỏi, trả lời nói:

- Lão gia không biết đấy thôi. Tuy nói là quan bán gạo cứu tế nhưng so với giá ngoài chợ cũng chẳng khác là bao.

Lưu đại nhân hỏi:

- Gạo cứu tế bán bao nhiêu tiền một đấu?

Một ông già tiến lên trả lời nói:

- Bán bốn trăm tiền một đấu gạo.

Lưu đại nhân hỏi:

- Phụng chỉ bán ba trăm tiền một đấu, tại sao lại bán tới giá bốn trăm tiền? Một trăm tiền ấy thuộc về ai? Ông lão nói:

- Lão gia còn chưa biết đấy thôi, một đấu gạo bán hơn một trăm tiền, quan châu ăn bảy phần, nha dịch, thư biện, trưởng tùy bọn chúng ăn ba phần. Nhưng như thế vẫn chưa có gì là quá đáng, tệ hại hơn cả là một đấu chỉ có bảy thăng. Lão gia thử nghĩ xem, trong chiết ngoài khấu, chia năm xẻ bảy, nào có khác gì giá trên thị trường đâu!

Lưu đại nhân nghe vậy, nói:

- Giỏi cho tên tham quan ác độc! Người chiết khấu lương thực của dân, có biết đáng bị trị tội như thế nào không?

Lại nói:

- Các người hãy ở lại, chớ nên tới kinh thành chạy nạn, hãy tạm về nhà, chớ nên làm lớn chuyện. Đảm bảo trong vòng mười ngày nữa, các người sẽ được mua gạo với giá ba trăm tiền một đấu - Nếu không làm được vậy, tức là ta đã hưởng uống lộc của Hoàng gia rồi!

Dân chúng nghe vậy đều dập đầu lạy rồi quay trở về.

Lại nói chuyện Lưu đại nhân dận dò khỏi kiệu. Kiệu phu đặt cánh lên vai, tiếp tục tiến lên. Chuyện trên đường đi không phải kể ra đây. Vượt qua các châu huyện, chẳng mấy chốc đã tới Hà Diên thuộc phía Bắc tỉnh thành phủ Bảo Định. Quan viên phủ Bảo Định đón đại nhân vào công quán. Việc thi cử chẳng qua chỉ là khảo nghiệm tài văn, phân tài cao thấp. Không đầy mấy ngày sau, mọi việc đã hoàn tất. Mặt trời xế non Tây, đèn được thắp lên. Chuyện đêm ấy không có gì đáng kể.

Tối sáng sớm ngày hôm sau, Lưu đại nhân trở dậy rửa mặt, dùng trà, lên kiệu lớn trong sân công quán, dặn kiệu phu khiêng ông ta đi vi hành, từ phủ Bảo Định tới Thâm Châu công tác. Đám thù hạ ứng tiếng, không dám trễ nải, lên rồi khỏi phủ thành Bảo Định, lên đường lớn nhằm Thâm Châu thẳng tiến. Bởi

đây là chuyện đi bí mật không thể để lộ ra nên dọc đường đi đại nhân không dính dáng gì tới chuyện nào. Dọc đường đi không có gì đáng kể, trong sách này cũng chẳng cần tả chi ly. Đại nhân tiến vào địa phận giáp danh với Thâm Châu. Cách thành chừng hai mươi dặm đường có một nơi tên gọi Lý Gia Trấn. Tuy thị trấn này không lớn lắm, nhưng cũng rất náo nhiệt. Lưu đại nhân ở lại trong Lý Gia Điểm. Bữa ăn của đại nhân chỉ có hai cái bánh nướng, một bát óc đậu phụ là xong. Lại gọi một bát trà để uống, cả thầy chỉ hết chưa đầy ba mươi tiền. Lưu đại nhân dùng bữa xong, sắc trời cũng đã muộn. Trương Lộc thắp đèn lên, chuyện đêm ấy không có gì đáng kể. Tới sáng ngày hôm sau, đại nhân trở dậy rửa mặt, dùng trà xong xuôi nhìn Trương Lộc, nói:

- Người hãy nghe đây: Hôm nay ta muốn vào thành Thâm Châu vì muốn làm rõ việc cứu đói cho lê dân. Kiệu, ngựa đều không cần. Các người tạm thời ở lại trong quán trọ. Sau giờ Thân hãy đi tìm ta, tuyệt đối không được để lộ chuyện ra ngoài.

Trương Lộc nghe xong, nói:

- Biết rồi. Lời đại nhân dặn, bọn tiểu nhân sao dám không nghe?

Hiền thần lại dặn dò:

- Mau gọi chủ quán trọ tới đây! Trương Lộc ứng tiếng, chạy ra ngoài. Không lâu sau đã gọi chủ quán tới. Chủ quán quỳ sụp xuống nền, nói:

- Lão gia cho gọi tiểu nhân, không biết có chuyện chi dạy bảo?

Đại nhân mỉm cười, nói:

- Chủ quán nghe ta nói đây: Người hãy kiếm cho ta một chiếc mũ cỏ rách, một đôi giày vải sòn cũ, một tấm áo ngoài bằng vải trắng, lại thêm một chiếc túi nhỏ nữa. Mau mang tới đây ta có việc cần dùng. Sau khi dùng xong, ta sẽ ban thưởng.

Chủ quán ứng tiếng, không dám chậm trễ, vội vàng xoay mình đi ra ngoài. Không lâu sau đã mang đủ bốn món đại nhân dặn tới. Chủ quán đi ra, chuyện không phải kể. Lại nói chuyện đại nhân thấy những thứ mình cần đều đã mang tới đầy đủ, lập tức đứng dậy thay quần áo. Áo mũ cân đai cời xuống cả, giày thêu cũng cời, xỏ giày vải vào. Khoác lên mình chiếc áo ngoài bằng vải trắng chủ quán trọ mới mang tới, với tay lấy chiếc mũ cỏ rách đội lên đầu, vắt chiếc túi vải qua vai, mang theo ba trăm tiền nữa. Đại nhân một lòng muốn tới Thâm Châu một chuyến. Mọi việc chuẩn bị đã xong, liền nói:

- Trương Lộc, ta có điều này muốn nói với con:

Tên người hầu ứng tiếng, nói:

- Biết rồi, không cần đại nhân phải dặn nữa.

Lưu đại nhân nghe vậy, lập tức sai bước, xoay mình tiến ra ngoài. Bộ dạng của ông lúc này hệt như một lão nhà quê, rời khỏi quán trọ Lý Gia. Lên đường lớn, nhằm hướng thành Thâm Châu đi tới. Lưu đại nhân vừa đi, trong lòng thầm nghĩ:

- Hoàng ân bát ngát, không thể coi nhẹ. Thánh Chúa yêu thương dân nên mới bán gạo cứu tế. Cũng chỉ vì dân chúng gặp năm hạn hán mất mùa. Chẳng ngờ châu quan làm điều tệ hại, tham lam, làm lỡ việc quốc gia, lại hãm hại dân lành. Thực đúng là, dân chúng không cơm ăn, quan châu dùng gạo nấu rượu bán. Lưu Dung ta lẽ nào lại bỏ qua chuyện này? Đại ta tra xét rõ tội lỗi của hắn, đảm bảo, ta sẽ khiến đầu tên cậu quan này phải lia khỏi cổ!

Lưu đại nhân nghĩ ngợi miên man, chân bước như gió thoảng. Ngẩng mặt nhìn lên, đã thấy cổng Bắc thành Thâm Châu hiện ra trước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Công Kỳ Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80: Hiệu cầm đồ Phú hưng gian trá đánh tri phủ

Lưu đại nhân vừa đi vừa nghĩ miên man, ngẩng mặt nhìn lên đã thấy cổng Bắc thành Thâm Châu. Đại nhân sai bước tiến vào thành, tới một tiệm thuốc, hỏi han. Người trông tiệm thuốc nói:

- Tới trước giờ ngọ mới mở cửa.

Lưu đại nhân nghe vậy, xuống khỏi thềm tiệm bán thuốc, ngẩng mặt nhìn trời, thấy mới độ giờ Thìn, vẫn còn sớm. Đại nhân nói:

- Được. Hẵng tới tiệm rượu ngồi một lúc rồi sẽ đi mua gạo.

Lưu đại nhân nghĩ xong, sai bước tiến lên. Tới ngã tư, thấy nhà môn quan châu ở phía Đông, bên Tây là một quán rượu nhỏ nhưng xem ra cũng khá sạch sẽ. Lưu đại nhân thấy vậy cất bước tiến vào, chọn một bàn trống, ngồi xuống. Trường quầy thấy vậy vội tiến tới trước mặt đại nhân, đứng lại hỏi:

- Xin hỏi khách quan, ngài dùng rượu vàng hay uống rượu nóng?

Đại nhân nói:

- Cho bình rượu nóng.

Trưởng quầy hỏi:

- Ngài uống bốn lạng hay uống nửa cân?

Đại nhân nói:

- Cho mười tiền!

Trưởng quầy nói:

- Ông già này đầu óc để đâu vậy. Ông nói cứ như đang trong kinh thành ấy. Chúng tôi ở đây không bán mười tiền. Ít nhất cũng phải là hai lạng. Nếu muốn uống, chúng tôi xin rót hầu hai lạng. Còn nếu không uống thì thôi!

Lưu đại nhân hỏi:

- Hai lạng bao nhiêu tiền?

Trưởng quầy nói:

- Chúng tôi ở đây bán sáu tiền hai lạng.

Đại nhân nghe xong, nói:

- Nếu vậy, lấy cho ta hai lạng.

Trưởng quầy vội đi lấy hai lạng rượu mang tới, đặt xuống trước mặt đại nhân. Lại hỏi:

- Ngài dùng món gì?

Đại nhân hỏi:

- Quán này có những món gì?

Trưởng quầy nói:

- Rán, xào, hầm, luộc lúc nào cũng có. Mùi vị không thua kém gì kinh đô.

Đại nhân nói:

- Ta không cần những thứ ấy, cho ta hai xu đậu phụ là xong!

Trưởng quầy nói:

- Ông ơi hai lạng rượu uống hết là say rồi! Ở đây chúng tôi đâu có bán đậu phụ. Chúng tôi không có. Nếu ông muốn tiết kiệm tiền, ông xem, bên kia có một hàng bán bánh rán, ba tiền một cái. Ông sang đó mua một cái làm đề làm đồ nhắm có được không?.

Lưu đại nhân nghe vậy, nói:

- Nếu đã vậy, ông hãy gọi người ta, bảo mang sang đây một cái là xong.

Trưởng quầy nghe vậy, hướng sang phía bên đường, gọi:

- Mang một đĩa bánh rán sang đây!

Bên kia ứng tiếng, mang qua, đặt xuống trước mặt đại nhân rồi quay mình bỏ đi.

Lưu đại nhân ngồi trong quán rượu, vừa uống vừa nghĩ tới chuyện mua gạo. Khi còn nhỏ ta vào nha môn, một đấu gạo giá chỉ có ba trăm tiền. Đấu voi, nhỏ ta chẳng thèm mua, cho người biết Lưu Dung ta là người thế nào! Lưu gù ta đã nhận tước lộc vua ban phải tận trung với triều đình mới được. Đại nhân nghĩ xong, rượu cũng đã uống hết, chợt lại nghĩ mình không mang theo tiền sẵn, trong mình chỉ có ba trăm tiền, chuẩn bị mua gạo mà thôi. Ông ta tính chuyện nợ tiền rượu, bảo rằng mình là quan chức cũng được thôi. Lưu đại nhân bèn gọi trưởng quầy, nói:

- Mau ra tính tiền!

Trưởng quầy ứng tiếng, vội tiến tới trước mặt đại nhân, đứng lại, nói:

- Một bầu hai lạng rượu hâm nóng, cả thầy sáu tiền.

Đại nhân nghe vậy, vuốt râu cười, nói:

- Trưởng quầy nghe ta nói đây! Hôm nay ta chỉ mang tiền chặn, trả cho người sợ phá hỏng món. Thôi thì ghi lại, ngày khác ta sẽ tới trả đủ.

Trưởng quầy nghe đại nhân nói vậy, cười nhạt, nói:

- Tôi không quen mặt ngài, cũng chẳng biết ngài họ Trương, Vương, Lý, Triệu hay là chi. Quán chúng tôi đây nhỏ, vốn ít, không dám cho nợ!

Lưu đại nhân nghe vậy, lại nói:

- Nếu ông đã không cho nợ, tôi đây có cái áo trắng này, nếu đem cầm cũng phải được hai trăm tiền. Phien ngài đi giúp một chuyến, cầm đồ lấy tiền về tôi sẽ thanh toán tiền rượu.

Trưởng quầy nghe vậy, nói:

- Hay lắm. Cứ làm như vậy.

Đại nhân không chút chậm trễ, lập tức cởi chiếc áo trắng đang mặc trên mình xuống, cầm nơi tay, đưa qua phía chủ quán rượu. Chủ quán nhận lấy chiếc áo còn ướt mồ hôi, xoay mình đi ra ngoài. Bên phía Đông đường có một hiệu cầm đồ, trên bảng hiệu viết: "Cầm đồ Phúc Hưng" thật lớn. Trưởng quầy sải bước tiến vào, quăng tấm áo lên bàn quầy, nói:

- Vật này cầm hai trăm tiền. Mau lên, ta còn có việc phải làm!

Chủ hiệu cầm đồ nghe vậy vội cầm tấm áo lên xem, cao giọng nói:

- Cầm tấm áo ngoài trắng này giá hai trăm tiền!

Tên kế toán vội đưa tiền ra, viết biên lai. Trưởng quầy nhận lấy đi ra ngoài. Trưởng quầy nhận tiền, cầm biên lai xong, lập tức rời khỏi hiệu cầm đồ, trở về quán rượu, trao cả cho Lưu đại nhân.

Đại nhân nói:

- Hãy mau lấy đủ số tiền rượu.

Trưởng quầy nghe vậy, cầm hai trăm tiền tới bên bàn thu ngân nói:

- Kế toán, tính nhận sáu tiền?

Lại nói chuyện tay quán rượu này họ Vương, tên gọi Vương Trung, là người rất thực thà, nói:

- Thủ quỹ, nhận lấy sáu tiền.

Lại thấy hai trăm này vừa mang từ hiệu cầm đồ về, vẫn chưa xâu lại. Tay thu ngân bèn hỏi:

- Lão Tam, đây là tiền của ai vậy?

Trưởng quầy nói:

- Là của một ông già. Ông ta uống rượu, không có tiền trả, bảo tôi cầm giúp tấm áo mới có được.

Vương Trung nói:

- Lão Tam, chỉ vì sáu tiền mà ông nỡ bắt người ta cởi đồ đem cầm lấy tiền trả hay sao? Người biết sẽ nói ông ta không có tiền, phải cầm quần áo. Người không biết sẽ nói chúng ta bóc lột người khác. Ông thử nghĩ xem, sáu tiền để mang lại tiếng xấu ấy có đúng không?

Nói xong, với tay lấy thêm ba tiền nữa ném lên mặt bàn. Trưởng quầy cầm lấy, bước tới trước mặt Lưu đại nhân, nói:

- Lão gia, đi chuộc đồ về đi. Chủ quán của chúng tôi nói cho ông vay tiền chuộc đồ!

Đại nhân nghe vậy, nói:

- Vậy xem ra không tiện cho lắm. Nhưng thôi, hôm khác tôi sẽ xin tới trả đủ

Nói xong, trao biên lai cho trưởng quầy. Trưởng quầy nhận lấy, tới hiệu cầm đồ, bỏ tiền và biên lai lên mặt bàn, nói:

- Trông quày, cho tôi lấy lại đồ.

Một tên làm thuê bước lại, nhìn biên lai, thu lấy hai trăm tiền. Trông quày cầm đồ nói:

- Không cần lời thôi. Đây là vật vừa cầm khi nãy, không phải đếm lại tiền. Lấy thêm ba tiền tiêu lãi nữa là xong.

Người kia nói: Tiền vào đây đều phải đếm lại.

Rồi cởi dây buộc ra, đếm lại cẩn thận. Có hai đồng tiền mè, hấn nói:

- Đổi cho hai đồng này. Trông quày rượu nói:

- Tiền mè cũng là của các anh, chúng tôi nhận thế nào thì đưa sang thế ấy, sao có thể đổi tiền của các anh được?

Trông quày cầm đồ nói:

- Chúng tôi có tiền mè ư? Tiền qua tay chúng tôi đều được kiểm tra kỹ lưỡng, lấy đâu ra tiền mè? Rõ ràng là các anh đánh đổi định đánh lộn với chúng tôi chắc?

Trông quày rượu nghe vậy, trong lòng vô cùng bức bối, bất giác nổi giận ùng ùng cao giọng:

- Các người đưa tiền mè lại nói là bọn ta đổi tiền. Thực là hiếp người thái quá! Cậy bằng hiệu cầm đồ lớn để coi ta chẳng ra gì! Ta xin thế độc, nếu ta đổi tiền của các anh, con cái ta, trai làm trộm cướp, gái bán hoa? Nếu là các anh đổi tiền, trời sai thần lửa xuống đốt quán các anh ra tro hết.

Chủ quán cầm đồ nghe vậy, trong lòng cũng nổi giận ùng ùng, dạn đảm tay chân:

- Chúng bay hãy mau bắt lấy thằng nhãi này, bảo nó ngậm miệng lại. Đánh cho một trận thực đau rồi tới nha môn quan châu cho ông ta trị tội.

Lập tức có năm sáu tên làm thuê xông ra. Trông quày rượu bỏ chạy ra ngoài, miệng vẫn không ngừng chửi bới. Người của hiệu cầm đồ đuổi theo sau, tới ngoài đường lớn đứng lại, tiếp tục chửi nhau kịch liệt. Tạm gác chuyện đôi bên chửi nhau lại, giờ ta lại nói tới chuyện của đại nhân. Ngài đang ngồi trong quán rượu chợt thấy bên ngoài có tiếng hò hét vang trời. Đại nhân sải bước rời khỏi quán rượu, ngẩng đầu nhìn lên, thấy trước cửa hiệu cầm đồ đang âm ỉ. Lưu đại nhân vội bước qua bên đó, định thần nhìn lại. Thì ra trông quày của quán rượu đang đánh nhau. Không biết họ vì có gì sinh ra ầu ầu? Đại nhân vội tiến lên, hỏi:

- Vì chuyện gì mà mọi người bức tức như vậy? Hãy nói ta nghe, xem ra ta có thể phân giải giúp.

Người của hiệu cầm đồ tranh nói trước:

- Ông già nghe chúng tôi kể đây: Khi nãy người này tới cầm đồ ở tiệm của tôi. Anh ta mang một cái áo ngoài màu trắng tới cầm hai trăm tiền. Chỉ một lúc sau đã thấy quay lại lấy, trong hai trăm tiền anh ta mang tới có hai đồng tiền mè. Bắt đổi lại, anh ta không đổi, còn nói rằng đó là tiền của chúng tôi.

Trông quày rượu vội nói ngay:

- Ông già, ông là người biết rõ vụ này nhất. Khi nãy ông bảo tôi đem cầm chiếc áo này, cầm tiền về quán rượu. Chủ quán thấy vậy nói tôi, bảo tôi chỉ vì mấy đồng tiền bắt khách hàng đem cầm đồ đặc, thế không nên. Lại đưa cho tôi tiền lãi, bảo đi lấy áo của ông về. Tới đây, hiệu cầm đồ đếm lại tiền, thấy trong đó có hai đồng tiền mè. Ngay cả nút buộc trên xâu tiền tôi còn chưa cởi ra, thử hỏi tôi sao có thể đổi được tiền của họ?

Đại nhân nghe xong, đưa mắt nhìn chủ hiệu cầm đồ, nói:

- Trông quày, xâu tiền này khi nãy mang tới đây vẫn còn xâu hay đã bị tháo ra?

Dương Đại Thành nói: Ông già còn nguyên xâu.

Lưu đại nhân nói:

- Nếu khi mang tới đây còn nguyên xâu, tiền mè rõ ràng là của các anh rồi!

Dương Đại Thành nghe vậy, nói:

- Lão già này cũng nói xằng rồi! Rõ ràng hấn đã đổi tiền mè vào rồi tới đây lừa chúng tôi!

Một tên người làm đứng bên cạnh, nói:

- Chủ quán, chẳng nhẽ ông còn chưa hiểu sao? Chẳng phải khi nãy lão già này nói, trông quày quán rượu tới đây cầm đồ hộ lão già này sao?

Dương Đại Thành nói:

- Chẳng trách nào, hần nói tiền mẹ là của chúng ta. Thì ra chúng đã thông đồng với nhau từ trước. Nay tới đây lừa bịp bọn ta. Vậy thì thế này. Bớt nốt cả lão già này lại, đánh cho một trận trước, sau đó sẽ giải lên quan trị tội. Nếu ai cũng như quân này, hiệu cầm đồ của chúng ta còn mở cửa làm gì nữa?

Đám người làm nghe vậy, không chút chậm trễ. Một tên lao tới, túm lấy Lưu đại nhân, ôm vào lòng, lẳng một phát khiến đại nhân ngã lăn kềnh, sau đó giờ nắm đám lên đánh xuống.

Lại nói chuyện chủ quán rượu là Vương Trung nghe nói trường quầy của mình đang đánh lộn vội bước ra ngoài. Đưa mắt nhìn sang, thấy một đám người đang âm ỷ trước cửa hiệu cầm đồ. Ông ta vội chạy qua bên đó, thấy người bên hiệu cầm đồ đang đề ông lão vừa uống rượu bên quán mình xuống để đánh. Vương Trung thấy vậy, nói:

- Không được đánh? Tại sao các vị lại đánh nhau?

Dương Đại Thành liền nói:

- Vì chuyện tiền mẹ...

Rồi kể lại một lượt. Vương Trung nói:

- Có đáng là bao! Cứ thả tay ra, để tôi đòi cho các vị hai đồng ấy là xong thôi mà.

Người của hiệu cầm đồ nghe vậy lúc này mới thả tay ra.

Lưu đại nhân đứng dậy, nói:

- Thực đáng ghét! Lúc nữa ta sẽ nói chuyện với các người.

Tạm gác chuyện Lưu đại nhân phần hận lại, chỉ thấy Vương Trung bỏ ra thêm hai đồng tiền nữa. Lúc này hiệu cầm đồ mới cho lấy đồ ra, Vương Trung cùng đại nhân và tên trường quầy lại trở về quán rượu.

Lưu đại nhân về tới quán rượu, Vương Trung gọi đại nhân là "ông lão" nói:

- Ông nghe tôi nói đây: hiệu cầm đồ cạy có nhiều người nên không thêm nói chuyện lý lẽ. Vùng Thâm Châu này của chúng tôi chuyên ăn hiếp người khác. Tiền rượu ông không cần phải bận tâm. Người ta thường nói: "Người trong bốn bể đều là anh em". Nói xong hướng vào trong gọi lớn:

- Trường quầy của quán bánh rán mau sang đây mà mang đĩa về.

Bên kia lập tức ứng tiếng, chạy sang bên quán rượu. Vương trung nói:

- Lý ca.

Rồi kể lại chuyện khi nãy của đại nhân cho anh ta nghe.

Lý Minh nghe Vương Trung kể xong, nói:

- Lão ca hãy nghe tôi nói đây: Anh đã biếu tiền rượu cho ông cụ, chẳng nhẽ tôi lại tính tiền bánh của ông ta sao.

Nói xong, đưa mắt nhìn sang đại nhân, nói:

- Ông cụ xin hãy nghe tôi nói: Nếu không chê, xin đi theo tôi bên quán tôi còn mấy chiếc bánh, cụ có cần mời lấy mà dùng.

Đại nhân nghe vậy, nói:

- Đâu dám. Ngày khác tôi xin đến cảm tạ.

Lại nói:

- May nhờ hai vị cho rượu cùng thức ăn, lúc nữa tôi sẽ quay lại quý quán. Còn bây giờ tôi phải tới nhà môn mua gạo...

Sau đó kể lại cho họ nghe lý do mình tới đây. Kể xong lập tức cầm chiếc túi lên, chân bước ra ngoài, miệng nói với theo:

- Tạm xin thất lễ.

Hai người tiễn đại nhân ra khỏi quán, Lý Minh cũng thuận đường trở về quán của mình. Lưu đại nhân vừa đi vừa nghĩ: Thật hiếm có người như Vương, Lý đây tiền rượu tiền thức ăn đều không tính. Lúc nữa ta phải quay lại đa tạ họ mới được. Còn người của hiệu cầm đồ thật đáng ghét, dám đẩy ta ngã lăn ra đất. May có lão Vương tới cứu kịp, nếu không, đời nào chúng chịu buông tay? Giờ ta hãy tới nhà môn mua gạo trước sau đó sẽ về tính sổ với Dương Đại Thành. Đại nhân vừa đi vừa nghĩ, ngẩng mặt nhìn lên, nha môn của Châu quan đã hiện ra sò sò trước mắt. Chỉ thấy, một đám đông cả nam lẫn nữ đang đứng đó đợi mua gạo để đem về nhà. Đại nhân tới ngoài nha môn, dõi mắt nhìn vào, thấy bên trong có một cụ già tuổi độ sáu mươi có lẽ. Đại nhân tiến tới bên cạnh ông cụ, nói:

- Cụ ơi tôi xin hỏi cụ: không biết đến bao giờ mới bán gạo?

Ông lão thấy có người hỏi mình, ngẩng mặt nhìn lên, đánh giá người ấy, chỉ thấy: Trên đầu đội một chiếc mũ cỏ đã rách, chân đi đôi giày vải màu xanh đã cũ mình mặc một chiếc áo thấm đẫm mồ hôi, bên sườn dắt một chiếc túi vải. Thì ra là một người nhà quê. Cụ già thấy vậy, mỉm cười, nói.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Công Kỳ Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 81: Điều tra phát chẩn, khâm sai ăn đòn

Ông lão kia thấy cách ăn mặc của đại nhân giống như một người nhà quê, mỉm cười, cất giọng nói:

- Mời ông anh cùng ngồi xuống đây!

Đại nhân nói:

- Mời ngồi.

Nói xong, đại nhân trải bao ra, cũng ngồi xuống đất. Đại nhân đưa mắt nhìn ông lão, mở lời, nói:

- Xin hỏi, Đây là lần đầu tiên tôi đi mua gạo, không biết ở đây bán thế nào?

Ông lão nghe hỏi vậy, trả lời, nói:

- Vừa vào nha môn châu quan, bên phía Nam có một dãy lều phía ngoài đầu có một cái bàn bán thẻ. Bốn trăm tiền một thẻ là một đấu. Phải mua thẻ trước, sau đó sang phía Bắc lấy gạo.

Đại nhân nghe xong nói:

- Vậy là đúng rồi.

Đại nhân và ông lão còn đang ngồi nói chuyện, chợt thấy một gã sai nha đứng trước cổng nha môn cao giọng hét:

- Bán thẻ bài!

Mọi người nghe vậy vội chạy cả vào bên trong. Vào trong dãy lều, lấy tiền ra mua thẻ bài rồi lại chạy sang phía Bắc đổi lấy gạo. Lưu đại nhân thấy vậy cũng không chút chậm trễ, vội vàng đứng dậy, hòa vào dòng người tiến vào trong. Tới trước dãy lều, đứng lại, lấy ba trăm tiền ra quẳng lên bàn, nói:

- Bán cho ta một đấu gạo.

Nha dịch nghe vậy, nhận lấy tiền đếm, nói:

- Chưa đủ, còn thiếu một trăm tiền.

Đại nhân nói:

- Tại sao lại thiếu một trăm tiền?

Nha dịch nói:

- Bốn trăm tiền một chiếc thẻ bài, đây ông mới đưa có ba trăm, chẳng phải còn thiếu một trăm nữa hay sao?

Lưu đại nhân nói:

- Hoàng Thượng ban chỉ giá gạo chỉ có ba trăm tiền một đấu. Các người bán bốn trăm tiền một đấu, vậy một trăm tiền ấy thuộc về ai?

Nha dịch Trương Tam nghe Lưu đại nhân nói vậy, liền nói:

- Cái lão già nhà quê này! Tôi thấy ông ăn không nên dọ, nói chẳng nên lời, tướng mạo cũng không lấy gì làm xuất chúng, vậy mà mở miệng là nói "phụng chi" này "phụng chi" nọ. Ông muốn mua thì mua, bốn trăm tiền một tấm thẻ bài, giảm một xu không bán. Còn nói lời thôi, tôi sẽ cho ông biết thế nào là lễ

độ.

Lưu đại nhân nghe vậy, nói:

- Anh chớ nên tức giận. Tiền tôi mang không đủ, hôm nay tôi sẽ không mua gạo, lần sau mang thêm một trăm nữa rồi sẽ mua. Anh trả lại tiền cho tôi, tôi vào trong xem mua bán ra sao cũng được vậy là không uổng tôi phải đi một chuyến đường dài tới đây.

Nha dịch nghe vậy, nói:

- Vậy mới phải chứ, lão thần kinh!

Nói xong vứt ba trăm tiền trả lại đại nhân. Đại nhân nhận lấy giắt vào lưng, sai bước tiến vào trong. Chẳng mấy chốc đã tới nơi phát gạo. Đại nhân đứng lại, đưa mắt nhìn qua.

Lưu đại nhân ngẩng đầu dõi mắt chăm chú nhìn, dân chúng đến mua gạo đông như kiến. Một tấm thẻ bài một đấu gạo, dân chúng mang tiếng đi mua gạo cứu tế, thực chất chỉ là hư danh! Chúa ta biết dân tình đói khát, đâu biết rằng quan châu đáng ghét hãm hại dân lành! Đại nhân nhìn đấu gạo, thấy một đấu đấu đủ một đấu! trong chiet ngoài khẩu làm béo mình, đúng là: dân tình đói khát, châu quan nấu rượu bán kiếm lời. Lưu Dung ta đã tới nơi này, lẽ nào lại để lũ tham quan làm cản!

Đại nhân nghĩ xong ngẩng đầu nhìn lên, thấy một chiếc đấu được đặt trên nóc đất. Đại nhân tiến tới, nhặt chiếc đấu lên cầm trên tay, đưa mắt nhìn gã sai nha, nói:

- Đấu nhỏ quá đâu có gọi là đấu, ý chỉ của Hoàng Thượng một đấu là mười thăng. Các người tự ý chiết khẩu lương thảo của dân, tội này không nhẹ chút nào!

Nha dịch nghe vậy ngẩng đầu lên nhìn, đánh giá dung mạo đại nhân, chỉ thấy: trên đầu đội chiếc mũ cỏ rách, chân giẫm hài vải xanh đã sờn, trên mình mặc tấm áo vải màu trắng, khắp mình từ trên xuống dưới bụi bám đầy. Trên vai lưng lửng một chiếc túi. Thì ra là dân đen đi mua gạo. Nha dịch có vẻ bức bối, cười nhạt, nói:

- Tôn giả muốn hỏi tôi tại vì sao một đấu chỉ có mấy thăng ư? Mau mau từ bỏ ý định đó đi, chớ nên quản chuyện không phải của mình. Nói xong tiến lên giắt lấy cái đấu, lại đây một cái khiến đại nhân ngã lộn kềnh, lại thấy lộc cộc mấy tiếng, Lưu đại nhân đã vắt cái đấu trên tay xuống hố. Đám nha dịch thấy vậy càng tức giận, quát tháo ầm ĩ, nói:

- Tự ý ném bỏ đấu của nhà quan đáng tội gì? Cả gan làm náo loạn nơi bán gạo, thực to gan! đợi ta vào bắt với quan trên. Các anh em, mau bắt lấy gã chớ để chạy thoát!

Đám nha dịch nghe vậy, không chút chậm trễ, kéo ồ cả lên vây kín Lưu đại nhân. Một tên móc từ trong mình ra một sợi dây xích sắt, chỉ thấy loảng xoảng một tiếng, sợi dây xích đã tròng vào cổ đại nhân. Chúng chỉ còn đợi lời ngài lên quan mà thôi. Chỉ thấy một gã sai nha vội vàng chạy vào trong, bắt với quan châu chuyện vừa rồi. Tham quan nghe xong, lập tức lên công đường, quát lớn:

- Mau giải tên điều dân lên đây cho ta hỏi tội!

Lại nói chuyện gã quan châu này vốn họ Hạch tên gọi Thượng Thông. Dân chúng gọi hắn là "Canh Hy Tùng"! Hắn vốn là một gã thư sinh, bởi bỏ tiền ra mua được chức quan, từng giữ chức Tri huyện huyện Mãn Thành, sau hai nhiệm kỳ được giữ chức quan châu. Luận về tài văn, trong bụng hắn chỉ toàn cứt cục. Bởi hắn quá tham tiền nên dân chúng còn gọi hắn bằng một tên khác là "Thốn Tiền Thú".

Lại nói chuyện quan châu lập tức thẳng đường, dẫn dò thuộc hạ:

- Mau giải tên điều dân làm náo loạn nơi bán gạo lên đây!

Lũ thuộc hạ bên dưới ứng tiếng dạ ran. Không lâu sau, chúng đã lôi đại nhân lên công đường. Đám nha dịch hét vang:

- Quý xuống?

Lão đại nhân nghe vậy, chậm rãi trải chiếc bao trên vai xuống đất, ngồi lên trên. Lũ nha dịch thấy đại nhân đã ngồi xuống, nói:

- Lão già này, bảo người quý, tại sao người lại ngồi ở đây.

Lưu đại nhân nói:

- Tôi không hề vi phạm pháp luật, tại sao lại phải quý.

Quan châu thấy vậy, nổi giận đùng đùng, nói:

- Tên điều dân này, gặp bản quan tại sao không quý. Phải đánh hai mươi trượng mới được.

Lưu đại nhân nói:

- Phụng chỉ ban gạo cứu tế cho dân với giá ba trăm tiền một đấu. Ngươi bán với giá bốn trăm tiền, một trăm tiền ấy thuộc về ai? Ta hỏi ngươi, một đấu là mười thăng, sao ngươi dám tự ý đổi thành một đấu có bảy thăng? Chiếm của dân làm lợi cho mình, đó là tội của ngươi hay là tội của ta?

Quan châu nghe Lư đại nhân chộc trúng tặc của mình, bắt giặc rình mình, nhất thời chẳng biết phải ăn nói ra sao. Từ xấu hổ chuyển sang tức giận, dạn dò đám tã hữu:

- Lôi tên điều dân này xuống dưới, đánh ba mươi gậy lớn cho ta, sau đó sẽ hỏi tội tiếp!

Đám nha dịch không dám chậm trễ, vội tiến lên, không nói không rằng, lôi tuột đại nhân xuống, đè xuống dưới thềm son.

Quan châu rút ra một tấm thẻ bài, ném xuống. Chợt thấy bên ngoài cửa có một người cuồng cuồng chạy vào, tới trước công đường quỳ sụp xuống, nói:

- Khai bẩm lão gia, hiện có chủ khảo học chính của phủ Bảo Định do đích thân Thánh chúa chọn lựa là Lư đại nhân tới. Giờ cách đây chẳng còn bao xa, mời lão gia đi đón đại nhân.

Châu quan nghe báo, giật mình kinh hãi, nghĩ thầm:

- Lẽ nào Thánh thượng phát giác ra việc của ta nên sai ông ấy tới đây điều tra. Lẽ nào là vậy?

Nghĩ xong nói vọng xuống:

- Hãy khoan dùng hình. Giờ gõng hấn lại trước, đem ra nơi bán gạo trối lại đó thị chúng. Đội bán châu đi đón khâm sai đại nhân xong, khi về nha môn sẽ tính sổ với hấn!

Nghe quan châu dặn dò như vậy, lũ thuộc hạ vội vã thi hành.

Chúng vội khiêng ra một chiếc gõng. Lư đại nhân thấy vậy lẩm bẩm nói:

- Vật này vốn được dành riêng cho lũ hung đồ, không ngờ hôm nay Lư Dung ta lại phải mang nó trên mình. Sao ta không mang nó tới tận Nhiệt Hà để Hoàng thượng nhìn cho rõ thế nào là tham quan ô lại.

Đại nhân còn đang miên man suy nghĩ, đám công sai đã lập tức tiến lên, lấp gõng vào cổ đại nhân, còn dán lên đó hai tờ niêm phong. Lũ công sai làm xong, bám lại với quan châu. Quan châu vội lui vào phòng trong thay y phục, ra ngoài, lên ngựa. Chỉ trong chớp mắt hấn đã tới sân bán gạo, dặn dò thuộc hạ trối đại nhân vào chiếc trống đá. Lúc này mặt trời đã lên cao, nóng hầm hập như trong nồi hấp. Hai tên nha dịch đứng hai bên, nhìn dân chúng mua gạo thực nhộn nhịp. Trong người mua gạo có một người họ Lý, sống tại trấn Lý Gia, vốn có biết võ về vài chữ. Thấy đại nhân bị trối vào trống đá, liền tiến lên xem, thấy niêm phong trên gõng viết:

- Điều dân họ Vương tên Ngọc, sống tại Lý Gia trấn, dám tự ý làm loạn nơi bán gạo thực đáng ghét. Phạt gõng một tháng đội xét xử.

Lý Hồng đọc xong, bắt giặc giật mình, nghĩ thầm: Tại trấn Lý Gia không hề có người nào tên Vương Ngọc. Ta chẳng hiểu nổi chuyện này ra làm sao! Nghĩ xong vội sai bước tới bên viên sai nha, nói:

- Người này không phải ở trong Lý Gia trấn. Trong thôn ấy không hề có ai là Vương Ngọc.

Lư đại nhân nghe được, ngẩng đầu nhìn lên, nói:

- Người hỏi ta ư? Nhà ta ở tận Sơn Đông!

Nha dịch nghe vậy, nói:

- Người ở mãi tận Sơn Đông, xa xôi như vậy, sao lại tới tận đây mua gạo cứu tế?

Đại nhân nói:

- Ta mới chuyển tới sống tại Lý Gia trấn.

Lý Hồng nghe Lư đại nhân nói vậy, liền nói:

- Ta sống trong trấn Lý Gia, ông nói mới chuyển tới trấn Lý Gia, vậy ông sống trong nhà ai? Ở trên đường nào?

Lư đại nhân nói:

- Ta sống trong Lý Gia Điểm của Lý Gia trấn.

Lý Hồng nói:

- Vậy thì đúng rồi, ông họ Vương hả?

Lưu đại nhân nói:

- Ta không phải mang họ Vương. Ta họ Lưu.

Lý Hồng nói: ông họ Lưu, tại sao trên gông lại viết là "Vương Ngọc"?

Lưu đại nhân nói:

- Điều này chính ta cũng không biết.

Lý Hồng nói:

- Ông họ Lưu, tên gọi là gì?

- Ta tên Lưu Dung.

Lý Hồng nghe vậy, sợ hãi cuống cuống? Vợ túm lấy hai viên công sai, kéo chúng ra một phía, nói:

- Không xong rồi! Tôi nghe nói Lưu đại nhân ở Sơn Đông cũng tên là Lưu Dung, liệu có phải là ông ta không?

Trương Đống nói:

- Làm gì có chuyện ấy. Lưu đại nhân ở Sơn Đông bị gù mà.

Lý Hồng nói:

- Ông nhìn xem, chẳng lẽ người này không bị gù sao?

Trương Đống nghe vậy, đưa mắt nhìn qua. Quả nhiên thấy người kia cũng bị gù thật! Hắn sợ hãi, quỳ "huych" xuống, té cả phân ra quần, mắt cũng trở nên xanh lét. Hai tên nha dịch vô cùng sợ hãi, chợt lại thấy một cỗ kiệu lớn tiến vào, phía trước có một người hầu, tiến thẳng tới. Chúng biết ngay đó là kiệu của Lưu đại nhân đón về. Trương Đống nói:

- Chúng ta mau chạy đi thôi!

Nói xong, hai đứa cầm đầu bỏ chạy về hướng Đông, tới một quán rượu, chui tọt vào phòng. Hai tên vợ và mướn giường, phủ chăn đắp kín mít. Nằm trong chăn mà chúng vẫn run bắn bắn.

Lại nói chuyện châu quan Thâm Châu là Hạch Thượng Thông cưới ngựa rồi khỏi nha môn. Chưa đi được xa đã thấy đại kiệu của Lưu đại nhân tiến tới. Hắn vội vàng xuống ngựa, đứng qua một bên. Không lâu sau, kiệu lớn đã tới trước mặt, rèm kiệu vẫn phủ kín. Châu quan Hạch Thượng Thông vẫn nghĩ rằng Lưu đại nhân đang ngồi trong kiệu. Vương An đi trước kiệu thấy châu quan Thâm Châu đứng bên đường bèn tiến tới hỏi:

- Đại nhân đâu rồi?

Châu quan nói:

- Chẳng phải đại nhân vẫn ngồi trong kiệu hay sao?

Vương An nói:

- Ngươi chớ nằm mơ nữa! Lưu đại nhân mang theo một cái túi đi mua gạo, đã vào thành từ sáng sớm, ngươi không thấy sao?

Châu quan nghe Vương An nói vậy, dọc sông lưng chợt thấy có một luồng khí lạnh chạy qua.

Châu quan nghe Vương An nói xong, bất giác rung mình, bật kêu lên một tiếng: "ối chà", nghĩ thầm:

- Tôi đời ta rồi.

Hai chân chợt mềm nhũn ra:

- Đúng là hôm nay ta đã mù mắt rồi. Biết đâu lão già khi này lại đúng là Lưu đại nhân. Ta đã sai đóng gông, trói nơi bán gạo, thực không thể ngờ, ông ta lại là đại thần khâm sai phụng chỉ tới đây! Đúng là vận ta gặp hồi đen đủi, gặp ngay gã Lưu gù nổi tiếng thanh liêm này!

Châu quan nghĩ xong, không kịp nhảy lên lưng ngựa đã quay đầu chạy: "huych, huych" chạy thẳng về nha môn. Vương An thấy vậy không dám chậm trễ, vội giục mọi người gấp rút đuổi theo. Chỉ trong thoáng chốc đã tới cổng nha môn. Ngẩng đầu nhìn lên, thấy một người đang bị đóng gông trói nơi trống đá. Vương An nhìn kỹ lại, bất giác giật mình kinh hãi, nhảy phắt xuống ngựa, huỳnh huych chạy lại, nói:

- Sao đại nhân lại đeo hình cụ trên mình? Hay là châu quan mắt mù không nhận ra ngài?

Lưu đại nhân nhướng mắt nhìn lên, thấy người vừa nói là vương An, liền nói:

- Tạm thời không cần hỏi nguyên nhân. Mau tìm quan châu ra đây trước!

Đại nhân chưa kịp nói hết câu, chợt lại thấy một tên nha dịch từ ngoài chạy vào. Thì ra, người ấy là du kích của Thâm Châu, nghe tin đại nhân tới vội chạy lại tiếp đón. Vị lão gia này vốn họ Lý, tên gọi Lý Nguyên Chân. Vừa vào nha môn đã vội vã xuống ngựa, tới trước mặt đại nhân chấp tay, khom mình, thi lễ, nói:

- Không biết đại giá tới, không đón tiếp được từ xa, mong đại nhân lượng thứ.

Đại nhân nghe vậy, ngẩng đầu nhìn lên vị đại thần hàng tam phẩm của Thâm Châu này. Thấy ông ta trên đầu đội mũ Lưỡng Lam, trên cổ lưng lủng xâu chuỗi đại diện của triều đình. Chân đi đôi hài thêu Kim tiền báo, tuổi tác vào độ tứ tuần. Đại nhân thấy vậy nhận ra ngay đó là du kích Lý Nguyên Chân của Thâm Châu, liền nói:

- Ông tới thực đúng lúc. Ta đang định sai người đi mời ông tới đây. Hãy mau đi bắt châu quan cùng hai tên nha dịch đã cùng ta mang về. Không bắt được quan châu, đó là tội của ông. Ta muốn ông phải cẩn thận một chút. Ta sẽ tới Nhiệt Hà diện kiến Thánh thượng, xin Thánh chỉ phát lạc tên cầu quan này!

Du kích ứng tiếng, nói:

- Dạ, dạ, dạ. Xin tuân lệnh đại nhân.

Đại nhân nói:

- Hãy đi mau!

Lý Nguyên Chân nhận lệnh, lập tức xoay mình. Không nói chuyện Lý du kích rời khỏi nha môn nữa. Giờ ta lại nói chuyện Lưu đại nhân. Vương An tiến lên định tháo gông, đại nhân nói:

- Người chó tháo gông, ta muốn đeo gông tới Nhiệt Hà gặp chúa thượng.

Nói xong, sải bước tiến vào trong. Mọi người vội theo sau. Chỉ trong phút chốc đã lên tới công đường. Đại nhân đeo gông ngồi trước công án. Tạm gác chuyện Lưu đại nhân ngồi trước công đường lại, giờ ta lại kể tới tên cầu quan của Thâm Châu.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Công Kỳ Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Dương tài chủ nén đau nộp phạt

Lại nói chuyện châu quan Thâm Châu là Hạch Thượng Thông, nghe Vương An nói xong, hấn vô cùng sợ hãi, chạy tọt vào nha môn, vào thư phòng cũng chẳng dám ngồi xuống, chấp tay đi lại loanh quanh trong phòng, miệng lầm bầm, nói:

- Ta chết chắc rồi, ta chết chắc rồi.

Châu quan Thượng Thông đang tự mình lầm bầm trong thư phòng, chợt thấy ngoài sân có tiếng chân bước lao xao, thì ra là du kích dẫn binh sĩ tới. Vừa tới trước cửa thư phòng đã nghe thấy từ trong vọng ra tiếng rên rĩ của châu quan:

- Ta chết chắc rồi, ta chết chắc rồi!

Lý Nguyên Chân biết ngay châu quan Hạch Thượng Thông đang ở trong phòng. Tới cửa thư phòng, tóm lấy tấm rèm trúc giật mạnh, ném ra ngoài sân, quay lại ra lệnh cho đám thuộc hạ đang đứng sau lưng:

- Mau bắt lấy tri châu Hạch Thượng Thông. Lưu đại nhân đang đợi xử hấn trên công đường.

Đám thủ hạ nghe lệnh, không dám chậm trễ, vội xông vào thư phòng, tới trước mặt tri châu Hạch Thượng Thông, không nói không rằng, rút dây ra, trói gô lại, đẩy ra khỏi thư phòng. Du kích Lý Nguyên Chân áp giải phía sau.

Qua mấy khúc quanh đã lên tới công đường. Châu quan Hạch Thượng Thông thấy Lưu đại nhân đeo gông ngồi trên công đường quả đúng là ông già tới mua gạo phát chẩn khi nãy, bất giác hai đầu gối mềm nhũn, quỳ sụp xuống, dập đầu huỳnh huých, nói:

- Bẩm đại nhân, tệ chức mất mụ, không biết đại giá quang lâm, có lỗi không nghênh đón từ xa, lại mạo phạm khâm sai, tệ chức tội đáng chết vạn lần. Cầu xin đại nhân giơ cao đánh khẽ!

Nói xong lại dập đầu lạy "bịch, bịch, bịch".

Lưu đại nhân ngồi trên công đường, nói:

- Người tạm thời không cần quá lo sợ. Đợi ta tới Nhiệt Hà gặp chúa thượng, kể rõ với người về chuyện người làm quan tốt như thế nào một lượt đã. Nếu Hoàng Thượng nói người làm vậy là tốt ta e người còn được ban thưởng nữa. Thánh chỉ giáng xuống, người được thăng quan tiến chức, cái đó cũng dễ lắm!

Châu quan nghe vậy, một mực dập đầu lạy, nói:

- Xin đại nhân ban ân, thương xót kẻ hèn này!

Lưu đại nhân ngồi trên cao, nói vọng xuống:

- Tướng quan!

- Có! Tệ chức xin đợi lệnh!

Đại nhân nói:

- Ta giao cho ông canh giữ tri châu Hạch Thượng Thông. Phải giữ người sống khỏe mạnh, không được để xảy ra chuyện gì. Đợi thánh chỉ tới sẽ phát lạc. Nếu có điều gì sơ xuất, tội quy cả cho người đó!

- Dạ! Tệ chức xin tuân lệnh.

Nói xong, du kích Lý Nguyên Chân vội lời tri châu Hạch Thượng Thông xuống khỏi công đường, dẫn về nha môn của mình. Vì sợ hấn uống thuốc độc tự tử, ông ta đã nghĩ ra một cách, trói ghì hai cánh tay hấn vào một thanh tre, lại lệnh cho ba mươi binh sĩ, hai viên bả tổng canh giữ suốt ngày đêm. Sau đó sai quân đi bắt hai tên nha dịch. Chuyện tới đây không còn gì đáng kể.

Lại nói chuyện Lưu đại nhân ngồi trên công đường dặn xuống:

- Lệnh cho ban nha Thâm Châu tạm thời treo án.

Rồi mới sai:

- Khiêng kiệu ra đây.

Thù hạ ứng tiếng dạ ran. Không lâu sau, kiệu đã hạ ngay trước cổng công đường. Lưu đại nhân đứng dậy.

Quý vị thử hình dung lại cách ăn mặc của đại nhân lúc ấy xem: Chỉ thấy, trên đầu ông ta đội một chiếc mũ có rách, trên mình khoác chiếc áo ngoài bằng vải trắng mượn được của chủ quán trọ, dưới chân vận đôi giày vải xanh đã cũ, vai lại mang chiếc gông lớn, bộ dạng thực khó coi!

Lại nói chuyện đại nhân lên kiệu. Bởi vai mang gông cồng kềnh nên vướng vào cửa kiệu. Nhưng chiếc gông ấy chỉ là gông loại ba, không phải là gông đại nên cuối cùng ngài vẫn ngồi được vào bên trong. Lưu đại nhân cũng nghĩ ra cách, gá gông lên thành kiệu, phần bên ngoài dùng tay nâng lên. Làm như vậy, xem ra ngài ngồi trong kiệu cũng khá thoải mái, vững chắc. Chỉ có đám kiệu phu là không vui. Tự nhiên cỗ kiệu lại nặng thêm bảy, tám mươi cân nữa. Đại nhân dặn bảo đi về hướng Tây vì còn có chút việc cần làm. Thuộc hạ nghe vậy, không dám chậm trễ.

Nghe đại nhân dặn dò, kiệu phu lập tức nhắc đòn kiệu, đặt lên vai, sải bước đi về hướng Tây. Chỉ trong chớp mắt đã rời khỏi nha môn, lên đường lớn, đi sang hướng Tây. Tối ngă tư, rẽ sang hướng Bắc, lập tức thấy bảng hiệu "Cầm đồ Phú Hưng" hiện ra trước mặt. Đại nhân dặn hạ kiệu. Kiệu phu lập tức dừng bước. Trương Lộc vội xuống ngựa. Lưu đại nhân ngồi trong kiệu, nói:

- Trương Lộc, mau gọi chủ hiệu cầm đồ lại đây. Tên hấn là Dương Đại Thành.

Tên người hầu nghe vậy, không dám chậm trễ, vội bước vào hiệu cầm đồ, nói:

- Chủ cửa hiệu này đâu rồi? Lưu đại nhân muốn gặp Dương Đại Thành

Chủ hiệu cầm đồ nghe vậy, vội nói vọng ra:

- Tôn giả tìm tôi có việc gì?

Trương Lộc nói:

- Người cứ ra đây, tự nhiên sẽ rõ.

Dương Đại Thành vội bước ra ngoài, đưa mắt nhìn. Thấy trước cửa quán có một cỗ kiệu lớn, ngồi trong kiệu là một người, đầu đội mũ có rách, chân đi giày vải cũ màu xanh, trên mình khoác một tấm áo màu trắng, khắp mình lấm lem bụi đường, trên vai mang gông. Nhìn bộ dạng trông giống như một ông lão nhà quê Dương Đại Thành nghĩ mãi vẫn chưa tìm được nguyên nhân. Còn đang buồn bực, chợt thấy Lưu đại nhân ngồi trong kiệu, nói.

Dương Đại Thành còn đang buồn bực, chợt thấy Vương An quát lên:

- Còn chưa chịu quỳ xuống sao? Đây là đại nhân!

Dương Đại Thành nói:

- Ta biết. Nhìn bộ râu của ông ta, chẳng phải là chữ "Đại" đó sao? Chẳng nhẽ ta lại nhìn ra thành chữ "Tiểu"?

Vương An nói:

- Người nói những nói cuội gì vậy? Đây là khâm sai do thánh chúa đích thân chọn, là Lưu đại nhân, chủ khảo của phủ Bảo Định.

Dương Đại Thành nghe đến tên khâm sai chủ khảo Lưu đại nhân, bất giác trong lòng kinh sợ, vội quỳ sụp xuống, nói:

- Bẩm đại nhân, tiểu nhân không biết đại giá quang lâm, tội thực đáng chết vạn lần. Mong đại nhân khoan dung!

Nói xong dập đầu lạy. Lưu đại nhân ngồi trong kiệu nói vọng ra:

- Dương Đại Thành, chỉ cần người sai người đánh ta là đủ rồi đâu cần người phải đích thân ra đón tiếp?

Dương Đại Thành nói:

- Sao có thể như vậy được! Chúng tiểu nhân đây sao dám đánh đại nhân?

Lưu đại nhân nói:

- Chẳng phải khi nãy người đẩy ta ngã lăn trong sân nhà người sao? Lại còn đề ta xuống, dơ quyền lên đánh. May có chủ quán rượu là Vương Trung, Vương trưởng quầy khuyên giải, nếu không, tới lúc này không biết bản quan còn đứng được ở đây hay không nữa!

Dương Đại Thành nghe Lưu đại nhân nói vậy, liền nói:

- Đại nhân thì ra là chuyện ấy. Người bị bọn tiểu nhân đánh khi nãy, luận về tuổi tác, xem ra không chênh với đại nhân là mấy, ông ta cũng gù lưng, nhưng sao có thể là đại nhân được?

Lưu đại nhân nói:

- Dương Đại Thành, khi nãy người đánh là một người gù, vậy người gù ấy trêu chọc gì các người, tại sao các người lại đề ông ta xuống mà đánh?

Dương Đại Thành nói:

- Đại nhân không biết đấy thôi! Lão già gù ấy với tên phục vụ quán rượu, hai đứa chúng nó diễn kịch với nhau, đòi tiền để lừa gạt bọn tiểu nhân. Bảo sao bọn tiểu nhân không đánh chúng?

Đại nhân nghe xong, nói:

- Người thực là đáng ghét! Đã đẩy ngã bản quan, bản quan ngã một cái, tới bây giờ eo vẫn còn đau! Ta hỏi người, người vẫn chưa chịu nhận lỗi ư? Các người nói đánh một lão già gù, các người thử nhìn xuống bên dưới gông xem, bản quan có phải là người gù hay không?

Dương Đại Thành nghe đại nhân nói vậy, đứng lên, tới bên kiệu, cúi xuống, nhìn vào phía dưới gông, thấy đúng là vị đại nhân này cũng gù thật, bất giác sợ đến vãi đái ra quần, quỳ sụp xuống đất, dập đầu lạy "thịch, thịch, thịch". Lưu đại nhân thấy vậy, cười nhạt, nói:

- Dương Đại Thành, ta hỏi người: Rốt cuộc tiền mê là của các người, hay là của bản quan và quán rượu đã đổi vào để đánh lừa các người? Ta muốn người phải nói cho thực!

Dương Đại Thành nghe đại nhân hỏi vậy, sao dám cãi nữa, liền nói:

- Bẩm đại nhân, tiền mê là do tiểu nhân đổi vào. Khách cầm đồ, đại đa số là do có việc gấp nên không kịp kiểm tra. Bọn họ ra khỏi hiệu, coi như là xong. Còn nếu họ kiểm tra tiền ngay trong hiệu, tiểu nhân sẽ đổi cho bọn họ. Còn nếu đã đem ra khỏi cửa hiệu, tiểu nhân sẽ không đổi. Chẳng phải cửa hiệu cầm đồ nào cũng viết hàng chữ "Ra khỏi cửa không đổi lại tiền" rất lớn ngoài cửa đó sao?

Lưu đại nhân lại hỏi:

- Tiền mê của các người do đâu mà có?

Dương Đại Thành nói:

- Bẩm đại nhân, tiền ấy không bán công khai, mà do thuyền chở lương thực từ nơi khác mang về, bán tại một lò rèn tư nhân ở phía Nam đây. Bọn tiểu

nhân tới đó mua lại.

Lưu đại nhân nghe vậy, nói:

- Thế là đúng rồi.

Cũng chỉ vì Dương Đại Thành khai ra câu này mà có hai người khác phải mất mạng. Sau này, Lưu đại nhân điều tra vụ tiền giả, bắt được hai tên, mang về kinh, chém đầu tại ngã chợ rau thị chúng.

Lại nói chuyện Lưu đại nhân hỏi tiếp:

- Dương Đại Thành, vụ tiền giả là tội của ngươi, vậy ngươi chịu ăn đòn hay thích ra công đường xét xử?

Dương Đại Thành nói:

- Bẩm đại nhân, ngài nói vậy là có ý gì? Thế nào là muốn ăn đòn, thế nào là ra công đường xét xử? Xin đại nhân hãy nói cho rõ.

Lưu đại nhân từ trong kiệu nói vọng ra:

- Đại Thành nghe ta nói đây: Muốn ăn đòn, ta sẽ đánh ngươi bốn mươi trượng, sau đó phạt gông ngươi trong hai tháng. Khi tháo gông lại phạt thêm bốn mươi trượng nữa, đầy tới Hồ Bắc xung quân coi như ngươi đã thụ hình xong. Còn muốn chịu phạt không bị đánh, không bị xung quân, ngươi phải nộp phạt một trăm xâu tiền tốt để thế tội cho hai đồng tiền giả. Coi như, một đồng tiền giả trị giá năm mươi xâu tiền! Có hai cách ấy, tùy ngươi lựa chọn, hãy mau chọn lấy một cách cho mình!

Dương Đại Thành nghe Lưu đại nhân nói vậy, nghĩ thầm:

- Thà bị phạt một trăm xâu tiền còn hơn bị đánh đòn và xung quân. Chú ý đã quyết, Dương Đại Thành nói ngay:

- Bẩm đại nhân, tiểu nhân nguyện xin chịu phạt, không muốn bị đánh đòn, nay xin nộp phạt cho đại nhân!

Lưu đại nhân nói:

- Nếu vậy, ngươi hãy mau mang tiền ra đây!

Dương Đại Thành chẳng còn cách nào khác, đành phải gọi vọng vào trong:

- Người đâu, mau chuẩn bị tiền, mang ra đây.

Tên làm thuê nghe vậy vội chạy vào trong, không lâu sau đã thấy trở ra, mang theo một trăm xâu tiền trên tay, tới bên kiệu, xếp thành hai đống. Lưu đại nhân từ trong kiệu nói vọng:

- Mau gọi chủ quán rượu là Vương Trung và chủ hiệu bánh Lý Minh ra đây.

Thủ hạ không dám chậm trễ, lập tức chạy đi gọi hai người ấy. Không lâu sau, hai người đã quỳ trước kiệu, dập đầu, nói:

- Tiểu nhân có mắt như mù, tội thực đáng chết. Không biết đại giá quang lâm, mong đại nhân thương tình, giơ cao đánh khẽ.

Lưu đại nhân nghe vậy, nói:

- Hai ngươi nghe ta nói đây: Khi nãy ta uống rượu, ăn bánh, may nhờ có hai ngươi nể tình. Chẳng có gì có thể đền đáp nỗi thịnh tình ấy của hai ngươi. Nay có một trăm xâu tiền đây, mỗi người hãy cầm lấy năm mươi xâu coi như chút lòng thành của ta. Nếu không chê ít, xin hãy mau mau nhận lấy. Hãy mở nút buộc, kiểm tra cho kỹ. Nếu còn tiền giả, cứ mỗi đồng sẽ tiếp tục phạt hấn năm mươi xâu.

Dương Đại Thành nghe vậy, trong lòng vô cùng kinh hãi, vội vàng quỳ xuống, dập đầu lạy như té sao, lắp bắp nói:

- Bẩm lão đại nhân...

Dương Đại Thành nói:

- Đại nhân nói vì hai đồng tiền giả đã phạt tiểu nhân một trăm xâu tiền. Đại nhân nói, nộp phạt xong coi như hết tội, nay lại kiểm tra tiền, thực khác nào lời tiểu nhân ra giết cho xong. Cứ mỗi đồng tiền giả phạt năm mươi xâu, đừng nói là bán cả cửa hiệu này đi để nộp phạt, cho dù bán cả tiểu nhân đi, chỉ e vẫn không đủ. Mong đại nhân khai ân!

Nghe hấn khẩn cầu như vậy, ngay cả chủ quán rượu là Vương Trung lẫn chủ quán bánh là Lý Minh đều cảm thấy bất nhẫn. Họ nhìn sang phía đại nhân, nói:

- Bẩm đại nhân. Hai đứa chúng tôi sao dám chê ít, mong đại nhân giơ cao đánh khẽ, tha cho hấn một lần. Được vậy, ngay cả bọn tiểu nhân cũng đội ơn ngài.

Lưu đại nhân nghe vậy, nói:

- Nếu vậy, coi như ta nể tình hai người, tha cho hắn một lần này.

Dương Đại Thành nghe vậy, vội vàng sụp xuống trước kiệu khấu đầu lạy, nói:

- Đa tạ thiên ân của đại nhân!

Lưu đại nhân ngồi trong kiệu nói vọng ra:

- Dương Đại Thành, nếu không có ông chủ Vương và ông chủ Lý nói hộ cho người, bản phủ sẽ phạt người theo số tiền mê trong các xâu tiền kia - Thời thôi, vụ này coi như bỏ qua cho nhà người đó?

- Dạ!

Dương Đại Thành dập đầu lạy tạ, lồm cồm bò dậy, đi thẳng vào trong hiệu cầm đồ. Vương Trung, Lý Minh cũng lạy tạ, cầm tiền đi về.

Dân chúng đứng quanh xem thấy hai người kia mang tiền về trong lòng sinh hồi hận. Một người nói:

- Nếu tôi mà biết ông ta là Lưu đại nhân, tôi sẽ làm một bữa cơm thịnh soạn mời ông ta ăn. Chắc sẽ được thưởng tới một trăm xâu tiền.

Người khác nói:

- Tôi mà biết ông ta là Lưu đại nhân thì sẽ mời ông ta về ở trong nhà vài ngày. Đảm bảo, cả cửa hiệu cầm đồ sẽ thuộc về tôi!

Người này nói:

- Chắc gì anh có được mệnh lớn như vậy? Nếu anh có được hiệu cầm đồ ấy, chắc hẳn giường nằm trong nhà anh sẽ dựng đứng cả lên mất! Chớ ngồi đó mà nằm mơ tới chuyện phát tài nữa!

Nói xong, tản ra, ai về nhà nấy.

Lại nói chuyện Lưu đại nhân dẫn dò kiệu phu khỏi kiệu. Kiệu phu đặt cánh kiệu lên vai, vượt đường ngang, ngõ tắt, trong chớp mắt đã rời khỏi thành Thâm Châu, lên đường lớn, nhắm hướng Bắc Kinh thẳng tiến.

Lưu đại nhân, cưỡi ngựa đi trong kiệu, một lòng muốn tới Nhiệt Hà diện kiến Thánh thượng. Kiệu phu vội bước đi nhanh như tên bắn. Vượt qua không biết bao nhiêu thôn trang, làng mạc, đêm nghỉ, ngày lại lên đường. Hôm ấy đã tới huyện Lương Hưng, quán trọ Thường Tân, chỉ cần vượt qua đây là tới thành Tiểu Nguyệt. Bước lên đường lớn lát đá, đi một hồi đã thấy Chương Nghĩa Môn hiện ra trước mắt. Lưu đại nhân không vào kinh thành ngay mà đi dọc theo chân thành về phía Bắc. Vượt qua huyện Hoài Nhu, tới thẳng hành cung Nhiệt Hà. Trước mặt đã là huyện Mật Vân, bên đường nhấp nhô rất nhiều dinh hóng mát. Rời khỏi Trường Thành theo lối Cổ Bắc Khẩu, vượt qua hai vùng tên gọi Bằng Thạch Doanh và Thanh Thạch Sơn đã thấy phủ Thừa Đức hiện ra trước mắt. Lưu đại nhân ngồi trên kiệu đi nhanh như bay, tới cổng lớn, xuống kiệu. Kiệu phu dập đầu, đỡ ngài xuống. Đại nhân Lưu Dung, cưỡi ngựa từ trên kiệu bước xuống, sải bước, tiến thẳng vào trong. Tới trước Tấu Sự Môn dừng lại. Lưu đại nhân vẫn mang gông trên cổ, đứng trước cửa chờ. Chợt thấy một viên quan Tiếp Sự đi tới. Lưu Dung không chút chậm trễ, vội tiến lên, nói.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Công Kỳ Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Lưu đại nhân được ngự phong hàm đại học sĩ

Lưu đại nhân thấy vậy, đưa mắt nhìn viên quan Tiếp sự, nói:

- Phiền đại nhân thay tôi vào bẩm với Thiên Tử, nói Lưu Dung phụng mệnh tới phủ Bảo Định làm chủ khảo đã hoàn thành nhiệm vụ, nay xin tới báo cáo.

Quan Tiếp Sự nghe vậy, không dám chậm trễ, vội xoay mình đi vào trong. Tới trước thánh giá của Thái Thượng Hoàng, quỳ xuống tấu:

- Nô tài khai bẩm thánh thượng: Nay có Lưu Dung đã hoàn thành nhiệm vụ quan chủ khảo tại phủ Bảo Định trở về, đang đứng trước cửa cấm cung đợi chỉ.

Thái Thượng Hoàng nghe vậy, nói:

- Tuyên gọi hắn vào!

Quan Tiếp Sự ứng tiếng, bước lùi trở ra, tới trước Tấu Sự môn, cao giọng truyền:

- Hoàng Thượng có chỉ, tuyên Lưư Dung vào tấn kiến.

Lưư đại nhân không dám chậm trễ, vội vã tiến vào. Vừa bước được vài bước, Tiếp Sự quan đã nói:

- Lưư đại nhân, cái gông trên cổ ông tại sao lại có vậy? Ai đã đeo nó cho ông thế?

Lưư đại nhân nghe hỏi, đưa mắt nhìn viên quan Tiếp Sự, nói:

- Đại nhân, chuyện này kể ra dài dòng lắm. Đợi tới khi tôi vào diện kiến Chúa thượng, tự khắc ông sẽ hiểu.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, trong chớp mắt đã tới cửa cấm cung. Lưư đại nhân vào tấn kiến Thánh giá nói:

- Nô tài là Lưư Dung, đã hoàn thành sứ mạng làm chủ khảo tại phủ Bảo Định trở về, nay xin tới báo cáo với Chúa thượng.

Thái Thượng Hoàng nghe xong, đưa mắt nhìn xuống, thấy Lưư đại nhân đeo gông trên cổ, quỳ dưới thềm son. Trên gông viết:

- Điều dân Vương Ngọc.

Thái Thượng Hoàng thấy vậy, nói vọng xuống:

- Lưư Dung, ngươi thực là kẻ đa sự. Tại sao khanh lại đeo gông của Vương Ngọc trên vai tới gặp trẫm? Lại có chuyện gì? Mau tấu cho rõ!

Lưư đại nhân nghe hỏi, vội đưa tay lên đỡ đầu gông, khẩu đầu lạy nói:

- Khải bẩm Hoàng thượng. Người nói thế chẳng hóa ra thần là một thằng ngốc hay sao? Gông của Vương Ngọc, tại sao thần lại phải mang cơ chứ?

Thánh chúa nghe xong, hỏi vọng xuống:

Rốt cuộc kẻ nào gây chuyện với khanh?

Lưư đại nhân nghe hỏi, nói:

- Bẩm Hoàng thượng. Nhắc tới người này, hẳn Người cũng biết. Hẳn chính là quan châu của Thâm Châu, thuộc hạ của tổng đốc phủ Bảo Định là Lương Khản Đường. Hẳn tên gọi Hạch Thượng Thông. Chính hắn ta đã đeo cho thần chiếc gông này.

Kính thưa quý vị độc giả. Lão gù này thực khó giã. Ông ta không chỉ tố cáo Hạch Thượng Thông mà còn lôi kéo cả Lương đại nhân vào vụ này nữa! Cuối cùng, Hoàng Thượng đã hạ lệnh phạt hết ba năm bổng lộc của ông ta, trách phạt ông ta tội lơ là, thiếu cảnh giác nhưng mở lượng khoan dung, không truy cứu tội trạng.

Lại nói chuyện Thánh chúa cất giọng, nói:

- Hiền khanh nghe trẫm hỏi đây: Tại sao Hạch châu quan lại đeo gông lên cổ khanh? Mau kể cho trẫm nghe nội tình ra sao.

Lưư đại nhân thấy Hoàng thượng hỏi, liền trả lời, nói:

- Khải bẩm Hoàng thượng: Vùng Thâm Châu gặp nạn hạn hán, chúa công đã hạ lệnh mở kho bán gạo cứu tế muôn dân. Trong thánh chỉ ghi rõ: Một đấu mười thăng giá ba trăm tiền. Chẳng ngờ tri châu làm việc tác tệ, mưu đồ đầu chúa công, hăm hại lương dân, mỗi đấu gạo đòi hơn lên một trăm tiền. Dân chúng Thâm Châu đã phải sống trong cảnh đói nghèo, giờ càng khổ hơn. Nhưng đáng ghét hơn cả là hắn còn tự ý thay đổi kích cỡ đấu, một đấu chỉ còn lại bảy thăng. Rất nhiều người dân biết chuyện này mà không dám nói ra. Lưư Dung đã lên tới Thâm Châu, nghĩ cho cùng, cũng chỉ vì thân chịu Hoàng ân nặng tựa non Thái. Thần cho rằng, ăn lộc vua ban mà không tận tâm báo đáp là loại người vô đạo nên đã cải trang thành dân thường đi mua gạo, lên quan sát xem quan lại trong vùng hiền lương hay không. Thần Lưư Dung, vào trong nha môn Thâm Châu, tại nơi bán gạo quan sát thực tế. Thấy dân chúng quả thực không được hưởng đủ lộc vua ban. Dân tình đói khát, quan lại dùng gạo nấu rượu bán kiếm lời. Thần thấy vậy, trong lòng vô cùng bất bình, cũng xách bao vào mua gạo, cân thiếu cho thần, thần quyết không nghe. Bởi thần làm ầm ĩ lên tại nơi bán gạo nên bị chúng bắt vào nha môn, đóng gông vào cổ ghép tội cho thần. Hạch Thượng Thông ngồi trên công đường, dặn dò nha dịch lôi thần ra đánh. Đúng lúc ấy có một tên công sai từ bên ngoài chạy vào, quỳ trước công đường, nói: Đại kiêu của vi thần sắp tới nơi, bảo hắn mau ra ngoài đón tiếp quan chủ khảo. Lúc này, Hạch Thượng Thông cũng chẳng kịp nhìn ngó tới thần nữa, truyền lệnh cho đám thuộc hạ.

Bẩm Hoàng thượng. Châu quan Hạch Thượng Thông nghe báo đại kiêu của thuộc hạ sắp tới nơi. Hắn không kịp đánh thần, dặn dò lũ nha dịch đóng gông lên cổ thần, lại sai thuộc hạ trời thần trước sân bán gạo để thị chúng. Sau đó, gia nhân, kiêu phu của thần cùng tới nha môn. Khi đã biết chuyện, Hạch Thượng Thông vô cùng kinh hãi, vội chạy vào nha môn, trốn trong thư phòng của hắn. Thần đang định sai người đi tìm đúng lúc ấy, du kích của Thâm Châu là Lý Nguyên Chân tới. Ông ta biết được chuyện này đã vội tới nha môn châu quan nghênh đón nô tài. Vì thần tiền lệnh cho ông ta đi bắt Hạch Thượng Thông, dẫn về nha môn canh giữ, phải giữ hắn sống, không được để chết. Chính vì vậy, vi thần mới mang chiếc gông này trên cổ về gặp Hoàng Thượng xin thánh chỉ phát lạc. Mong thánh chúa bỏ qua cho thần tội đa sự.

Thánh chúa nghe Lưư đại nhân kể xong, trong lòng vô cùng mừng rỡ, nở nụ cười, nói:

- Hiền khanh, khanh vì nước, vì dân, nào có tội gì?

Rồi lại dẫn dò:

- Mau tháo bỏ chiếc gông trên cổ Lư Dung!

Nội thị trực ban nghe Thái Thượng Hoàng có lệnh, không dám chậm trễ, vội tiến tới, tháo bỏ gông trên cổ Lư đại nhân xuống. Lư đại nhân khấu đầu tạ ân, đứng sang một bên. Thánh chúa lại nói:

- Khanh vì lo cho dân, nào có tội gì? Thực hiếm có người một lòng báo quốc như khanh. Vì ta mà không ngại tổn công sức, lòng trung ấy thực đáng khen. Nay trăm phong cho khanh làm Nội các Đại học sĩ.

Lư Dung nghe vậy, dập đầu tạ ân. Thánh chúa lập tức hạ một đạo ý chỉ trách mắng tổng đốc phủ Bảo Định là Lương Khả Đường Lương đại nhân, nói ông ta: "Lơ là mất cảnh giác, phạt cắt ba năm bổng lộc". Sau đó lệnh cho Lương đại nhân chém đầu tri châu Hạch Thượng Thông thị chúng.

Thánh chúa truyền chỉ xong, lại nói vọng xuống:

- Lư ái khanh!

Lư đại nhân nghe truyền, vội vã tiến ra, quỳ xuống, nói:

- Nô tài Lư Dung xin đợi lệnh.

Hoàng thượng mỉm cười, nói:

- Ái khanh, hôm qua có bản tấu của bên Hà Vụ, trăm vừa xem qua, thấy nói nước Hà Thủy quá cạn, thuyền vận lương không thể đi được. Khanh hãy thay trăm vất vả một chuyến, tới đó điều tra xem tình hình ra sao, sau đó trở về bẩm lại với trăm.

Lư đại nhân nghe xong, nói:

- Vì thần tuân chỉ.

Lư đại nhân lĩnh chỉ, lui ra ngoài. Tới cửa cung, đại nhân lên kiệu về kinh, chọn ngày lành tháng tốt lên đường tới Thương Châu thị sát. Chuyện tới đây không còn gì đáng kể.

Lại nói việc Thánh thượng xử lý xong việc nước, thánh giá trở về hậu cung. Quần thần cũng tán ra. Chuyện không có gì đáng nói.

Lại nói phủ Bảo Định có một tòa châu thành, cách thành năm dặm có một nơi tên gọi Đình Gia Đồn. Trong thôn ấy có một nhà hai anh em tên gọi là Lý Tân, là tú tài. Người em tên gọi Lý Dung. Vợ của Lý Tân là Vương Thị, vợ của Lý Dung là Triệu Thị. Lý Tân có một người con gái tên gọi Vinh Thù, năm ấy vừa tròn mười sáu tuổi, vẫn chưa gả chồng. Nhà ấy năm người cùng sống với nhau, tuy không được gọi là giàu có nhưng cũng tạm đủ sống. Trong thôn có một tên phi đồ, tên gọi Vu Lương Hoại, vốn là tên đại tặc. Ngày thường hắn vốn có hiềm khích rất lớn đối với nhà họ Lý. Ngày hôm ấy, hắn mắc phải chuyện, bị buộc lên quan, bị nha dịch Thương Châu bắt giữ, giải tới nha môn của châu.

Lại nói chuyện tri châu của Thương Châu. Hắn vốn là tri huyện huyện Thanh, nay được thăng chức tri châu Thương Châu. Họ Triệu, tên gọi Triệu Văn Đạt, ngoại hiệu là Triệu Bá Tử. Hắn là một tên quan bất tài, bất luận phải hay quấy, cứ tặng lễ vật, người đó sẽ được hắn xử cho thắng.

Vu Lương Hoại bị giải tới nha môn Thương Châu, hắn bèn bỏ tiền bạc ra lo lót từ trên xuống dưới, kéo cả tú sĩ Lý Tân vào cuộc. Hắn nói hắn là nguyên cáo. Tục ngữ nói rất đúng: Chó cùng dứt giậu. Hơn nữa, Lý Tân cũng thuộc loại người có tiền. Lại do Vu Lương Hoại bỏ tiền ra đút lót. Vì thế, Triệu Văn Đạt đã ban trát lệnh, sai người tới bắt Lý Tân, trên công đường dùng cùm hình bức cung. Tri châu một lòng muốn ăn tiền, sau đó lại bắt nốt em của Lý Tân là Lý Dung, tổng cả vào ngục, rồi sai nha dịch tới nhà họ Lý, tịch biên tài sản.

Hai tên nha dịch được Triệu tri châu sai đi, một người tên Chu Tất, một người tên Tôn Năng. Hai người này không dám chậm trễ, lập tức lên đường, tới Vu Gia Đồn. Bởi thôn này chỉ cách thành năm dặm đường nên không lâu sau, họ đã tới nơi. Ngày thường thì chẳng nói làm gì, chỉ việc tới nhà họ Lý tịch biên hết tài sản là xong. Tới khi gặp Vương Thị và Triệu Thị, họ liền nói hết chuyện tịch biên tài sản với hai người này. Hai tên công sai thấy hai giai nhân dung mạo tựa thiên tiên, bất giác lửa dục công tâm. Lại biết rõ hiện nhà họ không có đàn ông trong nhà nên chúng liền giờ trò sàm sỡ. Hai giai nhân thấy vậy hồn vía lên mây. Vương Thị nói:

- Xin các vị Thượng Sai hãy nghe tôi nói đã.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Công Kỳ Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 84: Ác sai nha gian dân giết ba phụ nữ

Lại nói chuyện Vương Thị chợt nghĩ ra một kế, nói:

- Hai vị thượng sai, xin hãy đợi cho chốc lát, đợi nô gia đi đóng cửa lại đã, ngộ nhờ có người hàng xóm nhìn thấy thì còn ra thể thống gì nữa?

Hai tên nha dịch tưởng nàng nói thật. Vương Thị nói xong, xoay mình đi ra ngoài. Tới vườn sau, đứng lại, nghĩ thầm:

- Chồng ta gặp phải vạ oan, nay ta lại thất thân với kẻ khác. Khi chồng ta về, ta còn mặt mũi nào nhìn chàng nữa? Chi bằng nay chết quách đi cho xong.

Vốn là trong vườn sau nhà họ có một cái giếng. Vương Thị nghĩ xong liền nhảy xuống giếng tự tận.

Lại nói chuyện Triệu Thị dẫn theo Vinh Thụ đi đóng cổng sau. Nàng cũng có ý tuần tiết. Triệu Thị lúc này trong bụng đang mang thai xem ra sắp tới ngày sinh rồi. Ra tới vườn sau chẳng thêm suy nghĩ. Cầm đầu nhảy ngay xuống giếng. Vinh Thụ thấy vậy trong lòng vô cùng kinh hãi, vội chạy lên kéo mẹ lại chẳng ngờ cô ta cũng ngã nốt xuống giếng. Thực đáng thương cho ba mẹ con nhà họ đã bị sai nha ép phải chết thảm!

Lại nói chuyện hai gã sai nha ở trong phòng đợi nửa ngày trời vẫn không thấy họ quay lại, bất giác trong lòng nảy ý nghi ngờ, nói:

- Phải chăng bọn chúng đi gọi người tới đây?

Nói xong, hai tên nha dịch đứng dậy, sải bước đi ra ngoài cổng. Tìm kỹ một lượt ở đằng trước, không thấy, lại ra vườn sau, vẫn không thấy bóng dáng họ đâu. Chu Tất chợt ngẩng đầu lên, thấy gốc cây liễu bên phía Bắc có một cái giếng, nói:

- Lê nào chúng lại nhảy cả xuống giếng tự tử rồi.

Nói xong, hai tên mò tới miệng giếng, định thần nhìn xuống, chỉ thấy nước dưới giếng không ngừng nổi bong bóng thì biết ngay tính mạng của những người kia như thế nào rồi: Vốn là một người khi nhảy xuống giếng chết đuối, thì thể không thể lập tức nổi lên ngay được. Phải đợi tới khi người ấy uống no một bụng nước, chết hẳn rồi thì thể mới nổi lên. Lại nói hai gã sai nha thấy tình cảnh vậy, bất giác trong lòng vô cùng kinh hãi. Chu Tất đưa mắt nhìn Tôn Năng, nói:

- Tôn đại ca, chẳng cần nói, chắc hẳn bọn chúng nhảy xuống giếng tự tử cả rồi.

Hắn vừa nói vừa đưa mắt nhìn xuống giếng, chợt thấy thi thể của Vương Thị nổi lên. Cũng bởi Vương Thị là người nhảy xuống trước, sau khi uống no một bụng nước, chết rồi, thi thể mới nổi lên. Hai đứa thấy vậy, sợ kinh hồn tán đờm. Chu Tất nói:

- Tôn đại ca, việc này phải giải quyết thế nào đây?

Tôn Năng nói:

- Chu huynh đệ, anh không cần phải sợ. Hai ta hãy mau chóng trở về nha môn, gặp lão gia nói rằng vợ con nguyên cáo Lý Tân nghe nói chồng anh đã phạm tội, sợ quá nhảy xuống giếng tự vẫn cả rồi. Trong nhà không còn một ai sống sót, cũng chẳng biết tang vật giấu ở chỗ nào. Muốn thu hồi tang vật, chỉ còn một cách là cho Lý Tân ra khỏi ngục, bắt hắn về nhà lấy tang vật. Chúng ta không cần phải làm âm i lên, cứ làm như không biết là xong.

Chu Tất nghe vậy, nói:

- Anh nói có lý lắm!

Hai tên này nói xong lập tức rời khỏi nhà họ Lý, bỏ chạy như bay. Chẳng mấy chốc chúng đã tới cửa Nam thành Thương Châu. Vượt đường ngang ngõ tắt nhanh như tên bắn. Ngẩng đầu lên đã thấy bảng hiệu nha môn ở ngay trước mắt. Hai đứa vào trình diện với tri châu họ Triệu. Nghe hai tên ấy kể lại chuyện, Triệu tri châu cũng rụng rời tay chân. Chỉ vì hắn, tham của cải nên hại người lành, đánh đập ép cung đối với Lý Tân. Để đến nỗi hôm nay, cả nhà họ phải nhảy xuống giếng. Mạng người lớn bằng trời, Lý Tân đã nhận tội, nhưng thiếu tang vật, biết làm sao đây? Họ Triệu ta rõ ràng biết hắn bị oan nhưng bị vàng bạc che mờ lý trí. Lý Tân tuy đã nhận làm thủ phạm, nhưng cũng không đến nỗi phải gặp Diêm Vương. Chi bằng nay ta thi ân thả hắn ra, tất sẽ khiến hắn cảm niệm ân đức. Tri châu nghĩ xong, lập tức dặn dò Chu Tất, Tôn Năng.

- Hai người mau tới nhà ngục phía Nam, dẫn Lý Dung. Lý Tân lên nha môn. Bản phủ sẽ đợi chúng trên công đường để hỏi xem tang vật chúng giấu ở đâu.

Chu Tất, Tôn Năng vội vàng ứng tiếng, xoay mình sải bước đi ra. Không lâu sau đã dẫn hai người bị ép cung phải nhận tội lên công đường. Hai người quỳ dưới công đường, Triệu Văn Đạt nói vọng xuống:

- Rốt cuộc tang vật giấu ở nơi nào? Các ngươi có thực sự là thủ phạm hay không? Trong vụ này có ẩn tình gì? Hãy mau khai ra để ta còn phán xử. Ta thực lòng không muốn đánh con người lương thiện.

Tại sao tri châu lại nói những lời này? Tất cả chỉ vì vợ con của Lý Tân đã chết hết. Anh em họ Lý nghe tri châu nói vậy trong lòng thầm nghĩ:

- Phải chăng ông ta đã nhìn ra chúng ta là người bị oan nên có ý thả hai anh em ta về?

Lý Tân nghĩ xong, vội khấu đầu quỳ lạy, nói:

- Bẩm thái gia, bọn tiểu nhân sống tại Vu gia đồn, đầu phải mới vài tháng, một năm. Nhà tiểu nhân đã sống ở đó bốn đời nay, bọn tiểu nhân cũng được

học sách thánh hiền. Tuy không dám nói là giỏi giang, chẳng nhẽ ngay cả đạo lý cũng không hiểu hay sao? Lẽ nào lại chịu chứa chấp tang vật cho lũ tội phạm? Ngày thường, Vu Lương Hoại luôn bắt mắt với tiểu nhân. Hắn phạm tội bị bắt lên quan nên mới cố ý kéo cả anh em tiểu nhân vào. Mong đại nhân đèn trời soi xét.

Anh em họ nói xong lại khầu đầu lạy. Triệu Văn Đạt nghe vậy, nói:

- Lý Tân.

- Có tiểu nhân xin đợi lệnh.

Tri châu nói:

- Ta thấy anh em ngươi cũng không thuộc loại người ấy. Vu Lương Hoại vay mượn các người không được nên ôm hận trong lòng. Hắn phạm tội bị bắt lên công đường, lại lôi kéo cả người cùng vào cuộc xem ra cũng phải thôi. Bản quan thực lòng cũng không muốn đổ tội oan cho dân lành!

Lại nói:

- Các người đã không có liên can gì tới bọn trộm cướp, tức là vô tội. Nay cho về nhà, nhớ phải an phận thủ thường.

- Rõ.

Anh em họ Lý nghe xong, luôn mồm cảm tạ, rời khỏi nha môn trở về nhà.

Lại nói chuyện vợ con của anh em họ Lý là Vương Thị, Triệu Thị và cả Vinh Thư, ba người bị sai nha ép buộc, tất cả nhảy xuống giếng tự tử. Triệu Thị bụng mang dạ chứa đã sắp tới ngày sinh nở. Hôm ấy nhảy xuống giếng tự tử, trước khu chết lại sinh ra một thằng nhóc con. Thằng nhóc ấy không bị chết đuối bởi được thi thể của ba người lớn đỡ nổi trên mặt nước. Nghĩ đi nghĩ lại, hắn nó phải được thần Phật giúp đỡ chi đây. Nay đứa bé ấy đã được mười ngày tuổi. Chuyện này hoàn toàn có thực, không bịa đặt chút nào.

Này ông tác giả, tôi muốn hỏi ông: Câu chuyện này viết thật hoang đường. Người lớn chết, lẽ nào thai trong bụng người ấy lại không chết? Chẳng lẽ sau khi chết rồi còn đẻ được sao? Ông chớ có kể chuyện nằm mơ giữa ban ngày ra đây nữa! Quý vị độc giả hẳn còn chưa biết: Nam với nữ được chia thành hai khí âm dương. Phàm là phụ nữ mang thai, nếu thai nhi là gái: người mẹ chết, cái thai trong bụng cũng chết theo. Còn nếu thai nhi là trai, người mẹ chết tất sẽ phải đẻ ra bởi mẹ con không cùng khí.

Lại nói chuyện hai anh em Lý Tân rời khỏi thành Thương Châu theo lối cửa Nam trở về nhà. Về tới nhà không thấy vợ và con gái đâu, trong lòng hai người vô cùng bức bối. Lại nói chuyện Lý Dung không thấy vợ là Triệu Thị, vội vàng chạy sang phòng của anh trai. Nhìn vào trong, cũng không thấy chị dâu và cháu dâu cả. Trong lòng chợt sợ hãi mơ hồ.

Hai anh em hỏi thăm lẫn nhau, bắt giặc cùng giật mình kinh hãi. Anh em họ ra khỏi nhà đi thẳng tới vườn sau, tìm kiếm khắp nơi cũng chẳng thấy một ai. Hai người sững sờ, trầm ngâm không nói năng gì, trong lòng thầm nghĩ:

- Kì lạ thực!

Hai anh em họ Lý dẫn nhau tới dưới gốc cây liễu, vô tình cùng đưa mắt nhìn xuống giếng. Không nhìn thì thôi, vừa nhìn xuống, cả hai đã kinh hãi giật bắn người, nói:

- Kẻ nào lại tới chết trong giếng nhà ta? Anh em ta vừa thoát khỏi thiên la, nay lại rơi vào địa võng. Mạng người đâu phải là chuyện nhỏ, lên công đường ta làm sao thoát tội đây.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Công Kỳ Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Duyệt bản án lưu dung sinh lòng ngờ vực

Lại nói chuyện Lưu đại nhân, tới Nhiệt Hà diện kiến Hoàng thượng, được Thái thượng hoàng ban ân, phong cho là lễ bộ thị lang, tấn phong tước hiệu Thái tử thiếu bảo, làm việc trong phòng thượng thư, có thể ra vào cung bất cứ lúc nào. Bởi có bản tấu của hà vụ tổng đốc nói nước Hà Thủy bị cạn, thuyền chở lương không thể đi được. Lão Phật gia duyệt bản tấu, trong lòng không vui. Lương thực vốn vô cùng quan trọng, trên nuôi Bát kì, dưới dưỡng quân dân. Thuyền lương không tới được biết phải làm sao đây? Hoàng đế Càn Long lại nghĩ tới Lưu Dung, lập tức triệu kiến, hạ chỉ lệnh Lưu Dung đi công tác. Từ Nhiệt Hà xuất phát, tới thẳng Thương Châu, thị sát sông nước vùng Hoài. Lưu đại nhân nhận lệnh, dẫn theo Trần Đại Dũng, Vương Minh, Chu Văn rời khỏi cung cấm. Tại phủ Thừa Đức chuẩn bị ngựa xe. Tên người hầu Trương Lộc đỡ đại nhân lên ngựa. Đoàn người lập tức khởi hành. Vượt qua Quảng Nhân Lĩnh, lên đường lớn nhằm hướng kinh đô thẳng tiến. Đại nhân đốc thúc thuộc hạ rất nghiêm ngặt.

Hôm ấy tới Thương Châu, tri châu ra khỏi thành mười dặm, đón đại nhân tại Tiếp quan đình. Lưu đại nhân biết tri châu vốn là tri huyện huyện Thanh, nay được thăng chức làm tri châu họ Tiền tên gọi Tiền Bích Hỉ. Bởi làm quan bất tài, tham ăn của đút nên dân chúng tặng cho hắn một ngoại hiệu gọi là "Tiền

Hoạn Tử". Hắn vốn người Tiền Đường - Triết Giang, nhờ bỏ tiền ra mua được chức quan, nay mới tới Thương Châu nhận chức được hai tháng.

Ngựa của Lưu đại nhân mới tới Tiếp quan đình, chợt thấy một viên quan đầu đội mũ chóp vàng, mình mặc áo thất phẩm bước ra, quỳ xuống, hai tay nâng cao tấm thẻ, nói:

- Tệ chức Tiền Bích Hi là tri huyện huyện Thanh, mới tới tri châu giữ ấn tri châu xin được nghênh tiếp đại nhân.

Trương Lộc tiến lên nói:

- Đứng dậy.

- Dạ.

Tri huyện ứng tiếng, đứng dậy, bước qua một bên nhường đường. Đoàn người ngựa của Lưu đại nhân lại tiếp tục lên đường.

Vốn có người tới báo tin từ trước, nói đại nhân sẽ nghỉ lại Thương Châu, nên ở đó đã chuẩn bị sẵn công quán đón tiếp. Ngoài cửa công quán ghép hình viên môn. Trước cửa treo đèn kết hoa sắc sỡ. Hai bên tả hữu treo hai cây roi, trước tường dán đôi câu đối. Vế trên là: "Vị liệt lễ lạc viên công thể". Vế dưới là: "Quan cử khinh giảng thánh hiền tâm". Bên trong cửa treo một chiếc đèn lồng, trên đó viết "Nhất nhân chi hạ" trước cửa treo một cây cờ đỏ, trên đó viết hai chữ "Khâm mệnh" dưới nền trải thảm, trang hoàng vô cùng long lẫy.

Lại nói chuyện đoàn người ngựa của Lưu đại nhân tiến vào cổng thành Thương Châu, đang tiến lên chợt nghe thấy tiếng người huyền áo. Lại thấy một thớt ngựa lọc cọc phi qua. Đại nhân thấy vậy vội sai Vương Minh ra hỏi. Thì ra đó là ngựa của gã tri huyện cận thị. Thấy đại nhân đi qua, hắn liền bám theo phía sau, thả ngựa đi nước kiệu, lại đeo kính lên mắt. Lại nói chuyện cưỡi ngựa, người phương Nam vốn không giỏi về ngựa này. Chỉ thấy quan huyện ngồi trên ngựa, lắc lư, lắc đảo. Chợt nghe "hựch" một tiếng, ngã lăn khỏi lưng ngựa khiến con ngựa cũng phát hoảng lên. Nha dịch của hắn đỡ hắn dậy, miệng hắn vẫn ấp úng nói:

- Ngã chết tôi rồi! Ngã chết tôi rồi! Tôi bị ngã vẹo sườn mất rồi!

Đám nha dịch thấy vậy, vội nhặt chiếc mũ, đội lên đầu của hắn. Trao cương ngựa cho hắn, hắn xua tay nói:

- Ta không cưỡi cái thứ này nữa! Ta đi bộ còn tốt hơn!

Nói xong, cất bước đi bộ theo sau đại nhân. Vương Minh bầm với đại nhân chuyện này, chuyện tới đây không có gì đáng kể. Chỉ thấy Lưu đại nhân trên đầu đội chiếc mũ màu đỏ, tua rua đã bạc, viền mũ cũng cũ. Trên mình mặc một chiếc áo màu xanh đã sờn, tấm áo bào màu lam dùng đã nhiều năm. Nơi eo không thắt đai mà dùng một sợi vải trắng quấn quanh. Chân vận đôi giày bằng vải thô. Nếu tính mọi thứ đồ trên mình đại nhân, trị giá chắc không quá hai trăm tiền. Ngồi ngồi trên lưng ngựa, cái lưng gù trôi ra phía sau một cục lớn. Từ quần tới dân thấy vậy đều mỉm miệng cười. Lưu đại nhân đi tới đầu đường nhìn lên cánh cổng công quán, thấy trên đó trang hoàng sắc sỡ. Đọc xong câu đối treo trước cửa, đại nhân cảm thấy trong lòng không vui, nghĩ thầm:

- Toàn là một lũ a dua xu nịnh! Chúng đâu biết rằng Lưu mỗ không thích vậy. Càng đơn giản gọn nhẹ bao nhiêu càng vừa lòng ta bấy nhiêu. Nghĩ xong xuống ngựa, nói:

- Bản đường không ở lại nơi này, mau kiếm cho ta một ngôi miếu nhỏ, không cần đưa vật dụng tới.

Đám quan viên trong châu từ trên xuống dưới nghe vậy vội vã thi hành. Không lâu sau, họ đã tìm được miếu Tam Thánh. Trở về chấp tay, miệng hô đại nhân. Lưu đại nhân nghe báo vội giục ngựa đi. Ba vị hảo hán và đoàn tùy tùng lục tục theo sau. Tới trước cửa miếu, đại nhân xuống ngựa, tiến vào.

Lưu đại nhân xuống ngựa, đám thuộc hạ tùy tùng cũng vội xuống ngựa, buộc cương bên ngoài miếu. Lưu đại nhân vào miếu, tới tầng đại điện, thấy chính giữa thờ ba pho tượng thánh, hai bên là tượng tiêu quý, phán quan, hai bên là hai dãy phòng dùng làm nơi tiếp khách sau đó lại đến một dãy nhà vốn là nơi các đạo sĩ ở. Cuối cùng là một gian nhà bếp. Chợt thấy một đạo sĩ già bước ra, quỳ xuống đón tiếp. Lưu đại nhân mỉm cười, nói:

- Xin mời đứng dậy.

Lão đạo đứng dậy, ra phía sau chuẩn bị trà nước. Vương Minh mang những thứ đồ chặn màn vào, để cả trong miếu. Sau đó ra ngoài dắt ngựa vào sau miếu cho ăn.

Lại nói chuyện lão đạo sĩ mang nước rửa mặt vào, rồi dâng trà lên. Đại nhân rửa mặt xong, dùng trà. Lúc này, mặt trời đã xế non Tây. Lại nói chuyện đại nhân căn dặn không được đưa đồ đến, quan lại trong châu huyện liền sai bốn tên nha dịch tới đó hầu hạ. Đại nhân dặn Chu Văn đi mua bột làm bánh, bảo thái dưa chuột ra ăn kèm, lại dùng thật nhiều hành làm nhân bánh. Chỉ cần như vậy là đủ. Chu Văn làm đúng như vậy. Đạo sĩ trong miếu biết chuyện bèn dâng lên một đĩa tương dưa chuột và bình rượu. Đại nhân chỉ phải bỏ ra hai trăm tiền là xong một bữa. Đại nhân dùng bữa xong, sai người hầu dọn chén bát, dâng trà lên. Đám thuộc hạ cũng đã ăn xong, đều vào phòng nghỉ ngơi. Đại nhân đưa mắt nhìn Trương Lộc, nói:

- Ngươi mau đi mời tri châu lại đây.

Tên người hầu ứng tiếng, xoay mình đi ra. Vào trong nhà môn, đưa mắt nhìn viên tri châu, nói:

- Đại nhân có lệnh mời thái gia tới.

Đám người hầu của Lưu đại nhân không hề cao ngạo chính vì ngày thường đại nhân luôn dạy họ không được ý thể nhà quan khinh thường thuộc hạ. Do đó, thuộc hạ của ông không có ai dám ngông cuồng, làm loạn. Điều này khác hẳn với người nha của những khâm sai khác. Họ để mặc cho thuộc hạ đi khắp nơi hoành hành bạo ngược, hung dữ như hùm như beo khiến ai cũng phát sợ. Lại nói chuyện quan tri châu, nghe Trương Lộc truyền đạt vậy, vội đưa tay lên chỉnh lại chiếc mũ trên đầu rồi theo tên người hầu đi ra ngoài. Tới miếu Tam Thánh, vào miếu, hành lễ. Thi lễ xong, chấp tay đứng sang một bên đợi lệnh.

Tri huyện cũng đã tới, đứng ở bên cạnh. Lưu đại nhân ngồi bên bàn. Chỉ thấy ông ta: Trên đầu đội mũ tua rua đỏ. Bởi ông ta là tri huyện tạm thời giữ án quan châu nên trên chóp mũ còn có một túm gù màu vàng. Trên mình mặc một tấm áo may bằng sa bát bảo, ngoài khoác áo bào màu lam cũng bằng sa. Chân vận hài quan mõm vuông, tuổi chỉ độ tam tuần. Mặt đỏ chảnh chịch, mi thưa mắt nhỏ, mũi nhỏ môi mỏng. Lưu đại nhân vừa nhìn diện mạo đã biết ngay viên quan này lòng dạ không trong sạch. Đại nhân đưa mắt nhìn viên tri huyện, nói:

- Quý tri châu nghe ta hỏi đây: Ngài vốn xuất thân khoa giáp hay do mua quan bán tước mà có?

Tri huyện trả lời, nói:

- Tệ chức phải bỏ tiền ra mới có được chức này. Đầu tiên tệ chức mua được chức tri huyện huyện thanh. Tới tháng giêng năm nay được tạm giữ án tri châu.

Đại nhân nghe vậy gật đầu, nói:

- Ngài đã từng tra xét bao nhiêu vụ án rồi?

Tri huyện nói:

- Tệ chức cũng đã xử được vài vụ, hiện giờ hồ sơ vẫn còn lưu giữ trong nha môn.

Đại nhân gật đầu, nói:

- Hay lắm!

Rồi lại hỏi tiếp:

- Để có được chức tri châu Thương Châu, người đã phải bỏ ra bao nhiêu tiền?

Tri huyện nói:

- Tổng cộng một vạn hai ngàn lạng, nộp cho nha môn bố chính. Lưu đại nhân hỏi xong, trầm ngâm một hồi, nghĩ thầm:

- Ngày mai Lưu mỗ sẽ tới nha môn, đích thân kiểm tra lại hồ sơ các vụ án của hắn. Nếu có sai lầm gì, ta quyết không tha!

Lưu đại nhân nghĩ:

- Ngày mai bản quan sẽ đích thân tới nha môn của hắn, tra xét lại hồ sơ các vụ án. Nếu có điều chi khuất tất, bản phủ sẽ lôi ra xử lại làm vậy mới không hổ với lòng ân của Hoàng Thượng ban cho.

Nghĩ xong, lại đưa mắt nhìn quan tri huyện, nói:

- Ngày mai bản đường sẽ tới nha môn của ngài, tra xét lại các hồ sơ vụ án, ngày mai ngài hãy đợi ta tại công đường. Còn giờ thì xin mời quý châu.

Tri huyện ứng tiếng, cáo từ đi ra.

Lúc này trời đã ngả hoàng hôn. Đại nhân lui vào nghỉ, đám thuộc hạ cũng đi nghỉ cả. Chuyện đêm ấy không có gì đáng nói.

Sáng hôm sau, đại nhân trở dậy, rửa mặt, dùng trà xong xuôi dẫn dò đám thuộc hạ không cần đi theo. Một mình đại nhân cười ngửa, dẫn theo một tên tùy tùng nhằm hướng nha môn châu thẳng tiến. Không lâu sau, hai thầy trò đã tới nha môn Thương Châu. Tiến vào cửa, tới trước mái hiên, xuống ngựa. Viên tri huyện tạm giữ chức tri châu bước ra nghênh đón. Thuộc hạ dắt ngựa buộc vào tàu. Lão đại nhân bước lên công đường, ngồi xuống, đưa mắt nhìn viên tri huyện, nói:

- Ngài đi mang các hồ sơ vụ án ra đây, bản quan sẽ ngồi tại công đường này xem lại.

Tri huyện nghe vậy, không dám chậm trễ, xoay mình lệnh cho đám thư lại mang hồ sơ của các vụ án ra, đặt lên công án. Thư lại lui xuống, tri huyện đứng bên hầu. Lưu đại nhân lật hồ sơ các vụ án ra xem.

Lưu đại nhân lần giờ hồ sơ các vụ án ra xem. Thấy trong đó viết các vụ như Lục Lâm cướp của, trộm vặt bắt chó trộm gà lại có cả các vụ như uống rượu say đánh chết người hoặc vì tham của hại người khác, tranh chấp ruộng đất, nhà cửa. Trong đó có cả án gian dân với vợ giết chồng người ta, lại có vụ vì tham sắc đẹp của chị dâu mà hại mạng anh ruột, bại hoại đạo trời. Lại có vụ, vì tranh chấp gia sản, huynh đệ lôi nhau lên công đường kiện cáo. Lại có vụ, hiếp dâm rồi giết trẻ em, theo luật Đại Thanh phải xử tội chết. Mỗi vụ án đều có hồ sơ lưu lại rõ ràng. Đại nhân xem xong, gật đầu, trong bụng nghĩ thầm:

- Viên tri này xét xử nghe ra cũng khá rõ ràng.

Đại nhân xem xong, đưa mắt nhìn viên tri huyện tạm giữ án tri châu, nói:

- Về chuyện kho tàng của quý huyện, ta không cần tra xét, bởi xem ra cũng không có gì đáng kể.

Nói xong, thuận tay rút tập hồ sơ vụ án phía dưới cùng ra, xem qua một hồi. Thì ra đó là vụ tên tử tù Triệu Hỷ, trên công đường đã khai ra kẻ chủ mưu là Lý Quốc Thụy, vốn là một võ cửu sống tại Lý Gia Đồn cách thành Thương Châu ba dặm về phía Bắc. Cha của anh ta từng giữ chức Hồ Bắc Vũ Xương vệ thư bị, đã qua đời. Cử nhân Lý Quốc Thụy không anh trên, em dưới, có một vợ, một thiếp, sinh được một đứa con trai mới lên ba tuổi, trong nhà vô cùng giàu có, ruộng vườn rất nhiều, có tới năm, sáu đứa đầy tớ cả nam lẫn nữ. Bởi bị tên cướp Triệu Hỷ khai ra, tri huyện truyền gọi lên công đường, quyết không nhận tội nên bị giam trong ngục. Vợ, thiếp, con và cả một ả a hoàn trong nhà anh ta đêm ấy bị người khác giết sạch. Vụ này đã được trình lên trên. Sau khi quan huyện khám nghiệm tử thi đã lập văn thư, viết thông báo truy nã hung thủ, sau đó phân chia tài sản trong nhà võ cửu, xung công - Ghép võ cửu vào tội cầm đầu lũ cướp, hiện còn giam trong ngục. Lưu đại nhân xem xong, nghĩ thầm.

Lưu đại nhân xem xong bản án, trong lòng thầm nghĩ:

- Trong vụ án này có điều chi đó không thật. Chắc hẳn phải có nội tình chi đây. Tuy nói rằng anh ta là hậu thân của quan lại, trong nhà không thiếu của cải, tại sao lại đi theo lũ cướp? Chắc hẳn tình tiết của vụ án này là giả.

Nghĩ xong, Lưu đại nhân đưa mắt nhìn viên tri huyện, hỏi:

- Vụ án này quý huyện xử lý ra sao?

Tri huyện nghe hỏi trả lời, nói:

- Đại nhân! Triệu Hỷ khai ra Lý võ cửu, tặc chức truyền gọi anh ta lên nha môn, thẩm vấn mãi vẫn không chịu nhận tội. Sau đó, tặc chức đã viết một bản công văn, cách bỏ chức võ cửu của anh ta. Tặc chức phải dùng hình thẩm vấn anh ta, anh ta mới thực thà khai nhận tội. Tặc chức kết tội anh ta bắt giam vào ngục, ngờ đâu cả nhà anh ta gặp phải ác nhân, trong một đêm giết sạch bốn người cả nam lẫn nữ. Tội ngày hôm sau có tin báo lên nha môn, tặc chức đã sai dán bản truy nã hung thủ, nhưng cho tới nay vẫn chưa có tin tức gì.

Tri huyện đang nói, chợt nghe ngoài cửa có tiếng người hét vang:

- Xin cứu mạng!

Tri huyện nghe vậy, trong lòng hoảng hốt, sắc mặt lập tức xám lại như tro.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Công Kỳ Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 86: Tiền tri huyện tham của đút náy ý giết người

Quý vị đọc giả chắc hẳn cũng rõ, thực đúng là quan lại chẳng có ai vô tư, cũng giống như trong hồ nước nào cũng có cá vậy. Quý vị thử nghĩ xem, đại nhân đang hỏi đúng chỗ hẳn ta lo ngại chợt bên ngoài lại có tiếng kêu oan. Bảo sao hẳn không lo sợ?

Lại nói chuyện Lưu đại nhân đang hỏi viên tri huyện về tình tiết vụ án, chợt nghe thấy bên ngoài nghi môn có tiếng kêu cứu vọng vào. Đại nhân nghe vậy, dạn dò thuộc hạ, nói:

- Dẫn người ấy vào đây!

- Dạ.

Tả hữu ứng tiếng hô vang, vội chạy ra ngoài đón lấy người ấy nói:

- Chớ kêu gào! Chớ kêu gào! Đại nhân cho truyền người vào.

Người ấy nghe vậy vội theo đám công sai tiến vào công đường, quỳ xuống. Lưu đại nhân ngồi trên công đường, đưa mắt nhìn xuống kẻ đang quỳ phía dưới.

Lưu đại nhân ngồi trên cao, quét mắt nhìn xuống đánh giá dung mạo kẻ đang kêu oan dưới công đường, thấy người ấy tuổi ngoài sáu mươi, mặt đầy nếp nhăn. Đầu để trần, không đội mũ, bím tóc dài thả tới sát hông. Trên mình mặc một chiếc áo trắng, chân quần vớ vải, đi giày vải, râu tóc điểm bạc, miệng húng hắng ho, đôi mắt đã đục, ngân ngân lệ. Người ấy quỳ trước công đường, miệng không ngừng kêu oan.

- Oan quá! Cầu xin Thanh thiên đại lão gia mau mau cứu người! Chủ của tiểu nhân là Lý võ cử bị tên cướp khai bừa, lòi vào cuộc. Tri huyện không phân biệt trắng đen, dùng cực hình khảo tra chủ tiểu nhân. Hình phạt tàn khốc không thể không nhận tội. Hiện chủ tiểu nhân đang bị tổng giam trong ngục. Không ngờ ông trời còn giáng đại họa xuống, lũ cướp nửa đêm mò vào nhà, giết sạch bốn mạng cả nam lẫn nữ. Vậy mà tri huyện vẫn không chịu tha người. Hung phạm tới nay vẫn chưa bắt được, tri huyện bỏ mặc chuyện này không ngó tới. Chủ của tiểu nhân thân lâm nạn, tiểu nhân thật chẳng nỡ tâm ngồi nhìn. Nghĩ lại ngày xưa, Mã Nghĩa vì dâng cáo trạng phải lăn qua băng cấm đầy đinh, chủ tớ gặp nhau mừng mừng tủi tủi. Kể hầu thời xưa biết báo ân chủ. Nay tiểu nhân lẽ nào không dám học theo? Tiểu nhân vốn có ý lên tận kinh đô hoặc chí ít cũng phải tới nha môn đốc phủ dâng cáo trạng. May sao hôm nay đại nhân lại tới nơi này thực chẳng khác nào được vén mây nhìn thấy mặt trời. Tiểu nhân dập đầu khấn cầu đại nhân xét xử lại, phân giải rõ ràng vụ án oan này!

Nói xong dập đầu lạy khiến Thanh thiên lão đại nhân cũng phải cảm động. Lưu đại nhân nghe xong khẽ gật đầu, đưa mắt nhìn tên gia đình, thấy sắc mặt lão gia đình lộ rõ vẻ thành khẩn không có vẻ gian trá. Lưu đại nhân nói:

- Người họ tên là gì?

Lão gia đình nói:

- Tiểu nhân họ Lý, tên trung.

Đại nhân gọi:

- Lý Trung!

- Có tiểu nhân xin hầu.

Lưu đại nhân nói:

- Lão chủ nhân của người từng giữ chức Hồ Bắc vũ xương vệ thủ bị. Khi trở về quê, lâm bệnh qua đời. Thiếu chủ nhân của người hiện là võ cử, gia cảnh sung túc, bị kẻ cướp khai là đồng phạm, cũng được chia phần bắt lương. Người có biết ngày thường, chủ nhân người gây thù với tên cướp nào không?

Lão gia đình nói:

- Quen biết còn chẳng có, lấy đâu ra gây thù chuốc oán?

Đại nhân nói:

- Thế thì lạ thực! Chúng tôi giết người có lấy đi đồ đạc gì không?

Lý Trung nói:

- Tiểu nhân có mang theo danh sách những vật đã mất ở đây. Mời đại nhân xem qua.

Nói xong hai tay dâng bản danh sách lên. Tri huyện nhận lấy đặt lên công án. Lưu đại nhân cầm lên xem, thấy trên đó viết: "Nửa đêm ngày mười tám tháng bảy, ác nhân vào nhà giết bốn mạng cả nam lẫn nữ, lấy đi một chiếc đồng hồ trong phòng ngủ, bình ngọc một chiếc, kim đầu diện hai bộ, sáu phong bạc, hai thỏi vàng". Lưu đại nhân đưa mắt nhìn Lý trung, nói:

- Khi lên quan, người có báo vụ này không?

- Có báo. Có báo.

Đại nhân gật đầu, nói:

- Người đã khấn cầu như vậy, bản đường cũng nể tình đem vụ án này ra xét lại, bắt lấy lũ cướp là xong.

Lý Trung khấu đầu lạy tạ, ra về, đợi lệnh gọi. Lưu đại nhân đưa mắt nhìn viên tri huyện, nói:

- Quý huyện ngày mai đợi trên công đường, bản đường sẽ tới đích thân xử lại vụ án này.

- Dạ.

Tri huyện ứng tiếng hô vang.

Kính thưa quý vị độc giả, thực ra lúc này viên tri huyện đang sợ run bần bật, trong lòng nghĩ thầm: "Không ổn, không ổn". Giờ ta tạm gác chuyện tên tri huyện đang sợ hãi qua một bên. Chỉ thấy Lưu đại nhân đứng dậy, rời khỏi công đường, lên ngựa, tên người hầu theo sau. Tri huyện tiễn đại nhân ra khỏi cửa nha môn. Lưu đại nhân xua tay, tri huyện lại trở vào nha môn. Lưu đại nhân lên ngựa về thẳng miếu Tam Thánh. Trần Đại Dũng, Vương Minh, Chu Văn, ba người bước ra đón đại nhân vào miếu: Đại nhân tới phòng khách, ngồi xuống. Trương Lộc dâng trà lên. Đại nhân dùng xong lại bày cơm lên. Lưu đại nhân dùng bữa xong, đưa mắt nhìn Đại Dũng, Vương Minh, Chu Văn, nói:

Lưu đại nhân đưa mắt nhìn ba người nói:

- Ba vị hào hán nghe bản đường nói đây: Hôm nay ta tới nha môn kiểm tra lại hồ sơ các vụ án, thấy trong đó có một vụ rất đáng ngờ. Đó là vụ võ cử nhân làm đầu đảng đám cướp. Võ cử nhân vốn là hậu duệ của quan thủ bị, gia cảnh sung túc, ruộng nương nhiều, trong nhà có tới mấy đứa gia nô. Với gia cảnh ấy lại bị ghép vào tội trộm cướp. Chỉ e trong vụ án này có chuyện oan khiên. Ta đã hỏi chuyện viên tri huyện, chợt thấy gia đình nhà võ cử tới dâng đơn kiện, nói chủ nhân ông ta bị vu oan tống ngục, bị tri huyện dùng cực hình ép cung. Vào ngày mười tám hôm xảy ra vụ ấy, quãng nửa đêm có một bọn cướp xông vào nhà giết chết bốn người cả nam lẫn nữ, lại cướp đi một số đồ quý giá. Hôm sau có người báo vụ này lên tri huyện nhưng huyện chủ vẫn không chịu thả chủ nhân nhà ấy ra. Cho tới nay, hung phạm vẫn chưa bắt được, đã dán thông báo truy lùng nhưng hung thủ vẫn biệt tăm. Theo ý bản phủ, vụ này trước tiên phải hỏi rõ tri huyện võ cử. Sau đó sai người đi bắt hung phạm. Chỉ có vậy mới mong phá nổi vụ án này.

Đại Dũng nghe xong, nói:

- Đúng vậy, ân quan thực sáng suốt. Nhất thiết phải làm như vậy mới có thể kết thúc được vụ án này.

Đại nhân nghe vậy khẽ xua tay. Hào hán lui bước, đi ra ngoài. Tạm gác chuyện trong miếu Tam Thánh lại, giờ ta lại nói chuyện của viên tri huyện.

Lại nói chuyện của viên tri huyện họ Tiền, sau khi đại nhân bỏ đi, hấn vội cho gọi nha dịch Chân Năng lên công đường, quát đuổi hết bọn ngươi hầu ra. Tiền tri huyện đưa mắt nhìn tên sai nha, nói:

- Chân Năng, chuyện của chúng ta không ổn rồi. Tên gù rất là lợi hại, ta phải làm sao đây?

Rồi kể lại cho Chân Năng nghe chuyện đại nhân tra xét lại hồ sơ các vụ án cùng chuyện gia đình Lý Trung dâng cáo trạng cho hấn nghe. Tên nha dịch nghe xong, trong lòng thâm kinh hãi, nói:

- Sao lại có thể như vậy được? Ta cần phải nghĩ cách đối phó mới được. Nếu không, chuyện này đâu phải trò đùa!

Tri huyện nói:

- Kiên quyết không thể để ông ta biết được chuyện của ta và ngươi.

Tên nha dịch nói:

- Nếu để ông ta xử lại vụ của võ cử, ta sao sống nổi?

Hấn ngừng lại, trầm ngâm một hồi, nói tiếp:

- Có cách rồi! Thái gia hãy sai Hoàng Trục làm, thưởng cho hấn mười lượng bạc, bảo hấn nửa đêm tới nhét giẻ vào mồm võ cử cho chết ngạt. Sau đó bầm với Lưu gù là hấn đã chết trong ngục. Vậy là hết chuyện.

Tri huyện nghe vậy, trong lòng vô cùng mừng rỡ, vội nói:

- Chuyện này không thể nhờ cậy vào người khác. Ngươi hãy đi gọi hấn tới đây!

Nha dịch ứng tiếng.

Hấn quay mình bước ra, qua mấy khúc quanh, tới nhà ngục, gõ cửa xin vào. Thấy tên cai ngục Hoàng Trục đang ngồi trước miếu Ngục thần. Cai ngục thấy Chân Năng vào, biết hấn là người luôn ở bên cạnh tri huyện, là tay chân thân tín của huyện thái gia nên không dám vô lễ, vội vàng đứng dậy nói:

- Chân đầu mục, mời ngồi!

Nha dịch nói:

- Thái gia bảo ta tới gọi ông. Mau đi theo ta, có việc gấp. Đại nhân đang đợi.

Hoàng Trục nghe vậy, không dám chậm trễ, quay đầu lại, nói:

- Các anh em trông coi cẩn thận nhé. Ta đi rồi về ngay!

Đám cai ngục nói:

- Cứ để đó bọn tôi coi!...

Nha dịch đi trước, cai dịch bước theo sau.

Chẳng mấy chốc đã tới nha môn lên công đường, gặp quan huyện. Hoàng Trục vội chắp tay vái chào. Tri huyện nói:

- Đứng dậy, Bản huyện hỏi ngươi, ngươi đã hầu hạ bao nhiêu đời huyện lệnh rồi?

- Tiểu nhân đã hầu hạ bốn vị thái gia. Một vị họ Mã, một vị họ Ngô, một vị họ Lưu và một vị họ Trương.

Tiền Tri huyện hỏi:

- Các vị tri huyện tiền nhiệm đối xử với người ra sao?

Cai ngục nói:

- Đều ban ân sâu dày.

Tri huyện nói:

- Hay, người thực biết nói tốt cho người khác. Thế này... Hôm nay bản châu có một chuyện bí mật, không thể để cho người khác biết.

Nói xong, đưa tay xuống dưới bàn, lấy ra một phong bạc, nói:

- Đây có mười lạng bạc, người hãy cầm lấy uống rượu.

Hoàng Trục cầm lấy, quỳ xuống, nói:

- Tiểu nhân chưa hề đóng góp được chút công lao khuyến mãi nào, nay lại được thái gia trọng thưởng.

Tri huyện nói:

- Người hãy đứng dậy?

Hoàng Trục đứng dậy, bỏ phong bạc vào trong mình, bước sang một bên, Tri huyện nói:

- Hôm nay bản châu thưởng cho người chút bạc vì có một việc muốn nhờ người làm giúp. Hoàng đầu mục, khi nào người làm xong, ta sẽ thưởng cho người một đỉnh vàng.

Hoàng Trục nghe vậy, nghĩ thầm:

- Việc gì đây?

Còn đang suy nghĩ, chợt lại nghe Tri huyện nói:

- Có phải trong ngục người quản có một tù nhân là Lý Võ Cừ không?

Hoàng Trục nói:

- Có.

Tri huyện nói:

- Kẻ ấy có thù với ta, tuyệt đối không thể giữ lại. Để hắn sống, rốt cuộc chỉ là mầm họa mà thôi. Không chỉ một mình ta bị thua thiệt, mà ngay cả các người cũng sẽ bị hấn hại. Chỉ bằng hôm nay người hãy tìm cách giết hắn đi. Sáng sớm mai đưa cho ta một bản tường trình bệnh tật. Việc xong, ta sẽ thưởng cho người một đỉnh vàng.

Kính thưa quý vị độc giả, người xưa nói đúng lắm. "Rượu làm người đỏ mặt, của làm người động lòng." Hoàng Trục nghe hứa được thưởng một đỉnh vàng, vội nhận lời. Tri huyện quay đầu lại, nói với Chân Năng:

- Người hãy tiễn hắn đi!

Lại dặn dò, nói:

- Nhớ phải lưu tâm, làm cho nhanh!

Hoàng Trục ứng tiếng, cùng nha dịch Chân Năng rời khỏi nha môn, trở về nhà ngục. Hoàng Trục biết không thể một mình nuốt trọn phong bạc nên bảo Chân Năng rẽ vào một tiệm rượu bên đường, uống một trận. Rượu được một hồi, Hoàng Trục liền móc ra hai lạng, đưa cho tên nha dịch, nói:

- Chân đầu mục, mong anh cầm lấy chỗ này tiêu tạm!

Nha dịch nhận lấy, nhưng nét mặt vẫn tỏ vẻ chưa hài lòng.

Lại thấy Hoàng Trục nói:

- Đợi sau khi tôi làm xong việc, được món kia sẽ lại hậu tạ lão nhân gia.

Nghe vậy, tên nha dịch mới không nói năng gì. Chúng đang còn ngồi nói chuyện với nhau, mặt trời đã xế non Tây. Nha dịch nói:

- Anh hãy đi lo chuyện của anh, ta phải về nhà đây.

Nói xong, trả tiền luôn, hai tên rời khỏi quán.

Lại nói chuyện Hoàng Trục, hần mua một cái cổ dê, lại mua thêm một bầu rượu, mua thêm mười chiếc khăn giấy rồi mới trở về nha môn. Tới ngục, đưa tay lên gõ cửa, cao giọng gọi:

- Mau mở cửa ra cho ta!

Đám lính canh ngục nghe thấy tiếng đầu mục gọi, vội vàng mở cửa, chạy ra ngoài đón.

- Hoàng đầu mục, sao bây giờ mới về?

Hoàng Trục nói:

- Ta uống rượu với người quen.

Nói xong, sải bước tiến vào trong. Đám lính canh ngục vội đóng cửa, vào phòng. Chỉ thấy Hoàng Trục tay cầm cái cổ dê, tay xách bình rượu, bật cười ha hả, nói:

- Lý gia, mau mau tới đây!

Võ cử nghe gọi, vội nói:

- Ngài gọi tôi ra có chuyện gì?

Vừa trả lời vừa bước tới. Chỉ trong chớp mắt đã tới phòng cai ngục. Hoàng Trục thấy vậy, nở nụ cười, nói:

- Lý gia nghe tôi nói đây. Hôm nay tôi đi dạo ngoài kia, gặp phải lão gia đình nhà anh. Chúng tôi nói chuyện với nhau hồi lâu, ông ta dặn tôi, phải trông nom anh cẩn thận. Ông ta còn mua rượu với thịt, nói:

- Nhờ ngài đem vào cùng dùng với chủ nhân tôi.

Võ cử nghe vậy, gật đầu, nói:

- Thực hiếm có người không quên chủ như ông ta.

Hoàng Trục nói:

- Chỗ này không phải là nơi uống rượu, Lý gia hãy cùng tôi vào căn phòng gỗ kia.

Võ cử nghe vậy, vội sải bước đi. Chỉ thấy tiếng xiềng lay xích chân khoa vào nhan kêu leng keng.

Võ cử Lý Quốc Thụy nghe cai ngục nói vào căn phòng gỗ uống rượu, không biết đó là gian kế, vội đi sang. Chỉ thấy tiếng xiềng, xích va vào nhau rộn rã. Không lâu sau đã tới gian phòng gỗ. Vào bên trong, hai người ngồi trên giường. Lại thấy Hoàng Trục cao giọng, nói:

- Người đâu!

Chợt thấy sáu, bảy người xông Vào. Hoàng Trục nói:

- Hôm nay ta muốn cùng Lý gia nói chuyện trong căn phòng gỗ này, không thể trông coi nhà giam. Sáu người anh em hãy để mắt giúp ta.

Lại nói:

- Bình rượu này không đủ cho sáu người anh em uống đâu. Vì vậy ta cũng không mời.

Nói xong, vòng tay ra sau lưng, móc ra hơn ba trăm tiền, nói:

- Các anh em cầm lấy chia nhau, đi mua rượu uống.

Chỉ thấy bọn kia nói:

- Lại tiêu phí tiền của lão gia rồi.

Nói xong bỏ ra ngoài.

Lại nói chuyện Hoàng Trục cắt thịt ra, rót rượu ra chén. Hai người vừa uống vừa ăn.

Hoàng Trục nâng chén mời rượu, Lý võ cử vội vàng nhận lấy. Chỉ nghe Hoàng Trục tặc lưỡi một tiếng, nói:

- Rượu hôm nay tôi mua không được ngon lắm, xin chớ phiền trách.

Võ cử vội nói:

- Đa tạ. Tôi xin đội ơn ngài hậu đãi!

Hoàng Trục cũng cầm một chén lên. Hai người chạm chén.

Hoàng Trục nói:

- Lý gia vô cớ bị tội oan, đến nỗi rơi vào vòng lao lý.

Cử nhân nói:

- Đây là số trời đã định, bắt tôi kiếp này chịu cảnh lao tù.

Hai người đang nói chuyện với nhau, chợt nghe trong ngục có tiếng chuông reo vang. Hoàng Trục lại tiếp rượu, trong lòng trầm nghĩ:

- Để cho hần say, hành sự dễ hơn.

Võ cử lại tưởng cai ngục có ý tốt, uống liền một hơi mấy chén liền. Uống được mười mấy chén, Hoàng Trục mới uống ba chén. Hần lại là người giỏi khôi chuyện, một lòng muốn đợi tới canh ba. Chợt thấy bên ngoài vọng vào hai tiếng trống canh. Tên cai ngục một lòng muốn hại võ cử không thể đợi thêm được nữa.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Công Kỳ Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 87: Vì vạ lạng bạc giết người bịt miệng

Hoàng Trục muốn chúc cho võ cử say rượu, đợi tới canh ba cho tiện ra tay. Vì muốn lấy mạng võ cử nên liên tục nâng cốc. Võ cử lại nghĩ đó là ý tốt của cai ngục nên hề nâng chén lên là uống cạn. Lúc này, võ cử đã khá say, chợt nghe trống canh bên ngoài điểm hai tiếng. Hoàng Trục nói:

- Rượu trong bình cũng không còn nhiều nữa. Hai ta uống nốt rồi còn đi ngủ.

Cử nhân nói:

- Đại ca, tôi uống đủ rồi, không thể uống thêm nữa.

Hoàng Trục nói:

- Đâu còn nhiều, chúng ta uống cố cho hết!

Nói xong, nghiêng bầu rót rượu, trao chén cho võ cử. Võ cử chẳng dưng, đành phải nhận lấy chén, uống cạn. Tuy cũng đưa chén lên miệng nhưng Hoàng Trục chỉ nhấp môi lấy lệ. Chỉ một lúc sau, võ cử đã bị hần chúc cho say nghiêng ngả, thân hình lảo đảo, miệng nói:

- Uống đủ rồi!

Hoàng Trục đưa mắt qua nhìn, thấy quả thực đã say lắm, trong lòng trầm nghĩ:

- Để ta đi lấy đồ giải quyết hần!

Nói xong, gạt hết chén, bát, bình rượu sang một bên, đứng dậy, đi ra ngoài. Khi vào mang theo một bao cát, khăn lau cùng một bát nước lạnh, chuẩn bị đầu vào đây, chỉ đợi tới canh ba là ra tay. Hần ngồi xuồng đầu giường, hỏi:

- Lý gia có muốn hút thuốc không?

Võ cử hai mắt nhắm nghiền, nói:

- Tôi không hút, chúng ta uống tiếp nhé!

Nói chưa dứt lời, đã thấy bên ngoài trống canh điểm ba tiếng. Cai ngục thấy vậy, nghĩ thầm:

- Đã tới giờ rồi!

Hắn bèn nở nụ cười, đưa mắt nhìn cử nhân.

Hoàng Trục giả dò, nói:

- Tôi có lời này muốn nói với Lý gia: Nơi này sạch sẽ lại yên tĩnh, tôi đề Lý gia ở lại đây để ngài có được một đêm yên bình, êm ả nhé. Nhưng không thể không đeo hình cụ lên. Chỉ sợ có người vào kiểm tra e không tiện.

Võ cử nghe vậy vội gật đầu, nói:

- Ngài cứ việc làm theo phép công. Tại hạ sao dám oán thán chi. Đó là quy luật, phải tuân theo thôi!

Hoàng Trục gật đầu, nói:

- Đúng vậy. Lý gia hiểu cho là tốt lắm!

Nói xong với tay lấy gông xiềng, đặt lên mình võ cử. Võ cử nằm trên giường, Hoàng Trục đeo gông xiềng lên mình võ cử. Tròng một sợi dây xích qua cổ võ cử, cột chặt xuống giường. Dưới chân võ cử cũng bị hắn xích chặt. Võ cử muốn cử động, quả là chuyện vô cùng khó khăn. Mọi chuyện đã xong xuôi, hắn khêu đèn sáng lên, đưa mắt nhìn võ cử, nói: Võ cử xin hãy nghe tôi nói: Tôi đây chỉ là vì người khác nên phải làm chuyện ám muội. Đêm nay mời ngài uống rượu là để tiễn ngài lên đường đó.

Cử nhân nghe vậy, nói:

- Cai ngục đại ca, đưa tôi đi đâu vậy?

Hoàng Trục nghe vậy, nói:

- Võ cử nghe ta nói đây: Hôm nay ta đang ngồi trong ngục, Chân quan truyền gọi ta tới nha môn. Ta cũng không biết ông ấy gọi đi có chuyện gì? Vợ tôi công đường. Tri châu thưởng cho ta mười lạng bạc, nói với ta rằng: "Bản quan có thù với võ cử, nay gọi ngươi tới, muốn nhờ ngươi đêm nay giết hắn đi." Lại bảo ta dùng khăn bịt lên mặt võ cử, sau đó dùng một cái bao cát đè lên ngực, hại chết ngươi trong ngục. Ngày mai làm tờ bệnh trạng đưa cho ông ta. Theo ý tôi, làm vậy ngài cũng đỡ phải chịu khổ trong ngục, được đi đâu thai sớm. Ngài có chết cũng chớ nên oán trách tôi. Bởi tôi cũng vì lệnh trên khó cãi mà thôi.

Võ cử nghe cai ngục nói vậy, bất giác sợ hãi rùng mình, tỉnh cả rượu. Sắc mặt lập tức vàng như nghệ, hai mắt sáng như hai ngọn đèn. Muốn vùng dậy, nhưng khắp mình đã bị khóa chặt, dậy sao nổi? Võ cử còn đang cuống quýt, chợt lại thấy cai ngục xoay mình, với tay lấy bát nước lạnh một tay cầm chiếc khăn, tiến tới bên giường, sắc diện hầm hầm, đứng bên đầu giường, nói:

- Ngươi khỏi cần vùng vẫy. Không dậy được đâu! Theo ý ta, ngươi nên ngoan ngoãn thụ hình cho xong?

Võ cử nghe vậy, nói:

- Theo như ngươi nói thì ta chết chắc rồi ư? Tôi có chuyện này muốn cầu xin. Hãy cho phép tôi sống thêm một canh giờ nữa để nhớ về cô hương, gia đình. Được vậy, tôi có chết cũng nhắm mắt.

Hoàng Trục gật đầu, nói:

- Ta thương tình ngươi bị chết oan nên cũng rộng lòng cho phép ngươi sống thêm chút nữa. Tới khi nào trống điểm canh tư nổi lên, đó sẽ là lúc ngươi phải lên đường?

Nói xong, ngồi xuống bên giường.

Lại nói chuyện võ cử trong lòng ngồn ngộn trăm mối, bất giác kêu thầm:

- Lý Quốc Thụy ơi Lý Quốc Thụy? Trời định kiếp này ngươi mang nạn, lại bị tham quan hại chết. Hắn dùng tiền bạc bắt ngươi phải chết, nay bị trói trên giường, muốn động đậy cũng không thể được. Không lâu nữa ngươi sẽ phải mất mạng rồi!

Quý vị thử nghĩ xem, lúc ấy anh ta có sợ hãi hay không? Võ cử lúc ấy lòng nóng như có lửa đốt, ruột gan như có dao cắt bên trong. Lại nghĩ tới chuyện trong nhà, bốn người cả trai lẫn gái mất mạng một cách oan uổng! Cũng không biết do kẻ nào ra tay tàn độc. Gia đình Lý Trung có biết rằng ta sắp phải xuống suối vàng hay không? Không biết nhà họ Lý đã gây nên tội nghiệp gì, để bây giờ con cháu phải chịu họa này? Mối oan cừu này bao giờ mới báo nổi? Theo ta thấy, mối thù này không thể báo nổi rồi. Có hận chi hận tham quan lòng dạ quá hiểm độc một lòng muốn lấy mạng của ta. Họ Lý ta có thù gì với người mà ngươi nở tâm hạ độc thủ như vậy? Chẳng qua chỉ là ngươi hạch sách đòi một vạn lạng bạc, ta không cho, ngươi trở mặt thù. Dận kẻ cướp lời kéo Lý Quốc Thụy ta vào cuộc, lại rắp tâm hại mạng của ta. Lý mỗ dù có chết cũng quyết không tha, quyết bắt ngươi lôi xuống âm cung, tới điện Diêm La cãi nhau một trận xem ai phải ai quấy? Nghĩ tới đây, bất giác hét lớn:

- Trời hại ta rồi. Mệnh ta tới đây là hết!

Kính thưa quý vị độc giả. Khi con người đã đến hồi tuyệt vọng, thực chẳng khác gì người nhà đều đứng cả trước mặt vậy, bảo sao người ta chẳng cảm thán!

Võ cử lo sợ đến nỗi toát mồ hôi lạnh cùng mình. Trước mặt chợt hiện ra cảnh cả nhà lớn nhỏ quây quần trong phòng. Cử nhân cảm thấy lòng đau như dao cắt, như có lửa đốt bên trong. Chàng dòng tai nghe ngóng, chỉ sợ bên ngoài vang lên tiếng trống điểm canh tư. Chỉ cần tiếng trống điểm canh tư vang lên, tính mệnh của chàng sẽ vĩnh viễn ra đi. Hai mắt võ cử tròn tròn, nhìn chăm chăm vào ngọn đèn trước mặt. Cử nhân vô cùng sợ hãi, chợt nghe thấy tiếng trống điểm canh tư vang lên. Quốc Thụy thấy vậy hồn vía lên mây, nghĩ thầm:

- Mạng ta tới đây là hết rồi!

Còn đang lăm bắm nói một mình, chợt thấy cai ngục đứng dậy, nói:

- Lý đại gia, không cần phải nghĩ nữa. Tới giờ rồi!

Nói xong, cúi xuống, nhấc bao cát lên, đặt xuống giường, xoay mình, nhảy lên giường, ngồi lên bụng cử nhân như người cưỡi ngựa. Võ cử thấy vậy, hồn bay phách lạc! Miệng vội nói:

- Cai ngục gia gia, xin cho tôi được nói đôi lời.

Cai ngục nói:

- Nói cũng vô ích. Ngươi đúng là chết đến nơi còn đòi hắt hơi. Chỉ bằng hãy ngậm miệng lại, tích lũy chút khí lực!

Võ cử nói:

- Cai ngục gia gia. Chẳng qua chỉ vì mười lạng bạc mà ông nỡ hạ độc thủ với tôi sao? Nếu ông chịu tha cho tôi, sau khi vụ kiện cáo này kết thúc, ra khỏi ngục, tôi sẽ đền ơn ông gấp đôi.

- Nếu có nửa lời sai quấy, tôi sẽ bị trời tru đất diệt!

Hoàng Trục nói:

- Ngươi thực hồ đồ! Khi này ta đã nói rồi, chuyện này không liên can gì đến ta, mà là ngươi với tri châu đại lão gia có thù với nhau, ông ta sai ta hại mạng ngươi. Nếu ta cứu ngươi, ai cứu ta đây. Hơn nữa, ngươi nói ngươi có tiền, nhưng ai dám nhận của đút của nhà ngươi? Chớ có lời thôi! Nếu có bạc, lúc trước sao không chịu đưa ra, để đến nỗi bây giờ rơi vào cảnh này!

- Cai ngục gia gia, tôi cầu xin ngài chuyển lời tới tri châu lão thái gia, nói tôi xin nguyện dùng bạc chuộc mệnh. Cần bao nhiêu tôi xin nộp đủ bấy nhiêu, quyết không dám thiếu một ly, một lai. Thế nào?

Hoàng Trục nói:

- Lúc này muộn mất rồi! Ngày rằm tháng Giêng là ngày gặp môn thần, tới nay đã qua nửa tháng rồi! Ta nói thực cho ngươi biết: Không phải vô duyên vô cớ tri châu lão thái gia lại sai ta hại ngươi đâu. Mà bởi có tân quan đại nhân tới. Ông ấy họ Lưu, phụng chỉ đi thị sát sông ngòi ngang qua đây, hiện đang ở trong miếu Tam Thánh. Vị Lưu đại nhân này thích nhúng mũi vào chuyện thiên hạ. Nay Hoàng Đế Càn Long hạ chỉ: "Đọc đường thị sát các quan châu, huyện, phủ, tra xét rõ ràng rồi báo lên bẩm biết". Do đó, suốt ngày đêm ông ta ở trong nhà môn tra xét kho khố, án tử. Hôm qua ông ta lật tới vụ án của ngươi, hỏi rõ mọi chuyện. Tri châu đang trả lời, chợt thấy Lý Trung vào dâng cáo trạng, kể chuyện bốn người nhà ngươi bị giết, cầu xin ông ta cứu ngươi. Lưu đại nhân nhận cho, nhưng do trời tối nên hẹn đi tới sáng hôm sau sẽ đích thân xử lại vụ án này. Vì tri châu sợ ngươi khai ra chuyện ông ta hạch sách tiền bạc nên lệnh cho ta hại chết ngươi rồi làm một tờ bệnh trạng đưa cho ông ta, nói ngươi ở trong ngục lâm bệnh mà chết. Lưu đại nhân có xử lại, không người đối chất, lo gì lộ chuyện. Ngươi thử nghĩ xem, liệu có thể để cho ngươi sống được không?

Lý võ cử nghe vậy, nói:

- Ta chết chắc rồi. Đáng thương thay!

Rồi nhắm mắt lại. Cai ngục phun nước lạnh vào mặt võ cử khiến anh ta sặc sụa. Biết không thể nào thoát khỏi cái chết, đành phải nhắm mắt nằm chờ. Cai ngục lại với tay lấy tấm khăn phủ lên mặt võ cử, lại tưới nước lên, lại phủ khăn, lại tưới nước. Hết lớp này tới lớp khác, đến khi võ cử không thể hít thở được nữa, hắt mồi ra tay. Lúc này, sắc mặt võ cử đã trở nên tím ngắt, muốn giãy giụa cũng không thể được, chỉ còn biết co chân nện xuống giường âm ầm, đình tai nhức óc. Hoàng Trục thấy vậy, vội dùng một sợi dây trói chặt chân võ cử xuống giường.

Lại nói chuyện võ cử bị Cai ngục cưỡi lên bụng, trên mặt bị phủ nhiều lớp khăn ướt, không thể hít thở được, sắc mặt lập tức xám ngắt lại. Bởi lớp khăn phủ trên mặt bằng giấy ướt nên võ cử dùng lưỡi chọc thủng được ba lỗ to bằng miệng chén uống rượu. Tới lúc này, chàng mới có thể thở được. Hoàng Trục thấy vậy nói:

- Có sức khỏe lắm! Đúng là người luyện võ, nếu không thì chết chắc rồi! Để xem, ngươi thổi thùng giấy thì có cứu được mạng hay không?

Nói xong, nhấc bao cát lên nói:

- Lý gia, không cần thôi nữa. Đã vậy, liệu ta còn để cho người thôi hay sao?

Nói xong xách bao cát lên. Chợt nghe võ cừ kêu vang:

- Hoàng gia hãy cứu ta, ta tất hậu tạ, quyết không dám quên.

Nhưng Cai ngục đâu chịu nghe, lập tức ra tay.

Cai ngục đặt ngay bao cát đang cầm trên tay xuống mặt võ cừ trong bụng nghĩ thầm:

- Người muốn thờ, tuyệt đối không thể!

Hắn lại lấy tay đè xuống khiến võ cừ không thể thở nổi, ngực gồ lên cao ba, bốn thốn, sắc mặt từ tím sẫm chuyển sang trắng xanh, tái mét. Cai ngục sợ võ cừ chưa chết hẳn nên càng cố sức ấn thật mạnh. Hôn nửa canh giờ sau, thấy võ cừ đã nằm im, Cai ngục mới gạt đầu, nói:

- Người không thể sống nổi nữa. Kiếp này số người phải vậy, đêm nay chết đi, chớ oán trách ta.

Hắn bỏ xuống giường, chợt kêu lên:

- Ôi cha, không hay rồi.

Trước mắt hiện ra một chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Công Kỳ Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 88: Lưu khâm sai nửa đêm mơ điềm lạ

Cai ngục đứng nhìn một hồi, thấy võ cừ lúc đầu còn giãy giụa, sau nằm im lìm, không thấy động cựa chi hết, lại thấy ngực võ cừ nổi phồng lên tới một, hai thốn. Hoàng Trục nói:

- Chắc xong rồi!

Phàm là những kẻ bị hại trong ngục đều bị hại bằng cách này. Sau khi chết hẳn, ác nhân phải bỏ túi cát ra khỏi mặt nạn nhân ngay. Bởi nếu để lâu, khi khám nghiệm tử thi sẽ bị phát hiện ra ngay. Do đó, Hoàng Trục vội nhấc túi cát ra khỏi mặt võ cừ đặt xuống giường. Lại đưa mắt nhìn, thấy võ cừ đã đoạn khí, mạng vong. Cai ngục thấy vậy, đứng dậy nhảy xuống khỏi giường. Chợt thấy trước mắt có một quang hồng chói lòa. Cai ngục lập tức hồn bất phụ thể, lăn ra bất tỉnh.

Kính thưa quý vị độc giả. Vốn là võ cừ Lý Quốc Thụy nay thân mắc nạn lớn, nhưng anh ta phúc dày, mạng lớn, lẽ nào lại chết sớm như vậy! Sau này, anh ta còn làm tới chức Thiên Tổng, quan tước lên tới Tổng trấn trấn Sở Hùng, tỉnh Vân Nam. Tới năm Càn Long thứ năm mươi hai mới qua đời vì bệnh tật. Nếu quý vị không tin, xin hãy xem lại cuốn "Võ Tán Thân" sẽ rõ. Hôn nửa, cuốn sách này không giống với cô thư. Mặc kệ người ta muốn nói gì thì nói, bởi chẳng lẽ người xưa còn sống tới tận bây giờ để đối chất hay sao? Cuốn sách này toàn ghi lại những chuyện có thực. Ai làm quan, có chuyện gì xảy ra, Lưu đại nhân xét xử những vụ gì, tất cả đều được ghi lại y nguyên. Về vụ án này, trong sách ghi lại có tới bảy phần là thật, ngu hạ thêm thắt vào đó ba phần hư cấu cho chuyện thêm sinh động mà thôi. Nếu không, chuyện sẽ khô khan, không còn gì là chuyện nữa.

Lại nói chuyện võ cừ bị Cai ngục dùng bao cát đè ngắt đi, tay chân, mặt mũi chuyển sang màu tím ngắt, ngực gồ, cao lên hơn một thốn trông như người đã chết, nhưng thực tế vẫn chưa tắt thở. Lúc này, bao cát được nhấc xuống, khí tắc tự nhiên được đả thông. Chẳng đã hoàn dương nhưng ngắt đi bất tỉnh nhân sự.

Tạm gác chuyện võ cừ sống lại và chuyện Cai ngục Hoàng Trục ngắt xiêu nằm lăn trên mặt đất sang một bên. Giờ ta lại nói tới chuyện Lưu đại nhân đang ở trong miếu Tam Thánh. Từ sau khi kiểm tra lại hồ sơ các vụ án và tiếp nhận cáo trạng của Lý Trung trong châu nha, trở về miếu, đại nhân dùng cơm xong, gọi tên người hầu tới, nói:

- Hãy báo với tên nha dịch do tri châu sai tới, về nói với tri huyện tạm giữ án Thương Châu rằng ngày mai hãy đợi trên công đường, đại nhân sẽ tới nha môn đích thân xử vụ án của Lý Trung.

Công sai trở về nha môn, truyền đạt lại lệnh của đại nhân. Chuyện không có gì đáng kể. Đại nhân ngồi dưới ngọn đèn dầu xem lại cáo trạng của Lý Trung, thấy trong đó vạch rõ tội của tri huyện đòi ăn của đút, lại không biết tại sao tên cướp lỏi cả võ cừ vào cuộc. Đại nhân xem đơn một hồi, thấy trống đã điểm canh hai. Đại nhân nói:

- Ngày mai bản đường tới nha môn, cần phải như vậy mới có thể làm rõ mọi chuyện.

Nói xong, đại nhân cất lá đơn kiện đi, dặn dò người hầu trái chân đi ngủ.

Đại nhân dặn dò trái chân gối, Trương Lộc vội vã làm theo, chỉ trong chớp mắt đã làm xong. Đại nhân vội đứng dậy, cởi áo, thay đồ, lên giường nằm xuống. Tên người hầu vội vàng tắt đèn. Lại nói chuyện thanh quan Lưu đại nhân suốt ngày mệt, vừa nhắm mắt lại đã rơi vào giấc mộng. Đại nhân mơ thấy mình đang ngồi trên công đường. Chợt thấy từ bên ngoài có một người tiến vào, tay cầm cây gậy chống cao quá đầu, miệng cười ha hả. Chỉ thấy ông ta trên mình mặc đạo bào màu vàng, chân giẫm vân hài, râu tóc bạc trắng, tuổi tác đã cao, lưng thắt một dải lụa màu vàng. Nhìn kỹ lại thấy ông ta tuổi độ ngoài thất tuần, miệng nói:

- Đại nhân, xin hãy nghe tôi nói. Mời ngài nhìn theo phía tay tôi chỉ. Phía dưới thêm có một vật kia kia.

Trong giấc mộng, Lưu đại nhân nghe vậy vội đưa mắt nhìn theo hướng ông lão chỉ. Vừa nhìn sang, Lưu đại nhân đã giật bắn người, tim đập, chân run cầm cập. Thì ra đó là một con hổ đen cực lớn, bị trói cả bốn chân, vút nằm trên mặt đất. Bên cạnh đó có một người cầm đao đang đâm. Con hổ sợ hãi, mắt long lánh sáng như đèn. Đại nhân thấy vậy đưa mắt nhìn ông lão, nói:

- Con hổ này bị ai bắt vậy. Giết nó đi cũng là lẽ thường tình.

Ông lão nghe vậy vội vàng xua tay, nói:

- Đại nhân à, ngài không biết đấy thôi. Con hổ này không hề hại người. Sau này nó còn lập công cho triều đình nữa đấy! Nay nó đang bị oan, gặp nạn, không lâu nữa sẽ phải mất mạng. Người ấy hiện đang ở trong ngục, mình công không cứu e hỏng hết mọi chuyện! Ngài có muốn biết họ của người ấy không? Chữ Quý không có dấu phẩy chính là họ của anh ta.

Nói xong đưa tay ra chỉ, đại nhân chợt thấy một con gió lớn thổi lên, trong lòng vô cùng kinh sợ, giật mình tỉnh mộng.

Lưu đại nhân giật mình tỉnh giấc, sợ đến nỗi toát mồ hôi lạnh cùng mình, miệng nói:

- Kỳ lạ thực! Kỳ lạ thực!

Lại nghe bên ngoài tiếng báo canh ba. Đại nhân nói:

- Trương Lộc, tỉnh giấc chưa?

Tên người hầu nói:

- Tiểu nhân đã tỉnh giấc rồi.

Đại nhân nói:

- Mau dậy đi!

Tên người hầu ứng tiếng, lồm cồm bò dậy mặc quần áo, thắp đèn lên. Đại nhân cũng đã mặc quần áo xong, nói:

- Trương Lộc, người hãy mau gọi ba người bọn Trần đại thúc, Chu đại thúc, Vương đại thúc tới đây!

- Dạ.

Tên người hầu xoay mình bước ra.

Chỉ một lúc sau, bọn họ đã có mặt trong phòng. Đại nhân nói:

- Ta gọi ba người tới đây vì có một việc. Khi nãy bản đường nằm mơ, mơ thấy một ông lão tuổi độ ngoài thất tuần, mình mặc áo vàng, chân đi vân hài, tay cầm quạt trượng, râu tóc bạc phơ, bộ dạng như một lão đạo sĩ. Ông ta chỉ cho thấy bên dưới đại sảnh có một con hổ đen rất lớn bị trói bốn chân, cạnh đó có một người cầm đao đâm. Bản đường nói: "Hổ tất hại người, giết đi là hợp lý". Ông ta lại nói: "Con hổ này hiện đang bị oan khuất, bị giam trong nhà ngục rồi bảo ta đi cứu, sau này tất nó sẽ lập công cho triều đình, lại nói với ta: "Họ của người ấy là chữ Quý bỏ đi dấu phẩy" Ta nghĩ tới chữ Quý trong câu "Mạnh trọng quý thu" bỏ đi dấu phẩy bên trên chẳng phải là chữ Lý của họ Lý hay sao?

Ba người nói:

- Đúng vậy!

Chợt đại nhân bật kêu lên:

- Ái chà Đúng rồi. Suýt chút nữa thì ta làm lỡ chuyện. Chẳng phải hiện giờ Lý võ cử đang bị giam trong ngục sao? Anh ta bị tên cướp lòi vào cuộc, sáng nay có gia đình nhà anh ta là Lý trung vào dâng cáo trạng. Bản đường đã nhận, hẹn sáng mai thăng đường xét xử. Giờ ta mới nghĩ ra. Chắc hẳn anh ta bị tri huyện hãm hại, nay hấn sợ hãi nên giết người diệt khẩu. Chắc chắn là vậy! Sao giờ ta không dẫn theo Chu, Vương, hai người tới nhà lao giám sát? Nếu có chuyện gì xảy ra, ta sẽ lập tức thăng đường xét xử.

Đại nhân nói xong lại quay sang nói với Trần Đại Dũng:

- Sáng sớm mai, người hãy lên đi điều tra, tìm cho được hung thủ đã giết hại bốn người nhà Lý vô cớ. Việc này khác hẳn với những việc trước kia bởi không có manh mối. Nếu sai nha dịch bỏ khoái trong vùng đi làm việc này, chắc chúng sẽ chẳng làm nên cơm cháo gì. Bản đường hẹn cho người trong vòng ba ngày phải làm xong.

Trần Đại Dũng ngoài miệng nhận lời nhưng trong lòng thầm nghĩ:

- Gấp chết đi được!

Lại thấy đại nhân dặn dò chuẩn bị đèn. Vương Minh ứng tiếng đi ra dắt ngựa, bốn tên nha dịch vội thấp đèn lồng lên. Lúc này trống đã điểm canh tư, Lưu đại nhân rời khỏi miếu, lên ngựa. Chu Văn, Vương Minh và hai tên sai nha xách đèn lồng đi theo. Lên tới đường cái, rẽ về hướng Tây, nhắm hướng nha môn Thương Châu thẳng tiến. Vượt đường ngang ngõ tắt, chỉ trong chớp mắt đã tới bên ngoài nha môn. Hai gã công sai tiến lên gõ cửa, khiến đám nha dịch ở bên trong giật mình tỉnh giấc. Nghe báo Lưu đại nhân muốn tới giám sát nhà ngục, chúng vội vàng mở cổng lớn, đánh thức những tên khác dậy, châm đèn lồng lên. Đại nhân xuống ngựa, công sai vào trong gọi tri huyện dậy. Tham quan nghe báo đại nhân nửa đêm tới kiểm tra ngục, hấn vô cùng sợ hãi, hồn vía lên mây. Tham quan nghe báo, trong lòng vô cùng lo sợ, vội vã mặc quần áo, đội mũ, lên công đường, chấp tay vái chào đại nhân. Đại nhân dặn dò, nói:

- Hãy dẫn đường.

Đại nhân với tri huyện đi trước. Chu Văn, Vương Minh theo sau. Hai tên sai nha cầm đèn soi đường. Chỉ trong phút chốc cửa nhà ngục đã hiện ra trước mắt. Đúng lúc ấy, trống điểm canh tư vang lên. Hai tên công sai gõ cửa, Cai ngục vội vàng tiến ra đón. Nhìn thấy đại nhân và tri châu tới, hấn không biết họ tới vì chuyện gì, đành phải đứng sang một bên. Đại nhân tiến vào trong ngục. Qua một khúc ngoặt đã tới miếu Ngục Thần, chợt thấy phía gian phòng gỗ vẫn sáng đèn, chợt lại nghe tiếng người vọng ra:

- Xin Cai ngục gia chớ hạ độc thủ!

Lưu đại nhân thấy vậy vội tiến lên, đi thẳng vào căn phòng gỗ.

Bên cạnh miếu Ngục Thần có một căn phòng gỗ. Đại nhân thấy bên trong vẫn sáng đèn, lại nghe có tiếng người vọng ra:

- Cai ngục gia chớ hại người!

Đại nhân biết trong đó có chuyện, vội sai bước, tiến thẳng vào trong. Vừa qua khỏi cửa, chợt thấy một người trợn mắt, há mồm, nằm lăn quay trên mặt đất. Trên giường có một người nằm ngửa, miệng rên hừ hừ. Đại nhân vào trong phòng, tri huyện tuy sợ hãi nhưng vẫn phải bước theo. Vào tới trong phòng, đứng sang một bên, sợ đến ngầy người. Hai vị công sai họ Chu, họ Vương đứng sau hầu hạ. Đại nhân thấy người nằm trên giường chân tay đều bị trói chặt, từ đầu tới chân bị trói cứng vào giường bởi ba sợi dây, bên cạnh còn đặt một bao cát, một cái bát. Trên mặt người ấy vẫn còn phủ giấy lau chỉ hờ hững nơi nơi. Đại nhân thấy vậy, trong lòng đã rõ, vội đưa mắt nhìn Vương Minh, nói:

- Mau cởi trói cho người này!

Hào hán ứng tiếng, vội tới cởi trói, lại đỡ anh ta ngồi dậy.

Đại nhân nói:

- Chu Văn, mau lấy nước lạnh cứu tỉnh người đang nằm dưới đất kia. Đợi khi hấn tỉnh lại, hãy dẫn lên công đường.

Lưu đại nhân nói xong, xoay mình đi ra, lại dặn Vương Minh, nói:

- Hãy cùng Tri huyện lên công đường!

Wương Minh ứng tiếng.

Đại nhân xoay mình, đi ra ngoài. Hai tên công sai vẫn đi trước soi đường. Ra khỏi ngục, sai bước nhắm hướng công đường thẳng tiến. Vương Minh theo sát Tiền tri huyện. Tham quan đành phải theo tới công đường. Đại nhân dẫn đầu, đi thẳng vào trong, đưa mắt nhìn Tri huyện, nói:

- Người ấy phạm tội gì? Tại sao đã bắt vào đó thụ hình còn tiếp tục gia hình? Còn người kia, tại sao lại ngã lăn ra đất, bất tỉnh nhân sự? Tại sao trên giường lại có bát nước? Tại sao lại dùng khăn giấy phủ lên mặt phạm nhân? Theo ta nghĩ, trong chiếc túi kia chắc chẳng đựng gì khác ngoài cát, dùng để dè lên mặt tội nhân. Người phải mau khai ra cho rõ, nếu có nửa lời sai quấy, chớ trách ta sao chẳng dung tình!

Tri huyện nghe đại nhân nói vậy, sợ run cầm cập, miệng kêu liên mấy tiếng "đại nhân" nói:

- Chắc hẳn là do Cai ngục làm điều sai quấy hại người. Tệ chức thực sự không hề hay biết.

Tham quan miệng nói vậy nhưng trong lòng lại nghĩ: Cầu cho Cai ngục chết hẳn đi. Không có người làm chứng, ta còn có thể cãi được. Ta có thể đổ tất mọi tội lên đầu Cai ngục.

Lúc này, trong đầu tham quan chẳng nghĩ gì khác ngoài chuyện cầu cho Cai ngục chết đi. Không còn bằng chứng, hấn có thể đổ hết tội lên đầu kẻ khác. Đại nhân nghe hấn nói xong, liền nói:

- Cũng được. Để một lúc nữa bản đường mới hỏi tới ngươi. Ngươi chớ sợ bị đồ oan. Đợi thêm lúc nữa giải hấn lên công đường, bản đường đích thân thăm vấn, mọi chuyện sẽ rõ ràng ngay thôi.

Lưu đại nhân là người làm việc gì cũng hết sức cẩn thận. Khi này ông ta sai Vương Minh đi kiểm tri huyện vì sợ xảy ra chuyện lại bảo Vương Minh ở lại ngục đợi tên Cai ngục tỉnh lại, áp giải hấn lên công đường vì sợ hấn làm ầu trong đó.

Lại nói chuyện Tiền tri huyện trong bụng nohĩ thăm:

- Cầu trời phật linh thiêng giúp cho giám ngục chết đi. Hết người đối chất. Lại cầu cho võ cử bị cầm không thể nói lên lời. Nếu được vậy, suốt đời này đệ tử nguyện xin ăn chay, tu sửa cầu đường, xây chùa đúc tượng. Nếu có điều chi giả dối sẽ bị trời đánh, thánh đấm!

Thực buồn cười. Tham quan thăm khấn trời phật bảo hộ cho hấn:

- Phù hộ cho đệ tử bình an vô sự, đệ tử nguyện sẽ trùng tu chùa miếu, đúc tượng mạ vàng!

Tạm gác chuyện tham quan miên man nghĩ ngợi sang một bên. Lúc này, gà đã gáy vang báo hiệu canh năm tới. Đại nhân đang ngồi đợi trên công đường, chợt thấy một tên ngục tốt tiến vào công đường, quỳ xuống, miệng hô "đại nhân", nói:

- Bẩm đại nhân, Cai ngục Hoàng Trục đã tỉnh lại.

Đại nhân nghe vậy, trong lòng vô cùng hoan hỷ. Còn tri huyện lại sợ đến vãi cứt ra quần! Lưu đại nhân vọng xuống, gọi Chu Văn, nói:

- Mau dẫn hấn lên công đường!

Tên ngục tốt nghe lệnh, vội đi ra ngoài, về tới trước ngục, cao giọng nói:

- Anh em nghe đây. Bẩm thượng sai Chu Văn, đại nhân có lệnh, dẫn võ cử và Hoàng trục lên công đường!

Đám ngục tốt nghe vậy, vội vàng thi hành. Cứ hai đứa dìu một người đi ra. Hảo hán Chu Văn dẫn đầu, bốn tên ngục tốt đỡ hai người theo sau. Chỉ trong chớp mắt đã ra khỏi cửa ngục. Đám người lên tới công đường, tri huyện vừa nhìn thấy đã hồn bay phách lạc. Đại nhân lập tức quay sang thăm vấn tri huyện. Thực là một cuộc thăm vấn hiếm có trên đời.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Công Kỳ Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89: Lòng dạ đen tối, tham quan hại võ cử

Lưu đại nhân thấy võ cử và Cai ngục đã toàn mạng lên tới công đường, đang định thăm vấn, chợt nghe phía Tây Bắc vang lên tiếng "soạt", thì ra là một ngôi sao băng to bằng miệng cái chén uống rượu từ phía chính Đông bay qua. Ánh sáng của nó như một sợi dây bằng lửa khiến người ta ai trông thấy cũng phải sợ hãi. Lưu đại nhân thấy vậy, trong lòng nghĩ thầm:

- Có điềm lạ! Chắc hấn sẽ xảy ra chuyện!

Thì ra đó chính là điềm sau này võ cử lập nên công danh hiển hách. Nhưng đó là việc nước, không nên nói nhiều ra đây.

Lại nói chuyện Lưu đại nhân dặn dò thư lại viết khẩu cung. Thư lại ứng tiếng, đứng sang một bên làm việc. Đại nhân đưa mắt nhìn võ cử nói:

- Lý Quốc Thụy, chuyện của ngươi như thế nào? Tại sao trong nhà ngục lại cùng cai ngục ở một chỗ? Tại sao ngươi lại kêu lên "không được hại mạng". Chuyện thế nào, mau kể rõ đầu đuôi cho bản đường nghe!

Võ cử nói:

- Khái bẩm đại nhân:

Võ cử quỳ xuống dưới thềm, nói:

- Bẩm đại nhân. Tiểu nhân tên gọi Lý Quốc Thụy, tổ tiên đời đời đều có công danh. Nhà tiểu nhân cách thành Thương Châu ba dặm, nơi ấy tên gọi Lý gia đồn. Năm hai mươi tuổi tiểu nhân thi đậu võ cử, ở trong nhà một lòng rèn luyện kiếm cung, chỉ mong cầu tiến, khỏi phụ lòng mong mỏi của tổ tiên. Không may tháng trước gặp họa lớn, bị tri châu thái gia gọi lên nha môn. Trên công đường kết tội tiểu nhân thông đồng với kẻ cướp bắt phải nhận tội. Tiểu nhân không hề có chuyện ấy, lẽ nào chịu nhận tội mình? Thăm vấn một chặp không có kết quả, tri châu liền giam tiểu nhân lại. Tối hôm ấy có người vào gặp tiểu nhân nói chuyện. Kẻ ấy chính là nha dịch Chân Năng. Vừa bước vào phòng, hấn đã mỉm cười, nói: "Võ cử hãy nghe tôi nói đây. Tội của anh không nặng chút nào. Dám tư thông với lũ cướp để chia phần bất chính! Tôi đã giúp anh nói với quan phủ, mở cho anh một lối thoát thân. Nhưng để

lo xong vụ này, nhất thiết phải có đủ vạn lạng bạc. Phải vậy mới mua lại được tính mạng của anh. " Bẩm đại nhân, tiểu nhân không hề gây ra chuyện, lẽ nào chịu nghe theo yêu cầu của bọn chúng? Ngày hôm sau, tri huyện thẳng đường, lôi tiểu nhân lên xét hỏi, bắt tiểu nhân khai nhận tội thông đồng với cướp. Tiểu nhân bị oan nên không nhận, tri huyện lập tức dùng đại hình. Lại viết một đạo công văn, gạch tên tiểu nhân trong hàng võ cử. Lúc đầu tri huyện hạ lệnh đánh tiểu nhân bốn mươi trượng, máu thịt tơi bời, đổ cả công đường. Sau đó lại hạ lệnh dùng hiệp côn, tiểu nhân không chịu nổi, đành phải thừa nhận. Tri huyện sai tổng tiểu nhân vào nhà lao, nỗi khổ này thực không ai thấu hiểu. Mỗi khi người nhà tới đưa cơm, muốn được vào ngục tất phải bỏ ra mười xâu tiền. Ngày hai mươi tháng trước thực là bất hạnh, trong nhà lại bị cướp vào, đã giết người còn lấy đi của cải. Chúng lấy đi không ít đồ quý, lại hại chết bốn mạng người trong nhà! Ngày hôm sau có người vào báo với nha môn, kẻ tạm giữ án tri châu lại không cho tiểu nhân về nhà. Hung phạm tới nay vẫn chưa bắt được, quan trên lại hạ lệnh không cho người nhà tiểu nhân vào ngục thăm nom. Tối canh hai đêm hôm qua, Cai ngục Hoàng Trục vào nhà giam, gọi tiểu nhân uống rượu. Hắn nói: "Tối nay mời ông uống rượu. Nhưng đây không phải là nơi nói chuyện, ông hãy theo tôi sang căn phòng gỗ đằng kia. " Tiểu nhân nghe vậy, tưởng hắn có ý tốt, vội đi theo. Tối gian phòng gỗ, bày rượu thịt ra, uống với nhau tới độ canh ba, Cai ngục mang hình cụ tới, bảo tiểu nhân phải đeo vào. Tiểu nhân sao dám không nghe? Cai ngục xích tiểu nhân vào giường, muốn động đây cũng không thể được. Tối lúc ấy hắn mới nói với tiểu nhân: "Nói cho võ cử người biết: Không phải là ta muốn hại người, nhưng vì tri châu dặn ta sao dám không nghe?". Hắn lại kể cho tiểu nhân nghe chuyện ban ngày Lý Trung dâng cáo trạng, đại nhân nhận đơn rồi về miếu, hẹn sáng hôm sau sẽ thẳng đường xét xử vụ án oan. Nếu không hại chết võ cử để đại nhân thăm vấn, hậu quả sẽ vô cùng. Tri châu dặn hắn nửa đêm hại chết tiểu nhân. Không còn bằng chứng sống, đại nhân sẽ không thể xử nổi! Hắn còn cho Hoàng Trục một đỉnh bạc, hẹn sau khi xong việc sẽ thưởng thêm. Kể xong, hắn lập tức ra tay. Cai ngục cười lên bụng tiểu nhân, phun nước lạnh lên mặt, sau đó đắp lên mấy lớp giấy lau. Lại dùng túi cát đè lên. Chỉ một lúc sau, tiểu nhân đã bất tỉnh nhân sự. Sau đó không biết tại làm sao vẫn còn sống, cũng chẳng biết tại sao cai ngục lại ngắt lẩn ra sàn.

Kể xong, Quốc Thụy dập đầu lạy, miệng kêu:

- Xin đại nhân cứu mạng!

Lưu đại nhân xua tay, nói:

- Không cần phải nói, bản phủ tự biết phải làm sao!

Rồi đưa tay chỉ Hoàng Trục, nói:

- Mau khai cho rõ ngọn ngành!

Cai ngục vội dập đầu lạy, nói:

- Bẩm đại nhân, tiểu nhân xin khai.

Hoàng Trục thấy tạng chứng, vật chứng đầy đủ, không dám chối cãi, trong lòng nghĩ thầm: Không khai cũng chỉ chịu đòn oan uống mà thôi. Chẳng còn đường nào khác, hắn bèn khẩu đầu, nói:

- Đại nhân không cần hỏi tiểu nhân nữa. Những lời võ cử vừa nói hoàn toàn là sự thật. chuyện này không liên can gì tới tiểu nhân, vốn do cấp trên sai bảo. Tiểu nhân biết mình đã sai, chỉ mong đại nhân tha mạng.

Lưu đại nhân nghe vậy, cười nhạt, nói:

- Bản phủ hỏi ngươi, tại sao lại hôn mê trên nền nhà?

Cai ngục nói:

- Tiểu nhân thấy võ cử đã chết bèn đứng dậy, nhảy xuống giường bỗng cảm thấy mắt hoa, đầu váng, lại thấy trước mắt có một vầng hồng như lửa rồi ngã lăn ra, bất tỉnh nhân sự. Đại nhân, sau đó không biết tại sao mình tỉnh lại.

Nói xong khẩu đầu lạy. Đại nhân nghe vậy, nghĩ thầm:

- Chắc hẳn do thần thánh phù hộ, không để võ cử phải chết. Sau đó lại tới miếu báo mộng cho ta. Người này sau ắt phải giữ chức lớn.

Nghĩ xong quay sang nói với Chu Văn, Vương Minh:

- Các người mau ra tay, lột mũ của tri huyện xuống, cởi bỏ quan bào để bản phủ thăm vấn hắn. Sau khi thăm vấn kỹ càng sẽ bẩm lên thánh chúa.

Hai người ứng tiếng, lập tức ra tay, lột mũ, áo của tham quan ra. Tham quan hồn xiêu phách lạc, run cầm cập quỳ dưới công đường. Đại nhân dặn dò:

- Đại hình chờ lệnh!

Tả hữu ứng tiếng, sắp hình cụ ra công đường đợi lệnh.

Đại nhân nói:

- Mau kẹp tri huyện lại hỏi tội!

Đám công sai dạ ran, vội lột hết giày, vớ của tri huyện ra, treo hình cụ lên chân hắn. Đại nhân dặn:

- Gia hình!

Công sai hết vang, hai bên kéo mạnh sợi dây. Món đòn này thực là lợi hại. Tham quan ngắt đi. Được tưới nước lạnh tỉnh lại vội kêu lên:

- Đại nhân không cần kẹp nữa. Phạm quan tình nguyện khai nhận!

Đại nhân nói:

- Khai mau!

Tham quan khai lại từ đầu đến cuối một lượt, không khác những gì võ cử đã khai. Lại tình nguyện được chịu tội chết.

Tham quan nhận tội, nói:

- Những lời vừa rồi đều là thật. Chi xin đại nhân nói lòng hiệp côn. Phạm quan có chết cũng được nhắm mắt!

Nói xong gật đầu mấy cái thay cho lễ khấu đầu. Đại nhân ngồi trên công đường, trong lòng vô cùng giận dữ, đưa tay chỉ tham quan, lớn tiếng chửi mắng:

- Cầu quan lòng dạ như lang sói, độc ác tựa rắn rết thực đáng hận. Hưởng bổng lộc vua ban mà vẫn ăn xương, hút máu của dân! Thực hổ cho một tri huyện giữ ân tri châu như ngươi. Giả dụ người ta là con cái của ngươi, ngươi có xuống tay tàn độc như vậy không? Nếu bản phủ không sinh nghi, đòi điều tra lại vụ này, lỗi ngươi ra thăm vắn, sao làm rõ được vụ án oan này!

Nói xong dặn dò mang hình cụ lại. Tri huyện sợ lại phải ném mũi hiệp côn, vội hét lên:

- Xin nhận tội!

Tham quan mới nhìn thấy hiệp côn đã sợ mất mật, nghe đại nhân lại truyền lệnh dùng hình, đã sợ hãi kêu lên:

- Đại nhân không cần phải kẹp. Phạm quan xin được nhận tội.

Đại nhân xua tay, công sai lui xuống. Đại nhân nói:

- Tham quan khai ra!

Tham quan nói:

- Bẩm đại nhân! Hồi tháng năm phạm quan đi thăm lúa của dân ngang qua Lý gia đồn, thấy nhà cửa của võ cử giàu có, trong lòng nghĩ đó hẳn phải là nhà của một tay tài chủ. Về tới nha môn, lập tức cho gọi nha dịch Chân Năng vào, hỏi hẳn xem đó là nhà ai, chủ nhà làm gì. Bẩm đại nhân, gã Chân Năng này thực biết việc. Nghe phạm quan hỏi vậy hẳn nói: "Đó là nhà của võ cử Lý Quốc Thụy, cha ông ta từng giữ chức Hồ Bắc Vũ Xương nha thủ bị, đã qua đời. Trong nhà giàu có, có ruộng đất ngàn mẫu. Cử nhân là người trung trực, không giao tiếp với giới quan lại". Phạm quan nói: "Bản châu tới đây giữ ấn, việc công khó làm, tay không có tiền, nay tới vay Lý gia hai ngàn lạng bạc, tháng sau sẽ trả." Nha dịch một mực xua tay, nói: "Tiền nhiệm thái gia còn chưa cho vay, huống hồ đại nhân chỉ là tạm giữ ấn tri châu. Tốt nhất chớ nên mở lời nói những câu này!" Phạm quan nói: "Ngươi có cách nào kiếm của hẳn ít bạc tiêu không? Nếu kiếm được, ta với ngươi cùng chia. Ngươi cũng đỡ khổ." Tên nha dịch của phạm quan thật biết việc. Hắn cúi đầu nghĩ một hồi, nói: "Có rồi!"

Tham quan quỳ dưới công đường cung khai, Lưu đại nhân ngồi trên công đường lắng nghe. Chỉ thấy tham quan miệng hô "đại nhân" kể tiếp:

- Chợt nghe tên nha dịch nói: Thái gia, xin hãy nghe tiểu nhân nói: Nếu muốn có tiền thì phải làm thế này. Võ độc bất trượng phu. Đại nhân hãy cho gọi một tên tử ngục lên công đường, nói riêng với hắn, bảo hắn khai bừa Lý võ cử, nói võ cử chứa đồ phi pháp trong nhà. Thái gia hãy hứa với tên tử tù rằng sau khi thành công sẽ cho hắn một con đường sống. Sau đó hạ trát triệu võ cử lên công đường xét hỏi. Thăm vắn một hồi, nhốt vào phòng kín. Đêm xuống tiểu nhân sẽ vào, nói với hắn rằng đã tìm được lối thoát. Dọa dẫm hắn một hồi, nói rằng nếu hắn không chịu nghe theo sẽ mất mạng. Hắn sẽ hỏi cần bỏ ra bao nhiêu tiền. Tới lúc ấy, chúng ta sẽ đưa ra một cái giá. Chắc hẳn hắn sẽ phải ngoan ngoãn nghe theo. Sau đó phạm quan gọi võ cử lên công đường xét hỏi, ngờ đâu võ cử cứng đầu không chịu khai nhận! Ngày hôm sau phạm quan lại hỏi cung võ cử bắt anh ta nhận tội chứa chấp đồ gian. Lúc đầu võ cử không chịu nhận, sau đó phạm quan dùng đại hình, sai đánh bốn mươi trượng, ép anh ta phải nhận tội. Tiểu nhân sai giam võ cử vào ngục, không ngờ tối hôm ấy nhà anh ta lại gặp hung thần, lũ cướp nửa đêm mò tới nhà, giết chết nam với nữ bốn mạng, lại lấy đi của cải, bạc vàng. Phạm quan có lòng muốn thả võ cử ra, nhưng lại sợ anh ta kiện lên quan trên. Do đó mới không thả cho về, lại ngầm sai người hại chết anh ta. Đại nhân, xin hãy cho bắt nha dịch tới hỏi cung, sẽ thấy phạm quan khai hoàn toàn là thật.

Đại nhân xua tay, nha dịch dẹp hình cụ đi, lại đề tên tham quan đang đau đớn rên rỉ nằm bẹp xuống thêm. Lưu đại nhân hạ lệnh:

- Truyền nha dịch Chân Năng!

Chân Năng lúc ấy đang run rẩy đứng ở một bên, muốn bỏ chạy cũng không chạy nổi. Trong lúc đang kinh sợ, chợt nghe gọi tên. Hắn vội chạy lên công đường, quỳ sụp xuống, miệng kêu:

- Tiểu nhân Chân Năng xin hầu hạ đại nhân.

Đại nhân võ công án, nói:

- Lời của tham quan khai khi nãy ngươi có nghe rõ không?

Tên nha dịch không dám lẻo mép, nói:

- Đều nghe rõ cả. Tất cả đều là sự thực. Tiểu nhân xin được nhận tội chết. Đại nhân!

Đại nhân nghe vậy, trong lòng nổi giận đùng đùng, đưa tay chỉ tên nha dịch, quát vang:

- Tên chó chết này đáng chém vạn lần! Ngươi đã xúi giục quan trên hại người ngay. Bồi kế của ngươi nên bốn mạng nhà võ cừ chết oan. Tri huyện tham ăn của đút hại người ngay, Cai ngục ăn tiền hại mạng người. Nha dịch đầu! Mau công ba đứa chúng lại, tống xuống nhà lao! Đợi bản phủ bắt nốt hung phạm rồi lôi ra xử một thể, làm gương cho kẻ khác.

Đám nha dịch tả hữu dạ ran, lập tức thi hành. Ba đứa bọn chúng lập tức bị công lại. Đại nhân ngồi trên công đường phán.

Đại nhân thấy ba tên quan sai đã bị công, lập tức phán:

- Võ cừ hãy trở về nhà đợi lệnh truyền. Sau khi bản đường bắt được hung phạm sẽ cho gọi lên xử án.

Lúc này trời đã sáng rõ. Tri huyện không mang gia quyến tới đây. Đại nhân sai châu đồng Vương Dạng tạm giữ án tri châu rồi rời khỏi công đường, lên ngựa trở về miếu nghỉ ngơi. Lý võ cừ cũng về nhà đợi lệnh gọi.

Lại nói chuyện Trần Đại Dũng nhận lệnh của Lưu đại nhân đi tìm bắt hung thủ giết bốn mạng nhà họ Lý. Trần Đại Dũng không dám chậm trễ, lập tức lên đường. Anh ta có một biệt tài là khéo giả dạng người Tây nên đã cải trang giống như một gã Tây, trên vai vác chần mần, rời khỏi miếu Tam Thánh, đi liền một mạch không nghỉ. Tới khoảng giờ Ty, tới cổng Nam thành Thương Châu bèn rời thành theo lối ấy. Thấy bên ngoài thành không náo nhiệt, chàng lại đi thêm hơn mười dặm nữa, thấy phía trước thấp thoáng một tòa thôn trang. Hào hán liền tiến vào thôn, thấy bên phía Đông có một gian hàng bán rượu và thức ăn. Lúc này đã khoảng giữa trưa, Hào hán thấy bụng đã đói vội vào quán, ngồi xuống.

Hào hán chọn một bàn, ngồi xuống, đặt túi chần mần qua một bên. Tiểu nhị vội chạy tới hỏi:

- Khách quan dùng gì xin dặn bảo, chúng tôi xin phục vụ.

Hào hán nói:

- Quán bán những gì?

Tiểu nhị nói:

- Bánh, mì, cơm, thức ăn cái gì cũng có.

Đại Dũng nói:

- Hãy cho ta bốn lượng rượu trước, sau đó cho ta một bát đậu phụ. Không cần thái miếng. Lại cho thêm ba cân bánh.

Tiểu nhị lập tức xoay mình, bước đi. Chỉ trong thoáng chốc đã mang tới đầy đủ để cả lên bàn. Hào hán lập tức rót rượu ra chén, gấp bánh và thức ăn đưa lên miệng. Chợt thấy một người tiến vào quán, một tay xách giỏ mây, một tay cầm chiếc bình, đưa mắt nhìn chủ quán, nói:

- Chủ quán, bán cho ta các món như lần trước. Món gà rán phải cho nhiều hành vào. Cho ta ba cân rượu nặng, hai mươi cái bánh nướng, thêm một bát cà và một bát đậu phụ.

Nói xong ném tiền lên mặt quầy. Chủ quán vội thu lấy. Người ấy chợt quay đầu qua, hai mắt nhìn chăm chăm hào hán. Hào hán nhìn thực lâu. Đại Dũng thầm kinh ngạc: Người này nhìn ta không biết có chuyện gì? Ta thực không thể hiểu nổi! Hào hán còn đang suy nghĩ, chợt thấy người ấy cất giọng, nói:

- Xin hỏi, lão gia phải chăng mang họ Trần?

Đại Dũng nghe vậy, nói:

- Đúng vậy. Anh có việc gì xin cứ nói ra!

Người ấy tiến lại phía hào hán, nói:

- Không ngờ qua cuộc nói chuyện này, hào hán lại biết tung tích của lũ cướp của giết người.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Công Kỳ Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 90: Gặp ân công, phùng cát nói về bọn thổ phỉ

Trần Đại Dũng rời khỏi thành Thương Châu theo lối cửa Nam, đi hơn chục dặm đường, tới một quán cơm. Hảo hán bèn vào quán, ngồi xuống, gọi đồ ăn uống rượu. Đang đánh chén, chợt thấy một người tay xách giỏ trúc, tay cầm bình rượu cũng vào quán mua đồ. Chỉ thấy người ấy mình mặc áo vải màu lam, hài vải, vớ vải, tuổi trạc ba mươi. Chợt anh ta quay đầu lại nhìn thấy hảo hán, hai mắt như bị đóng đinh. Đại Dũng nghĩ:

- Người này làm sao vậy? Ta chẳng nhìn hán thì thôi, hà cớ gì hán cứ nhìn ta chăm chăm vậy. Thực đáng cười!

Người kia cười, nói:

- Xin hỏi, phải chăng lão gia họ Trần?

Đại Dũng nói:

- Đúng vậy tại sao anh biết?

Người ấy nói:

- Quán này không tiện nói chuyện. Đợi ngài dùng cơm xong, chúng ta ra ngoài hãy hay.

Đại Dũng gật đầu, trong bụng nghĩ thầm:

- Người này là ai? Tại sao hán lại biết cả họ của ta?

Rồi cúi xuống, ăn nốt chỗ thức ăn trên bàn. Ăn xong, nói:

- Chủ quán, dọn bàn!

Người kia nói:

- Để tôi tính tiền luôn thể!

Đại Dũng nói:

- Hà tất phải vậy!

Chủ quán tính tiền, cả thấy hết một trăm mười sáu tiền. Hảo hán trả tiền, đứng dậy, bước ra. Người kia nói:

- Chủ quán, đồ của tôi cứ để đây hẵng. Lúc nữa sẽ quay lại lấy sau?

Chủ quán ứng tiếng.

Hai người rời khỏi quán, rẽ sang hướng Nam. Đi được một đoạn, tới một ngôi miếu thổ địa. Bên trong không có ai, hai người liền rẽ vào, ngồi xuống. Người kia nói:

- Trần lão gia, ngài không nhận ra tiểu nhân sao?

Đại Dũng nói:

- Nhất thời không thể nhớ nổi tôn giá là ai!

Người kia nói:

- Cũng phải thôi, chớp mắt đã mười mấy năm rồi! Hơn nữa, trên đầu tiểu nhân lại mắc bệnh, phải cắt bỏ bím tóc đi, cho nên lão gia không nhận ra là phải.

Đại Dũng nói:

- Xin hỏi quý tính?

Người kia nói:

- Tiểu nhân tên gọi Phùng Cát, khi xưa từng có thời hầu hạ lão gia. Sau đó, lão gia được thăng chức Vận lương thiên tử, tiểu nhân lại theo hầu lão gia trên thuyền chở lương. Bối tối hôm ấy, tiểu nhân say rượu, đánh nhau với một tên lính trên thuyền, tiểu nhân sợ ý đẩy hán ngã xuống nước, không biết

sống chết ra sao. Lão gia niệm tình tiểu nhân ngày thường trung hậu, nên đã thương cho mười lạng bạc, bảo tiểu nhân trốn đi ngay trong đêm ấy. Tiểu nhân từ biệt lão gia, xuống thuyền bỏ chạy. Khi ấy chẳng biết phải chạy đi đâu, lại không có tiền lương sẵn. Số bạc lão gia ban cho đã tiêu hết, quần áo cũng không có mà mặc. Không có được miếng ăn, tiểu nhân đành lưu lạc tới đất Thương Châu này. Bởi tiểu nhân giúp một hòa thượng cuốc đất trong miếu, hòa thượng thấy tiểu nhân trung thực, nên đã giữ lại trong miếu làm kẻ sai vặt cho tới tận hôm nay, coi như tiểu nhân cũng có bát cơm ăn. Không biết vì có gì, lão gia ngài lại cải trang thế này? Nay chắc hẳn lão gia đã được thăng quan tiến chức?

Đại Dững nói:

- Đừng nhắc đến nữa!

Rồi kể lại chuyện thuyền lương gặp gió bão, mất sạch lương thảo của Hoàng gia, bị phế quan. Người ấy nghe vậy, nói:

- Coi như quan vận của lão gia không tốt nên mới như vậy. Nay lão gia cải trang thành người Tây, không biết có chuyện gì?

Đại Dững nói:

- Anh cũng chẳng phải là người ngoài, để ta kể cho anh nghe.

Hào hán đưa mắt nhìn người ấy, nói:

- Phùng Cát, nghe ta kể đây: Bởi mất chức quan, không có việc gì làm, người cũng biết đấy, nhà ta nghèo khó, sau ta tới phủ Giang Ninh chẳng còn đường nào khác, đành phải xung quân: Tổng gia thấy ta cung tên giỏi nên cho làm kẻ cầm cờ trong doanh trại. Sau lại có một vị đại nhân họ Lưu tới Giang Ninh nhận chức tri phủ. Ông ta với tham tướng vốn có quan hệ với nhau, cũng chẳng biết hai người nói chuyện gì với nhau, Lưu đại nhân và tham tướng bèn chuyển ta tới nha môn. Đại nhân cho ta làm chân tuần bổ, là một thừa sai phục vụ trong chôn công đường. Đại nhân giữ chức ở đó ba năm rồi lên kinh ta cũng được ông ấy mang theo. Hoàng thượng đích thân chỉ định đại nhân đi tuần sát phía Nam, tới Thương Châu, nghỉ lại trong công quán. Ngày hôm sau, đại nhân vào nha môn Tri Châu thẳng đường, xem xét lại hồ sơ các vụ án và kiểm tra kho kho trong châu. Sau có người tên Lý Trung dâng cáo trạng, kiện vụ nửa đêm nhà bị cướp. Chúng đã cướp đồ lại giết hết bốn mạng cả nam lẫn nữ. Đại nhân nhận đơn kiện, giao việc cho ta, hẹn trong ba ngày phải điều tra ra lũ cướp. Do đó, ta mới cải trang thành người Tây để đi dò la tin tức. Trong tay không có một chút manh mối nào, theo ta nghĩ, vụ này chắc chắn khó thành công. Hôm nay, trong quán ăn cơm, gặp được người, thực chẳng khác nào gặp được người tri kỉ.

Nói xong, thờ dài ưỡn nuột. Người kia nói:

- Không biết nhà ấy bị mất những thứ gì? Lão gia có thể nói cho tiểu nhân biết được không?

Đại Dững nghe vậy, bật cười ha hả, nói:

- Người hỏi chuyện ấy để làm gì?

Đại Dững nói:

- Người hỏi chuyện ấy có việc gì? Có kể với người cũng chỉ là phí hơi sức mà thôi.

Người kia nói:

- Lão gia hãy nói cho tôi nghe. Nếu đúng, chẳng phải rất tốt hay sao?

Đại Dững liền kể lại chuyện nhà Lý vô cớ bị giết mất bốn mạng người. Lũ cướp còn lấy đi vàng bạc và bình ngọc, tượng vàng. Người kia nghe vậy, bật cười ha hả, nói:

- Thế thì đúng rồi!

Đại Dững vội hỏi:

- Phùng Cán Người nói đúng là đúng thế nào?

Người kia nói:

- Chuyện này kể ra dài dòng lắm.

Đại Dững nói:

- Từ từ mà kể.

Người kia nói:

- Tiểu nhân sống trong ngôi miếu ấy cùng vị sư phụ trụ trì được hai năm, thì ông ta tới Kim Sơn tự tại Hải Đảo, để miếu lại cho đại đệ tử của ông ta là Liễu Phàm lo việc nhang khói. Gã Liễu Phàm này chẳng ra thể thống gì! Đầu tiên, hắn đề cho một đám người buồn bán ở trong miếu, sau lại đuổi đi. Hồi năm kia, hắn gọi một lũ người tới. Đám ấy động một tí là cầm đao động thương, nói năng cục cằn, hành vi ngang ngược. Sau lại có tám tên nữa tới ở

trong miếu. Tôi thấy bọn chúng hung dữ lắm. Chúng còn giết trâu, mổ dê, đập tượng Tam Anh, đốt tiền vàng, ngựa giấy thẻ cùng sinh tử. Ngoại hiệu và tên họ của bọn chúng là: một đứa họ Thương ngoại hiệu Thất Thốc Tử, vũ khí của hắn là một thanh đao, tay chống gậy trúc, có tài qua sông như đi trên đất bằng. Đứa thứ hai ngoại hiệu là Quá Giới Thử Lưu Lão Thiện, vũ khí là một đôi thiệp câu, lại giỏi treo tường, có tài móc túi. Tên thứ ba ngoại hiệu Phi Thương Phòng Ngộ Phối, hần giỏi nhảy cao, vũ khí là một cây roi. Tên thứ tư là Yến Vĩ Tử Lưu Tứ, nhảy nhót rất khỏe. Chim Yến bay trên trời, hắn có thể nhảy lên túm trũng đuôi chim, vũ khí là một cây thước sắt. Tên thứ năm là Thiểm Điện Thần Đẳng Bát, có tài chạy trên mái nhà nhanh như chớp, vũ khí là một cây thiết quả. Tên thứ sáu là Tiên Hạc Thoái Trương Tử, một ngày có thể chạy năm trăm dặm, rất hợp với việc truyền tin. Tên thứ bảy là Giáo Dương Tử Bả Nhi. Kể cũng lạ, đầu tiên hắn bán thịt tại thành Bắc Kinh. Hôm ấy, trời đổ mưa to, nước ngập sâu đến hơn hai xích. Tôi một ngõ tên gọi ngõ Bát Nhi, chợt thấy một ông lão, hơn sáu mươi tuổi, gọi, nói: "Người bán thịt dê kia, qua đây!". Tử Bả Nhi ứng tiếng, thấy nước sâu khó đi bèn dùng tay nắm cang xe, khiêng qua. Ngài thử nghĩ xem, chiếc xe nặng như vậy, trên xe lại có thịt. Trọng lượng ấy quả không tầm thường. Hắn khiêng cả xe, cả thịt tới trước cửa, đặt xuống, hỏi: "Ông mua ban nhiêu?". ông lão nói "Bán cho một cân!" Tử Bả Nhi cân thịt xong, đưa cho ông lão. Ông lão cầm thịt mang vào nhà. Khi trở ra, dùng hai ngón tay cầm một đồng tiền, nói: "Anh hãy dùng cái móc thịt móc tiền trên tay ta. Nếu móc được thì cầm lấy tiền mà đi. Ta cũng phục anh là bậc hảo hán". Tử Bả Nhi nghe vậy, bật cười ha hả, nói: "Vậy có gì là khó?" Nói xong, luôn mũi móc vào lỗ đồng tiền, vận sức kéo. Nhưng hắn vận sức kéo đến mức nào, đồng tiền trong tay ông lão vẫn không hề động đậy. Tử Bả Nhi bị một phen xấu hổ, âm ức về nhà quyết luyện võ công. Sau đó gặp được dị nhân truyền cho thuật phi thiểm tẩu bích. Sau đó, rời khỏi Kinh thành, tới đất Thương Châu này. Do bị bệnh nghỉ lại trong miếu, gặp lũ kia bèn kết làm anh em. Đứa thứ tám tên gọi Tiêu lão Thúc, ngoại hiệu là Bán Biên Tiêu, bởi bên vai trái của hắn xăm một con ong thực lớn, do đó mới có ngoại hiệu là Bán Biên Tiêu. Tiêu lão Thúc vũ khí là một thanh đao, giỏi phi thiểm tẩu bích. Trong tám tên ấy, có mình hắn là kẻ xấu xa nhất, vừa độc ác lại vừa hung tợn. Gặp con gái nhà người ta, đã cưỡng dâm xong còn giết luôn bịt đầu mối. Sáu tên kia ngày hôm qua đã lên đường. Nghe nói chúng đi buôn bán. Nay trong miếu chỉ còn lại Tiêu lão Thúc và Dương Tử Bả mà thôi!

Đại Dững nói:

- Sao người lại biết bọn chúng là hung thủ?

Người ấy nói:

- Trước khi sáu tên kia đi, Tiêu lão nói: "Hãy mang hai món ngọc và vàng này của tôi tới Tiêu Châu, gặp khách thì bán đi" Bởi vậy, khi nghe Trần gia nói nhà võ cử bị mất đồ vàng, ngọc, tôi mới dám nói đúng là bọn chúng. Hôm nay chúng đi tiêu thụ hàng phi pháp, hòa thượng cũng đi luôn.

Đại Dững nghe xong, trong lòng vô cùng mừng rỡ, nói:

- Làm thế nào để ta vào miếu nhận diện bọn chúng, sau đó sẽ tìm kẻ vây bắt?

Người này nói:

- Không khó! Tôi với lão gia đã nói chuyện với nhau nửa ngày trời, tôi sẽ về trước nói với chúng phải đợi bánh nướng, đợi lâu sốt ruột nên mang rượu và thức nhắm về trước, dặn chủ quán khi nào bánh chín thì sai tiểu nhị mang tới. Lão gia có thể giả làm tiểu nhị mang bánh vào. Vậy chẳng hay sao?

Đại Dững nói:

- Hay lắm. Chúng ta đi thôi!

Người kia ứng tiếng. Hai người đứng dậy, rời khỏi miếu, trở về quán khi nãy. Chủ quán đã gói ghém mọi thứ xong xuôi, để ngay ngắn trên bàn. Người kia cầm bình rượu, tay xách giỏ bánh trao cho Đại Dững. Hai người rời khỏi quán, qua mấy ngã rẽ đã tới trước miếu. Phùng Cát nói:

- Đợi bánh nướng lâu, tôi đi về trước. Bánh nướng được chủ quán sẽ sai tiểu nhị mang tới sau.

Nói xong, bày hết rượu, thịt lên mặt bàn. Chợt thấy Đại Dững tiến vào miếu. Phùng Cát nói:

- Tiểu nhị, hãy mang vào phòng trong, để lên bàn.

Hảo hán ứng tiếng, bước vào phòng. Thấy trên bàn có một tảng một tục đương ngồi. Đại Dững đưa mắt quan sát.

Hảo hán vờ xếp bánh lên bàn, hai mắt để ý một tảng, một tục. Chỉ thấy bên Tây có một hòa thượng ngồi. Tay hắn cầm một chiếc tẩu bằng mã não, trên mình mặc tăng y màu vàng. Bởi hắn ngồi khoanh chân nên không rõ giày, vớ ra sao. Ngồi ở chính giữa là một gã trẻ tuổi, mặt mũi trắng trẻo, rỗ hoa, ít râu ria. Hai mắt như bị treo ngược, đúng là mắt của kẻ tà ác, mặt trắng nổi toàn gân xanh. Trên mình mặc một tấm áo chần bằng điều màu xanh. Tuổi độ chưa đầy ba mươi, tay chống một cây gậy trúc đang múa may. Đại Dững nhìn xong, nghĩ thầm:

- Chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ là ta hạ dạ rồi.

Hảo hán quan sát xong, nhớ kỹ diện mạo của chúng rồi mới quay đầu đi ra khỏi gian phòng, nói:

- Đã để bánh trong phòng rồi.

Nói xong, đi thẳng ra ngoài, lại nói:

- Nhờ anh đóng cửa giúp.

Phùng Cát theo sau, tới cửa son môn, Đại Dững nói:

- Tới khoảng canh hai ta sẽ tới bắt bọn chúng. Ngươi chỉ cần khép hờ cửa. Ta còn có hai người bạn nữa, họ không được nhẹ nhàng lắm leo trèo bất tiện.

Phùng Cát gật đầu, đóng cửa miếu lại. Đại Dũng sai bước trở về.

Hào hán đã điều tra ra hung phạm, trong lòng vô cùng vui vẻ. Trong lúc vô tình gặp được Phùng Cát. Nếu không có anh ta, muốn tìm tin tức thực khó hơn lên trời. Giờ về gặp đại nhân sẽ bàn kế sách. Nghe nói Bán Biên Tiêu thực là tay lợi hại, người trong miếu đều là anh em của hắn. Đêm nay, muốn bắt hắn tất không thể tránh khỏi một phen náo loạn. Phải đánh nhau một trận mới xong. Nhất thiết phải bắt được hung thủ, để hắn chạy thoát rầy rà to. Hào hán nghĩ xong, sai bước đi như bay. Tới khi mặt trời xế bóng, Đại Dũng đã vào tới trong thành.

Khi mặt trời xế non Tây, Đại Dũng đã vào thành, trở về miếu Tam Thánh. Hỏi tình hình, người khác trả lời, nói:

- Đại nhân đã về miếu từ lúc giờ Ty bữa trưa.

Đại Dũng vội vào phòng khách, thấy đại nhân đang ngồi rồi. Vừa thấy hào hán bước vào, đại nhân đã nói ngay:

- Hào hán trở về rồi đấy ư? Đã vất vả rồi. Có tìm hiểu được chút manh mối gì không?

Đại Dũng nói:

- Tiểu nhân đã dò hỏi ra, người cũng đã gặp rồi.

Rồi kể lại chuyện gặp Phùng Cát trong quán com, Phùng Cát kể ra tên tuổi, tình hình của tám tên kia cùng chuyện sáu tên không có trong miếu, hiện chỉ còn hung thủ Bán Biên Tiêu Tiêu lão Thúc và kể luôn cho đại nhân nghe chuyện mình giả dạng thành tiểu nhị đưa bánh nướng lên miếu ra sao cho đại nhân nghe.

Nghe hào hán kể xong, đại nhân vô cùng mừng rỡ, cũng rất kinh hãi. Mừng vì rốt cuộc đã tìm ra hung thủ, kinh hãi vì biết chúng đều giỏi giang, sợ không bắt được. Qua câu chuyện được biết Tiêu lão thúc võ nghệ cao cường, không phải loại tầm thường. Hắn lại còn một đám anh em đồng đảng. Nếu hành động một cách khinh suất, chỉ e hỏng việc. Nếu nay sai ba người họ Trần, Chu, Vương đi bắt hai tên trong miếu sợ không xong.

Nếu làm kinh động, để Tiêu lão thúc chạy mất e sau này rất khó tìm được. Đại nhân cúi đầu ngẫm nghĩ một hồi, trong lòng ngổn ngang trăm mối. Nghĩ mãi vẫn chưa tìm được ra kế vẹn toàn. Chợt thấy Trần Đại Dũng nói:

- Đại nhân không cần phải lo nghĩ. Chớ ngại bọn tiểu nhân không thành công. Trong lòng tiểu nhân đã có diệu kế. Tới nay, tiểu nhân sẽ cùng Chu Văn, Vương Minh tới đó. Đại nhân hãy mau chóng hạ lệnh truyền gọi thiên tổng họ Vương bảo ông ta dẫn theo mấy chục binh sĩ mang sẵn câu liêm, dây trói, vây kín ngoài miếu nghe lệnh phối hợp. Ba người bọn thuộc hạ vào miếu, quân sĩ bên ngoài chặn công đạo bắt, tất sẽ thành công. Chỉ có cách ấy xem ra mới kín kẽ. Tặc nhân muốn chạy e khó hơn lên trời.

Đại nhân nghe xong, gật đầu, nói:

- Cần phải làm vậy mới xong.

Nói xong gọi công sai tới, truyền lệnh:

- Mau đi gọi Vương thiên tổng tới đây!

Nha dịch ứng tiếng, xoay mình chạy ra. Không lâu sau, thiên tổng Vương Bưu đã bước vào miếu, chấp tay vái chào đại nhân Lưu đại nhân dặn dò, nói:

- Ngươi mau điều binh đi theo người của ta bắt giặc cướp!

Bạn đang đọc truyện *Lưu Công Kỳ Án* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 91: Tu hành dâm loạn, hòa thượng chơi kỹ nữ

Lưu đại nhân đưa mắt nhìn thiên tổng, nói:

- Vương thiên tổng, người của bản đường đã điều tra ra hung thủ giết người. Chúng vốn là một lũ cướp, võ nghệ cao cường. Bản phủ e rằng việc gấp rút, lũ cướp chạy mất nên gọi ông tới đây. Bảo ông dắt theo ba mươi binh sĩ, mang theo câu liêm, dây trói, mọi người cùng cố gắng, nhất thiết phải bắt được hung thủ mang về. Bản đường sẽ có thưởng.

Thiên Tổng Vương Bưu ứng tiếng, nói:

- Thiên Tổng tuân lệnh!

Lưu đại nhân nói:

- Đi cho mau, chớ nên làm lỡ việc!

Thiên Tổng vội vã xoay mình trở ra, gấp rút về điều binh.

Lại nói chuyện đại nhân đưa mắt nhìn Đại Dũng, nói:

- Chuyến này đi, ba người các người sẽ ra tay thế nào?

Đại Dũng nói:

- Tiểu nhân đã dặn Phùng Cát, bảo hắn để cổng, tới canh hai bọn tiểu nhân sẽ vào miếu. Tới lúc ấy sẽ sai hai vị Chu, Vương giữ chặt cửa phòng, tiểu nhân sẽ ở ngoài sân làm kinh động bọn chúng. Nếu chúng dám ra ngoài động thủ, sẽ bắt lấy. Nếu chúng vượt tường bỏ chạy, đã có quân vây kín bên ngoài, với câu liêm, dây trói. Lo gì chúng biết phép thuật thắng thiên. Nhất định sẽ thành công!

Đại nhân nói:

- Tốt lắm. Nhưng vẫn phải cẩn thận mới được.

Hai người còn đang nói chuyện, Vương thiên tổng đã dẫn quân tới, vào miếu, nói:

- Binh sĩ đã tới đủ. Nay xin bẩm rõ với đại nhân.

Lưu đại nhân nói:

- Không còn sớm nữa, các vị đi đi. Ta ở lại đây đợi tin các vị.

Đại Dũng vội quần thắt lưng ngang hông, cài đao vào, khoác áo dài ra ngoài. Vương Minh, Chu Văn cũng cải trang, chỉ mặc áo ngủ, xích sắt, thiết thước dẫu trong mình. Mọi việc chuẩn bị đã xong, họ chào đại nhân, cùng thiên tổng ra khỏi cửa. Đoàn người lập tức ra khỏi thành, dẫn theo quan binh, đi gấp mười dặm đường. Tới khoảng canh hai, đoàn người tới bên ngoài miếu Ngọc Hoàng. Trần Đại Dũng bảo mọi người mai phục bên ngoài miếu, người nào người nấy chuẩn bị sẵn câu liêm, dây trói. Thiên tổng họ Vương thủ ngoài cổng miếu, còn ba người bọn Đại Dũng, Chu Văn, Vương Minh chỉ đợi tới canh ba là xông vào trong.

Tạm gác chuyện bên ngoài miếu, mọi người đang chuẩn bị vây bắt cướp lại. Giờ ta lại nói chuyện của lũ hung thủ bên trong. Lũ tội đồ vốn có tính hiếu sắc, hòa thượng Liễu Phạm là thâm tăng, Dương Tử tuy không tốt nhưng cũng chẳng kém gì bọn kia. Thấy trời đã tối, chúng bèn sai Phùng Cát đi gọi hai ả kỹ nữ tới: Một ả tên gọi Nhân Nhân Ái, một ả tên gọi Nhất Xứng Kim. Hai ả này tuổi mới ngoài hai mươi, sắc diện cũng vô cùng xinh đẹp! Nhân Nhân Ái mặc trên mình một bộ váy màu lam, một chiếc khăn đoạn màu xanh thêu kim tuyến vắt qua vai, eo thắt đai màu xanh lục, bàn chân nhỏ nhắn, thực đáng yêu. Tóc trên đầu buông xõa như thác nước, bộ dạng vô cùng dâm đãng. Cách ăn mặc của Nhất Xứng Kim xem ra còn dễ nhìn. Trên mình mặc bộ váy áo lụa Tây Dương, bên trong mặc yếm màu ngó sen, chân đi giày cao gót bằng đoạn thêu hình cánh bướm. Cũng để xõa tóc, tay cầm một chiếc khăn lụa. ả vừa đi vừa uốn éo, liếc mắt nhìn hòa thượng, nói:

- Ái chà, tứ lão gia có khỏe không?

Ả khác nói:

- Hai ngày hôm nay chưa được vào miếu này.

Nói xong, hai ả dâng điếu tới, lại áp sát mình, dâng điếu tới tận miệng ba gã vừa tăng, vừa tục. Nở nụ cười, hỏi:

- Ba vị lão gia có khỏe không?

Hòa thượng nói:

- Thất cô nương, Cửu cô nương, hai nàng ngồi xuống, chúng ta cùng nói chuyện.

Hòa thượng mỉm cười, nói:

- Chúng ta là người một nhà, sao lại khách sáo thế? Thất cô nương, Cửu cô nương, chúng ta hãy ngồi xuống nói chuyện.

Bán Biên Tiêu nói:

- Nếu các nàng không ngồi xuống tức là đã chửi đại sư phụ biến thành lừa rồi.

Tứ hòa thượng bật cười ha hả, nói:

- Hay lắm, lão thái gia của bọn ta chứ ta kia!

Dương Tứ Bả ở bên cạnh, nói:

- Lão đệ của chúng ta biết đùa vậy sao?

Lại nghe Tứ hòa thượng nói:

- Cứu cô nương, tại sao bụng lại có vẻ lớn hơn một chút vậy?

Nhất xứng Kim nói:

- Chỉ có lão gia ngài mất tỉnh, lại nhận ra bụng chúng tôi to hơn trước.

Hòa thượng nói:

- Em yêu, chớ có mang thai đấy nhé.

Chợt nghe Bán Biên Tiêu Tiêu lão Nhi nói:

- Nếu là thai, chắc là thai lừa rồi.

Câu nói đùa này khiến cả bọn bật cười nghiêng ngả, đến nỗi hòa thượng cười không khép nổi miệng, đưa tay lên vỗ vào đùi Tiêu lão thúc, nói:

- Con khi này, nguoi lại chứi anh rồi!

Dương Tứ Bả tiếp lời, nói:

- Chẳng phải ư? Ai bảo nguoi nói cô ta mang thai?

Hòa thượng nói:

- Quá đủ để thấy hai nguoi là anh em của nhau rồi! Lão Thất nguoi cũng ngã sang phía lão Thúc ư?

Bán Biên Tiêu tiếp lời, nói:

- Nếu không phải là thai lừa thì cũng là thai trọc đầu!

Tứ hòa thượng nói:

- Thế cũng được.

Nhân Nhân Ái nói:

- Đầu trọc...

Đang định nói nốt câu, chợt thấy Tiêu lão Thúc đưa mắt lườm ả một cái. Nhân Nhân Ái hiểu ý, không dám nói nốt câu. Lại thấy Tứ hòa thượng cúi đầu xuống, nghĩ ngợi hồi lâu, ngẩng đầu lên, nói:

- Chúng ta uống rượu thôi!

Tiêu lão Thúc nói:

- Hay lắm, ta đang muốn uống rượu đây!

Hòa thượng nói:

- Lão thái gia, vẫn là hòa thượng không tốt. Mới nói một câu đã chọc đúng chỗ ngứa của ngài rồi!

Dương Tứ Bả nói:

- Đáng phạt! Tứ đương gia luận vai về nhỏ hơn bọn ta, là anh em của bọn ta.

Hòa thượng nói:

- Làm gì có chuyện ấy? Nghe lầm rồi!

Bán Biên Tiêu Tiêu lão Nhi nói:

- Đúng cũng được mà sai cũng được. Các vị nghe ta kể một câu chuyện cười đây. Có một hòa thượng, cả đời ham chơi, thua đến nỗi ngay cả cán cò cũng phải bán, miếu cũng phải mang cầm, trong miếu chẳng còn lấy một cái chuông, cái khánh. Sau đó phải lưu lạc đi xin ăn nhưng tính cũ vẫn không đổi, vẫn ham chơi. Hôm ấy, ông ta thua cháy túi, trong lòng thầm nghĩ: Thua chút đồ thôi, mai lại kiếm. Rồi lén lút chui vào một nhà nọ. Thấy nhà ấy độc môn độc viện, có ba gian nhà chính, ông ta bèn trốn dưới bàn thờ Phật, bị bàn ghế chặn quanh. Chỉ đợi người ta ngủ say là chui ra khua khoắng. Thì ra nhà ấy là của một đôi vợ chồng trẻ. Gian phòng bên ngoài là nơi bà mẹ chồng ngủ. Đôi vợ chồng trẻ đã đi ngủ. Chẳng ngờ đôi vợ chồng ấy xích mích với nhau, cả chục ngày nay không hề nói chuyện. Người chồng nằm bên Đông, đang ghếch chân lên còi quần. Người vợ nằm bên Tây, chắc lúc ấy đang còi áo trong. Nhờ có ánh trăng sáng, tôi nghe lỏm được người chồng nói: "Ta chỉ vì cái đồ nhà ngươi mà không cảm lòng nổi phải cầu xin người ta. Ngươi không sợ ta dùng gạch đập vào cổ ngươi sao?" Rồi im lặng, không nói gì nữa. Một lúc sau lại nghe người vợ nói: "Từ khi xuất gia ngươi luôn tới nhà người ta, lúc nào cũng muốn chui qua cửa. Mấy hôm nay ta trốn tránh ngươi, nay tóm được ngươi rồi, xem ngươi có ăn không?" Chợt nghe người đàn ông hô vang. "Ai?" Tôi cứ tưởng họ đã nhìn thấy tôi, vội vàng bò ra, nói: "Thí chủ xin hãy tha cho tôi. Tôi là Tứ hòa thượng ở miếu Thành Hoàng!" Hắn kể chuyện xong khiến cả đám nam nữ cười ngả nghiêng. Tứ hòa thượng cũng cười, nói:

- Ngươi chửi ta thâm thật!

Lại nói:

- Phùng Cát, mau bày rượu và thức nhắm, ta phải phạt lão thái gia của ngươi ba chén.

Phùng Cát lập tức bày rượu và thức nhắm lên bàn. Hai ả kỹ nữ vội rót rượu ra chén.

Hai ả kỹ nữ này rót rượu ra ba cái chén, tiếp đó liên tục kính rượu. Tay cầm đôi đũa gỗ mun gắp thức ăn đưa lên tận mồm. Mọi người vui vẻ nói cười, má kè má, môi áp môi nhìn thật churóng mắt. Nhân Nhân Ái ngồi tọt vào lòng Bán Biên Tiêu, Nhất Xúng Kim khẽ tựa vào vai hòa thượng. Lại nói chuyện Tứ Bà xem ra còn tốt một chút. Hắn chỉ thích luyện tập võ nghệ. Lại thấy tăng nhân mở miệng nói:

- Cừu cô nương nghe ta nói đây: Hôm nay ta muốn cô phải hát một khúc. Đó là bài "Đoạn Tương Tư, Nan thượng nan".

Nhất Xúng Kim gật đầu, cất giọng hát. Hát rằng: Nhiệt Hà Không điệu xảo đoàn viên, hầu long hựu tế tự nhân chuẩn, tha lưỡng chi nhĩ, sầu trắc hòa thượng khiếu "Tâm can", nhị mục tại tả tiểu hòa thượng: "Khiến nô xá nhĩ nan thượng nan". Rồi cố tình dùng hai đùi mình kẹp lấy đầu gối của hòa thượng, ním cười. Lúc này hòa thượng cảm thấy vô cùng khó chịu, nói:

- Đau, thả ra đi.

Kỹ nữ lại châm rượu, đặt miệng chén vào miệng tăng nhân. Nhân Nhân Ái cũng kính rượu Tiêu lão Thúc, tay cầm ly rượu quỳ xuống trước mặt. Hưng đồ đón lấy ly, cười hi hi, nói:

- Ta nói cho Thất cô nương nghe: Nàng hãy hát khúc "Mã Đầu Điệu Kính" tứ thái gia mau.

Nói xong Tiêu lão Nhi đưa ly rượu qua, Dương Tử nhận lấy đặt xuống trước mặt. Nhân Nhân Ái liền cất giọng hát, hát rằng:

- Ở trong nhà dễ, ra ngoài khó.

Chất giọng cao, trong vắt, thực chẳng khác gì Hoàng Anh hót. Hát xong lại vội vã dâng rượu. Tứ Bà đón lấy, đưa lên miệng uống cạn. Bỏ chén xuống, chợt nghe thấy Tiêu lão Nhi nói:

- Hai vị nghe tôi nói đây: Từ giờ chúng ta không uống như vậy nữa, hãy uống theo kiểu hoạch quyền. Người thua phải uống, người thắng hát, mọi người hãy chơi xoay vòng với nhau.

Hòa thượng gật đầu, nói:

- Tuân lệnh!

Dương Tử nói:

- Nếu đã vậy thì hãy hoạch quyền!

Tiêu lão Nhi vội lệnh cho kỹ nữ rót rượu ra chén, để trước mặt chỉ thấy chúng đếm: "Một, hai, ba", lại thấy chúng bật cười, nói:

- Tứ sư phụ, ngài thua rồi!

Nhất Xúng Kim nâng chén kề vào môi, tăng nhân uống một hơi, cạn sạch. Tiêu lão nhi vội nói:

- Thất cô nương nghe ta nói đây. Cô hãy thay ta hát một bài.

Kỹ nữ ứng tiếng, bước lên, cất giọng hát:

- Ngưu Lang, Chức Nữ ngân hà độ, yếu tương tương phùng nan thượng nan. Chi đằng thất tịch Ngân Hà độ, tha tài tương hội tại thiên biên".

Ca xong lại rót rượu ra, đặt xuống trước mặt hòa thượng. Tiêu lão nhi vội nói:

- Từ sư phụ nghe đây: Hai ta cùng nhau chơi tiếp.

Hòa thượng nói:

- Ta chuyển qua cho Tứ Bả.

Dương Tứ cười, nói:

- Hay lắm, ta với người anh em chơi một ván.

Tiêu lão Nhi xua tay, nói:

- Không được! Thắt ca hãy nghe tôi nói.

Bán Biên Tiêu Tiêu lão Nhi nói:

- Không được! Tôi sao lại chơi với Thắt ca? Không chơi, không chơi?

Dương Tứ Bả nói:

- Không chơi thì uống rượu đi.

Tiêu lão Nhi nói:

- Vậy còn được!

Nói xong, hai đứa cùng nâng chén. Lúc này, Tứ hòa thượng đã nổi hứng lên, đưa tay xuống bấm vào đùi Nhất Xứng Kim khiến ả bật kêu lên "Ồi chà". Hòa thượng nói:

- Sao vậy?

Cửu thư nhi nói:

- Đau.

Hòa thượng nói:

- Đau thì phải kêu khác chứ!

Hai đứa nói xong, ôm chặt lấy nhau, kề miệng mớm rượu cho nhau.

Tiêu lão Nhi ôm lấy Nhân Nhân Ái, kéo tay ả, nói:

- Cái nhẫn này của nàng có phải bằng vàng không?

Thắt thư nhi nói:

- Bằng bạc mạ vàng.

Tiêu lão Nhi nói:

- Ngày mai ta sẽ tặng nàng một đôi bằng vàng.

Kỷ nữ nói:

- Đa tạ lão gia ban thưởng.

Nhất Xứng Kim đưa mắt nhìn hòa thượng, nói:

- Ngày mai lão gia cũng tặng cho thiếp một đôi nhé!

Tứ hòa thượng gật đầu, đưa tay lên tóm lấy váy áo của Nhất Xứng Kim, nhòm xuống dưới, thấy ả đi đôi giày đế cao màu đỏ bằng đoạn thêu đôi bướm bướm. Hòa thượng nói:

- Ta có một đôi giày tai mèo, nàng có đi không?

Tứ hòa thượng vừa nói hết câu, cả đám lại bật cười ha hả.

Bọn chúng vừa cười vừa uống rượu, bên ngoài đã nổi trống canh một. Tăng tục nam nữ đang đùa dỡn, thực chẳng khác nào sói lợn hoang. Tiêu lão Nhi ôm gái để hôn, Tứ hòa thượng lần xuống dưới bốp. Hai ả kỹ nữ cười khúc khích dưới ánh đèn trông càng là loi. Dương Tứ Bả uống rượu một mình, mặt kệ bốn đứa kia muốn làm gì thì làm. Phùng Cát đứng bên cạnh tiếp thức ăn, trong lòng vô cùng buồn bực. Thấy bọn chúng vui đùa với nhau bèn len lén cất bước bỏ ra ngoài. Đi thẳng ra tới cửa miếu nhòm qua khe cửa nhìn ra ngoài. Thấy bên ngoài vẫn im phẳng phắc, Phùng Cát quay người đi vào trong.

Phùng Cát ra ngoài nghe động tĩnh, chợt nghe trống điểm canh một vang lên, nghĩ:

- vẫn còn sớm!

Rồi bỏ vào nhà bếp, ngồi xuống.

Lại nói chuyện Trần Đại Dũng, Chu Văn, Vương Minh, thiên tổng Vương Bưu dẫn theo ba mươi quan binh tới bên ngoài miếu thành hoàng vào lúc canh hai. Họ chia quân ra, vây kín lấy miếu. Thiên Tổng trấn giữ cửa miếu, Trần Đại Dũng đưa mắt nhìn Chu, Vương hai người, nói:

- Hai vị cùng Vương thiên tổng đứng ngoài này một chút, đợi tôi vào trong thám thính trước đã.

Ba người ứng tiếng. Trần Đại Dũng nói xong, nhún chân, nhảy lên bờ tường, nhảy vào trong, rón chân nhẹ nhàng tiến vào. Nhìn sang phía tây, thấy ba gian thiên đường vẫn còn sáng đèn. Đại Dũng thấy vậy, biết là tăng nhân hung thủ đang ở trong đó. Chàng nhẹ nhàng tới bên cửa sổ, nhăm ướm giấy dán, chọc thủng một lỗ, ghé mắt nhìn vào.

Đại Dũng ghé mắt nhìn vào trong, thấy lũ tăng, tục, lại thêm hai ả phụ nữ. Hào hán thấy vậy trong lòng nghĩ thầm:

- Xem dáng hai ả kia không giống như gái nhà lành chắc là bọn gái bán hoa, được hòa thượng gọi vào chốn phật môn. Loại hòa thượng này thực là đáng ghét, lúc nữa bắt được ta phải trị thẳng tay.

Hào hán đang bực tức trong lòng, chợt nghe thấy tiếng cười vọng ra, hai ả kỹ nữ nói.

Nhất Xứng Kim nói:

- Từ sư phụ thật là đáng yêu, ông khiến người ta hài lòng lắm.

Nhân Nhân Ái nói:

- Lão thái gia đây của ta thực tuần tú, kỹ thuật chơi cũng hơn hẳn người khác.

Nam nữ tăng tục đang vui đùa với nhau, hào hán thấy vậy vô cùng giận dữ. Hòa thượng loại này thực đáng ghét, ở trong miếu chỉ tổ làm hỏng phật môn! Già hung thủ giết người còn đáng ghét hơn. Xem kia, hán dương dương tự đắc trong thật ngứa mắt. Hào hán trong lòng buồn bực, đưa tay nắm chuỗi đao, định xô cửa vào.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Công Kỳ Án* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Nửa đêm vào miếu bắt dân tăng, náo động chốn phật môn

Hào hán Trần Đại Dũng ghé mắt nhòm qua cửa sổ nhìn vào trong, thấy hòa thượng, kỹ nữ, lại có cả hung thủ Bán Biên Tiêu đang đùa nghịch nhau thật chường mắt. Chẳng khác gì chó đực gặp chó cái động cõn vấy. Hào hán nổi giận, vừa định xông vào động phủ, chợt nghĩ:

- Hổng khoan. Bọn chúng người đông, võ nghệ cao cường. Hơn nữa bọn ta ba người tới đây, không gọi bọn họ, làm thế sao đành? Để mặc bọn chúng đùa nghịch thêm chút nữa. Ta ra ngoài gọi hai người kia vào. Nếu không lát nữa họ lại trách ta không gọi họ.

Hào hán nghĩ xong, quay mình trở ra.

Lại nói chuyện hai người bọn Chu Văn, Vương Minh, từ khi cùng làm sai nha trong phủ Giang Ninh cho tới nay, hai người này luôn đùa dỡn nhau. Vương Minh đưa mắt nhìn Chu Văn, nói:

- Chu nhị ca, Trần đầu mục vào trong đã nửa ngày trời vẫn chưa thấy trở ra. Có lẽ nào ông ta làm một mình không?

Chu Văn nói:

- Không đâu, không đâu. Trần gia đâu phải người như vậy.

Vương Minh nói:

- Chu nhị ca, nay ta đã tới đây, lẽ nào chịu đứng ngoài này. Tôi cũng phải vào xem xem mới được.

Chu Văn nói:

- Người cáo già lắm!

Vương Minh nói:

- Chu nhị ca, anh đã nghe Tích Hạ Nghênh Xuân lên dò Chiêu Dương Chính Viện chưa? Tề Tuyên Vương đã ngồi xuống để Hạ Nghênh Xuân dẫm lên vai.

Chu Văn nói:

- Ta có biết. Nay người lại muốn học Hạ Nghênh Xuân thì phải đứng cho vững, chớ để ngã xuống mà mông lại sụng lên hai cục đấy!

Vương Minh nói:

- Tại sao lại là hai cục?

Chu Văn nói:

- Người muốn học theo Hạ Nghênh Xuân, chẳng phải đầu Hạ Nghênh Xuân u một cục sao? Nay nếu người ngã xuống, trên đầu cũng sẽ u một cục!

Vương Minh nghe vậy, nói:

- Đành phải làm khó Chu đại ca rồi! Thôi thôi, anh hãy cố chịu đựng một chút, để tôi học theo Hạ Nghênh Xuân. Ngồi xuống để tôi dẫm lên vai. Anh hãy thành cái cột chống cho tôi. Cần thận kéo cột chống gãy, mái nhà cũng sẽ đổ xuống, vỡ hết.

Chu Văn nói:

- Được thôi cột chống lên này.

Vương Minh nói:

- Cần thận, tôi mà ngã chết anh sẽ trở thành một tiểu thúc thúc của hai đứa nhỏ đấy. Ngồi xuống nào!

Chu Văn vừa ngồi xuống, Vương Minh đã nhảy lên vai, bám vào bờ tường. Chợt nghe trên đầu tường có tiếng "soạt". Vương Minh vội vàng đứng lại.

Vương Minh vội vàng đứng lại, chăm chú nhìn qua, chợt thấy trên đầu tường có một người hạ thấp giọng, nói:

- Không cần phải vào trong làm gì. Hai người mau theo ta vào trong bắt cướp.

Hai người nghe vậy, gật đầu. Vương Minh đưa mắt nhìn Chu Văn, nói:

- Tôi và anh mau vào theo lối cửa miếu, giúp Trần gia bắt cướp.

Chu Văn sai bước tiến về hướng cửa miếu, Vương Minh theo sau. Thiên Tử Vương Bưu đứng cạnh bên ngoài, tay cầm đao trấn giữ sơn môn. Ba chục viên quan binh chia ra mai phục chung quanh miếu, tay cầm câu liêm, dây trói đề phòng.

Lại nói chuyện khi nãy Trần Đại Dũng vượt tường, đưa mắt nhìn Chu Văn, nói chuyện bằng tiếng lóng. Chu Văn, Vương Minh hiểu ý, gật đầu, sai bước tiến vào sơn môn. Như quý vị độc giả đã biết, cửa miếu chỉ được Phùng Cát khép hờ. Ba người đẩy cửa, bước vào. Đại Dũng đi trước dẫn đường, không lâu sau đã tới hậu viện. Lúc này vào khoảng canh ba. Tăng, tục đều đã say rượu, nam, nữ đều đang nổi lửa dâm tà, cùng cởi hết quần áo, lộn nhau đi ngủ. Tất hết đèn đóm, vui vậy với nhau. Trong miếu chỉ còn một mình Dương Tứ Bả mới khỏi bệnh. Sau canh hai, hắn liền cáo từ, tay chống gậy trúc, trở lại sau bộ thờ Ngọc Hoàng đi ngủ. Phùng Cát thấy chưa tới canh hai bèn chui vào bếp uống rượu, đợi tin.

Lại nói chuyện ba vị hảo hán chặn cửa phòng, rút binh khí ra cầm trên tay, đồng thanh quát:

- Hung thủ, lừa trọc, hai người mau ra đây chịu tội!

Bán Biên Tiêu Tiêu lão Nhi và Tứ hòa thượng vẫn chưa ngủ, chợt nghe bên ngoài có tiếng quát vang.

- Hung tăng, tội đồ, mau ra chịu tội.

Bán Biên Tiêu ngồi nhồm dậy, nói:

- Không ổn! Mau ra ngoài.

Tứ hòa thượng cũng cuống lên. Hắn vốn không biết võ công, chỉ giỏi chơi gái, đánh bạc. Lúc này hắn đang cuống quýt, tay chân lúnh quýnh. Đèn đóm lại tắt hết, trong phòng tối đen như mực. Hòa thượng càng cuống quýt.

Tứ hòa thượng sợ mất hồn, vội vàng khua khoắng tìm quần áo. Đưa tay ra mò mẫm khắp giường, mò mãi chẳng biết cái nào là quần, cái nào là áo, cái nào là khăn. Tay vớ được bộ váy của ả Chín, vội mặc bừa lên mình, sợ hãi, run cầm cập, vội lăn luôn xuống đất, chui tọt vào gầm giường, miệng lầm bầm niệm kinh Phật:

- Cứu khổ cứu nạn Quan Thế âm Bồ Tát.

Lại đọc thần chú:

- Án ma ni bát di hồng.

Thực đáng buồn cười!

- Cầu thần Phật phù hộ đệ tử, từ nay trở đi, hòa thượng ngày ngày thắp hương, niệm Phật. Nếu có nửa lời sai quấy, thần Phật sẽ biến hòa thượng thành lừa, không cho làm người?

Nói xong nằm bẹp xuống đất, trong lòng nghĩ thầm:

- Không ổn!

Hắn tưởng rằng có hai người tiến vào bắt mình. Chỉ thấy hắn lập cả lập cập, không bỏ dậy nổi. Một lúc sau, hòa thượng tỉnh tâm lui lại, thì ra Cửu cô nương cũng đã bò tới bên cạnh hắn. Bối chung quanh tối đen như mực, không nhìn rõ. Hắn hạ thấp giọng, nói:

- Làm người ta sợ hết hồn!

Lúc này tăng nhân mới yên tâm.

Hòa thượng tưởng có người vào bắt hắn, còn đang hoảng hốt, lại thấy người ấy cũng bò lồm cồm. Bò tới trước mặt, thì ra là Nhất Xứng Kim. Hòa thượng thấy vậy, nói:

- Làm ta sợ chết khiếp! Mẹ của ta à! Chui vào đây làm gì?

Nhất Xứng Kim nói:

- Có kẻ tới đây đòi bắt người, lại không thấy bóng dáng lão gia đâu. Tôi cũng sợ hết hồn? Cô bầy ngất nằm lăn trên nền. Tiêu lão thúc nhảy vọt qua cửa sổ, chạy mất dạng, chỉ còn lại một mình nô gia! Nếu nô gia không trốn đi mới là chuyện lạ. Sợ chết khiếp đi được! Cụ à, lách mình ra một chút cho nô gia chui vào với.

Hòa thượng nghe vậy, nghênh mặt lên, nói:

- Nàng chui vào đi!

Cửu cô nương ứng tiếng, vội vã chui vào. Gầm giường chật hẹp, chỉ đủ chỗ cho một người nằm. Cửu thư nhi chỉ chui vào được nửa người là chật cứng, không thể nào chui lọt. Miệng vội nói:

- Lách qua. Nô gia không chui vào được!

Tứ hòa thượng vội co chân lại, Nhất Xứng Kim bò qua người hòa thượng. Mới bò lên được hai bước, trên thượng có một vật nhọn đâm trúng vào eo Nhất Xứng Kim. Ầ ừn lên đau đớn. Tứ hòa thượng nói:

- Chớ có kêu lên, người ta nghe thấy mất! Cục cưng của ta!

Nhất Xứng Kim nói:

- Cục cưng ư? Ngày mai sẽ thành cục thịt đó! Ta thực xấu hổ cho con lừa trọc không biết nhục người!

Rồi nằm đè lên mình hòa thượng.

Tạm gác chuyện tăng và kỹ nữ nằm đè nhau dưới gầm giường lại. Giờ ta lại nói tới chuyện của Bán Biên Tiêu. Chợt nghe thấy ngoài cửa có người hò hét, gọi hắn ra chịu tội. Phi tặc biết ngay chuyện vỡ lở, có người tới bắt hắn vào nha môn. Hắn vội vàng bò dậy, mặc quần, đi giày, với tay lấy áo, mặc lên mình, thắt đai lưng thực chặt, với cây đao cầm trên tay, xoay mình, đứng cạnh cửa sổ, vung đao, chém đứt cây gậy chống làm hai đoạn, tung mình, nhảy ra. Tiêu lão Nhi tung mình phi thân ra ngoài, vừa đứng vững xuống đất đã đưa mắt nhìn quanh. Chợt thấy có ba người đã đứng ở đó từ khi nào. Lại nghe thấy một người cao giọng, nói:

- Giặc cướp, mau ra chịu tội! Ngươi không chịu ra, muốn sống thực khó hơn lên trời.

Người ấy nói:

- Hung đồ, mau chui ra đây! Chớ giả làm con rùa rút đầu rút cổ, chẳng ra thể thống gì. Đừng để ta châm một mũi lửa. Nhà cháy, ngươi phải chui ra, tới lúc ấy còn ra thể thống gì nữa!

Lại nói:

- Hung đồ! Ngươi không ra, ta sẽ nổi lửa đốt nhà! Hung đồ ra đây mau! Nếu ngươi không ra, tức là con của kỹ nữ. Là con rùa rút đầu rút cổ!

Lại thấy hai người đứng bên cũng nói:

- Hai ả vợ hờ không tính đến làm gì. Ba tên tặc nhân và hòa thượng đều phải ra cả đây!

Bán Biên Tiêu đứng dưới mái nhà nhìn sang, nghe thấy rất rõ lời họ chửi. Phi tặc nghĩ:

- Hai tên kia chỉ là loại giá áo túi cơm. Chỉ đáng ngại mỗi tên đang giữ trước cửa kia. Nếu ta chém hẳn một đao, ngộ nhờ hẳn là hảo hán, chẳng phải đáng tiếc lắm sao? Nay ta phải cho hẳn biết mùi lợi hại của ta mới được.

Nghĩ xong, hẳn gỡ mấy viên ngói cầm trên tay, ngồi xổm xuống, vung tay, ném ngói đi. Chỉ thấy mảnh ngói bay vù bốp một tiếng, trúng ngay lưng hảo hán Trần Đại Dũng. Đại Dũng không kịp đề phòng, chúi người về phía trước, suýt chút ngã sấp, trong lòng kinh hãi, nghĩ thầm:

- Không ổn!

Rồi quay đầu lại nhìn.

Đại Dũng vội quay đầu lại nhìn, ánh trăng lơ lửng, nhìn không rõ.

Vương Minh, Chu Văn đồng thanh hỏi:

- Sao thế! Sao trên mình Trần gia lại vang lên như vậy?

Trần Đại Dũng nói:

- Không biết mảnh ngói ném từ đâu tới. Chắc có kẻ trốn trong phòng?

Ba người còn đang nói chuyện, chợt nghe trên mái nhà có tiếng nói vọng xuống:

- Ba tên kia chớ phá miếu! Bản lĩnh như vậy mà dám cầm đao ư? Mảnh ngói khi nãy là do lão gia ném, chẳng qua chỉ muốn cho ngươi giật mình mà thôi. Nếu ta muốn lấy mạng ngươi từ phía sau thực dễ như trở bàn tay vậy. Nhưng lại sợ mi là một anh hùng, mà lão gia, quý nhất là bậc anh hùng hảo hán, do đó mới hạ thủ lưu tình. Nếu ta ra tay hạ độc thủ, chỉ e mạng các ngươi khó giữ.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Công Kỳ Án* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 93: Ba vị thừa sai vây đánh tiêu phi tảo

- Bán Biên Tiêu lão thái gia quý nhất là anh hùng hảo hán, nên mới không nỡ lên hạ độc thủ. Ném ngươi bằng một mảnh ngói, chỉ là khiến ngươi giật mình một chút mà thôi. Ba người các ngươi vẫn còn nghĩ ta ở trong phòng sao? Ta đã ra ngoài từ lâu rồi. Thực buồn cười bởi các ngươi còn đứng đó đợi. Với bản lĩnh ấy đòi đi bắt người sao? Đúng là uống cơm gạo nhà nước nuôi lũ nha dịch các ngươi. Chắc các ngươi cũng không biết lão gia đây là ai hẳn? Nói cho các ngươi biết: Kinh thông loạn vệ, Nam, Bắc một dải, đại khái ai cũng biết tiếng Bán Biên Tiêu lão Thúc này.

Nói xong, chợt nghe "soạt" một tiếng, nhảy vọt xuống đất, cầm đao đứng nghiêm trang.

Tên phi tặc lớn gan không thèm né tránh, còn hiện thân đứng ở giữa sân. Tay cầm đao, miệng cười ha hả, đưa mắt nhìn ba người, nói:

- Các vị cứ việc lên đây mà bắt ta. Chắc các ngươi chưa biết bản lĩnh của ta. Với thanh đao trong tay, ta có thể địch nổi vài trăm người. Sợ gì quan binh vây quanh? Muốn đi, lúc nào ta cũng có thể đi được! Trên đời này khó có người cản nổi bước chân ta. Ta là kẻ giỏi nhất trong giới phi tặc! Không biết các ngươi muốn bắt ta vì vụ án nào? Nói cho các ngươi biết. Ta gây án nhiều đến nỗi ngay cả ta cũng không nhớ xuể. Ba người các ngươi mau nói cho rõ ràng, xem chúng ta có thể thương lượng được không?

Đại Dũng nghe hẳn nói vậy, trong lòng bức bối, nghĩ:

- Tên giặc này lớn lối thực chướng tai! Nghe giọng nói, giống như một nhân vật thời Khang Hy, chẳng hề coi ai ra gì. Dám tự cao tự đại coi thường ta, dám coi khinh Trần mỗ ư? Lúc nữa bắt được ngươi, trói gô tay chân lại rồi sẽ nói cho ngươi rõ!

Hào hán nghĩ xong, nói:

- Nói cho tên giặc ngươi biết: Ta không nói rõ, ngươi hồ đồ, cho ngươi chết rồi vẫn không nhắm được mắt. Ngươi muốn hỏi ngươi đã phạm tội gì ư? Nghe ta nói đây: Cách thành Thương Châu ba dặm có một nơi tên gọi Lý gia trang. Trong trang ấy có một vị võ cừ tên gọi Lý Quốc Thụy, bởi dính dáng việc quan nên phải tới nha môn. Nửa đêm hôm ấy ngươi tới gây án, giết hết bốn mạng cả nam lẫn nữ. Cả bốn người đều bị giết bởi cường đạo, lại mất đi đồ quý ở trong phòng. Có người dâng cáo trạng lên Lưu đại nhân. Đại nhân tiếp nhận, giao cho bọn ta đi tra xét hung thủ. Biết được ngươi gây nên vụ này, do đó ta mới tới đây lùng bắt. Nếu ngươi là hào hán, hãy mau mau chịu trói, mình làm, mình chịu chứ chối quanh. Về tình, về lý mà nói, ngươi hãy mau chịu trói, đó mới là hành vi của bậc hào hán đại trượng phu. Ngươi muốn bỏ chạy cũng uống công. Trần gia quyết bắt ngươi về quy án! Lão gia đây từng bắt không ít kẻ cướp hung dữ, lẽ nào ngươi đã lộ mặt lại có thể chạy thoát hay sao?

Tiêu lão Thúc nghe vậy, nói:

- Câm miệng. Hào hán không cần nói nhiều lời. Ngươi không phục, chúng ta hãy ra tay. Lão gia đây, quyết cho ngươi mở mắt, biết thế nào là trời cao, đất rộng!

Nói xong, xách đao lao vào hào hán. Đại Dũng thấy vậy, nói:

- Hai vị hãy canh ngoài cửa phòng, cẩn thận có kẻ từ bên trong bỏ chạy ra!

Chu Văn vội tới chặn trước cửa. Đại Dũng tay cầm đao, chân tiến lên một bước, dùng chiêu Bạt Thảo Tầm Xà đâm vào ngực phi tặc. Tiêu lão Nhi hạ đao xuống gát. Chỉ thấy "xoảng" một tiếng, hai thanh đao chém vào nhau nháng lửa! Đao pháp của Bán Biên Tiêu thực giỏi giang. Trần Đại Dũng cũng có tài đánh đao hơn người. Một chiêu Tô Tần bội kiếm chém về phía sau, một ra chiêu Hung liên bảo nguyệt vung đao đỡ. Trần Đại Dũng ra đơn phong thức đánh tới, Tiêu lão Thúc chuyển mình tránh theo thế Tiên Nhân Hoán ảnh. Hai người giao đấu kịch liệt với nhau, đúng là cao nhân gặp cao nhân, một cặp kỳ phùng địch thủ.

Trần Đại Dũng và Tiêu lão Nhi, tuy xét về bản lĩnh mà nói, bọn họ người tám lạng, kẻ nửa cân. Đó gọi là tam cường tam nhược. Kính thưa quý vị độc giả. Tam cường là gì? Tam nhược là chi? Muốn biết xin hãy nghe tôi nói. Tam cường là chỉ Tiêu lão Thúc mới hơn ba mươi tuổi, đang ở độ tinh thần sung mãn, đó là thể mạnh đầu tiên của hắn. Thể mạnh thứ hai là hắn mắt tinh, tay chân nhanh nhẹn, thân hình linh hoạt. Thể mạnh thứ ba là đao pháp lợi hại. Tam nhược là: Trần Đại Dũng tuổi đã bốn mươi, đã hơi chậm chạp. Đó là nhược điểm thứ nhất. Nhược điểm thứ hai là tay chân không còn nhanh nhẹn, thân pháp không còn linh hoạt. Nhược điểm thứ ba là sợ lờ tay đao đã thương tặc nhân. Sợ hắn chết sẽ không xử được. Do đó mới có câu "cường, nhược" ở đây.

Lại nói chuyện hai người bọn Chu Văn, Vương Minh, vừa giữ cửa vừa theo dõi hai người đánh nhau. Chỉ thấy tiếng vũ khí va vào nhau kiếng xoảng, tóe lửa sáng lóa. Chợt lại nghe thấy Đại Dũng lớn tiếng kêu:

- Tặc nhân thực lợi hại, lợi hại!

Vương Minh nói:

- Chu nhị ca, anh em, Trần gia cuồng lên rồi. Nay đã gặp phải đối thủ mạnh. Tôi vốn biết tật của anh ta. Hễ cuồng lên là mở miệng kêu la. Anh nghe thấy tiếng kêu của ông ta chứ?

Chu Văn nói:

- Ông anh à? Kêu la hay không chỉ là chuyện nhỏ. Để hung thủ chạy thoát, đó mới là chuyện lớn. Hai chúng ta cũng là phụng mệnh tới đây, mọi người cùng chung một cảnh ngộ. Theo tôi nghĩ, người trong phòng không đáng ngại lắm. Chúng ta cùng lên giúp Trần gia một tay. Ba người bắt một, vậy mới được!

Vương Minh gật đầu. Hai người lập tức xách binh khí nhảy vào vòng chiến, nói:

- Trần gia, chớ để hắn chạy thoát. Có chúng tôi đây!

Lúc ấy, Trần Đại Dũng đang nóng lòng sốt ruột. Chỉ sợ tặc nhân chạy mất. Nghe hai người kia nói vậy, vội nói:

- Hai vị lên đi?

Chu, Vương hai người, một người múa thương, một người vung thước sắt, nhắm Tiêu lão Nhi thi nhau đánh tới. Bán Biên Tiêu thấy vậy, bật cười ha hả, nói:

Phi tặc thấy có thêm hai người xông vào, bật cười lớn, nói:

- Hào hán lẽ nào cần người khác giúp sức? Chớ dựa oai người thực chẳng ra gì? Họ Trần kia, ta nói ngươi đâu có sai. Với bản lĩnh như vậy mà đòi bắt ta sao? Dù có thêm hai tên kia cũng vô dụng. Chỉ nhìn bộ dạng cũng biết chúng vốn chẳng ra gì. Nếu là anh hùng, hãy đấu một chọi một, chỉ dám phụ nữ

mới phải nhờ tới kẻ khác. Không phải lão gia đây bốc phét, nếu bức lên, ta sẽ cho ngươi đi gặp Diêm quan bất cứ lúc nào!

Nói xong, dặm chân nhảy vọt về phía Vương Minh, chém một đao, miệng hét:

- Tên kia, chớ chạy! Xem đao đây!

Thanh đao chém xuống thực hiểm độc. Vương Minh vội vùng thước sắt lên đỡ. Khá khen thay cho Tiêu lão Nhi, lại rút đao về chém sang phía Chu Văn. Chu Văn vội lui về phía sau. Lưỡi đao của Tiêu lão Nhi lại lao về phía kẻ địch, nhằm Đại Dững bổ xuống. Hào hán vùng đón đao đỡ lại. Ba người vây lấy Bán Biên Tiêu. Thước sắt, thương, đao nhất tề đánh tới. Giỏi thay phi tặc Tiêu lão Thúc, một thanh đao trong tay địch với ba người. Đánh thêm hồi lâu vẫn bất phân thắng bại. Tiêu lão Nhi quay đầu nhìn thấy rõ:

Tiêu lão Nhi một mình địch với ba người, một thanh đơn đao trong tay vùng múa như ba, không chút sợ sệt. Hốt chợt ngẩng đầu lên, thấy bên phía Tây có một cây táo lớn, trên cây quả sai lúc lỉu. Lúc này mới vào độ tháng bảy, đang vụ táo chín. Tiêu lão Nhi thấy vậy, vùng đao chém ngược lên trên, lại nhún chân nhảy vọt lên ngọn cây, cài đao vào thắt lưng, nói:

- Đùa với các ngươi một hồi, con thèm rượu của lão gia lại nổi lên rồi. Đợi ta ăn vài quả táo, ép con thèm rượu xuống đã.

Rồi dùng tay hái táo ăn, bộ dạng rất buồn cười.

Lại nói chuyện ba người đang vây đánh tên cướp, chợt thấy Tiêu lão Nhi tung mình nhảy lên cây. Ba người thấy vậy, cuống lên, nói:

- Tên giặc giỏi thực, tên giặc giỏi thực. Đúng là phi tặc!

Vương Minh nói:

- Trần gia, ông cũng lên cây bắt hắn đi.

Đại Dững nói:

- Trên cây không như trên mái nhà. Hai nơi ấy hoàn toàn khác nhau! Ta không thể lên trên đó.

Chu Văn nói:

- Vậy phải làm sao đây? Chúng ta chớ nên đứng đây nói chuyện dông dài nữa. Mau vây kín cái cây ấy, xem hắn chạy đi đâu!

Ba người nói xong, đứng phía dưới, vây quanh gốc cây.

Lại nói chuyện Tiêu lão Thúc nhảy lên cây nghỉ ngơi một hồi, ăn mấy trái táo, cúi đầu xuống nhìn, thấy Vương Minh đang ngửa mặt ngó lên. Tiêu lão Nhi thấy vậy, với tay hái một bọc táo to, vận lực nhằm mặt Vương Minh ném xuống. Quả táo ném trúng mặt Vương Minh khiến anh ta bật kêu lên "ối cha", nói:

- Không xong rồi, có mưa đá, đập sụng cả mặt tôi rồi này!

Đại Dững hỏi:

- Sao vậy.

Vương Minh nói:

- Có mưa đá!

Tiêu lão Nhi trên cây cười vang, nói:

- Thằng nhãi, đâu phải mưa đá. Là táo đó, ta hái cho các ngươi ăn? Nếu không các ngươi lại nói ta ăn một mình mà không sợ bội thực.

Đại Dững bức tức, nói:

- Tên giặc này giỏi thực, dám khinh người thái quá. Đợi ta chặt đổ cây này rồi sẽ bắt tên hung đồ ngươi.

Đại Dững thấy vậy, trong lòng càng buồn bức, chửi lớn:

- Hung đồ giỏi thực. Ngươi đã giết người, đứng ra phải chịu trời để ta giải tội nha môn xử lý. Xử tội xong sẽ lôi ra chém để răn đe kẻ khác, thi thể, thủ cấp bêu ngoài chợ. Giết người đền mạng vốn là lẽ thường tình. Hào hán dám làm dám chịu, dám làm dám chịu mới xứng là anh hùng. Vậy mà ngươi nay lại đánh cả công sai. Loại cướp như ngươi thực lớn mặt!

Hào hán càng chửi mắng, con giận trong lòng càng trào dâng, tay nắm chắc thanh đao trong tay. Bán Biên Tiêu nghe vậy bật cười ha hả. Hắn vừa nhổ hột táo, vừa nói:

- Người kia chó sói ruột. Chuyện gì cũng phải từ từ thì mới thành công. Người sói ruột nhưng ta không nóng vội. Theo như người nói thì Tiêu lão thái gia đây làm cản ư? Hay nói rằng các người còn non tay. Nếu các người có bản lĩnh, võ nghệ cao cường thì hãy bắt lấy ta mà trời. Nếu được vậy, ta không hề oán trách các người đã hại ta, chỉ oán ta võ nghệ không tinh mà thôi. Hãy lên mà bắt ta giải về nha môn trị tội, xử tội xong cứ việc hành hình. Nếu Tiêu lão thúc ta có một cái nhăn mày, làm quý ngàn kiếp vẫn chưa hết tội. Chẳng lẽ ta chỉ biết hại người thôi sao? Kẻ khác hại ta, ta mà oán hận thì có khác nào loại thất phu? Lão thái gia đây năm nay mới ba mươi hai tuổi, cũng có đọc thi thư, lẽ đời ta đây hiểu rõ nhất. Ta đây không phải vì tham sống mà bỏ chạy, chỉ vì các người bản lĩnh kém cỏi. Người không biết nghĩ sao? Khi này lão gia ở trong phòng, các người ở bên ngoài kêu gào ầm ĩ. Ta nhảy ra khỏi phòng theo lối cửa sổ nếu ta bỏ đi, liệu các người có biết hay không? Chỉ là ta muốn nhìn mặt các người, thế mới thực đáng mặt đại anh hùng đương đại. Không cần biết quan phủ lệnh cho các người ra sao, nhưng vụ án này, theo các người liệu có phá nổi không? Chẳng qua chỉ là phí sức của ta. Ba vị chó vôi. Đúng là bản lĩnh kém cỏi vẫn cứ là bản lĩnh kém. Nếu là không phải ta khoác lác đám đồ tôn ta (ở tại huyện Nhiệm Khâu) dạy còn giỏi hơn các người.

Câu nói này của tên phi tặc thực đã khiến Đại Dũng nổi trận lôi đình.

Quý vị độc giả thử nghĩ xem. Những lời Bán Biên Tiêu vừa nói khi này đúng là vừa cao ngạo, vừa đúng với sự thực. Hơn nữa, qua mấy hồi trước, ngu hạ đã kể rõ với quý vị, đám anh em kết nghĩa của Tiêu lão Nhi đâu có ai là người kém cỏi? Ai cũng biết, vào thời Càn Long lão phật gia, ai chẳng biết tiếng Thường Thất Thốc Tử và Yên Vĩ Tử? Gã Thường Thất Thốc Tử và vị lão gia tại miếu bên ngoài Đức Thắng Môn bản tính ngang nhau. Sau đó, vì bọn chúng kết bè kết đảng làm phản nên mới bị nhà nước vây bắt, chết tại Bá Châu.

Lại nói chuyện Trần Đại Dũng hét lớn một tiếng, chân trái dậm mạnh, chẳng ngờ giày bị rách, chàng đành phải dùng dây xâu tiền buộc lại. Trong lòng hảo hán lúc này vô cùng nóng nảy. Chu, Vương hai người cũng luôn miệng kêu:

- Đáng ghét, đáng ghét! Phải làm sao đây.

Chu, Vương hai người còn chưa nghĩ ra cách, chợt nghe thấy Đại Dũng quát vang:

- Tên đáng ghét kia thực khiến ta tức chết đi được!

Lại thấy hảo hán chỉ tay lên cây, quát mắng:

- Tiêu lão Nhi nghe cho rõ đây. Mồm miệng trơn tru khó lòng thoát tội. Đợi lát nữa bắt được người giải về nha môn, xử người lăng trì lại chém đầu. Tới lúc ấy xem người có sợ hay không. Nay người đang ở trên cây, lão gia sẽ đợi người đến mai, sai người đốt cây, đốt chết tên hung đồ to gan người!

Vương Minh nghe vậy, nói:

- Không cần đốt cây, lệnh cho quân sĩ vào bắn tên là xong.

Câu này đã nhắc nhở Trần Đại Dũng. Sắc mặt của hảo hán lập tức tươi tắn trở lại, nói:

- Nhờ câu nói này của Vương huynh. Nếu không, tại hạ thực lo không biết nên dùng cách nào.

Nói xong lớn tiếng gọi binh lính. Bên ngoài ứng tiếng, một đám đông quân sĩ chạy vào. Đại Dũng hạ lệnh, nói:

- Bọn ta vây dưới gốc cây, các vị mau mau bắn tên, đừng để cho phi tặc trốn thoát?

Binh sĩ ứng tiếng, dương cung, rút tên. Tiêu lão Thúc nghe thấy vậy nghĩ thầm:

- Nếu chúng bắn tên, chỉ e tên lạc trúng ta mất. Chi bằng, nhân lúc này nhanh chóng chạy đi, đợi lúc nữa chỉ e không kịp!

Nghĩ xong, phi tặc chú tâm theo dõi, thấy trên ngọn cây cách mặt đất chừng bảy xích có dư. Tiêu lão Thúc nhìn xong, tung mình lên. Chỉ nghe thấy "soạt" một tiếng, đã nhảy lên mái tòa đại điện. Đại Dũng thấy vậy cũng vội nhún mạnh đôi chân, lập tức đuổi theo phi tặc, trong lòng nghĩ thầm: Ta phải tóm lấy lưng hắn. Nghĩ xong, dùng chiêu hổ đói vỗ mồi tung mình lên, đôi tay giơ ra, định ôm lấy phi tặc. Tiêu lão Nhi nhanh mắt, chân trái tung lên, đá hậu. Đại Dũng kêu lên "ôi cha" một tiếng, rơi xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Công Kỳ Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 94: Bán biên tiêu sa lưới chịu xử tội

Trần Đại Dũng cũng nhảy theo lên mái nhà, thấy hung đồ xoay mình định bỏ chạy. Hảo hán nóng nảy, sợ hắn chạy mất, bèn dùng chiêu hổ đói vỗ mồi, hai tay giang rộng, nhảy tới ôm lấy hắn. Không những không ôm được, còn bị hung đồ tung chân đá hậu trúng ngay trước ngực. Trần Đại Dũng kêu lên một tiếng "Ồi cha", rơi bịch xuống đất. Hung đồ vỗ tay vào nhau chỉ thấy "soạt, soạt, soạt" bỏ chạy trên mái nhà. Chu, Vương hai người thấy vậy, trong lòng vô cùng kinh hoàng, kêu lên:

- Không xong, mau đi cứu người, cứu người!

Đám binh sĩ ứng tiếng, vội chạy lên đỡ Đại Dũng dậy. Đại Dũng lồm cồm bò dậy, nói:

- Không xong, hán chạy mất rồi! Các người mau đuổi theo. Ta sẽ nhảy lên mái nhà truy tìm. Phải tìm bắt hán bằng được!

Chu, Vương ứng tiếng, để lại mười tên lính canh giữ trong miếu. Gọi thiên tử Vương Bưu dẫn theo hai mươi quan binh chia ra các hướng truy lùng.

Lại nói chuyện Trần Đại Dũng nhảy lên nóc nhà, nhìn khắp bốn phía. Lúc này, mặt trăng đã nhô lên, dưới ánh sáng mờ mờ ấy đã có thể nhìn ra phương hướng. Hảo hán vội lên nơi cao nhất trên mái nhà, dò mắt tìm kiếm. Chợt thấy bên trên Ngọc Hoàng Các trong miếu hình như có bóng người. Hảo hán vội nhảy lên, truy đuổi. Vừa lên tới nóc Ngọc Hoàng Các, bóng người kia đã nhảy lên mái nhà dân. Đại Dũng hô vang:

- Các người hãy đuổi sang phía Đông! Ta đã thấy hán rồi!

Quan binh bên dưới vội hễ nhau chạy tới.

Lại nói chuyện Tiêu lão Nhi nhảy lên nóc nhà dân, ẩn mình sau bức tường.

Phi tặc ẩn mình sau bức tường, trong bụng nghĩ thầm:

- Nhớ lại ta từ nhỏ luyện tập võ nghệ, ra đời hại người. Tay ta đã hại chết tới hai, ba mươi mạng cả nam lẫn nữ, chưa từng bị bắt lần nào. Năm nay tới đất Thương Châu, vào miếu này, gặp được những người có bản lĩnh như ta, họ cũng là những người rộng mở, thoải mái. Làm lễ kết giao anh em, cả thấy có tám người. Sáu người trong số bọn họ đã đi Mộ Châu, thất ca trong mình lại mang trọng bệnh, khó đi lại. Đêm nay có người tới bắt ta, chúng kéo nhau tới chặn cửa miếu. Theo lý mà nói, ta nên bỏ chạy mới phải, nhưng lại lo thất ca đang mang bệnh trong mình, bởi vậy ta mới phải ra tay. Chẳng ngờ, bọn chúng lại giờ trở bản tên. Ta đánh phải phi thân chạy ra khỏi miếu, nhưng chúng vẫn quyết liều chết đuổi theo. Lát nữa, chúng tìm tới đây ta sẽ phải hạ độc thủ mới được.

Nghĩ xong, hán gỡ một viên gạch ra, cầm trên tay, hai mắt chăm chú theo dõi. Chợt thấy một người nhảy lên nóc nhà. Tiêu lão Nhi gật đầu, nói:

- Cũng là một kẻ có tài!

Còn đang nghĩ, người ấy đã đuổi tới. Tiêu lão Nhi nhẹ nhàng đứng dậy, tay phải cầm viên gạch, nghiêng rỗng nghiêng lợi quyết hạ độc thủ. Chợt thấy người ấy tung mình nhảy về phía hán. Tiêu lão Nhi hai mắt nhắm thật chuẩn, tay phải vung mạnh, ném viên gạch đi. Đại Dũng kêu lên một tiếng: "ôi cha", lại rơi xuống đất. viên gạch của Tiêu lão Nhi đã ném trúng Đại Dũng khiến chàng rơi xuống khỏi mái nhà, ngã lăn xuống. Tên ác tặc trong lòng vô cùng căm hận Đại Dũng. "Soạt" một tiếng, nhảy xuống khỏi mái nhà, một lòng muốn lấy mạng hảo hán. Không ngờ, Đại Dũng tuy bị viên gạch ném trúng ngực nhưng lực đạo không nặng lắm. Người biết võ nghệ, thân thể rất linh hoạt. Tuy bị rơi xuống đất nhưng không bị ngã nhào. Chàng vội vàng bò dậy, vớ lấy cây đao, tung mình nhảy lên, một lòng quyết bắt ác tặc trên mái nhà.

Tiêu lão Nhi không hề hay biết. Khi thấy hảo hán rơi xuống, "soạt" một tiếng, hán cũng nhảy xuống theo. Chợt nghe bên tai "vù" một tiếng, thì ra người ấy đang tung mình nhảy lên mái nhà. Tặc nhân thấy vậy, nói:

- Lợi hại thực! Đúng là tên ma đầu! Cẩn thận đấy!

Lại nói chuyện Đại Dũng vừa nhảy lên mái nhà, chợt nghe thấy "soạt" một tiếng, vội quay đầu lại nhìn. Thì ra ác nhân đang cầm đao nhảy xuống. Đại Dũng vội thò tay ra, nắm lấy một viên gạch trên mái nhà, xoay mình, nhảy xuống. Chân lửa chạm đất, tay trái đưa sang cầm đao, chuyển viên gạch qua tay phải, ném mạnh ra. Tặc nhân không kịp đề phòng, vừa sải bước, chợt bên vai phải trúng viên gạch nghe "chát" một tiếng. Sức ném thực mạnh khiến hán phải lao đảo thân hình, miệng kêu lên:

- Không xong!

Chân khẽ dậm xuống, tung mình nhảy lên mái nhà. Đại Dũng bám theo sau, vung đao chém xuống.

Khá khen thay cho Trần Đại Dũng, một lòng quyết bắt giặc lập công. Nhát đao chém với đủ mười thành công lực, miệng hét lớn:

- Tặc nhân nghe đây, dù ngươi có giỏi giang, khỏe mạnh đến đâu, thời cơ qua rồi, ngươi đừng hòng chạy thoát! Lão gia đây hôm nay quyết bắt ngươi, lòi về để đại nhân xử tội.

Tiêu lão Nhi nghe vậy, trong lòng nổi giận đùng đùng, kêu lên:

- Ngươi nghe đây: Hôm nay chúng ta quyết đấu một trận, kẻ sống ở lại, người chết đi! Nếu ngươi bắt được Bán Biên Tiêu ta, từ nay sẽ không còn ta nữa!

Nói xong vung đao, lao vào hảo hán. Mắt hán đỏ ngầu, quyết ý hại anh hùng. Đại Dũng cũng vội dùng hết sức bình sinh nghênh chiến. Hai người giao đấu với nhau trên nóc nhà, chỉ thấy trên nóc nhà rầm rập. Người sống bên dưới giật mình tỉnh giấc cả nhà, từ già đến trẻ đều kinh hãi, không biết trên nóc nhà xảy ra chuyện gì? Nếu là động đất thì thật đáng sợ! Lại nghe thấy trên nóc nhà có tiếng người hò hét, bên dưới, tiếng người hô "bắt lấy hán" vang lên không ngừng. Già, trẻ, nam nữ trong lòng vô cùng kinh hãi, trốn trong phòng không dám thở mạnh. Lại nói chuyện hảo hán Trần Đại Dũng, vung đao chém xuống tên cướp thẳng chút xuống tay: Tiêu lão nhi nở nụ cười nhạt, kêu lớn:

- Tài nghệ của người được bao nhiêu? Ta thực sự chẳng muốn đánh nhau với người nữa. Lão gia đây còn có chút việc cần làm

Nói xong, hai chân nhún xuống, bật mạnh, nhảy vọt sang nóc một nhà khác, đứng vững trên đó. Đại Dững thấy vậy, bắt giặc giật mình. Căn phòng ấy cách ngôi nhà này đến hơn một trượng, hảo hán chỉ còn biết trợn mắt đứng nhìn. "Cách xa như vậy mà hán nhảy qua được, thực sự Trần mà không bằng hán ta!". Hảo hán chợt nảy ra một kế, vội nhảy xuống mặt đất, sau lại nhảy lên mái nhà, thấy kẻ ấy tung thân nhảy xuống, Đại Dững vội vàng đuổi theo.

Đại Dững nhảy lên nóc nhà, thấy kẻ kia nhảy xuống. Đại Dững vội vàng đuổi theo, miệng hét lớn:

- Bắt lấy hán, bắt lấy hán!

Tiêu lão Nhi nhảy xuống dưới. Nơi hán nhảy xuống chính là cổng sau của một quán bán thịt lợn. Chủ quán ấy họ Lưu, người to như hộ pháp, đen sì sì, rất có sức mạnh. Hôm ấy, anh ta lại bị đau bụng, vội chạy ra cổng sau đi cầu. Vừa ngồi xuống, chợt thấy trên nóc phòng có tiếng ngói vỡ kêu "loảng xoảng, lại thấy có người cao giọng hét "bắt cướp". Chủ quán thịt nói:

- Đêm nay thực là may mắn, ta lại có bạc rồi!

Còn đang nghĩ thầm, chợt nghe "soạt" một tiếng, từ trên mái nhà, chợt có một người nhảy xuống trúng ngay mình gã đồ tể để hán ngã sấp xuống đồng phân, khiến hai bên móng đất gã lăm bẽ bết. Gã đồ tể nói:

- Con mẹ nó! Thằng giặc mù nhảy trúng vào người ông. Ta phải móc mắt con lừa này ra mới được. Người định chạy đâu!

Nói xong, xông lên, dang hai tay ra ôm lấy Tiêu lão Nhi. Tiêu lão Nhi sợ trúng độc thủ, vội vùng dao đâm tới, trúng ngay vào ngực gã đồ tể, khiến gã ngã lăn ra, chết ngay. Bán Biên Tiêu đang định thoát thân, đúng lúc này Đại Dững từ phía sau ập tới tay vùng dao, dùng sống dao chém vào bên vai trái của hán. Xương đòn bên trái lập tức gãy lìa. Đại Dững lại dùng sống dao chém thêm một nhát vào xương sống của hán khiến đoạn xương này bị thương. Tiêu lão Nhi ngã lăn ra. Đại Dững dùng sống dao chém thêm mấy nhát nữa lên lưng tên giặc khiến hán nằm im không thể nhúc nhích. Đại Dững hô vang:

- Bắt được rồi! Bắt được rồi!

Chu, Vương cùng thiên tổng và hai mươi tên quan binh nghe thấy tiếng hô "bắt được rồi" vội vã chạy về phía ấy, gọi cửa cùng kéo nhau chạy ra vườn sau. Quả nhiên mọi người thấy tên giặc đã bị bắt, bên cạnh đó còn một người chết lăn quay. Tên làm thuê trong quán thấy chủ quán bị giặc đâm chết, trong lòng vô cùng kinh hãi. Đại Dững nói:

- Người chớ sợ hãi, đợi ta về bẩm với đại nhân. Nói cho người biết, ta được Lưu đại nhân sai tới đây bắt cướp đó.

Tên làm thuê trong quán thịt nghe vậy, lúc này hán mới yên lòng. Đại Dững sai quân trói chặt tay chân Tiêu lão Nhi lại lại sai bốn tên lính ở lại canh gác từ thì rồi mới quát binh sĩ khiêng Tiêu lão Nhi cùng về miếu. Không lâu sau đã về tới miếu, binh tướng cùng xông vào. Lúc này Phùng Cát cũng đã ra mặt. Binh sĩ đặt Tiêu lão Nhi xuống nền đất. Đại Dững đưa mắt nhìn Chu Văn, Vương Minh nói:

- Hai vị mau dẫn theo mấy binh sĩ nữa vào phòng, trong đó còn một tăng một tục, chúng đều là đồng phạm, hãy bắt lấy.

Còn hai à kỹ nữ thì không cần phải bắt cho đỡ lời thôi.

- Dạ.

Hai người ứng tiếng, dẫn theo năm tên lính cùng xông vào phòng.

Hai người bọn Chu Văn, Vương Minh dẫn theo năm tên lính tiến vào phòng, đưa mắt nhìn quanh, thấy trên nền có một nữ nhân nằm sõng soài. Binh sĩ tiến lên sờ vào người, thấy khắp mình đã lạnh như băng giá. Thì ra ả sợ quá, chết rồi. Họ lại tìm kiếm khắp phòng, chợt thấy dưới gầm giường có tiếng rên rĩ vọng ra. Binh sĩ cúi đầu ngó xuống, nhờ ánh đèn sáng, họ nhìn thấy kỹ nữ và tăng nhân đang ôm nhau nằm dưới đó. Cả năm tên lính nhất tề ra tay, lôi hai kẻ kia ra khỏi gầm giường. Ả kỹ nữ diện mạo thật khó coi, còn tăng nhân lại mặc quần màu hồng. Quan binh thấy vậy, bật cười vang, nói:

- Con lừa trọc này thật biết làm dáng!

Nói xong, rút thùng ra, lập tức gõ cổ tăng nhân lại. Ả kỹ nữ sợ run cầm cập, người mềm như cọng bún. Binh sĩ đưa tay chỉ, nói:

- Trần lão gia khai ân, không bắt người về nha môn.

Quan binh nói xong, lập tức khiêng tăng nhân đi ra ngoài.

Chu, Vương hai người dẫn theo năm tên quan binh khiêng hòa thượng ra khỏi phòng. Tới sân trước, vứt hán nằm cùng một chỗ với Tiêu lão Nhi, rồi lại đi lục soát khắp nơi trong miếu, nhưng không thấy bóng dáng của Dương Tử đâu. Không biết hán đã chạy đi đường nào. Lúc này trời đã sáng rõ. Đại Dững dẫn quan binh khiêng theo một tăng một tục, vượt đường về thành. Chỉ trong chớp mắt đã vào trong thành. Dọc đường đi, dân chúng bám theo xem đông như trảy hội. Không lâu sau đã tới nha môn, binh sĩ đứng cả ở ngoài cổng. Đại Dững, Vương Minh, Chu Văn cùng thiên tổng, bốn người tiến vào nghi môn, lên công đường thì thấy đại nhân đang ngồi phán xét mọi việc.

Đại Dững chấp tay vái, nói:

- Đã bắt được hung phạm giải về đây.

Đại nhân nghe vậy, vô cùng mừng rỡ, lập tức dặn dò:

- Giải chúng vào đây?

- Dạ!

Hào hán ứng tiếng. Đại Dũng xoay mình bước ra ngoài, tới trước nghi môn, truyền lệnh, nói:

- Đại nhân có lệnh: Giải phạm nhân vào?

Chỉ nghe dạ ran. Lúc này, một tăng một tục mới được nói lỏng dây trói, bị đẩy vào công đường. Lưu đại nhân ngồi trên cao nhìn xuống thấy hòa thượng dung mạo bình thường, quỳ ở một bên, mặt lộ rõ vẻ kính sợ. Lại thấy một kẻ khác độ hơn hai mươi tuổi, quỳ dưới công đường mà vẫn nghênh ngang. Mặt hắc trắng, lại rõ lắm lắm, hai mắt tròn, cử chỉ nhanh nhẹn, đúng là bộ dạng của kẻ ăn cướp. Quan sát xong, đại nhân nói:

- Kẻ kia tên gọi là gì? Nhà ở phủ nào? Châu huyện chi? Tại sao người giết người hành hung? Đồng bọn cả thầy có mấy đứa? Trước công đường mau mau khai ra. Nếu người giấu giếm dù một chữ, bản phủ lập tức dùng đại hình.

Kẻ ấy mở miệng hô "đại nhân", nói:

- Đại nhân xin hãy nghe tiểu nhân nói. Tiểu nhân nhà tại Hà Giang, Nhiệm Khâu huyện. Tiêu lão Nhi là tên của tôi, Bán Biên Tiêu chính là ngoại hiệu, leo tường khoét vách rất có tài, làm cướp tới nay đã tám năm, giết người hại mạng nhiều không nhớ hết. Giết bốn mạng người nhà võ cử đều do một tay tôi gây ra. Từ khi làm cướp tới nay, không hề có bạn bè, đi đâu, làm gì cũng chỉ một mình là đủ. Hôm nay bị ông bắt, muốn chém, muốn giết thế nào tôi cũng xin chịu!

Nói xong, nhắm mắt, cười ha hả. Lưu đại nhân gật đầu, nghĩ thầm:

- Tên giặc này giỏi thật!

Rồi lại dặn dò giải các can phạm khác lên cùng xét xử.

Lưu đại nhân hạ lệnh nói:

- Giải các can phạm lên công đường!

Nha dịch chạy xuống dưới, không lâu sau đã giải hết can phạm lên công đường. Võ cử Lý Quốc Thụy, tên gia đình Lý Trung đã đợi trên công đường từ lâu. Đại nhân nhắc bút phán xét:

- Tri huyện lợi dụng kẻ cướp, ăn không nói có, dẫn cướp lỗi người ngay vào cuộc để ở giữa kiếm lợi, đến nỗi lương dân phải mất mạng. Theo luật phải chịu chết thiêu. Nha dịch gây chuyện thị phi, là kẻ khơi nguồn vụ việc, đáng phải tội chém. Cai ngục nhận của đút, hại mạng người, theo luật phải thắt cổ tự tử. Trong miếu của hòa thượng có cướp ở, biết mà không báo, bị xử xung quân. Phùng Cát lập được công, nay cho làm thuộc hạ của Trần Đại Dũng. Tiêu lão Nhi giết bốn mạng người, trước đó còn hại mạng vô số, tội đáng tòng xẻo.

Lại thảo công văn phát cho các châu, phủ, huyện khác:

- Dán thông cáo lưng bắt bọn Yên Vĩ Từ, Thương Thất Thốc Từ. Võ cử bị oan, nay được Lưu đại nhân viết bản tấu, bảo lãnh cho làm thiên tổng. Phán xét xong, viết bản tấu tấu lên thiên tử, đợi thánh chỉ giáng xuống sẽ làm theo. Lưu đại nhân tiếp tục đi giám sát sông ngòi. Giờ ta chuyển sang vụ án khác

Bạn đang đọc truyện *Lưu Công Kỳ Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Yên công tử si mê gái đẹp

Ngũ dạ lậu thanh thời hiếu tiến

Cửu trùng hy sắc túy tiên đào

Tộc kì nhật noãn long xa động

Cung điện phong vi yến tước cao".

Dịch thơ:

Năm canh nước rõ giục ngày sang

Say với đào tiên vui chín tầng

Ngày âm tình kỳ rỗng rấn động

Điện cung gió nhẹ én bay ngang.

Lại nói chuyện thời lão Phật gia Càn Long năm năm mươi mốt, theo ghi chép lại, tại phủ Đại Danh đã xảy ra một vụ công án. Phủ Đại Danh vốn thuộc quyền quản lý của phủ Bảo Định, có một vị quan giữ chức Đại Danh bình bị đạo, trước kia từng giữ chức tri huyện Thiên Tân, ông ta vốn người Vĩnh Khang - Quảng Tây, họ Hùng tên Hùng ân Hoàn, tuổi ngoài năm mươi, có một người con trai, năm ấy hai mươi hai tuổi, tên gọi Hùng Kiệt. Trong nha môn đạo đài của phủ Đại Danh có một viên sai nha, họ Đoàn, tên gọi Văn Kinh, năm ấy năm mươi hai tuổi, lưng hơi gù, mắt trái bị tật, ăn đường màu tím, mình cao năm xích, rất là tài giỏi, lại biết tà thuật. Vợ ông ta là Uông thị, sinh được một người con gái, năm ấy mười chín tuổi. Xét về dung mạo mà nói, cô ta không thua gì Chiêu Quân, Dương Quý Phi. Bảo tại hạ tả sắc đẹp của nàng, chỉ e ngón từ khó lột tả được hết. Nha dịch Đoàn Văn Kinh có một người em rể, họ Từ, tên gọi Khắc Triền, năm ấy ba mươi bảy tuổi, diện mạo đen đui, tướng ngũ đoản, mình mẩy thô kệch, võ nghệ cao cường. Anh ta là người Tiểu Trạch Khẩu, thôn Trương Đồng, cách phủ thành tám mươi dặm, hiện đang làm chân mã khoái trong nha môn đạo đài phủ Đại Danh. Ngoài ra còn có hai người nữa ở trong phủ thành, một người tên gọi Trương Quân Đức, ba mươi tư tuổi một người tên gọi Lưu Phụng, ba mươi sáu tuổi. Hai người này là dân thường, đều biết ít chút công phu võ nghệ. Sau đó, họ vào làm nha dịch trong nha môn đạo đài, coi như là hộ vệ của Từ Khắc Triền. Bọn họ đều thuộc loại sùng sỏ trong phủ Đại Danh, không việc gì họ không dám làm. Nha dịch Đoàn Văn Kinh sau đó được thăng làm Bát phong giáo, hẳn bèn lợi dụng chức vụ ấy, cùng những kiến thức về Càn - Khảm - Khôn - Ly - Cấn - Chấn - Tốn - Đoài để dụ dỗ nam nữ dân theo học thuật này, gây nên nhiều điều bất hảo.

Hôm ấy là ngày rằm tháng bảy, Đại tự viện trong phủ thành Đại Danh có cúng thí thực, tổ chức lễ đốt thuyền giải hạn, trai gái trẻ già tới xem đông vô kể. Tới hôm ấy, công tử Hùng Kiệt mặc quần áo mát, dẫn theo hai tên thuộc hạ, một đứa là người hầu, một tên là nha dịch, ba người đi bộ ra khỏi thành, hòa mình vào đám đông đi xem hội, chỉ thấy khách nhàn du như một đàn kiến bò không dứt. Không lâu sau họ đã tới chùa Cam Lộ, Hùng công tử đứng lại, ngẩng đầu lên xem.

Công tử họ Hùng đôi mắt xem, thấy trên tòa tháp đài có treo đèn, lại có chín vị tăng nhân đang niệm kinh, tiếng mõ tiếng chuông vang lên nhức óc, trước đài có một con thuyền pháp cao năm xích, dài cả hai trượng, trên đó cắm đủ các thứ đồ cờ quạt. Người tới xem càng lúc càng đông. Lại thấy, lũ trẻ con tay cầm đèn lồng các kiểu chạy tung tăng. Công tử họ Hùng thấy vậy đưa mắt nhìn khắp bốn phía. Chợt thấy trên Tây có một cô gái đang đứng, trong đó có một nàng, tuổi chắc chưa tới hai mươi, dáng vẻ và dung mạo của nàng thực không bút nào tả xiết. Chỉ thấy nàng mắt phượng trong như nước hồ thu, chẳng khác nào đoá hoa động sương đêm, hai hàng mày ngài cong vút thực đáng yêu, mũi dọc dừa thẳng tắp, miệng anh đào nhỏ đỏ tươi làn tóc mây đen như nhuộm bằng mực, cách tới mấy bước chân nhưng làn hương thơm nhẹ nhàng tỏa ra từ mình nàng đủ làm người ta rung động cõi lòng, gót sen rộng chừng ba thốn, bởi đèn đuốc mập mờ nên nhìn không rõ. Trên mình nàng mặc một bộ váy màu hoa hồng, dải khăn thêu hoa bằng kim tuyến vắt ngang vai, phía dưới mặc váy. Bởi nàng cầm quạt nên để lộ ra cổ tay ngọc ngà trắng như nôi. Với dáng vẻ và dung mạo ấy, đừng nói là người điển hình thấy cũng phải yêu, mà ngay cả Phật Tổ nhìn thấy cũng phải động lòng. Hùng Kiệt nghĩ người ngắm kiều nữ mà trong lòng bình tĩnh, như lạc vào cõi thiên thai, thâm nghĩ:

- Cô gái này chắc luôn sống trong chốn khuê phòng! Nếu họ Hùng ta được kết duyên với nàng, quả không hổ ta là con của quan tam phẩm trong triều.

Hùng Kiệt nghĩ xong, quay đầu qua, đưa mắt nhìn tên nha dịch, nói:

- Lý Thăng, ngươi hãy nhìn theo hướng ta chỉ kia: Trên bậc thềm nhà bán vàng mã ở phía Tây, trong đám mấy người con gái đang đứng ấy, cô gái mặc bộ váy màu hồng, người có biết là ai không?

Lý Thăng nhìn theo hướng công tử họ Hùng chỉ, sau khi đã nhìn rõ nói:

- Thiếu gia! Cậu không biết ư? Đó chính là con gái của Đoàn Văn Kinh, người cầm đầu đám nha dịch trong nha môn nhà ta mà!

Công tử họ Hùng nghe tên nha dịch Lý Thăng nói đó chính là con của Đoàn Văn Kinh, bất giác trong lòng thầm mừng rỡ, nghĩ thầm:

- À hẳn là nha dịch trong nha môn của ta, vụ này có thể thành rồi!

Nghĩ xong, hai mắt nhìn thiếu nữ đầm đẫm, càng nhìn lại càng thấy yêu, nhìn đến xuất thần, chỉ hận một nỗi không thể lập tức có nàng trong tay. Trong lúc công tử họ Hùng đang ngây ngất, trống báo canh hai đã nổi lên, thuyền pháp cũng đã đốt xong người cũng bỏ đi. Mấy cô gái kia cũng dẫn thiếu nữ nọ trở về nhà. Công tử Hùng Kiệt như si như dại, đứng đó sững sờ. Tên người hầu nói:

- Thiếu gia, chúng ta cũng về nha môn thôi! Trời cũng không còn sớm nữa.

Công tử họ Hùng chẳng còn cách nào khác, đành phải lui thui trở về nhà, vào trong thư phòng, ngồi xuống. Trong đầu luôn luôn vờn hình bóng con gái của Đoàn Văn Kinh, cả đêm ấy không hề chợp mắt. Sáng hôm sau, công tử trở dậy, rửa mặt, uống trà xong xuôi, dặn dò tên người hầu, nói:

- Mau gọi tên nha dịch Lý Thăng tới qua đi theo ta tới đây, ta có việc muốn hỏi hắn.

- Dạ!

Tên người hầu ứng tiếng. Hẳn trở ra không lâu, khi trở vào đã dẫn theo Lý Thăng. Lý Thăng chấp tay vái chào, nói:

- Thiếu gia cho gọi tiểu nhân, không biết có điều chi dặn bảo?

Công tử họ Hùng thấy vậy, nói:

- Ngươi đứng lên đi!

Rồi lại quay đầu nhìn tên người hầu, nói:

Công tử họ Hùng đưa mắt nhìn tên người hầu, dặn dò:

- Lai Tửông! Mau đi lấy mấy đĩnh bạc tới đây, ta có việc cần dùng ngay lập tức!

Tên người hầu ứng tiếng, xoay mình đi ra. Không lâu sau, hắn đã quay trở lại, trên tay có mấy đĩnh bạc. Công tử thấy vậy vội dặn dò trao lại cho Lý Thăng, rồi quay sang nói với hắn:

- Lý Thăng, nghe ta nói đây. Hôm nay ta gọi ngươi chẳng có việc gì khác ngoài việc tối hôm qua. Cô gái hai ta thấy, Hùng Kiệt ta muốn lấy làm vợ. Chuyện này chớ nên bẩm cho lão gia biết trước. Đợi sau khi thành công hẳn hoi. Ta nhờ người giúp ta đến nhà họ Đoạn một chuyến, bắt kẻ ông ta đòi bao nhiêu bạc, ngươi không cần mặc cả, cứ nhận lời cho ta. Nếu ngươi làm mối vụ này thành công, ta quyết trọng thưởng ngươi thật xứng đáng. Tạm thời, ngươi hãy cầm lấy mấy lạng bạc này, coi như đó là tiền bồi dưỡng công đi lại vất vả của ngươi.

Lý Thăng nghe công tử nói vậy, mỉm cười, miệng gọi công tử nói:

- Thiếu gia, xin hãy cứ yên tâm. Tôi đảm bảo chuyện này đi chắc chắn thành công.

Hùng Kiệt nghe vậy, trong lòng vô cùng vui mừng, nói:

- Nếu vậy, ngươi hãy mau mau đi một chuyến!

Lý Thăng nghe xong, ứng tiếng:

- Dạ!

Rồi sai bước tới nhà họ Đoạn nói chuyện. Hùng Kiệt ngồi trong thư phòng đợi tin. Lại nói chuyện nha dịch Lý Thăng rồi khỏi nha môn đạo đài. Trước tiên, hắn đổi thớt đĩnh bạc ra bạc lẻ rồi ghé vào một quán rượu uống vài chén. Trả tiền, rồi khỏi quán, qua mấy khúc quanh, lại vượt đường ngang ngõ tắt. Không lâu sau đã tới trước cửa nhà nha dịch Đoạn Văn Kinh, dừng bước, đưa tay gõ cửa, lên tiếng gọi.

- Đoạn gia có ở nhà không?

Chỉ thấy bên trong vang lên tiếng mở cửa "lách cách". Cửa được mở ra, thì ra đích thân Đoạn Văn Kinh ra mở cửa. Thấy nha dịch Lý Thăng, nói:

- Lý đầu mục tới tận tôi không biết có việc gì? Xin tạm vào nhà ngồi dùng chén trà.

Lý Thăng nói:

- Nay tôi tới đây có chuyện muốn nói.

Rồi sai bước tiến vào bên trong, tới thư phòng, phân ngôi chủ khách, ngồi xuống, nói. Tên người hầu dâng trà lên. Trà nước xong xuôi, nha dịch Đoạn Văn Kinh đưa mắt nhìn Lý Thăng nói:

- Lý đầu mục, hôm nay tới hàn xá, không biết có chuyện gì?

Lý Thăng nghe hỏi, vội nở nụ cười, nói:

- Đoạn gia, xin hãy nghe tôi nói.

Lý Thăng mỉm cười, mở lời, nói:

- Đoạn gia, xin hãy nghe tôi nói đây. Nếu không việc gì, chắc tôi cũng không tới nhà ngài.

Văn Kinh liền hỏi:

- Không biết có chuyện vui gì?

Lý Thăng nói:

- Xin hãy cho phép tôi kể từ đầu: Bởi tối qua là hội Vu Lan, lại có hòa thượng tới niệm kinh. Lệnh ái nhà ngài đi xem hội, gặp đúng lúc công tử đi dạo, thấy lệnh ái đoạn trang, xinh đẹp, có phong độ của bậc tiểu thư khuê các. Thiếu gia tuy đã có vợ nhưng là người ngu muội, bất tài, do cha mẹ bắt phải lấy. Hai người họ sống với nhau nhưng không được hòa hợp. Công tử là người phong lưu, nho nhã, thi năng chẳng thua kém gì Từ Kiến khi xưa. Sang

năm chàng lên kinh ứng thí, lo gì không có tên trên bảng vàng? Hôm nay tôi tới đây muốn nói về chuyện hôn nhân của lệnh ái. Người muốn được cùng lệnh ái sống bên nhau suốt đời chính là công tử họ Hùng, con trai của đại nhân chúng ta. Lệnh ái thực là có phúc, sau này công thành danh toại, lệnh ái sẽ thành phu nhân tôn quý. Do đó, đại gia mới lệnh cho tôi tới đây bàn về chuyện hôn nhân này. Tôi tới đây xin được nghe ý kiến. Đây đúng là song hỷ lâm môn. Tôi xin chúc mừng.

Lý Thăng còn chưa dứt lời. Đoạn Văn Kinh đã mỉm cười, nói:

Kính thưa quý vị độc giả: Tục ngữ nói rất đúng: "Mặt không có nụ cười thường trực chớ nghĩ tới chuyện mở cửa hàng. Không biết ăn nói đừng đi làm mối lái". Những lời nói vừa rồi của Lý Thăng tuy hay thực, chẳng ngờ lại khiến Đoạn Văn Kinh thấy khó chịu trong lòng. Hơn nữa, ông ta lại là người đứng đầu đám nha dịch trong nha môn phủ Đại Danh, coi như cũng là người có tiếng tăm. Nay nghe Lý Thăng nói vậy, nói công tử họ Hùng muốn cưới con gái mình làm thiếp, bắt giặc, trong lòng ông ta lửa giận bốc cao, nói:

- Họ Lý nguoi hầy im đi. Chẳng nhẽ chúng ta cùng làm việc trong nha môn mà nguoi không biết sao? Con gái ta đã được hứa gả cho người khác rồi. Về vụ này, ta khó lòng tuân lệnh. Lý đầu mục hầy về lựa lời nói lại chuyện này giúp ta là xong.

Lý Thăng nghe Đoạn Văn Kinh nói vậy, thực chẳng khác gì đũa tre bị giăng mắt kẹo - Muốn gạt đầu cũng không gạt nổi. Chẳng còn cách nào khác, hấn đành phải đứng dậy, nói:

- Thất lễ, thất lễ!

Nha dịch Đoạn Văn Kinh cũng chẳng thêm tiến, ngồi trong phòng buồn rầu.

Lại nói chuyện Lý Thăng ừ rừ, sai bước trở về, chân bước nặng nề như kẻ đi báo tang, không lâu sau đã về tới nha môn, tiến vào thư phòng. Thiếu gia họ Hùng thấy Lý Thăng trở về, vừa ăn cơm, vừa hỏi:

- Lý Thăng, vụ ấy thế nào rồi?

Lý Thăng nghe công tử hỏi, bắt giặc thở dài, nói:

- Thiếu gia, xin cho phép tiểu nhân bẩm báo.

Lý Thăng thở dài một hơi, nói:

- Bẩm thiếu gia: Tiểu nhân phụng mệnh thiếu gia, lập tức tới nhà Đoạn Văn Kinh, nói với hấn về chuyện này. Chẳng ngờ Đoạn Văn Kinh không chịu nghe, hấn nói: "Đã có người khác tới đưa sính lễ xin cưới con gái của hấn rồi, bảo tôi lại gả con gái cho người khác là việc tuyệt đối không thể. Trên đời này, ngàn vạn chuyện đều phải có lý của nó. Nguoi hầy trở về nói với thiếu gia từ bỏ ý định ấy đi. Nếu hấn còn cậy thế cha làm càn, nếu có bản lĩnh, cứ việc tới đây mà gây chuyện. Đoạn mỗ cũng là nhân vật có tiếng tăm ở đất Đại Danh này, tiền bạc, quyền thế, làm ta động lòng được hay sao? Đừng nói là con trai của Đạo Đài đại nhân, cho dù hấn là con của tổng đốc cũng đừng mơ".

Lý Thăng lại thêm mắm thêm muối, lòng thầm muốn gây chuyện thị phi. Lý Thăng vốn hận Văn Kinh không chịu động lòng bước danh lợi, khiến món tiền thưởng của hấn cũng trôi theo dòng nước. Hùng Kiệt nghe hấn nói vậy, từ xấu hổ chuyển sang giận dữ. Cũng bởi những lời này mà thành Đại Danh đất đen nhuộm đầm máu hồng.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Công Kỳ Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Cậy quyền thế, mua chuộc cướp giá họa cho người

Công tử Hùng Kiệt nghe Lý Thăng nói vậy, tức đến nổi ai con mắt tròn, nghĩ thầm:

- Giỏi cho Đoạn Văn Kinh! Cho dù nguoi là một đũa nổi tiếng, một kẻ đứng đầu đám nha dịch nhưng nguoi là người thế nào mà dám coi thường ta? Đợi đó, ta sẽ từ từ tính sổ với nguoi.

Nghĩ xong, nói:

- Hấn không chấp nhận, cũng được. Nguoi hầy về nghĩ đi.

- Dạ!

Lý Thăng ứng tiếng lui ra.

Lại nói chuyện Hùng công tử tức đến nổi cơm cũng chẳng buồn ăn. Tên nguoi hầu Lai Tường đứng bên cạnh, nói:

- Thiếu gia, ngài không nên tức giận chỉ vì chuyện này. Theo tiểu nhân thấy, Lý Thăng chỉ là một kẻ ngu ngốc, không biết cách nói chuyện. Hơn nữa, chắc nha dịch Đoạn Văn Kinh cũng chẳng coi hấn ra gì. Vụ này, theo tiểu nhân nghĩ, thiếu gia nên gọi Đoạn Văn Kinh tới dùng lễ đón tiếp, sau đó nhắc tới chuyện ấy, thiết nghĩ hấn chẳng có lý do nào mà từ chối. Thiếu gia việc gì phải tức giận như vậy.

Nghe tên người hầu nói vậy, nét mặt công tử bỗng trở nên rạng rỡ, luôn miệng nói:

- Hay lắm! Người nói hay lắm! Vậy người hãy đi một chuyến xem Đoạn Văn Kinh có tới nha môn hay không. Nếu hấn tới, hãy đợi ở bên ngoài, đợi hấn ra, hãy nói ta đang đợi hấn trong thư phòng.

Tên người hầu ứng tiếng, bước ra ngoài, nhằm hướng nha môn thẳng tiến. Tới trước đại đường vội dừng bước, đưa mắt nhìn vào trong. Khi ấy đang độ tháng bảy, tiết trời nóng nực, mọi người đều tìm chỗ râm mát đứng vào đó tránh nóng. Ba ban mã bộ đều có mặt trên công đường hầu đạo đài phán xử chuyện của dân. Đoạn Văn Kinh tuy trong lòng bức tức nhưng vẫn phải tới nha môn. Tên người hầu thấy vậy, nói:

- Công tử đang trong thư phòng cho gọi Đoạn Văn Kinh. Hãy mau theo ta đi một chuyến!

Nha dịch ứng tiếng, trong bụng nghĩ thầm:

- Chắc hấn lại vì chuyện kia thôi!

Tên người hầu đi trước dẫn đường, tên đầu mục của đám nha dịch phủ Đại Danh Đoạn Văn Kinh theo sau. Hai người cùng tiến vào phủ đạo đài. Vậy là trận phong ba đã bị đẩy lên.

Tên người hầu Lai Tường dẫn nha dịch Đoạn Văn Kinh vào phủ đạo đài, tới thư phòng. Đoạn Văn Kinh nhìn thấy công tử họ Hùng vội chấp tay vái rồi đứng sang một bên, nói:

- Thiếu gia cho gọi tiểu nhân, không biết có việc chi dạy bảo?

Công tử Hùng Kiệt nghe vậy, vội nở nụ cười rạng rỡ, nói:

- Đoạn đầu mục, mời ngồi xuống. Ta có việc muốn bàn.

Văn Kinh nói:

- Có thiếu gia ở đây, tiểu nhân sau dám ngồi.

- Ta với ông đâu phải người xa lạ, xin cứ ngồi xuống!

Văn Kinh lạy tạ rồi mới ngồi xuống một bên. Công tử thấy vậy, nở nụ cười, đưa mắt nhìn Đoạn Văn Kinh, nói:

- Đoạn đầu mục, xin hãy nghe tôi kể. Tôi cho mời ông tới đây chẳng vì việc gì khác. Xin ông hãy nghe tôi kể rõ đầu đuôi sự việc. Hôm qua vốn ngày rằm tháng bảy, Hùng mỗ rời khỏi nha môn đi xem dân chúng chơi đèn. Tới trước chùa Cam Lộ thì dừng lại. Chỉ thấy ở đó du khách đông như kiến. Hùng mỗ xem thuyền pháp thấy trên đó có hòa thượng đang niệm kinh. Xem một hồi, đang định đi về nhà chợt nhìn thấy một cô gái. Thì ra chính là lệnh ái của ngài. Tôi đoán cô ta chắc cũng là đi dạo. Lệnh ái rất có dáng thực nữ, đoan trang duyên dáng, thực không phải loại tầm thường. Tôi nói ra đây cũng chẳng ngại gì Đoạn đầu mục chê cười. Nếu đem so sánh, cô ta thực hơn hấn vợ tôi ngàn vạn lần. Vợ tôi hiện giờ không hề biết chút gì việc nhà, không biết cách đối nhân xử thế khiến tại hạ vô cùng oán hận. Chỉ vì nay gạo sống đã nấu thành cơm, có hối cũng không kịp nữa rồi. Tôi qua nhìn thấy lệnh ái của ông, thực là trang quốc sắc thiên hương, bất giác, Hùng mỗ sinh lòng vọng thông, muốn cưới thực nữ về nha môn này. Nếu cưới được nàng, Hùng mỗ thực không dám để lệnh ái làm thiếp. Đó là tâm nguyện thực sự của tôi. Nay mai đây, nếu may mắn Hùng mỗ được ghi tên trên bảng vàng, địa vị phu nhân hấn nằm trong tay lệnh ái. Bởi vậy, hôm nay tôi mới mạo phép mời ông tới đây, muốn hỏi rõ xem ông có chấp nhận hay không?

Nha dịch nghe vậy, vội đứng dậy, nói:

- Bẩm công tử, xin hãy nghe tôi nói. Khi nãy, được nghe những lời vừa rồi của công tử đề cao tiểu nữ, cha con tôi trong lòng lẽ nào không rõ? Nhưng bởi bên trong có một chuyện, tiểu nhân phải nói rõ với công tử. Bởi tiểu nữ đã tới tuổi cập kê, đã được hứa gả cho Chu Trần, hẹn tới tháng mười sẽ tổ chức hôn lễ. Thiếu gia thử nghĩ xem, tôi sao dám đem một đứa con gái gả cho hai nhà? Tiểu nhân tuy chỉ là loại cỏ rác nhưng đạo lý trên đời, lẽ nào dám không biết? Việc vượt ngoài vòng lễ nghi lẽ nào dám làm? Mong thiếu gia hiểu cho nỗi lòng của tiểu nhân.

Văn Kinh nói xong, đứng dậy cáo từ, chợt lại thấy công tử Hùng Kiệt mở lời nói.

Đoạn Văn Kinh nói xong, vội đứng dậy cáo lui. Vừa xoay người bước ra ngoài, công tử họ Hùng thấy vậy, vội đứng dậy, tiến lên, đưa tay ra nắm lấy ống tay áo của Văn Kinh kéo lại, nói:

- Ta còn có chuyện muốn nói.

Đoạn Văn Kinh thấy bộ dạng Hùng Kiệt như vậy, bất giác khí tức căng hông, chỉ hận không thể ra tay đánh nhau với công tử họ Hùng. Quý vị độc giả thử nghĩ xem, bảo Đoạn Văn Kinh nuốt trôi cơn giận này sao được? Chỉ thấy ông ta nói:

- Thiếu gia lẽ nào lại không hiểu đạo lý! Lão gia hiện đang là quan của triều đình, chức vụ hàm tam phẩm. Vậy mà thiếu gia lại làm càn như thế, lẽ nào không sợ người đời cười chê hay sao? Đừng nói là con gái tôi được hứa gả cho người khác. Cho dù nó chưa được hứa gả cho ai thì quan lại trong vùng

cũng không được phép lấy gái trong dân. Luật pháp nhà Đại Thanh là vậy, lẽ nào ngài không biết? Công danh, sự nghiệp, tiền đồ của lão gia, rốt cuộc rồi cũng bị ném bỏ bởi tay một đứa con hư đốn như ngài!

Nói rồi, xô mạnh một cái, chỉ thấy "huych" một tiếng, công tử họ Hùng bị xô ngã lăn ra đất. Nha dịch Đoạn Văn Kinh hầm hầm tức giận bỏ đi. Tên người hầu Lai Tường thấy công tử bị xô ngã ra nhà. Hắn vội chạy tới đỡ công tử dậy. Vị thiếu gia nhà họ Hùng lúc này xấu hổ quá, giờ đâm ra tức giận, miệng nói:

- Thực tức chết đi được? Giỏi cho tên Đoạn Văn Kinh! Nếu ta không lấy được mạng của ngươi, thề không làm người.

Tên người hầu đứng bên cạnh, vọt miệng nói:

- Vụ này chẳng trách, thiếu gia đã bức mình. Hắn quả khiến người ta bức mình căm ghét.

Tên người hầu còn chưa dứt lời, đã thấy công tử hầm hầm nói:

- Lai Tường, ngươi đợi mà xem. Nếu ta không khiến Đoạn Văn Kinh đích thân dâng gái tôi đây, ta sẽ không còn là Hùng công tử nữa.

Hai người còn đang nói chuyện với nhau, chợt thấy một gã gác cửa, từ bên ngoài chạy vào, nói:

- Lão gia tới!

Lại nói chuyện đạo đài phủ Đại Danh là Hùng Ân Hoãn vừa dùng bữa sáng xong, thấy công chuyện rảnh rồi, bèn tới thư phòng ngồi nghỉ. Vừa bước vào thư phòng, chợt thấy công tử sắc thẹn hầm hầm chưa nguôi, Ân Hoãn liền hỏi:

- Con ta, vì sao lại giận dữ?

Hùng Kiệt nghe cha hỏi trúng vào nỗi lòng của mình, vội kể lể:

- Phụ thân đại nhân, xin hãy nghe con nói... Trong lòng buồn bức không vui, giấu sao nổi những người xung quanh?

Hùng công tử kể lại một lượt từ đầu đến cuối sự việc. Hùng đạo đài nghe xong, trầm ngâm không nói năng gì. Công tử lại mở miệng nói tiếp:

- Văn Kinh nói năng thực chẳng coi ai ra gì. Cho cưới hay không đều là quyền của hắn, nhưng hắn cũng không nên thóa mạ quan trên là cha. Hắn nói: "Thanh quan sinh hiếu tử, tham quan tất nuôi mầm bạo lực. Tên chó con ngươi thật đáng ghét, dám ngang ngạnh đòi cưới gái đã có chồng. Lão gia nhà ngươi có mắt như mù. Hắn cho rằng Đoạn mỗ ta là loại người nào?".

Rồi hắn còn nói rất nhiều lời ác nghiệt. Nếu không tin, cha có thể hỏi Lai Tường sẽ rõ.

Hùng đạo đài nghe con kể xong, lửa giận trong lòng bắt gặp dâng cao, đưa mắt nhìn Lai Tường, hỏi:

- Có đúng vậy không?

Tên người hầu trả lời, nói:

- Sự thực là vậy.

Tham quan nghe xong càng nổi giận, liền nói:

- Lai Tường, mau đi gọi Lý Thăng.

Tên người hầu vội đi ra ngoài, không lâu sau đã dẫn một tên quý câu hồn vào. Tên này vội thỉnh an đạo đài, sau đó đứng qua một bên. Hùng ân Hoãn ngồi trên cao, nói:

- Lý Thăng, nghe ta hỏi đây!

Hùng đạo đài ngồi trên cao nói:

- Lý Thăng!

- Có tiểu nhân xin hầu.

Ân Hoãn nói:

- Tôi qua người cùng thiếu gia đi xem hội đèn lồng. Thiếu gia nhà ngươi nhìn thấy con gái của đầu mục Đoạn Văn Kinh trong nhà môn, liền sinh lòng yêu quý, sáng nay sai ngươi tới nhà họ Đoạn cầu thân. Có phải Đoạn Văn Kinh đã từ chối không?

Lý Thăng nói:

- Đúng vậy! Tiểu nhân đâu dám nói càn.

Hùng đạo đài lại hỏi:

- Người có biết chuyện con gái hần đã được hứa gả cho người khác không?

Lý thẳng nói:

- Chuyện này là do Đoạn Văn Kinh thoái thác mà ra. Hôm mừng mười tháng này, trong quán rượu, hần còn nhớ tiểu nhân rằng "Hãy tìm cho cháu gái của ngài một tấm chồng" lẽ nào chỉ trong dăm ba ngày mà mọi việc đã xong xuôi hay sao? Ngay cả tiểu nhân đây nghe cũng khó tin.

Hùng đạo đài nghe xong, gật đầu nói:

- Người hãy lui ra, đi nghỉ đi. Không nên nói cho người ngoài biết chuyện này.

- Dạ!

Lý Thẳng ứng tiếng, xoay mình đi ra.

Lại nói chuyện Hùng đạo đài nghe như vậy, đưa mắt nhìn mầm họa của hần, mở miệng nói.

Hùng Ân Hoàn đưa mắt nhìn công tử, nói:

- Con chó lo! Hãy nghe cha nói đây, việc này cứ để cha giúp con xử lý. Nhất định ta sẽ phải cho Đoạn Văn Kinh sống không nổi.

Hùng đạo đài nói xong, quay đầu qua, đưa mắt nhìn tên tùy tùng, nói:

- Ghé sát tai lại đây nghe ta dặn. Hãy mau làm thế này... thế này... chớ chậm trễ. Tháng trước ta bắt được bốn tên trong vụ cướp kho bạc, người hãy bảo chúng khai Đoạn Văn Kinh là đầu sỏ, rồi lão gia sẽ giảm nhẹ tội cho chúng. Người hãy mau vào ngục nói với chúng như vậy, để xem chúng có nghe theo hay không - Tên người hầu ứng tiếng, nói:

- Rõ!

Rồi xoay mình bước ra. Không lâu sau đã thấy hần quay trở lại bước vào thư phòng, tươi cười nói:

- Tiểu nhân đã đi nói với bọn chúng. Bọn chúng đều đồng ý kéo Văn Kinh vào cuộc.

Hùng đạo đài nghe vậy, trong lòng vô cùng vui mừng, dặn tên người hầu lập tức thẳng đường.

Tên người hầu lại chạy ra ngoài, tới trước công đường cao giọng, hét:

- Tam ban, lục phòng, mau tập hợp. Lão gia lập tức thẳng đường xét việc.

Đám thuộc cấp vội vàng ứng tiếng, trong đó có cả Đoạn Văn Kinh. Lại nói chuyện tên người hầu trở vào trong, một lúc sau đã vào tới thư phòng, thấy đạo đài, chấp tay vái, bẩm rõ mọi chuyện. Hùng đạo đài nghe xong vội đứng dậy, sai bước rời khỏi thư phòng. Tên người hầu theo sau, vượt qua mấy tầng cửa, chỉ trong chớp mắt đã lên tới công đường. Tên người hầu vội dẹp tấm bình phong đi, Hùng đạo đài bước lên trên án đường, ngồi xuống. Nha dịch đứng hai bên hét vang. Hùng đạo đài nói:

- Mau giải bốn tên tội phạm cướp kho bạc tháng trước lên đây!

Đám nha dịch không dám chậm trễ, vội chạy thẳng xuống nhà ngục, không lâu sau, bốn tên tội phạm bị trói đã được giải lên, đưa nào đưa nấy tóc tai bù xòa trông như quỷ, tướng ngũ đoản mình mày thô kệch, rõ loại hung đồ. Lên tới công đường, chúng nhát tề quỳ cả xuống. Sai nha chấp tay bẩm báo xong, xoay mình đứng sang một bên. Hùng đạo đài ngồi trên cao nói vọng xuống:

- Tên đầu tiên, Điều Khắc, nghe ta hỏi đây! các người đi cướp vàng bạc do ai sai bảo?

Điều Khắc nghe hỏi, vội khầu đầu, nói:

- Bẩm lão thái gia, nếu muốn hỏi tới tên thủ mưu thì hần chính là kẻ cầm đầu đám nha dịch của phủ lão thái gia Đoạn Văn Kinh.

Câu này của Điều Khắc vừa buông ra khiến kẻ giết quan cướp kho của phủ Đại Danh giật mình kinh sợ.

Chương 97: Cứu nghĩa huynh triễn khắc họp đồng minh

Kính thưa quý Vị độc giả đạo đài phủ Đại Danh là Hùng Ân Hoãn cũng chẳng cần tra đi hỏi lại, lũ cướp kho bạc cũng chẳng cần nói tới nói lui, chỉ một câu thôi, chúng đã kéo ngay Đoạn Văn Kinh vào cuộc! Tại sao lại nói vậy? Bởi vì làm thế, chúng mới có được con đường sống, mà Hùng ân Hoãn mới có thể lôi Đoạn Văn Kinh ra rửa hận được cho con.

Lại nói chuyện đạo đài ngồi trên cao, nghe Điều Khắc nói xong, bắt giắc trong lòng vô cùng mừng rỡ, vội đưa mắt nhìn Điều Khắc, nói:

- Lời này là thật ư?

Điều Khắc nói:

- Những lời tiểu nhân vừa nói hoàn toàn là sự thực. Nếu lão gia không tin, xin hãy cho anh ta ra đối chấp.

Hùng đạo đài nghe vậy, vội quát vọng xuống:

- Mau truyền nha dịch Đoạn Văn Kinh!

Đám nha dịch biết rõ chúng không thể không nghe theo, nên không lâu sau đã kéo tuốt nha dịch Đoạn Văn Kinh lên công đường bắt quỳ bên dưới. Điều Khắc - tên đạo tặc cướp kho bạc vừa thấy người bắt bọn chúng là nha dịch Đoạn Văn Kinh liền đồng thanh nói:

- Ô! Đoạn đại gia, từ sau vụ cướp bạc của gã buôn vải cho tới nay, chúng ta không gặp lại nhau.

Nha dịch Đoạn Văn Kinh thấy lũ cướp ăn không nói có, nói ra những câu vừa rồi, trong lòng đã hiểu ra được tám chín phần.

Đoạn Văn Kinh nghe Điều Khắc nói xong, trong lòng vô cùng giận dữ, hai mắt tròn tròn, đưa tay chỉ Điều Khắc, miệng chửi mắng.

- Lũ giặc cướp bắt nghĩa kia, hãy nghe đây? Các người ăn không nói có, kéo ta vào cuộc, thực chỉ vì muốn được nhẹ tội. Các người định học theo Ngọc Bội gá tội cho ta như Trương Toàn khi xưa hay sao!

Nha dịch còn chưa dứt lời, Hùng Ân Hoãn ngồi trên công đường, đã đưa tay chỉ, quát vọng xuống:

- Các người không được ăn nói càn rỡ! Đoạn Văn Kinh, Điều Khắc khai rằng người là kẻ chủ mưu, sai bọn chúng đi cướp kho bạc. Vụ này, người còn gì để cãi nữa không? Nếu có nửa lời sai quấy, chó trách ta sao chẳng dung tình?

Đoạn Văn Kinh biết rằng chuyện này mình nhất định sẽ phải chịu khổ sở, dù mình có giỏi ăn nói tới đâu cũng không thể thoát ra nổi, chẳng còn cách nào khác, đành phải dập đầu lạy nói:

- Bẩm lão thái gia! Không hề có chuyện này. Lẽ nào tiểu nhân lại chịu đi ăn cướp? Đây chính là tiểu nhân bị cướp cắn trộm, thực đau đớn! Lão thái gia, xin ngài hãy đèn trời soi xét giúp.

Nha dịch còn chưa nói hết câu, Hùng đạo đài đã cười nhạt liền hai, ba tiếng, nói:

- Người cậy mình là nha dịch giỏi quanh co, người coi bản đạo đài là loại người gì? Không dùng đại hình, chắc gì người chịu nhận tội? Nếu chỉ khoan tay hỏi tội, lẽ nào người chịu khai?

Hùng đạo đài nói xong, vội lệnh cho lũ sai nha:

- Mau chuẩn bị hiệp côn!

Hai bên tả hữu ứng tiếng "dạ" ran. Chỉ trong chớp mắt, chúng đã mang hình cụ thời Hán từng tra tấn Tiêu Hà ra. Đám nha dịch mang hiệp côn ra, vút xuống sàn công đường vang lên những tiếng đinh tai nhức óc. Hùng đạo đài ngồi trên cao nói vọng xuống:

- Mau kẹp Đoạn Văn Kinh lại rồi hỏi tội tiếp.

- Rồi?

Bọn chúng nhất tề ứng tiếng. Những kẻ được lệnh dùng hình vội vàng chạy lên, đè nha dịch Đoạn Văn Kinh xuống nền, lột bỏ giày vớ vứt sang một bên, luồn hai chân anh ta vào khe gậy gỗ Hùng đạo đài dận dòn:

- Kéo dây!

- Rồi!

Đám sai nha nhất tề ứng tiếng. Sợi dây vừa được kéo qua hai bên, chỉ thấy hiệp côn xiết vào nhau vang lên "ken két".

Kính thưa quý vị độc giả: Nếu là kẻ khác, bị kẹp bằng hiệp côn như vậy chắc hẳn phải kêu cha kêu mẹ lên rồi! Nhưng với người này thì lại khác. Tại sao lại nói vậy. Như ở phần đầu ngu hạ đã nói rồi. Sai nha vốn là giáo chủ ái Bát Quái Trận, có một thân võ học, lại am hiểu tà thuật. Nhờ hai điểm này nên hẳn đâu sợ gì hiệp côn? Tóm lại, Đoạn Văn Kinh mặt vẫn không hề đổi sắc! Hùng đạo đài thấy Đoạn Văn Kinh không chịu khai nhận, bắt giác trong lòng cảm thấy khó xử.

Đoạn Văn Kinh chịu liền ba hiệp côn, mặt vẫn không đổi sắc, điều này quả khiến người khác kinh sợ. Mã Khoái Từ Khắc Triển trong lòng lại vô cùng mừng rỡ, hẳn thầm gọi "đại ca" hai lần liền, nghĩ thầm:

- Thực không hổ là người đứng đầu Bát Quái giáo. Đúng là người biết thuật tiên. Nếu ta không cứu đại ca ra, sau này người đời sẽ nói xấu về anh ấy.

Từ Khắc Triển trong lòng cảm thấy bất bình. Cả nhà họ Hùng từ nay sẽ không còn sống nổi. Quý vị độc giả thử nghĩ xem. Trong vụ này, ai là người đứng, ai là kẻ sai? Ai gây chuyện bất công? Âu cũng là số phận của Hùng đạo đài phải ra vậy. Kiếp này hẳn đã gây ra quá nhiều nghiệp chướng, trời đất lẽ nào lại dung tha? Hẳn cậy quyền thế, hoành hành bá đạo, ép Từ Khắc Triển và Đoạn Văn Kinh phải làm phản. Ở đây, tại hạ không nói tới chuyện về sau nữa, giờ lại nói tới chuyện của Hùng đạo đài. Ngồi trên công đường, tận mắt thấy Đoạn Văn Kinh chịu liền ba trận hiệp côn mà không hề kêu lên lấy một tiếng, chỉ còn biết ngồi đó chửi Đoạn Văn Kinh là "tên giặc lớn gan", nói:

- Hôm nay ngươi không thể không nhận tội!

Đoạn Văn Kinh biết mình hôm nay bị vậy chỉ vì chuyện kia, có kêu oan cũng chỉ phí công nên nằm dưới công đường, nhắm nghiền hai mắt, không nói năng gì, mặc cho chúng muốn làm gì thì làm. Hùng ân Hoàn ngồi trên công đường vội dặn xuống:

- Tháo hình cụ, tống hán xuống nhà lao. Ngày mai sẽ tiếp tục thẩm vấn.

Đám nha dịch vội vàng ứng tiếng, chạy lên, tháo hình cụ ra khỏi mình Đoạn Văn Kinh. Hùng đạo đài cũng hạ lệnh bãi đường, đám sai nha tản đi.

Hùng đạo đài bãi đường, đám nha dịch ra về. Em vợ của đầu mục Đoạn Văn Kinh là mã khoái Từ Khắc Triển đưa mắt nhìn hai tên hộ vệ thủ hạ, một người tên gọi Trương Quân Đức, một người tên Lưu Phụng, nói:

- Hai người anh em, sau giờ mùi, chúng ta sẽ tới nhà giáo đầu Đoạn đại ca, ta có việc muốn nói.

Hai người kia ứng tiếng, bỏ đi.

Lại nói chuyện mã khoái Từ Khắc Triển rời khỏi nha môn đạo đài, vội chạy một mạch tới nhà anh rể là Đoạn Văn Kinh. Vượt đường ngang, ngõ tắt, chẳng bao lâu đã tới trước cửa nhà họ Đoạn. Cũng không cần gõ cửa, tiến thẳng vào bên trong. Tại sao lại vậy? Thứ nhất, bởi anh ta với Đoạn Văn Kinh là chỗ anh em ruột thịt chí tình, thứ hai bởi nhà anh ta nằm ở bên ngoài phủ thành Đại Danh, ở trên tại hạ cũng đã nói rồi. Nơi anh ta ở có tên gọi là thôn Trương Đông, Tiểu Trạch, cách phủ thành Đại Danh tám mươi dặm.

Quý vị độc giả thử nghĩ xem. Từ Khắc Triển làm nha dịch trong phủ Đại Danh, liệu anh ta có thể về nhà ăn cơm hay không? Hơn nữa, với công việc của mình, cứ hết giờ về nhà ăn cơm, ăn cơm lại quay về phủ Đại Danh làm việc, chỉ e sẽ chẳng đủ thời gian. Do đó, anh ta không dám về nhà vì sợ lỡ việc. Chính vì vậy, vào những ngày tới phiên trực ban, anh ta lại tới nhà anh rể Đoạn Văn Kinh dùng cơm. Quý vị thử nghĩ xem, anh ta và Đoạn Văn Kinh là chỗ chí thân, cũng được gọi là người nhà, vậy đâu cần gõ cửa thông báo gì? Chính vì vậy anh ta mới vào thẳng trong nhà. Tới nhà trên, thấy chị dâu là Ưông thị, chưa kịp ngồi xuống đã vội nói ngay:

- Chị dâu, không xong rồi, đại họa từ trên trời giáng xuống nhà ta rồi!

Từ Khắc Triển trên mặt lộ rõ nét kinh hoàng, nói ngay:

- Chị dâu nghe em nói đây: Không biết vì chuyện gì, Hùng đạo đài lại sai lũ cướp khai ra Đoạn đại ca. Anh tôi không chịu nhận tội, Hùng đạo đài sai dùng hiệp côn tra tấn liền ba trận rồi tống vào ngục. Xem ra, Hùng đạo đài một lòng gây hấn, nhưng không biết vì chuyện gì.

Ưông thị nghe xong, vội nói:

- Em à, vụ này có ân tình, chú không biết đó thôi. Tai họa cũng chỉ vì chuyện tôi qua nên mới giáng xuống. Cũng chỉ vì ta dắt cháu gái của chú đi dạo, tới trước chùa Cam Lộ xem hội, thấy có rất nhiều hòa thượng tụng kinh. Bọn tôi lại gặp ngay công tử nhà họ Hùng dẫn theo hai đứa nữa. Chúng cũng tới đó xem lễ hội Vu Lan, thấy Đoạn Thụy Bình cháu gái của chú, sau khi trở về hẳn đã sai người tới đây cầu thân. Chú thử nghĩ xem, cháu đã được hứa gả cho người ta rồi, việc này chúng tôi làm sao dám ưng thuận? Thiết nghĩ chính vì chuyện này nên Hùng đạo đài mới giờ trò ám muội, làm việc phi lý.

Ưông thị chưa kịp nói xong, khí tức đã ngập lòng Từ Khắc Triển. Anh ta hét lớn một tiếng:

- Tức chết đi thôi!

Rồi lại chửi liền hai tiếng:

- "Tham quan"

Nói:

- Thì ra chỉ vì chuyện ấy mà hấn bày kế độc, dung túng cho con chó con làm chuyện bừa bãi! Cậy thế quan cường chiếm gái đã có chồng. Chẳng trách nào hấn lại mua chuộc cướp hãm hại Đoạn Văn Kinh. Nếu tôi sớm biết chuyện này, từ cầu quan tới cầu từ đều phải chết với tôi. Chi e lần này cả nhà chúng khó toàn mạng.

Nghe Triển Khắc nói vậy, hai mẹ con họ Uông sợ ảm lên, khắp mình toát mồ hôi lạnh, mặt vàng như sáp. Khắc Triển nói:

- Xin chị và cháu chó sợ hãi. Xem ra, việc tới nước này, không thể không liều được.

Khắc Triển còn chưa nói hết câu, chợt thấy bên ngoài có tiếng gõ cửa chan chát.

Từ Khắc Triển chưa nói hết câu, bên ngoài đã vang lên tiếng gõ cửa. Khắc Triển vội đưa mắt nhìn Uông thị, nói:

- Chị dâu, hấn là Trương Quân Đức và Lưu Phụng hai người bọn họ đã tới. Chị mau đuổi hết kẻ khác đi rồi ra mời hai người ấy vào đây, tôi có chuyện muốn bàn.

Uông thị nghe vậy, đưa mắt nhìn đám người nhà, nói:

- Mau ra ngoài xem xem, nếu là Trương tam thúc, Lưu thất thúc thì bảo họ vào. Nếu là người khác thì hỏi xem họ tìm ai?

- Dạ!

Tên người hầu ứng tiếng, đi ra.

Một lúc sau hấn đã dẫn Trương Quân Đức và Lưu Phụng vào. Từ Khắc Triển thấy vậy, nói:

- Hai người anh em, tới đúng lúc lắm. Ta đang cùng chị dâu nói về chuyện của đại ca.

Rồi kể lại cho họ nghe những điều Uông thị vừa nói. Hai người ấy nghe xong, nói:

- Thế còn ra thế thống gì nữa? Thực đáng tức giận!

Trương Quân Đức mở lời, nói:

- Từ ca, chuyện đã tới nước này, không biết anh có cách gì không? Ta phải làm sao đây.

Từ Khắc Triển nghe hỏi, nói:

- Mời hai anh em ngồi, tôi sẽ nói.

Hai người kia vội ngồi xuống ghế, dỏng tai nghe. Từ Khắc

Triển đưa mắt nhìn Trương, Lưu hai người, nói:

- Hai vị lão đệ nghe ta nói đây: tình nghĩa của chúng ta với Đoạn đại ca không gì sánh nổi. Vừa là một giáo, vừa là một hội. Nếu không đi cứu anh ấy ra, tức là ta đã phụ lời thề trước thần linh. Nay anh ta bị tham quan hãm hại, cho dù là người ngoài biết chuyện cũng phải bất bình, huống hồ chúng ta là anh em kết nghĩa. Nếu chúng ta khoanh tay làm ngơ thực chẳng còn mặt mũi nào nhìn người đời nữa. Hai vị hãy nghe thủ ngu hiến của ta: Canh ba đêm nay lên vào nha môn, mang theo cương đao, giết sạch cả nhà tham quan trước, sau đó sẽ đi cướp ngục, cứu Văn Kinh ra. Rồi lại giết nốt bốn tên cướp kia. Những kẻ khác ta hãy giúp họ tháo bỏ hình cụ, lễ nào họ không cần mạng sống? Họ sẽ giúp ta phá cổng thành trốn ra ngoài.

Hai người kia nghe vậy, nói:

- Có lý lắm. Ta cứ làm vậy là xong!

Hai người nói xong, đứng dậy, mỗi người kiếm một thanh đao định vào nha môn giết tham quan.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Công Kỳ Án* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 98: Giết quan tham mã khoái báo thù

Hai người bọn Trương Quân Đức, Lưu Phụng nghe Từ Khắc Triển nói vậy lập tức đứng dậy, Từ Khắc Triển thấy vậy, nói:

- Hai vị lão đệ chớ nên manh động. Lúc này ta không thể ra tay được. Đừng nói là đủ ba người bọn ta, cho dù có tới ba vạn người cũng khó lòng xông vào giết được cả nhà Hùng đạo đài! Nếu lúc này để hấn phát giác ra, e không tốt lành gì. Bấy giờ trời mới tối, chỉ bằng đợi đêm khuya một chút rồi chúng ta cùng mang theo binh khí lên đi, vượt tường mà vào, cạy cửa mà tới. Phải làm vậy mới mong thành công. Hai vị lão đệ, ta còn một việc nữa muốn nói. Đạo đài có một tên thủ hạ trưởng tùy họ Ngô tên gọi Liên Thăng, tên này cũng biết đôi chút võ nghệ, năm nay mới hai mươi tư tuổi. Hắn cũng cậy thế là kẻ thân thích nhà quan, bởi chị của hắn là vợ bé của Hùng Ân Hoàn, do đó mới vào ở luôn trong nhà họ Hùng. Chúng ta cần giết đôi câu nam nữ này trước rồi mới có thể giết Hùng đạo đài. Phải làm vậy mới đỡ lời thôi.

Trương Quân Đức, Lưu Phụng nghe vậy, nói:

- Anh nói phải lắm.

Ba người bọn họ còn đang nói chuyện, lúc này, sắc trời đã muộn dần. Người hầu nhà họ Đoàn thấp đèn lên. Ông thị đã chuẩn bị sẵn cơm rượu, bày cả lên để mọi người cùng ăn uống. Trương, Lưu cũng không khách sáo, nhưng cả ba không uống nhiều. Chỉ một lúc sau cả bọn đã dùng bữa xong, mâm bát được dọn đi. Chợt nghe thấy tiếng trống canh vang lên, xem ra đã tới lúc đi giết Hùng Ân Hoàn. Ba người tiến ra sân, ngẩng đầu nhìn lên, Khắc Triền, Trương, Lưu cùng giật mình kinh hãi. Vầng trăng vừa tròn, vừa sáng treo lơ lửng giữa trời, tỏa ra ánh sáng chẳng khác gì ban ngày. Đi hành thích nào khác gì đi ăn trộm, trắng sáng vàng vạc như vậy ra tay sao nổi? Bất giác, Khắc Triền thở dài một hơi. Đưa mắt nhìn Trương, Lưu, nói:

- Cả ba người bọn ta đều sơ xuất, bỏ qua mất chuyện này rồi. Đêm qua là hội Vu Lan, đêm nay trăng mới thực tròn. Thiết nghĩ đó cũng là số Văn Kinh phải vậy, mạng của cậu quan cũng chưa hết thực rồi.

Nói chưa dứt lời, lại thấy tiếng trống điểm canh hai vang lên giống giả, ngoài đường không hề có lấy một bóng người. Ba người còn đang cảm thấy khó xử. Nghĩ cũng lạ, đúng lúc ấy chợt đâu một vầng mây đen kéo tới. Bốn bề, chỉ trong chớp mắt đã tối đen như hũ nút, lại còn mưa lâm thâm. Từ Khắc Triền, Trương Lưu thấy vậy, trong lòng vô cùng hớn hởi, sắc mặt chợt rạng rỡ hẳn lên!

Kính thưa quý vị độc giả. Âu cũng là ông trời sắp đặt vậy. Ba người bọn Từ Khắc Triền muốn đi giết cả nhà Hùng đạo đài để cứu Đoàn Văn Kinh ra. Còn đang lo đêm trăng sáng khó ra tay, chưa dám đi, chợt đâu có một đám mây đen kéo tới, che lấp mặt trăng, chỉ trong chớp mắt, ba bề, bốn bề đã tối đen như hũ nút. Ba người bọn Từ Khắc Triền thấy vậy, trong lòng vô cùng mừng rỡ, vội cởi bỏ áo dài, mặc bộ áo chên vào, cột chặt dây lưng, cởi đôi giày ra, thay vào chân bằng đôi hài nhẹ gót mềm, mặc quần gọn, đầu quấn khăn. Mỗi người cầm theo một thanh cương đao giấu kín trong mình. Mọi việc chuẩn bị đã xong. Từ Khắc Triền đưa mắt nhìn Ông thị, nói:

- Tâu tâu, xin hãy nghe đệ nói đây: Bọn tôi vào nha môn tham quan, chỉ ở nhà mau mau thu xếp. Đợi bọn tôi, giết tham quan cứu đại ca ra rồi chúng ta cùng nhau rời thành.

Ông thị trả lời nói:

- Ta biết rồi, không cần chú phải nhắc nhở. Giết chết cậu quan báo được thù này, dù chết xuống suối vàng cũng được nhắm mắt!

Từ Khắc Triền liền cùng Trương, Lưu bước ra ngoài, tên người hầu theo sau mở cổng, đưa ba người bọn họ ra rồi lại đóng cổng, đi vào. Lại nói chuyện Trương, Lưu và Từ Khắc Triền mỗi người mang theo mình một thanh đao lên ra đường, dòng tai, chăm chú quan sát. Vượt đường ngang, ngoắt tắt nhanh như bay, nhắm hướng nha môn đạo đài thẳng tiến. Ba người bọn họ chỉ vì gặp chuyện bất bình nên mới làm vậy, quyết tâm giết tham quan tính sổ. Ba người gấp rút lên đường, chỉ lo để lộ hình tích. Một dặm đường chẳng mấy chốc đã qua đi, nha môn đạo đài đã hiện ra trước mắt. Chỉ thấy tiếng trống canh canh từ bên trong vọng ra ba tiếng. Ba người tới trên chân tường, dừng lại, lắng tai nghe ngóng động tĩnh bên trong. Thấy im phăng phắc, chắc hẳn những người trong đó đều đã yên giấc cả.

Từ Khắc Triền hạ giọng, nói:

- Nhị vị lão đệ nghe ta nói đây: Nhân lúc đêm khuya thanh vắng, bọn ta mau mau vào nha môn. Ta hãy từ đây vượt tường vào, nơi này đường hẹp, ít người qua lại.

Trương Lưu hai người, nói:

- Có lý. Từ ca nói có lý lắm!

Ba người nói xong, không chút chậm trễ. Chỉ thấy "soạt, soạt soạt" ba người đã tung mình nhảy lên tường, lại nhẹ nhàng hạ mình xuống phía trong, rón chân lên vào. Ý trời đã muốn vậy, bất mảnh đất nha môn đạo đài phải nhuộm máu hồng. Ba người bọn họ vội chạy lên, vượt qua thư phòng, rẽ về phía Đông là tới dãy phòng ở. Ba người tới trước cửa, đứng lại, lắng tai nghe ngóng. Nghe ngóng một hồi không thấy động tĩnh gì, Từ Khắc Triền mới hạ giọng, nói.

Từ, Lưu, Trương ba người đứng ngoài cửa nghe ngóng hồi lâu thấy bên trong không có động tĩnh gì, mọi người trong đó đều đã ngủ say. Từ Khắc Triền thấp giọng nói với Trương, Lưu hai người:

- Chúng ta cùng xông vào. Nhất thiết phải vào căn phòng phía Đông giết chết tên trưởng tùy Ngô Liên Thăng trước, sau đó sẽ giết tham quan. Phải làm vậy mới được. Nếu không, vào giết cả nhà tham quan, để Ngô Liên Thăng thức dậy, ắt hẳn sẽ xông ra động thủ. Chỉ e lúc ấy mọi chuyện sẽ vỡ lở hết.

Lưu, Trương hai người nói:

- Có lý lắm. Ta không nên nán nã nữa, xông vào động thủ là xong.

Ba người bọn họ nói xong, nhất tề vượt tường tiến vào. Cương đao cầm cả trên tay, tới căn phòng phía Đông, đứng lại lắng tai nghe ngóng, chỉ thấy từ trong vọng ra tiếng ngáy khò khò. Từ Khắc Triển nghe một hồi, lập tức tiến lên, đưa tay ra đẩy cửa. Coi như số tên trưởng tùy đã hết, số mạng bất hủ phải chết dưới lưỡi đao. Cánh cửa phòng chỉ được khép hờ, không hề cài chốt, bởi hử nghĩ: Kẻ nào to gan dám vào ăn trộm trong nhà quan? Lại nói chuyện Từ Triển Khắc đưa tay đẩy cửa, cánh cửa bật mở, cả ba người cùng tiến vào phòng, nhắm hướng có tiếng ngáy, vung đao chém xuống. Tên trưởng tùy lập tức xuống âm phủ. Thực đúng là "Kim phong vị động thiên tiên giác, ám tổng Vô Thường tử bất minh". Ba người mò mẫm trong phòng một hồi, thấy ngoài kẻ đã chết ra không còn một ai khác. Lúc này, họ mới xoay mình đi ra, quyết tâm giết Hùng Kiệt rửa hận. Tới trước cửa phòng, tung chân đá mạnh bởi họ nghĩ: Tên trưởng tùy chết rồi không còn gì đáng ngại nữa. Chỉ thấy "rầm" một tiếng, cánh cửa mở tung ra. Từ Khắc Triển, tay nắm chắc cương đao lao vào, để lại Trương, Lưu đứng bên ngoài canh cửa. Khắc Triển một mình xông vào hành hung. Anh biết công tử nằm ngủ tại giường ngoài nên tiến tới, đưa tay ra, tóm lấy tên quý háo sắc lồi dậu.

Mã Khoái Từ Khắc Triển giết tên trưởng tùy biết võ nghệ trước trong lòng không còn lo ngại gì nữa nên mới đá tung cửa, để lại Trương Quân Đức và Lưu Phụng ở ngoài canh giữ, sợ có người khác tới ứng cứu.

Lại nói chuyện công tử Hùng Kiệt đang ngon giấc, chợt thấy có tiếng động mạnh, giật mình tỉnh dậy, nhòm ra ngoài, thấy một người tay cầm cương đao lúc ẩn lúc hiện xông tới chỗ hử. Hử kêu lên một tiếng.

- Không hay!

Rồi lăn tọt xuống gầm giường, chẳng may Từ Khắc Triển nhanh hơn, đưa tay túm lấy được hử, nói:

- Ta tóm được tên quý háo sắc ngươi rồi! Ngươi chạy đi đâu? Cậy thế cha ngươi làm quan, đòi cường chiếm gái đã có chồng. Hôm nay gặp mặt nơi đường hẻm, ngươi có oai đến mấy cũng dùng hồng sử dụng được.

Nói xong, tay nâng đao lên, nhắm đầu Hùng Kiệt chém xuống, thả tay ra, từ thi ngã lăn trên giường. Lúc này, tên người hầu cũng giật mình tỉnh giấc. Hử thấy vậy, sợ đến mức nói không nên lời. Từ Khắc Triển đang hăng máu, nhìn thấy hử, sợ hử kêu lên thì hỏng chuyện, lập tức xoay tay, thanh đao nhắm hướng tên người hầu bổ xuống như giết lợn.

Quý độc giả thử nghĩ xem, Từ Khắc Triển phá cửa xông vào, lại thêm tiếng kêu khóc của tên người hầu, thanh âm ấy đâu có nhỏ. Do đó, đạo đài đang ngủ trên nhà trên cũng giật mình tỉnh giấc. Hùng ân Hoàn giật mình tỉnh mộng, lắng tai nghe ngóng động tĩnh bên ngoài, cao giọng hỏi vọng ra:

- Mau thấp đèn lên.

Mẹ của Lai Tường vội ứng tiếng, lập tức trở dậy châm đèn.

Hùng đạo đài nói:

- Ngươi mau mang đèn ra phòng thiếu gia xem tại sao lại hò hét như vậy?

Ả bộc phụ ứng tiếng, nói:

- Dạ!

Rồi vội vàng cầm cây đèn, mở cửa, bước ra ngoài, lò mò xuống thềm, đi ra sân. Đang định bước sang căn phòng phía Tây chợt thấy hai bóng người chạy lại, chẳng nói chẳng rằng, Trương Quân Đức đã nhanh tay cho một đao chết tốt. Chỉ thấy "soạt" một tiếng, mẹ già kêu "ôi cha" rồi "huych" một tiếng, ngã lăn ra, cây đèn trong tay rơi ngay xuống đất đánh "xoàng" một tiếng. Hùng đạo đài giật mình, nghĩ:

- Có lẽ có trộm cướp chi đây!

Vội vàng vớ lấy áo xô tay vào, vội tay cầm lấy thanh đao treo trên tường, tay trái cầm đèn, bước ra ngoài. Vừa tới bậc thềm, dừng lại đã thấy Quân Đức và Lưu Phụng chạy tới. Hai người nhìn kỹ, thấy đó là Hùng đạo đài hèn cao giọng hét:

- Từ đại ca mau ra đây. Bọn tôi đã tóm được tên tham quan hại dân rồi!

Bạn đang đọc truyện *Lưu Công Kỳ Án* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: Cướp nhà ngục, máu rửa phủ đại danh

Lại nói chuyện đạo đài Hùng Ân Hoàn tay trái cầm đèn, tay phải xách đao ra khỏi cửa phòng. Vừa tới bậc thềm, chân chưa kịp đứng vững đã thấy Trương Quân Đức và Lưu Phụng xông tới. Trương Quân Đức vội nắm lấy tay phải cầm đao của Hùng đạo đài, Lưu Phụng túm lấy ngực áo hử. Lúc này, hai người mới cao giọng hô vang.

- Từ đại ca, mau ra đây! Hai đứa chúng tôi đã bắt được tham quan rồi.

Lại nói chuyện mã khoái Từ Khắc Triển sau khi giết chết công tử Hùng Kiệt và tên người hầu Lai Tường tại căn phòng phía Tây, đang định trở ra, tới phòng trên giết Hùng Ân Hoàn, chợt nghe thấy hai người Trương, Lư nói vọng lớn:

- Từ ca, mau tới đây? Tham quan đã bị chúng ta bắt rồi.

Từ Khắc Triển nghe vậy trong lòng vô cùng mừng rỡ, không chút chậm trễ, vội rời khỏi căn phòng phía Tây, chạy ra sân, đã thấy Hùng đạo đài bị hai người Trương, Lư bắt sống. Vừa nhìn thấy tham quan, máu trong người Từ Khắc Triển sôi lên sùng sục.

Từ Khắc Triển vừa nhìn thấy Hùng đạo đài, bất giác, hai mắt đỏ ngầu, đưa tay chỉ Hùng Ân Hoàn chửi mắng, nói:

- Tham quan nghe ta nói đây! Người thân làm quan tam phẩm của triều đình, làm cha mẹ của dân, tại sao lại dung túng cho con làm điều xằng bậy, cưỡng chiếm gái nhà lành, mua chuộc giặc cướp, gán tội cho Đoạn Văn Kinh? Cầu quan người tự vấn lương tâm mình xem người làm vậy là đúng hay sai? Họ Từ ta dọc đường thấy chuyện bất bình nên mới ra tay giết người. Ấu cũng là trừ bỏ một mối hại cho dân chúng Đại Danh.

Hùng đạo đài đang định phân bua, thanh đao trong tay Từ Khắc Triển đã bổ xuống. Chỉ thấy "soạt" một tiếng, trúng ngay cánh tay trái của Hùng đạo đài. Hắn kêu lên một tiếng "ôi cha!", ngã lộn ra đất, cương đao đèn nền rơi tung tóe, lại hứng thêm năm sáu nhát chém nữa, hồn của Hùng Ân Hoàn bay thẳng về thôn Thủy Khang - Quảng Tây. Đó cũng là kết cục của một kẻ làm quan tới hàm tam phẩm, chết rồi mà linh hồn không được lên bàn thờ sum họp với tổ tiên. Khuyên quý vị chớ nên cậy quyền thế, hãy giữ mình chính trực, công đạo. Lại nói tới chuyện của ba người, sau khi giết chết Hùng đạo đài, họ lại đồng loạt xông vào phòng giết nốt người vợ xinh đẹp của đạo đài. Vậy là cả nhà hắn không còn ai sống sót. Lúc này ba người mới hả giận. Từ Khắc Triển đưa mắt nhìn Lư, Trương nói:

- Hai vị huynh đệ chúng ta đã giết sạch cả nhà tham quan, giờ hãy xông vào ngục cứu đại ca Văn Kinh ra, nhân cơ hội này giết nốt bốn đứa cháu nam cháu nữ kia, sau đó cứu hết những người trong ngục ra, nhờ họ tạm thời giúp chúng ta ra khỏi thành sau đó sẽ bàn tiếp nên đi đâu.

Lư, Trương nghe vậy, nói:

- Từ đại ca nói rất có lý. Ta không nên nán nã ở đây lâu làm gì. Chúng ta đi ngay thôi!

Ba người nói xong lập tức bước ra ngoài. Từ Khắc Triển khom lưng nhặt thanh đao của Hùng đạo đài lên cầm trên tay, đợi sau khi còn Văn Kinh ra sẽ để ông ta sử dụng. Lúc này ba người mới tiến ra phía cổng nha môn, bỏ ra ngoài. Vừa qua dãy nhà thứ hai, chợt thấy một người tay xách đèn lồng, miệng ề ề hát khúc "Ly Uyên từ triều" tiến lại. Thì ra là người đánh trống cầm canh, họ Vương, tên Hạo Hổ. Bởi anh ta chỉ còn một con mắt nên mới có tên là Vương Hạo Hổ. Lại nói chuyện Vương Hạo Hổ miệng ề ề hát, chân bước ngang qua chỗ Từ, Lư, Trương ba người. Vương Hạo Hổ vội vàng đứng lại, nhường con mắt con lại lên nhìn họ, miệng nói:

- Ngươi...

Chữ "ngươi" vừa thoát ra khỏi cổ họng, Từ Khắc Triển đã vội xông lên, thanh đao trên tay vung lên, chém xuống "soạt", "ôi cha!", "Huych" ngã lộn quay ra đất, bộ thanh la cầm nơi tay cũng rơi theo. Từ đó trở đi, nhiệm vụ báo canh được trao cho Bì Chưởng Câu. Ba người bọn Từ Khắc Triển, Trương, Lư sau khi giết canh phu Vương Hạo Hổ liền kéo nhau đi ra, vượt qua đại đường, nhằm hướng nhà lao thẳng tiến.

Ba người ấy sau khi giết canh phu Vương Hạo Hổ, liền chạy thẳng xuống nhà lao cứu Đoạn Văn Kinh, dọc đường đi không gặp việc gì trở ngại. Cũng bởi ba người bọn họ cùng là nha dịch trong nha môn nên rất thạo đường lối, chỉ trong phút chốc đã thấy dãy nhà giam hiện ra trước mắt. Từ Khắc Triển gõ cửa gọi canh ngục, bên trong có người hỏi vọng ra:

- Ai ở bên ngoài vậy?

Khắc Triển trả lời, nói:

- Là ta đây!

Vương Tam nghe thấy giọng của mã khoái, trong lòng nghĩ thầm: "Chắc hẳn anh ta phụng mệnh quan trên tới đây. Rồi bước ra mở cửa. Khắc Triển không phút chậm trễ, tay vung thanh đao nhằm đầu Cai ngục chém xuống. Chỉ thấy "soạt" một tiếng, Cai ngục Vương Tam ngã lộn quay ra đất. Ba người bước tiến vào bên trong, bẻ khóa, tháo niêm phong vứt đầy trên nền nhà giam. Họ đứng trong nhà lao, cao giọng gọi:

- Đoạn ca, anh đang ở đâu vậy?

Đoạn Văn Kinh đang ngồi buồn trong phòng giam, nghe thấy tiếng người gọi vội mở choàng mắt ra, thấy Trương, Lư, Từ Khắc Triển, mỗi người trên tay đều có một thanh đao, nha dịch Văn Kinh liền nói:

- Không tốt! Tôi đây là không tốt rồi!

Nha dịch Đoạn Văn Kinh đang ngồi buồn bực trong nhà lao, chợt nghe thấy tiếng người gọi mình, mở choàng mắt ra, thấy em rể là mã khoái Từ Khắc Triển, lại còn cả Trương Quân Đức Lư Phụng, người nào người nấy đao lăm lăm trong tay.

Đoạn Văn Kinh thấy vậy, biết là không ổn, nhưng chẳng còn cách nào khác, nói:

- Ba vị anh em tới đây có chuyện gì vậy?

Ba người nghe hỏi vội hướng mắt nhìn sang, thấy Đoạn Văn Kinh đang ngồi trên tấm chiếu cói trải ở phía góc Tây Nam, Từ Khắc Triển cùng hai người Lư, Trương vội vàng chạy tới trước mặt Đoạn Văn Kinh, nói:

- Bọn tiểu đệ tới cứu chậm, mong huynh chớ giận.

Nói xong, nhất tề ra tay tháo bỏ hình cụ trên người Đoạn Văn Kinh ra. Từ Khắc Triển kể lại một lượt chuyện giết cả nhà một Hùng đạo đài cùng canh phu, Cai ngục cho Đoạn Văn Kinh nghe. Đoạn Văn Kinh nghe xong, sợ đến trợn mắt há mồm, lòng thầm kêu khổ.

Đoạn Văn Kinh nghe Từ Khắc Triển kể xong, lòng thầm kêu khổ, miệng nói:

- Các vị huynh đệ tuy đã cứu được ta, nhưng tai họa gây ra cũng không phải là nhẹ. Là người trong nha môn mà đi giết quan đó là tội đại nghịch, cả nhà bị chém, bia mộ tổ tiên cũng bị phá bầy. Việc tới nước này có nói cũng chẳng ích chi, các anh em hãy theo ta giết chết bốn tên cướp kia. Ngụ huynh làm vậy cũng chỉ vì bất đắc dĩ. Nếu không làm vậy, chỉ e phụ lòng các lão đệ.

Từ Khắc Triển mở lời, nói:

- Thế mới phải! Đại trượng phu cần phải làm như vậy!

Rồi trao thanh đao của Hùng đạo đài cho Đoạn Văn Kinh. Sai nha nhận lấy, xông thẳng về phía phòng giam bốn đứa bọn Điều Khắc. Tới nơi, không nói không rằng, một hơi giết chết bốn tên cướp ấy. Đoạn Văn Kinh lúc này mới nguôi cơn giận, tay cầm cương đao, mắt nhìn lũ phạm nhân trong nhà ngục, nói:

- Các vị hãy nghe nói ta đây! Đoạn mỗ bị tham quan hãm hại, ý trượng quan uy hoành hành bá đạo, dung túng cho con cường chiếm gái đã có chồng. Hùng Ân Hoàn đã mua chuộc cướp gán tội cho Đoạn Văn Kinh ta. May nhờ ba người anh em đây của Đoạn mỗ đầy lòng trượng nghĩa, ra tay còn giúp, lên vào nhà quan hành thích. Giết chết hết mấy mạng nhà tham quan. Chúng tôi khó lòng ở lại phủ Đại Danh này, giờ phải rời khỏi tòa thành, tạm tới nơi đất khách nuôi dưỡng nhuệ khí, sau này sẽ mưu đồ đại nghiệp. Nếu các vị chịu đi theo, hãy mau trả lời. Xem ra trốn đi còn hơn ở ngục này chịu tội.

Nha dịch Đoạn Văn Kinh còn chưa dứt lời, đã thấy khắp nhà ngục, tiếng phạm nhân vang lên nhao nhao, chỗ này nói:

- Tôi nguyện giúp Đoạn gia cùng vượt thành.

Chỗ kia nói:

- Chúng tôi tình nguyện bạt đao tương trợ, chết không oán hận.

Đoạn Văn Kinh nghe lũ tù nhân nói vậy, trong lòng vô cùng mừng rỡ. Đưa mắt nhìn lũ chúng, nói:

- Nếu đã sẵn lòng giúp đỡ Đoạn mỗ, xin chớ thanh động.

Rồi quay đầu lại, nói:

- Ba vị lão đệ, mau tháo bỏ hình cụ cho mọi người.

Từ, Lư, Trương ba người ứng tiếng, đồng loạt ra tay. Không lâu sau, hình cụ trên người lũ phạm nhân đã được tháo ra hết. Bọn họ tự đi tìm lấy binh khí. Kể chậm chân, không lấy được đao thương, bèn phá cửa sổ ra làm gậy, chura ra khỏi ngục đã loạn cả lên. Mấy tên cai ngục còn lại thấy quang cảnh vậy, chẳng đứa nào dám thò mặt ra để nhận lấy cái chết.

Lại nói chuyện Văn Kinh, Từ Khắc Triển, Trương, Lư, bốn người điếm lại khám phạm nhân, thấy tổng cộng có năm mươi ba tên, thêm vào bốn người bọn họ, cả thấy có năm mươi bảy người. Khám tù phạm theo sau bọn Đoạn Văn Kinh đánh ra khỏi nhà ngục.

Đoạn Văn Kinh dẫn đầu lũ tù phạm vượt ngục, cả bọn một lòng muốn rời khỏi thành Đại Danh. Trong nha môn có kẻ biết chuyện nhưng không dám thò mặt ra để nhận lấy cái chết. Đoạn Văn Kinh đi trước dẫn đường. Năm mươi ba tên phạm nhân theo phía sau, cùng đánh ra khỏi nha môn, vượt qua cổng lớn, rẽ về hướng Đông, tới ngã rẽ lại đi theo hướng Nam. Đoạn Văn Kinh nhớ tới vợ và con gái lại động lòng, muốn đón họ cùng đi tránh họa, lại sợ thời gian không đủ. Định bỏ vợ và con gái ở lại chỉ e họ bị bắt, sẽ làm nhơ danh tiếng, nghĩ tới nghĩ lui, chẳng biết phải quyết ra sao, ngửa mặt lên trời, thờ dài một hơi, nghĩ thầm "trời ơi!" Văn Kinh tuy là một tên nha dịch nhưng chưa hề làm việc gì trái với lương tâm, vượt khỏi đạo lý. Tại sao giờ lại ra nông nỗi này? Chỉ trong chớp mắt đã phải gặp cảnh tan cửa nát nhà? Văn Kinh vừa đi vừa suy nghĩ, chẳng bao lâu đã tới trước cửa nhà, liền đưa mắt nhìn Lư, Trương, Từ Khắc Triển, nói:

- Ba người anh em, nghe ta nói đây! Hãy bảo bọn họ đợi cả ngoài này. Ngụ huynh vào trong nhà một lúc. Chị dâu vợ cháu gái của chú khó bảo toàn, Đoạn mỗ lại e mang tiếng xấu. Đợi ta vào trong xử dứt khoát. Trượng phu hành sự phải rắn lòng.

Đoạn Văn Kinh nói xong, mọi người nhất tề ứng tiếng. Lại nói chuyện nha dịch Đoạn Văn Kinh, tay cầm cương đao tiến vào trong, thoáng chốc đã tới gian nhà chính. Thấy hai mẹ con Ưông thị, Đoạn Thụy Bình ngồi đó, bất giác trong lòng trào dâng niềm thương cảm. Ông ta kể cho họ nghe chuyện giết quan, cướp ngục, giờ phải chạy khỏi thành lánh nạn. Ưông thị nghe xong nói:

- Trượng phu chuyện này chớ nên vì mẹ con thiếp mà bận lòng mang theo bầu đoàn thể từ khó hành sự, để người ta bắt chàng phải ô danh. Hãy cho thiếp mượn thanh cương đao của chàng. Tận mắt thấy thiếp tự vẫn, chàng lên đường cũng được an tâm.

Đoạn Văn Kinh nghe vậy, thở dài một hơi, trao cho người vợ kết tóc thanh đao của mình. Ưông thị còn chưa kịp cầm chắc thanh đao, Đoạn Thụy Bình đã lao tới, chỉ thấy "soạt" một tiếng, giai nhân Đoạn Thụy Bình đã lìa đời. Ưông thị thấy vậy, không chút chậm trễ, vội chạy lên mấy bước, lao đầu vào bức tường phía Đông tự vẫn. Cả nhà họ Đoạn đang trong cảnh ly tán chợt lại nghe bên ngoài có tiếng người xô xao.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Công Kỳ Án* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 100: Vợ chạy họa nửa đêm cướp cổng thành

Lại nói chuyện vợ của Đoạn Văn Kinh là Ưông thị, sau khi thấy con gái là Đoạn Thụy Bình lao vào mũi đao tự tử cô ta cũng húc đầu vào tường chết theo. Nha dịch Đoạn Văn Kinh thấy vợ và con gái đã chết, lúc này mới nổi lửa đốt nhà chợt thấy bên ngoài có tiếng hò hét huyên náo, ông ta nghĩ rằng có người tới báo quan, quan phủ dẫn quân tới tróc nã họ.

Kính thưa quý vị độc giả, tới lúc ấy rồi, chẳng nhẽ quan binh lại không biết hay sao? Quý vị thử nghĩ xem, nếu vụ này xảy ra vào ban ngày, đừng nói là ba người bọn họ, cho dù là ba trăm người, họ cũng khó lòng giết hết cả nhà Hùng đạo đài. Bởi họ xuất kỳ bất ý, hành động vào lúc nửa đêm, nên mới dễ dàng thành công như vậy. Tuy có báo quan, nhưng quan phủ cũng phải mất nửa ngày chuẩn bị, võ quan trong phủ Đại Danh, người đứng đầu là chức phó tướng, vị quan hiệp đài này vốn là người từ kinh thành phái tới, dòng giống kỳ quan, họ Phú, thường được gọi là Phú đại lão gia. Tới khi tin này được báo tới nha môn hiệp đài, Phú lão gia cuồng cả lên, vội sai người đi triệu tập binh sĩ. Bên này vừa biết tin, bên kia, Đoạn Văn Kinh đã ra khỏi ngục rồi. Bởi vậy, họ chỉ còn biết sai quân đuổi theo bắt lại, không cần điều quân chặn tại nha môn nữa. lại nói chuyện Đoạn Văn Kinh thấy vợ và con gái đã chết, đang định nổi lửa đốt phòng, chợt thấy bên ngoài có tiếng hò hét vang trời. Văn Kinh cũng chẳng kịp phòng hỏa, tay xách cương đao chạy vội ra, tới trước cửa, định thần quan sát.

Đoạn Văn Kinh chạy ra trước cửa, đổi mắt nhìn. Thì ra không phải là quan tướng quan binh mà là lũ tội phạm trong nhà ngục đang xô nhau cướp vàng bạc của các hộ bên đường, lại có cả những kẻ khác tự tìm binh khí cho mình, chuẩn bị cho việc phá cửa thành xông ra. Văn Kinh thấy vậy, miệng nói:

- Không ổn! Mau nhân dịp này sớm ra khỏi Đại Danh!

Lũ giặc thấy vậy vội dừng tay, nhất tề theo sau Đoạn Văn Kinh tiến lên, vượt đường ngang, ngõ tắt, không ai dám ngăn cản. Ngửa mặt trông lên, đã thấy cửa Nam thành Đại Danh hiện ra trước mắt. Chúng vội xô tới ra tay, phá khóa, cạy then, muốn mở cửa thành, làm kinh động mấy tên quân canh công và một viên thiên tổng tên gọi Trương Tân. Họ nhất tề xô ra, quát tháo. "Kẻ nào nửa đêm dám phá cổng thành? Mau bắt lấy, giải về nha môn, xem hán thoát khỏi họa đao kềm cô hay không?"

Thiên tổng Trương Tân còn chưa dứt lời, trong đám tội phạm có một đứa xách đao xông ra, nhằm thiên tổng chém xuống một nhát. Không kịp đề phòng, nhát đao ấy trúng ngay Trương Tân, "huych" một tiếng, ngã nhào ra đất khiến thủ hạ canh công sợ hãi rụng rời, bỏ chạy tứ tán, không tên nào dám canh công nữa. Đám tội đồ chỉ trong phút chốc đã phá được khóa, mở toang cổng thành. Văn Kinh dẫn đầu chạy ra ngoài, lũ tội đồ không biết sống chết là gì, chạy theo sau. Vừa ra khỏi thành Đại Danh, chợt nghe thấy âm âm như sóng triều dâng. Thì ra hiệp đài thống lĩnh quân lục kỳ trong doanh trại kéo đến. Lại có cả tri huyện và tri phủ, cùng một đám nha dịch, bỏ đầu, mã khoái, tay cầm đèn đuốc sáng trưng như ban ngày từ đằng sau đuổi tới. Nếu họ tới sớm hơn chỉ nửa khắc thôi, chắc hẳn Đoạn Văn Kinh không thể chạy thoát. Xem ra số trời định vậy, không thể khác được. Hôm nay, nếu không bắt được Từ Khắc Triền, Trần nhĩ phủ tuyệt đối không thể được thăng chức tri châu, sẽ chẳng có ai tới cướp phủ Đại Danh, và cũng không có trận lớn điều binh ngày mười sáu tháng tám. Chuyện sau này ta tạm thời gác lại, giờ hãy nói tới lũ giặc cướp trước.

Quân sĩ của hiệp đài Đại Danh - Phú đại nhân tới chậm một bước để bọn Đoạn Văn Kinh chạy ra khỏi thành. Nếu binh mã tới sớm chỉ nửa khắc thôi, sẽ đỡ được bao nhiêu chuyện, âu cũng là số trời định vậy, mới khiến cho bao nhiêu quan binh lỡ mất một chuyến.

Lại nói chuyện binh đình, nha dịch, văn võ, quan viên của phủ Đại Danh đuổi tới cửa Nam, bọn Đoạn Văn Kinh đã ra khỏi cửa thành rồi, Phú đại nhân thấy vậy, đưa mắt nhìn đám quan văn võ trong thành, nói:

- Lũ giặc tuy đã ra khỏi thành, thiết nghĩ chưa thể chạy được xa. Ta cần đuổi theo bắt chúng lại. Xem ra, trách nhiệm của chúng ta mới giữ được đôi phần.

Đám quan viên văn võ nghe Phú đại lão gia nói vậy cũng đồng thanh nói:

- Nhất thiết phải làm như thế!

Nói xong, nhất tề đuổi ra khỏi thành Đại Danh. Quan binh, nha dịch chia làm hai đường truy đuổi, vậy bọn Đoạn Văn Kinh vào một thôn làng. Quan binh từ phía sau đuổi thật gấp, không lâu sau đã đuổi kịp trọng phạm Đoạn Văn Kinh, chẳng nói chẳng rằng, vây kín lũ nghịch tặc vào một làng thôn. Lũ tội đồ lẽ nào dễ dàng chịu ngồi chờ chết? Chỉ còn một chút hy vọng chúng cũng phải níu lấy. Từ phạm cùng binh sĩ ra tay đánh lẫn nhau, lại thêm mấy vị công sai cũng nhảy vào cuộc. Lũ tội đồ, thứ nhất bởi không có binh khí tốt, thứ hai bởi lòng khiếp sợ quan binh, chẳng bao lâu, năm mươi ba tên đã bị bắt lại cả, chỉ còn trở lại bọn nha dịch bốn tên. Đoạn Văn Kinh, tuy đã bốn mươi hai tuổi, nhưng một mình hắn vẫn có thể địch được mười quan binh. Lại thêm mã khoái Từ Khắc Triền, năm ấy hai mươi bảy tuổi, đang độ thanh xuân, hai tay có thể nhấc được tám trăm cân, bắt cướp, tóm trộm dễ như trở bàn tay, Đại Danh phủ gần xa đều biết tiếng. Sau này, Càn Long lão phật gia đích thân hỏi cung hắn, hỏi mười câu, tới chín câu hắn không thêm trả lời. Thái thượng hoàng vô cùng nổi giận, thưởng cho hắn một trăm và mồm bằng gậy, sau đó lại liên tục dùng hiệp côn ba lần, Từ Khắc Triền cũng không thêm ư

hử. Hình bộ và miệng hán một trăm cái, hai bên má hán không sưng, cũng chẳng hề tím. Chân bị kẹp ba trận hiệp côn, mà hiệp côn của triều đình khác hẳn với hiệp côn mà những châu huyện khác thường dùng. Hình cụ của bộ hình trong cung toàn được làm bằng gỗ đàn mộc, thực kinh người! Vậy mà sau ba trận hiệp côn liên tiếp, da thịt hán vẫn không hề có chút thương tích. Ở đây, tại hạ không hề nói sai trá, mà người thời ấy, ai ai cũng biết vụ này. Chuyện sau này, ta tạm không nhắc tới nữa. Giờ ta lại nói tới chuyện của Khắc Triền, Văn Kinh.

Lại nói chuyện Đoạn Văn Kinh, Từ Khắc Triền, Trương Quân Đức, Lưu Phụng, bốn người bị quan binh phủ Đại Danh vây kín. Bốn tên ấy vô cùng dũng mãnh, nhất tề ra tay, đánh ra khỏi trùng vây, còn lâm bị thương một viên bả tổng. Hơn chục quan binh, rồi lọt lưới chạy thoát.

Như trong hồi trước quyển sách này đã nói, đó là đêm mười sáu tháng bảy, trăng bị mây che lấp, bốn bề tối như hũ nút. Lúc này, trời lại đổ mưa lâm thâm. Đêm càng tối, mưa càng nặng hạt, khó lòng truy tìm. Quan viên văn võ phủ Đại Danh chẳng còn cách nào khác, đành phải thống lĩnh binh đinh, nha dịch, áp giải năm mươi ba tên tù phạm trở về Đại Danh.

Lại nói chuyện Đoạn, Từ, Lưu, Trương, bốn tên sau khi thoát khỏi vòng vây của quan binh, nhân lúc đêm tối không trăng đội mưa, cuống cuống chạy về hướng Tây Nam.

Lại nói chuyện quan viên phủ Đại Danh thống lĩnh đám binh đinh, nha dịch, áp giải năm mươi ba tên tù phạm nhất tề trở về phủ Đại Danh, tới thẳng nha môn đạo đài xử tội chúng. Hai dặm đường thoáng chốc đã đi qua, đoàn người kéo nhau tiến vào thành Đại Danh theo lối cửa Nam. Tri phủ Đại Danh đưa mắt nhìn hiệp đài, nói:

- Giờ xin giao lại lũ tội phạm này cho tôi để tôi tổng chúng vào ngục. Sau khi khám nghiệm tử thi nhà đạo đài xong, tôi sẽ viết văn thư trình lên.

Phó tướng nghe vậy, nói:

- Có lý lắm! Niên huynh cứ vậy mà làm!

Trong lúc nói chuyện với nhau, họ đã đi tới chỗ ngã tư. Tân tri phủ, thống lĩnh nha dịch và tù phạm về nha môn, tổng hết lũ tội đồ vào nhà ngục. Hiệp đài, tri huyện, thiên, bả tổng cùng viên quan nhất phẩm đô ti, cùng nhau trở về nha môn. Hiệp đài đại danh đưa mắt nhìn tri huyện, nói:

Hiệp đài Phú lão gia của phủ Đại Danh đưa mắt nhìn tri huyện và đám thuộc hạ như đô ti, thủ bị, thiên bả... nói:

- Chúng ta vào trong cần phải kiểm tra hết sức cẩn thận.

Hiệp đài Phú lão gia còn chưa dứt lời đã thấy tri phủ lão gia cũng tới nơi, vội vàng xuống khỏi lưng ngựa. Tri phủ đưa mắt nhìn hiệp đài, nói:

- Tôi đã cho đóng gông năm mươi ba tên tù phạm vừa bắt được khi nãy, tổng cả xuống nhà ngục rồi. Ngoài ra, còn cất giữ rất nhiều người canh giữ. Đợi sau khi bẩm rõ lên phủ Bảo Định, chế đài Lưu đại nhân gửi văn thư xuống, chúng ta tuân lệnh thi hành là xong.

Phụ hiệp đài nghe tri huyện lão gia nói vậy, liền nói:

- Tốt! Lời của Niên huynh đúng lắm!

Nói rồi, bọn họ nhất tề kéo nhau tiến vào nha môn của Hùng đạo đài.

Nha dịch, binh đinh xách đèn đi trước dẫn đường, tiến thẳng vào qua cổng lớn, vượt qua đại đường, nhị đường, mới tới được nơi Hùng Ân Hoàn ở. Hiệp đài, tri phủ, tri huyện, đô ti, thủ bị, thiên tổng, bả tổng, cùng đám quan viên văn võ khác chỉ huy nha dịch, binh đinh, tay xách đèn lồng, đi khắp các phòng kiểm tra.

Đám quan văn võ cùng lũ thủ hạ, tay xách đèn lồng, đi khắp nơi coi xét, chẳng mất bao công đã tìm được tử thi của Hùng đạo đài. Thì ra hán bị giết ngay giữa sân, bên cạnh còn có đèn nền vút chổng trơ. Ngoài ra còn có một người phụ nữ khác cũng bị hại. Coi như trong sân bị giết hai người. Trong dãy phòng phía Đông có một người bị giết ngay trên giường. Hán chính là Ngô Liên Thăng, kẻ thân với nhà quan. Hùng công tử bị giết tại căn phòng phía Tây. Lai Tường cũng bị chém chết tại đó. Phòng trên còn có xác một thiếu phụ. Thì ra cô ta là vợ của Hùng đạo đài Ngô Thúy Hồng. Cả thấy có sáu mạng bị giết, thi thể còn nằm ngổn ngang trong nhà. Đám quan viên văn võ tra xét khắp trong ngoài thấy kho tàng không hề bị trộm cướp. Bận rộn suốt nửa đêm trường, lúc này phương Đông đã ứng hồng, tri phủ dặn dò đám đông sai canh giữ tử thi, rồi quay sang đưa mắt nhìn hiệp đài nói:

- Huynh đệ lập tức phải lên phủ Bảo Định báo rõ lên nha môn tổng đốc vụ này. Lão đại gia nên sai nhiều quan binh và tướng lĩnh chú ý đề phòng cẩn thận các nơi.

Hiệp đài nghe vậy, nói:

- Phải lắm! Phủ đài cứ việc lên tỉnh đi!

Nói xong các quan văn võ chia tay, phó tướng về nha môn điều binh, tri phủ cưỡi ngựa lên tỉnh. Giờ ta lại nói tới bọn Đoạn Văn Kinh, hán cùng mã khoái Từ Khắc Triền và hai tên Trương, Lưu sau khi tháo chạy khỏi vòng vây của quan binh, nhân lúc đêm tối, chạy thẳng lên đường lớn phía Tây Nam. Chúng chạy suốt đêm được chín mươi dặm thì trời đã sáng. Đoạn Văn Kinh đưa mắt nhìn ba người kia, nói:

- Các vị lão đệ nghe ta nói đây: Chúng ta đã giết quan còn cướp ngục, nhất định các quan văn võ tại Đại Danh sẽ viết văn thư báo lên trên. Ban ngày chúng ta khó đi lại, máu me trên mình để lộ hình tích.

Đoạn Văn Kinh nói tới đây, ngửa mặt lên nhìn, thấy trước mặt có một khu rừng liễu. Bốn người vô cùng mừng rỡ, nghĩ thầm:

- Sao ta không vào đó tạm ẩn thân?

Thực đúng là ý trời muốn lũ chúng gặp được cướp tại đó. Bốn người kéo nhau vào khu rừng, gặp ngay đám cướp trong ấy cùng nhau kết bè kết đảng, tới ngày mười sáu tháng tám trở lại đánh phá thành Đại Danh.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Công Kỳ Án* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 101: Gặp hảo hán tạm lánh họa trong rừng liễu

Từ Khắc Triền, Đoạn Văn Kinh, Trương Quân Đức, Lưu Phụng bốn người đánh tan đám quan binh phủ Đại Danh, nhân lúc nửa đêm tối trời đã chạy lọt lưới, nhằm hướng Tây Nam đào tẩu. Chạy cách thành Đại Danh chừng chín mươi dặm, thấy lúc này trời đã hừng sáng. Bốn người đang lo chưa có chỗ nấu ăn, chợt thấy phía trước có một khu rừng liễu, trong lòng vô cùng mừng rỡ. Đoạn Văn Kinh thấy vậy, bèn quay sang phía ba tên Từ, Lưu, Trương nói:

- Ba vị lão đệ, nay chúng ta mình bê bết máu, trời cũng sắp sáng, khó lòng đi được nữa. Chúng ta hãy tạm lánh vào khu rừng phía trước nấu ăn, đợi đêm xuống, chúng ta tiếp tục lên đường.

Ba tên Từ, Lưu, Trương nghe nha dịch Đoạn Văn Kinh nói vậy đồng thanh trả lời:

- Đại ca nói phải lắm!

Bốn người nói xong, nhằm hướng khu rừng liễu kéo tới. Vừa vào trong, thấy rừng cây rất rậm rạp. Nhìn sang phía Tây Nam thấy thấp thoáng có bóng một ngôi chùa. Nhìn kỹ lại, thấy ngôi chùa khá lớn, nhưng mục nát vô cùng. Bốn họ hèn nhằm hướng ngôi chùa đồ chạy tới. Không lâu sau đã tới trước chùa, dừng chân lại. Thì ra đó là ngôi miếu Ngọc Hoàng, chắc hẳn lâu lắm rồi không có ai hương khói, tu sửa. Tượng thần hai bên đồ lồng chông, gãy chân, gãy tay mất hẳn vẻ trang nghiêm. Xem ra, trong đó chắc không có sư sãi tu hành. Lũ cướp thấy vậy, vô cùng vui vẻ. Bốn người cùng tiến lên thêm, vượt qua đại điện, tiến thẳng vào trong. Thì ra gian miếu này chia làm hai lớp, hai bên Đông, Tây đều đã mục nát cả. Gian chính giữa thờ Ngọc Hoàng đại đế, mưa gió đã làm hỏng hết dung nhan tượng thánh. Khắp nơi bụi bặm không người quét, đúng là thần tiên cũng có lúc gặp vận chẳng ra gì, huống hồ phàm thảo đã của Văn Kinh. Thấy vậy, Văn Kinh thảm khản rằng:

- Đệ tử họ Đoạn, tên gọi Văn Kinh, có nhà cửa, vợ con tại phủ Đại Danh, vào nha môn làm công sai hai mươi năm, nay chẳng may gặp họa tham quan. Cầu quan tên gọi Hùng Ân Hoãn, dung túng cho con làm điều trái lương tâm. Ý thế nhà quan cường đoạt gái đã có chồng, mua chuộc giặc cướp hãm hại đệ tử. Chẳng cho thanh minh, thưởng ngay cho ba trận hiệp côn rồi tống xuống nhà lao. Cũng may có ba vị huynh đệ Lưu Phụng, Quân Đức, Từ Khắc Triền đây có lòng bất bình, giết chết cầu quan, sau đó cướp ngục cứu đệ tử ra, sau đó bỏ chạy theo lối cửa Nam thành Đại Danh, nhân lúc đêm tối chạy tới nơi này. Đệ tử thấy thánh tượng mà lòng chua xót. Đệ tử thực sự không muốn làm như vậy, tất cả chỉ vì cầu quan ép buộc chẳng thể dừng. Cầu xin thánh thần phù hộ cho đệ tử thoát khỏi nạn này, đệ tử xin được làm lại tượng, trùng tu lại miếu.

Đoạn Văn Kinh chưa dứt lời khấn, chợt thấy từ phía sau tượng thần có bảy đại hán lực lưỡng bước ra, nói:

- Đoạn Văn Kinh! Các ngươi giết quan, cướp ngục tại Đại Danh rồi chạy tới đây khấn khứa. Bọn ta phải bắt các ngươi mang báo quan để xin công!

Đoạn Văn Kinh thấy vậy, giật mình luống cuống, vội vàng đứng lên, đưa tay rút soạt thanh đao đeo bên hông ra, chăm chú nhìn lại. Thấy mấy người ấy trong tay không có binh khí gì Từ Khắc Triền, Lưu Phụng, Trương Quân Bảo nghe họ nói vậy cũng định ra tay. Đoạn Văn Kinh vội ngăn họ lại, nói:

- Ba vị lão đệ mau dừng tay, ngu huynh có lời muốn nói với họ. Sau đó ra tay cũng chưa muộn.

Ba người nghe Đoạn Văn Kinh nói vậy mới dừng lại, cầm đao thủ thế, đề phòng bất trắc. Đoạn Văn Kinh đưa mắt nhìn bảy người kia, nói:

- Các vị xin hãy nghe tôi nói: Theo tôi thấy, cách ăn vận của các vị không giống với người trong chốn công môn, cũng không phải là quân sĩ hay quan tướng, tại sao lại muốn bắt Đoạn Văn Kinh ta? Ngày thường, Đoạn tôi luôn giữ lễ nghĩa, không có việc gì để cảm thấy ô danh.

Nha dịch còn chưa nói hết câu, đã thấy một kẻ trong đám bảy người kia mỉm cười, nói:

- Đoạn gia ngài giỏi thật, không nhận ra Liễu Long ta sao?

Nhà ta cũng ở phủ Đại Danh, tại hạ cũng lấy nghề trộm cắp để kiếm sống. Cũng bởi tôi, ăn trộm ngân lượng của một hiệu cầm đồ, lấy đi mười nén bạc cùng một nén vàng. Bảo anh em của tôi mang đi đổi, gặp ngay nha dịch chốn công môn, bắt về nha môn đạo đài tra xét. Liễu tôi hay tin vội tới nha môn đạo đài nhận tội, nói Liễu Long tôi chính là người đi lấy. Khi ấy, đạo đài không phải là Hùng Ân Hoãn, mà là Triệu Tông người Hà Nam. May nhờ có Đoạn gia, ngài lo lót trong ngoài nên được giảm nhẹ tội. Từ sau năm ấy chia tay nhau, tôi tiến tới miếu vàng nấu ăn, lại có cả mấy anh em đây, cũng là người cùng cảnh cả. Không ngờ ân công cũng tới chốn này, ta mới được gặp nhau, thực là vui vẻ quá.

Đoạn Văn Kinh nghe Liễu Long nói xong, lập tức nhớ lại chuyện năm xưa, nói:

- Người chính là Liễu hiền đệ, người năm xưa bị phạm tội quan thời Triệu đạo đài đó ư?

Liễu Long nói:

- Chẳng phải tôi thì là ai?

Đoạn Văn Kinh nói:

- Nếu đã là vậy, đây là ba người anh em sinh từ, hoạn nạn của tôi. Nào, lại cả đây chúng ta cùng làm quen.

Liễu Long nói:

- Đây không phải là nơi chúng ta ngồi nói chuyện. Nếu có người nhìn thấy, vậy thực không hay. Tạm mời các vị vào trong ngôi, tới lúc ấy chúng ta nói chuyện cũng không muộn.

Nói xong, Liễu Long đi trước dẫn đường. Cả bọn cùng vòng qua phía sau tượng Phật. Tại đó có một cái hang, miệng hang có một chiếc thang gỗ. Liễu Long nói:

- Lối này để tôi đi trước

Nói xong, đi xuống phía dưới, chân lần theo từng bậc thang gỗ từng bước, từng bước chui xuống dưới. Những người khác cũng theo cách ấy mà xuống. Bốn người này cũng xuống theo cả, chân dẫm bậc thang gỗ, từ từ chui xuống. Bên dưới là một vạt đất bằng phẳng, rộng chừng hơn ba gian. Bốn phía đều có lỗ thông khí, tuy có ánh sáng lọt vào nhưng vẫn phải thấp đèn. Bốn người bọn Đoạn Văn Kinh đưa mắt nhìn quanh, thì ra dưới đó có tới mười mấy người, không hề có giường, bàn, họ đều ngồi cả trên nền đất.

Liễu Long cao giọng nói:

- Các vị huynh đệ, mau lại đây, gặp mặt huynh trưởng Đoạn Văn Kinh. Thực đúng là hạn gặp mưa rào. Vị này chính là Đoạn Văn Kinh, người Liễu mỗ thường nhắc tới đó.

Bọn kia thấy vậy, nhất tề đứng dậy, lần lượt báo danh tính, thi lễ. Sau lại bắt tay làm quen với bọn Quân Đức, Lưu Phụng, Từ Khắc Triền. Thi lễ xong xuôi, ngồi cả xuống. Liễu Long vội bày rượu, thịt lên, mọi người cùng ngồi cả dưới hang ăn uống. Bọn này cả thấy có mười chín tên, giờ lại có thêm bốn đứa Đoạn, Từ, Trương, Lưu cùng nhau làm cướp, trở thành họa tinh cùng ở cả miếu này. Số trời là vậy nên mới có chuyện về hình trụ nã sau này.

Kính thưa quý vị độc giả. Đúng là số trời khó tránh. Bọn Đoạn Văn Kinh giết quan, cướp ngục, đánh tan quan binh phủ Đại Danh, nửa đêm đội mưa chạy tới chôn này, gặp ngay lũ cướp dẫn chúng xuống hang sâu lẫn trốn. Nếu không được vậy, hẳn chúng đã bị bắt từ lâu. Hơn nữa, tòa miếu Ngọc Hoàng này đã bị bỏ hoang từ lâu. Mưa gió nhiều năm nên đã hư hại cả. Trong đó lại không có ai tu hành, cách xa thôn làng ở mãi trong rừng. Cho dù người trong công môn tài giỏi tới đâu cũng không thể ngờ được nơi đây lại là hang ổ của lũ cướp.

Tạm gác vụ này qua một bên. Lại nói chuyện năm Càn Long thứ ba mươi tư, tại Tùy Châu thuộc quyền quản lý của phủ Đức An tỉnh Hồ Bắc - Châu này cách phủ Đức An một trăm tám mươi dặm. Chu vi rất lớn, thành trì nằm dưới sườn núi. Trên núi hùng điệp, trập trùng, đường xá quanh co, hiểm trở. Núi ấy có hình thể như một con rồng, sau núi có thể ở được, tiếp giáp với địa phận người Miêu ở Tứ Xuyên. Vùng này rừng núi hiểm trở, cây cỏ rậm rạp, dân cư hung dữ, chuyên đánh lại quan quân không chịu sống an phận. Bởi hai năm liền bị nạn hạn hán, không có lương ăn, lấy gì ra thóc gạo nộp thuế. Châu quan sai nha dịch đi đốc thúc, nhưng thúc thế nào chúng cũng không nộp. Quan châu chẳng còn cách nào khác, mới hạ lệnh bắt những người dân không chịu nộp thuế lên công đường đánh đập. Cách Tùy Châu hai mươi dặm có một thôn tên gọi Diêm gia bảo. Thôn ấy có một võ tú tài họ Diêm tên gọi Kim Long. Bởi khi mẹ hắn mang thai, đêm sinh ra hắn nằm mộng thấy một con rồng vàng nên mới đặt tên cho hắn là Kim Long. Diêm Kim Long gia cảnh phú giả, có tuổi hơn hai mươi mầu đất ruộng, lại có cả bốn miếng đất sườn núi. Nha dịch của Tùy Châu tới nhà hắn thúc nộp thuế, hắn cũng rầy rà không nộp như những người dân nghèo khác. Không những thế, hắn còn vẽ râu, trợn mắt, mang danh võ tú tài ra dọa lại công sai. Diêm Kim Long không thêm chửi mắng - lập tức ra tay đánh công sai, đám công sai cũng ra tay đánh trả, sau được người chung quanh can ra. Sai nha trở về bẩm lại với tri châu, thêm mắm thêm muối, nói:

- Diêm Kim Long cậy là võ tú tài, không chịu tuân theo phép nước, coi thường quan châu, không chịu nộp thuế còn hành hung công sai.

Tri châu nghe vậy, nổi giận đùng đùng, lập tức phát trát truyền gọi võ tú tài Diêm Kim Long, truyền tới công đường, trách mắng:

- Cuồng sinh quốc pháp bất tuân, thuế đất không nộp, lại đánh cả công sai, thực là lớn mật.

Lập tức sai thư lại viết công văn gửi tới châu học, cách tuốt tước hiệu cử nhân của anh ta. Diêm Kim Long thấy vậy, vội quỳ xuống dưới công đường, khấn cầu, nói:

- Lão gia xin chớ viết công văn, học sinh biết tội, sau này không dám tái phạm nữa.

Tri châu thấy vậy, lập tức quát lên:

- Đây hẳn xuống! Chớ để hắn lên đây quấy nhiễu. Thư lại, mau viết công văn!

Võ tú tài cuống lên, đập đầu không ngớt, tay nắm chân công án, không ngờ đã kéo xô công án. Tri châu nổi con lòi đình, nói:

- Cuồng sinh, người làm náo loạn chốn công đường, tội thực đáng chết!

Rồi dẫn dò thuộc hạ một mặt viết công văn, một mặt lột bỏ áo mũ trên mình võ tú tài, đánh cho một trận vì tội làm náo loạn chốn công đường rồi tống giam. Tin này truyền về nhà họ Diễm, người trong nhà không ai không kinh hãi. Còn đang không biết phải làm sao, chợt thấy một nhà sư tiến thẳng vào nhà, nói với họ:

- Diễm tướng công nhà các vị phải chịu tội trong bảy ngày, sau đó sẽ tai qua nạn khỏi.

Rồi lại quay sang nói với mẹ Diễm Kim Long rằng:

- Bà còn nhớ khi sinh ra cậu ấy đã nằm mộng thấy rồng vàng không. Đó chính là điềm báo trước. Nay bản tăng ngang qua chốn này. Sau mười hôm nữa sẽ lại đến giúp cậu ta. Nay các vị phải mau chóng sai người, lên tới Tuy Châu, đợi đêm xuống, vào nhà lao cứu Diễm tướng công ra khỏi nghe. Như vậy mới được bình an, vô sự. Nếu không, sau này có biến, hối cũng không kịp.

Nói xong, để lại một tấm danh thiếp bảo đưa cho Diễm Kim Long xem rồi bỏ đi. Sau vụ ấy, tại Tuy Châu mới xảy ra vụ giết quan cướp ngục, Diễm Kim Long trở thành nghịch tặc, kéo dài tới hơn hai năm mới được dẹp yên. Vụ này chẳng khác gì nay Đoạn Văn Kinh gặp Liễu Long vậy. Nếu không, đâu cần bỏ ra bao công sức? Xem ra, đó cũng là số trời sắp đặt.

Lại nói chuyện Đoạn Văn Kinh cùng đám kia ngồi uống rượu dưới hầm miếu Ngọc Hoàng. Hắn liền đưa mắt nhìn bọn cướp nói:

- Các vị hảo hán, xin hãy nghe tôi nói: Tuy các vị ẩn thân tại chốn này, chẳng qua chỉ là đợi đêm xuống mới kéo nhau ra làm ăn, muốn nên nghiệp lớn, thực không thể. Các vị thử nghĩ xem, vậy chẳng phải đã mai một kiếp anh hùng hay sao? Các vị còn nhớ chuyện của Vương Luân không? Ông ta nhà ở Thọ Trường tinh sơn Đông, vốn chỉ là một chân mã khoái trong nha môn. Chỉ vì đưa văn thư muộn mà phải chịu tội, bị đánh một trận rồi tống vào trong ngục. Thực chẳng khác gì Đoạn mỗ ngày nay. Được người khác bắt bình cứu ra, giết chết tri huyện Thọ đường rồi trốn khỏi thành. Sau được hòa thượng cho phép ở lại cho cạo đầu làm sư. Sau này Vương Luân xưng đế, dẫn quân đánh tới tận Thanh Châu, cách kinh thành chỉ còn vài dặm. Cũng bởi Vương Luân ham tử sắc, hạ lệnh cấm trại, bày tiệc rượu ăn uống, hát ca, lỡ mất cơ hội đánh vào Lâm Thanh. Thư đại nhân nhận mật chỉ dẫn quân kinh thành tới sát thành Lâm Thanh. Quân bát kỳ vốn có tiếng dũng mãnh, hơn hẳn quân lục kỳ. Còn chưa ra trận, Thư đại nhân đã hạ lệnh cho đám pháo thủ, không nhồi đạn vào súng mà chỉ nạp thuốc súng với dây mồi, gọi đó là Không Thương Kế. Vương Luân không hề hay biết, chỉ thấy súng phía đối phương không nổ nên vô cùng vui mừng, nói: "Ý trời muốn ta làm nên nghiệp lớn!" Rồi mới bạo gan quyết ra tranh trận hơn thua với quân triều đình. Tới lúc ấy quân triều đình mới nhồi đạn vào súng, chỉ đánh một trận đã dẹp yên Vương Luân. Ta nay sao không học theo cách ấy, cướp lấy tòa thành Đại Danh trước!

Lũ giặc cướp nghe xong đều nói:

- Có lý!

Rồi đứng cả dậy, nói:

- Chúng tôi cũng muốn vậy từ lâu rồi.

Chỉ vì câu nói này của Văn Kinh mà chỉ trong chớp mắt, dân chúng phủ Đại Danh đã phải đổ máu đào!

Bạn đang đọc truyện *Lưu Công Kỳ Án* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102: Không thương kẻ làm kinh động thành đại danh

Bọn Liễu Long nghe Đoạn Văn Kinh nói xong, nhất tề đứng dậy, nói:

- Từ lâu rồi bọn tôi đã có ý ấy, chỉ e một nỗi thế mỏng lực cô, e không làm nên chuyện. Ngày thường vốn nghe tiếng Đoạn gia trường nghĩa khinh tài, kết giao rộng rãi, lại am hiểu kỹ thuật phủ Đại Danh xa gần mức tiếng, âu cũng là vận may của chúng tôi. Nếu Đoạn gia không chê, chúng tôi nguyện cùng ngài kết làm anh em, hoạn nạn tương trợ lẫn nhau, cùng mưu đồ nghiệp lớn.

Đoạn Văn Kinh nghe bọn Liễu Long nói vậy, liền nói:

- Các vị đã nể mặt, Đoạn mỗ sao dám chối từ?

Liễu Long nghe xong, nói:

- Đoạn ca, xin hãy nghe tôi nói. Nếu thấy hợp lý, ta nên làm ngay thôi.

Liều Long nói:

- Xin Đoạn ca hãy nghe tôi nói: việc không nên trì hoãn, chúng ta hãy mau chóng kết giao. Mọi người cùng tỏ rõ lòng mình. Chỉ có điều, ở đây thiếu vàng mã, hoa quả, hương đèn. Thôi thì ta hãy đắp đất thay hương, bày tỏ tấm lòng mình là xong.

Mọi người đều khen:

- Nói phải lắm!

Rồi đứng cả dậy. Đoạn Văn Kinh lại thêm mã khoải Từ Khắc Triền và hai tên Trương. Lưu lần lượt khai rõ ngày, tháng, năm sinh. Văn Kinh lớn tuổi nhất, Liều Long đứng thứ hai. Thứ ba là Từ Khắc Triền. Bọn còn lại quỳ cả xuống theo thứ tự lớn nhỏ. Hành lễ xong xuôi, đứng cả dậy. Cả bọn lại quỳ lạy Đoạn Văn Kinh, sau đó mới chia ngôi thứ mà ngồi xuống, tiếp tục bàn việc đánh cướp phủ Đại Danh. Đoạn Văn Kinh đưa mắt nhìn những kẻ kia, nói:

- Các vị huynh đệ, ngu huynh có kế này. Nay chúng ta hãy viết bố cáo, dán khắp nơi nhưng không đề rõ tên. Trên bố cáo viết: "Ngày mười ba tháng tám dấy binh, muốn đánh phá tòa thành Đại Danh?". Sau đó đem dán khắp nơi, nhất định từ quân tới dân trong thành sẽ sợ hãi, chắc chắn sẽ điều quan binh canh phòng Đại Danh. Mặc cho chúng phòng bị, ta sẽ không làm gì hết. Tung tin đồn trước, động binh sau. Bọn chúng thấy ta không có hành động gì sẽ giải tán quân sĩ cho về. Nhân cơ hội ấy, ngày mười sáu tháng tám ta sẽ vào phủ, mang theo vũ khí vào thành. Ta hãy ngầm hẹn nhau tại miếu Thành Hoàng, tới canh ba nhất tề ra tay, bảo đảm thành công.

Đoạn Văn Kinh nói:

- Tới ngày mười sáu tháng tám chúng ta hãy trà trộn vào thành hẹn nhau canh hai sẽ tụ hội tại miếu Thành Hoàng, canh ba ra tay, đại sự tất thành.

Liều Long nói:

- Đại ca nói có lý lắm. Anh hãy viết ngay mấy trang bố cáo "ngày mười ba đánh phá Đại Danh" để đệ sai người vào phủ Đại Danh đem dán, cho bọn chúng kinh sợ một mẻ.

Đoạn Văn Kinh không chút chậm trễ, bảo bọn chúng đi kiếm bút với nghiên, lập tức viết mười mấy tờ bố cáo, sau đó sai bốn người lên vào phủ Đại Danh dán. Còn bọn Đoạn Văn Kinh từ đó nấu thân trong miếu.

Lại nói chuyện tri phủ Đại Danh là Tân Vinh Phiên, từ phủ Đại Danh đi suất ngày đêm lên phủ Bảo Định, xin được vào gặp Lưu đại nhân. Chế đãi đại nhân nghe báo đạo đài phủ Đại Danh là Hùng Ân Hoàn bị nha dịch giết hại, giật mình kinh hãi, lập tức hỏi rõ ngọn ngành, một mặt viết công văn gửi về kinh, một mặt sai vẽ hình truy nã. Tri phủ Tân Vinh Phiên vội vàng về phủ.

Lại nói chuyện hiệp đài phủ Đại Danh là Phú đại lão gia cũng phải viết công văn gửi lên đề đốc Diêm đại nhân tại Cổ Bắc Khẩu. Nhận được tin báo, cả đề đốc, tổng đốc đều vội tới Đại Danh. Giờ ta lại nói tới chuyện của bọn Đoạn Văn Kinh trong hầm miếu Ngọc Hoàng cùng nhau bàn tính chuyện đánh phá phủ Đại Danh.

Đoạn Văn Kinh nấu thân trong địa đạo miếu Ngọc Hoàng bàn việc muốn đánh phá thành Đại Danh, lén sai bốn tên đồng đảng vào phủ, dán bố cáo "ngày mười ba tháng tám cướp thành". Lũ cướp bàn bạc suốt đêm. Tới sáng rõ ngày hôm sau, chợt thấy bốn tên kia trở về, cùng nhau chui xuống hầm. Văn Kinh và những kẻ khác đứng cả dậy, nói:

- Các vị vất vả quá! Đã về rồi hả?

Bốn tên kia nghe vậy, nói:

- Đâu dám. Việc đã được giao, chúng tôi sao dám chối từ.

Lại đồng thanh nói:

- Trong phủ Đại Danh náo loạn cả lên, binh sĩ được phái đi trấn giữ khắp trong, ngoài thành.

Bốn tên nói xong, nhất tề ngồi xuống. Cả bọn lại vui vẻ uống rượu. Chỉ còn đợi tới ngày mười sáu tháng tám là ra tay xông vào đánh phá phủ thành. Tạm gác chuyện bọn Văn Kinh trong miếu lại. Giờ ta lại nói tới chuyện của đề đốc, tổng đốc. Họ đi suốt đêm tới phủ Đại Danh, ở lại cả trong dịch quán. Ngày hôm sau, tổng đốc họ Lưu còn chưa dậy, đã có đường quan vào báo cáo tình hình, nói:

- Bên ngoài cửa công quán có dán một tờ cáo thị, nội dung thực khiến người ta phải lạnh mình. Bên dưới không ghi tên của ai. Chỉ thấy trên đó viết: "Ngày mười ba tháng tám cướp thành Đại Danh"

Tổng đốc họ Lưu nghe vậy cũng giật mình, vội mặc quần áo đích thân ra xem, thấy trên tường quả có dán một tờ thông cáo. Vội trở vào báo lại với Kịch Bắc đề đài Diêm đại nhân.

Tổng đốc phủ Bảo Định Lưu đại nhân còn đang trầm ngâm chưa biết phải quyết ra sao, chợt thấy quan nội đường vào bẩm báo, nói:

- Cổ Bắc Khẩu đề đài Diêm đại nhân tới!

Tổng đốc họ Lưu nghe vậy, vội dặn:

- Mời vào.

- Dạ!

Quan nội đường ứng tiếng, đi ra. Tới bên ngoài gặp Đề đài họ Diêm, vội quỳ một gối, nói:

- Đại nhân chúng tôi có lời mời!

Diêm đại nhân nghe vậy mới sai bước tiến vào công quán. Tới đại sảnh, tổng đốc đại nhân ra tận hiên nhà đón tiếp, thi lễ xong xuôi, phân ngồi ngồi xuống. Người hầu dâng trà lên. Trà nước xong xuôi, đề đài Diêm đại nhân đưa mắt nhìn tổng đốc Lưu đại nhân, nói:

- Trên tường, trước cửa dịch quán của tôi có dán một tờ cáo thị, trên đó viết có kẻ muốn đánh cướp phủ Đại Danh vào ngày mười ba tháng tám nhưng không để lại tên tuổi, cũng chẳng biết ai đã dán lên. Bởi vậy tôi mới tới đây gặp đại nhân cùng thương lượng.

Tổng đốc Lưu đại nhân nghe vậy, cũng vội kể lại cho đề đốc nghe chuyện xảy ra khi nãy. Hai vị đại nhân còn chưa kịp kể hết với nhau, đã thấy toàn bộ quan viên văn võ của phủ Đại Danh kéo tới cũng chỉ vì chuyện này.

Lưu tổng đốc đưa mắt nhìn đề đài, miệng gọi "lão đệ", nói:

- Chắc hẳn trong vụ này có uẩn khúc chi đây. Xem ra, tên giặc này hẳn phải là kẻ bất thiện. Cần phải bắt lấy hắn, trình lên thánh chúa phán xét rõ ràng. Chớ nên báo ngay lên kéo Hoàng thượng buồn phiền, ta phải cân nhắc cho kỹ rồi mới được hành động. Nhất thiết phải sai quân phòng bị nghiêm ngặt, nếu không sẽ làm quân và dân kinh hãi.

Đề đốc nghe xong, nói:

- Chính phải. Đại nhân nói đúng lắm.

Tiếp đó, Diêm đề đốc quay sang căn dặn Hiệp đài:

- Mau chóng chia quân trấn giữ thành. Bốn cổng đều phải sai các thiên tổng, bả tổng tới đó canh giữ, tra xét cẩn thận những kẻ ra, vào. Cần khám xét, quan sát diện mạo họ. Tuyệt đối không được cho giặc vào ra. Hiệp đài ứng tiếng, nói:

- Tuân lệnh!

Rồi quay mình, lui bước, trở ra ngoài, chia quân giữ thành.

Diêm đại nhân cũng trở về dịch quán. Lại nói chuyện bọn Văn Kinh, Từ Khắc Triền cùng mười mấy tên cướp kia. Từ sau khi dán bố cáo nặc danh, chúng chỉ còn đợi tới ngày mười sáu là ra tay đánh phá phủ thành. Ngày tháng trôi qua, hai vầng nhật, nguyệt thi nhau chạy từ Đông sang Tây. Tới ngày mười ba tháng tám, quân sĩ được chia ra canh phòng khắp trong, ngoài phủ Đại Danh. Phó tướng, tham quân, du kích, thủ bị, thiên tổng, bả tổng người nào cũng cung tên ngang vai, ngựa không dừng vó đi khắp nơi canh phòng, chỉ lo tặc nhân vào đánh phá phủ thành. Suốt một ngày một đêm âm ỉ, tới sáng sớm ngày mười bốn vẫn không hề thấy tăm dạng của cướp đâu. Tới lúc này mới biết kẻ xấu đã tung tin láo trong thành, lập tức trở về bám lại với tổng đốc họ Lưu, lại báo cho đề đài Diêm đại nhân cùng biết. Hai người ấy lúc này mới yên tâm, mới biết tung tin sai thực là đáng sợ, truyền lệnh giải tán binh sĩ quay về phủ của mình, một lòng dò xét. Giờ lại kể tới chuyện của lũ ác đồ.

Lại nói chuyện bọn Đoàn Văn Kinh đang trong hầm sâu, chỉ đợi tới đêm mười sáu tháng tám là đánh phá phủ Đại Danh. Đêm ngày mười lăm tới sáng ngày mười sáu, cả bọn đã chuẩn bị, cải trang xong xuôi, rời khỏi hang, nhằm hướng phủ Đại Danh kéo tới. Ban ngày, chúng lẩn lút tại những nơi ít người để ý, tới đêm xuống, chúng trà trộn vào đoàn người lên vào thành Đại Danh, tới tề tụ tại miếu Thành Hoàng đợi thời cơ ra tay.

Lại nói chuyện quan binh canh giữ phủ thành Đại Danh, tới tối ngày mười lăm, người nào người nấy đều bận rộn chuẩn bị đón rằm, từ quan tới quân đều uống rượu, vui chơi.

Lại nói chuyện hai mươi ba tên bọn Đoàn Văn Kinh rạng sáng ngày mười sáu tháng tám đều cải trang, giấu binh khí vào mình, nhằm phủ Đại Danh thẳng tiến.

Bọn Đoàn Văn Kinh nhằm hướng miếu Thành Hoàng kéo tới. Đứa nào cũng giấu binh khí trong mình. Tới cách thành Đại Danh chừng hơn chục dặm, tìm nơi kín đáo ẩn mình. Đợi tới khi vầng hồng khuất núi chúng mới kéo nhau vào phủ thành Đại Danh. Lại nói chuyện Từ Khắc Triền và Đoàn Văn Kinh cải trang theo lối quân lục kỳ. Hai đứa bọn chúng đầu đội mũ lính cấm lỏng chim, chân đi giày xanh, mình mặc áo xanh viền đỏ lưng thắt đai vải màu lam, cài dao bên hông nhằm hướng công thành phía Nam tiến vào. Vừa tới cửa thành, chợt nghe tiếng quát vang:

- Mau đứng lại, không được vào thành.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Công Kỳ Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 103: Bắt lưu phụng tổng đốc điều đại quân

Lại nói chuyện Đoạn Văn Kinh tới trước cửa Nam phủ Đại Danh, hai đứa vừa định tiến vào, chợt thấy bên cạnh vang lên tiếng quát:

- Này, chớ vào trong vội! Nói rõ xem người của lộ nào rồi bọn ta mới cho vào.

Hai người thấy vậy, Từ Khắc Triển liền tranh trả lời, nói:

- Bọn ta là tính truyền tin của tả doanh, phụng mệnh lão gia rời thành đi công tác, giờ mới trở về. Hay thực, Ngay cả bọn ta các vị cũng không nhận ra! Thôi thôi, các người vừa được sai ra canh công thành, ngay cả bạn bè cũ cũng quên hết cả.

Tên lính vừa hỏi khi nãy tưởng thật. Với lại, hán cũng tham uống vài ly rượu. Hơn nữa, số trời xếp đặt vậy. Nghe Từ Khắc Triển nói thế, cũng chẳng thèm kiểm tra nữa, nói:

- Thì ra các vị đã trở về đây à? Mau mau vào đi! Chúng tôi đây sao nhớ ra nổi các vị. Thực khổ quá. Hơn nữa, tôi cũng đâu muốn kiểm tra các vị làm gì. Chúng ta đều làm việc nhà quan, không thể không cẩn thận. Đã vậy, mời hai ông mau đi vào cho!

Từ Khắc Triển nói:

- Chẳng phải sao? Thế, nếu bọn ta là gian tế?

Tên lính kia nghe vậy, nói:

- Mời vào cho mau, bỏ già! Càng nói càng chẳng ra gì cả. Tại sao lại nói vậy chứ?

Đoạn, Từ hai người nghe vậy, lúc này mới sai bước tiến vào trong.

Từ Khắc Triển đi trước tiến vào thành. Theo sau là nha dịch Đoạn Văn Kinh. Hai người lần vào phủ Đại Danh chuẩn bị gây rối. Lại nói chuyện đám kia cũng đã trà trộn vào được trong thành. Chúng kéo thẳng tới miếu Thành Hoàng, tụ tập nhau lại chuẩn bị giết quan, chiếm thành Đại Danh. Xem ra, thánh chúa lão phật gia hồng phúc thực lớn, khí số của đám nghịch đồ cũng đã đến lúc tận tuyệt. Tuy bọn chúng đã trà trộn được vào phủ Đại Danh nhưng chẳng khác nào một đàn chim đâm đầu vào lưới bẫy. Do không cẩn thận nên Lưu Phụng bị bắt vào nha môn, tri phủ Đại Danh Tân Vinh Phiên thẩm vấn, đánh cho một trận. Lưu Phụng cũng là kẻ non gan, chỉ sau một trận hiệp côn đã khai ra tất cả. Hán nói:

- Đoạn Văn Kinh và Từ Khắc Triển, lại thêm gã Quân Đức, họ Trương đang tụ tập lũ giặc cướp tại miếu Thành Hoàng, chỉ đợi tới canh ba đêm nay là ra tay giết quan, chiếm thành Đại Danh.

Lưu Phụng còn chưa nói hết câu, Tân Vinh Phiên đã giật thót mình, nghĩ thầm: "May mà ta bắt được Lưu Phụng. Hán khai ra đồng đảng đã vào cả trong thành. Nếu không mau sai quân đi dẹp loạn, chỉ e rằng đất thành Đại Danh sẽ biến cả thành màu hồng! Việc này cần mau chóng báo lên đại nhân biết, rồi mau chóng bắt lấy đám Đoạn Văn Kinh". Tri phủ nghĩ xong vội đứng dậy, đưa mắt nhìn xuống, nói:

Tri phủ phủ Đại Danh Tân Vinh Phiên đứng dậy, đưa mắt nhìn đám thủ hạ dạn dò, nói:

- Mau đóng gong vào tên nghịch tặc Lưu Phụng. Các người phải canh giữ cẩn thận. Ta phải tới dịch quán Kim Đình gấp tổng đốc đại nhân bẩm lại chuyện này, xin chỉ thị của ngài, rồi sẽ đi tróc nã bọn tặc đồ.

Nói xong, sai bước chạy ra ngoài, tới thẳng dịch quán. Một lúc sau từ trong dịch quán, có người chạy ra, nói:

- Đại nhân cho gọi Tân tri phủ vào hồi chuyện.

Tân Vinh Phiên ứng tiếng.

Quan tuần bổ từ bên trong nói vọng ra, còn chưa dứt lời, tri phủ đã ứng tiếng, vội chạy lên, cùng viên tuần bổ hướng vào trong gặp Lưu đại nhân tại đại sảnh. Tri phủ hành lễ, tham kiến, khom lưng, cúi mình đứng sang bên đông. Lưu đại nhân ngồi trên án đường, miệng nói:

- Phủ đài, hãy mau kể lại cho ta nghe chuyện bắt giặc như thế nào? Bản bộ còn phải tấu lên thánh chúa. Chỉ vì chuyện này, thánh chúa lão phật gia đang nổi trận lôi đình kia kìa.

Tri phủ nghe đại nhân nói vậy vội chấp tay, khom mình thuật lại một lượt những lời Lưu Phụng vào khai, nói:

- Còn có Khắc Triển, Đoạn Văn Kinh, lại thêm một đám mây chục tên cướp, tối nay đã vào cả trong thành Đại Danh. Bọn chúng một lòng muốn cướp phủ khó, ngu muội vọng tưởng muốn chiếm Đại Danh.

Tri phủ còn chưa dứt lời, tổng đốc Lưu đại nhân đã giật mình kinh hãi, nói:

- Nghe báo lũ cướp đã vào cả trong phủ, dám đánh chiếm cướp thành Đại Danh. Nếu ta không nhanh chóng điều binh khiển tướng, chỉ e quân dân khó

lòng được yên.

Rồi quay đầu xuống, đưa mắt nhìn mọi người, nói:

- Các người mau chóng mời đề đài bàn chuyện phái quân đi bắt Đoạn Văn Kinh.

Đám thủ hạ nghe lệnh, nhất tề ứng tiếng, vội vã chạy cả ra ngoài. Lưu công lại truyền lệnh, nói:

- Lập tức đi đóng hết các cổng thành lại. Tại mỗi cổng thành sai thật nhiều binh sĩ canh gác. Cần thận đề phòng, không được để lũ giặc xông vào.

Tri phủ nghe vậy vội ứng tiếng, lập tức xoay mình chạy ra ngoài.

Lại nói chuyện tổng đốc Lưu đại nhân sau khi căn dặn Tân tri phủ xong tiếp tục hạ lệnh:

- Đóng gông lớn lên cổ Lưu Phụng, canh giữ cho cẩn thận?

Đám nha dịch nhất tề dạ ran. Chợt thấy từ bên ngoài, một viên quan tuần bổ chạy vào, tới trước bàn của Lưu đại nhân, quỳ một gối, nói:

- Bẩm đại nhân! Cô Bắc Khẩu đề đốc Diêm đại nhân xin được vào gặp.

Tổng đốc Lưu đại nhân nói:

- Mời vào.

Quan tuần bổ ứng tiếng, chạy ra ngoài. Không lâu sau, đã cùng đề đốc Diêm đại nhân bước vào. Lưu đại nhân rời khỏi bàn, bước ra ngoài đón vào đại sảnh, phân ngôi chủ khách cùng ngồi xuống. Người hầu dâng trà lên. Trà nước xong xuôi, Lưu đại nhân đưa mắt nhìn Diêm đại nhân, nói:

- Đại nhân! Khi nãy có tri phủ Tân Vinh Phiên tới báo tin, nói ông ta bắt được một người họ Lưu, tên Phụng. Người này trước kia vốn làm nha dịch trong nha môn của Hùng đạo đài. Do không chịu nổi đòn roi đã phải khai ra toàn bộ sự việc, nói bọn chúng có hơn hai mươi người, đêm nay trà trộn vào phủ Đại Danh, canh hai tụ tập, canh ba kéo vào giết quan, cướp kho.

Nghe Lưu lão gia nói vậy, đề đốc Diêm đại nhân cũng sợ hãi rụng rời, nói:

- Lũ tội đồ to gan thực đáng ghét, dám ráp tâm chiếm đoạt Đại Danh! Cũng là khí số của lũ chúng đã tận, tội ác quá nhiều, lần này khó thoát khỏi kiếp nạn.

Đề đốc nói xong, quay đầu, đưa mắt nhìn tên tùy tùng, nói:

- Truyền lệnh của ta: lệnh cho quan binh truy lùng khắp thành, tróc nã Đoạn Văn Kinh, thêm một kẻ nữa là Từ Khắc Triền. Bọn chúng đã vào cả trong thành. Nếu ai bắt được Đoạn Văn Kinh sẽ được thưởng ba ngàn lạng bạc, bắt được Từ Khắc Triền sẽ được thưởng một ngàn hai trăm lạng. Nếu thả cho chúng chạy thoát sẽ bị nghiêm trị, quyết không tha.

Lại nói chuyện tri phủ Tân Vinh Phiên vội vàng lệnh cho thư lại viết cáo thị dán khắp các đường ngang, ngõ tắt, hiểu dụ quân dân tróc nã tặc đồ.

Lại nói chuyện nghịch đồ Từ Khắc Triền, Đoạn Văn Kinh, Trương Quân Đức ba đứa cùng đám cướp bị đuổi đánh chạy táo tát. Giờ ta không nói tới hai tên Trương, Đoạn. Chỉ nói tới một mình Khắc Triền. Hắn dựa vào một thân võ nghệ, cùng tà thuật, chạy ra khỏi phủ Đại Danh, nhắm phía Đông bỏ trốn. Chạy tới thành Đức Châu, đói ăn, khát uống, ngày nghỉ đêm đi. Hôm ấy, hắn đã tới thành Đức Châu. Thực đúng là "lưới trời lồng lộng, thưa mà khó lọt". Tên giặc này đã đâm đầu vào Uông Tử thành. Vào tới trong thành, đưa mắt nhìn lên, gặp ngay một quán trà, Khắc Triền tiến vào, chẳng ngờ gặp ngay oan gia tại đó. Người ấy ngồi trong xe, đưa mắt nhìn, nghĩ thầm: "Người này chẳng phải là nghịch tặc giết quan ở phủ Đại Danh đó sao?"

Bạn đang đọc truyện *Lưu Công Kỳ Án* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: Gặp oan gia, mã khoái bị bắt

Tặc nhân vào Đức châu, gặp ngay nhị nha Trần Công của Đức Châu. Vị Trần nhị nha này từng tới Đại Danh dự sinh nhật của đạo đài, được Từ Khắc Triền tiễn về, do đó biết mặt mã khoái Từ Khắc Triền của phủ Đại Danh.

Lại nói chuyện nhị nha Trần Công của Đức Châu, ngồi trong xe, nhìn qua rèm cửa, thấy trước cửa quán trà có một người đang đứng. Người ấy mặt đen, mình cao năm thước, tuổi độ hai bảy, hai tám. Nhìn kỹ lại, thấy chẳng phải ai xa lạ, chính là mã khoái Từ Khắc Triền trong nha môn đạo đài phủ Đại Danh. Trần nhị nha thấy vậy, giật mình, bụng nghĩ thầm:

- Hắn cùng nha dịch Đoạn Văn Kinh giết hết một nhà bảy mạng người nhà Hùng đạo đài của phủ Đại Danh rồi nhân lúc đêm tối bỏ chạy. Tổng đốc phủ Bảo Định là Lưu đại nhân đã tấu vụ này lên Hoàng thượng. Lão phật gia vô cùng bức tức, đã hạ chỉ xuống cho Lưu đại nhân: "Phải cùng đề đốc Cổ Bắc Khẩu là Diêm đại nhân bắt cho được lũ nghịch tặc Đoạn Văn Kinh, trăm sẽ đích thân thăm vấn". Nay tất cả châu, phủ, huyện đều có vẽ hình tước nã bọn chúng. Hơn nữa, Lưu đại nhân của phủ Bảo Định đã có cáo thị viết rõ ràng: "Ai bắt được Đoạn Văn Kinh sẽ được thưởng ba ngàn lạng. Bắt được Từ Khắc Triền, Trương Quân Đức, Lưu Phụng sẽ được thưởng một ngàn lạng bạc. Ai báo tin sẽ được thưởng năm mươi lạng". Chẳng ngờ, nay hắn lại xuất hiện trong thành Đức Châu này. Nay ta sai người bắt lấy hắn, chẳng phải đã lập được một công lớn đó hay sao?

Trần Công ngồi trong xe thăm tính tới chuyện bắt Từ Khắc Triền lập công, nghĩ thầm: người này giữ chức mã khoái trong phủ Đại Danh, vốn nổi tiếng về những chuyện đuổi cướp, bắt giặc. Bản lĩnh của hắn, ta cũng đã biết tiếng. Một mình hắn có thể cự lại rất nhiều binh sĩ. Thành Đức Châu tuy có nhiều binh đinh và nha dịch, nhưng chỉ toàn là bọn tầm thường. Nếu chỉ dựa vào chúng mong bắt được tên nghịch tặc này, theo ta nghĩ, đó là điều không thể. Chỉ bằng chớ nên khinh suất, manh động để hắn sợ hãi bỏ đi mất, thì công của ta cũng thành không công.

Trần nhị nha vừa đi vừa nghĩ, chẳng mấy chốc, nha môn của ông ta đã hiện ra trước mắt. Tới trước mái hiên, xuống xe, sải bước đi thẳng vào trong, tiến thẳng vào thư phòng, ngồi xuống ghế thái sư. Tên người hầu vội bụng trà lên. Nhị nha đón lấy, Trần nhị nha cúi đầu suy nghĩ một hồi, chợt nảy ra một kế, nói:

- Nhất thiết phải làm như vậy, bảo đảm Từ Khắc Triền sẽ trúng kế của ta.

Nhị nha nghĩ xong, lập tức đưa mắt nhìn tên người hầu, nói:

- Ngươi mau đi truyền gọi khoái đầu Vương Văn Tả, nói ta đang đợi tại thư phòng.

Tên người hầu ứng tiếng, xoay mình, bước ra ngoài. Không lâu sau đã dắt khoái đầu vào gặp huyện thừa. Trần nhị nha nói:

- Ngươi ghé tai lại đây, ta có việc này muốn nói.

Wang Văn Tả nghe vậy, vội bước tới, ghé tai sát miệng Trần nhị nha. Chỉ thấy ông ta thì thầm vài câu, khoái đầu miệng liên tục vâng dạ. Một hồi sau, lại thấy nhị nha nói:

- Chuyện không nên để lâu, hãy mau đi thi hành. Văn Tả xoay mình, bước ra ngoài. Trần Công ngồi đợi trong nha môn.

Lại nói chuyện mã khoái trong nha môn đạo đài phủ Đại Danh là Từ Khắc Triền. Từ sau khi cùng anh vợ là nha dịch Đoạn Văn Kinh và hai tên thủ hạ Trương Quân Đức, Lưu Phụng, do mang lòng bất bình nên đã ra tay giết hết bảy mạng người nhà Hùng đạo đài, bị quan binh lùng bắt, đồng bọn tan tác, Từ Khắc Triền chạy về vùng Sơn Đông, tới thành Đức Châu, vào một quán trà xin làm người bô củi, gánh nước kiếm sống. Hắn cải trang thành người nghèo khổ, nhẫn nại chờ thời.

Hôm ấy, hắn như mọi khi đi gánh nước, từ phía Nam có về phía Bắc. Thấy từ phía trước có một người tuổi độ ngoài ba mươi từ phía Nam tiến lại, chỉ trong chớp mắt đã ngang qua trước mặt Khắc Triền. Từ Khắc Triền vội gánh hai thùng nước vội né sang phía Tây, người ấy cũng tránh sang phía Tây. Từ Khắc Triền lại tránh sang phía Đông, người ấy cũng tránh sang phía Đông, bắt đầu và ngay vào thùng nước phía trước của họ Từ khiến nước văng đổ tung tóe! Từ Khắc Triền không nói năng gì, người kia lại trợn mắt, nói:

- Ngươi mù hả? Sao dám gánh nước đi ngang người ông đây làm nước té ướt hết người ông rồi! Nếu ngươi không mau thôi cho khô, ông đây sẽ móc con mắt chó của ngươi ra!

Quý vị độc giả thử nghĩ xem, có phải kẻ ấy muốn gây chuyện hay không? Chẳng ngờ, Từ Khắc Triền vẫn không nổi giận, chỉ mở miệng nói.

Từ Khắc Triền lại nở nụ cười, nói:

- Đại gia. Thực sự tại hạ không muốn va vào ngài. Chỉ vì tránh không kịp nên mới ra như vậy.

Từ Khắc Triền còn chưa nói hết câu, người kia đã lớn tiếng:

- Đúng là tên khốn nạn mất mặt nhà ngươi. Rõ ràng ngươi có ý húc thùng nước vào người ông tổ đây mà. Đừng nói là tên nghèo kiết xác gánh nước cho quán trà như ngươi. Ngay cả tri châu cũng không thể khinh nhờn ta được.

Miệng chửi mắng, định ra tay đánh người. Hắn đưa tay ra, nhằm mặt Khắc Triền đánh tại. Khắc Triền vẫn không dám nổi giận, bởi anh ta biết mình đang bị truy nã. Thấy cái tát sắp tới, vội nghiêng người, tránh qua một bên. Cái tát của người kia lạc vào khoảng không khiến hắn loạng choạng mất mấy bước "bịch" một cái, ngã lộn vào luống hành, mặt mũi xây sát cả, lồm cồm bò dậy, trợn mắt, thuận tay vớ lấy cây đòn gánh, nhằm Triền Khắc bô xuống chẳng chút nương tay. Mã khoái thấy vậy vội đưa tay lên đỡ đòn gánh. Chỉ thấy "chát" một tiếng, cây đòn gánh bắn tung lên trời. Hai tay người kia cũng bị chấn động, tê rần. Hắn lại há họng, lớn tiếng chửi bới. Hai người đánh nhau loạn cả lên, chợt thấy, từ phía Bắc có bốn tên công sai chạy tới.

Từ Khắc Triền và kẻ kia đang đánh nhau, chợt thấy từ phía Bắc có bốn, năm tên công sai chạy tới. Từ mã khoái đưa mắt nhìn, thấy chúng ăn mặc theo lối công sai, không lâu sau đã tới trước hai người, dừng lại. Một người trong đám họ hỏi:

- Hai vị tại sao lại đánh nhau?

Người kia chưa kịp nói gì, Từ Khắc Triền đã nói trước:

- Các vị không biết. Khi nãy tại hạ gánh một gánh nước từ hướng Nam đi về hướng Bắc. Hai người bọn tôi đi ngang qua nhau, hấn va vào thùng nước của tại hạ, làm đổ hết cả. Vậy mà còn già mồm, lại ra tay đánh người trước. Quý vị thử nghĩ xem, ai đúng, ai sai?

Từ Khắc Triền chưa nói hết câu, đã thấy đám sai nha có một người mặt đỏ tiến ra, đưa mắt nhìn người kia, nói:

- Anh bạn, vậy chẳng phải anh ăn hiếp người ta sao? Anh đã húc đổ hết nước của người ta, người ta không nói gì, vậy mà còn chửi mắng, ra tay đánh người. Định bắt nạt dân nơi khác tới hả? Anh dựa vào đâu? Tên họ của anh lớn tới cỡ nào mà dám ngang ngạnh làm vậy?

Người kia nghe công sai nói vậy, trợn cả hai mắt lên, nói:

- Ta hỏi người tại sao lại hỏi vậy. Người định bênh vực hấn sao? Nói cho người biết, hôm nay ông đây nhất định không chịu bỏ qua! Nếu không từng hơi, từng hơi thôi tới khi nào quần áo của ông đây khô đi, ông đây quyết định kiện lên quan mới thôi.

Nghe hấn nói vậy, những người đứng xem ai cũng tức.

Chỉ thấy viên công sai tức bực, nói:

- Người kia nghe đây: Người đã muốn kiện lên quan, các anh em, mau bắt hấn lại!

Ba gã công sai kia nhất tề ứng tiếng, lấy công ra, cầm trên tay bước lại "Xoảng" một tiếng, trông ngay vào cổ tên kia. Vung tay ra, tóm lấy hai tay hấn, trông nót vào đôi công tay bằng thép, chẳng nói chẳng rằng, xấp khóa lại. Chợt thấy người kia lại hét lên:

- Các người làm vậy là không công bằng. Chẳng phải các người muốn ức hiếp người yếu đuối hay sao? Tại sao không công nót hấn lại? Chẳng lẽ hấn là ông tổ của các người sao?

Công sai nghe vậy, nói:

- Không phải hét lên như vậy. Các ông đây làm việc hết sức công bằng.

Nói rồi đưa mắt nhìn Từ Khắc Triền, nói:

- Anh làm thuê nghe ta nói đây: Nay tên này một lòng đòi lên quan, anh cũng phải đi theo một chuyến. Không có gì đáng lo cả. Hãy nghe theo lời anh em tôi đây. Hãy yên tâm đi theo bọn ta một chuyến.

Từ Khắc Triền chẳng còn cách nào khác, đành phải gật đầu nghe theo, nói:

- Cảm ơn thịnh tình của các vị.

Công sai nghe vậy, nói:

- Cứ theo bọn ta, không có chi đáng lo sợ cả.

Rồi cũng công nót Khắc Triền lại. Lúc này, cả đám mới nhằm hướng nha môn tri châu thẳng tiến. Vượt đường ngang, ngõ tắt nhanh như tên bắn. Không lâu sau nha môn huyện thừa đã hiện ra trước mắt. Khắc Triền tới trước công nha môn, bất giác trong lòng chợt hồi hận, nghĩ: Nếu ta vào trong này, ngõ nhờ có người nhận ra ta, chẳng phải ta đã chui đầu vào bẫy sao? Tự chui đầu vào lưới, muốn chạy thoát thực khó hơn lên trời.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Công Kỳ Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105: Hận bất bình, khắc triền náo công đường

Lại nói chuyện đám công sai giải cả Khắc Triền lẫn người kia vào nha môn của huyện Viễn Trần Công, vào trong bẩm báo. Trần Công nghe báo, trong lòng vô cùng mừng rỡ, lập tức thẳng đường. Đám nha dịch hết thẳng đường xong, chia ra đứng hai bên. Trần Công ngồi trên cao, nói:

- Giải hai tên đánh nhau, gây huyện náo lên công đường!

Đám nha dịch ứng tiếng dạ ran, giải hai người vào. Chợt thấy Trần nhị nha ngồi trên công đường quát vọng xuống:

- Tên tặc đồ Từ Khắc Triền của phủ Đại Danh kia. Ngươi chó nằm mộng nữa. Nay đã trúng kế của ta rồi. Đúng là: lưới trời lồng lộng, tuy thưa nhưng khó lọt.

Từ Khắc Triền ở bên dưới nghe vậy, giật mình kinh hãi, ngẩng đầu, nhìn lên trên. Thấy người ngồi trên công đường chẳng phải ai xa lạ, chính là Trần

Công, người trước đây từng tới phủ Đại Danh dự sinh nhật. Từ Khắc Triền hiểu ngay mình đã trúng phải kế do hắn bày ra, nói:

- Thôi thôi, người cứ việc lập công là xong.

Trần nhị nha ngồi trên cao, dặn xuống:

- Đóng thêm gông lớn lên mình nghịch đồ Từ Khắc Triền, tạm giam vào ngục, canh phòng cẩn mật. Ngày mai sẽ tống vào tù xa giải về Bắc Kinh đợi định đoạt.

Đám thù hạ ứng tiếng dạ ran. Có hai tên, bước tới trước mặt Từ Khắc Triền. Còn chưa kịp đứng vững, Từ Khắc Triền đã dùng hai bên cùi chỏ, đánh ngã lăn ra đất. Lại thuận thế, đứng bật dậy, hai tay vung mạnh sang hai bên. Chỉ thấy "xoảng" một tiếng, đã bứt đứt còng tay. Lùi một bước, nhắm hướng Trần nhị nha trên công đường "soạt" một tiếng, đánh tới. Trần Công thấy vậy, vội chui tọt xuống nắp dưới gầm công án. Lại nghe "vù" sột xịch sắt quạt sạt qua đầu, đập xuống mặt công án nghe "chát" một tiếng.

Chắc hẳn quý vị độc giả sẽ nói cuốn sách này viết thực hoang đường. Đánh sạt qua đầu, không trúng, tại sao lại vang lên "chát" một tiếng? Thì ra, cây gậy trong tay hắn đã đập trúng tấm bình phong phía sau Trần Công nên mới vang lên thanh âm ấy.

Lại nói chuyện Từ Khắc Triền vung cây gậy trong tay đánh tới, lại sai bước bỏ chạy ra ngoài.

Chỉ thấy nghịch tặc Từ Khắc Triền sai bước chạy ra ngoài nha môn, Trần nhị nha dưới gầm bàn vội chui ra, hét:

- Các người mau ra tay! Hắn chính là Từ Khắc Triền, kẻ phạm tội giết quan, cướp kho, hiện đang bị các châu, phủ, huyện về hình truy nã. Ai bắt được hắn, sẽ được thưởng một ngàn lạng bạc. Nếu để nghịch tặc chạy thoát, các người sẽ bị xử tội chém cả nhà như hắn. Các người mau ra tay bắt hắn lại, không được để hắn chạy thoát.

Đám nha dịch nghe quan trên nói vậy, lúc này, đưa nào chẳng ham tiền thưởng, ham công? Lập tức ủa lên bắt nghịch tặc vây tròn Từ Khắc Triền vào giữa. Thiết thước, đoản côn vung loạn cả lên, cây thế đông người muốn lập công. Từ Khắc Triền thấy vậy cười nhạt, nói:

- Các người nghe cho rõ đây: Tại hạ trước kia cũng làm trong nha môn đạo đài. Trong phủ Đạo Đài ai chẳng biết, trong đám mã khoái ta là kẻ đứng đầu. Chỉ vì, giữa đường gặp chuyện bất bình nên ra tay giết Hùng đạo đài. Từ đó vì vậy phải mai danh ẩn tích tại đất Sơn Đông này. Nay, nếu các vị chịu giữ lấy chút tình nghĩa, thả Từ đó đi, hẳn là mối đại tình. Nếu không thả cho ta đi, cứ việc xông lên đánh nhau. Tới lúc ấy, chớ trách Từ đó ra tay độc địa. Cô nhân nói: "vô độc bất trượng phu". Đừng nói là bắt ta lập công, chỉ cần đánh trúng người ta, coi như các người đã giải lắm rồi!" Còn nếu để ta ra tay, các vị muốn, lành lặn làm chó săn cho quan thực là điều không thể.

Từ Khắc Triền còn chưa nói hết câu, chợt lại thấy nhị nha Trần Công nói:

- Chứ chưa chịu ra tay bắt nghịch đồ? Mau xông lên, bắt hắn, trói lại.

Đám nha dịch nhất tề ứng tiếng, lao lên, ra tay. Từ Khắc Triền trong tay không có một tác sất nhưng tên nghịch đồ này không chút sợ hãi. Quý vị độc giả hẳn còn chưa rõ về bản lĩnh của hắn. Mong quý vị hãy nghe ngu hạ kể qua đôi điều. Hắn từng lập tà giáo tại phủ Đại Danh, giáo đầu chính là Đoạn Văn Kinh. Giáo ấy tên gọi Bát Quái trận, giáo đồ chăm chỉ rèn luyện võ công. Bởi vậy, hôm nay hắn mới không lo sợ, cũng bởi trong mắt hắn, mấy tên sai nha chẳng có gì đáng kể.

Lại nói chuyện đám nha dịch của Trần Công nghe quan trên nói vậy, chúng cùng ra tay, những mong cây số đông thù thắng. Một lòng muốn bắt Từ Khắc Triền lập công, lĩnh thưởng. Khoái đầu Vương Văn Tả muốn thể hiện bản lĩnh trước mặt quan trên, tay cầm một cây thước sắt nặng tới ba, bốn mươi cân, tiến lên một bước, tới trước mặt Từ Khắc Triền, tay nâng thước sắt, vận sức đập xuống. Từ Khắc Triền thấy vậy, né qua một bên. Cây thước sắt trong tay khoái đầu Vương Văn Tả đi vào khoảng không. Anh ta mất đà, chúi về phía trước, suýt chút ngã lăn. Mã khoái Từ Khắc Triền thấy vậy vội xoay mình, đá một cước thật mạnh vào lưng khoái đầu Vương Văn Tả. Vương Văn Tả xem ra cũng khá, tuy không hơn được Từ Khắc Triền nhưng cũng thuộc loại giỏi. Thấy thiết thước đánh hụt, vừa định thu tay về, chợt thấy Từ Khắc Triền tung chân đá vào lưng mình, không dám chậm trễ, vội chúi mình về phía trước. Cú đá của Từ Khắc Triền cũng rơi vào khoảng không. Khoái đầu Vương Văn Tả quay mình lại, tay nâng thước sắt đánh tới. Từ Khắc Triền thấy vậy, không thêm né tránh, lại tiến lên một bước, dùng thế cửu hồi thiên, đẩy mạnh một cái về phía cổ tay của Vương Văn Tả. Lại dùng phương pháp phá theo thế hỷ ty thúc uyển, đè xuống. Vương Văn Tả né sang bên. Từ Khắc Triền lại dùng chiêu Hỷ tước đăng chi, "chát" một tiếng, đá trúng ngay mặt khoái đầu họ Vương một cước khiến Vương Văn Tả bật ngửa ra phía sau, tay mềm nhũn. Từ Khắc Triền đoạt lấy thước sắt có binh khí trong tay, hẳn chẳng còn lo gì nữa.

Chỉ thấy Từ Khắc Triền đoạt được binh khí, tay cầm thước sắt đứng chính giữa. Đám công sai tuy vây kín chung quanh nhưng không kẻ nào dám xông lên động thủ. Trần nhị nha lên sai người đi thông báo với du kích Đức Châu là Lý Thắng Long cùng thủ bị Phùng Hưng Vũ, thiên bá, ngoại ủy v. v.. Họ dẫn theo hơn trăm binh sĩ tới thẳng nha môn của Trần Công. Lại nói chuyện Từ Khắc Triền tay nắm thước sắt, miệng hét vang:

- Các người nghe cho rõ đây: Kẻ nào ngăn cản ta, sẽ không thể sống nổi?

Đúng lúc nghịch tặc đang lớn lối, chợt thấy bên ngoài nha môn vang lên tiếng hò hét.

- Chớ để hắn chạy thoát. Phản đồ Từ Khắc Triền thực lớn gan. Mau bắt tội đồ lập công.

Thì ra binh mã của du kích đã tới, vây kín nha môn lại. Người nào cũng có trường thương, đoản côn cầm trong tay. Lý du kích dẫn theo đám thù bị, thiên bá, tổng tiến vào nha môn của Trần Công. Đám công sai tuy vây kín Từ Khắc Triền nhưng không ai dám xông lên bắt hắn. Lý Thắng Long lập tức truyền lệnh dặn đám thù hạ:

- Mau xông lên bắt tội đồ, chớ để hãn chạy thoát.

Phùng thủ bị và viên thiên tổng tên gọi Trương Sĩ Hỷ tay cầm hỏn thiết thương, lại thêm bà tổng tên gọi Vương Như Hồ và kinh chế ngoại ủy Trần Anh, bốn viên quan nhất tề xông lên bắt một tên nghịch đồ. Từ Khắc Triền đang lớn lối. Hãn muốn dọa đám công sai để chạy tháo thân, tay cầm thước sắt vung lên. Chợt thấy bốn viên tướng quan sách vũ khí xông tới.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Công Kỳ Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 106: Võ nghệ cao cường, một mình đại chiến quan binh

Từ Khắc Triền lao lên, chợt thấy có bốn người xông tới, tay cầm binh khí, cả bốn đều đội mũ. Một người đội thủy tinh đỉnh, một người đội mũ chòm bạc, hai người đội mũ chòm vàng, vung binh khí trong tay chỉ vào hãn, nói:

- Nghịch tặc Từ Khắc Triền nghe đây: Người bất tuân vương pháp, dám giết hại mệnh quan triều đình, nhân lúc đêm tối bỏ chạy. Nay khắp các châu, phủ, huyện đều cho vẽ hình tước nã người. Lưới trời lồng lộng, thưa mà khó lọt - Thiết nghĩ người lúc này thân đã rơi vào thiên la địa võng, mau nhanh chóng chịu tội, xem ra còn được sống thêm vài ngày. Nếu chân chừ, không chịu tình ngộ, bọn ta sẽ khiến người phải phơi thân tại chốn này.

Từ Khắc Triền nghe Phùng thủ bị nói vậy, bất giác cười nhạt.

Chỉ thấy Từ Khắc Triền trả lời, nói:

- Các vị lão gia xin hãy nghe tôi nói: Tuy tôi giết tham quan, nhưng cũng bởi không thể làm khác được. Lão gia thử nghĩ xem, Hùng đạo đài của phủ Đại Danh hoành hành bá đạo, cậy mình làm quan ngang ngược vô cùng. Hãn dung túng con trai chiếm đoạt gái đã có chồng, thực chẳng coi pháp luật, đạo trời ra sao cả! Từ mà gặp chuyện bất bình nên mới ra tay giết Hùng đạo đài, mai danh ẩn tích tới đất Sơn Đông này.

Khắc Triền còn chưa dứt lời, thủ bị đã nói:

- Hùng đạo đài của phủ Đại Danh tuy không phải, nhưng còn có luật lệ của nước nhà. Nha dịch sao dám giết quan trên? Thực chẳng khác gì con cái giết cha mẹ cả. Chớ nói lời thôi, mau chịu tội, còn nói thêm nữa lời sẽ phải chết ngay!

Nói xong, quay xuống quát thủ hạ:

- Mau bắt lấy tên phản đồ nghịch tặc!

Thiên, bà, ngoại ủy ứng tiếp, nhất tề xông lên, một lòng muốn bắt mã khoái lập công. Khắc Triền thấy vậy, không chút chậm trễ, tay cầm thước sắt, mắt đỏ ngầu, miệng hét lớn:

- Mau tránh đường! Tên nào cản ta, quyết không sống nổi.

Rồi lao ra ngoài. Thủ bị vội tiến ra chặn lại. Cây thước sắt trong tay Từ Khắc Triền vung lên, chỉ thấy "soảng" một tiếng, cây đao trên tay thủ bị rơi ra đất. Thiên tổng thấy vậy vội xông lên, múa thiết thương nhằm ngực hãn đâm tới. Từ Khắc Triền không thêm né tránh, xông lên một bước, vung thước sắt gạt ra. Tiến thêm nước nữa, tay cầm thước sắt giờ cao, nhằm đầu thiên tổng bổ xuống. Thiên tổng thấy vậy giật mình, né qua một bên nhưng không kịp, bị thước sắt đập trúng cổ. Trương Sĩ Hỷ lập tức cảm thấy tối sầm mặt mũi, đứng không vững, ngã "huych" ngay ra nền. Bà tổng, ngoại ủy thấy vậy, trong lòng kinh sợ, không dám xông lên động thủ nữa. Binh丁, nha dịch cũng vội dạt ra hai bên, sợ hãi, tự bảo vệ lấy thân. Triền Khắc thấy vậy vô cùng mừng rỡ, vội sai bước chạy ra ngoài nha môn.

Du kích vội kêu lên:

- Không ổn. Nghịch đồ chạy thoát, hậu quả khôn lường!

Du kích Đức Châu là Lý Thảng Long thấy nghịch đồ Từ Khắc Triền một thước đánh ngã thủ bị Phùng Hưng Vũ và thiên tổng Trương sĩ Hỷ, đám binh lính không dám ngăn cản, vội dạt ra nhường đường cho nghịch tặc tháo chạy. Du kích thấy vậy vội xuống khỏi lưng ngựa, rút thanh đao bên hông ra, đuổi theo, chặn cửa lại. Từ Khắc Triền không chút chậm trễ, chạy tới trước bức tường, hai chân nhún mạnh "soạt" một tiếng, nhảy lên đầu tường. Nhị nha thấy vậy, kêu lên:

- Lý lão gia, không cần chặn cửa, hãn nhảy lên đầu tường, bỏ chạy rồi.

Du kích nghe Trần Công nói Từ Khắc Triền nhảy lên tường bỏ chạy vội cầm thanh đao trong tay, chạy ra ngoài.

Lại nói chuyện du kích xách đao đuổi theo. Đám binh丁 đứng ngoài nha môn canh phòng bên tường chợt thấy một kẻ nhảy lên đầu tường, đồng loạt hô vang:

- Ra rồi! Mau bắt! Mau bắt lấy!

Binh sĩ Đức Châu luôn miệng hò hét "bắt!" nhưng không tên nào dám ra tay. Tại sao vậy?

Quý vị độc giả hẳn chưa biết. Khi đám binh đình đứng vây bên ngoài, bên trong nói chuyện, ra tay thế nào, chúng đều đã rõ cả. Thủ bị, thiên tống đều bại trận. Hơn nữa, trong đó có bao nhiêu binh đình, nha dịch còn không bắt nổi hẳn, còn để hẳn nhảy lên tường chạy ra, bản lĩnh ấy, chúng tự biết mình không phải là đối thủ. Chỉ cần trông thấy diện mạo, dáng vẻ của Từ Khắc Triển cùng cây thương sắt hẳn cầm trong tay thôi là không ai dám xông lên rồi. Do đó, chúng chỉ dám hò "bắt" mà không tên nào dám xông lên.

Từ Khắc Triển nhảy lên đầu tường, lại vội vàng xách thương sắt bỏ chạy, chỉ mong ra khỏi cửa Nam thành Đức Châu. Chẳng ngờ, Tổng thái gia của Đức Châu sau khi hay tin đã lập tức sai người đóng kín cả bốn cửa thành.

Lại nói chuyện Từ Khắc Triển tay cầm thương sắt chạy về phía Nam, một lòng muốn ra khỏi cổng thành. Giờ ta hãy nói tới chuyện của Đức Châu du kích Lý Thắng Long. Nghe nhị nha Trần Công kêu vậy, ông ta sao dám chậm trễ. Lập tức xách theo cương đao, đuổi ra ngoài nha môn, đưa mắt nhìn. Thấy Từ Khắc Triển chạy về phía Nam. Lý Du kích lúc này cũng chẳng kịp điều động thủ hạ, tay xách đại đao đuổi theo sau, chỉ sợ tên nghịch tặc chạy thoát mình sẽ mang tội. Lại nói chuyện Từ Khắc Triển đang bỏ chạy, chợt ngẩng đầu nhìn lên, thấy cổng Nam thành đã hiện ra trước mắt. Tặc đồ trong lòng vô cùng mừng rỡ, miệng thầm niệm mấy câu "Di Đà". Chỉ cần thoát ra khỏi thành này, lo gì quan binh đuổi kịp hẳn. Từ Khắc Triển vừa chạy vừa nghĩ, ngẩng mặt nhìn lên, trong lòng chợt kinh hoàng. Hai cánh cổng thành đã được đóng kín, trước cổng thành còn có mấy tên lính tay cầm trường thương và cung tên. Nghịch tặc không dám chạy tiếp, vội xoay mình rẽ sang hướng Đông. Phía sau hẳn, quan binh đuổi thực gấp, xem ra đã sắp đuổi kịp kẻ giết quan của phủ Đại Danh.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Công Kỳ Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107: Trần đại dũng cố sức bắt kẻ cướp ngục

Từ Khắc Triển tới cửa Nam thành Đức Châu, thấy cửa thành đã đóng kín, trước cửa thành còn có mấy người vác thương canh phòng. Nghịch đồ thấy vậy, không dám tiến lên, vội vã xoay mình, chạy về phía ngõ nhỏ phía Đông. Phía sau có du kích Lý Thắng Long, thủ bị Phùng Hưng Vũ, thiên tống Trương Sĩ Hỷ, bá tống, ngoại ủy và nhị nha Trần Công dẫn theo mấy tên binh đình, nha dịch đuổi theo.

Lại nói chuyện Từ Khắc Triển chạy vào ngõ nhỏ, ngẩng đầu nhìn lên, thấy không có đường ra tới chân thành! Thì ra đó là một con ngõ cụt.

Nghịch tặc thấy vậy, nghĩ thầm:

- Không ổn. Trước có tường thành cản lối, sau có truy binh đuổi dần. Mệnh ta hỏng rồi.

Chỉ trong chớp mắt, truy binh đã từ phía sau đuổi tới, hét lên:

- Bắt lấy hắn! Bắt lấy hắn! Đây là ngõ cụt, hắn không thể chạy được nữa.

Nói xong, nhất tề xô cả lên. Từ Khắc Triển thấy thế không ổn, cũng không dám đánh nhau với đám đông. Nhìn sang phía Bắc thấy mái nhà thấp hơn hai bên kia một chút, vội nhún mạnh chân "soạt" một tiếng, nhảy vọt lên mái nhà. Mọi người thấy vậy lại kêu lên:

- Hắn nhảy lên mái nhà! lên mái nhà rồi!

Du kích Lý Thắng Long thấy Từ Khắc Triển nhảy lên mái nhà không dám chậm trễ, vội sai thủ bị Phùng Hưng Vũ dẫn theo năm mười tên lính đứng canh phòng một phía. Còn ông ta dẫn theo thiên, bá cùng ngoại ủy và đám binh đình, nha dịch chạy sang phía Bắc căn nhà, chia quân ra canh giữ hai bên, xem hắn chạy đi đâu.

Lại nói chuyện Từ Khắc Triển nhảy lên mái nhà, đưa mắt nhìn, thấy hai bên đều có binh sĩ canh giữ, không dám nhảy xuống. Nhìn sang phía khác, bắt giác vô cùng mừng rỡ. Như khi nãy đã nói, đây là một con ngõ cụt, phía Đông là tường thành căn nhà này sát ngay chân tường thành. Từ Khắc Triển muốn từ mái nhà nhảy lên tường thành tháo chạy.

Hắn vội chạy như bay về hướng Đông. Ấu cũng là số mạng nghịch đồ đã hết, ông trời bắt hắn phải chịu họa lắng trị. Kính thưa quý vị độc giả. Châu huyện xa không thể nào giàu có bằng thành Bắc Kinh. Nơi này rất ít nhà ngói, đa số là nhà lá, chẳng qua chỉ có thể sống tạm trong đó mà thôi. Lại gặp ngay phải ngôi nhà này xây cất đã lâu, gỗ, lá đều đã mục nát cả. Từ Khắc Triển không biết được điều này, một lòng muốn nhảy lên tường thành tháo thân. Vừa chạy tới đầu mái, chợt thấy "soạt" một tiếng, mái nhà sứt xuống một khoảng lớn, đất bùn rơi cả xuống. Từ Khắc Triển cũng rơi tọt xuống theo. "Huych" một tiếng, lăn ngay xuống dưới.

Lại nói chuyện Từ Khắc Triển đập sập nóc nhà, rơi huych xuống dưới. Căn nhà ấy của ba mẹ con một quả phụ, một mẹ với hai người con trai. Người con trai lớn ba mươi sáu tuổi, tên gọi Vương Văn Tà, hiện đang là mã khoái trong nha môn Trần nhị nha. Người con trai nhỏ mới mười tám tuổi, tên gọi Vương Văn Phúc. Hai mẹ con đang ăn cơm trong phòng, chợt nghe "huych" một tiếng, từ trên nóc nhà có người lăn xuống, rơi trúng vào bàn cơm. "Ầm"

một tiếng, đề nát hết bát đĩa, chén nôi! Hai mẹ con giật mình kinh hãi, quăng vội bát com trong tay. Mẹ của Vương Văn Tả là Trần Thị, vội đứng dậy đưa tay chỉ, nói:

- Người này thực chẳng ra gì! Người hết đường, không còn chỗ để đi hay sao mà lại đi trên mái nhà ta? Dẫm sập cả mái nhà? Roi xuống dưới đề vỡ hết xoang nôi, bát đĩa nhà ta?

Lại nói chuyện nghịch đồ Từ Khắc Triền muốn chạy trên mái nhà, nhảy lên lương thành tháo thân. Không ngờ mới chạy tới nóc nhà của khoái đầu Vương Văn Tả, chỉ thấy "rào" một tiếng, sập một mảng lớn, cả hán cũng rơi tọt xuống dưới, đề vỡ hết bát đĩa xoang nôi nhà người ta. Vội vàng bò dậy, còn chưa đứng vững, đã thấy có người mắng mình. Từ Khắc Triền vội đưa mắt nhìn lên.

Từ Khắc Triền đưa mắt nhìn lên, chỉ thấy trước mặt mình là hai người, một nam, một nữ, miệng nói liến thoắng không ngớt lời. Nghịch tặc cũng không dám chạy ra ngoài vì sợ đám quan binh. Tuy võ nghệ đầy mình nhưng mãnh hổ nan địch quần hồ. Đúng lúc tặc nhân đang lo sợ, chợt lại nghe thấy bên ngoài có tiếng gọi "mẹ", nói:

- Mau ra mở cửa cho com

Từ Khắc Triền đang lúc kinh hãi, chợt lại thấy bên ngoài có tiếng gọi cửa. Tên nghịch tặc không dám chậm trễ, vội xoay mình bước ra ngoài. Thì ra khoái đầu Vương Văn Tả đã trở về. Mẹ anh ta thấy con trở về, vừa định bước ra ngoài, chợt thấy người vừa rơi trên mái nhà xuống kia cũng đi ra. Trần Thị thấy vậy vội đưa tay ra tóm hán lại. Tên giặc lách mình một cái, đã lườn ra tới sân, đứng đó nhòm ra ngoài.

Từ Khắc Triền ra sân nhìn ngó, khép hai cánh cửa lại nhìn ra ngõ. Thấy một người đang đứng ngoài đó gọi:

- Mẹ mau ra mở cửa cho con.

Nói rồi đưa tay ra xô cửa, chạy thẳng vào trong. Ngẩng đầu lên, thấy Từ Khắc Triền, bắt giặc hai mắt đỏ ngầu, xông thẳng tới chỗ hán, tay cầm thước sắt bổ xuống không chút nương tay, một lòng muốn bắt giặc dâng lên quan trên lập công. Nghịch tặc thấy vậy đang định bỏ chạy, chợt nghe ngoài cửa có tiếng hét lên:

- Chớ chạy, tên giặc lớn gan kia!

Từ Khắc Triền không một tắc sắt trong tay, thấy Vương Văn Tả tay vung thước sắt lao bổ lại phía hán. Tục ngữ nói: tặc nhân đâm hư, vội lách mình bỏ chạy. Chợt lại nghe thấy bên ngoài cửa, tiếng hò hét vang lên rầm trời. Tặc đồ kinh hồn hoảng vía. Thực đúng là một kẻ liều chết, vạn người khó ngăn. Từ Khắc Triền cuống lên, cây có võ nghệ và tà thuật hộ thân, vội đưa tay ra, lườn vào Vương Văn Tả. Khoái đầu vừa lao tới, tên giặc cũng lao vào. Hai cổ kinh lực va vào nhau, Vương Văn Tả ngã lảo ra. Tặc nhân thẳng thế, lập tức đoạt lấy cây thước sắt trong tay khoái đầu, trong lòng vô cùng mừng rỡ. Vừa đoạt được vũ khí trong tay, uy phong lập tức nổi lên, miệng nói:

- Thái gia đã có vũ khí, sợ gì đám cầu nam nữ các người!

Nói xong, tay vung cao thước sắt, nhắm Vương Văn Tả bổ xuống.

Đang định bỏ chạy, chẳng ngờ gặp ngay Lưu đại nhân đi tuần sông trở về, thuyền của ông ta ngang qua Đức Châu, gặp đúng lúc quan binh Đức Châu đang đuổi bắt nghịch tặc giết quan. Hơn nữa Lưu đại nhân nóng lòng trở về phụng chỉ nên không dừng tới truyền bài. Đại nhân vốn thích vi hành, đi khắp nơi xử trị lũ tham quan ô lại cùng cường hào, ác bá nên chẳng mấy khi ông dừng tới truyền bài. Kiệu của đại nhân vừa tới cửa Nam, chợt thấy có nhiều binh đinh tay cầm ô thương đang vội vàng đóng cổng thành. Đại nhân không rõ ra sao, chợt lại thấy quan binh hè nhau đuổi bắt giặc, bèn quay sang nói với Trần Đại Dũng, Chu Văn, Vương Minh.

- Các vị hảo hán nghe đây: Quan binh thành Đức Châu đang bắt cướp, nghe nói tặc nhân tinh thông võ nghệ. Ta lại ngang qua đây, hãy giúp họ một tay bắt giặc.

Đại Dũng, Chu, Vương ứng tiếng, xách binh khí chạy đi bắt người. Nếu không có Chu, Vương, Đại Dũng ra tay, chắc gì quan binh Đức Châu đã bắt nổi Từ Khắc Triền để giải về kinh đô cho Hoàng thượng xét xử. Đại Dũng, Chu, Vương cũng đâu được thắng quan. Lại nói chuyện ba người xông lên, miệng hô vang:

- Tặc nhân chạy đâu thoát!

Quan binh nghe vậy giật mình, không biết những kẻ này là ai. Chỉ thấy ba người xô chạy lên, cắt đường xô về phía ác nhân. Quan binh chẳng biết phải làm sao, đành mặc kệ họ, chờ xem sự việc biến đổi thế nào. Lại nói chuyện ba vị anh hùng, Đại Dũng dẫn đầu, Chu Văn, Vương Minh theo sau. Ba người chạy thẳng tới chỗ Từ Khắc Triền. Nghịch đồ vội ngẩng đầu lên nhìn, thấy ba người đều ăn mặc theo lối bỏ đầu, không biết họ là ai. Một người tay vung thước sắt đánh xuống, một người múa thương vu vu, người còn lại tay vung một thanh cương đao, nhắm phía hán lao bổ tới. Khắc Triền khê nở nụ cười, hán vốn chẳng coi ba người ấy ra gì, tay vung cây thước sắt lên. Tặc nhân đã lên con vong mạng, tự thấy khó thoát khỏi thành này, định liều sống chết với ba người kia. Hán múa thước lao về phía Trần Đại Dũng. Háo hán thấy vậy khê nhủu mày, Chu Văn, Vương Minh hét lớn:

- Mau xông lên, bắt lấy tên giặc giết quan này! Đã học được một thân võ nghệ, trượng phu cần thể hiện anh danh!

Đại Dũng trả lời, nói:

- Phải lắm. Các anh em, chúng ta hãy cố sức bắt giặc. Nếu để tên giặc giết quan này chạy mất, còn đâu nữa danh tiếng của bọn ta.

Nói xong, cả ba người cùng xông lên, vây lấy tên giặc quyết không cho hắn thoát. Nghịch tặc thấy vậy, bật cười ha hả, nói:

- Lũ chó săn nghe ta nói đây: Trước kia, ông đây cũng là một mã khoái, làm kinh động cả tòa thành Đại Danh. Các người dám tới đây bắt ta ư? Ta phải cho các người khó lòng toàn mạng.

Nói xong tay vung thước sắt, lao vào liều chết với ba người, Đại Dũng, Chu, Vương không dám chậm trễ, vội vung binh khí lao về phía tặc nhân. Lúc này, Triển Khắc đôi mắt đỏ ngầu, hận không thể nuốt sống ba người bọn họ. Hắn nhảy vọt tới, Đại Dũng vội xoay mình. Tặc nhân không chịu nổi ngã xuống đánh "huych" một tiếng. Vậy là ba người bọn họ đã bắt được tặc nhân. Càn Long lão Phật gia đích thân thăm vấn.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Công Kỳ Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 108: Ép nộp lương giận chém tiến sĩ, thương cảnh nghèo nộp lương thay dân

Tài miên bản thị chân báo

Tự có đảo kim hy hân

Năng trị gia trạch công môn diện

Hữu quyền thực tại phương tiện

Động thân bất dụng bộ tâu

Hành lộ xa mã dương tiên

Sử nô hoán tì tương thoại ngôn

Lập tại nhân tiền hảo khán

Ngân tiền bản thị tàng vật

Vô nghĩa tư tài hưu tham

Tác quan vi tài bá tâm thiên

Nhược đắc thứ dân hận oán

Vi nhân mạc đương tài chủ

Thao tâm phí lực bất an

Dịch thơ:

Vàng lụa vốn là của báu

Từ xưa đến nay được yêu dấu

Có tiền điều khiển gia đình nhà cửa

Có quyền tha hồ chọn lựa

Cắt mình không cần chân bước

Trên đường xe ngựa đi đầu

Thoải mái sai con ở người hầu

Đứng trước đám đông nhanh nhẩu

Tiền bạc vốn là thứ dễ cắt

Của vô nghĩa thời đừng hám

Làm quan vì tiền lòng nghiêng ngửa

Gây cho dân lành nổi hận oán

Làm người xin chớ làm tài chủ

Hao tâm tổn sức lại không yên.

Lại nói chuyện triều đình Đại Thanh truyền tới đời Hoàng đế thứ sáu, Hoàng đế Ung Chính ở ngay vàng mười ba năm thì băng hà. Người con trai thứ tư của Ung Chính là Ái Tân Giác La Hoàng Lịch lên kế vị, đặt niên hiệu là Càn Long. Từ sau khi Hoàng đế Càn Long lên ngôi, mưa thuận gió hòa, quốc thái dân an. Đám vương thân, đại thần văn võ trong triều đều có lòng yêu dân, yêu nước. Người đứng đầu là Đông đài ngự sử Trại Quang Đình, Tây đài ngự sử Điền Cương Phong, thứ tới là Nhị vương gia, Thu đầu thái tử Quách Anh, Thủ tướng Kỳ Thiệu Uy Lại bộ thượng thư Lưu Dung, Trấn điện tướng quân Ngô Năng, Hà giang nhiệm khâu Tô ứng Long, Cửa môn đề đốc Hòa Vương Thân, Hộ bộ thị lang Quốc Thịnh. Em của Quốc Thịnh giữ chức Sơn Tây Cam Ninh đạo, con lớn của Quốc Thịnh là Quốc Thái phụng mệnh thiên tử làm Tuần phủ Sơn Đông. Con gái của Quốc Thịnh được Hoàng đế Càn Long lấy làm Tây cung phi tử. Quốc Thịnh được Hoàng đế Càn Long cho phép cưới ngựa vào triều.

Lại nói chuyện tỉnh Sơn Đông ba năm liền không có thu hoạch. Năm đầu tiên gặp nạn hạn hán, năm thứ hai gặp nạn mưa đá, đá to như miệng bát ăn cơm. Tháng ba năm thứ ba, mưa liên miên tới tận tháng tư mới dứt. Mưa đến nổi vùng đất cao cũng phải đi thuyền. Giá lúa mạch một thạch tám xâu năm, sáu trăm tiền. Giá gạo đỏ một thạch sáu xâu bảy, tám trăm tiền. Dân chúng không có cái ăn, phải vật lá, lột vỏ cây chống đói. Những vùng ngập nước, dân chúng cắt cỏ nước đem bán cho người ta dùng làm thức ăn. Tại phủ Tế Nam mở ra một chợ người, người nghèo khó dắt theo con trai, con gái tới chợ này rao bán như rau cỏ. Trong chợ chỉ nghe thấy tiếng kêu khóc như loa, tiếng rên la đói khát náo động cả một khoảng trời. Lại có kẻ gánh theo bầu đoàn thể từ đi khắp nơi chạy nạn. Có rất nhiều nạn dân chạy tới phủ Thuận Thiên, Bắc Kinh làm ăn này khắp đầu đường xó chợ.

Hôm ấy, đám nạn dân Sơn Đông đang ăn xin trên đường, gặp đúng lúc Lại bộ thượng thư Lưu Dung bãi triều, thấy nạn dân đứng đầy đường liền dặn dò:

- Hạ kiệu!

Rồi hỏi vọng ra ngoài:

- Đám các người sao dám kết bè kết đảng, kêu réo trên đường của Hoàng thượng? Lưu Dung ta gặp được, lẽ nào lại để các người tiếp tục hỗn xược, đi lại lung tung như vậy?

Đám nạn dân nghe vậy, biết ngay đó là Lưu lại bộ, người cùng quê với mình, nhất tề kéo nhau tới trước kiệu, quỳ xuống, miệng nói:

- Lưu lão đại nhân, bọn tiểu nhân không phải tới đây quấy nhiễu. Đám nạn dân này đều là người vùng Sơn Đông. Quê hương ba năm liền bị mất mùa, hạn hán, lũ lụt, không có chút gì thu hoạch, đói đến nổi phải ăn thịt lẫn nhau. Bởi vậy mới chạy nạn khắp nơi. Nay tới Bắc Kinh, làm huyện náo trước kiệu của đại nhân, tội thực đáng muôn chết.

Lưu lại bộ nghe đám nạn dân nói vậy, bất giác trong lòng thầm chua xót, khẽ thở dài một hơi, nói:

- Nay ta cũng chẳng biết phải làm sao, chẳng có kế nào. Bản bộ viên chỉ có thể đợi tới sáng ngày mai tâu lên Hoàng thượng, khẩn cầu Người phát ngân lượng cứu tế cho đám các người mà thôi.

Đám nạn dân nghe vậy, dập đầu lạy tạ, tản đi.

Lưu lại bộ về phủ, lập tức viết một bản tấu. Sáng sớm hôm sau lên diện trình. Hoàng đế Càn Long xem qua, chuẩn tấu, phát xuống bốn mươi tám vạn thạch gạo, ba nghìn bạc tới Sơn Đông phát chẩn cho lê dân. Vừa ra khỏi Chương Nghi môn, lại thấy bản tấu của Tuần phủ Sơn Đông Quốc Thái tới triều. Quan trực nhật dâng bản tấu lên Hoàng đế Càn Long ngự lãm. Vạn tuế gia giờ bản tấu ra xem, trong lòng chợt ngẩn ngừ nghĩ thầm: "Tại sao tuần phủ Sơn Đông Quốc Thái trong bản tấu lại viết rằng: Tỉnh Sơn Đông mưa thuận gió hòa, dân chúng no đủ vui vẻ. Nhưng trong bản tấu của Lưu Dung lại viết: Tỉnh Sơn Đông ba năm liền mất mùa". Rồi lại nghĩ: "Phải rồi. Lưu Dung chỉ là nghe tin. Còn Quốc Thái mới là thực tế". Rồi hạ liền hai đạo chỉ. Một đạo thu lại gạo tiền phát chẩn. Đạo kia gọi thẳng tới nha môn tuần phủ Sơn Đông. Quốc Thái tiếp chỉ, mở ra xem, thấy trong đó viết: "Sơn Đông liên tục được mùa, tình hình ổn định, sẽ cho mở trường dạy học tại đó". Quốc Thái xem xong, trong lòng vô cùng hoan hỉ.

Kính thưa quý vị đọc giả, gã Quốc Thái này cậy mình là anh trai của Tây cung nên đã giấu nhem chuyện tỉnh Sơn Đông mất mùa đi, dâng bản tấu về triều nói vùng này luôn được mùa, dân chúng sung túc. Hắn làm vậy vì muốn được thăng quan tiến chức, và cũng là muốn tác oai tác phúc tại Sơn Đông.

Quốc Thái xem thánh chỉ xong, lập tức viết tờ cáo thị, thúc giục các phủ, châu, huyện nộp lương. Đám lê dân, ngày thường vốn đã chẳng thiết sống, lấy đâu ra lương, tiền nộp thuế. Hễ ai không có tiền lương nộp lên, lập tức có trát gọi lên công đường, phạt đánh bốn mươi gậy lớn, rồi đóng năm người chung một chiếc gông lớn, đem đi rong đường thị chúng. Chín châu, mười phủ, một trăm linh tám huyện vùng Sơn Đông có vô số người không thể nộp nổi thuế, nên dân chúng bị đóng gông, rong trên đường nhiều vô kể. Việc này đã làm kinh động đến hai viên thư sinh, một người là Cử nhân Trần Trình Minh, một người là tân khoa cử nhân Quách Đại An, thấy dân chúng cực khổ như vậy, vội mặc áo, đội mũ tới thẳng nha môn tuần phủ, lên trước công đường quỳ xuống, nói:

- Bẩm đại nhân! Vùng Sơn Đông này mấy năm liền mất mùa, dân chẳng thiết sống, khó nộp nổi thuế. Thỉnh cầu phủ hiến đại nhân đặc cách khai ân thương xót, tạm tha cho đám lê dân về nhà, đợi khi mùa màng tốt tươi sẽ bắt dân chúng nộp bù cả thể. Quốc Thái nghe vậy, dập đầu ầm ầm, đưa tay chỉ

thăng vào hai viên thư sinh nói:

- Lễ nào bản viện không biết Sơn Đông liên tục bị mất mùa, đói kém? Bản viện thúc thuế vốn do Hoàng thượng thúc bản viện phải nộp thuế. Hai người các ngươi thay mặt dân chúng tới cầu xin lễ nào con dân của ta, ta lại không thương hay sao? À phải rồi? Hai người cậy mình là cử nhân, muốn mua chuộc lòng người Sơn Đông để họ giúp ngươi làm phản. Nay bản viện chăm đất dân chúng vùng này, quyết không thể để các ngươi làm phản được. Nhân lúc âm mưu còn manh nha, ta phải nhổ cỏ nhổ tận gốc.

Rồi quát bọn nha dịch, nói:

- Trói hai đứa bọn chúng lại!

Đám nha dịch không dám chậm trễ, lập tức trói nghiêng hai vị cử nhân họ Trần, Quách lại. Quốc Thái đưa tay với cây Vương mệnh kỳ xuống, rút đao ra cầm trên tay. Quan trung quân cầm cờ, hai vị cử nhân Trần, Quách bị trói gô lại, cầm cờ trên lưng. Trên cờ viết bốn chữ "phản quốc nghịch đồ", bị đám sai nha, đứa lôi, đứa đẩy ra khỏi viên môn, tới cửa Tây, nổ ba phát súng truy hồn, chém luôn đầu hai vị cử nhân. Dân chúng thấy vậy, bàn tán xôn xao, nói tuần phủ đã giết oan hai vị cử nhân Trần, Quách.

Chuyện này đồn tới phủ Tế Nam, bên ngoài cửa Đông có một vị tiến sĩ đỗ hai khoa liền, tên gọi Trương Văn Sĩ, sau khi hay tin, nổi giận đùng đùng, hai mắt đỏ ngầu, vội vàng chạy tới nha môn tuần phủ, xông thẳng lên công đường, hỏi:

- Tuần phủ đại nhân! Hai người Trần, Quách phạm tội gì mà lôi ra chém đầu vậy?

Quốc Thái nói:

- Hai đứa bọn chúng mang lòng phản nghịch nên bị chém đầu

Trương Văn Sĩ nói:

- Ông nói mà không có bằng chứng, dám chém đầu người hiền tài của quốc gia. Ông cậy Tây cung là em gái của mình nên ở ngoài tác oai tác phúc, mặc ý gây chuyện thị phi. Nào... nào... nào, hai ta hãy cùng lên cung diện kiến thánh thượng, nhờ người phân xử rõ vụ này, để ta xem tên cầu quan như người có phải ngồi tù hay không?

Quốc Thái nghe vậy, nổi trận lôi đình, đập bàn ầm ầm, quát lên rằng:

- Giỏi cho tên Trương văn Sĩ ngươi, cậy mình là tiến sĩ hai kỳ, dám dọa dẫm bản viện. Ngươi dám cuộc đất trên đầu thái tử ư? Nhất định là ngươi cùng hai tên Trần, Quách có chung một ý tưởng.

Rồi dặn dò đám nha dịch:

- Trói hẳn lại cho ta!

Đám nha dịch không dám chậm trễ, vội xông tới, trói Trương tiến sĩ lại. Quốc Thái ném cây Vương mệnh kỳ xuống, đám nha dịch lôi tiến sĩ ra cửa Tây chém đầu. Vụ này làm kinh động tới chín vị nho sinh. Người đứng đầu là Ngụy Hoán, người thứ hai là Triệu ứng Long, người thứ ba là Trương Nguyên Thiện, người thứ tư là Lý Văn Thành, người thứ năm là Hà Văn Hữu, người thứ sáu là Hà Văn Hưng, người thứ bảy là Đôn Quý Khoa, người thứ tám là Đôn Quý Đệ, người thứ chín là Tề Văn Minh. Chín người này đều đỗ cử nhân, tiến sĩ, trong lòng đều bất bình tới chuyện này. Họ góp tiền lại, kéo nhau lên kinh. Không lâu sau đã tới Bắc Kinh, vào Đô sát viện, dâng cáo trạng. Người của Đô sát viện là anh họ của Quốc Thái, giữ chức Chính đường quan, đã sai đem chín vị nho sinh ra phạt đánh mỗi người bốn mươi trượng, rồi sai bốn tên nha dịch giải cả chín người về quê. Về tới nha môn tuần phủ Tế Nam, Quốc Thái thẳng đường, đọc công văn, nổi trận lôi đình, vội cho phép sai nha trở về kinh.

Quốc Thái quay xuống hạ lệnh:

- Dẫn chín tên nho sinh lên đây!

Hắn ngồi trên công đường, đập bàn ầm ầm, quát lớn:

- Đúng là các ngươi đã tự đâm đầu vào chỗ chết! Đừng nói là lên Đô sát viện tố cáo ta. Cho dù các ngươi có tố cáo ta trước mặt Hoàng thượng cũng chỉ uổng công mà thôi. Đúng là thiên đường có lối các ngươi không đi, địa ngục không cửa, các ngươi lại tự tìm tới.

Rồi dặn dò lũ thuộc hạ:

- Trói chúng lại cho ta!

Với tay lấy cây Vương mệnh kỳ, ném xuống. Lũ nha dịch lôi hết chín vị nho sinh ra chém đầu thị chúng.

Lại nói chuyện phía Tây thành huyện Ân, phủ Đông Xương, tỉnh Sơn Đông, cách thành tám dặm, có một thôn gọi là Tà gia trang. Ở đó có một vị tài chủ họ Tà, tên gọi Đình Tích, trong nhà vô cùng giàu có, có tới cả hàng ngàn học lương; lừa, ngựa thành bầy, có ở trong tay một hai chục cửa hiệu cầm đồ. Lại có năm cửa hàng lương thực, ba cửa hàng vàng bạc, hơn sáu chục cửa hàng tơ lụa, cùng ba cửa hiệu bán nhân sâm, có tám con thuyền đi biển, của cải trong nhà nhiều không kể xiết. Tà Đình Tích thích làm việc thiện, tích góp âm đức. Nhà ông ta ba đời nay đều hành thiện, thương người già, xót kẻ khó, Nam xây tháp, Bắc sửa chùa, tu sửa đường xá, cầu cống, cúng dường Phật đạo; mùa đông cho quần áo ấm, mùa hè cho trà, cho canh. Người ta

đều gọi ông ta là Tả thiện nhân. Vị Tả thiện nhân này chỉ có một đứa con trai, tên gọi là Tả Đô Hằng, ở nhà thương gọi là Song Hỷ, lên bảy tuổi, được đưa vào trường học sách. Thầy giáo đặt cho tên gọi là Tả Liên Thành, học hành vô cùng thông minh. Tả Đô Hằng mười bảy tuổi, đi thi; hai mươi tuổi đỗ Hương cử, hai mươi tám tuổi lại đi thi. Năm ấy đã ba mươi sáu tuổi, thực là một nhà ba đời tích lũy âm đức, chỉ lo hành thiện. Tả Đình Tích đã già, Tả Đô Hằng thay cha lo lắng mọi việc trong nhà. Hôm ấy, Tả Đô Hằng tới các hiệu cầm đồ tính toán sổ sách, liền sai gia nhân Tả Hồng chuẩn bị ngựa. Chủ tớ hai người cưỡi ngựa tới Huyện ân, không lâu sau đã vào thành Huyện ân, ngẩng đầu nhìn lên, chợt giật mình kinh hãi, trong lòng buồn bã nghĩ thầm: "Tại sao dân chúng, năm người bị đóng một gông lớn, đi đầy đường thế kia?". Không thể đếm xuể có bao nhiêu người dân bị đóng gông rong đường, kêu khóc âm ỉ. Ai cũng một mực kêu đói. Người này nói:

- Đã một ngày, một đêm nay, tôi chưa được ăn gì.

Người kia nói:

- Anh mới một ngày chưa được ăn cơm. Còn tôi tới nay đã hai ngày rồi, chưa được hột cơm, giọt nước nào dính răng.

Chợt một người nhanh mắt nói:

- Các vị hương thân, chúng ta có hy vọng rồi. Kia chẳng phải Tả đại gia, Tả thiện nhân đang vào thành đó sao?

Đám người nghe vậy vội quay lại nhìn. Quả thấy Tả đại gia đang tiến vào thành. Dân chúng thấy vậy đều quỳ cả xuống, miệng hô vang:

- Tả đại gia, xin cứu mạng!

Tả Đô Hằng ghim cương ngựa nói:

- Quý vị hương thân, do không chịu tuân thủ vương pháp, mới phải chịu tội. Tôi cũng chẳng có cách nào cứu được.

Đám người buồn rầu nói:

- Tả đại gia, chúng tôi không hề làm điều phạm pháp. Chỉ vì mấy năm liền bị mất mùa, không thể đóng thuế cho nhà nước, quan huyện lại thúc quá ngặt, nên bắt chúng tôi đóng gông đi rong đường thế này. Đã ba, bốn ngày hôm nay, bọn tôi chưa có hột gạo, giọt nước nào vào miệng. Chỉ cầu Tả đại gia gặp huyện quan nói hộ một tiếng, bảo ông ấy thả chúng tôi ra. Chúng tôi về nhà cày cấy ruộng vườn, xin nộp đủ thuế cho ông ấy.

Tả Đô Hằng nói:

- Nếu đã vậy, tôi sẽ thay mặt các vị hương thân đi cầu xin.

Tôi và quan huyện Nhiệm Tam Phong vốn không có quan hệ với nhau. Không thể dùng tình cảm để nói chuyện được. Chỉ sợ các vị lại thêm phiền.

Đám người nói:

- Chỉ mong người nói giúp một câu. Đối với bọn tôi, ân ấy của Tả đại gia cũng đã nặng như núi rồi.

Nói xong, đứng cả dậy. Tả Đô Hằng giật cương ngựa, nhằm hướng huyện nha tiến tới. Tới cửa huyện nha xuống ngựa, tên gia nhân dắt ngựa, đợi bên ngoài.

Tả Đô Hằng tiến vào nha môn, ngẩng đầu nhìn lên, thấy tri huyện Nhiệm Tam Phong đang ngồi trên công đường, thúc ép dân chúng nộp lương thảo. Tả đại nhân vội lên trước công đường chấp tay vái chào, miệng nói:

- Huyện đại gia vẫn khỏe đấy chứ?

Nhiệm tri huyện ngẩng đầu lên nhìn, nói:

- Thì ra là Tả niên huynh tới, mời Tả niên huynh ngồi qua một bên.

Tả Đô Hằng nói:

- Có đại nhân ở đây học sinh sao dám ngồi!

Nhiệm tri huyện nói:

- Niên huynh đã tới nơi này rồi, lẽ nào lại không chịu ngồi?

Rồi quay xuống dặn dò:

- Mang ghế lại!

Tả Đô Hằng cúi mình thi lễ, rồi mới chịu ngồi xuống. Nhiệm tri huyện hỏi:

- Niên huynh không có chuyện gì, chắc chẳng tới chốn công đường này. Xin hỏi hôm nay sao lại tới đây?

Tà Đồ Hằng nghe hỏi vậy, vội đứng dậy, khom mình chấp tay thi lễ, miệng nói:

- Bẩm đại nhân, học sinh có một việc muốn khẩn cầu lão gia rộng rượng. Vùng Sơn Đông này liên tiếp xảy ra thiên tai, nhà nhà, người người đều không thiết sống. Lấy đâu ra tiền bạc, lương thảo để nộp thuế. Nay khẩn cầu lão đại nhân khai ân, tha cho đám dân chúng kia về nhà. Đợi năm được mùa sẽ truy nộp cả.

Nhiệm tri huyện nói:

- Niên huynh, vùng Sơn Đông này mấy năm liền mất mùa. Lễ nào bản huyện lại không hay? Vốn bởi quan trên thúc tôi gấp quá, tôi cũng chẳng còn cách nào khác.

Tà Đồ Hằng nghe vậy nói:

- Huyện lão gia! Các phủ, châu, huyện khác, học sinh không dám nói. Còn dân nghèo trong các thôn thuộc Huyện Ân chưa nộp thuế, hoặc không thể nộp được, học sinh xin đứng ra nộp thay cho họ.

Nhiệm tri huyện nghe vậy, nói:

- Niên huynh, sao nói nghe dễ dàng như vậy! Tuy anh đứng ra đóng thuế giúp dân là một việc tốt, nhưng tuần phủ đại nhân từ trước tới nay vốn là kẻ hồ đồ bạo ngược. Niên huynh nói nộp thuế cho dân, bản huyện thực không dám tự quyết. Hai ta phải tới phủ Tế Nam gặp tuần phủ đại nhân mới được.

Tà Đồ Hằng nghe vậy, chợt nổi giận trong lòng, nói:

- Đại nhân đã không dám nhận, đừng nói chuyện đi gặp phủ đài. Cho dù đi gặp Hoàng thượng tôi cũng dám đi.

Nhiệm tri huyện nói:

- Niên huynh đã nói vậy, hai ta sẽ lập tức lên đường.

Nói xong, hai người rời khỏi công đường, đi gặp Quốc Thái. Chuyện của họ không biết sẽ thế nào. Mời xem hồi sau sẽ rõ.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Công Kỳ Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 109: Thay dân nạp thuế, tri phủ không dám quyết cầu xin không được, giận chém đầu người

Tùng tiểu chí khí yếu cao, trường đại tất thi anh hào

Thế phụ báo thư tương hận tiêu, bất phạt đầu hoả toàn đao.

Vị nhân vô hữu ngang khí, uổng tại thế gian lập trác.

Ngất khóa phiêu đồ đọa lạc đao, na cố bàng nhân xuy tiểu.

Dịch thơ:

Từ nhỏ chí khí phải nêu cao

Lớn lên ắt thành bậc anh hào

Thay cha báo thù rửa sạch hận

Không sợ lao vào chốn lửa đao

Làm người không có lòng khí khái

Đạp đất đội trời uổng kiếp sao!

Cờ bạc luyện sắc chơi trụy lạc

Chỉ để người ta nhạo tiếng đòi

Lại nói chuyện tri huyện huyện Ân là Nhiệm Tam Phong cùng Tả Đô Hăng rời khỏi công đường, mỗi người lên một xe cùng rời khỏi nha huyện nhằm hướng đại lộ dẫn tới phủ Tế Nam thẳng tiến. Huyện Ân cách Tế Nam bốn trạm, ở đây không kể chuyện rườm rà. Hôm ấy, họ đã tới phủ thành Tế Nam vào thẳng nha môn tuần phủ. Hai người xuống xe, tùy tùng tháo ngựa ra. Hai người tới trước sảnh đường, đã thấy Nội ty đường tiến ra nghênh đón, hỏi:

- Có chuyện gì kéo nhau lên chón công đường vậy.

Nhiệm Tam Phong nói:

- Ta là tri huyện huyện ân tên gọi Nhiệm Tam Phong, nay tới đây xin được diện kiến đại nhân.

Ty đường nghe vậy, vội vào nhà bẩm rõ với Quốc Thái.

Quốc Thái hay tin, lập tức hạ lệnh thẳng đường truyền tri huyện huyện Ân vào gặp. Tri huyện Nhiệm Tam Phong cùng Tả Đô Hăng lên công đường, quỳ xuống. Quốc Thái hỏi:

- Nhiệm tri huyện sao không ở lại nha môn huyện Ân đốc thúc nộp thuế, tới công đường của bản viện có việc gì?

Nhiệm tri huyện nói:

- Tệ chức chính vì chuyện thuế má nên mới tới đây xin gặp đại nhân. Nay tiền thuế của cả huyện ân đều do một người đứng ra gánh vác, tiền thuế đã nộp đủ.

Quốc Thái nghe vậy, hỏi ngay:

- Vị tài chủ ấy năm nay bao nhiêu tuổi? Họ là gì, tên gọi là chi?

Nhiệm tri huyện đưa tay chỉ, nói:

- Chính là người này. Ông ta tên là Tả Đô Hăng, từng đỗ tiến sĩ hai kỳ liền.

Quốc Thái nghe vậy liền đưa mắt nhìn Tả Đô Hăng, nói:

- Ta từng nghe tới danh tiếng của ông. Nhà ông đáng gọi là tay tài chủ số một của huyện Nhiệm. Nếu chỉ nộp thuế cho một huyện thôi thì có đáng là gì. Nếu ông đứng ra nộp cho mười phủ, chín châu, một trăm tỉnh tám huyện của Sơn Đông này, đó mới thực là tay đại tài chủ. Nay bản viện muốn vay ông tám trăm vạn lạng bạc, dùng vào việc chạy chọt để lên quan. Nếu sau này ta được thăng quan, sẽ trả lại bạc cho ông, quyết không nuốt lời.

Tả Đô Hăng nghe vậy, trong lòng buồn bực, nói:

- Bẩm đại nhân, học sinh cố gắng lắm mới lo đủ tiền lương cho một huyện. Chứ nếu nói lo tiền thuế cho cả tỉnh, đại nhân lại mượn thêm tám trăm vạn lạng bạc nữa, quả thực học sinh không thể lo nổi.

Quốc Thái nghe vậy, lập tức lạnh mặt, ho khan liên tục, lúc sau nổi giận, nói:

- Giỏi cho tên tiến sĩ Tả Đô Hăng người. Cái gì mà là nộp thuế cho cả một huyện. Người làm vậy chẳng qua vì muốn mua chuộc lòng dân, định làm phản lại nước nhà, mê hoặc lòng người, định làm phản tại đất Sơn Đông này sao? Nay người đã rơi vào thiên la địa võng, thử xem người có làm phản nổi tại đất Sơn Đông này hay không?

Rồi quay sang sai tả hữu lôi tên phản tặc Tả Đô Hăng ra chém đầu. Ném cờ lệnh xuống. Dao phủ tay xách đao, hỏ đầu lao lên trói phạm nhân lại, giải Tả Đô Hăng tới cửa Tây chém đầu.

Quốc Thái dặn dò, dùng dầu đốt đầu của Tả Đô Hăng thành than lượm lấy tro, cho vào trong một chiếc hộp gỗ, bên ngoài dán một mảnh giấy, ghi rằng: "Năm Càn Long thứ ba mươi bảy, Vương Luân tạo phản. Nay là năm Càn Long thứ bốn mươi ba, Tả ĐỒ HĂNG mua chuộc, kích động lòng người, muốn tạo phản tại đất Sơn Đông, nay đã bắt được, chém đầu thị chúng để an lòng người, khuyên dân chúng an tâm làm ăn". Rồi lệnh cho sai nha mang chiếc hộp ấy tới huyện Ân thị chúng. Sai nha tuân lệnh mang đầu người về huyện Ân. Mấy hôm sau đã tới nơi, treo hộp đựng đầu người bên ngoài cả Nam. Dân chúng huyện ân xúm lại xem, thấy chiếc hộp gỗ trong đựng tro đầu người, bên ngoài dán niêm phong, trên đó viết: "Đầu của nghịch tặc Tả Đô Hăng". Mọi người thấy vậy đều sùng sờ, ai nấy đều than rằng:

- Nhà họ Tả làm điều thiện đã ba đời nay, vậy mà khi chết Tả Đô Hăng lại mang tiếng phản nghịch.

Đám người huyện nào cả lên, ai cũng bất bình, phẫn hận. Chợt thấy một thớt ngựa phóng vụt qua. Mọi người đều nhận ra đó là quân gia nhà họ Tả, tên gọi là Tả Hồng đang về nhà báo tin.

Lại nói chuyện Tả Hồng phóng ngựa như bay về nhà, cột ngựa dưới gốc cây hồng, tiến vào đại sảnh, gặp mặt chủ nhân Tả lão gia, quỳ xuống, khóc lóc nói:

- Không tốt rồi! Lão chủ nhân hãy mau quyết định! Chủ nhân của tiểu nhân tới tiệm cầm đồ tính nợ, vào thành gặp một đám dân chúng. Bởi họ không có tiền, gạo nộp thuế nên bị đóng gông chịu tội. Gặp tiểu chủ, họ khóc lóc kể lại sự tình. Người bị tội đứng kín hết đường. Đại gia chấp nhận nộp thuế cho họ. Tri huyện không dám gánh vác, liền bảo tiểu chủ cùng lên huyện gặp tuần phủ. Tuần phủ Quốc Thái lại nói đại gia nhà ta mua chuộc lòng người, muốn làm phản tại đất Sơn Đông nên đã bắt đại gia chém đầu. Nay đã gọi thủ cấp của đại gia về tới huyện Ân treo lên cao để thị chúng.

Tà Đình Bản nghe xong khóc rống lên:

- Con của ta!

Khí tức bùng lên, đom kéo đẩy cô, ngã lăn ra nhà. Tà Hồng vội tiến lên, đỡ chủ nhân dậy, đưa tay vỗ ngực, vỗ lưng, miệng kêu thất thanh:

- Lão gia, hãy mau tỉnh lại!

Lúc này, bà mẹ già và nàng dâu đang trên lầu Bắc cũng bị kinh động. Họ vội vàng tới trước tiền sảnh, thấy lão gia bất tỉnh hai mẹ con vội tiến tới đỡ ông ta, miệng hô hoán ầm ĩ, lại quay sang hỏi Tà Hồng xem tại sao lão gia lại ra nông nỗi ấy. Tà Hồng kể lại một lượt cho họ nghe chuyện của Tà Đô Hằng. Hai mẹ con nghe xong, sợ đến nỗi mặt xanh như chấm đồ, kêu khóc thảm thiết. Chợt thấy Tà Đình Bích dần thờ trở lại nhưng cất tiếng gào thét không ngừng.

Lại nói chuyện Tà Liên Thành đang đọc sách trong thư phòng, chợt thấy tên thư đồng chạy vào, đưa mắt nhìn Tà Liên Thành nói:

- Tà thiếu gia, nhà cậu đã xảy ra đại họa rồi, cậu vẫn thừa biết hay sao? Ngoài kia, khắp đường ngang ngõ tắt người ta đang đồn ầm lên kia kia.

Tà Liên Thành vội hỏi:

- Nhà ta đã xảy ra chuyện lớn gì? Người phải nói rõ ra cho ta mới được, chớ nên nói lập lờ như vậy.

Tên thư đồng nói lại cho cậu ta nghe những lời đồn đại bên ngoài, nói Tà đại gia giúp dân nộp thuế đã khiến tuần phủ Quốc Thái nổi cơn thịnh nộ, đã lôi cha cậu ra chém đầu. Nói nếu cậu không tin cứ ra cửa Nam mà nhìn, ngoài đó vẫn còn treo đầu cha cậu thị chúng. Tà Liên Thành nghe xong, vội rời khỏi thư phòng, chạy một mạch tới ngoài cửa Nam, ngẩng đầu lên nhìn, quả nhiên nhìn thấy một chiếc hộp gỗ trong đống tro đầu người. Tại một cạnh hộp có dán giấy niêm phong chéo nhau, trên đó viết: "Thủ cấp của phản tặc Tà Đô Hằng, người huyện Ân, phủ Đông Xương, tỉnh Sơn Đông, dán ngày... tháng... năm Càn Long thứ bốn mươi ba". Tà Liên Thành thấy vậy, vội chạy tới, quỳ dưới chiếc hộp gỗ, khóc rống lên. Khóc lóc một hồi, nghĩ thầm: "Ta có khóc thế nào thì cha ta cũng không thể sống nổi được. Ta phải báo thù cho cha. Thù giết cha không đợi trời chung".

Nghĩ rồi nín khóc, đưa mắt nhìn hộp gỗ, lạy bốn lạy, khấn thầm: "Cha có linh thiêng, xin hãy phù hộ cho con báo thù cho cha".

Khẩn cầu xong, đứng dậy, chạy một mạch về thư phòng, quỳ xuống trước mặt thầy, nói:

- Thầy ơi! Khi nãy đệ tử chạy ra ngoài cửa Nam, quả nhìn thấy thủ cấp cha đệ tử treo trên cọc cao thị chúng, trên đó viết đây là thủ cấp của phản tặc cùng danh tính. Đệ tử muốn lên Bắc Kinh kiện lên tận Thiên tử, cầu mong thầy viết cho con một lá đơn kiện. Sau khi từ kinh thành trở về, tất sẽ báo đáp ân tình vô tận này của thầy. Ông thầy nghe cậu nói vậy, liền nói:

- Con tuổi còn nhỏ, năm nay mới mười hai tuổi, lại không biết đường lối lên kinh ra sao, cũng chẳng biết phải tới nơi nào để kiện. Ta khuyên con giờ hãy khổ công đèn sách. Sau này đã có tên trên bảng vàng rồi hãy báo thù cho cha. Tới lúc ấy cũng chưa muộn. Nếu nay con lên kinh đi kiện, gã Quốc Thái này vốn là hoàng thân quốc thích, ngũ phủ, lục bộ không ai dám trêu vào hắn. Nếu nay con ngang ngạnh, quyết ý đòi đi, ta chỉ lo họa hổ không thành lại thành chó.

Tà Liên Thành khẩn cầu, nói:

- Thầy ơi! Xin thầy chớ lo con nhỏ tuổi, ngu si. Cho dù phải nhảy vào dầu sôi, lửa bỏng, có chết cũng không oán hận. Cầu xin thầy viết cho con một lá đơn kiện.

Thầy giáo nói:

- Tà Liên Thành, con còn có điều không biết đó. Gã Quốc Thái này nhận chức tuần phủ Sơn Đông thực chẳng khác gì lập kinh thành riêng của hắn vậy! Cha hắn hiện đang giữ chức Sơn Tây đốc ninh đạo đài, người anh em của cha hắn đang làm thị lang bộ hộ, em gái của hắn chính là Tân Đổng trong Tây cung của Càn Long Vạn tuế gia. Trước mặt Hoàng thượng chúng chỉ cần nói một câu thôi, có khác gì đình đóng cột. Đừng nói là con kiện Quốc Thái, chỉ cần con kiện một tên thủ hạ của hắn thôi, ta e cũng không nổi. Chắc chắn con sẽ gặp lãnh ít dử nhiều. Lá đơn kiện này ta không dám viết.

Tà Liên Thành nói:

- Thầy ơi! Xin thầy chớ coi con là loại nhỏ tuổi vô tư. Thầy xem trọng Quốc Thái xem hắn nặng tựa thái sơn, còn con chỉ coi hắn như bùn đất. Thầy sợ hắn nhưng con không sợ. Thầy đã sợ hắn như sợ cọp, con đành phải nhờ người khác viết lá đơn này vậy. Quả uổng tiếng thầy trò với nhau bấy lâu nay.

Câu nói này đã khiến cho Chu Học Cứu nổi giận, nói:

- Tà Liên Thành. Con mới là đứa trẻ mười hai, mười ba tuổi mà còn không sợ chết, lẽ nào một kẻ hơn năm mươi tuổi như ta lại sợ chết hay sao? Đề ta viết cho con một lá đơn kiện là xong.

Tà Liên Thành nghe vậy, dập đầu bái tạ rồi đứng sang một bên mài mực. Chu Học Cứu nhắc bút viết lên giấy soạn soạn, đơn kiện viết rằng:

- Người kêu oan là Tà Liên Thành, năm nay mười hai tuổi, người Tà gia trang cách huyện Ân tám dặm về phía Tây, thuộc phủ Đông Xuyên tỉnh Sơn Đông. Bởi quan lớn trong vùng tác oai tác phúc, hãm hại lê dân, giết người bừa bãi, cầu xin Hoàng thượng khai ân, cho người tới điều tra vụ này. Cha của kẻ hèn xuất thân từ hàng tiến sĩ tên gọi là Tà Đô Hằng. Một hôm, nhân việc phải vào thành thanh toán sổ sách trong hiệu cầm đồ, thấy dân chúng bị còng tay, gông cổ đi la liệt trong thành, tiếng kêu khổ vang lừng trời đất. Thân phụ hèn hỏi han tình hình, mới biết được tri huyện thúc lương quá rất. Thân phụ biết rõ tỉnh Sơn Đông liên tục gặp nạn hạn hán, lũ lụt, ba năm trời mùa màng mất sạch, đành phải đứng ra nộp thuế thay cho dân. Chẳng ngờ tri huyện Nhiệm Tam Phong hùa với tuần phủ Quốc Thái bày kế gian, lừa thân phụ, lên tỉnh thành. Quốc Thái sách nhiễu, đòi thân phụ phải cung đốn hán tám trăm vạn lạng, lại bắt phải nộp thuế thay cho cả tỉnh. Gia phụ không có được số bạc ấy cho tuần phủ và bạc nộp thuế cho cả tỉnh. Gã tuần phủ nổi con thịnh nộ, lôi gia phụ ra, hạ lệnh chém đầu, treo đầu thân phụ lên cột cao bên ngoài cửa Nam huyện Ân thị chúng, nói rằng thân phụ muốn mua chuộc lòng dân huyện Ân, mưu đồ phản lại nước nhà. Tên tuần phủ này che mắt Thánh thượng, làm điều can rõ. Tỉnh Sơn Đông ba năm trời chịu cảnh thiên tai, ai ai cũng biết, hán lại tấu về triều Sơn Đông năm nào cũng bội thu, thúc dân nộp thuế. Sai trồng vùng trắng hai bên đường, nhuộm thành màu xanh, khoảng hơn bốn mươi dặm, nhìn chỉ thấy xanh ngắt một màu. Đầu tiên có một cử nhân họ Lam, tới nha môn tuần phủ khấn cầu giúp dân. Quốc Thái nổi giận, sai chém cả thầy mười hai cử nhân, nếu tính cả thân phụ, tổng cộng là mười ba người. Thần nghĩ: Đã là quan lớn được vua sai canh giữ đất đai, đứng lý ra phải biết thay mặt quốc gia, yêu dân như con, thể mới không phụ với thánh ân, mới hợp đạo lý. Nay, tuần phủ Quốc Thái phụ lại ơn vua, lộc nước, lạm sát mười ba người có học của nước nhà, hãm hại lê dân, không biết nghĩ tới câu "đi dân vi bản". Tên tuần phủ này có lòng đen tối, làm việc xằng bậy, giết chết cha tiểu dân, có mối thù bất cộng đố kỵ thiên. Thần nguyện phải vào đầu sỏ lừa bịp, tan xương, nát thịt, chết không oán hận. Cúi đầu xin các bộ, viện ân chuẩn, chuyển tấu lên Thánh thượng, thân này xin gánh chịu hết mọi tội. Tha thiết khấn cầu, thực mong được vậy.

Chu tiên sinh viết đơn kiện xong, đọc lại một lượt, sai Tà Liên Thành học cho thuộc rồi gấp đơn lại, dặn dò, nói:

- Nếu vào thành Bắc Kinh dâng đơn kiện, nhất thiết phải dâng cho những người ngồi kiệu. Dâng cho những kẻ đi xe, cưỡi ngựa, việc sẽ chẳng tới được đầu. Trước khi đưa đơn kiện, phải hỏi cho rõ xem ông ta là người Hán hay người Mãn. Nếu là người Mãn, chỉ e họ có quan hệ thân thích với Quốc Thái.

Tà Liên Thành trả lời, nói:

- Đệ tử đã ghi nhớ rõ. Giờ xin bái biệt thầy!

Rời khỏi học đường, trở về nhà, lên Tây lầu nói với mẹ:

- Mẹ à, xin mẹ hãy chuẩn bị cho con một gói hành lý nhỏ, con xin đi lên kinh dâng đơn kiện.

Phùng thị nghe con nói vậy, trong lòng kinh hãi, nói:

- Không ổn! Nhà họ Tà chỉ còn lại mỗi một giọt máu này.

Tuy nói rằng nó lên kinh dâng đơn kiện, báo thù cho cha, đó là điều hợp lý, nhưng nó còn nhỏ tuổi, biết trời cao, đất dày ra sao đâu. Ngay cả đường đi lối lại còn chưa biết, đi đưa đơn kiện sao nổi. Nếu xảy ra điều chi bất trắc, chẳng phải nhà họ Tà sẽ bị tuyệt đường hương hỏa hay sao? Không hiểu ai đã nói cho nó biết chuyện cha bị chém, nay ta phải ngăn nó lại mới được!

Phùng Thị Tú Anh nghĩ xong, mặt lộ vẻ tức giận, quát mắng, nói:

- Thằng nhãi con, ngươi thì biết gì? Dám lên kinh đưa đơn kiện hay sao? Giờ chúng ta chỉ còn biết nhìn con tức giận, con hãy chăm chỉ học hành, một lòng cầu tiến, sau đó báo thù cho cha cũng không muộn. Nếu lúc này lên kinh kiện cáo, đó là điều tuyệt đối không nên!

Tà Liên Thành nghe mẹ nói vậy, trong lòng không vui, vội nói:

- Mẹ à, nếu mẹ không cho con lên kinh dâng đơn kiện, con sẽ xin chết trước mặt mẹ.

Nói xong, lao đầu vào tường. Phùng Thị Tú Anh sợ hãi rụng rời, vội xô tới, đưa tay ra đón lấy đứa con, bắt giắc, hai hàng lệ nóng tuôn trào, nói:

- Đứa con khốn khổ của ta. Từ nhỏ tới giờ con chưa từng ra khỏi cửa, nay đòi lên kinh đưa đơn kiện, lòng mẹ thực không sao yên nổi. Mẹ thương con lắm. Con đã một lòng đòi lên kinh báo thù cho cha, mẹ cũng không ngăn cản con nữa. Để mẹ đi chuẩn bị hành lý và tiền bạc cho con là xong.

Phùng Thị Tú Anh không sai tý nữ, tự tay đi sắp xếp hành lý, tiền bạc cho con, lại lấy ra một mảnh lụa trắng, xé ra làm đôi, nói:

- Con trai của ta. Đây là một nửa tấm lụa, ta cho con mang theo. Khi nào nhớ mẹ, con hãy lấy ra, coi như đã nhìn thấy mẹ. Lúc nào nhớ con mẹ cũng sẽ làm như vậy. Hơn nữa, sau này nếu lâu ngày mới gặp lại, không nhận ra nhau, ta sẽ dùng nửa mảnh lụa này làm ký hiệu. Còn nữa, con phải tới khấn cầu thầy giáo Chu viết cho một lá đơn kiện mới có thể lên kinh được.

Muốn biết Tà Liên Thành trả lời mẹ thế nào? Mời quý Vị Xem hồi sau sẽ rõ.

Chương 110: Mẹ con chia tay, dùng mảnh lĩnh trắng làm ký hiệu Vào kinh đi kiện, nhận nhảm miếu thành điện kim loan

Thế thượng mại thậm đa, duy độc đương phố tiền

Điền trắc đại độ đảo tự nhiên, chân trại tri châu, tri huyện.

Ngật đích giai mỹ tửu, khóa ẩm song mao tiêm

Đảo liễu niên chung tương trưởng toán, nã niên diệc số vạn.

Vạn ban mại mãi hảo tái, duy khai dương phố trực nan triều

Mỗi nhật tại mộc lan, vô tội thường tòa thiên giam,

Lão bà giao cấp tài đông, bất dụng kết kế nhật xuyên.

Đãi hậu thập niên phân nhi nam, tài toán nhân tài lưỡng

Dịch thơ:

02

Trên đời mua bán rất nhiều

Chỉ riêng mở cửa hàng kiếm tiền

Bụng phệ gây ồn ào tự nhiên

Giữ chức tri châu, tri huyện ăn thì rượu ngon thịt béo

Khát uống song huân mao tiêm 1

Cuối năm đem nợ tính

Cả năm cũng kiếm mấy vạn

Trăm thứ mua bán đều tốt

Chỉ có mở cửa hàng khó sao

Hàng ngày trong chòi gỗ

Không tội thường ngồi nhà giam

Vợ giao cho tài chủ

Không hề tính toán mặc ăn

Hầu hạ mười năm tách con trai

Xem ra lừa được người lẫn của.

Lại nói chuyện Phùng Thị Tú Anh sai con yêu tới khẩn cầu thầy giáo Chu viết cho một lá đơn kiện. Tả Liên Thành nói:

- Đơn đã viết xong rồi.

- Phùng thị đón lấy đơn kiện, dùng mảnh lĩnh trắng gói lại cẩn thận, lại xé vạt áo của con ra, luồn bọc lĩnh trắng vào trong, khâu lại cẩn thận, dặn dò, nói:

- Sau khi vào kinh dâng đơn kiện, tuyệt đối không được trình mảnh lĩnh trắng này lên. Mảnh lĩnh trắng này vốn là kỷ vật của hai mẹ con.

Tả Liên Thành trả lời, nói:

- Con biết rồi!

Phùng thị vội sai người hầu bày hương án. A hoàn Xuân Hồng trải thảm đỏ lên. Hai mẹ con thắp hương khấn cùng trời đất nói:

- Cầu các bậc thần linh, phù hộ cho con lên kinh đi kiện, dọc đường bình an, kiện đổ Quốc Thái, báo mối oan cừ. Được vậy mẹ con tiểu nữ lập đàn cúng tế, tạ ân trời đất.

Cầu khấn xong, hai mẹ con đứng dậy. Tả Liên Thành lập tức khoác hành lý lên vai, định đi ngay. Phùng Thị Tú Anh vội nói:

- Con yêu hãy chậm bước, nghe mẹ dặn dò đôi lời: Nay con lên kinh thành, dọc đường đi phải chăm hỏi đường lối. Trên đường sáng đi, tối tìm quán trọ nghỉ lại, chớ nên dừng nghỉ tại miếu hoang, đồng trống, e đêm đen lắm mối hiểm nguy. Hãy nhớ kỹ, chớ nên nghỉ lại nơi cô miếu. Bởi miếu hoang thường có lũ người xấu cướp đường. Nếu ngồi thuyền vượt sông phải ngồi cho vững, không được đứng. Nếu ai có hỏi con đi đâu, không được nói thật với họ. Nếu có người đi cùng con, con hãy đi cách họ xa một chút. Nếu tới uống nước bên giếng, phải đứng cách xa miệng giếng một chút, đề phòng kẻ xấu ám toán. Những điều này con phải nhớ kỹ lấy.

Tả Liên Thành nói:

- Thưa mẹ, con nhớ cả, không cần mẹ phải dặn lại.

Nói xong, vai khoác bao hành lý, bước thẳng ra ngoài.

Phùng thị tiến lên, đưa tay ra, kéo cậu lại, khóc, nói:

- Con ngoan bảo mẹ sao nữa xa rồi con.

Tả Liên Thành khuyên mẹ, nói:

- Mẹ ơi, xin chớ khóc. Con vào kinh dâng cáo trạng, nếu mẹ khóc lóc, đau buồn như vậy, bảo con trên đường đi yên lòng sao nổi? Hơn nữa, nếu để người khác biết, hắt đi báo với Quốc Thái, Quốc Thái sẽ sai hung nô của hắn mang theo đao ngắn đuổi theo, dọc đường giết chết con. Nếu vậy, thứ nhất không thể rửa sạch mối thù của cha, thứ hai nhà họ Tả sẽ hết đường hương hỏa. Vậy sao được?

Phùng thị hỏi:

- Theo ý con thì phải làm sao?

Liên Thành nói:

- Theo ý con, sau khi con đi rồi, mẹ hãy sai Tả Hồng đi mua một cỗ quan tài, để trong sân. Những lúc nhớ con, mẹ hãy nhìn cỗ quan tài ấy mà khóc. Không ai hỏi thì thôi, còn nếu có người hỏi, mẹ hãy nói: "Chồng thất oan uổng, con trai yêu của tôi nhớ cha nó, hôm nay khóc, ngày mai lại kêu gào. Nhớ tới chồng thiệt chẳng thiết sống nữa."

Phùng thị nghe vậy, mắt lưng tròng, nói:

- Mẹ nhớ rồi. Làm như vậy có thể che tai, lấp mắt của kẻ khác. Con ta hãy lên đường.

Tả Liên Thành dập đầu lạy mẹ bốn lạy, đứng dậy, khoác theo tay nải, đi ra theo lối cửa sau, rời khỏi dinh cơ nhà họ Tả.

Không lâu sau đã tới huyện Ân. Vượt qua thành, lên đường lớn, nhắm hướng Bắc thẳng tiến. Chợt thấy trước mặt có ba con đường lớn, trong lòng chợt ngần ngừ, không biết con đường nào dẫn tới Bắc Kinh. Còn đang chưa biết phải làm sao, chợt thấy từ phía chính Đông có một cụ già đi tới, trong lòng chợt vui, bèn tiến tới gần, cung kính thi lễ, miệng nói:

- Cụ ơi xin cho con hỏi: Con đường nào dẫn tới Bắc Kinh? Xin cụ thương tình chỉ cho cháu biết.

Ông lão nghe hỏi, dừng lại, đưa mắt nhìn, thấy kẻ hỏi đường chỉ là một chú bé chừng mười hai, mười ba tuổi, thiên đình đầy đặn, địa cát tròn, cử chỉ chính trực, nói năng lọt tai, trong lòng nghĩ thầm:

- Đứa bé này không giống với đám trẻ nhà nông, chắc nó được học hành dạy dỗ chu đáo. Có lẽ do học bài không thuộc, sợ bị đòn nên bỏ chạy đây. Chi bằng ta hỏi cho rõ rồi đưa nó trở về nhà, tất nhà nó sẽ có quà hậu tạ.

Chú ý đã định, bèn hỏi:

- Cháu bé ngoan, nhà ở nơi nào? Tên họ là gì, có việc gì phải lên kinh? Cháu phải nói thực, ta mới chỉ cho cháu biết đường lớn dẫn tới kinh thành.

Tả Liên Thành nghe hỏi vậy, vội giấu đi sự thực, nói dối rằng:

- Cụ ơi nhà cháu ở thôn trang cách thành huyện Ân này tám dặm về phía tây. Bởi cha cháu lâm bệnh qua đời, anh ruột cháu buôn bán trên kinh, mẹ cháu sai cháu lên kinh tìm anh trai gọi về chịu tang, cháu đi tới đây, gặp một lúc ba con đường cầu mong lão gia chỉ lối giúp, công ơn ấy thực lớn vô cùng. Cháu họ Thạch.

Ông lão nghe vậy, tin là thực, nói:

- Cháu nhỏ, cháu không biết đó thôi. Con đường lớn phía Tây đây dẫn tới phủ Bảo Định. Còn con đường lớn phía Đông này dẫn tới Thiên Tân. Con đường chính giữa là trường quốc lộ nối liền chín tỉnh, là đường lớn dẫn tới Bắc Kinh.

Tả Liên Thành nghe vậy, vái một vái thực sâu, nói:

- Đa tạ lão nhân gia đã chỉ lối.

Rồi chào ông lão, nhắm con đường lớn chính giữa cất bước.

Đang bước đi, ngửa mắt trông lên, chợt thấy mình ba ngọn gió xoáy cản lối. Tả Liên Thành nghĩ thầm:

- Những ngọn gió xoáy này là thực. Đúng rồi. Mười ba ngọn gió xoáy này chính là mười bộ vị cử, lam sinh bị tên gian tặc Quốc Thái giết hại oan uổng. Trong số đó có cả cha ta, cả thầy là mười ba oan hồn tới đây báo hộ cho ta lên Bắc Kinh báo thù rửa hận. Hẳn là vậy.

Rồi hướng về phía mười ba ngọn gió xoáy, nói:

- Nếu có cha thác oan, xin hãy tới trước mặt con nhỏ, dừng lại. Nếu vậy con mới tin là thực.

Chưa khấn hết câu, chợt thấy một ngọn gió xoáy ở chính giữa bốc cao ngất trời. Tả Liên Thành thấy vậy vội quỳ sụp xuống lạy, khóc nói:

- Cha chết oan uổng, cùng mười hai vị tiên bối xin hãy phù hộ cho Tả Liên Thành lên kinh dâng đơn kiện được bình an, cũng là rửa sạch nỗi oán hận của mọi người.

Còn đang khấn khứa, bên tai chợt vang lên tiếng nhạc ngựa tiến lại. Quý vị hẳn không thể nào biết được. Kê cưỡi trên lưng ngựa chính là gia đình của tri huyện Ân. Thì ra tên hàng xóm nhà họ Tả tên gọi Triệu Đại Long, ngày thường vốn chẳng ra gì chỉ biết dối trá kiếm sống. Tên vô lại Triệu Đại Long ngày thường hay tới nhà họ Tả vay mượn, không toại nguyện nên sinh lòng oán giận. Nay thấy Tả Đô Hằng va chạm với tuần phủ Quốc Thái, bị xử tội chém đầu, lại thấy Tả Liên Thành mang theo gói hành lý nhỏ vội vàng lên ra khỏi cổng sau, nhắm hướng Bắc thẳng tiến, trong lòng thầm nghĩ: "Xem bộ dạng, chắc nó lên Bắc Kinh dâng đơn kiện. Sao ta không tới huyện báo tin này, bắt nó về. Chắc chắn ta sẽ được ban thưởng. Lại hả được mối hận trong lòng ta bấy lâu nay". Nghĩ xong, vội vàng lên huyện báo tin. Tri huyện Nhiệm Tam Phong nghe báo, nghĩ thầm: "Không ổn! Nếu để hậu nhân nhà họ Tả lên kinh kiện, bản huyện ta cũng bị liên lụy, chắc khó tránh khỏi lỗi thôi. Phải ra, cây muốn lặng mà gió chẳng muốn dừng, đã làm phải làm cho đến chốn. Chi bằng ta hãy bắt hậu nhân nhà họ Tả dâng cho tuần phủ. Làm vậy tuần phủ sẽ nể mặt ta, thăng chức cho ta. Thực là nhất cử lưỡng tiện". Rồi ngấm sai hai tên gia đình, dặn chúng làm như vậy, như vậy. Hai tên gia đình vội nhảy lên lưng ngựa, phóng như bay. Xem ra sắp đuổi tới nơi, chợt thấy mười ba ngọn gió xoáy trở thân oai, dựng lên cao ngất trời, cuốn cát bay, đá chạy âm ầm, bọc Tả Liên Thành vào giữa. Đá cát ngất trời khiến hai tên gia đình tối mặt tối mũi, đành phải giật cương, thúc ngựa chạy trở lại. Hai tên nghĩ ngợi một hồi, bàn với nhau, nói:

- Ta với họ Tả vốn không thù, không oán, tội gì phải đuổi theo? Chúng ta hãy trở về nha môn, nói rằng không đuổi được. Thế là xong.

Rồi cùng nhau quay về.

Tả Liên Thành hằng ngày theo luồng gió xoáy tiến lên. Dãi gió dầm sương, trèo đèo vượt suối, đói ăn, khát uống, ngày đi, đêm nghỉ, ròng rã nhiều ngày trời, hôm ấy đã thấy thành Bắc Kinh thấp thoáng nơi xa. Không lâu sau đã tới ngoài thành, chợt thấy luồng gió xoáy tan đi mất. Cậu bèn sai bước, tiến vào phủ Chương Nghi, theo đường lớn đi tới chợ rau. Đi hết đường, thấy một ngã ba, một lối rẽ về phía Đông, một ngã rẽ sang hướng bắc, bất giác trong lòng thoáng ngần ngại, không biết nên theo lối nào đi kêu oan. Còn đang lưỡng lự, chợt thấy phía trước có hai mươi tư thớt tuần mã ào ào tiến lại. Người ngồi trên lưng ngựa đều mang cung, cải tên, lưng giắt đao, bên trên là một chiếc lọng lớn màu hồng, bên dưới che tán màu lục cùng một cỗ kiệu, trong lòng nghĩ thầm: "Ta vẫn nhớ lời thầy dặn. Nếu lên kinh dâng đơn kiện, cần phải dâng cho quan ngồi kiệu, họ mới có thể đứng ra phân giải giúp. Chi bằng giờ ta hãy ra kêu oan". Thấy cỗ kiệu lớn tới gần, cậu liền quỳ xuống, miệng kêu vang:

- Oan uổng!

Ngô đại nhân vội lệnh hạ kiệu, hỏi:

- Chú bé này có oan khiên gì? Hãy kể rõ cho ta nghe.

Tả Liên Thành vội nói:

- Bẩm đại nhân. Xin hỏi quý tính đại danh của ngài. Ngài hiện giữ chức gì? Tiểu nhân nghe rồi mới dám kể ra nỗi oan của mình.

Ngô đại nhân mỉm cười, nói:

- Thăng bé người thật là vô lý. Sao dám hỏi ngược lại bản soái như vậy? Bản soái cũng không trách người. Bản soái vốn người phủ Võ Định tỉnh Sơn Đông, giữ chức quan Trấn diện tướng quân, tên gọi Ngô Năng.

Tả Liên Thành nghe vậy, lúc này mới nở nụ cười, đứng dậy, tay xách túi nhỏ, xoay mình bỏ đi. Ngô đại nhân thấy vậy, tỏ vẻ không vui, nói:

- "Lôi thăng bé kia lại đây!"

Đám kiệu vệ không dám chậm trễ, vội xông lên, tóm lấy tả Liên Thành, lúi trúi lại, ném xuống trước kiệu. Ngô đại nhân đưa tay chỉ nó, mắng:

- Giỏi cho tên nhãi ranh vô tri. Người muốn kiện là kiện, không muốn kiện thì thôi sao? Bản soái bắt ngươi phải đưa đơn kiện lên. Mau trình đơn kiện lên đây.

Tả Liên Thành nói:

- Bẩm đại nhân, không phải tiểu nhân không muốn đưa đơn kiện cho ngài, chỉ vì tên hủ của đại nhân là Ngô Năng, tiểu nhân nghĩ: Đã là "Ngô Năng" tất là kẻ vô năng 2 do đó mới không trình đơn kiện lên. Nay đại nhân đã cho phép tiểu nhân kiện, tiểu nhân không có đơn kiện, chỉ biết dùng miệng kể lại. Tiểu nhân muốn kiện một viên quan, chỉ e đại nhân không lo nổi.

Ngô đại nhân nghe xong, khề nờ nụ cười, nói:

- Thăng nhãi ranh ngươi dám khinh thường bản soái. Bản soái giữ chức Trấn điện tướng quân. Cừu khanh tứ tướng, bát đại triều thần, năm phủ sáu bộ, công tử vương tôn, mũ vàng mũ đỏ, mười ba khoa đạo, bồi lạc, vương gia ta vẫn gặp mặt hàng ngày hưởng hồ đầm quan ngoại tỉnh. Các loại quan phủ, huyện, châu, tỉnh, đám cử nhân, giám sinh, cường hào, ác bá ngươi cứ việc kiện lên. Bản soái nhất định nhận đơn, xử cho ra nhẽ. Ngươi họ là gì, gọi tên chi? Nhà ở tỉnh nào, phủ nào, huyện nào? Có nổi oan gì? Kiện cáo ai? Hãy mau lần lượt nói ra.

Tả Liên Thành nói:

- Bẩm đại nhân. Tiểu nhân nhà tại Tả gia trang, cách huyện thành huyện Ân tám dặm về phía Bắc, thuộc huyện Ân, phủ Đông Xương tỉnh Sơn Đông. Tiểu nhân tên gọi là Tả Liên Thành. Bởi tiên phụ chết rất oan uổng nên mới lên kinh dâng đơn kiện. Tiểu nhân kiện huyện lệnh huyện Ân, Hoàng tri phủ, Thụy bố chính, tuần phủ Quốc Thái. Kiện họ lừa dối thánh thượng làm điều tệ hại, làm khổ lẽ dân, nguy tạo, gán cho tiên phụ tội mua chuộc lòng dân, mưu đồ tạo phản, chém chết cha của tiểu nhân, treo đầu thị chúng. Trước đó đã chém đầu mười hai giám sinh khác, thêm phụ thân tiểu nhân nữa, cả thảy là mười ba người. Chỉ mong đại nhân ban ân, nhận án, chuyển giúp một bản tấu lên Hoàng thượng. Tiểu nhân dù phải chết xuống suối vàng vẫn không dám quên ân đức của đại nhân.

Ngô đại nhân nghe xong, nói:

- Chú bé. Tuổi cháu còn nhỏ, lại dám đi kiện những vị quan lớn như vậy, tội ấy không nhỏ. Bản soái thực không dám nhận đơn. Cháu hãy tới nha môn Đô Sát Viện mà kiện.

Rồi vội giục binh mã, khiêng kiệu đi về hướng Tây.

Tả Liên Thành bất giác sững mình, nghĩ thầm:

- Thế thì khó cho ta rồi, ta biết lên đâu dâng đơn kiện đây!

Đứng cạnh có một người, nói:

- Chú bé, đừng đứng ngây ra đó nữa. Chú xem, kiệu lớn của Lại bộ thượng thư Lưu lão đại nhân đang tới đó. Chú hãy đuổi theo mà kêu oan, chắc chắn chú sẽ kêu được.

Tả Liên Thành ngẩng đầu nhìn sang, quả nhiên thấy hai hàng quân cười ngựa, phía sau có một chiếc kiệu cũ nát, vội chạy kêu oan. Chợt thấy cỗ kiệu rẽ sang hướng Bắc. Tả Liên Thành đuổi sang hướng Bắc, lại thấy kiệu lại rẽ về hướng Đông, đuổi theo không kịp. Ngẩng đầu nhìn lên, đã thấy tới cửa Thuận Trị, bèn tiến thẳng vào. Theo đường lớn đi ngang qua lầu Đôn Bái, không lâu sau lại vượt qua lầu Tứ Bái, mạnh dạn đi trước, thấy bên Đông con đường có một ngõ nhỏ. Ngươi đi ra, đi vào ngõ ấy đều mặc áo đỏ, áo vàng, trong lòng thầm nghĩ: "Nếu ta tiến vào ngõ này, chắc chắn sẽ tới được nơi ở của Hoàng thượng. Sao ta không tới trước mặt Hoàng thượng mà kêu oan. Vậy chẳng phải gần hơn việc tìm các nha môn khác mà kiện hay sao?". Nghĩ xong, mạnh dạn tiến thẳng vào trong ngõ. Ngẩng đầu nhìn lên, thấy một tòa nhà cực lớn, cực đẹp. Có tượng ngựa đá bên ngoài có cắm hai cây cờ lớn ở hai bên tả, hữu. Qua cổng nhìn vào, thấy giữa sân đặt một chiếc cung lớn lại có ba cây cầu đá trên cầu cũng có hành lang cũng bằng ngọc thạch. Bên trên cổng lớn khắc ngũ cảm lục thú, ngồi lưu ly như vàng, cửa đóng đỉnh hoa, có mười ba bậc thềm lát bằng Hán bạch ngọc. Tả Liên Thành dừng bước, nghĩ thầm: "Đây chính là bát bảo cửu long đình. Nếu ta không dâng đơn kiện ở đây, bỏ qua chốn này, sẽ chẳng còn nơi nào mà dâng đơn kiện nữa". Nghĩ xong, vọng vào trong, hét lớn:

- Tiểu dân bị oan! Tiểu dân bị oan!

Tiếng kêu gào của Tả Liên Thành đã làm kinh động tới đám Lạt Ma tăng đang ở bên trong. Họ vội chạy ra ngoài xem xét Tả Liên Thành thấy từ bên trong có một đám người toàn mặc áo vàng, áo đỏ chạy ra, trong lòng thầm mừng rỡ, nghĩ thầm: "Lần này ta kêu kiện được rồi. Nghe tiếng kêu của ta, cả đám đại hoàng thượng, tiểu hoàng thượng, ngay cả lão hoàng thượng cũng chạy ra nốt". Nó vội quỳ sụp xuống bên ngoài, miệng kêu oan:

- Bẩm Vạn tuế gia, tiểu dân bị oan?

Rồi dập đầu lạy như giả gạo. Đám Lạt Ma thấy vậy biết ngay đứa nhỏ này không phải là người trong kinh thành, thấy ngôi chùa này tưởng nhầm là chốn nha môn, bèn kéo lên định trên chóc Tả Liên Thành.

Không biết sau này ra sao, mời xem hồi sau sẽ rõ.

Chương 111: Thấy ngự trang, đi lầm vào hộ quốc tự Lạy cha nuôi, vào triều tố cáo quốc thái

Lại nói chuyện ngôi chùa lớn này là Hộ Quốc Tự. Trụ trì trong chùa là Đại lạt ma A Di Di, vốn là thể thân của Hoàng đế Ung Chính. Tả Liên Thành lại lầm tưởng Hộ Quốc Tự là bên ngoài Ngộ Môn của điện Kim Loan nên đã quỳ trước cửa chùa, lớn tiếng kêu oan. Đám tăng sĩ trong chùa ra xem, thấy một đứa nhỏ đang quỳ trước cửa, kêu oan không ngừng, miệng nói:

- Mong Vạn tuế gia phân xử giúp.

Trong đám lạt ma có một vị hay cười đùa, đưa tay chỉ Tả Liên Thành, miệng nói:

- Chú bé, người kiện ai? Mau nói rõ, ta sẽ đứng ra phân xử cho.

Tả Liên Thành vội nói:

- Vạn Tuế gia, tiểu dân kiện tuần phủ Sơn Đông Quốc Thái.

Đám lạt ma nghe vậy ai cũng tắc lưỡi, nói:

- Vụ này quá lớn, phải vào bẩm với sư phụ mới được.

Lạt ma quản sự xoay mình đi vào trong, tới thiền phòng, quỳ xuống bẩm, nói:

- Bẩm sư phụ. Bên ngoài có một đứa bé khoảng mười hai, mười ba tuổi từ nơi khác tới, quỳ trước cửa chùa, miệng hô vạn tuế kêu oan không ngừng. Hỏi nó kiện ai, nó nói kiện tuần phủ Sơn Đông là Quốc Thái. Nay xin vào báo cho sư phụ biết.

Đại lạt ma nghe báo, xuống khỏi thiền sàng, đi thẳng ra cửa chùa. Đám lạt ma vội hành lễ nghênh đón. Tả Liên Thành ngẩng đầu nhìn lên, thấy một người đội mũ vàng chói lọi, mình mặc tấm áo vàng óng, lưng thắt giải nhung vàng, chân mang hài quan, tay chống long đầu quản trượng. Thấy vậy, nó nghĩ thầm

- Đám kia chỉ là những kẻ để Hoàng thượng sai bảo, ông này mới là Hoàng thượng đích thực!

Đại lạt ma nói:

- Chú bé, ta không phải là Hoàng thượng. Ta chỉ là một lạt ma.

Tả Liên Thành hỏi:

- Lạt ma là thứ gì vậy?

Đại lạt ma giận dữ, quát mắng:

- Ta thấy người tuổi trẻ vô tư, không biết gì nên không trách tội. Ta vốn là người xuất gia. Giờ ta hỏi người, nhà cửa ở đâu, tên họ là gì, có nỗi oan gì, kiện ai? Người phải nói cho rõ, ta còn biết đường phân xử giúp người.

Tả Liên Thành nghe vậy, nghĩ thầm: người này hẳn là kẻ hầu hạ Hoàng thượng, rất được người yêu quý. Nay ta kể rõ nỗi oan của mình cho ông ấy nghe, ông ấy tất sẽ thay ta chuyển lên Hoàng thượng. Vậy cũng xong. Nghĩ xong, dập đầu lạy, miệng nói:

- Đại sư phụ, tiểu nhân sống tại tiểu gia trang cách Tây thành huyện Ân tám dặm thuộc huyện Đông Xương, tỉnh Sơn Đông. Tiểu nhân họ Tả, tên gọi Liên Thành. Bội cha tiểu nhân giúp dân khẩn cầu đã khiến cho tuần phủ Sơn Đông là Quốc Thái nổi giận, chém đầu cha tiểu nhân thị chúng. Bội vậy, tiểu nhân mới lên kinh, kiện ông ta.

Đại lạt ma nghe xong, sững người nghĩ thầm: "Thằng nhãi này lá gan cũng không nhỏ, dám đi kiện cả hoàng thân, quốc thích. Quốc Thái chính là thí chủ lớn của chùa ta, ta không biết thì thôi. Biết rồi, ta không thể bỏ qua. Nay thằng nhãi này đã tới đây, ta phải giữ nó lại chùa, làm rõ mọi chuyện mới được".

Nghe xong, nói:

- Chú nhỏ, bên ngoài chùa này không phải là nơi nói chuyện. Hãy vào thiền phòng kể rõ cho ta nghe. Như vậy, ta mới có thể kêu oan giúp chú.

Tả Liên Thành nghe vậy, vội vàng đứng dậy, xách theo tay nải đi vào chùa. Đại lạt ma liếc mắt làm hiệu, lại nhếch mép, hướng về phía cổng chùa khẽ gật

đầu. Đám lạt ma lập tức hiểu ý vội đóng chặt cửa chùa lại. Tả Liên Thành chẳng khác gì nằm mộng, đâu biết rằng lũ lạt ma này có ý xấu, bèn theo bọn chúng vượt qua ba tầng đại điện, tới trước thiền đường. Chỉ thấy Đại lạt ma tiến vào thiền phòng, ngồi lên tám bồ đoàn vàng rực, đám lạt ma đứng sang hai bên. Lại có cả mấy tên khác đứng bên ngoài thiền phòng. Tả Liên Thành không dám chậm trễ, vội tiến vào thiền đường, quỳ xuống, dập đầu lạy, miệng nói:

- Tiểu dân oan uổng.

Đại Lạt ma không thích nghe câu này, vội xua tay, miệng hét lớn:

- Giỏi cho tên nghiệp chướng nguoi mới mười hai, mười ba tuổi đầu lại dám lên kinh tố cáo tuần phủ. Đợi lớn thêm vài tuổi nữa, nguoi hãy đi gặp Hoàng thượng mà tố cáo.

Rồi quay sang dặn dò đám đồ đệ:

- Giam thẳng nhãi này vào chuồng ngựa.

Đám lạt ma tuân lệnh, vội xông lên, tóm lấy Tả Liên Thành, đưa lôi đưa kéo, dẫn nó tới tàu ngựa, dùng dây thừng trói gô nó lại, treo lên. Chỉ thấy Đại lạt ma tay xách roi da tiến vào chuồng ngựa, vung roi, quật đen đét vào Tả Liên Thành. Đánh đến nỗi khắp mình Tả Liên Thành sưng vù lên. Không nén nổi đau đớn, nó kêu khóc, gào thét không ngừng. Luôn miệng thỉnh cầu:

- Phật tâm từ bi, xin tha cho con trẻ vô tri. Từ nay vĩnh viễn không dám tố cáo tuần phủ Quốc Thái nữa.

Đại lạt ma nghe vậy, con tức giận không biết từ đâu kéo tới ầm ầm, cho tay vào mình, rút soạt ra một con dao nhỏ, định giết Tả Liên Thành.

Thổ địa chùa này thấy vậy, cuống lên, vội sai quý tốt mang lời của Tả Liên Thành chuyển tới tai Nhị lạt ma đang ở trong dãy thiền đường thứ hai. Vị Nhị lạt ma chợt nghe thấy tiếng trẻ con khóc, trong lòng thăm oán trách, nghĩ: Sư huynh của mình tính tình không tốt. Chắc có đứa đồ đệ nào mắc lỗi nên bị ông ta đánh đập đây. Chợt lại nghe thấy tiếng khóc cất lên vô cùng gấp gáp. ông ta đành phải đứng dậy, lần theo tiếng khóc tới trước tàu ngựa. Thấy một đứa trẻ bị trói treo lủng lẳng trong đó, lại thấy sư huynh tay cầm dao muốn giết nó, trong lòng vô cùng buồn bực, vội kêu lên:

- Sư huynh, xin hãy dừng tay!

Đại lạt ma nghe vậy, vội ngừng tay lại, đưa mắt nhìn qua.

Thấy Nhị lạt ma sắc mặt lộ vẻ không vui. Nhị lạt ma hỏi:

- Có sao lại muốn giết đứa bé này?

Đại lạt ma kể lại một lượt câu chuyện. Nhị lạt ma nghe xong, trong lòng cảm thấy không vui, nói:

- Sư huynh, huynh sai rồi. Nghĩ lại trước đây Quốc Thái làm tuần phủ ở Sơn Đông, đối vua, làm toàn điều tệ hại, ức hiếp, làm hại dân chúng. Dân chúng kiện lên tận Hoàng thượng. Vạn tuế gia nổi giận, điều Quốc Thái về kinh trị tội. Phạt đầy hấn tới làm tuần binh tại xưởng Lam Định tại Nam Kinh. Lúc ấy Lại bộ thượng thư Lưu thí chủ dâng liên ba bản tấu, xin cho Quốc Thái được phục hồi quan chức, lần thứ hai được bổ nhiệm làm tuần phủ Sơn Đông. Lưu lại bộ tiền Quốc Thái đi nhậm chức, tới chân cầu treo, kính hấn ba ly rượu, cầu xin hấn chăm lo cho quê hương của ông ta, lại luôn miệng dặn dò. Chẳng ngờ hấn lại phụ lòng tốt của Lưu thí chủ, hãm hại dân chúng Sơn Đông. Vậy mà sư huynh lại đem lòng bảo vệ Quốc Thái. Xin hỏi, chú bé này có thù hận gì với sư huynh?

Đại lạt ma nói:

- Không thù, không oán.

Nhị lạt ma nói:

- Đối với nó, không thù, không oán, tại sao sư huynh lại hãm hại nó? Vậy là lý gì? Hãy mau thả đứa nhỏ xuống.

Đại lạt ma nghe vậy, mặt lộ sắc giận nói:

- Chuyện này không do nguoi quyết được!

Nhị lạt ma tức giận, nói:

- Hay, hay, hay...!

Tiến tới một bước, nắm lấy áo Đại lạt ma, nói:

- Hai chúng ta hãy vào triều diện kiến Hoàng thượng, xem ai đúng ai sai. Tới điện Kim Loan sẽ tranh cãi! Đi... Đi... Đi... Mau đi thôn

Đại lạt ma thấy vậy, nghĩ thầm:

- Không ổn! Sư đệ của ta từ trước tới nay, chưa bao giờ nổi giận như vậy. Nếu hôm nay nó tâu rõ chuyện này với Hoàng thượng, ta đã mắc sai lầm lớn rồi!

Vội thay đổi sắc mặt, nở nụ cười, nói:

- Sư đệ chớ nên làm vậy. Ta giao đứa trẻ này cho đệ, muốn xử trí ra sao mặc kệ. Chớ làm tổn thương hào khí sư huynh, sư đệ chúng ta.

Nói xong, quay trở lại thiền phòng.

Nhị Lạt Ma dẫn dò lũ đồ đệ thả đứa nhỏ xuống. Lũ tiểu Lạt Ma vội chân năm, tay mười, hạ Tả Liên Thành xuống, đặt nằm trên nền đất nghỉ ngơi. Nhị Lạt Ma lại sai tiểu Lạt Ma khiêng Tả Liên Thành tới hậu thiền phòng, đặt nằm lên giường. Nghỉ ngơi một hồi, thấy đã khá hơn. Nhị Lạt Ma hỏi:

- Tiểu thí chủ, chú nhà ở đâu? Tên họ là gì? Có sao lại vào kinh kiện cáo?

Tả Liên Thành liền kể cho ông ta nghe tên họ, nhà cửa và chuyện cha mình bị hại một lượt. Kể xong, nói:

- Sư phụ, xin hãy thương xót lấy tám mươi hai đời tổ phụ, bảy mươi chín đời tổ mẫu của con. Con nhỏ vô tri, cầu xin sư phụ mở lòng từ bi cứu mạng. Nếu không, nhà họ Tả sẽ bị tuyệt hậu, hết người hương khói.

Nói xong, cất tiếng khóc rống. Nhị Lạt Ma nghe xong, cảm thương vô cùng, nói:

- Tiếc rằng ta với người không họ hàng thân thích, cũng không quan hệ qua lại. Ta sao thể báo thù rửa hận cho người?

Tả Liên Thành vội bò dậy, quỳ xuống trước mặt Nhị Lạt Ma, miệng hô:

- Bẩm cha, con nuôi xin được lạy người.

Nói xong lạy luôn bốn lạy. Nhị Lạt Ma vô cùng vui vẻ, vội đỡ Tả Liên Thành dậy, dặn đám tiểu Lạt Ma:

- Sai nhà bếp chuẩn bị cơm cho con nuôi ta ăn.

Tiểu Lạt Ma nhận lệnh, đi ra. Nhị Lạt Ma lấy thuốc giảm đau ra, sai Tả Liên Thành bôi vào vết thương. Không lâu sau, cơn nước đã nẫu xong. Tả Liên Thành ăn một bữa no nê. Lúc này, sắc trời đã tối, đèn được thắp lên. Dừng trà xong, hai cha con mới đi ngủ.

Trông điểm canh năm, Nhị Lạt Ma xoay mình trở dậy, gọi Tả Liên Thành, nói:

- Con nuôi mau trở dậy, theo nghĩa phụ vào triều dâng đơn kiện.

Rồi dẫn dò đám tiểu Lạt Ma chuẩn bị xe, kiệu. Không lâu sau, cỗ kiệu Thập Nhị Thái Bảo và một cỗ xe đã được chuẩn bị xong. Nhị Lạt Ma và Tả Liên Thành cùng ra khỏi Hộ Quốc Tự. Tả Liên Thành thấy bên ngoài cửa chùa có một cỗ xe bóng loáng bằng gỗ Tử Đàn quốc sơn đỏ rực, có rèm che bốn phía bằng vải vàng thêu hoa, trong xe được vây bằng lụa điều, có hai cửa sổ bọc bằng kính. Bốn con ngựa kéo xe đều cao to, màu hạt dẻ, cương nhung hàm thiếc vàng. Hai cha con bước lên xe kiệu, một tên tiểu Lạt Ma đánh xe. Sau một tiếng quát, xe chạy như bay, chỉ trong chớp mắt đã tới Tây Hoa Môn. Tới trước Tây Hoa Môn, xuống xe.

Tả Liên Thành theo Nhị Lạt Ma đi về hướng Đông. Nó nhìn trộm, thấy hai bên bày đầy giá treo đao, thương. Có rất nhiều hộ vệ tay cầm cung, đao tuốt trần vô cùng oai phong. Không lâu sau đã tới triều phòng. Nhị Lạt Ma dẫn Tả Liên Thành, không vào triều phòng bên Đông mà vào thẳng triều phòng bên Tây. Vừa ngồi xuống, đã thấy một viên quan lớn từ bên ngoài đi vào dâng trước có một chiếc đèn lồng lớn, trên đó viết: "Thái hậu ngự nhĩ Càn điện hạ Lại bộ thượng thư Lưu". Tới bên ngoài tiểu phòng phía Đông, dừng kiệu. Qua ánh đèn, thấy ông ta đầu đội mũ quan nhất phẩm, lại mắt sáng long lanh, mình mặc triều phục kim giải, ngoài khoác áo bào vàng, trước ngực đeo xâu chuỗi, chân mang triều hài, bước thẳng vào triều phòng phía Đông. Nhị Lạt Ma vừa thấy ông ta, vội gọi:

- Con nuôi, con hãy nhìn người vừa vào triều phòng phía Đông kia, ông ta chính là dòng hương của con, Lưu lại bộ đó.

Vẫn vỗ khắp triều, ông ta đứng hàng đầu. Con còn không mau tới đó kiện Quốc Thái. Con hãy mạnh dạn chớ sợ. Có cha nuôi đây sẽ đứng ra nói giúp.

Tả Liên Thành nghe xong, vội bước sang gian triều phòng phía Đông, hướng vào bên trong, luôn miệng kêu vang:

- Tiểu nhân bị oan!

Lưu đại nhân lửa ngồi xuống, chợt nghe bên ngoài có tiếng trẻ con kêu oan, bắt giác giật mình, dẫn dò Lưu Anh, Trương Thành:

- Mau ra gọi người kêu oan vào.

Lưu An, Trương Thành tuân lệnh, dẫn Tả Liên Thành vào triều phòng. Tả Liên Thành quỳ xuống, lạy bốn lạy, miệng kêu:

- Oan quá!

Lưu đại nhân đưa mắt nhìn xuống đứa trẻ đang kêu oan, thấy nó khoảng mười hai, mười ba tuổi, đầu đội chiếc mũ nhưng màu xám, có quả gù đỏ. Minh

khoác áo màu lam, chân đi giày vải tất vải màu trắng, tiền đình đầy đặn, địa các tròn, mày sáng, mắt trong, răng trắng, môi hồng, không giống với dáng vẻ của con nhà nông, chắc hẳn phải là con nhà có học, trong lòng nghĩ thầm: "Đứa bé này đã tới triều phòng kêu oan, chắc chắn phải do ai đó dẫn tới đây, bảo nó tới kêu oan với ta". Rồi vờ giận dữ, đưa tay chỉ Tả Liên Thành, miệng quát vang:

- Giỏi cho thằng nhãi ranh, dám tới triều phòng kêu oan. Ngươi được mấy tuổi mà dám tới chốn Bát bảo Cửu Long Đình này kiện cáo. Thực là gan người chẳng nhỏ. Mau đuổi cổ nó ra khỏi triều phòng.

Còn chưa dứt lời, chợt thấy một người từ bên ngoài triều phòng bước vào. Lưu lại bộ ngẩng đầu trông lên. Thấy ông ta là Nhị Lạt ma của Hộ Quốc Tự, lập tức mời ngồi, chào hỏi lẫn nhau. Vừa ngồi xuống yên ổn, Nhị Lạt ma đã nói:

- Lưu thí chủ. Vốn vẫn được nghe tiếng Lưu thí chủ là viên quan tận trung với nước, không tham lam, không nhận hối lộ, yêu dân như con. Người ta thường nói: "Làm quan không phẫn xử cho dân, thực uống tước lộc vua ban".

Lưu đại nhân nghe vậy, biết ngay đứa trẻ con kia do ông dẫn tới đây. Lưu lại bộ liền nói:

- Nhị Lạt ma, nghe ông nói vậy, chắc hẳn thằng nhãi kia là do ông dẫn tới đây kiện cáo? Đâu phải bản đường không chấp nhận đơn kiện của nó. Đuổi nó ra khỏi triều phòng, chỉ vì nó mới mười hai, mười ba tuổi, đã dám xông vào triều phòng kêu oan. Nếu nó lớn tiếng kêu gào, làm kinh động thánh giá, thử hỏi, ai dám đứng ra chịu trách nhiệm? Thứ hai là vì nó là một đứa trẻ ranh đã dám vào triều phòng dâng cáo trạng. Nếu lớn thêm vài tuổi nữa, chắc nó dám xông vào Cửu Long Đình mà kiện mất. Tuổi còn nhỏ nhưng lá gan không hề nhỏ.

Nhị Lạt ma nói:

- Xin Lưu thí chủ bớt giận. Thằng bé Tả Liên Thành này được ta nhận làm con nuôi, vốn là đồng hương của Lưu thí chủ. Xin ngài hãy mở lượng hải hà.

Lưu lại bộ nói:

- Nếu đã vậy, hãy cầm đơn kiện của thằng bé lên đây.

Tả Liên Thành nghe hỏi tới đơn kiện vội xé vạt áo ra, lấy lá đơn kiện quỳ xuống, dâng lên. Lưu An nhận lấy, trải lên mặt án thư. Lưu lão đại nhân xem kỹ một lượt từ đầu đến cuối, nói:

- Quốc Thái cậy có ô to, dù lớn, dám làm càn tại đất Sơn Đông ư?

Nhị Lạt ma đứng bên cạnh nghe Lưu đại nhân nói Quốc Thái cậy có chỗ dựa vững chắc, làm điều xằng bậy, biết ngay ý Lưu đại nhân có ý không muốn nhận đơn kiện, liền nói:

- Lưu thí chủ. Đọc đơn kiện rồi lắm bầm tự nói một mình, thấy kẻ bị kiện là tuần phủ Sơn Đông Quốc Thái, ông bèn trầm ngâm, không nói gì. Xem ra, chắc ông sợ Quốc Thái Có chỗ dựa vững chắc hẳn? Nay ta dẫn con nuôi ta tới đây tố cáo hành vi của Quốc Thái, tưởng rằng ông đủ khả năng chế ngự hẳn. Lưu gia ngài làm Lưu Đại nhân, tận trung báo quốc. Xin hỏi, có phải cha ngài là Lưu Thống Huân, là nguyên lão ba triều xưa hay không?

Không biết Nhị Lạt ma còn nói gì nữa? Mời xem hồi sau sẽ rõ.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Công Kỳ Án* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 112: Nơi triều phòng, kêu oan rửa sạch hận Cửu long thành, phân xử rõ thị phi

Bản mực ưu sầu, phú mặc khoa,

Tùy thủy trường bản cửu phú gia

Thảo mộc kinh thu hoàng điệp lạc.

Mỗi ngộ xuân lai hựu phát nha.

Dịch thơ:

Giàu chó khoe khoang, khó chó sầu

Ai người giàu mãi hoặc nghèo lâu

Thu sang cây cỏ vàng rơi lá

Xuân đến mầm xanh lại nhú đầu.

Lại nói chuyện Nhị Lạt ma nói:

- Lưú thí chủ, Lưú Thống Huân cha ngài vốn là lão thần ba triều, xin từ quan, Hoàng thượng không cho. Lưú lão đại nhân là người trung thần thời nay, không muốn để ba anh em ngài làm quan vì sợ ba anh em ngài sau khi làm quan sẽ tham ô nhận hối lộ, để lại tiếng xấu, làm hỏng thanh danh của cha ngài. Ông ta về nhà, ngồi trong thư phòng, nghĩ ra một kế tuyệt diệu, cho gọi ba anh em ngài tới thư phòng, nói: "Ngày mai hãy mặc quần áo đỏ lên điện, Vạn tuế gia sẽ ban cho tước". Hai người anh của ngài nóng lòng muốn được làm quan, đã mặc phải kế của cha ngài. Canh năm hôm sau, cha ngài lên điện, dâng một bản tấu, viết: "Nay có ba tên phản tặc, phụng mệnh ngoại bang xin được vào yết kiến thánh thượng để bày kế phản gián. Ba tên này đều mặc áo đỏ. Nếu chúng vào triều, xin chớ để chúng kịp nói gì, lập tức sai thị vệ lôi cả ba đưa ra ngoài, chém đi là xong. Thân tất cả chỉ vì chuyện nghĩ kế an bang, khiến quốc thái, dân an nên mới làm vậy." Hoàng thượng tin là thực, chuẩn y bản tấu của cha ngài. Khi trời còn chưa sáng hẳn, anh cả, anh hai của ngài đã mặc áo đỏ vào triều, xin được diện kiến thánh giá, một lòng mong được thăng quan, ban tước. Chẳng ngờ còn chưa được lên điện, Hoàng thượng đã nổi trận lôi đình lệnh cho thị vệ bắt trói hai kẻ mặc áo đỏ lại, lôi ra ngoài ngoi môn xử chém. Đám thị vệ tuân chỉ, chém đầu hai người ấy. Lưú thí chủ khi ấy cũng mặc áo đỏ, định lên điện phân giải, hỏi xem hai người anh của ngài tại sao lại bị chém đầu? Còn chưa kịp vào gặp Hoàng thượng, đã bị thị vệ bắt lấy, đẩy ra Ngoi môn, trói vào cột, đợi hành hình. Có một vị thái giám hay tin, vội chạy vào cung bẩm rõ với Hoàng thái hậu trong cung Khánh Thọ. Hoàng thái hậu hay tin, vô cùng kinh hãi, vội vã tới Ngõ Chợ rau, tháo chuỗi hột ra, đeo vào cổ Lưú thí chủ, lại dặn ngài rằng: "Sẽ không có bất kỳ một thanh đao nào, thanh kiếm nào dám chém vào cổ Lưú Dung". Rồi nhận ngài làm con nuôi. Xem ra, chỗ dựa của ngài còn vững hơn cả Quốc Thái. Nếu ngài không nhận đơn kiện, chắc chắn ngài đã bị Quốc Thái mua chuộc, hoặc ngài có làm điều gì mờ ám. Thực đáng để người đời nghi ngờ, chê cười lắm".

Lưú lại bộ nói:

- Nhị sư phụ, ông không cần dùng lời châm chọc tôi, tôi nhận lá đơn kiện này là xong chứ gì?

Nhị Lạt ma nói:

- Lưú đại nhân đã nhận đơn kiện của con nuôi tôi thì tôi xin giao nó cho ngài chăm sóc. Nếu xảy ra chuyện gì, chúng ta sẽ tính sổ với nhau.

Lưú lại bộ nghe vậy, mỉm cười nói:

- Nhị sư phụ, xin ngài yên tâm. Lưú mỡ đầu phải loại người ấy.

Nhị Lạt ma nghe vậy, trong lòng vui mừng, tạm biệt Lưú lại bộ, ra ngoài Ngoi Môn, lên xe trò về chùa.

Lại nói Lưú lại bộ dặn dò Lưú An, Trương Thành dẫn Tả Liên Thành lui xuống, dặn dò nói:

- Chăm sóc cho cẩn thận, chớ làm khó dễ nó.

Hai người ứng tiếng:

- Dạ! rồi dẫn Tả Liên Thành đi ra.

Lại nói chuyện Lưú lại bộ ngồi trong triều phòng, trong lòng thầm căm hận Quốc Thái. Chợt thấy từ ngoài Ngoi Môn, một viên đại thần bước vào. Trước ông ta là hai ngọn đèn lồng, trên đó viết: "Chưởng quân bốn mươi tám vạn hộ kinh binh bộ quân thống lĩnh Cửa môn đề đốc Hòa". Thì ra Hòa Thân đã vào triều. Lưú lại bộ chợt thấy cái lưng gù của mình kêu lục cục, lập tức nảy ra một kế.

Quý vị độc giả hẳn còn chưa biết: Cái lưng gù của Lưú đại nhân thực là một món bảo bối. Trong đó chứa bảy mươi hai hạt ngọc quý. Hễ nó vang lên tiếng động, lập tức ông ta nảy ra kế lạ.

Lại nói chuyện Lưú lại bộ thấy Hòa Thân tiến vào gian triều phòng phía Tây, lập tức cất tiếng gọi:

- Hòa đại nhân, ngài hãy qua bên này. Ta ngồi đây thực buồn quá. Thầy trò ta ngồi nói chuyện một chút, không biết có được không?

Hòa Thân nghe vậy, trong lòng chợt nghĩ thầm:

- Thầy đã gọi, ta không thể không tới. Nếu không tới, trách tội ta, ta thực không thể gánh vác nổi. Ta đành phải tới đó, chỉ cần xác định rõ lập trường, quyết không để mắc lừa là được.

Trong lòng nghĩ vậy, chân bước sang gian triều phòng phía Đông, gặp Lưú công, miệng nói:

- Bẩm thầy, học trò Hòa Thân xin có lời thỉnh an.

Chắc hẳn quý vị sẽ nói:

- Hừ, sao Hòa Thân lại phải gọi Lưú lại bộ là thầy?

Quý vị hẳn còn chưa biết. Hai người bọn họ trong cung, hàng ngày lên điện dâng bản tấu. Hết Lưu trung đường dâng tấu hạch tội Hòa Thân lại tới Hòa Thân dâng tấu hạch tội Lưu lại bộ khiến cho Vạn tuế gia vô cùng khó xử. Nếu nghe theo bản tấu của Lưu trung đường xét tội của Hòa Thân thì Hòa Thân là Cừu môn Đề đốc, trưởng quân bốn mươi tám vạn quân trong kinh thành, lại là thủ tướng, vốn là người thân tín nhất của Hoàng thượng. Còn nếu tin theo bản tấu của Hòa Thân, Lưu trung đường là con nuôi của lão Thái hậu, cũng không thể sờ tới. Chỉ bằng giải hòa cho cả hai người. Rồi Vạn tuế gia giáng một đạo thánh chỉ, lệnh cho Hòa Thân phải bái Lưu Dung làm thầy, sai Lưu Dung nhận Hòa Thân làm trò. Nếu sau này còn lên đại điện dâng bản tấu hạch tội lẫn nhau nữa thì Hòa Thân sẽ bị khép vào tội phạm thượng. Do đó, Hòa Thân mới phải tới chào Lưu Dung.

Lưu lại bộ nói:

- Hòa đại nhân, mời ngồi!

Hai thầy trò cùng ngồi xuống. Lưu lại bộ cất tiếng ho khan. Hòa Thân khẽ giật mình, nghĩ thầm: "Lưu Dung người muốn bày kế gì thì bày. Ta quyết không để mắc bẫy đâu". Chẳng còn cách nào khác đành phải hỏi:

- Hà có gì thầy phải ho hắng, thở than như vậy?

Lưu lại bộ nói:

- Quan trong triều, ai được coi là người lớn nhất?

Hòa Thân nghe vậy cười, nói:

- Thầy lẫn mất rồi! Luận về quan chức trong triều, thầy trò ta được coi là đứng đầu.

Lưu lại bộ nói:

- Nay đầu giống như khi xưa. Nay thầy trò ta không phải là người cao nhất nữa rồi.

Hòa Thân hỏi:

- Kê nào đòi lên trên thầy trò ta?

Lưu lại bộ nói:

- Nay người cao nhất phải kể tới em họ của ngài. Vạn tuế gia cho phép ông ta cưới ngửa vào triều, chưa tới thêm vàng, chưa phải xuống ngửa. Gặp bá quan văn võ trong triều, cừu khanh, tứ tướng, bát đại triều thần đều không thêm chào, mặt vênh vênh tự đắc.

Hòa Thân mỉm cười nói:

- Em họ của trò là Quốc Thịnh gặp bá quan văn võ trong triều, có thể nó không chào. Nhưng nếu gặp thầy trò ta, chắc chắn phải xuống ngửa!

Lưu lại bộ nói:

- Nếu ông ta gặp thầy trò ta vẫn không xuống ngửa, đại nhân và ta cũng chẳng thể làm gì!

Hòa Thân nói:

- Thưa thầy, trò bảo hẳn sẽ xuống ngửa. Nếu thầy nói hẳn không xuống ngửa chào, thầy trò ta thử sẽ biết ngay.

Lưu lại bộ hỏi:

- Thử thế nào?

Hòa thủ tướng nói:

- Nếu thấy thầy trò ta mà hẳn xuống ngửa, coi như thầy đã thua, trò đã thắng. Thầy sẽ mời đoàn kịch lớn nhất kinh thành tới trước cửa nhà trò ca hát hai ngày liền. Ăn uống, tiêu phí hết bao nhiêu, thầy sẽ phải trả. Nếu hẳn gặp thầy trò ta mà không xuống ngửa, coi như thầy thắng, trò đã thua. Trò sẽ mời đoàn kịch lớn nhất kinh thành tới trước cửa nhà thầy ca hát hai ngày. Mọi món ăn uống, chi tiêu hết bao nhiêu sẽ do trò trả.

Lưu lại bộ nghe vậy, mỉm cười nói:

- Thì ra chỉ là chút cá cược ấy thôi sao? Nhỏ quá.

Hòa thủ tướng nói:

- Nếu thầy còn chê cá cược như vậy là nhỏ. Thầy trò ta sẽ treo giải thế này vậy. Nếu ai thua, sẽ mất ba túi đầy bạc cho người thắng. Thế nào?

Lưu lại bộ nghe vậy, nói:

- Ngài là thủ tướng, lại là cửu môn đề đốc, trong tay có bốn mươi tám vạn quân hộ kinh. Tới kỳ lĩnh lương, mỗi binh sĩ chỉ cần nộp cho ngài một, hai phân bạc là ngài đã có dư số tiền ấy rồi. Còn ta, ngay cả tiền mua rau cho phủ cũng còn không có, không chơi vậy.

Hòa Thân hỏi:

- Theo ý thầy thì phải cá thể nào?

Lưu lại bộ nói:

- Theo ý ta, phải cược bằng đầu người.

Hòa thủ tướng nghe vậy, khề rùng mình, nghĩ thầm:

- Cược bằng đầu người vốn là cược cực lớn. Ta và Quốc Thịnh vốn là anh em họ, nếu gặp ta, nhất định hẳn sẽ xuống ngựa. Nếu ta thắng, tức là đã thắng được đầu của gã gù. Xem hẳn ăn nói với ta sao đây?

Nghĩ xong liền nói:

- Thầy đã muốn đánh bằng đầu người, môn sinh xin đánh bằng ấn Đề đốc. Ta đánh cược nhé!

Lưu công nói:

- Nào, nào, nào! Chúng ta hãy vỗ tay.

Hòa Thân đưa tay ra, "bóp" một cái. Hai người vỗ tay với nhau. Lưu công nói:

- Cuộc cá cược này của hai ta đã quyết. Tay cũng đã vỗ rồi. Nhưng còn một việc nữa. Ngài với Quốc Thịnh là anh em họ. Nếu khi ông ta tới, ngài nhìn vào mặt ông ta, nháy mắt hoặc nhếch môi ra hiệu, tất ông ta sẽ hiểu ý. Hai ta cược với nhau, ông ta tất phải xuống ngựa. Vậy là ta đã bị thua oan rồi. Nhất thiết ông phải quay mặt về hướng Bắc, không được phép quay đầu lại. Đợi xem ông ta tới có xuống ngựa hay không? Vậy mới quyết được ai thua, ai thắng. Như vậy mới được coi là công bằng.

Hòa Thân gật đầu đồng ý.

- Không lâu sau đã nghe có tiếng vó ngựa vọng tới. Thì ra Quốc Thịnh đến. Hai thầy trò lập tức ngồi quay mặt về hướng Bắc. Quốc Thịnh nghênh ngang cưỡi ngựa vào triều. Thấy bên triều phòng phía Đông, anh họ và Lưu gù đều đang ngồi quay mặt về hướng Bắc, không biết họ đang bày trò gì với nhau. Vốn hiểu Lưu gù tính tình cổ quái, nên cách xa, chẳng nên gần. Quốc Thịnh bèn giật cương, thúc ngựa thẳng vào điện Kim Loan. Lưu lại bộ nói:

- Hòa thủ tướng, ông thua tôi rồi. Ông thấy không, Quốc Thịnh dương dương tự đắc, đi ngang qua hai ta.

Hòa Thân nghe vậy, thấy Quốc Thịnh đã đi qua mình, bất giác nổi giận đùng đùng, miệng kêu vang:

- Quốc Thịnh vô lễ, coi thường anh họ.

Miệng kêu, chân chạy vọt ra khỏi gian triều phòng phía Đông, đuổi theo Quốc Thịnh. Tới gần, vung tay tóm lấy Quốc Thịnh, lôi tuột xuống khỏi lưng ngựa khiến Quốc Thịnh bị đau, miệng không ngớt kêu la, nói:

- Anh họ, sao kéo tôi ngã xuống khỏi lưng ngựa. Ngã đau chết mất. Sao anh lại làm vậy?

Hòa Thân nói:

- Ta kéo ngươi xuống ngựa bởi vì ngươi vô lễ. Dám nghênh ngang cưỡi ngựa đi qua, trong mắt chẳng coi người anh họ ra gì.

Quốc Thịnh nói:

- Hoàng thượng trọng dụng, phong cho anh làm thủ tướng, còn tôi cưỡi ngựa vào triều bởi vì được Hoàng thượng ban ân. Cửu khanh, tứ tướng không ai chê tôi vô lễ, duy chỉ có một mình Hòa Sĩ Long anh trách tôi. Anh ép tôi quá đáng. Hai ta hãy tới trước mặt Hoàng thượng, nhờ người phân xử xem ai đúng, ai sai?

Nói xong, hai người kéo nhau lên điện.

Đúng lúc này vang lên hai tiếng roi đen đét. Hoàng đế Càn Long lên triều. Chợt thấy Quốc Thịnh, Hòa Thân đang lôi kéo nhau phía dưới, quỳ cả xuống dưới thềm son. Hòa Thân hô vang:

- Bẩm chúa thượng! Quốc Thịnh vô lễ, gặp anh họ mà không chịu xuống ngựa, trong mắt không coi vương pháp ra gì.

Quốc Thịnh cũng quỳ xuống miệng hô:

- Bẩm chúa thượng. Thần thừa Hoàng ân cho phép được cưỡi ngựa vào triều. Hòa Thân vô lễ, kéo thần ngã xuống khỏi lưng ngựa, khiến thần bị ngã, bị thương khắp mình. Xin chúa thượng phân giải giúp.

Hoàng đế Càn Long nghe xong, sắc mặt giận dữ, nói:

- Con ngựa Quốc Thịnh cưỡi là do trăm ban cho. Hòa Thân giữ chức thủ tướng mà coi thường kỷ cương, chẳng khác nào tội khi quân. Cách chức thủ tướng, lôi ra Ngọ Môn xử tội.

Đám hiệu úy vội vàng xông lên, lột bỏ áo mũ của Hòa Thân, trói lại, đẩy ra ngoài Ngọ Môn.

Chợt thấy Lại bộ thị lang Lư Dung tay cầm râu chuôi, chậm chậm bước lên điện, miệng hô vang:

- Vạn tuế!

Rồi quỳ phục xuống thêm vàng, nói:

- Thần Lư Dung có một bản tấu mồm, xin tấu lên Thánh thượng. Vùng Sơn Đông ba năm liền gặp thiên tai, không chút thu hoạch, lê dân lầm than, thầy phoi đầy nội. Tuần phủ Sơn Đông là Quốc Thái lại dâng bản tấu về kinh, dõng vua làm điều tệ hại, tàn hại lê dân, thúc đóng thuế gấp, lạm sát mười ba cử nhân, giám sinh của nhà nước. Thần bắt tài cũng nguyện bảo hộ cho Hòa khanh, xin cho ông ta cùng thần tới Sơn Đông bắt Quốc Thái về trị theo phép nước. Nay có tiến sĩ Tả Đồ Hằng người thôn Tả gia trang ở phía Tây thành, huyện Ân, thuộc phủ Đông Xương tỉnh Sơn Đông, nguyện thay dân chúng huyện Ân nộp thuế. Quốc Thái vu cho tiến sĩ tội mua chuộc lòng người, có ý làm phản nên đã giết tiến sĩ thị chúng. Hành vi ngông cuồng thể hiện quá rõ. Nay có đơn kiện của Tả Liên Thành làm bằng chứng, mong thánh thượng ngự lãm.

Rồi hai tay dâng lá đơn kêu oan lên. Hoàng đế Càn Long đọc xong lá đơn kiện, lệnh cho Lư Dung dẫn Tả Liên Thành lên điện, đích thân thẩm vấn. Lư lại bộ lĩnh chỉ, lui xuống điện. Tối triều phòng lệnh cho Lư An, Trương Thành dẫn Tả Liên Thành tới, dận dõ:

- Thánh thượng tuyên gọi cháu vào điện. Ta muốn cháu hãy vững tâm, chớ nên sợ hãi. Báo thù cho cha chính là lúc này đây.

Tả Liên Thành luôn miệng vâng dạ. Lư công tiến dẫn Tả Liên Thành tới Cửu Long đình, quỳ xuống. Hoàng đế Càn Long lệnh cho Tả Liên Thành tiến lên mấy bước, thấy chú bé dâng đơn kiện tuổi mới độ mười một, mười hai, thiên đình đầy đặn, địa các tròn, mày thanh mắt sáng, răng trắng, môi hồng, trong lòng thầm nghĩ:

- Đứa bé này mai sau tất thành bậc kỳ tài.

Hoàng thượng hỏi mấy câu, Tả Liên Thành đều trả lời trôi chảy. Lúc này, Lư lại bộ quỳ dưới thêm vàng, miệng hô:

- Bẩm thánh thượng. Xin hãy hạ chỉ cho phép thần tới Sơn Đông tra xét Quốc tuần phủ. Xin tha cho Hòa thủ tướng, phục hồi quan chức, để ông ta giúp thần tra xét rõ vụ này, lập công chuộc tội.

Hoàng đế Càn Long chuẩn tấu, lập tức hạ một đạo thánh chỉ xá tội cho Hòa Thân, truyền dẫn ông ta lên triều. Hòa Thân lên điện, tạ ân tha mạng. Hoàng đế Càn Long ra chỉ dụ:

- Hòa Thân vô lễ khi quân, tội đáng bị chém. Nay có lại bộ thượng thư là Lư Dung dâng tấu bảo đảm. Lệnh cùng Lư lại bộ tới Sơn Đông tra xét dân tình, lập công chuộc tội, phục hồi chức cũ, khâm thử.

Hòa Thân tạ ân, cùng Lư Dung lui xuống điện. Lại ban cho Lư Dung Thượng phương bảo kiếm, Vương mệnh kỳ, Tam nhật đồng tác, có quyền tiền trạm hậu tấu, thấy Vương kỳ như thấy Hoàng thượng. Lư Dung tạ ân, lui xuống. Bãi triều. Lư Dung và Hòa Thân tới gian triều phòng phía Đông. Hòa Thân tạ ân thấy bảo lãnh. Lư lại bộ nói:

- Hoàng thượng lệnh cho thầy trò ta xuống Sơn Đông tra xét chuyện dân chúng bị mất mùa. ông hãy tới Sơn Đông trước. Dọc đường đi ta còn phải dò xét chuyện trong dân. Thầy trò ta sẽ đợi nhau tại công quán phủ Tế Nam.

Bản bạc xong xuôi, hai người chia tay, ai về phủ nấy, chọn ngày lành tháng tốt, vào triều xin chỉ thị xong xuôi. Hai thầy trò mỗi người dẫn theo một đám chấp sự cùng rồi kinh. Bình mã, kiệu phu đi ra hướng cổng chính Nam. Qua phố lớn, phố nhỏ, qua cầu treo cùng ngồi uống trà. Qua quán hương Tân, nhìn thấy tòa bảo tháp của huyện Lương Hương. Nghỉ lại trong công quán của huyện Lương Hương một đêm. Sáng hôm sau, cơm nước xong xuôi, Lư công nói:

- Hai thầy trò ta chia tay tại đây. Ngồi đi trước một bước, ta chậm chậm theo sau, còn phải tra xét chuyện trong dân.

Không biết chuyện sau này ra sau. Mời quý vị xem tiếp phần sau.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Công Kỳ Án* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 113: Đất cảnh châu cuồng phong chặn kiệu Hạt phiên tam hồi lộ làm càn

Bảo mình thất ám tuy tương dị,

Phương thốn thường tồn bất khả khi.

Mạc đạo thiên cao quý thần viễn,

Yếu tu tìm lý tự gia tri.

Dịch thơ:

Sáng tối trong nhà tuy khác nhau

Lòng người vẫn thế chớ khinh nào

Đừng cho trời quý thần cao vắng

Trong tối tự mình biết trước sau.

Lại nói chuyện Lưu công và Hòa Thân chia tay nhau tại huyện Lương Hương, Hòa thủ tướng đi trước một bước. Lưu đại nhân trong công quán cải trang thành đạo sĩ vân du, bình mã, chấp sự đi trước chuẩn bị chỗ ăn nghỉ. Lưu công chậm rãi lên đường, vừa đi vừa dò xét dân tình. Đi qua quán trại bên sông Lưu Ly, tới cây cầu đá phía Bắc cổng thành Toại Châu, vào công quán nghỉ ngơi.

Ngày hôm sau, cơm nước xong xuôi, lại mặc quan phục, ngồi kiệu lên đường. Rời khỏi cửa Nam thành Toại Châu, nhằm hướng Tam Giác Điểm của phủ Hà Gian thẳng tiến. Rời khỏi cửa Nam thành Tân đi theo phía Nam tới sông Bạch Câu, vượt qua Triệu Bắc Khẩu, Thập Nhị Liên Kiều của huyện Hùng, tới công quán trấn Sào Châu nghỉ lại. Ngày hôm sau tới huyện Nhiệm Khâu, Nhị Thập Lý Bảo, tới Thương Gia Thôn của phủ Hà Gian nghỉ lại. Vượt qua huyện Hiền, theo hướng Nam tới Phú Trang Tao, lại tới thành Trụ, vượt qua thành. Bình mã, chấp sự đi trước, tới đường lớn phía Bắc bên ngoài thành Cảnh Châu, Lưu đại nhân ngồi trong kiệu ghé mắt nhìn ra, quan sát phong tục, tập quán và dân tình Cảnh Châu. Thấy người qua kẻ lại dập đầu, du khách, thương nhân tấp nập, trong lòng nghĩ thầm: "Có lẽ đây là đất Cảnh Châu. Rõ là vùng yên ổn, thái bình".

Đang nghĩ vẩn vơ, chợt thấy một con gió xoáy cao ngất trời bốc lên, bay ngang qua kiệu. Lưu đại nhân ngồi trong kiệu, lòng thầm kinh ngạc, đưa mắt nhìn con gió xoáy, nói:

- Con gió xoáy này nếu có điều oan khuất, hãy lượn ba vòng trước kiệu của bản bộ, bản bộ sẽ lập tức chấp nhận lời kêu oan của ngươi.

Chợt thấy con gió lượn qua, lượn lại ba lần trước kiệu. Lưu đại nhân biết nơi này hẳn có chuyện oan khuất, bèn sai Trương Thành đi theo con gió xoáy, kiệu của đại nhân cũng theo sau. Chỉ thấy con gió xoáy cuốn về phía Tây Nam. Tới nơi, thấy một ngôi mộ mới, bên cạnh có một thiếu phụ dung mạo xinh đẹp, mình mặc tang phục đang đốt tiền vàng, đồ rượu trước ngôi mộ mới, cất tiếng khóc vô cùng thảm thiết. Lại thấy con gió xoáy chuyển hướng, bay về phía ngôi mộ mới. Bộ đồ tang trên mình thiếu phụ bị gió thổi hất lên, để lộ ra tà áo đỏ bên trong. Đại nhân thấy vậy, khẽ gật đầu, trong lòng đã hiểu ra vài phần, dặn dò:

- Hạ kiệu!

Ngươi hầu mang ghế tới; Đại nhân ngồi xuống, nói:

- Lưu An, mau đi truyền châu quan của Cảnh Châu tới gặp bản đường.

Lưu An ứng tiếng, nhảy lên lưng ngựa, phóng như bay vào thành Cảnh Châu. Tới thẳng nha môn Tri Châu, ngồi trên lưng ngựa, quát vang:

- Sai dịch trong nha môn nghe đây: Nay lại bộ thượng thư Lưu đại nhân phụng chỉ tới Sơn Đông tra xét dân tình tới vùng ngoại ô phía Bắc thành Cảnh Châu, lệnh châu quan của Cảnh Châu mau ra nghênh đón.

Nói xong, xoay đầu ngựa đi thẳng.

Đám nha dịch không dám chậm trễ, vội chạy vào trong thông báo. Tri châu Lưu Tế Hiền nghe tin báo vội hạ lệnh:

- Chuẩn bị ngựa!

Lập tức lên ngựa, phía sau là một đám đông nha dịch, thư lại theo hầu. Không lâu sau đã ra khỏi châu thành, tới vùng ngoại ô phía Bắc. Thấy một đám bình mã, chấp sự đông như ong ở đó. Lưu tri châu vội vã xuống ngựa, tới trước mặt Lưu lại bộ, chấp tay, cúi mình thi lễ, nói:

- Bẩm đại nhân, tề chức tri châu Cảnh Châu Lưu Tế Hiền xin chào ra mắt.

Hành lễ xong xuôi, đứng sang một bên. Lưu lại bộ nói:

- Quý tri châu, nay bản bộ phụng mệnh tra xét dân tình vùng Sơn Đông, dọc đường đi ngang qua nơi này, thấy một thiếu phụ đi tề mộ, trên mình mặc hiếu phục nhưng trong lại mặc áo đỏ. Lại có gió xoáy chặn kiệu, chắc hẳn phải có oan khúc chi đây? Quý châu hãy tiến lên giúp bản đường dò hỏi xem cô ta tên họ là gì, nhà ở đâu? Người dưới mộ là gì của cô ta? Mặc phải bệnh gì đến nỗi chết?

Lưu tri châu vâng dạ, lui đi. Hỏi ba ban nha dịch:

- Trong số các người, có ai biết thiếu phụ ấy không?

Chợt thấy một tên nha dịch trong châu lật đật chạy ra, quỳ xuống nói:

- Bẩm đại nhân, tiểu nhân có biết thiếu phụ ấy. Nhà mẹ đẻ cô ta ở tại Tam Lý Bảo, nhà chồng ở tại Bồ Gia Loan. Thiếu phụ ấy họ Hoàng, tên ái Ngọc, được gọi là Đại Thư. Chồng chị ta là Xú quý Bồ Hiền. Bởi Xú quý Bồ Hiền lâm bệnh qua đời nên Hoàng thị tới đây cúng tế.

Đại nhân hỏi:

- Người họ tên là gì?

Châu nha trả lời:

- Tiểu nhân họ Hoán, tên gọi "Sơn Đăng".

Đại nhân nói:

- Người mau đi gọi bảo chính của Bồ Gia Loan tới đây.

Hầu đầu mục ứng tiếng, lui xuống, nhắm hướng Bồ Gia Loan chạy đi.

Còn đang lo phải chạy bộ hơn ba dặm đường đất, thật may nửa đường lại gặp người cần tìm, nói:

- Chẳng phải Phiến Tam đó hay sao?

Bảo chính Phiến Tam nói:

- Đúng là tôi. Không biết có việc công gì?

Hầu đầu mục nói:

- Mau theo ta đi gặp đại nhân.

Không lâu sau, hai người bọn họ đã tới trước mặt đại nhân, quỳ cả xuống, nói:

- Bảo chính Bồ Gia Loan xin kính chào đại nhân.

Lưu đại nhân dặn dò, nói:

- Mau truyền gọi thiếu phụ bên mộ tới đây gặp bản bộ.

Bảo chính Phiến Tam ứng tiếng, nói:

- Dạ!

Rồi chạy tới bên ngôi mộ mới, thấy Hoàng Ái Ngọc, bắt giắc giật mình, nói:

- Không ổn! Nếu lật lại vụ này, điều tra rõ chuyện Hoàng Ái Ngọc cùng gian phu mưu hại chồng, ta được chứng đút lót tám xâu tiền. Gã Lưu gì không dễ giẫy như các vị quan trên khác. Ông quan này tính khí quái gở, lại hay xen vào việc của người khác. Nếu ông ta điều tra rõ vụ này, ngay cả Phiến Tam ta cũng khó lòng sống nổi.

Chẳng còn cách nào khác, bước tới bên ngôi mộ, hạ giọng, nói:

- Ái Ngọc, cô chớ có ở đây mà gào khóc nữa? Bao nhiêu chỗ cần tới cô chẳng tới, lại tới nơi này. Bao nhiêu ngày đáng tới cô chẳng tới lại chọn đúng ngày hôm nay. Nay có Lại bộ thương thư Lưu đại nhân từ kinh thành đi qua đây, thấy cô ngoài mặc tang phục, trong mặc áo hồng, trong lòng không vui, sai ta gọi cô tới nước kiệu hỏi chuyện. Cô phải cẩn thận một chút mới được. Lão Lưu gì này không phải như các vị quan khác đâu.

Hoàng Ái Ngọc nghe vậy, khẽ nháy mắt, nói:

- Quan qua đường thì làm gì nổi tôi?

Phiên Tam nói:

- Cô nói sai rồi. Quan trong thiên hạ thì quân dân trong thiên hạ. Mau theo ta đi gặp Lại bộ đại nhân. Cần phải cẩn thận một chút.

Hoàng Ái Ngọc đành phải đứng dậy, phủ bụi đất bám trên mình, tới trước mặt Lưu lại bộ, quỳ xuống, nói:

- Dân nữ xin khấu đầu trước đại nhân. Không biết đại nhân cho gọi dân nữ tới đây có chuyện gì chỉ bảo?

Lưu đại nhân thấy thiếu phụ này không hề sợ quan, bèn hỏi:

- Thiếu phụ này nhà ở đâu? Tên là gì? Người dưới ngôi mộ mới ấy là gì của người?

Hoàng Ái Ngọc chưa nói năng gì, hai hàng lệ đã trào ra, nói:

- Bẩm đại nhân. Nhà đẻ của tiểu nô họ Hoàng, ở tại Tam Lý Bảo. Nhà chồng ở tại Bò Gia Loan, tiểu nô tên gọi Hoàng Đại Thư. Người chết chôn dưới mộ là chồng của tiểu nô, tên gọi là Bò Hiền.

Đại nhân hỏi:

- Người là vợ chính thức của hân hay là vợ lẽ? Chồng người mắc bệnh gì đến nỗi qua đời?

Hoàng Ái Ngọc nói:

- Là vợ chính thức, cưới nhau đã được ba năm, cha mẹ chồng đều đã qua đời, hai vợ chồng sống rất khổ cực. Chồng tiểu nô suốt ngày chỉ mê cờ bạc, không lo gì tới việc đồng áng. Nô gia cả ngày dệt vải, không hề oán thán chi. Việc đã tới nước này, cũng chẳng còn gì phải giấu. Đêm ấy, vợ chồng tiểu nô cùng ngủ một giường. Tiểu nô cũng xin khai thực, mong đại nhân đèn trời soi xét. Chồng của nô gia khát nước, đòi uống, uống hết một bát nước lạnh.

Đại nhân hỏi:

- Các người là vợ chồng với nhau, phải ngăn hân, không cho hân uống nước lạnh mới phải. Hơn nữa, hân đã mắc bệnh, phải gọi thầy thuốc tới khám mới đúng.

Ái Ngọc nói:

- Tiểu nô nhất thời buồn ngủ. Tới khi tỉnh dậy, anh ấy đã uống xong rồi. Vốn biết anh ấy bị bệnh, tiểu nô đã mời Vương Bán Tiên tới khám bệnh. Thầy lang nói anh ấy bị nhiễm cảm lạnh quá nặng, khó lòng chữa khỏi. Trời còn chưa sáng, người đã tắt thở. Sáng hôm sau, tiểu nô bỏ ra năm lượng ba tiền bạc mua một cỗ quan tài về khâm liệm. Bởi anh ta chết trong phòng nên thi thể không để được lâu. Chôn xuống tới hôm nay vừa tròn ba ngày. Tiểu nô tới mộ cúng tế, gặp đúng lúc đại nhân ngang qua. Tiểu phụ nói đây toàn là sự thật.

Đại nhân hỏi:

- Đã là vợ chồng với nhau, chồng người mới chết được ba ngày, người mặc đồ tang là sẽ đương nhiên, tại sao bên trong lại mặc áo đỏ?

Ái Ngọc nghe hỏi, vội quỳ sụp xuống lạy bốn lạy, nói:

- Bẩm đại nhân! Cũng bởi chồng tiểu nô ngày thường không chịu chăm chỉ đồng áng, chỉ ham cờ bạc, thua sạch ruộng vườn, ngay cả đồ trang sức của nô gia anh ta cũng mang cầm bán hết. Tấm áo đỏ này là của hồi môn tiểu nô mang từ nhà mẹ đẻ về quanh năm suốt tháng không phải mặc tới, cũng không dám để trong nhà nên đã gửi sang nhà hàng xóm. Nay vừa đúng ba ngày chồng tiểu nô chết, lại gặp đúng lúc tiểu nô hết vấy áo mặc, đành phải lấy chiếc áo đỏ này ra mặc cho đỡ lạnh. Nếu nô gia sớm biết mặc áo đỏ sẽ bị tội thì rét đến chết, nô gia cũng không dám mặc.

Lưu lại bộ nghe vậy, nở nụ cười, nói:

- À đàn bà leo mép, dám dùng lời dối trá quanh co: Nay có gió xoáy chặn kiệu, chắc hân phải có oan tình. Bản bộ đường quyết phải quật mộ khám nghiệm lại tử thi.

Ái Ngọc hô to:

- Thanh thiên đại nhân muốn mở nắp quan tài, khám nghiệm lại tử thi, tiểu nô cũng không dám ngăn cản. Nhưng có một việc phải nói cho rõ. Nếu khám thấy thương tích, tiểu nô nguyện xin chịu tội. Còn nếu không khám ra thương tích, đại nhân sẽ phải làm sao đây?

Lưu lại bộ cười nhạt, nói:

- Nếu bản bộ trường không tìm ra thương tích trên tử thi, tất sẽ tự xin từ chức.

Rồi lập tức lệnh cho nha dịch đào mộ, mở quan tài. Có rất nhiều người quỳ xuống, nói:

- Nay không có dụng cụ, khó lòng đào mộ, mở quan.

Lưu lại bộ vội lệnh cho bảo chính Phiên Tam đi gọi dân làng mang cuốc, xẻng tới. Phiên Tam ứng tiếng, đứng dậy đi ngay, trong lòng nghĩ thầm:

- Mở quan tài ra, nếu không khám nghiệm ra thương tích thì thôi. Còn nếu khám nghiệm ra, vụ này liên quan tới tính mạng của tám người. Giờ ta chưa về Bồ Gia Loan vội, hãy vào thành báo tin cho Trương võ cử trước, sau đó sẽ về Bồ Gia Loan gọi người.

Nghĩ xong, nhắm hướng châu thành tiến tới.

Chợt cảm thấy có người theo dõi. Quay đầu nhìn lại, thì ra là hai viên thương sai họ Trương, Vương đang nhìn chằm chằm.

Hắn bèn giả lá chơi, nói:

- Hai vị thương sai sao lại theo tôi?

Trương, Vương hai vị công sai nhất tề hỏi:

- Đại nhân sai người về Bồ Gia Loan gọi người, sao người lại đi về phía Nam là hướng vào châu thành?

Phiên Tam nghe vậy, trong lòng hơi cuống, chợt nảy ra một kế, mỉm cười, nói:

- Nhị vị thương sai không biết đó thôi. Khi nãy, Châu đại gia sai tôi vào thành truyền một việc. Rẽ qua thành một chút rồi tới Bồ Gia Loan sau. Hai vị thương sai lệnh cho tôi lập tức tới Bồ Gia Loan, tôi sẽ về Bồ Gia Loan trước, sau đó sẽ vào thành cũng không muộn.

Không lâu sau, ba người đã tới Bồ Gia Loan. Phiên Tam lớn tiếng hô hét:

- Các vị hương thân, mau ra đây. Trong thôn của chúng ta xảy ra chuyện rồi.

Đám dân thôn thấy vậy, già, trẻ, trai, gái đều kéo ủa cả ra, hỏi Phiên Tam:

- Thôn ta đã xảy ra chuyện gì? Có sao ông lại kêu ầm lên như vậy?

Phiên Tam nói:

- Bồ Hiền trong thôn ta chẳng phải đã bỏ ra ba mươi xâu tiền mua Đại Thụ nhà họ Hoàng ở Tam Lý Bảo về làm vợ hay sao? Hoàng Đại Thụ chê Bồ Hiền xấu xí, nay gây chuyện, mai cãi cọ. Hôm trước Bồ Hiền qua đời. Nay Hoàng Đại Thụ đi lễ mộ, gặp đúng lúc Lưu lại bộ đi ngang qua đó, thấy Hoàng Đại Thụ mình mặc đồ tang nhưng bên trong mặc áo đỏ, trong lòng nghi ngờ chồng cô ta chết mờ ám, nay muốn quật mộ khám nghiệm tử thi, sai ta về đây mời mười mấy dân thôn mang theo cuốc, xẻng tới đào mộ, mở quan.

Đám hương dân nghe vậy, người nọ nhìn người kia, trên mặt đều lộ vẻ buồn bực.

Một người nói:

- Tôi qua chúng tôi còn ngồi hút thuốc, nói chuyện với nhau mà.

Người khác nói:

- Hay là chưa chết hẳn?

Một người trong đám ấy hạ giọng nói:

- Các anh đều không rõ về Bồ Hiền. Từ sau khi mua Hoàng Đại Thụ về ngày nào cũng cãi nhau, tất cả chỉ vì một chữ "Xấu".

Người kia hỏi:

- Sao anh biết?

Người này nói:

- Tôi hôm ấy tới gặp tay võ cử họ Trương tên Viễn, sống ở cổng thành phía tây. Người ấy năm nay ba mươi hai tuổi, gia cảnh phú quý, chuyên chui lỗ chớ. Thường cứ tới canh hai, canh ba lại tới đây cửa nhà họ Bồ. Tôi hỏi: "Anh có quan hệ với nhà họ Bồ ư?" Hắn trả lời: "Không quan hệ thân thích. Tôi tới đây lấy ân và tiền". Tôi đã nghi Trương võ cử và Hoàng Đại Thụ có quan hệ lén lút với nhau. Bồ Hiền chết, chúng ta đâu rõ anh ta chết vì đâu!

Mọi người nói:

- Quan phủ cho gọi, chúng ta hãy mau mang cuốc, thuổng tới đó. Vừa là đào đất cũng là đi xem cho biết.

Không lâu sau mọi việc chuẩn bị đã xong. Phiên Tam nói:

- Nhị vị thương sai. Các vị hãy dẫn mọi người đi đào đất, mở quan. Còn tôi đi có chút việc.

Hai vị công sai Trương Vương nói:

- Đi mau về mau.

Phiên Tam nói:

- Tôi biết rồi!

Rồi sai bước chạy tới cổng Tây châu thành, tới trước cổng nhà Trương vô cừ, xông thẳng vào trong. Gia đình canh cửa ngăn lại, nói:

- Phiên Tam, người điên rồi à? Đi đâu vậy?

Phiên Tam kêu ầm lên, nói:

- Chớ có cản ta. Ta có việc gấp cần vào gặp đại gia. Trương Vô Cừ lúc ấy đang ở trong sân, thấy bên ngoài có tiếng người huyên náo, vội ra ngoài xem. Thì ra là bảo chính Phiên Tam của Bồ Gia Loan, nói:

- Phiên Tam, người lại tới đây vay tiền đây à?

Phiên Tam nói:

- Không phải.

Rồi tiến tới bên vô cừ, ghé sát tai vào miệng hắn, thấp giọng kể cho hắn nghe một lượt chuyện của Hoàng ái Ngọc. Trương Bồi Nguyên nghe xong, sững người, trong lòng phát hoảng, chẳng biết phải làm sao. Phiên Tam thấy vậy, nói:

- Đại gia, chớ sợ. Tiểu nhân xin tới mộ trước. Ngài hãy mang theo hai đỉnh vàng tới đó sau, ngầm trao hai đỉnh vàng ấy cho kẻ khám nghiệm tử thi, bảo hắn chớ nên khám kỹ quá. Kẻ khám nghiệm tử thi nhận của đút không báo lên kết quả thực. Lưu gù không tìm được chứng cứ gì phải mất quan chức. Ngài thấy kẻ này thế nào?

Trương Bồi Nguyên nói:

- Cứ làm theo kế ấy. Người hãy đi trước, ta sẽ tới sau.

Phiên Tam chạy thẳng tới ngôi mộ. Chỉ thấy dân chúng Bồ Gia Loan người cầm cuốc, kẻ cầm xẻng, chân năm tay mười đang đào mộ lên, để lộ ra cỗ quan tài màu trắng đục. Lưu lại bộ thấy cỗ quan tài, bất giác nổi giận trong lòng, thể hiện ra nét mặt, đưa mắt nhìn Hoàng ái Ngọc, nói:

- Người miệng nói là vợ của hắn, vợ chồng ân ái, tình nặng tựa non. vậy tại sao lại dùng một cỗ quan tài tồi tệ như vậy để khâm liệm cho hắn?

Hoàng ái Ngọc vội vàng quỳ xuống, nói:

- Đại nhân: Gia sản cơ nghiệp nhà tiểu nô đã bị chồng nô gia khi còn sống đánh thua cả rồi. Mua được cỗ quan tài này là hết sạch tiền, đâu còn đồng nào cho thợ sơn đến sơn nữa. Mong đại nhân khai ân.

Lưu đại nhân dận dò:

- Khênh lên khỏi huyệt.

Không biết sự việc rồi sẽ ra sao? Mời quý vị xem tiếp hồi sau.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Công Kỳ Án* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 114: Oan hồn quấy rối hoàng ái ngọc Lưu công dò xét rõ chân tình

Trần nhật trường hôn ầm,

Phi quan dưỡng tính linh

Nhân khán nhân tận tụy,

Hà nhãn độc vị tình.

Dịch thơ:

Uống cả ngày say tít

Không gìn giữ tính Linh

Thấy mọi người say ca

Sao nơ tình một mình.

Lại nói chuyện Lại bộ thượng thư Lưu đại nhân nghe Hoàng ái Ngọc nói vậy, biết rõ đó chỉ là những lời hoa mỹ lấp liếm sự thật bèn dặn dò thuộc hạ kéo quan tài lên khỏi huyết mộ. Lúc này, võ cử Trương Bồi Nguyên cũng tới. Lén gặp người khám nghiệm tử thi, trao cho hắn một trăm lạng bạc, lén thì thầm vào tai hắn mấy câu, bảo hắn chỉ cần khám qua loa, chớ nên tìm ra thương tích của nạn nhân là xong. Viên khám nghiệm tử thi gật đầu ưng thuận. Hai người còn đang nói chuyện với nhau, chợt thấy đại nhân truyền gọi, lệnh khám nghiệm tử thi.

Hắn vội cùng võ cử chia tay, bước tới bên thi thể. Thấy bên cạnh đã trải sẵn một chiếc chiếu cối liền chuẩn bị làm việc. Sai mọi người mở nắp quan tài, khiêng thi thể đặt lên chiếu, lột bóc quần áo trên mình nạn nhân. Viên khám nghiệm tử thi tay cầm cây thước gỗ, phun rượu, giấm lên rửa sạch thi thể nạn nhân rồi bắt đầu kiểm tra. Đằng trước, đằng sau, đỉnh đầu tìm khắp một lượt không thấy có thương tích gì, trong lòng thầm nghĩ: "Thương tích tất ở trong nội tạng. Nay ta đã nhận của đút cũng không nên kiểm tra kỹ lưỡng làm gì". Rồi tiến tới trước mặt Lưu lại bộ, quỳ xuống, nói:

- Bẩm đại nhân, tiểu nhân đã khám kỹ toàn thân, thấy không có vết thương gì, cũng không thấy phát hiện điểm khả nghi. Có lẽ là do bị bệnh chết thật.

Lưu lại bộ nghe bẩm vậy, lập tức đứng dậy, bước tới bên thi thể, đưa mắt nhìn. Thấy nạn nhân người thấp bé, cao chỉ khoảng ba thước bảy, tám tấc, bím tóc dài độ bốn, năm tấc, rối bù, mặt đỏ nhằng nhịt. Xem xong, quay qua phía thiếu phụ, thấy ả bộ dạng phong lưu, xinh đẹp, trong lòng nghĩ thầm:

- Vụ này hẳn do gian dân giết chồng.

Rồi sai viên khám nghiệm tử thi khám lại lần nữa. Lưu công đích thân đứng một bên giám sát. Viên khám nghiệm tử thi lại khám hết lượt, vẫn không tìm ra thương tích gì. Lưu công trong lòng buồn bực, nghĩ thầm: "Nếu hắn chết bởi bệnh tật san lại có gió xoáy chặn khiếu, thiếu phụ mặc áo đỏ?". Rồi kêu thăm tên mình: "Lưu Dung ơi Lưu Dung! Hôm nay người gặp phải chuyện rầy rà rồi". Đành cất giọng gọi:

- Bỏ Hoàng thị. Bản bộ không tìm ra thương tích, đã nghi oan cho người rồi. Bản bộ thưởng cho người năm mươi lạng, sai treo vải đỏ trước cửa nhà người. Ta sẽ viết một đạo công văn, xin cho người tẩm biếu trình tiết, lập bia ghi nhận, khen ngợi người là gái biết thủ tiết, danh thơm lưu truyền hậu thế, chôn thi thể của chồng người xuống. Coi như khép lại vụ án này. Người thấy vậy có được không?

Hoàng ái Ngọc nghe vậy, trong lòng hớn hờ, vội quỳ xuống, nói:

- Đa tạ ân điển của đại nhân. Tiểu nô nguyện...

Chữ "nguyện" vừa ra khỏi miệng, chợt thấy một trận gió xoáy bốc lên, xoay quanh mình Hoàng Ái Ngọc. Hoàng Ái Ngọc lập tức run lên, đôi lông mày dựng ngược, mắt phượng tròn tròn, đứng bật dậy, dậm chân xuống đất, đưa tay chỉ thẳng vào mặt Lưu đại nhân, lớn tiếng chửi mắng:

- Lưu gù, vẫn nghe nói người là viên quan chính trực, thích can thiệp vào chuyện bất bình của dân. Nay thấy người cũng chỉ là hòn gạch nung mà thôi. Chồng của ta rõ ràng bị bệnh mà chết, người một mực đòi quật mộ, mở nắp quan tài khám nghiệm tử thi, làm như bản danh tiếng của ta, ngấm máu phun người. Ta quyết không chịu để người thôi một cách dễ dàng như vậy?

Rồi rũ ống tay áo, xông tới phía Lưu đại nhân đòi liều mạng. Đám nha dịch vội vàng ngăn lại. Lôi lôi kéo kéo, không cho ả đến gần.

Lúc này, võ cử Trương Bồi Nguyên đứng xem ở ngoài, thấy đám nha dịch lôi kéo Hoàng Ái Ngọc, bất giác nổi giận trong lòng. Hắn liền cột chặt lại bím tóc, cởi áo ngoài ra, để hở lưng, hở bụng xông tới định làm khó dễ cho Lưu lại bộ. Đứng cạnh hắn có một ông già thấy vậy, vội ngăn hắn lại, nói:

- Trương đại lão gia, ông có quan hệ thân thích gì với Hoàng ái Ngọc không?

Trương võ cử nói:

- Không quan hệ thân thích.

Ông già nói:

- Không thân thích, chẳng quan hệ tại sao lại muốn xen vào chuyện này? Ông Lưu gù này không giống những viên quan qua đường khác. Tính tình ngay thẳng, ngạo thượng. Nếu ông xông lên, tôi chỉ e ông phải mang vạ, tự tìm lấy sự đau khổ mà thôi. Hãy nghe lời khuyên của già này, ai vì lo việc nhà này, chớ nên lo chuyện người khác.

Võ cử nói:

- Tôi đứng đây nghe xừ, tức không chịu nổi, muốn ra tay can thiệp bắt bớ. Ông đã khuyên vậy, tôi cũng không xen vào chuyện thiên hạ nữa.

Rồi mặc áo vào, quay đầu về nhà.

Lại nói chuyện Lưu công thấy Hoàng thị làm càn, dẫn dò nha dịch đem Hoàng thị về công quán, lệnh bảo chính Phiên Tam canh giữ tử thi, cho phép tri châu về nhà. Lưu công cũng lên kiệu về công quán.

Lại nói chuyện khám nghiệm tử thi kết thúc. Đám dân thôn xóm năm tùm ba bàn tán chuyện này. Có người nói:

- Nạn nhân chết không rõ ràng.

Người khác nói:

- Chắc do bệnh đột ngột qua đời.

Lại có người nói:

- Vụ này càng lúc càng lớn rồi.

Mọi người đang bàn tán xôn xao, chợt thấy một người từ xa đang hò hét chạy tới, nói:

- Đám các người nói chuyện gì vậy? Thi thà thi thảm, sao không chịu nói to ra, làm cho ta phải bức mình.

Đám đông nghe vậy, quay đầu lại nhìn. Thấy người ấy trên vai gánh chùng một, hai đầu gạo, lưng đeo hai xâu tiền. Thì ra là kẻ thích đánh nhau, hay gây rối Ban Bưu Tử. Hắn họ Lưu, tên Thanh, tự là Côn Sơn. Thì ra hắn về nhà ở Tam Lý Bảo để đưa tiền, đưa gạo cho mẹ. Thấy hắn đi xiêu xiêu, vẹo vẹo, biết đã quá say, mọi người đều tránh né, không ai muốn trêu vào. Chẳng ai bảo ai, tản đi cả. Có một người tuổi tác đã cao, không chạy thoát, bị Bưu Tử Lưu Thanh tóm được, nói:

- Các người tùm năm tùm ba lại một chỗ, thì thà chi vậy? Tại sao không nói lớn lên làm ta đây bức mình? Mau nói cho ta nghe. Nói mau!

Ông già nói:

- Người bỏ tay ra ta nói cho mà nghe.

Lúc này, Bưu Tử Lưu Thanh mới thả tay ra. Ông già kể lại một lượt cho hắn nghe chuyện khám nghiệm tử thi nhưng không tìm ra thương tích gì. Bưu Tử Lưu Thanh nghe xong, nổi giận dùng đũa, miệng hét vang:

- Chú à, chú không biết đấy thôi. À Hoàng ái Ngọc này tư thông với Trương võ cử, hại chết chồng à là Bô Hiền. Lưu Thanh tôi biết rất rõ. Chỉ vì tôi tham mấy ly rượu ở Bắc Trang, không kịp tới đây lúc Lưu lại bộ khám nghiệm tử thi. Thôi thì, để tôi tới công quán kêu oan với Lưu đại nhân vậy.

Nói xong, dùng đũa nhắm hướng công quán xông tới. Ông già đưa tay ra tóm lấy hắn, nói:

- Lưu Thanh, người thật vô lý! Người kêu oan không công cho người ta, khiến mẹ già người năm nay sáu bảy mươi tuổi phải lo sợ, biết lấy ai chăm sóc đây! Tục ngữ nói phải lắm: "Việc nhà thì nhác, việc chú bác lại siêng". Tại sao người lại phải đâm đầu vào đó chứ. Ngộ nhờ mẹ người hay tin người bị lên quan vì vụ án liên quan đến mạng người, sợ hãi mà sinh bệnh, xảy ra mệnh hệ gì, người sống không nuôi, chết không chôn, người bày trò hão hán ra làm gì?

Bưu Tử Lưu Thanh nghe vậy, chợt nở nụ cười, nói:

- Chú à, cháu cảm ơn chú đã chỉ dạy!

Rồi chào, bỏ đi.

Không lâu sau đã tới công Tây thành Cảnh Châu. Đám ăn không ngồi rồi ở đó thấy Lưu Thanh, đứa này gọi "Lưu hiền đệ" đứa kia gọi "Lưu đại ca" nói:

- Hôm nay không gặp, chúng ta phải đi uống một trận thực say mới được.

Nói xong, dắt nhau vào quán rượu.

Lại nói chuyện Lưu đại nhân tới công quán, dùng trà, ăn điểm tâm xong, trong lòng nghĩ thầm:

- Gió xoáy chặn kiệu, thiếu phụ bên mộ rõ ràng đã để lộ ra oan tình, tại sao mở quan tài khám nghiệm tử thi lại không tìm ra thương tích gì? Nghĩ tới nghĩ lui vẫn không tìm ra manh mối, chỉ bằng cái trang đi dò la, may ra tìm được chút manh mối cũng nên.

Nghĩ xong, lập tức sai Lưu An, Trương Thành mang ra một cái bao, mở bao ra. Lưu công lấy mũ đạo sĩ đội lên đầu, mặc đạo bào lên mình, lưng thắt đai nhung màu vàng, bỏ xỏ tóc mai, chân đi hài vân du, cầm mõ trên tay, cái trang thành một đạo sĩ đi hóa duyên, lên rồi khỏi công quán, rồi khỏi công

thành đi thị sát dân tình. Đi mãi vẫn không có một chút tin tức gì, nghĩ thầm: "Ta hãy tới Tam Lý Bảo, sau đó tới Bồ Gia Loan thăm dò tin tức". Nghĩ xong lập tức hỏi đường, rẽ sang phía Nam, tới Tam Lý Bảo. Vừa tới cạnh thôn Tam Lý Bảo, chợt thấy phía Đông Bắc có một đám mây đen lớn kéo tới, thoáng chốc đã che kín bầu trời. Một trận gió lạnh thổi qua, tiếp tới là mưa âm ỉ. Đại nhân ướt lướt thướt. Đi gấp một hồi, tiến vào thôn trang Tam Lý Bảo. Thấy một khung cửa bèn tiến thẳng vào, tay khua mỡ vang hóa duyên, làm kinh động bà lão chừng hơn sáu chục tuổi bên trong đang ngồi khâu vá. Bà lão đang chăm chỉ làm việc, chợt thấy ngoài cửa vang lên tiếng mỡ, bèn lần xuống giường, mò theo bờ tường ra ngõ, mở cửa nhìn ra. Thì ra là một lão đạo sĩ đi hóa duyên, bèn nói:

- Đạo gia. Trước đây nhà tôi cũng là nhà quan khá giả, nay lâm vào cảnh bần hàn, không có gì để bố thí. Xin hãy tới nhà khác mà hóa duyên.

Lưu đại nhân nói:

- Nữ bồ tát, bản đạo không xin tiền, xin ăn, chỉ xin một nắm củi khô hơn khô quần áo là tôi đi ngay.

Bà lão nói:

- Vậy có chi là khó. Xin đi theo tôi, hãy tới căn phòng phía Đông kia mà hơ.

Lưu công nghe vậy, lập tức đi theo. Bà lão đóng kín cổng lại Lưu công hỏi:

- Nữ bồ tát, tại sao phải đóng cổng?

Bà lão nói:

- Đạo gia không biết đấy thôi. Già này chỉ có một thằng con trai tên gọi là Bưu Nhi. Già sợ nó về nhà. Những lúc về nhà nó thường say túy lúy. Chỉ sợ nó thấy đạo gia, nếu nó nổi giận, tất sẽ đánh ngài.

Lưu công nói:

- Nếu vậy, tôi không hơ quần áo nữa. Con bà về, tôi sẽ bị thua thiệt mất.

Bà lão nói:

- Già này đã mời ngài vào hơ sưởi, ngài cứ vào, chớ ngại.

Con trai già phải mười lăm, hai mươi hôm mới về một lần. Lần này nó đi mới được hơn mười ngày, thiết nghĩ hôm nay cũng chưa về đâu.

Lưu công nghe vậy mới theo bà lão đi vào căn phòng phía Đông. Bà lão ôm tới một ôm củi khô, bảo đại nhân tự đốt lửa sưởi.

Khi quần áo của đại nhân hơ đã gần khô, chợt ngoài cổng vang lên tiếng gõ cửa. Bà lão nói:

- Không ổn! Bưu Nhi nhà tôi trở về rồi.

Lưu công nói:

- Vậy nghĩ làm sao đây?

Bà lão nói:

- Chớ ngại. Đạo gia cứ việc ở trong phòng này sưởi ấm, chớ gây ra tiếng động. Bưu Nhi nhà tôi về nhà đưa tiền, đưa gạo, thường để gạo, tiền tại căn phòng phía Bắc, không tới nơi nào khác. Nói năm ba điều rồi, ngay cả nhà cũng chẳng thèm quét, lại đi cõng bạc ngay.

Lưu công nghe vậy gật đầu, không nói năng gì, chỉ chăm chú sấy quần áo. Bà lão nói xong bước ra ngoài cửa, hỏi:

- Ai gọi cửa đó?

Bưu Tử Lưu Thanh nói:

- Đưa con bát hiếu về đưa gạo, tiền cho mẹ đây.

Bà lão nghe vậy, mở cổng. Bưu Tử Lưu Thanh lão đạo bước vào. Bà lão thấy Bưu Nhi như vậy, ho khan một tiếng, nói:

- Khi cha còn sống, ông ta làm quan. Con vốn là công tử nhà quan, chỉ quen thói ăn chơi, không nên người, không ra gì cả chỉ biết tiêu tiền, nhà cửa, ruộng vườn bị con mang đi đánh bạc hết. Nay gia cảnh tiêu điều như vậy, ngày tháng thật khó sống!

Bưu Tử Lưu Thanh nghe vậy bực bội, nói:

- Mẹ à, chuyện qua rồi xin chớ nhắc tới nữa. Có hối cũng chỉ uống công thôi. Mẹ không biết sao? Hoàng Đại Thụ đối diện nhà ta kia, hai nhà quan hệ với nhau bao nhiêu năm, mua đồ trang sức, may sắm quần áo cho, lại cung cấp ăn mặc cho cả nhà họ nữa, đâu phải chỉ một mình con phá hết của! Đáng

buồn là Hoàng Đại Thư, à thấy con không có tiền nên đã gạt con ra. À lại theo Trương võ cử nhà ở cổng Tây qua lại với nhau, bàn kế hại chết Bò Hiền. Nay quả nhiên đã hại chết Bò Hiền. Nhắc lại quả thấy cái chết của hắn thật oan uổng. Mẹ xin chớ nhắc con. Con nhất thời sai lầm. Mẹ xem, rồi con sẽ dần dần đòi lại hết.

Bà lão ngăn hẳn lại, nói:

- Chớ nói bọn họ hại Bò Hiền, sợ người ngoài nghe được, sẽ không tiện.

Buru Từ trợn hai mắt lên, nói:

- Mẹ à, không phải cản con. Ai nghe thấy con cũng không sợ. Làm con bức lên, con sẽ đi kêu oan thay Bò Hiền đó. Phải cho hả con giận này, để xem tiểu Ái Ngọc nhìn con bằng con mắt như thế nào?

Lưu công trong gian phòng phía Đông đã nghe rõ cả, trong lòng nghĩ thầm:

- Chuyến đi này của bản bộ thực không uổng.

Trong lòng thầm vui mừng. Chợt lại nghe Buru Từ hét lớn:

- Không ổn! Bên căn phòng phía Đông có lửa cháy.

Rồi vội vàng chạy qua. Thấy một lão đạo sĩ đang ngồi trong đó sây quần áo, bất giác nổi giận nói:

- Giới cho lão đạo lố mồm trâu này. Dám lên vào nhà ta hả?

Rồi buời tới, nắm lấy cổ áo, gờ nắm đấm lên đòi đánh. Bà lão vội tiến lên ngăn hẳn lại, quát lớn:

- Giới cho thằng tiểu oan gia này. Còn chưa chịu buông tay? Mẹ mày nay đã sáu mươi ba tuổi, lão đạo cũng đã năm sáu chục dư. Bời lão đạo đi mưa bị ướt hết đạo bào, xin ta bó củi sấy cho khô. Người trở về nhà nói càn nói dỡ. Nếu người cho rằng mẹ mày làm phiền người, chỉ bằng ta chết cho xong.

Nói xong, lao đầu vào tường. Buru Nhi thấy vậy, nói:

- Không ổn!

Rồi vội lao tới ôm lấy mẹ, nói:

- Mẹ à, xin chớ giận dữ. Con đã sai rồi, hiểu lầm rồi. Mẹ còn lạ gì tính khí của con? Vừa ngang, vừa cục, vừa lỗ mãng là con vô lễ, xin mẹ tha cho. Con sẽ tới xin lỗi lão đạo ngay đây.

Bà lão nghe vậy nguôi giận. Buru Từ xoay mình, đưa mắt nhìn Lưu công, chấp tay vái một vái, cười giả lả, nói:

- Đạo gia, xin chớ trách tôi. Lưu Thanh tôi ai mà chẳng biết. Là một kẻ gàn dở, hành sự lỗ mãng, chưa kịp tìm hiểu rõ ràng đã vội ra tay. Xin thứ cho tôi, mời đạo gia lên phòng Bắc uống vài chén, coi như là lời xin lỗi của tôi.

Lưu công nói:

- Ta không biết uống rượu!

Buru Từ trợn mắt lên, nói:

- Tôi mời ông uống rượu, ông uống tức là bỏ qua cho tôi. Ông không chịu bỏ qua cho tôi sao được?

Rồi đưa tay ra tóm lấy Lưu công, lôi về phía gian phòng phía Bắc. Bà lão nháy mắt ra hiệu, miệng nói:

- Đạo gia. Con già mời ngài xơi rượu là ý tốt của nó. Nếu ngài không chịu, thực khó cho già quá.

Lưu công nghĩ thầm "Chi bằng nhân cơ hội này, hỏi dò chuyện của Bò Hiền", liền nói:

- Vốn không quen biết, sao dám quấy rối.

Buru Từ nói:

- Toàn là những lời khách sáo thừa.

Rồi cùng nhau lên căn phòng phía Bắc. Buru Từ vói tay, cầm lấy bình rượu, nói:

- Đạo gia, xin đợi cho một chút. Tam Lý Bảo đây không có rượu ngon, đợi tôi vào thành mua một bình.

Nói xong, xuống lầu đi thẳng.

Không biết chuyện sau này sẽ ra sao? Mời quý vị xem tiếp hồi sau.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Công Kỳ Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 115: Được manh mối, dẫn họ lưu về công quán Thăm họ hoàng, Trương võ cử lộ gian tình

Mộ vân tán tận dạ thanh hàn,

Ngân hán vô thanh chuyển ngọc hoàn.

Thư sinh thử dạ bất trường hảo,

Minh nguyệt minh niên hà xứ khan.

Dịch thơ:

Đêm lạnh mây chiều lãng đãng tan

Mờ mờ mâm ngọc chuyển sông Ngân

Đêm nay kiếp gặp không may lắm

Trăng sáng năm sau đâu chốn nhìn.

Lại nói chuyện Lưu công thấy tên ngang ngành này xách bầu đi vào thành mua rượu. Ông ngồi trên lầu Bắc đưa mắt nhìn tứ phía, thấy trước chiếc bàn làm bằng gỗ hồng vân vàng đối diện cửa có một chiếc bàn bát tiên bằng gỗ dẻ, có ba, bốn chiếc ghế gãy chân vứt lán lóc. Bàn ghế bám bụi đầy, cũng chẳng có gì trang trí, trong lòng nghĩ thầm:

- Trước đây hẳn là nhà khá giả, sau này mới suy vi.

Đang trầm ngâm quan sát, chợt thấy tiếng cầu thang kéo kẹt. Lại thấy Bưu Tử lên lầu, tay phải xách xâu thịt, tay trái cầm bầu rượu, miệng kêu:

- Mẹ ơi, mau hâm nóng rượu giúp con. Rồi rút dao ra thái thịt thành từng miếng nhỏ, xếp lên đĩa, đặt lên chiếc bàn bát tiên. Lại có hai miếng đậu phụ đã được thái sẵn, xếp cùng một đĩa với mấy củ hành. Bà mẹ già hâm rượu xong, Bưu Tử mời Lưu công ngồi. Hai người cùng uống rượu. Bưu Tử Lưu Thanh nói:

- Đạo gia, tính tôi hâm hấp, nhất thời lỗ mẫn, xin đạo gia chớ trách tôi. Nay xin dùng ly rượu này bồi đáp. Xin hỏi tôn danh, quý tính của đạo gia? Xin hỏi ngài ở đâu? Vì có gì phải xuất gia đi làm đạo sĩ?

Lưu công nghe hỏi, thuận miệng trả lời, nói:

- Ta họ Mỗ, tên gọi Kim Dao, cha ông sống tại phủ Thanh Châu - Sơn Đông, Bàng Gia Trang cách cổng Bắc thành huyện Chư Thành hai mươi lăm dặm. Từ nhỏ cha mẹ đã mất, không để lại gì thiếu ăn thiếu mặc, đành phải tới Bắc Kinh, cũng không sống nổi. Chẳng còn cách nào khác, đành phải vào Bạch Vân Am trong ngõ chợ Gạo xuống tóc đi tu. Nay phụng mạng thầy rời kinh thành hóa duyên, vô tình đi tới Cảnh Châu này. Nghe người ta nói, Lại bộ đại nhân phụng mệnh thiên tử xuống Sơn Đông thị sát. Hai người bọn tôi vừa là đồng hương, lại là anh em từ nhỏ đã kết nghĩa với nhau, muốn tới công quán xin ông ta chút của bố thí. Nghe nói ông ta qua đất Cảnh Châu chợt có gió xoáy chặn kiệu kêu oan, lại nhìn thấy một thiếu phụ mặc đồ trắng đi viếng mộ, trong lại mặc áo đỏ. Đại nhân hạ lệnh quật mộ khai quan khám nghiệm tử thi nhưng không tìm ra thương tích gì, trong lòng không vui. Tôi ngại không dám tới chỗ ông ta hóa duyên. ầu cũng là vận tôi xấu, đành phải vào các làng quanh đây hóa duyên. Tới quý thôn đây thì gặp mưa, toàn thân ướt đẫm. May nhờ thí chủ mở lòng từ bi, cho tôi vào sấy đạo bào. Thí chủ trở về kể với mẹ chuyện Hoàng Ái Ngọc, trong lòng như có vẻ bất bình. Bàn đạo cũng đang buồn, mong thí chủ từ mi kể lại đầu đuôi câu chuyện cho nghe cùng. Coi như ta cùng giải sầu mà thôi.

Bưu Tử Lưu Thanh nghe vậy, mặt lộ vẻ dương dương tự đắc, uống liền mấy ly rượu, nói:

- Đã hỏi tới chuyện này, tôi cũng không cần giấu đạo gia. Khi Hoàng Đại Thư còn sống bên nhà đối diện tôi đây, ả thường đứng ngoài cửa lả loi tôi. Tôi vì ả mà tiêu hết không biết bao nhiêu tiền bạc, cộng thêm máu mê cờ bạc nên đã tiêu phá cả gia sản. Rồi Hoàng Đại Thư bị Bồ Hiền ở Bồ gia trang cưới đi. Từ đó trở đi, hai đứa bọn tôi không còn qua lại. Sau có lần tôi đi ngang qua Bồ Gia Loan, gặp Hoàng Đại Thư đứng ngoài cửa. Tôi tới gần, hỏi: "Nàng thấy ta chẳng chào, chẳng hỏi, sao lại làm bộ không quen biết ta như vậy?". Chẳng ngờ ả trở mặt, chửi cho tôi một trận. Tôi nóng tiết, định đánh cho ả một trận nhưng lại sợ người chung quanh chê cười, đành phải im hơi, nén giận, quay về đợi khi nào ả về nhà mẹ đẻ sẽ trút mối hận này. Tôi đi một

mạch tới châu thành, gặp người anh kết nghĩa của tôi ở cổng Tây. Anh ta lôi tôi vào uống rượu, hỏi tôi: "Tại sao sắc thẹn hằm hằm? Phải chăng đang tức ai đó?". Tôi kể cho anh ta nghe câu chuyện của tôi với Hoàng Đại Thụ khi này. Người anh kết nghĩa ấy nói: "Đệ không biết Hoàng Đại Thụ ấy tăng tị với võ cử Trương Bồi Nguyên ở bên cổng Tây hay sao? Trương võ cử là người nhiều tiền, thế lực lớn, bảo sao à không trở mặt với đệ?" Tôi nghĩ thầm trong lòng: "Chẳng trách gì Hoàng Đại Thụ chửi ta. Thì ra à là loại có mới nới cũ". Hai đứa bọn tôi uống rượu xong, cáo từ, bỏ đi. Tôi tới thẳng Bò Gia Loan. Lúc này trời cũng đã khuya, bốn bề im ắng vô cùng. Tôi tới nhà à, đẩy cổng ngõ, cổng ngõ đã bị đóng kín. Tôi trèo tường vào, đứng trong sân, thấy trong phòng còn sáng đèn, lại có tiếng người nói chuyện vọng ra. Tôi liếm thùng giấy dán cửa, nhìn vào. Thì ra Hoàng Đại Thụ đang cùng Trương võ cử uống rượu trong đó. Tôi vừa định xông vào trong, chợt thấy Hoàng Đại Thụ đưa mắt nhìn Trương võ cử, nói thì thầm gì đó. Tôi vội dừng lại, lắng tai nghe. Hoàng Đại Thụ nói: "Hai ta dùng cách ấy hại chết Xú quý Bò Hiền, một là trừ được cái gai trong mắt thiệp, hai là chúng ta có thể làm vợ chồng mãi mãi! Thứ đó của chàng linh nghiệm không?". Võ cử nói: "Đã tìm được rồi, hiện đang trong ống trúc này". Tôi đứng ngoài cửa sổ nghe lén, không biết trong ống trúc ấy đang vật gì?. Chợt nghe thấy bên ngoài có người gõ cửa, hẳn là Bò Hiền trở về. Trương võ cử vội chui xuống gầm bàn trốn, còn tôi trốn trong gian chứa củi. Hoàng Đại Thụ ra mở cổng. Lúc ấy, Bò Hiền đã uống rượu say như nhừ, từ bên ngoài lao vào phòng. Thấy trên bàn còn rượu, còn thức ăn, cũng chẳng hỏi những thứ ấy từ đâu mà có, nâng bầu rượu lên uống, uống một hơi cạn sạch, rồi nằm lên giường ngáy như kéo bè. Hoàng Đại Thụ thấp giọng gọi Trương võ cử, tôi cũng lên ra ngoài xem trộm. Thấy Trương võ cử, Hoàng Đại Thụ hai đứa dùng thùng trói Bò Hiền thật chặt, nhét chân bông vào miệng Bò Hiền, lột quần của hắn xuống, lấy ra một chiếc ống trúc dài độ nửa thước, mở nắp ra. Thì trong đó có một con rắn dài. Chúng úp miệng ống trúc vào chường môn của Bò Hiền, mở nút đầu ống ở bên kia ra, dùng thanh que nóng chọc vào. con rắn. Con rắn bị nóng, vội chui vào lỗ đít của Bò Hiền.

Mới nói tới đây, bà lão đã bước tới, ngăn lại, nói:

- Tiểu súc sinh, việc này chỉ một mình ngươi biết mà thôi. Người ta thường nói: "Thân ai nấy lo, việc ai nấy làm". Ngươi hãy cùng đạo gia uống rượu đi, nói năng lời thôi chi vậy?

Buru Từ Lưu Thanh nói:

- Chớ can con. Buồn thật. Con quyết phải kêu oan thay Bò Hiền.

Lưu công nói:

- Thí chủ. Nếu ngài muốn kêu oan thay Bò Hiền, thế mới là bậc hảo hán. Lưu lại bộ tất sẽ không để ngài phải chịu cảnh đói nghèo. Nếu ngài chịu đi kiện, bản đạo sẽ đi cùng ngài.

Buru Từ Lưu Thanh nói:

- Tôi sẽ đi kiện.

Lưu công nói:

- Vậy nhân lúc còn sớm, hai ta hãy đi ngay.

Lưu Thanh nói:

- Được lắm.

Hai người ra khỏi cổng, rời khỏi Tam Lý Bảo. Không lâu sau đã tiến vào cổng phía nam thành Cảnh Châu. Qua mấy khúc sẽ tới trước cửa công quán. Lưu Thanh ngẩng đầu nhìn lên, thấy trước cửa treo bốn chiếc đèn lồng bằng lụa ngũ sắc, trên tường vẽ cảnh "chỉ nhật cao thẳng", dưới bức tranh đặt chín khẩu pháo. Bên trong có rất nhiều sai nha đầu đội mũ nhà quan đang đi lại. Buru Từ Lưu Thanh đứng lại. Lưu công đi thẳng vào trong. Lưu Thanh gọi lớn:

- Đạo gia, ngài đi đâu vậy. Muốn kiện thì phải đứng bên ngoài mà kêu. Xông bừa vào trong sẽ rước lấy họa đó.

Lưu công nói:

- Không ngại. Lưu Dung với ta là chỗ đồng hương, cứ việc vào thẳng bên trong kêu kiện. Không có tai họa gì đâu.

Buru Từ Lưu Thanh nghe vậy, đành phải theo vào trong.

Đám công sai thấy vậy vội tiến lên, vây lấy họ. Lưu lại bộ xua tay, đám công sai lui lại cả ra sau, thủ tay đợi lệnh. Lưu công lên phòng trên. Lưu Thanh lên theo, thấy không có ai. Chỉ thấy hai người ăn mặc theo lối nhà quan tiến tới giúp đạo gia thay mũ, áo. Lưu Thanh sững người, trong lòng thâm kinh sợ, nghĩ: "Không ôn! Thì ra là đại nhân cái trang đi thăm dò tin tức. Khi này ở trong nhà, ta từng đắc tội với ông ấy. Nay quả ta đã gặp họa lớn rồi!". Nghĩ xong, vội vàng quỳ sụp xuống.

Lưu công mỉm cười, nói:

- Lưu Thanh, không cần phải quỳ. Ngươi hãy tạm đứng dậy đã.

Rồi sai người hầu bày rượu lên. Trương Thành, Lưu An không dám chậm trễ. Chỉ trong chớp mắt đã bày xong một bàn rượu thịt.

Lưu công nói:

- Lưu Thanh ngời hầy tạm ngồi xuống. Bàn bộ đường sẽ cùng người uống vài chén. Tính khí của người thế nào, ta đây đã rõ cả. Người phải uống liền ba chén mới được. Chớ nên câu thúc, cứ mạnh dạn mà uống. Ngày mai sẽ ra hiện trường khám nghiệm tử thi. Từ nay trở đi, mẹ con người sẽ không phải chịu cảnh đói khổ nữa.

Lưu Thanh nói:

- Đại nhân xin hãy yên tâm. Nếu ngày mai đi khám nghiệm tử thi mà không tìm ra thương tích, tiểu nhân nguyện xin nhận tội

Đại nhân nghe vậy khẽ gật đầu.

Lại nói chuyện võ cừ Trương Bồi Nguyên rời khỏi nơi khám nghiệm tử thi, trở về nhà, đứng ngồi không yên, nghĩ lại chuyện xảy ra khi nãy. Nếu không bỏ ra trăm lạng bạc ấy, để tìm ra thương tích, hậu quả thế nào, thực không thể tưởng tượng nổi.

Gia nhân đưa đèn tới. Trương võ cừ dùng cơm xong, một lòng chỉ nghĩ tới chuyện đi thăm Hoàng Ái Ngọc, bèn rời khỏi nhà. Không lâu sau đi ngang qua cửa công quán, nhìn vào trong, nở nụ cười, nói:

- Vị nào trong đó vậy?

Trương Thành nói:

- Có chuyện gì vậy?

Trương võ cừ nói:

- Ta tới thăm em họ là Hoàng Ái Ngọc, xin các vị lão gia tạo điều kiện cho.

Trương Thành hỏi:

- Anh tên họ là gì?

Trương võ cừ nói:

- Tôi họ Trương, tên Bồi Nguyên.

Trương Thành nói:

- Tôi không dám tự quyết, phải bẩm với đại nhân đã. Ngày hầy đợi một lúc.

Rồi xoay mình đi lên nhà trên, bẩm rõ với đại nhân chuyện Trương võ cừ muốn vào thăm Hoàng Ái Ngọc.

Lưu công nói:

- Nếu võ cừ muốn vào thăm Hoàng thị, hãy cho hắn vào.

Các người lui ra cửa sổ lên nghe xem hai người bọn họ nói chuyện gì với nhau. Nếu để lộ chuyện gì, hãy giữ Trương võ cừ lại không được thả đi.

Trương Thành ứng tiếng:

- Theo ta vào gặp em họ của ngài!

Trương võ cừ nghe vậy, vội theo Trương Thành vào trong.

Qua mấy khúc rẽ, tới bên ngoài một gian phòng. Trương Thành nói:

- Vợ của họ Bồ là Hoàng thị ở trong căn phòng này. Ngài vào đi ta không thể đi theo. Ta còn phải xem đại nhân có sai bảo gì không.

Nói xong nghênh ngang bước trở ra.

Trương võ cừ đẩy cửa, bước vào. Thấy Hoàng Ái Ngọc đang ngồi buồn bên trong. Thấy võ cừ, ả tức giận chửi mắng, nói:

- Giới cho tên vô lương tâm Trương Bồi Nguyên người. Người thấy chết mà không cứu. Ngày thường người hay khoe có khả năng vượt tường, leo mái nhà. Nô gia gặp phải chuyện này, người cũng chẳng thèm thò mặt vào trong hỏi thăm lấy một câu lại làm bộ giả câm, giả điếc, co đầu rút cổ như con rùa đen, co đầu lại mặc kệ mọi chuyện muốn ra sao thì sao. Sau con mura người nói đem ô cho người ta, làm bộ làm tịch. Nghĩ cho cùng, gian phu không thể yêu ta bằng chồng của ta. Việc đã tới nước này, ta thực lấy làm hối hận!

Bất giác, hai hàng lệ nóng trào ra. Trương Bồi Nguyên nghe vậy tỏ vẻ không vui nói:

- Nàng không biết đẩy thôi. Vừa gặp ta nàng đã lớn tiếng mắng chửi rồi. Ta vừa hay tin đã vội tìm viên khám nghiệm tử thi, dúi vào tay hắn một đĩnh bạc lớn, do đó, hắn mới không tìm ra thương tích. Ta tới đây thăm nàng, lại bị nàng chửi là kẻ vô tình, vô nghĩa. Con đàn bà này. Nghĩ lại khi xưa người quan hệ với bảo chính Hạng Phiền Tam, sau do hắn nghèo, người lại theo Bưu Tử Lưu Thanh. Lưu Thanh trắng tay, dăm bữa nửa tháng không gặp mặt nhau lấy một lần, người ăn không được ngon, mặc không được đẹp, lại nhờ bảo chính Phiền Tam tới chỗ ta vay tám chục xâu tiền, sau này cả gốc lẫn lãi đều không trả. Ta tìm tới nhà người đòi tiền, người lôi ta vào phòng của người. Từ đó, hai ta mới quan hệ với nhau. Tám chục xâu tiền cả gốc lẫn lãi từ đó ta không đòi nữa! Ta liên tục cung cấp củi, gạo, lại may cho người bao nhiêu quần áo bằng lĩnh, bằng sa, lại mua cả đồ trang sức cho người. Người có biết ta đã phải tốn bao nhiêu tiền không? Suốt ngày từ sáng đến tối người than vãn thẳng chồng xấu xí, như gai trong mắt, người một lòng muốn hại chết chồng mình. Giờ lại oán trách ta là sao?

Hắn nói một thôi, một hồi, khiến Ái Ngọc không thể mở miệng nói.

Lưu lại bộ ở bên ngoài cửa sổ nghe thấy hết, dặn dò:

- Nha dịch, công sai mau vào bắt lấy Trương vô cừ, chớ để hắn chạy thoát.

Nói xong, trở về phòng trên.

Đám nha dịch xông vào phòng, gõ cửa vào.

Trương Bồi Nguyên nói:

- Tại sao lại gõ tôi?

Đám nha dịch nói:

- Đại nhân dặn vậy, bọn ta không biết? Sáng mai gặp đại nhân sẽ rõ cả thôi.

Sáng hôm sau, châu quan tới công quán đợi lệnh. Lưu lại bộ rửa mặt, dùng bữa sáng xong xuôi, dặn dò chuẩn bị kiệu ra hiện trường khám nghiệm tử thi. Chập chực, nha dịch, người khám nghiệm tử thi đều đã đợi sẵn ở ngoài cổng công quán, hầu đại nhân lên kiệu, sau đó kéo nhau rời khỏi thành Cảnh Châu theo lối cửa Bắc. Không lâu sau đã tới hiện trường. Đại nhân xuống kiệu, ngồi lên ghế tựa, dặn dò, nói:

- Giải Hoàng thị, Trương Bồi Nguyên ra đây, bản đường có chuyện muốn hỏi họ.

Cặp câu nam nữ nghe vậy, vội tiến ra, quỳ xuống. Lưu công hỏi:

- Các người mau mau khai rõ vụ mưu hại Bồ Hiền ra sao. Chớ để bản bộ phải phí công khai quan khám nghiệm lại tử thi. Mau khai ra, hai người sẽ tránh được đau khổ thể xác.

Hoàng Ái Ngọc nghe hỏi, mày liễu dựng lên, mắt phượng tròn tròn, đưa tay chỉ Lưu lại bộ, hả hê chửi bới:

- Lưu gì, người thực hồ đồ. Thực đáng tiếc cho chức Lại bộ thượng thư lại giao cho người làm. Chồng ta rõ ràng bị bệnh mà chết, người nhất quyết cho là chết không minh bạch. Kiểm nghiệm hai lần rồi, vẫn không tìm ra thương tích. Nay ta thể quyết không đội trời chung với người.

Trương Bồi Nguyên nói:

- Ta tới công quán thăm em họ ta, người lại dám đóng gói lên mình cử nhân của nhà nước. Ta vô cớ bị người làm nhục. Hai ta phải lên kinh diện kiến thánh thượng một chuyện mới được. Để rồi xem ai phải, ai quấy.

Lưu công mỉm cười, nói:

- Giới cho đôi leo mép, gian trá các người. Ta phải đưa ra bằng chứng cụ thể mới khiến hai người tâm phục, khẩu phục.

Rồi quay sang gọi:

- Lưu Thanh!

Chợt thấy Bưu Tử Lưu Thanh tiến ra, quỳ xuống, nói:

- Bẩm đại nhân! Có tiểu nhân Lưu Thanh xin hầu.

Lưu công hỏi:

- Hai đứa chúng mưu hại Bồ Hiền, người có biết không?

Người có thể đối chứng với hai đứa chúng không?

Lưu Thanh nghe hỏi, quay lại, kêu lớn:

- Hoàng Đại Thụ, Trương Bồi Nguyên. Việc hai người làm, chớ nên già mồm cãi quan nữa. Đại nhân đã biết cả rồi. Nếu các người không chịu khai nhận, chỉ e tự chuốc khổ vào thân.

Hoàng ái Ngọc, Trương Bồi Nguyên nhìn thấy Bưu Tử Lư Thanh, trong lòng chợt nảy con giận dữ.

Không biết hai đứa chúng ăn nói ra sao. Mời quý vị xem tiếp hồi sau.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Công Kỳ Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 116: Khám nghiệm tử thi, bắt gian phu dâm phụ Lại thêm án khác, cóc giữa đường kêu oan

Tuần hoàn báo ứng bất phi khinh,

Khuyến quân hành thiện mạc hành hung.

Minh công bất tín thể thượng khán,

Vương pháp nan dĩ tương nhân dung.

Dịch thơ:

Tuần hoàn báo ứng đúng không sai

Khuyến bác làm lành bỏ ác ngay

Bác chẳng tin trên đời khắc thấy

Phép vua khó gượng nhẹ cho ai.

Lại nói chuyện Hoàng ái Ngọc nghe nói vậy, biết Bán Bưu Tử Lư Thanh sẽ ra làm chứng. Bất giác, ả đảo vòng mắt một vòng, nói:

- Lư Thanh, cái tính ngang ngạnh, gàn dở của người lại nổi lên rồi hử? Người thì làm nhân chứng gì? Phải rồi. Trước đây có hôm đứng trước nhà mẹ đẻ ta, người định ra sàm sỡ với ta, bị ta chửi cho một trận. Người ôm hận trong lòng, nay muốn mượn việc quan báo thù riêng phải không? Bà người đây không sợ đâu. Ta không làm việc gì trái với lương tâm cả.

Lư Thanh nói:

- Hoàng Đại Thụ, người chớ có già mồm nỏ họng nữa. Việc hai người làm ta đều nhìn thấy tận mắt. Mấy hôm trước, ta bị mi chửi cho một trận, ta ôm hận trong lòng, đó là chuyện có thực. Ta đợi tới khoảng canh một lại tới Bồ Gia Loan, thấy cổng ngõ nhà mi đã đóng kín, ta bèn vượt tường vào trong. Thấy trong phòng còn sáng đèn, lại vẳng ra tiếng nam nữ nói chuyện với nhau. Ta tới gần nghe lén. Thì ra các người đang bàn kế hại Bồ Hiền. Ta dùng lưỡi thám lũng giấy dán cửa, ghé mắt nhìn vào, thấy gã đàn ông chính là Trương võ cử. Hai đứa các người ngồi uống rượu, bàn kế hại chồng. Đang bàn bạc với nhau, chợt thấy Bồ Hiền gọi cổng. Trương Bồi Nguyên vội trốn xuống gầm bàn, còn ta liền nấp vào nhà chứa củi. Người ra mở cổng ngõ. Bồ Hiền từ bên ngoài say như say như bước vào phòng. Người lại đổ cho hửn uống hết một bình rượu nữa, khiến hửn say mềm, thân nhão ra như cọng bún thiêu, nằm vật trên giường, bất tỉnh nhân sự. Tới lúc ấy, người cùng Trương Bồi Nguyên, hai đứa dùng dây thừng trói chặt Bồ Hiền lại, nhét chặn bông vào miệng hửn rồi lấy ra một ống trúc, một đầu ghé vào lỗ đít hửn, dùng que nóng lửa vào đầu kia ống trúc. Trong ống có một con rắn lớn. Con rắn bị nóng, chịu không được nên đã chui vào trong lỗ đít. Bảo sao Bồ Hiền chẳng chết. Ta đứng ngoài cửa sổ đã thấy rất rõ. Giờ người còn dám buông lời điều ngoa dối gạt đại nhân nữa hay sao? Người thử nghĩ xem, ta nói đúng hay sai? Nếu hai người còn chưa tin, mở quan tài khám nghiệm lại tử thi sẽ rõ.

Hoàng ái Ngọc, Trương Bồi Nguyên hai đứa nghe Lư Thanh nói vậy, sợ đến nổi xanh như chàm đỏ, ngậm kín miệng, không nói năng gì.

Chợt thấy Lư lại bộ dạn dỏ:

- Lư Thanh, hãy đi mổ bụng nạn nhân ra kiểm tra.

Lư Thanh tuân lệnh, tay cầm một con dao nhọn, mở nắp quan tài ra, rạch một đường trên bụng tử thi, moi con rắn ra, mang tới trước mặt Lư đại nhân, quỳ một gối, hai tay nâng cao con rắn, nói:

- Mời đại nhân khám nghiệm.

Lư công thấy con rắn đã chết ngạt trong bụng nạn nhân, bất giác nổi trận lôi đình, cho lời Hoàng ái Ngọc, Trương Bồi Nguyên lên, hỏi:

- Hai đứa các ngươi còn gì để nói nữa không? Không mau mà khai ra!

Hai đứa đành phải ký tên vào tờ khẩu cung. Luru công dặn dò, nói:

- Gông hai đứa chúng lại, tống vào ngục.

Đám nha dịch, thuộc hạ không dám chậm trễ, lập tức gông Hoàng Ái Ngọc và Trương Bồi Nguyên lại. Lại xử tội tên giám nghiệm tử thi, tội ăn tham của đút, dôi gạt quan trên, đẩy ra Hắc Long Giang làm tù khổ sai mười năm. Bảo chính Phiên Tam biết chuyện không chịu báo quan, nhận hối lộ tám mươi xâu tiền, phạt đánh bốn mươi trượng đẩy ra ngoài ngàn dặm. Còn lại giao cho tri châu xử lý. Tri châu xử phạt một nửa cơ nghiệp của Trương Bồi Nguyên chia cho Luru Thanh, không cho quấy nhiễu. Tri châu nhận lời. Luru Thanh tạ ơn, đi nhận gia sản. Luru lại bộ lại sai nha dịch chôn quan tài xuống.

Đám nha dịch ứng tiếng, đẩy nắp quan tài lên, nạo vét hết đất dưới huyệt, thấy đất rất mềm, chỉ một lúc sau đã đào sâu thêm gần nửa xích. Không ngờ lại là thi thể của một đôi nam nữ. Nha dịch không dám giấu giếm, vội bẩm với đại nhân, nói:

- Dưới huyệt có vùi thi thể một đôi nam nữ, mong đại nhân định đoạt.

Luru lại bộ nghe báo, vội tới bên miệng huyệt quan sát.

Thấy thi thể nam nhân độ mười ba, mười bốn, thi thể nữ nhân chỉ độ hơn mười tuổi, trên cổ đều có vết thương. Khám nghiệm xong, đại nhân quay sang dặn dò Luru An, Trương Thành:

- Đi hỏi dân chúng quanh đây có ai biết hai đứa trẻ này không?

Còn chưa dứt lời, chợt nghe tiếng khóc con vọng tới vô cùng thảm thiết. Luru công dặn dò:

- Dẫn người khóc lại đây cho ta hỏi chuyện!

Luru An, Trương Thành dẫn người khóc con tới trước mặt đại nhân, bảo quỳ xuống. Luru công hỏi:

- Nhà ngươi nhà ở đâu? Tên họ là gì? Bao nhiêu tuổi? Hai đứa trẻ bị chôn ở dưới là gì của ngươi? Mau khai rõ cho ta nghe.

Người ấy nói:

- Bẩm đại nhân, nhà của tiểu nhân ở Tô gia trang. Tiểu nhân tên gọi Tô Vĩnh Phú, năm nay ba mươi lăm tuổi, sinh được hai đứa con gái, một đứa con trai. Đứa con gái lớn gọi Tô Cát Bình, năm nay mười sáu tuổi. Đứa con gái nhỏ năm nay mười ba tuổi, tên gọi Tô Ngọc Bình. Đứa con trai nhỏ năm nay mười một tuổi, tên gọi Tô Sinh. Ba chị em chúng hôm qua đi chơi, đến nay vẫn chưa thấy về nhà. Hôm nay tiểu nhân đã đi khắp nơi tìm kiếm, qua đây gặp đúng lúc đại nhân xử án, lại thấy đào huyệt lên có hai xác người. Tiểu nhân tới xem, thấy đúng là xác đứa con gái nhỏ Ngọc Bình và thằng con trai út là Tô Sinh nhưng không thấy đứa con gái lớn Cát Bình đâu. Thực đáng thương cho tiểu nhân chỉ có mỗi đứa con trai này, nay lại bị người ta hại chết. Khẩn cầu Thanh Thiên đại nhân đứng ra phân xử, tìm bắt hung thủ, giúp tiểu nhân rửa sạch mối hận này.

Nói xong, dập đầu lạy như giả gạo. Luru lại bộ nói:

- Ngươi hãy tạm mang xác về nhà. Bản bộ đường sẽ đứng ra phân xử cho ngươi.

Vĩnh Phú nhận xác của con, mang về nhà.

Lại bộ đại nhân lên kiệu trở về công quán Cảnh Châu. Dừng bữa sáng xong, ông lại cải trang thành đạo sĩ vân du, khoác trên vai chiếc tay nải nhỏ màu vàng, trong đó có cuốn Bách Trung kinh cùng cuốn bói toán và giấy, mực, nghiên, bút. Tay cầm hai miếng phách tre, lén rời công quán theo lối cửa sau, theo đường lớn rời khỏi châu thành, muốn vào làng tra xét vụ án này. Đi một hồi tới vùng ngoại ô, nhìn thấy trước mặt có một con cóc to bằng cái mâm đứng chắn đường đi. Luru đại nhân trong lòng không vui, nghĩ thầm: "Trên đời này sao lại có con cóc nào to đến vậy? Hẳn phải có uẩn khúc chi đây?". Bèn cất giọng hỏi:

- Cóc ngươi cản đường ta, tất phải có điều chi oan khuất. Nếu thực sự bị oan, hãy đứng trước mặt bản đường kêu to ba tiếng. Bản bộ đường sẽ chấp nhận lời kêu oan của ngươi, đi theo ngươi.

Con cóc này cũng thực lạ. Nghe đại nhân nói vậy, nó lập tức quay mặt lại phía ngoài, kêu lên ba tiếng "ộp, ộp, ộp" thực lớn, rồi tung tung nhảy về phía Đông. Luru công thấy vậy, gật đầu đi theo sau. Đi được hơn mười dặm, thấy trước mặt có con sông cản lối. Lại thấy con cóc nhảy tồm xuống sông. Luru công sững sờ, nghĩ thầm: "Không ổn, ta không thể xuống sông theo ngươi được".

Còn đang do dự, chợt thấy dưới hạ lưu có một chiếc thuyền nhỏ đang ngược dòng tiến lên. Trên thuyền có hai người, đại nhân bèn gọi lớn:

- Nhà thuyền, hãy qua bờ bên này, cho tôi qua sông, tôi sẽ trả tiền công.

Hai người trên thuyền kia vốn là hai anh em, người anh tên là Hoàng Lục, người em tên là Hoàng Hùng, bơi thuyền dưới sông kiếm ăn. Chúng thường chở khách buôn ra tới giữa dòng rồi trói khách lại, vớt xuống sông, sau đó cướp đoạt tiền bạc của khách. Chúng dựa vào chùa An Quốc bên bờ Nam, trong đó có thể thần của Nhị Vương Gia là lạt ma A A Di. Tên lạt ma này luôn làm chuyện bất chính, cướp đoạt dân nữ, dưới tay có năm trăm hung tăng thủ hạ. Hoàng Lục, Hoàng Hùng làm ăn phi pháp dưới sông, có được thứ đồ quý gì cũng phải đem qua cung phụng cho lạt ma A A Di.

Hôm nay, chúng đang trên đường về nhà, chợt thấy bên bờ Tây có một đạo sĩ vân du gọi thuyền qua sông. Hoàng Hùng nói:

- Anh à. Anh nhìn lão đạo sĩ đang gọi thuyền trên bờ sông kia, thực giống lão Lưù gù xử vụ Hoàng Ái Ngọc. Nay lại cải trang theo lối lão đạo, không biết định tra xét vụ nào? Không biết có phải vụ ta bắt ả Cát Bình con nhà họ Tô bị người ta tố cáo hay không. Lão ta hay tin liền tới đây tra xét. Sao ta không cập thuyền vào, cho hắn lên, ra tới giữa dòng kết thúc sinh mạng của lão đi cho tuyệt hậu hoạn.

Hoàng Lục nói:

- Có lý

Rồi cập thuyền vào bờ, bắc cầu ván lên, miệng hô vang:

- Đạo gia, mời lên thuyền.

Lưù công lập tức lên thuyền. Hoàng Hùng rút ván lên, vói tay lấy cây mái chèo, chèo thuyền đi. Ra tới giữa dòng, hắn dừng tay chèo, hỏi:

- Có phải ông là Lưù gù, cải trang thành đạo sĩ đi điều tra vụ nhà họ Tô bị mất con gái hay không? Hôm nay ta phải cho ông chết một cách rõ ràng mới được. Vụ đó là do anh em ta làm. Ta tên Hoàng Hùng, còn đây là anh trai ta, tên Hoàng Lục.

Nói xong, tóm lấy Lưù đại nhân. Lưù công vội kêu lên:

- Thí chủ, chớ nên nhận lầm người. Bản đạo là kẻ đi khắp nơi xem tướng giúp người, đâu biết Lưù gù là ai!

Hai tên hung đồ để mặc đại nhân gào tới rách cả miệng, chúng chỉ coi đó là gió thoảng qua tai, lập tức trối nghiêng đại nhân lại ném tôm xuống sông. Chỉ thấy "tôm" một tiếng, đại nhân đã chìm lặn dưới làn nước.

Mệnh của đại nhân vẫn chưa tuyệt. Đột nhiên thấy một trận cuồng phong nổi lên, con cóc cống đại nhân nhảy vọt lên bờ. Lưù đại nhân nghi ngại chừng một khắc, mở mắt ra nhìn, thấy dây trói đã được cởi ra, tay nải cũng không mất, bèn quay sang nói với con cóc:

- Lại vẫn cần người đi trước dẫn đường.

Chỉ thấy con cóc tung tung nhảy về hướng Đông. Lưù công khoác tay nải lên, đi theo phía sau. Không bao lâu đã thấy một thôn trang hiện ra trước mặt, con cóc đột nhiên biến mất, tìm đâu cũng không thấy. Chỉ thấy trên mặt đất có một tấm thiếp, bèn cúi mình nhặt lên, thấy trên đó có viết bốn câu thơ rằng:

Ngã bản Thái Bạch Lý tinh quân,

Dẫn lĩnh tiền thôn phòng Cát Bình.

Phùng hung hóa cát hưu cụ kiếp,

Tự nhiên hiện xuất sự chân tình.

Dịch thơ:

Ta là Thái Bạch Lý tinh quân,

Thôn trước kia đi hỏi Cát Bình

Gặp nạn hóa lành đừng sợ hãi,

Sự tình ắt bỗng hiện rành rành.

Lưù công xem xong, biết Thái Bạch tinh quân cứu mạng mình, vội ngửa mặt lên trời bái vọng. Hành lễ xong lại tiếp tục đi tới tòa thôn trang trước mặt. Không lâu sau đã tiến vào thôn, tay đến gõ phách, miệng hô vang:

- Tinh Linh Phong, giảng Tử Bình, coi số mạng, xem câu tài câu lộc hôn nhân không? Biết xem tướng, coi gia trạch, tìm long huyệt, an gia trấn trạch không?

Đang rao chợt thấy một nhà bên đường có tiếng mở cửa, xuất hiện một cô gái chừng mười sáu, mười bảy tuổi. Chỉ thấy cô ta ẩn đường hiện sắc đen, sắc mặt vàng vố, tóc mây xõa bù, mặt buồn rười rượi, miệng gọi:

- Ông thầy bói, mời tới đây.

Lưù công nghe gọi vội bước tới, hỏi:

- Vị cô nương này muốn xem bói hay xem hộ ai khác?

Cô gái nói:

- Mời ông theo tôi vào sân, xem cho bà mẹ chồng tôi một quẻ.

Lưu công trong lòng không vui, nghĩ thầm: "Cô gái này miệng còn hôi sữa, tại sao đã có mẹ chồng? Ta phải vào trong tìm hiểu cho rõ". Cô gái dẫn đường, Lưu công theo sau. Chỉ thấy nhà này rất rộng, có tượng thú xếp dọc đường đi, trên tường vẽ hình Phúc, Lộc, Thọ, đường đi lát gạch, trước cửa phòng có bức rèm hột. Qua khỏi bức rèm, tới phòng khách. Đại nhân chợt sinh nghi, đoán chủ nhân căn nhà nhỏ này hẳn phải là người giàu có. Tại sao trong nhà lại vắng tanh vắng ngắt không một bóng người như vậy?

Thì ra đây chính là nhà của một viên quan tên gọi Vương Bách Vạn. Vương Bách Vạn không có con trai, chỉ có một người con gái. Vào dịp Thanh Minh, hai cha con đi lễ mộ, bị ác bá Linh Lâm nhìn thấy, cướp mất người con gái. Vương Bách Vạn nổi giận, vội xông tới đòi đòi mạng với Linh Lâm, cáo Linh Lâm bị thương ở mặt. Linh Lâm nổi giận, giết cả hai cha con Vương Bách Vạn, lại thống lĩnh lũ gia nô tới lấy sạch của cải trong nhà họ Vương. Đám gia nô, làm thuê trong nhà Vương Bách Vạn không ai dám trêu vào hắn nên cũng bỏ đi cả. Linh Lâm lại sai Hoàng Lục, Hoàng Hùng vào ở trong nhà này. Hoàng Lục, Hoàng Hùng lại bắt Cát Bình về đây, giấu trong nhà này.

Lại nói chuyện Lưu công tới căn lầu phía Bắc, hỏi:

- Mẹ chồng người giờ ở đâu? Mau mời ra đây ta còn đoán mệnh. cô gái chưa kịp nói gì, hai hàng nước mắt đã trào ra, quỳ sụp xuống trước mặt Lưu công, khóc nói:

- Đạo gia, ông là người tuổi cao đức trọng, lấy từ bi làm gốc, coi thiện niệm là nhà. Nô tì thấy ngài không có ý xấu nên xin được nói thực với ngài. Mong ngài giúp tiểu nữ đưa cho cha mẹ tiểu nữ một bức thư, tiểu nữ xin đội ơn ông. Chỉ xin ông tuyệt đối không để lộ chuyện này ra.

Lưu công hỏi:

- Người có nỗi oan gì hãy mau nói ra, bản bộ đường sẽ giúp người giải quyết.

Cô gái nghe vậy, sững người, hỏi:

- Đạo gia, tại sao ông lại xưng là bản bộ đường? Chẳng lẽ ngài là một vị quan đi thị sát dân tình sao? Nếu thực sự ngài đi thị sát dân tình, nạn nữ hôm nay có thể nhìn thấy mặt trời rồi.

Lưu công nói:

- Cô gái đã nhận ra bản bộ đường, bản bộ đường cũng chẳng giấu cô làm gì. Bản bộ đường chính là Lại bộ thượng thư Lưu Dung, tự Thách Am. Bởi Tô Vĩnh Phúc lên kiện trước bản bộ đường, bản bộ đường tiếp nhận đơn kiện của hắn, nay lên rồi khỏi công quán, cải trang thành vân du đạo nhân tới đây. Thực ra chỉ vì muốn dò tìm con gái lớn của Tô Vĩnh Phúc. Cô gái có nỗi oan ức gì phải nhờ ta đưa tin cho cha mẹ? Người cứ nói ra, ta sẽ đưa thư giúp cô.

Cô gái nghe xong, vô cùng mừng rỡ, nói:

- Nạn nữ chính là Tô Cát Bình, bị ác đồ Hoàng Lục, Hoàng Hùng bắt về đây. Chúng đã giết chết em trai, em gái của tiểu nô. Hai tên hung thần muốn ép nạn nữ phải làm vợ chúng, nạn nữ không chịu. Suốt ngày nạn nữ như ngồi trên bàn chông, chỉ mong đại nhân nhanh chóng cứu nạn nữ ra khỏi cảnh nồi lửa vạc dầu này. Nạn nữ xin cảm ơn đức tái sinh của đại nhân.

Nạn nữ đang nói chuyện với Lưu công, chợt bên ngoài có tiếng gõ cửa vọng vào, kêu lớn:

- A đầu, mau ra mở cửa. Đại gia, nhị gia của người đã về rồi.

Tô Cát Bình giật mình, nói:

- Đại nhân, không xong rồi. Hai tên hung đồ đã trở về?

Lưu công nghe vậy, sững người, nói:

- Phải làm sao đây.

Chỉ thấy Tô Cát Bình ngó quanh, chẳng nghĩ ra được cách nào. Chợt thấy trên tường có một cái khe. Nạn nữ vội nói:

Đại nhân, cầu xin ngài chịu khuất một chút, chui vào khe hở này, nạn nữ sẽ dùng đồ vật đẩy lên, chớ để hung đồ nhìn thấy kéo mang họa.

Xong xuôi, Tô Cát Bình mới đi ra ngoài mở cửa, miễn cưỡng nở nụ cười, nói:

- Nhị vị lão gia đã về. Thiếp ra đón chậm, xin rộng lượng cho.

Hai tên hung đồ nghe nàng nói vậy, trong lòng mừng rỡ.

Không biết câu chuyện sau này ra sao, mời quý vị xem tiếp hồi sau.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Công Kỳ Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 117: Bày kế lừa khói, lưu đại nhân thoát nạn Tại thôn ngọa hổ bắt hai cướp họ hoàng

Liên lý chi đầu hoa chính khai,

Đổ hoa phong vũ tiện tương thôi

Nguyên giáo thanh đế thường vi chủ;

Mạc di phân phân điểm thúy đài.

Dịch thơ:

Hoa nở đầu cành liền thắm tươi

Bởi trời mưa gió ghét hoa cười

Chúa xuân xin để luôn làm chủ

Cánh khói nền rêu lá tả rơi.

Lại nói chuyện Hoàng Lục, Hoàng Hùng nghe Tô Cát Bình nói vậy, trong lòng vô cùng vui mừng, kéo nhau tới gian lầu phía bắc, ngồi xuống. Tô Cát Bình hỏi:

- Hai vị đại gia dùng cơm gì? Tiểu nô còn đi nấu.

Hoàng Lục nói:

- Ta muốn ăn bánh bao. Nàng mau đi hấp, anh em ta ăn xong còn có việc gấp phải đi làm.

Tô Cát Bình hỏi:

- Không biết hai vị đại gia có việc gấp gì?

Hoàng Hùng nói:

- Chỉ vì có tên Lưu gù già trang thành lão đạo sĩ già đi thăm dò tin tức, bị anh em ta trói lại vứt xuống sông. Không biết lão ta được ai cứu lên. Dây trói hắt vứt bừa trên bờ sông. Do đó, anh em ta ăn xong sẽ phải đi tìm Lưu gù ngay. Phải cho hắn một đao chết đi, anh em ta mới được yên lòng. Nàng mau đi hấp bánh bao thôi.

Lưu đại nhân nấp trong khe hở, nghĩ thầm:

- Không ổn. Nếu hai tên này đòi ăn bánh bao, tất phải dùng đến vĩ hấp. Một khi vĩ hấp lấy ra, bọn chúng sẽ nhìn thấy ta mất. Tới lúc ấy, chắc chắn ta sẽ chết mất.

Bất giác, trong lòng run sợ. Tô Cát Bình nghe hai tên ác đồ đòi ăn bánh bao, tất phải dùng tới vĩ hấp, chợt nảy ra một kế, lên dùng nước tưới ướt hết củi, rồi bỏ củi vào lò, đốt lửa lên. Chỉ trong phút chốc, cả căn phòng mù mịt khói. Hai tên hung đồ tức giận nói:

- Tại sao lại dùng củi ướt nhóm lò? Định hun đại gia, nhị gia hả?

Tô Cát Bình nói:

- Không phải, tại củi ướt. Có lẽ tại ống khói bị tắc. Cần phải thông ống khói, khói mới được hút lên.

Hai tên hung đồ nghe vậy, một đứa trèo lên mái nhà thông ống khói, một đứa chạy sang căn lều phía đông tránh khói.

Tô Cát Bình thấy hai tên hung đồ đều đã đi cả, vội lật chiếc vĩ hấp ra, nói:

- Đại nhân, mau mau rời khỏi vùng đất hung hiểm này. Có thể vòng ra sau gian lầu phía bắc, đi về hướng tây. Dưới chân bức tường phía tây có một con thuyền nhỏ. Ngài hãy trèo lên chiếc thuyền nhỏ ấy mà vượt tường đi ra, mau mau trở về công quán, điều quân tới vây kín nhà họ Vương này, bắt lấy hai tên hung đồ, cứu nạn nữ ra khỏi cảnh dầu sôi lửa bỏng. Nạn nữ xin đội ân đức của đại nhân.

Lưu công nghe vậy, vội vã vòng ra sau lầu phía bắc, bỏ đi. Tới chân bức tường phía tây, quả thấy một chiếc thuyền nhỏ cũ nát vớt ở đó. Đại nhân vội dẫm lên chiếc thuyền nhỏ, leo lên bờ tường nhìn ra, thấy bức tường cao hơn một trượng, khó lòng trèo xuống được. Lại sợ hai tên hung đồ nhìn thấy. Còn đang khó xử, chợt thấy trên lầu có tiếng quát vang:

- Lão đạo tới bắt chúng ta đang ở trên bức tường phía tây kia. Mau lấy đao ra chém cho lão một nhát.

Đại nhân nghe vậy, giật mình, ngã lún xuống khỏi bức tường. May sao bên ngoài có một đồng củi nên đại nhân ngã không nặng lắm. Vội vàng chui vào đám cỏ rậm rạp bên cạnh.

Hoàng Lục, Hoàng Hùng xách đao chạy ra tới bên ngoài bức tường phía tây, không thấy bóng dáng lão đạo sĩ đâu, Hoàng Hùng nói:

- Có lẽ lão đạo sĩ đã trốn vào trong đám cỏ rậm này.

Hoàng Lục nói:

- Lão đã tự đâm đầu vào lưới. Chạy sao nổi! Chúng ta hãy vào nhà ăn cơm. Ăn xong, ra giết lão cũng không muộn. Dù lão mọc cánh cũng khó lòng bay lên được.

Lại nói chuyện Lưu đại nhân chui vào đồng củi rậm rạp, nghe hai tên ác đồ ở bên ngoài nói vậy, lúc này mới lóp ngóp bò ra, thấy trời đã quá ngọ, bụng đói cồn cào, vẫn phải cầm đầu lần theo con đường nhỏ bỏ chạy. Xa xa, thấp thoáng bóng một thôn làng. Trong lòng nghĩ thầm: "Chỉ bằng ta tới thôn kia, một là xin bữa cơm chạy lót dạ, hai là hỏi đường về Cảnh Châu luôn".

Thôn trang Lưu đại nhân nhìn thấy chính là Ngọa Hồ trang. Trong thôn có hai anh em. Người anh là Vương Trung, người em là Vương Bình. Cả hai đều hành hiệp trượng nghĩa, ưa can thiệp chuyện bất bình. Vương Trung lấy vợ là Phùng thị, sinh được một trai, một gái, nhưng không nuôi nổi. Nay lại sinh ra một đứa con trai, mới tám tháng tuổi. Hôm ấy, Vương Trung, Vương Bình đi chợ chưa về, trời đã quá ngọ, Phùng thị lo anh em họ về sẽ dùng cơm, bèn cho con bú no, đặt nằm trên giường, đắp chăn cẩn thận rồi mới xuống bếp nấu cơm. Cơm vừa nấu chín, chợt nghe ngoài cửa có tiếng mõ hóa duyên. Phùng thị ra cửa nhìn, thì ra là một lão đạo sĩ già đang đi khát thực, bèn nói:

- Đạo sĩ, xin hãy tới nhà khác hóa duyên. Nhà tôi đây không được thanh tịnh.

Lưu công nghe vậy, chợt nảy ra một kế, nói:

- Nữ bồ tát Hóa duyên chỉ là chuyện nhỏ. Bần đạo thấy chủ nhà có điềm hung, khổ sở chỉ là chuyện nhỏ, không có con trai mới là chuyện lớn. Sinh được con trai, chỉ nuôi được dăm ba năm là nó lại về trời.

Phùng thị nghe vậy giật mình, nghĩ thầm: "Sinh con trai ra không nuôi được. Thì ra do chủ nhà gặp vận hung". Bèn nói:

- Đạo gia, ngài là người pháp thuật cao minh. Mời vào trong giúp tôi xem gia trạch. Nếu ngài giúp chúng tôi chỉnh lại nhà cửa cho thuận lợi cát tường, đợi chồng tôi về, anh ấy tất sẽ hậu tạ. Nếu đạo gia thấy đối, trong nồi đây cơm cũng đã chín. Mời ngài lót dạ trước.

Lưu công nghe vậy, trong lòng mừng rỡ, vội theo Phùng thị vào trong nhà, ngồi xuống. Phùng thị xới cơm mời Lưu công. Chợt thấy Vương Trung, Vương Bình đi chợ đã về. Thấy Phùng thị đang xới cơm cho đạo nhân, họ đều lộ vẻ không vui. Phùng thị thấy trên mặt anh em họ lộ vẻ không vui, biết ngay do mình cho đạo sĩ ăn cơm, bèn tiến tới nói:

- Vị đạo gia đây biết xem phong thủy, nói nhà ta không nuôi được trẻ con, để con ra, chỉ nuôi được hai, ba tuổi, nó đã chầu trời. Do đó, thiếp mới mời đạo sĩ đây vào chỉnh lại phong thủy trong nhà. Đang đợi hai anh em chàng đi chợ về, sẽ mời lão đạo nói ra thiếu sót trong nhà này. Do đó, thiếp mới mời lão đạo dùng cơm.

Anh em họ Vương nghe vậy, đổi giận thành vui, lập tức nở nụ cười, nói:

- Đạo gia, cơm thô canh nhạt khó lòng vừa miệng. Xin hãy lượng thứ. Ngày khác sẽ hậu tạ. Mời đạo gia lên giường ngồi, trên đó có chăn chiếu ấm áp hơn.

Lưu công liền hỏi:

- Xin hỏi quý tính đại danh của hai vị thí chủ.

Hai người nói rõ họ tên, Lưu công nói:

- Nhà của quý thí chủ đây không nuôi được con nhỏ bởi vì cổng lớn hướng ra phía tây nam. Nếu nâng cao gian phòng phía bắc lên, xoay cửa ngõ ra hướng đông nam, đường tử tức tất được thịnh vượng.

Vương Trung nói:

- Đa tạ đạo gia chỉ giáo tôi nay sinh được một đứa con trai mới tròn tám tháng, mập mập đáng yêu.

Rồi gọi Phùng thị bế con ra nhờ đại nhân xem mệnh cho nó.

Phùng thị ở bên ngoài nói:

- Thằng Cầu Bất Lý nhà ta chẳng phải đang nằm trên giường đó sao? Nó đang nằm trong lồng chăn ấy.

Vương Trung nghe vậy, vội kéo chiếc chăn bông bị Đạo gia ngồi đè lên trên. Lưu công nhòm đây, kéo chiếc chăn ra. Chỉ thấy đứa bé đã bị đè chết ngạt. Vương Trung giận dữ nói:

- Lão đạo nguoi đã đè chết con ta rồi. Nguoi phải thương mạng!

Vương Bình vội nói:

- Anh à xin chớ nổi giận. Vậy là lời đạo gia đây nói đã linh nghiệm. Nhà ta không thể nuôi được trẻ con. Ấu cũng là cái số của Cầu Bất Lý phải chết trong chăn nên nó mới không gãy, không khóc. Thử hỏi ai biết trong chăn có đứa trẻ. Nếu anh không mời ông ta ngồi lên lồng chăn, cháu bé cũng không thể chết.

Vương Trung nghe vậy, thấy có lý, dần nguôi giận, miệng nói:

- Khi này, mạo phạm đạo gia, thực là tội quá mong ngài chớ trách. Đứa nhỏ chết rồi cũng không có gì quan trọng. Ta phải kết giao với nhau mới được.

Lưu công trong lòng cảm thấy áy náy, nói:

- Thí chủ bản đạo tôi đây quá nhiều bữa cơm chay, lại vô tình đè chết tiểu thí chủ, thực lấy làm hối hận quá.

Vương Trung nói:

- Chớ ngại!

Rồi gọi Vương Bình, bảo anh ta mang xác đứa trẻ ra chôn phía đông căn nhà. Vương Trung dặn Phùng thị nấu thức ăn, còn mình đi mua rượu. Không lâu sau đã quay về. Phùng thị cũng đã nấu xong hai món thức ăn, xếp cả lên giường. Một đĩa đậu phụ rán, một đĩa trứng gà rán. Lại thấy Vương Bình chôn đứa bé xong, quay vào. Ba người cùng ngồi xuống uống rượu.

Vương Trung nói:

- Đạo gia, chưa hỏi ngài xuất gia ở đâu, đạo hiệu là gì?

Xin đạo gia nói cho bọn tôi rõ.

Lưu công nói:

- Bản đạo xuất gia tại Lã Tổ Đường trong ngõ Lã Thị tại kinh thành. Đạo hiệu là Mỗ Kim Dao. Chớ tưởng bản đạo chỉ biết ở trong chùa tháp hương. Ngũ phủ, lục bộ, cửu khanh, tứ tướng trong phủ Thuận Thiên tôi đều biết cả. Nếu anh em ngài lên Bắc Kinh bản đạo xin được đón tiếp. Hôm nay gặp gỡ thực là có duyên. Bản đạo không dám ngồi lâu, đã quấy nhiễu nhiều rồi nay nhân lúc trời còn sớm, xin được cáo biệt. Nói xong, khoác tay nải lên vai, bước ra ngoài cổng. Hai anh em Vương Trung, Vương Bình đi theo tiễn.

Lưu công ngẩng đầu nhìn lên, thấy một cô gái bỏ xả tóc, khóc lóc tức tưởi miệng kêu van:

- Xin cứu mạng!

Nhìn ra phía sau thấy hai tên hung đồ Hoàng Lục, Hoàng Hùng tay cầm đao đuổi theo phía sau. Người con gái ấy chính là Tô Cát Bình. Lưu công kêu lớn:

- Hai vị thí chủ, mau lấy binh đao, cứu lấy cô gái kia, bắt hai tên hung đồ ấy.

Vương Trung, Vương Bình đang độ thanh niên trai tráng, lại hay ra tay can thiệp chuyện bất bình, nghe đại nhân nói vậy hai anh em lập tức vớ lấy mỗi người một cây gậy làm binh khí đề cô gái chạy qua mới xông ra hô lớn:

- Cuồng đồ thực vô lý! Giữa ban ngày ban mặt lại dám hành hung sao?

Hoàng Lục, Hoàng Hùng nghe vậy liền vung đao nhắm anh em họ Vương chém tới. Vương Trung, Vương Bình dùng gậy gỗ cản lại. Bốn người quần lại đánh nhau. Hai cây gậy gỗ trong tay anh em họ Vương bị đao của anh em họ Hoàng chém còn một khúc, xem ra sắp thua tới nơi. Chợt thấy một thót ngựa xông tới, người ngồi trên lưng ngựa chính là Bưu Tử Lưu Thanh đi chợ đòi nợ trở về, ngang qua thôn Ngoa Hồ, thấy bốn người đang đánh nhau, hai người sắp thua, lại thấy bên cạnh có một vị đạo sĩ đứng đó, cùng một cô nương. Nhìn kỹ lại, vị đạo gia ấy chính là khâm sai Lưu đại nhân cải trang thành, trong bụng đoán chắc ông ta lại đi vi hành. Nhận ra hai anh em Hoàng Lục, Hoàng Hùng, ngày thường chúng không thăm chỉ làm ăn, định xông

vào giúp anh em họ Vương một tay. Lập tức nhảy xuống khỏi lưng ngựa, tay cầm cây roi xông tới. Cây roi này vốn được đúc bằng thép, nặng tới hơn mười ba cân, miệng hồ lớn:

- Hoàng Lục, Hoàng Hùng chớ làm càn. Có Bưu lão tổ tông chúng bây tới đây.

Hoàng Lục liền vung đao chém Lư Thanh, Lư Thanh vội vung roi sắt đỡ đao, quét ngang một chiêu, đánh Hoàng Lục ngã lăn ra đất. Hoàng Hùng thấy anh bị đánh ngã vội xông lên ứng cứu, bị Lư Thanh vung roi sắt nhằm đầu đập mạnh một phát. Hoàng Hùng vội vung đao lên đỡ, phần thân dưới dễ trống. Lư Thanh thu roi lại, quét xuống phía dưới, trúng ngay vùng thắt lưng. Hoàng Hùng ngã lăn quay. Vương Trung, Vương Bình xông lên, đánh cho anh em họ Hoàng một trận nên thân. Lư Thanh nói:

- Không được đánh hai đứa bọn chúng. Phải trời lại, giải tới khâm sai đại nhân để ngài phán xử.

Vương trung, Vương Bình vội hỏi:

- Khâm sai đại nhân ở đâu?

Lư Thanh nói:

- Vị đạo gia đứng bên kia chẳng phải là lại bộ thượng thư Lư đại nhân đó sao?

Anh em họ Vương nghe vậy, vội tới trước mặt đại nhân, quỳ xuống, nói:

- Anh em tiểu nhân không biết đại nhân đi vì hành qua đây xin đại nhân thứ cho anh em tiểu nhân tội mạo phạm.

Lư công thấy vậy vội tiến lên, đỡ anh em Vương trung, Vương Bình dậy, nói:

- Mời hai vị tráng sĩ đứng lên. Hai anh em hãy tạm đợi ở nhà, bản bộ đường đi tuần tra vùng Sơn Đông ngang qua đây. Sau khi trở về, tất sẽ tâu rõ chuyện của ba vị lên Thiên tử, bảo đảm cả ba vị đều được phong quan.

Lư Thanh liền trời anh em Hoàng Lục, Hoàng Hùng lại, giải về công đường, giao cho Lư An, Trương Thanh tổng cả vào ngục. Lại cho truyền cha mẹ của nạn nữ Tô Cát Bình lên công quán, bảo họ nhận con gái về. Kết thúc án. Lư đại nhân lại dặn Lư Thanh:

- Bản bộ đường không trở về Cảnh Châu nữa, lệnh cho binh mã, chấp sự tới Đức Châu đón ta.

Nói xong, đại nhân lên đường lớn, nhắm hướng nam tiếp tục đi thăm thú dân tình.

Đi được khoảng hơn mười dặm thì thấy mọc lộ giới, trên đó viết phía Bắc thuộc địa phận Cảnh Châu, phía Nam thuộc địa phận Đức Châu. Xem xong tiếp tục tiến về phía nam hơn chục dặm, lúc này vàng hồng đã xế non tây, trời tối dần. Thấy trước mặt có một tòa trang viện còn sáng đèn. Đại nhân hướng theo ánh đèn bước tới. Không lâu sau đã tới nơi. Ngẩng đầu nhìn lên, thì ra là hai căn nhà bên ngoài thôn, ánh đèn hắt ra từ phía cửa sổ. Đại nhân bèn tiến lên, gõ cửa một nhà, hỏi:

- Có ai ở nhà không? Cho tôi nghỉ nhờ một đêm!

Chợt thấy bên trong có tiếng bước chân vang lên, tiếp đó có giọng nói vọng ra:

- Con ta về rồi à?

Cửa mở ra. Người ấy nhìn ra ngoài, nói:

- Thì ra là một vị đạo gia. Tại sao đêm hôm lại đi hóa duyên. Nhà lão đây thực sự nghèo khó, xin hãy tới nơi khác hóa duyên cho.

Lư công nói:

- Nữ bồ tát, không phải bản đạo tới đây hóa duyên, mà xin hỏi xem ở đâu có quán trọ có thể dung thân.

Bà lão nói:

- Trong thôn nhỏ, không có quán trọ nào. Chỉ có một ngôi miếu Bà, không có sư tăng, có một ông thầy dạy học sống trong đó. Nơi đó có thể nghỉ lại được.

Lư công nghe vậy, nói:

- Đa tạ đã chỉ giáo.

Rồi vào trong thôn. Đưa mắt nhìn lên, quả nhiên thấy một ngôi miếu. Tiến tới gõ cửa, từ bên trong có một người bước ra, hỏi:

- Thầy về rồi ư?

Mở cửa nhìn ra, thấy một đạo sĩ, bèn hỏi:

- Đêm khuya, đại sư tới đây có việc gì?

Lưu công nói:

- Bản đạo không kịp tới nơi nghỉ, tới đây xin nghỉ lại một đêm.

Người kia nói:

- Thầy tôi đã vào thôn dạy học chưa về.

Rồi mời Lưu đại nhân vào trong ngôi. Lưu công vào thư phòng, ngồi xuống. Người học sinh kia dâng trà lên, Lưu đại nhân thấy trong thư phòng có bốn người học sinh, bèn hỏi:

- Tại sao thầy các người không ở trong thư phòng? Ông ta đồ đạc gì chưa? Tên họ là gì?

Tên học sinh lớn tuổi một chút tên gọi Trương Quang Tiên thấy đạo sĩ hỏi vậy, trả lời, nói:

- Thầy của chúng tôi họ Hứa, tên Liên Đăng. Gia sư là Khang Thiện sinh. Hôm nay tới thôn trên dạy học, giờ vẫn chưa về.

Lưu công hỏi:

Bốn người các vị, đã ai có tước vị gì chưa?

Trương Quang Tiên nói:

- Mới học làm văn chương, chưa từng ra thi cử.

Lưu công nói:

- Hãy mang tác phẩm của các vị ra đây, ta muốn lĩnh giáo.

Không biết Trương Quang Tiên sẽ trả lời ra sao, mời xem tiếp hồi sau sẽ rõ.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Công Kỳ Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 118: Thăm thú dân tình, hai gái đệ đơn kêu oan Nhận con gái nuôi, tức giận đuổi theo công tử

Gia hữu hoàng kim trác đầu lượng,

Bất như dưỡng nhi tại học đường.

Hoàng kim hữu giá thụ vô giá,

Thứ tỷ hoàng kim phân ngoại cường.

Dịch thơ:

Nhà có vàng đem đầu để đong

Đâu bằng dạy trẻ ở thư phòng

Vàng còn có giá sách không giá

So sánh với vàng sách sáng lòng.

Lại nói chuyện Trương Quang Tiên nghe vậy, lập tức mang văn chương ra. Lưu công đón lấy, xem một lượt, thấy vẫn là sách của người tập viết, lời văn

nông cạn, không được hay, bèn nói:

- Lời văn này quá nông cạn, ta sẽ làm thay người một bài khác bằng đề này.

Rồi cầm bút lên, không cần suy nghĩ, viết liền một mạch xong bài văn, đưa cho Trương Quang Tiên, còn mình đi nghỉ. Ngày hôm sau, khi mặt trời lên cao bằng ba con sào, Lưu công từ biệt. Bốn học sinh tiễn ngài ra tận cửa miếu, chấp tay chào.

Lại nói chuyện Hứa tiên sinh tới làng bên đông dạy học, ngày hôm sau trở về, vào thư phòng, ngồi xuống, hỏi học sinh:

- Đề bài ta giao, các con đã làm xong chưa?

Bốn học sinh vội đưa bài văn Lưu công làm lên. Hứa tiên sinh đọc xong, vô cùng kinh ngạc, hỏi:

- Người làm bài văn này thực uyên bác. Đừng nói là các con, ngay cả ta đây cũng không thể làm nổi. Ai đã làm bài văn này?

Trương Quang Tiên vội thực thà kể rõ đầu đuôi câu chuyện một lượt. Hứa tiên sinh nghe xong, nghĩ thầm: "Người ấy hẳn là một vị đại nhân cải trang làm dân thường đi tìm hiểu chuyện gì đây. Trời tối nên phải nghỉ lại chỗ ta".

Lại nói chuyện Lưu công rời khỏi miếu Bà, nhằm hướng Đức Châu thẳng tiến. Đi được mười mấy dặm, cảm thấy hai chân đau nhức, bèn tháo chiếc tay nải nhỏ màu vàng ra, đặt xuống bên đường, ngồi dưới bóng cây liễu nghỉ ngơi. Ngẩng đầu nhìn lên, chợt thấy hai cô gái từ hướng nam đang cuống cuống chạy tới. Cả hai cô đầu trần, để xõa tóc, mồ hôi đầy mặt. Cả hai cô, cô lớn chỉ độ mười bảy, mười tám tuổi, cô nhỏ độ mười bốn, mười lăm tuổi, thờ hồng học chạy tới. Lưu công thấy vậy, nghĩ thầm: "Hai cô gái này hẳn có chuyện chi đây". Nghĩ xong, vội vàng đứng dậy, miệng gọi:

- Hai vị cô nương, xin hãy chậm bước. Chắc hai cô gặp phải chuyện oan khuất gì đó. Xin hãy nói với bản đạo. Bản đạo có thể đứng ra phân xử cho hai vị. Thế nào?

Hai cô gái nghe vậy, dừng chân lại, đưa mắt nhìn lão đạo sĩ, thấy ông ta mình đầy chính khí, khí độ hiên ngang. Mây rậm mà thanh, mắt sáng như sao, râu thưa. Minh cao, chân ngắn, nghĩ thầm:

- Vị đạo sĩ này không giống các đạo sĩ khác. Chắc hẳn ông ta là một vị đại nhân nào đó đi vì hành. Có lẽ vậy. Chi bằng ta hãy kể ra nỗi oan tày trời của mình với ông ấy, có thể ông ta sẽ giúp ta báo thù. Nghĩ xong, nói:

- Đạo gia, nếu ngài cứu được nạn nữ, báo được đại thù. Bọn nạn nữ xin kết cỏ ngậm vành báo đáp đại ân của ngài.

Cô gái nhỏ nói:

- Chị à, thực chẳng ra gì cả. Lão đạo sĩ ăn mày này thì có quyền lực gì mà báo được thù cho chúng ta? Kể xuất gia chỉ giới lừa tiền của đám nữ nhi mà thôi. Lão đạo à, ông tìm nhầm người rồi. Hai chị em ta là gái đang gặp nạn, không hề mang theo tiền bạc. Ông hãy vào làng mà hóa duyên, xin cơm chay. Lão đạo hãy tránh đường, cho bọn ta qua. Bọn ta phải tới trước mặt ông Lưu Gù để kêu oan. Nếu chậm chân, ác bá theo kịp, mạng này của bọn ta e khó giữ.

Lưu công nói:

- Hai vị cô nương xin hãy chậm bước. Bản đạo ta hay xen vào chuyện bất bình. Cho dù là thổ hào, ác bá ta cũng không sợ.

Cô gái nhỏ, hỏi:

- Chắc chắn ông cậy mình có thí chủ mạnh nên mới dám lớn lối như vậy.

Lưu công nói:

- Nói thực với hai cô, ta xuất gia tại Bắc Kinh, là thể thân của Hoàng đế Càn Long. Vào những ngày ba, sáu, chín ta đều lên Kim điện thỉnh an. Văn võ khắp triều đều có qua lại, quen biết ta. Hôm nay ta rời khỏi kinh thành đi thị sát dân tình. Vì vậy mới dám mạnh mẽ nói cứng.

Cô gái nhỏ hỏi:

- Ông thường ở trong kinh, vậy ông có quen ông Lưu Gù làm quan trong triều không?

Lưu công nói:

- Sao lại không quen? Ông ấy với ta là đồng hương, là hàng xóm của nhau. Hai người cùng học chung với nhau, lại cùng nhau quay về hướng Bắc quỳ lạy, kết nghĩa làm anh em. Hai người bọn tôi quan hệ với nhau thân mật lắm.

Cô gái nhỏ nghe vậy, nói:

- Chị à, ông đạo sĩ này quả có chỗ dựa vững chắc. Chúng ta hãy kể nỗi oan của mình với ông ta, nhờ ông ta báo thù giúp.

Cô gái lớn nghe vậy, nghĩ thầm. Xem bộ dạng, nghe giọng nói của ông này thực không giống đạo sĩ. Tất phải là một vị đại nhân nào đó cải trang đi thăm

thú dân tình.

Nghĩ xong, tỏ vẻ thẹn thùng, nói:

- Đạo gia, nạn nữ sống tại Lệnh gia trang, cách thành Đức Châu mười dặm về phía bắc. Cha là một tú tài. Nạn nữ tên gọi Trần Ngọc Bình, Lệnh gia trang có một viên quan tên gọi Lệnh Lâm. Anh của hần là một tham tướng, hai đứa con trai của hần đều là võ cử có quan hệ qua lại với các nha môn trong đạo, phủ, châu, huyện thường ngày hay cậy thế, ức hiếp người khác, thường làm những việc bá đạo, vô pháp vô thiên. Tại An Quốc tự cướp Vương tiêu thư. Cha cô ta tới tận nhà liều mạng. Lệnh Lâm nổi giận, giết cả hai cha con họ, lại cướp sạch gia tài nhà họ Vương đem về làm của nhà mình. Lệnh Lâm hoành hành bá đạo, càng lúc càng lớn gan, nuôi trong nhà hơn ngàn tên tay chân, dưới địa đạo trong nhà có giấu hơn ba ngàn dũng đinh. Trong nhà hần có chín gian Triều Vương Điện, chín gian đại sảnh, có bãi giết người đằng sau vườn, lại có hố chôn vạn người. Ngày thường, hần đi chiếm ruộng, vườn của người khác, cướp cả con gái nhà lành. Ba, bốn hôm trước đây, nạn nữ ngồi kiệu tới nhà người họ hàng, bị Lệnh Lâm nhìn thấy. Hần liền lệnh cho lũ ác nô xông tới, đánh chết tên làm công Vương tiêu nhị rồi cướp cả nạn nữ lẫn kiệu mang về nhà. Nghe tin cha nô gia lên châu nha kiện, ác bá Lệnh Lâm bỏ tiền ra mua chuộc, đút lót khắp trên, dưới, nói cha nô gia vay hần một trăm lạng bạc, tình nguyện gán con gái cho hần thế nợ. Nói cha nô gia vu cáo hần. Cha của nô gia bị đánh cho một trận, tống vào nhà lao. Tên gác Lệnh Lâm lại ép nô gia lập tức phải thành thân với hần. Nạn nữ đau chết cũng không chịu. Hần liền tống nạn nữ vào phòng lạnh, bỏ đói ba ngày trời, chỉ mong nạn nữ đói không chịu được sẽ phải chấp nhận thành thân với hần.

Lưu công nói:

- Bị hần bỏ đói ba ngày trời, lẽ ra người phải treo cổ tự tận, bảo toàn danh tiết mới phải.

Trần Ngọc Bình nói:

- Nạn nữ cũng có ý tự tận, nhưng bởi có một mẹ già canh giữ hơn nữa, cha nô gia chỉ sinh được một mình nô gia. Khi cha mẹ nạn nữ qua đời, ai sẽ là người đưa tang đây. Ai sẽ thay nạn nữ báo mối thù lớn này?

Lưu công hỏi:

- Tại sao các người lại thoát khỏi nhà của ác bá?

Trần Ngọc Bình nói:

- Nạn nữ đói quá chẳng còn cách nào khác, đành phải giả vờ ưng thuận, ép ác bá uống say túy lúy. Nạn nữ muốn chạy tháo thân. Có ả a hoàn này đoán được ý đồ của nạn nữ, nói: "Xin chị chớ lo lắng, em bị hần gán nợ bắt về đây. Em cũng có ý muốn bỏ chạy nhưng chưa có cơ hội. Em thấy chị có ý muốn chạy trốn nhưng không thuộc đường lối trong nhà này. Chỉ bằng hai chị em ta cùng bỏ chạy". Bàn bạc xong, hai chị em nạn nữ trèo ra ngoài bằng lối cửa sau. Bỏ chạy suốt một đêm, nay gặp đạo gia ở đây.

Lưu công nghe vậy, trong lòng thầm cảm ác bá Lệnh Lâm. ả a hoàn đứng bên cạnh, nói:

- Đạo gia, ngài đã hỏi hết mọi chuyện rồi. Giờ mong ngài viết cho chị em tôi một lá đơn kiện, chị em tôi còn mang tới chỗ ông Lưu gù kiện ác bá Lệnh Lâm.

Lưu công nói:

- Viết đơn kiện không tiện. Đây ta có cây roi ngựa, các người mang tới chỗ Lưu lại bộ, đưa roi ngựa ra. Vật này còn hơn hần đơn kiện. Ông ta thấy vật này tất đứng ra giải quyết giúp hai người.

ả a hoàn nói:

- Chúng tôi không tin đâu.

Lưu công nói:

- Người chớ xem thường vật này. Cây roi này chính là vật Hoàng đế Càn Long tặng cho Lưu lại bộ, anh bạn học Lưu Dung tặng lại cho ta. Nếu người đưa nó ra cho Lưu lại bộ thấy, ông ta tất nhận vụ kiện này. Cây roi này có tác dụng hơn đơn kiện nhiều.

Nói xong, trao roi ngựa cho họ.

Trần Ngọc Bình nhận lấy chiếc roi ngựa, nghĩ thầm

- Nghe khẩu khí, trông bộ dạng của vị đạo sĩ này, chắc chắn ông ta chính là Lại bộ Lưu đại nhân cái trang đi thăm thú dân tình. Chỉ bằng ta hãy bái ông ta làm cha nuôi. Như vậy ông ta mới dốc sức giúp ta báo thù.

Nghĩ xong, nói:

- Đạo gia, tiểu nữ được ngài ban ân, không có gì để báo đáp. Nạn nữ nguyện bái ngài làm cha nuôi.

Nói xong, quỳ sụp xuống, lạy bốn lạy. Lưu đại nhân xua tay, nói:

- Ta không thể nhận con gái nuôi.

Trần Ngọc Bình nói:

- Nếu ngài không nhận nạn nữ, nạn nữ sẽ quỳ ở đây cho đến chết.

Lưu công chẳng còn cách nào khác, đành phải nhận nàng làm con nuôi, nói:

- Con gái, hãy đứng dậy đi.

Chợt thấy ả a hoàn đứng ở bên cạnh khóc rống lên, nói:

- Tôi với chị trải qua một phen khổ sở, tại sao cùng cảnh lại không cùng mệnh như vậy?

Lưu công hỏi:

- Sao người phải cùng con gái nuôi của ta chịu khổ sở?

A hoàn nói:

- Đâu phải ác bá Lệnh Lâm bỏ tiền ra mua nạn nữ về.

Nạn nữ sống tại ruộng gia trại, ở phía nam thành Đức Châu. Cha nạn nữ tên gọi Trương Dung, năm nay bốn mươi ba tuổi, sinh sống bằng nghề làm vườn. Năm ấy gặp nạn mất mùa, trong nhà hết cái ăn, khó lòng qua ngày. Nghe nói Lệnh gia trang Lệnh Lâm phát lương cứu tế kẻ nghèo, cha nạn nữ tới đó, lĩnh được một đấu gạo, nhưng thực ra một đấu chỉ có bảy thăng mà thôi.

Lưu công nói:

- Đã là phát lương cứu đói, sao còn chê nhiều ít? Chỉ cần có đồ ăn qua ngày là được mà.

Ả a hoàn thở dài một hơi, nói:

- Đâu phải hán tế bản, mà là cho vay. Một tháng tính lãi thành hai đấu, hai tháng thành bốn đấu, lãi đập vào gốc, tính lãi chồng lên. Tính thành tiền, một đấu giá một xâu sáu trăm tiền. Tính đến nay, nhà nạn nữ phải nợ hán bao nhiêu tiền? Lệnh Lâm ép cha nạn nữ phải trả nợ cho hán. Cha nạn nữ cãi lý với hán. Lệnh Lâm nổi giận, sai lũ thuộc hạ treo thân phụ nạn nữ lên đánh đập. Bị thương khắp mình. Cha nạn nữ không chịu nổi, đành phải mang hết ruộng vườn ra gán nợ. Nếu vẫn chưa đủ, xin tới nhà hán làm việc không công trừ dần. Lệnh Lâm nghe vậy, vô cùng vui mừng, nói:

- Sao người không chịu nói ra câu này sớm hơn, để đại gia nổi giận. Nhà cửa, ruộng vườn đại gia đều không cần, người hãy giữ lại mà sống. Nghe nói người có một đứa con gái rất xinh đẹp. Hãy cho nó tới phủ của ta làm ả a hoàn, ta sẽ xóa nợ cho. Người chấp nhận không? Cha nạn nữ có ý không nghe, lại sợ ác bá Lệnh Lâm đánh đập. Chẳng còn cách nào khác, đành phải đưa nạn nữ vào phủ của Lệnh Lâm. Đặt cho nạn nữ cái tên là Cốc Nô, có ý nói đổi một đấu gạo lấy nạn nữ. Tiểu nữ bị gọi bằng cái tên ấy từ đó tới giờ đã được ba năm rưỡi. Cha mẹ không được tới thăm. Đạo gia, ngài thử nghĩ xem, nạn nữ có oan út không?

Đang nói chuyện với nhau, chợt nghe thấy tiếng nhạc ngựa leng keng vọng tới. Ngẩng đầu nhìn lên, thấy từ phía nam có hai thớt ngựa chạy lại. Hai người ngồi trên lưng ngựa đầu đội mũ viền đỏ, mình mặc áo bào đỏ kiểu Mãn Châu, chân đi giày nhẹ màu xanh, lưng giắt đơn đao. Hai người ăn vận hết như nhau. Hai người này, một người tên là Trương Công, một người tên là Lý Năng, là hai tên quản gia trong nhà Lệnh Lâm. Ngựa chạy tới đâu, bụi cuộn lên tới đó. Chúng ra roi quát ngựa phóng tới gần cây liễu, đồng loạt nhảy "huych" xuống, tay vung roi ngựa, quát vang:

- Giỏi cho hai con nha đầu này. Dám tự ý bỏ chạy. Hai đứa bọn ta phạt mệ đại gia đuổi theo các người. Bọn ta đang lo người chạy tới tận chân trời rồi, chẳng ngờ mới chạy được tới đây. Các người đã khiến cho hai ông đây phải vất vả rồi.

Nói xong, với tay lấy cuộn dây trên lưng ngựa xuống, trói hai cô gái lại. Trần Ngọc Bình và ả a đầu sợ hãi, người mềm như bún, mặt vàng như sáp. Lưu công thấy vậy, trong lòng không vui hỏi:

- Hai người các người từ đâu tới? Nam nữ thụ thụ bất thân, tại sao lại dùng dây trói hai cô ấy lại.

Hai tên ác nô nghe hỏi vậy, trợn mắt lên, nói:

- Lão đạo, người hãy lo chuyện hóa duyên của người, chớ nên lo chuyện thiên hạ.

Lưu công nói:

- Ta không muốn quản chuyện thiên hạ, nhưng việc hôm nay ta phải hỏi cho rõ mới được.

Ác nô nói:

- Đây là thiệp do chủ ta mua về, còn kia là ả a hoàn. Hai đứa chúng nó bỏ chạy. Chủ nhân nhà ta sai người đi tìm kiếm khắp nơi. Nay gặp chúng đây, phải bắt chúng trở về để chủ nhân nhà ta trị tội.

Lưu công mỉm cười, nói:

- Hai người chó mửa mỗ lừa ta. Hai người này đã nói cho ta nghe hết rồi. Theo ý ta, hai vị hãy tạo điều thiện, thả cho hai cô gái này đi. Trở về gặp chủ, hãy nói rằng đuổi theo không kịp. Vậy chẳng phải hai vị đã tích được chút âm đức hay sao?

Hai tên ác nô nghe vậy, trợn mắt lên, nói:

- Lão đạo này thực chẳng biết nói lý lẽ gì. Chắc lão chỉ ăn toàn tro với đất nên mới nói ra những lời này. Lão chó nên xen vào chuyện của người khác.

Nói xong, trối hai cô gái lại. Lưu công nổi giận, quát lớn:

- Giỏi cho hai tên nô tài. Chó cậy thế người, hoành hành bá đạo. Giữa trời đất này, trong cảnh thái bình này lại dám bá chiếm dân nữ.

Tên ác nô Trương Công quát lớn:

- Lão đạo sĩ này thực vô lý. Người mù mắt rồi nên mới tự rước lấy tai họa. Nay ta phải bắt nốt cả người mang về cho đại gia nhà ta trị tội mới được.

Lý Năng ngăn lại, nói:

- Không được, lão đạo sĩ này đã lớn tuổi. Chúng ta hãy nể lão già cả nghèo khó, thả cho lão đi.

Trương Công nói:

- Vậy thì dễ dàng cho lão quá.

Hai tên nói xong, nhảy lên lưng ngựa, từ từ dắt theo hai cô gái quay về.

Lưu đại nhân cuống lên, tự trách mình:

- Ta không nên giữ hai cô gái ấy lại, khiến họ lỡ mất cơ hội bỏ chạy. Ta thực hối hận. Chi bằng hãy xông lên, thí cái mạng già này để cứu lấy hai cô gái.

Đang định đuổi theo, chợt thấy sau lưng có tiếng xe lộc cộc. Quay đầu nhìn lại, thì ra là một chàng thanh niên tuổi độ hai mươi đẩy một cỗ xe nhỏ tiến tới. Người ấy hạ cỗ xe xuống, hỏi:

- Lão đạo, giữa các vị xảy ra chuyện gì vậy? Hãy nói cho tôi nghe, chớ để tôi bực mình.

Lưu công nghe hỏi, bèn kể lại đầu đuôi câu chuyện, hỏi người ấy:

- Cậu có thể cướp hai cô ấy lại không?

Người đẩy xe nói:

- Tôi hay can thiệp chuyện bất bình, tính nóng như lửa. Nếu tôi nổi giận, đánh chết người, sẽ phải lên quan. Tôi chịu tội còn ông sẽ chẳng sao. Tôi không làm đâu.

Lưu đại nhân nói:

- Nếu anh có thể cướp lại hai cô ấy, đừng nói là đánh chết một người. Cho dù đánh chết tám đứa, mười đứa, ta cũng đứng ra chịu tội thay anh cả.

Người đẩy xe nói:

- Nếu đã vậy, ông chó bỏ chạy nhé.

Lưu đại nhân nói:

- Sao tôi lại có thể bỏ chạy được. Một lời nói ra, bốn ngựa khó đuổi. Anh hãy bỏ xe đẩy, đi cướp lại hai cô gái kia về. Tôi còn đợi ơn anh nữa là khác.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Công Kỳ Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 119: Anh hùng dũng mãnh giận đánh ác nô Ở lại tiểu

điểm nói rõ sự tình

Thiên tử trại quá linh đơn,

cổ lai tửu hữu thiên oa.

Quan viên thứ dân nhân nhân khóa,

ngật thương kỳ bôi bất thác

Nhất lai tiêu sầu giải muộn,

nhất lai thân thương khoái hoạt

Chi khô thiếu ẩm mạc tham đa,

đại sự năng thành bất phá

Duy độc khóa tửu bất tế,

ngã khuyên minh công biệt học.

Tam trần nhập đồ xọa mao bao,

chiếm biên nã thương động đao

Tâu lộ nhất lưu tà tà,

mãn thủy hồ ly tước mao

Ngộ trắc quang côn dụng quyền đảo,

tính tửu áo hồi thảo tảo.

Dịch thơ:

Rượu hơn hẳn linh đan

Từ xưa đến nay đã nấu đun

Từ quan đến dân ai cũng uống

Uống mấy chén không sao

Một là sầu tiêu muộn giải

Hai là trong người thoải mái

Nhưng chỉ nên uống ít đừng tham nhiều

Làm nên việc lớn không hỏng

Chỉ vì uống rượu việc chẳng đáng

Tôi khuyên ngài đừng học

Ba con sâu vào bụng quấy nhào

Đứng dậy cầm giáo cầm đao

Bước đi lao đao

Nói năng nhảm nhí sao

Gặp phải du côn nó đâm

Tỉnh ra hối lại kịp nào.

Lại nói chuyện hảo hán đẩy xe nghe lão đạo nói vậy, lập tức với tay rút soạt cây đồng cương nặng ba mươi ba cân dưới cang xe ra.

Quý vị độc giả hẳn sẽ nói: "Cuốn sách này viết toàn chuyện đầu đầu. Chỉ là một gã đẩy xe sao lại có đồng cương? Lại dùng cây đồng cương thay cang xe. Lý nào lại vậy? Liệt vị hẳn chưa biết, hảo hán đẩy xe này sống trong Phạm gia doanh cách phía nam thành huyện Bội mười dặm, thuộc Từ Châu. Anh ta họ Phạm, tên Đình, tự là Mạnh Đình. Cha ông từng giữ chút tổng binh, cây đồng cương này do cha ông để lại. Phạm Mạnh Đình từ nhỏ đã có sức khỏe hơn người, mình mẩy cao lớn. Năm mười ba tuổi bắt đầu học võ. Khi khôn lớn, cha mẹ đều qua đời cả. Nhà dần lâm vào cảnh đói khổ, chẳng còn cách nào khác, đành phải dựa vào sức mạnh hơn người của mình, đẩy chiếc xe nhỏ chở gạo lên chợ bán. Anh ta tính tình ngay thẳng, ưa can thiệp chuyện bất bình. Thanh nhiệt đồng cương mang theo bên mình, vừa dùng thay cho cang xe, vừa để phòng thân.

Lại nói chuyện Phạm Mạnh Đình tay cầm đồng cương đuổi theo hai tên ác nô, cướp lại hai cô gái. Chàng vận khí đan điền, hét lớn:

- Này, hai thằng ranh kia. Mau để hai cô gái lại. Nếu há mồm nói ra nửa chữ "không", ta sẽ cho các ngươi chết không đất chôn thây.

Hai tên ác nô dẫn theo hai cô gái chậm chậm đi về, chợt nghe có người quát bên tai. Ngoảnh đầu nhìn lại, thấy một người tay cầm đồng cương đuổi tới, biết anh ta muốn chiếm lại hai cô gái. Hai đứa bèn quay sang bàn với nhau:

- Kê tới tất không thiện, người thiện tất không tới. Hai anh em ta dùng lời lẽ, dọa cho hắn sợ mà bỏ đi. Vậy sẽ đỡ tốn công, chẳng phải tốt hơn sao?

Bàn bạc xong xuôi, thấy người kia đã đuổi tới nơi. Hai tên ác nô bèn rút đao ra, chỉ vào hảo hán, nói:

- Này, thằng nhãi to gan kia. Phải chăng ngươi đang ngủ trong nôi hay sao lại dám lớn lối làm vậy? Chắc ngươi không biết hai anh em ta là ai, do ai sai tới! Hai anh em ta tên gọi Trương Công, Lý Năng, phụng lệnh đại lão gia đuổi bắt ả a hoàn và nâng thiệp mới cưới về. Nếu ngươi biết khôn, hãy mau quay về, chớ quẩn chuyện thiên hạ. Nếu không chịu tính ngộ, ngươi sẽ phải tự rước họa vào thân. Tối lúc ấy có hồi e cũng không còn kịp nữa.

Phạm Mạnh Đình nghe vậy, khí tức bốc lên ngàn ngút, vung cây nhiệt đồng cương lên, nhắm Trương Công đánh tới. Trương Công vội vung đao đỡ. Chỉ thấy "choang" một tiếng, thanh đao bị dội văng đi. Cây đồng cương đập trúng vai Trương Công. Hắn chỉ kịp kêu lên một tiếng "ối cha" rồi ngã lộn ra đất. Lý Năng thấy vậy, biết không địch lại hảo hán đành mãnh, chợt nảy ra một kế, nói:

- Nếu ngươi thực là bậc anh hùng hảo hán, hãy để lại tên họ. Hai ta sẽ trở về báo lại chủ nhân. Ngươi dám tới nhà chủ ta hành hung không? Nếu dám đi, ngươi mới được coi là anh hùng, hảo hán.

Phạm Mạnh Đình nghe vậy, bật cười ha hả, nói:

- Ta đây đi không đòi tên, ngồi không đòi họ. Ta họ Phạm, tên gọi Mạnh Đình. Nay để lại hai cái mạng chó các ngươi cho về báo tin. Ông đây sẽ tới sau, tìm gặp chủ các ngươi tính sổ.

Lý Năng nghe vậy, vội đỡ Trương Công lên ngựa. Hai tên ác nô vội vàng bỏ chạy.

Phạm Mạnh Đình tới trước mặt Lưu công, nói:

- Đạo gia, hai cô gái này sẽ đi đâu đây?

Lưu công nói:

- Bản đạo lệnh cho hai cô gái ấy tạm thời chạy về Hoàng gia trại lánh nạn. Xin hỏi quý tính đại danh của nghĩa sĩ? Nhà ở nơi nào?

Phạm Mạnh Đình nghe hỏi, bèn lần lượt trả lời, lại nói:

- Tôi muốn đuổi tới nhà Lệnh Lâm, giết sạch không chừa một con gà, con chó nào mới hả được giận này.

Lưu công nói:

- Không cần phải vậy. Nếu nghĩa sĩ đã có lòng can thiệp chuyện bất bình, hãy theo ta vào Đức Châu, tới công quán của Lưu lại bộ dâng một lá đơn kiện. Không biết nghĩa sĩ có muốn đi cùng bản đạo một chuyến không?

Phạm Mạnh Đình nghe vậy, nói:

- Lão đạo giỏi thực, làm việc thực gan dạ, nghĩa khí. Nếu ngài không chê tại hạ nghèo khó, hai ta hãy quay mặt về phương Bắc đập đầu lạy tạ trời đất, kết nghĩa làm anh em.

Lưu công xua tay, nói:

- Ta từ nhỏ chưa từng kết nghĩa anh em với ai.

Phạm Mạnh Đình nói:

- Tôi đã muốn vậy, ngài không chịu cũng không được.

Rồi lập tức đập ba mô đất, cắm ba ngọn cỏ lên đó, kéo lão đạo cùng quỳ xuống, dập đầu lạy. Lưu công nghĩ thầm "Ta xem người này tính khí ngay thẳng, nôm miệng nhanh nhẹn, nghĩa khí hào kiệt, sau này tất có thể hữu dụng. Kết nghĩa anh em với nhau cũng được". Hai người liền quay mặt về hướng Bắc, dập đầu lạy, làm lễ kết nghĩa xong xuôi. Phạm Mạnh Đình nói:

- Đệ năm nay hai mươi ba tuổi, không biết đại ca năm nay bao nhiêu?

Lưu công nói:

- Bản đạo năm nay sáu mươi tư tuổi.

Phạm Mạnh Đình nói:

- Đệ xin dập đầu lạy đại ca. Xin hỏi tên họ và nơi ở của đại ca.

Lưu công nói:

- Ta tên Mỗ Kim Dao. Đồng hương với Lưu lại bộ.

Phạm Mạnh Đình nói:

- Đại ca hãy lên xe, đệ xin đẩy đại ca vào thành Đức Châu.

Lưu công lên xe. Phạm Mạnh Đình đẩy xe, nhắm hướng chính nam thẳng tiến.

Không lâu sau đã thấy tòa thành Đức Châu thấp thoáng phía xa. Chợt thấy một đám người ngựa kéo tới trước mặt, phía sau họ là một cỗ kiệu lớn không có ai ngồi. Thì ra châu quan ra đón Lại bộ thượng thư Lưu đại nhân. Lưu công biết vậy, liền nói:

Hiền đệ, chúng ta không cần nhường đường cho quan châu. Phải bắt châu quan đẹp qua một bên để chúng ta đi qua mới phải.

Phạm Mạnh Đình nói:

- Nếu xông tới trước đầu ngựa của ông ta, chắc chắn sẽ bị ông ta cho ăn đòn.

Lưu công nói:

- Đệ mới là một anh hùng, hảo hán, sao lúc này lại như một bao cỏ khô vậy? Chớ thấy ta là một lão đạo giang hồ mà khinh thường nhé. Lưu lại bộ với ta là anh em kết nghĩa, ta nói gì, ông ta cũng nghe theo. Nếu chỉ vì xông vào mà phải rước lấy họa thì đã có ta đây.

Phạm Mạnh Đình nói:

- Vậy thì ta xông lên.

Nói xong, đẩy xe xông thẳng tới. Lũ nha dịch quát vang:

- Tên đẩy xe kia, còn không mau đẹp qua một bên?

Phạm Mạnh Đình giả điếc, cứ việc xông tới. Châu quan thấy vậy nổi giận, quát vang:

- Bắt thằng giặc kia lại.

Đám nha dịch không dám chậm trễ, vội lôi Phạm Mạnh Đình tới bắt quỳ xuống trước kiệu. Châu quan hỏi:

- Tại sao gặp bản tri châu ngươi không tránh đường, cầm đầu lao lên? Lý nào là vậy? Lôi hẳn xuống, đánh hai mươi trượng cho ta.

Đám nha dịch liền lôi Phạm Mạnh Đình ra đánh hai mươi trượng. Phạm Mạnh Đình đứng phắt dậy, nói với viên tri châu:

Ngươi dám đánh ta hai mươi trượng, đại ca ta quyết không tha cho ngươi. Chớ thấy đại ca ta chỉ là một đạo sĩ giang hồ mà coi khinh ông ta qua lại rất thân mật với Lưu lại bộ đó. Chỉ một câu nói của ông ta thôi, người sẽ bị mất chức ngay.

Châu quan nghe vậy, tức giận, nói:

- Nếu đã vậy, hãy lôi lão đạo qua đây cho bản tri châu.

Đám nha dịch vội lôi Lưu công tới trước kiệu tri châu. Đại nhân đứng sừng sững, không chịu quỳ. Châu quan quát vang:

- Giỏi cho lão đạo sĩ kia, thấy bản tri châu vẫn nghênh ngang, không chịu quỳ lạy.

Rồi dạn dò đám nha dịch:

- Đề hấn xuống đánh hai mươi trượng thực mạnh cho bản châu.

Chợt thấy Phạm Mạnh Đình quỳ phục xuống, dập đầu lạy, nói:

- Bẩm đại nhân. Đại ca của tiểu nhân năm nay đã sáu mươi tư tuổi, không thể chịu đòn. Xin đại nhân hãy đánh tiểu nhân.

Châu quan nghe vậy, lòng thâm kính nể, nói:

- Ngươi thực là người trung hậu. Nể mặt ngươi, bản châu tha cho hấn. Từ nay ngươi không được vô lễ như vậy nữa!

Phạm Mạnh Đình dập đầu tạ ân. Đám binh mã, kiệu phu của tri châu nghênh ngang đi qua.

Phạm Mạnh Đình đứng dậy nói:

- Đại ca mau lên xe, vào thành cho mau. Trời không còn sớm nữa. Nếu chậm trễ, e không kịp vào thành.

Lưu công nói:

- Hiền đệ vừa bị đánh hai mươi trượng, chỉ sợ không dậy xe nổi.

Phạm Mạnh Đình nói:

- Không ngại, chỉ như bị muỗi cắn thôi mà.

Lưu công nghe vậy lại trèo lên xe. Phạm Mạnh Đình đẩy xe vào thành.

Không lâu sau đã tới bên ngoài thành Đức Châu. Vừa lên cầu treo, chỉ thấy một người đầu đội mũ nhỏ, tay cầm lồng họa mi, chân chưa bước đi, người đã xiêu xiêu, vẹo vẹo, chắc chắn đang say rượu đứng trên cầu. Hấn nghiêng nghiêng ngã ngã, va vào xe. Y nổi giận, nói:

- Thằng ranh đẩy xe khốn kiếp kia, sao lại đẩy xe xô vào người lão gia? Trong thành Đức Châu này ai chẳng biết ta. Nhị tổ tông sẽ không tha cho ngươi đâu. Hôm nay ngươi lại dám cuốc đất trên đầu Thái Tuế ư? Giỏi cho đồ lộn giống ngươi.

Phạm Mạnh Đình nổi giận đứng dừng, vội hạ xe xuống, xông tới, tát một cái khiến gã say kia lộn nhào, lăn tồm xuống thành hào. Mặc kệ gã say không biết sống chết ra sao, chàng quay trở lại, tiếp tục đẩy xe vào thành. Thấy hai bên đường trong thành bạt ngàn hàng quán, người qua kẻ lại đông như nước chảy, khung cảnh thực sầm uất. Chợt thấy một quán trọ bên đông con đường có treo một chiếc đèn lồng kiểu nhà quan, thì ra là một công quán. Lưu công gọi lớn:

- Hiền đệ, mau dừng xe. Trời đã tối rồi, chúng ta hãy vào quán này nghỉ lại một đêm.

Phạm Mạnh Đình nghe vậy, chau mày, nói:

- Đại ca, không được đâu. Muốn vào quán trọ cũng phải xem trước đã. Quán này đã được Lại bộ Lưu đại nhân chọn làm công quán. Đại ca bảo tiểu đệ xông tới trước kiệu quan, tiểu đệ phải ăn hai mươi trượng. Nếu lại xông vào công quán, chắc cái đầu này của đệ không còn ở trên cổ nữa.

Lưu công nói:

- Lưu lại bộ với ta rất tốt. Chúng ta cứ vào nghỉ trong quán này.

Phạm Mạnh Đình nói:

- Đệ không mắc lừa đại ca nữa đâu.

Lưu công nói:

- Nếu đệ sợ, đại ca sẽ đi trước.

Nói rồi sai bước, vào thẳng bên trong. Phạm Mạnh Đình vội kéo ông ta lại, nói:

Nếu đại ca nhất quyết đòi nghỉ lại tại quán này, chúng ta phải thống nhất trước với nhau mới được. Quán này do Hoàng Vinh Thượng mở ra. Hồi trước đi bán đậu đen, đệ từng nghỉ trọ ở đây. Đệ với ông ta quen nhau. Nay quán bị trưng dụng làm công quán, người lạ tất không được vào. Để đệ đi tìm Hoàng tướng quỹ, bảo ông tạm cho chúng ta ở trong nhà bếp. Đại ca phải chịu ảm ức một chút, không biết có được không?

Lưu công nói:

- Cũng được.

Phạm Mạnh Đình nghe vậy, hai người lập tức tiến vào quán. Chợt thấy Hoàng chủ quán tiến ra nghênh đón, nói:

- Phạm đại ca, hôm nay anh phải chịu ả ưc ở tạm trong gian phòng nhỏ nhẽ. Phòng tốt đã bị dùng làm công quán. Nếu anh không bằng lòng, tôi cũng không dám giữ. Vị đạo gia này là ai vậy?

Phạm Mạnh Đình nói:

- Đây là đại ca của tôi. Phòng nhỏ cũng được.

Hai người đi thẳng vào phòng nhỏ.

Vừa ngồi xuống, chợt nghe bên ngoài có tiếng phụ nữ kêu oan vọng vào. Chợt lại nghe thấy tiếng hai tên nha dịch hỏi:

- Hai người con gái các người có oan khiên gì? KIỆN ai vậy.

Hai cô gái trả lời, nói:

- KIỆN bá đạo Lệnh Lâm.

Hai tên công sai nghe vậy, tỏ vẻ không vui, quát lớn:

- Hai ả đàn bà to gan không biết sống chết là gì này. Dám tới đây vu cáo một người tốt như Lệnh đại gia khiến bọn ta khó xử. Ta tới phủ họ Lệnh vay tiền, vay mười xâu, ông ta chỉ lấy có hai xâu, tám xâu còn lại biếu ta cả.

Tên kia nói:

- Lệnh đại gia đối xử với ta cũng rất tốt. Ông ấy cho ta năm lạng bạc và hai bình rượu nữa.

Tên này nói:

- Có ơn không báo, không phải là quân tử.

Tên kia nói:

- Vong ân phụ nghĩa là loại thất phu. Chỉ bằng nhân lúc đại nhân chưa tới công quán, chúng ta hãy bắt hai ả này lại, dẫn tới phủ họ Lệnh, chắc sẽ được khỏi bạc thưởng.

Rồi hai đứa dùng dây thừng trói Trần Ngọc Bình và ả a hoàn lại, lôi lôi, kéo kéo ra phía nhà sau.

Lưu công thấy vậy bất giác nổi giận, lớn tiếng chửi mắng:

- Giỏi cho hai tên chó nô tài, dám làm chuyện vô pháp vô thiên, trái đạo lý như vậy. Tên quan chó của Đức Châu này mất mù rồi. Ta chính là Lại bộ Lưu Dung đây. Vậy mà hấn đi đón tận đầu vậy.

Phạm Mạnh Đình nghe thấy vậy, giật nảy người, nói:

- Đại ca, anh phát cuồng hay sao vậy? Anh nói anh là mệnh quan của triều đình, là Lại bộ đại nhân, thực quá lắm rồi. Đại ca chớ gây họa cho đệ nữa.

Nói xong, một tay xách hành lý, tay kia kéo Lưu công ra khỏi căn phòng, đặt cả đại nhân lẫn hành lý lên cỗ xe nhỏ, đẩy thẳng về hướng chính nam. Không lâu sau đã tới cửa Nam, chợt nghe thấy tiếng mời chào của một quán trọ nhỏ bên phía đông vọng tới:

- Trời tới rồi, nghỉ đâu cũng là nghỉ. Đầu chẳng ở được? Ở đây chúng tôi có phòng trọ sạch sẽ, không có ruồi muỗi, ăn uống tiện lợi.

Phạm Mạnh Đình nghe vậy, vội đẩy xe vào quán, mang hành lý vào phòng. Lưu công chẳng còn cách nào khác, đành phải vào theo. Chủ quán mang đèn vào. Lưu công nói:

- Chủ quán, hãy cho một chậu nước sạch để rửa mặt, pha cho một ấm trà. Sau đó cho nửa cân rượu, xào cho bốn món: Một đĩa sườn xào, một đĩa tôm hấp, một đĩa Nam tiềm đơn tử, một đĩa cá rán. Bốn món nguội người muốn đưa gì thì đưa. Ta và nghĩa đệ của ta uống rượu cho đỡ sợ.

Chủ quán nghe vậy, nói:

- Khách quan chúng tôi đây chỉ là một quán nhỏ, không có đồ ăn sang như vậy. Chỉ có bánh khô, cơm thường thôi.

Phạm Mạnh Đình nói:

- Đại ca không cần phải xa hoa như vậy. Chủ quán, cho tôi mười cân bánh, cho nhiều hành củ là được. Ăn xong chúng tôi còn phải nghỉ, ngày mai còn có việc cần làm.

Lưu công nói:

- Vậy sẽ theo ý tiểu đệ.

Không lâu sau, chủ quán đã mang bánh và hành lên. Lưu công hỏi:

- Chủ quán, xin hỏi: Ông có biết Lệnh Lâm ở đâu không?

Chủ quán nói:

- Lệnh đại gia sống cách cổng Nam không xa. Ở đó có một tòa dinh thự, ông ta sống tại đó.

Nói xong, vội ra ngoài thu xếp chuyện làm ăn của mình.

Phạm Mạnh Đình nói:

- Hồi nhà hấn làm gì. Mai ta chỉ việc ra trước kiệu Lưu lại bộ, dâng một lá đơn kiện là xong. Có lẽ sáng mai Lưu lại bộ sẽ tới công quán.

Lưu công nói:

- Tôi nay đã tới công quán rồi, nhưng bị đệ cướp ra khỏi công quán đó.

Phạm Mạnh Đình hỏi:

- Đệ có cướp ai đâu?

Lưu công nói:

- Chính là ta. Ta chính là Lại bộ Lưu Dung.

Phạm Mạnh Đình lắc đầu, nói:

- Đệ không tin. Đại ca chỉ đùa đệ.

Lưu công nói:

- Đệ không tin, ta cho đệ xem cái này.

Rồi cời chiếc tay nải nhỏ ra: Phạm Mạnh Đình thấy bên trong có một quả ấn quan bằng vàng, bắt giắc lạnh toát sống lưng, quỳ phục xuống, đập đầu lạy, nói:

- Tiểu nhân không biết đại nhân tới, đã mạo phạm hổ uy, tội đáng chết vạn lần.

Lưu công nói:

- Không biết không có tội. Sau này bản bộ đường sẽ tâu lên Thánh thượng, xin cho đệ một chức võ quan.

Hai người ăn bánh xong, lập tức đi nghỉ.

Không biết chuyện sau này sẽ ra sao. Mời quý vị xem tiếp hồi sau.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Công Kỳ Án* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 120: Bắt lệnh lâm, giúp dân giải hận Ngựa kêu oan, xuống giếng mò xác

Vàng lụa vốn là của báu

Từ xưa đến nay được yêu dấu

Có thể mua ruộng vườn nhà cửa

Có tiền tha hồ chọn lựa

Đi đường không dừng chân bước

Cắt mình xe ngựa đi đầu

Thoải mái sai con ở người hầu

Đứng trước đám đông nhanh nhẩu

Tiền bạc vốn là thứ dễ cắt

Của vô nghĩa thôi đừng hám

Làm quan vì tiền lòng đảo điên

Gây cho dân lành nổi hận oán

Đã là một tài chủ

Hao tâm tốn sức không yên

Mỗi lúc đêm khuya đồ bàn toán

Sợ rồi trộm cướp quấy loạn

Lại nói chuyện hai tên ác nô Trương Công, Lý Năng bị Phạm Mạnh Đình đánh bại, mang theo vết thương lên ngựa chạy về Lệnh gia trang. Buộc hai con ngựa vào tàu, chạy thẳng vào thư phòng. Gặp Lệnh Lâm, chấp tay vái chào, nói:

- Bẩm đại gia. Hai đứa bọn nô tài phụng mệnh đại gia đi bắt hai đứa con gái. Đuổi tới đường lớn phía bắc, bắt được hai ả chột bị một lão đạo sĩ sai một thằng lực lưỡng đẩy xe đánh hai đứa tiểu nhân bị thương, cướp mất hai ả. Hắn còn dọa sẽ tìm tới đây, nói đốt hết nhà này như đốt một cái ổ chó.

Lệnh Lâm nghe xong, nổi giận, nói:

- Hai người hãy đi nghỉ hết đêm nay. Sáng mai ta sẽ sai người đi dò la tung tích lão đạo sĩ cùng tên Phạm Mạnh Đình và hai ả kia. Thiết nghĩ chúng cũng chưa thể chạy xa được.

Hai tên ác nô liền đi nghỉ.

Sáng sớm hôm sau, Lệnh Lâm lập tức sai nhiều thuộc hạ đi lùng bắt lão đạo sĩ, Phạm Mạnh Đình cùng hai người con gái. Chợt nghe thấy ngoài cửa có tiếng phách trúc vang lên trên hồi. Lệnh Lâm nói:

- Ngoài cửa có thầy bói. Trương Công, người mau ra gọi ông ấy vào phủ, bói một quẻ xem lão yêu đạo, tên Phạm Mạnh Đình và hai ả kia ở đâu. Chúng ta theo hướng ấy mà tìm cho đỡ mất công. Trương Công ứng tiếng, bước ra ngoài. Tới trước cổng lớn, thấy ông thầy bói chính là lão đạo sĩ hôm qua.

Thì ra, sáng hôm nay, khi Lưu công và Phạm Mạnh Đình tỉnh dậy, Lưu công nói:

- Sáng nay ta sẽ tới Lệnh gia trang thăm dò tung tích ác tặc Lệnh Lâm. Nếu quá ngo chưa thấy ta trở lại, đệ hãy tới phủ họ Lệnh cứu ta ra.

Do đó, đại nhân mới tới trước cửa nhà họ Lệnh gõ phách. Chợt nghe trong cửa có tiếng nói vọng ra:

- Chủ nhân nhà ta muốn mời ông vào xem cho một quẻ.

Lưu công đưa mắt nhìn vào, thấy kẻ từ trong đi ra chính là gã ác nô hôm qua đuổi bắt hai cô gái, biết hôm nay mình khó tránh khỏi họa, hung đa cát thiểu. Nhưng vì nóng lòng giúp dân nên coi thường sự sống chết. Nếu không vào bên trong, sao biết rõ nội tình. Lại nghe tên ác nô cười, nói:

- Lão đạo à, theo ta vào trong. Hôm nay người phát tài lớn rồi.

Lưu công nghiêng ngang bước vào, không thèm để ý tới hắn.

Vượt hết tầng nhà này tới tầng nhà khác, tới một gian đại sảnh, thấy bên trong có một người đang ngồi, diện mạo thực hung ác. Bộ dạng tự cao tự đại, y ngồi đó không thèm đứng lên chào khách. Lại thấy tên ác nô tiến tới trước mặt ác bá, chấp tay, cúi mình, nói:

- Đại gia. Lão thầy bói này chính là lão đạo sĩ hôm qua sai tên hung ác đánh đuổi hai đứa bọn nô tài, cướp mất hai ả kia đó.

Ác bá Lệnh Lâm nghe vậy, hai mắt trợn lên, dạn dò tên ác nô:

- Trói tên cú đạo này lại, treo trong chuồng ngựa, đại gia sẽ dùng roi da hỏi chuyện hần, xem tên hung đồ đẩy xe và hai ả kia hiện đang ở đâu.

Lũ ác nô nghe vậy, đồng thanh hò hét, chân năm tay mười xô tới trói nghiêng đại nhân lại, treo lên tàu ngựa. Lệnh Lâm xách roi ra tàu ngựa.

Lại nói chuyện vợ của Lệnh Lâm là Kiều Phong Anh năm ấy ba mươi hai tuổi, là người dịu dàng, hiền lương, sinh được một đứa con gái, tên gọi Kim Bảo, mới lên ba tuổi. Lúc này, nàng đang ngồi buồn trong gian lầu phía bắc, nghĩ về giấc mơ đêm qua, không biết đó là điềm báo lành, dữ ra sao? Chồng mình ngày thường chuyên làm điều ác. Nàng bèn quay sang nói với ả a hoàn.

- Đêm qua ta nằm mơ, thấy vàng mặt trời rơi xuống sân nhà ta, cháy rừng rực, sau lại tắt phụt khiến khắp nơi tối đen như mực. Một trận cuồng phong thổi tới, giật đổ hết nhà cửa, phòng ốc, không biết đó là điềm lành, dữ ra sao. Khi dậy lại nghe thấy tiếng quạ kêu xao xác. Ta cảm thấy trong lòng bất an, hình như sắp có chuyện gì ghê gớm lắm xảy ra.

Còn đang nói chuyện, chợt nghe thấy trước tiền sảnh có tiếng người huyên náo. Nàng nói tiếp:

- Không biết đại gia nhà người lại gây ra chuyện thị phi gì? Người mau đi gọi đại gia tới đây, ta có chuyện muốn nói với ông ấy.

Ả a hoàn ứng tiếng, đi xuống lầu. Không lâu sau đã thấy quay trở lại, nói:

- Mọi người đang hè nhau trói một lão đạo sĩ tại tiền sảnh. Nghe đại gia nói: "Đánh chết lão đạo này rồi sẽ tới gặp phu nhân".

Kiều Phong Anh nghe vậy, chợt động lòng, nói:

- Người hãy đi gọi lần nữa, nói ta có chuyện gấp muốn nói với đại gia.

Ả a hoàn ứng tiếng, xuống lầu. Không lâu sau đã quay trở lại, nói:

- Đại gia thấy nô tỳ gọi, nổi giận, nói: "Người mau cút đi. Đợi ta đánh chết lão đạo này rồi sẽ tính sổ với người".

Kiều Phong Anh nghe vậy, trong lòng không vui, nghĩ thầm:

. "Chồng ta không từ một chuyện ác nào không làm. Nay ta lại mơ thấy giấc mơ dữ, chẳng nghĩ tới tình nghĩa vợ chồng. Không lâu nữa sẽ có họa tới cửa. Chi bằng nay ta chết đi cho rảnh.

Rồi sai ả nữ tỳ đi nấu cơm. Nhân lúc trên lầu không có ai, nàng bèn dùng một tấm khăn, cột lên cửa sổ, treo cổ tự tử.

Tên ác bá Lệnh Lâm tay cầm roi da đi đánh Lưu công. Chợt thấy ả a hoàn thờ hồng hộc chạy tới, cuồng quát nói:

- Đại gia,... không xong rồi.. Bà... lớn... đã... treo... cổ... tự tận... trên lầu... rồi.

Lệnh Lâm nghe vậy, giật mình kinh hãi, vội dặn dò:

- Các người hãy theo ta tới lầu sau cứu bà lớn. Để lão đạo đó sống thêm một hồi. Thiết nghĩ hần mọc cánh cũng không thể nào chạy được.

Đám gia nô vội kéo nhau chạy tới lầu sau. Lúc này vào khoảng chính ngọ. Phạm Mạnh Đình không thấy đại nhân trở về đoán đại nhân đã gặp chuyện bất trắc, vội cài cây nhiệt đồng cương vào sườn, chạy thẳng tới Lệnh gia trang. Trời đã quá ngọ, chàng chạy thẳng vào cổng lớn nhà họ Lệnh, thấy không có một ai. Tại chợt nghe thấy bên phía tây có tiếng người rên hừ hừ, vội xông qua đó, thấy nơi ấy chính là tàu ngựa. Lại thấy có một người bị trói, treo ở đó. Tới gần, nhìn kỹ lại, hóa ra đại nhân đang bị nạn, vội hạ dây xuống, nói:

- Đại nhân hãy ở đây đợi tiểu nhân. Đệ ra phía sau, giết sạch cả nhà Lệnh Lâm mới được.

Lưu công nói:

- Không nên lỗ mãng. Quả bất địch chúng. Huỳnh đệ ta hãy về công quán, điều binh tới đây bắt chúng mới được.

Phạm Mạnh Đình nghe vậy vội cõng Lưu đại nhân lên, rời khỏi cổng lớn, vẫn không thấy ai ra cản đường. Hai người đâu biết lũ ác nô đều đã chạy tới gian lầu phía tây cứu bà chủ của chúng rồi. Chúng cho rằng sẽ chẳng có ai dám vào nhà ăn trộm đồ đạc nhà chúng. Chẳng ngờ Phạm Mạnh Đình vào cướp đại nhân ra, sai bước nhằm hướng thành Đức Châu chạy tới. Đang đi trên đường, chợt thấy một chiếc xe trò tới. Tới gần nhìn vào, hóa ra là hai gã công sai đang giải Trần Ngọc Bình và ả a hoàn tới phủ họ Lệnh để lĩnh thưởng. Lưu công vội kêu lớn:

- Hiền đệ, mau đi cướp hai cô gái trong xe lại. Đó chính là Trần Ngọc Bình và ả a hoàn.

Phạm Mạnh Đình nổi giận đùng đùng, tay cầm Nhiệt đồng cương đuổi tới, một đứa một cương, đập chết hai tên công sai.

Hai cô gái gặp nạn vội quỳ xuống, dập đầu lạy, nói:

- Ân nhân, hai chị em nạn nữ may nhờ ngài hai lần cứu giúp, ân này thực chẳng khác gì ơn sinh thành.

Phạm Mạnh Đình nói:

- Mời tiểu thư đứng dậy. Ta tuân lệnh đại nhân cứu hai cô, ta nào có đức năng gì?

Trần Ngọc Bình hỏi:

- Vị đại nhân nào?

Phạm Mạnh Đình nói:

- Lão đạo sĩ đang đứng kia chính là Lưu lại bộ cái trang đi tra xét dân tình.

Trần tiểu thư nghe vậy, trong lòng mừng rỡ, vội tới trước mặt Lưu đại nhân, nói:

- Cha nuôi, cha vẫn mạnh giỏi chứ?

Lưu công nói:

- Hãy lên xe, theo ta tới quán trọ nhỏ tại cổng Nam thành Đức Châu, tạm thời ở đó đã.

Rồi cùng lên xe. Phạm Mạnh Đình ra roi, chỉ trong chớp mắt đã tới cổng Nam, vào trong quán trọ.

Lưu công viết một phong thư, sai Phạm Mạnh Đình mang tới công quán ở cửa Bắc. Phạm Mạnh Đình tuân lệnh, tới công quán trao thư. Lưu An nhận lấy, vào phòng, mở thư ra xem. Xem xong thư, vội mời Mạnh Đình vào phòng, dâng trà lên, hỏi:

- Đại nhân đang ở đâu?

Phạm Mạnh Đình nói:

- Trong quán trọ nhỏ phía cửa Nam

Lưu An, Trương Thành vội sai tri châu đi đón đại nhân. Lại điều năm trăm quân cùng đám nha dịch kéo thẳng tới Lệnh gia trang. Không lâu sau đã tới nơi. Lệnh Lâm không kịp đề phòng. Phạm Mạnh Đình tay vung đồng cương, miệng hét lớn:

- Mau! Xông vào Lệnh gia trang.

Lưu An, Trương Thành theo sau xông vào, một nửa binh mã cũng vào theo. Gặp người là trói, gặp người là cột. Tra xét kỹ lưỡng khắp nhà họ Lệnh rồi mới niêm phong, sai người ở lại canh gác, còn lại dẫn nhau về thành. Lúc này, Lưu lại bộ đã vào công quán. Bọn Lưu An, Trương Thành và Mạnh Đình vào công quán thỉnh an đại nhân, bẩm lại chuyện bắt người tại nhà họ Lệnh. Lưu công lập tức lên xe tới châu nha, lên công đường xét xử. Lưu công hạ lệnh thẳng đường, nói:

- Giải phạm nhân!

Đám nha dịch dạ ran, giải cả nhà Lệnh Lâm vào, bắt quỳ xuống hai bên công đường. Những nhà bị Lệnh Lâm hại cũng đã mang đơn kiện lên cả công đường, khẩn cầu Lưu đại nhân trị tội. Đại nhân lần lượt tiếp nhận đơn kiện, đọc xong, lệnh cho dân chúng bị hại đứng sang hai bên nghe phán xử. Xử Lệnh Lâm cậy quyền thế hoành hành, không coi vương pháp ra gì, lệnh dùng gông đồng gông hãm lại. Trương Công, Lý Năng giúp kẻ ác làm điều bạo ngược, không tội ác nào chúng không làm, hạ lệnh đóng gông, giam lại. Những kẻ còn lại đều bị đẩy ra Hắc Long Giang hoặc đi xung quân. Ruộng vườn, nhà cửa, vợ con của ai bị Lệnh Lâm chiếm đoạt đều được trả về, lại dặn dân chúng phải an phận làm ăn. Một nửa gia tài của Lệnh Lâm được đem ra chia cho dân nghèo, nửa còn lại xung vào phủ kho. Châu quan Mao Văn Anh tham nhận của đút, giúp cho kẻ ác. Phạt cách chức, vĩnh viễn không dùng lại. Xét xử xong dân chúng reo vang như sấm.

Lưu lại bộ lên kiệu, trở về công quán, ngồi xuống gọi:

- Con gái nuôi, con về nhà thăm cha mẹ xong, hãy tới Bắc Kinh gặp mẹ nuôi con. Đây ta đã viết một phong thư, con mang đi. Lại có hai trăm lạng bạc, hai người mang theo làm lộ phí.

Hai cô gái lạy tạ, lên kiệu về nhà.

Lưu công nói với Phạm Mạnh Đình:

- Hiền đệ, đệ chớ nên đẩy xe kiếm ăn nữa. Hãy theo ta tới phủ Tế Nam làm việc. Điều tra, bắt Quốc Thái lập công. Khi về kinh, đảm bảo đệ sẽ được giữ chức đô ty, thủ bị. Đệ có ưng không?

Phạm Mạnh Đình chấp tay, cúi mình, nói:

- Đa tạ mũi ý đề bạt của đại nhân, tiểu nhân xin nghe theo.

Lưu công vui mừng. Hai người dùng cơm xong, đêm ấy ngủ chung một giường.

Sáng sớm hôm sau trở dậy rửa mặt, trà nước, điểm tâm xong xuôi, hạ lệnh lên đường. Kiệu phu nhằm hướng phủ Tế Nam thẳng tiến.

Lưu công lên kiệu, người ngựa cuồn cuộn rời khỏi cửa Nam. Rồi thành chừng hơn hai mươi dặm, chợt thấy một con ngựa trắng từ phía đông chạy tới, trên cổ vẫn còn yên cương, trên mình dính đầy máu. Nó chạy tới trước kiệu, dừng lại. Lưu công kinh ngạc, dặn:

- Lưu An, Trương Thành, mau theo con ngựa xem sao.

Hai người ứng tiếng, đi theo con ngựa về phía đông chừng mười lăm dặm, thấy ngựa trắng tới bên một miệng giếng, đứng lại cất tiếng hí vang. Hai người tới bên bờ giếng, nhìn xuống dưới, thấy dưới giếng có một xác chết. Họ vội quay về bẩm với đại nhân, nói:

- Từ đây về hướng đông khoảng hơn mười dặm có một xác chết bị vớt xuống giếng. Mong đại nhân định đoạt.

Lưu đại nhân dặn dò:

- Kiệu phu, hãy khiêng kiệu tới giếng ấy để ta khám nghiệm tử thi.

Không lâu sau, đoàn người ngựa của Lưu đại nhân đã tới bên giếng, hạ kiệu. Lưu đại nhân xuống kiệu, tới bờ giếng, nhìn xuống, quả nhiên thấy bên dưới có một thi thể. Đại nhân liền xoay người lại, gọi:

- Lưu An, Trương Thành, mau tới thôn trang phía trước gọi bảo chính tới đây cho ta.

Hai người ứng tiếng, nhảy lên lưng ngựa, phóng tới thôn trang phía trước, gọi bảo chính. Chợt thấy một người từ trong làng đi ra, nói:

- Tôi chính là bảo chính ở đây. Hai vị gọi, không biết có việc gì?

Trương Thành nói:

- Lại bộ thượng thư Lưu đại nhân đi ngang qua đây, thấy dưới giếng có một thi hài, sai ta tới đây bảo người tìm hai người cùng thang, dây mang tới. Mau mau.

Bảo chính nghe vậy, nói:

- Hai vị lão gia, xin đợi một chút.

Rồi xoay mình đi vào thôn, lập tức gọi hai người ra, bảo họ mang theo thang và dây theo. Không lâu sau đã tới bên giếng.

Bảo chính vội quỳ xuống trước mặt đại nhân, nói:

- Tiểu nhân Lý Thái, bảo chính thôn Lý Gia Định xin nghênh đón đại nhân.

Lưu đại nhân hỏi:

- Người làm bảo chính được mấy năm rồi? Trong thôn này có bao nhiêu hộ? Có ai phạm pháp không?

Bảo chính Lý Thái nói:

- Bẩm đại nhân, tiểu nhân làm bảo chính đã được mười hai năm. Trong thôn Lý Gia Định này có một ngàn hộ, không hề có ai phạm pháp. Người trong thôn đều là dân lành, an phận làm ăn.

Lưu công nghe vậy gật đầu, nói:

- Dưới giếng có xác chết. Mau vớt lên.

Lý Thái ứng tiếng, sai hai người kia xuống giếng vớt xác lên. Hai người ấy vội thả thang, leo xuống, dùng dây thừng cột vào tử thi không lâu sau đã kéo xác lên. Lý Thái bẩm rõ với đại nhân. Lưu công bước tới bên xác chết kiểm tra. Thấy người chết tuổi chưa tới hai mươi, cách ăn vận không giống người trong thôn làng, trông giống người học hành. Người ấy khắp mình đều có thương tích, trong bụng không có nước, không phải bị ngã xuống giếng chết đuối. Lại thấy trên cổ có vết dây trói.

Thì ra bị người ta thắt cổ, sau khi chết rồi, xác mới bị ném xuống giếng. Đại nhân quay đầu lại hỏi Lý Thái:

- Có nhận ra xác chết này không?

Lý Thái bẩm, nói:

- Toàn thôn không có ai như người này!

Đại nhân nói:

- Đây có mười lạng bạc, người hãy đi mua một cỗ quan tài về khâm liệm tử thi, tìm thân nhân báo họ nhận xác về. Bản bộ đường cần một công quán. Mai xử xong vụ án này rồi mới lên đường tới phủ Tề Nam.

Không biết Lý Thái sẽ trả lời ra sao. Mời quý vị xem tiếp hồi sau.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Công Kỳ Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 121: Chùa an quốc giặc chém lũ hòa thượng Phủ tế nam quốc thái đồn hởi cung

Hỷ đích tam xuân mỹ cảnh,

đào lê hạnh hoa khai phóng.

Hòa phong dẫn động thiếu niên lang,

giai bà giáp y hoán thương.

Đề thủ ngọc dịch đồng nương,

đặc khách bằng hữu nhất bang.

Thượng lâm uyển nội hạ xuân quang,

xúc hòa thiên khí khả cường.

Xuân hạ thời hậu hưu đề,

duy hữu trung thu phong quang.

Thiên khí thanh lãng nhân tình sáng,

Quế hoa như kim khai phóng.

Văn hữu minh nguyệt như kính,

tảo thời hòa noãn thái dương.

Ngũ cốc phong thu thương liễu trường,

huang nông gia gia giai mang.

Thanh thần giao ngoại nhất vọng,

bất ty biệt thời phong quang.

Thi thượng đoàn công náo nang nang,

thùy gia cố ngã bang mang.

Hảo địa liên lợi cơ mẫu,

thư tường thu mạch chủng thương.

Thu đích lương thực mãn liễu thương,

nam nữ hỷ khí dương dương.

Dịch thơ:

Vui sao ba xuân cảnh đẹp

Hoa hạnh mận đào nở khắp
Chàng tuổi trẻ theo gió mon man
Đã thay không mặc áo kếp
Tay xách bình rượu ngon
Bầu bạn rủ nhau một đoàn
Trong vườn Thượng lâm mừng ánh xuân
Khí trời êm ái thật đẹp.
Thời tiết xuân hè nhắc chi
Chỉ có trung thu phong quang
Khí trời trong sáng người thoải mái
Hoa quế như vàng rờm rợp
Đêm trăng sáng như gương
Ban ngày mát mẻ vàng dương
Ngũ cốc được mùa đã về sân
Nhà nông ai cũng vội vàng
Nhìn ra ngoài đồng buổi sáng
Không giống mùa khác phong quang
Tiếng người làm thuê ngoài chợ ồn ào
Nhà ai thuê ta làm mùa màng
Cày bừa trước đi mấy mẫu
Giống mạch thu đem tria xuống
Lương thực thu về đầy kho
Trai gái có niềm vui lâng lâng.

Lại nói chuyện Lưu đại nhân muốn phá vụ án từ thi bị ném xuống giếng nên sai bảo chính thôn Lý Gia Định đi lo công quán. Lý bảo chính trả lời, nói:

- Trong thôn này không có khách điểm, quán trọ gì. Ban phía đông thôn có một ngôi chùa tên gọi An Quốc tự, rộng rãi, sạch sẽ lại rất tiện lợi. Xin mời đại nhân nghỉ tạm trong đó, không biết ý đại nhân thế nào?

Lưu đại nhân nghe vậy, nói:

- Tốt lắm!

Rồi sai Lý Thái đi trước dẫn đường. Không lâu sau đã tới trước cổng chùa An Quốc. Lý Thái gõ cửa. Cửa mở ra, một hòa thượng xuất hiện, hỏi:

- Gõ cửa có việc gì?

Lý Thái nói:

- Khâm sai đại nhân đi ngang qua đây, muốn nghỉ lại tại chùa.

Hòa thượng nghe vậy, vội dẫn mọi người tới thiền phòng.

Lưu đại nhân vào thiền đường, ngồi xuống. Tiểu sa di dâng trà lên. Lưu công dùng trà xong, hỏi:

- Ai là trụ trì chùa này?

Tiểu hòa thượng trả lời, nói:

- Sư phụ của tiểu tăng trong người không được khỏe, không thể ra nghênh đón đại nhân. Mong đại nhân lượng tình tha thứ.

Lưu công nghe vậy gật đầu.

Chợt lại nghe thấy phía hậu viện có tiếng phụ nữ khóc lóc thảm thiết vọng tới. Đại nhân liền hỏi:

- Đây là chùa của sư nam, tại sao lại có tiếng khóc của phụ nữ?

Tiểu hòa thượng nghe hỏi, sững người, đổi sắc mặt, trả lời nói:

- Hôm qua có người anh họ của sư phụ tiểu tăng muốn tới phủ Đông Xương thăm người thân, trời tối, đã nghỉ lại tại chùa. Anh ta bị nhiễm lạnh, bị đau bụng, tới tận hôm nay vẫn chưa khỏi. Do đó mới có tiếng khóc lóc.

Lưu công nói:

- Ngươi hãy gọi anh ta tới đây, bản bộ có chuyện muốn hỏi anh ta.

Tiểu hòa thượng nói:

- Anh ta không có trong chùa. Đã đi vào thành cất thuốc rồi.

Lưu công nghe vậy, trong lòng sinh nghi, lập tức hạ lệnh:

- Lưu An, Trương Thành, mau tới nhà sau gọi cô gái đang khóc lên đây, bản bộ có việc muốn hỏi cô ta.

Hai người tuân lệnh, đi ra. Không lâu sau đã dẫn cô gái vào, quỳ trước sảnh đường. Đại nhân thấy cô gái xinh đẹp, tuổi độ trên dưới hai mươi, tóc mây buông xõa, trên mặt còn ngấn lệ bèn hỏi:

- Cô gái kia, nhà ở đâu? Tại sao lại ở trong chùa của nam tăng? Mau khai rõ ra.

Cô gái trả lời, nói:

- Bẩm đại nhân. Nạn nữ tên gọi Hàn Tú Anh, sống tại Bát Lý Doanh bên ngoài cửa Tây thành huyện Chư, thuộc phủ Thanh Châu, tỉnh Sơn Đông. Bố chồng nạn nữ tên gọi Điền Tiên Thụy, từng giữ chức tuần phủ Sơn Tây. Chồng của nạn nữ tên gọi Điền Tú, mười bảy tuổi đi học, năm nay đã hai mươi. Chẳng may bố chồng nạn nữ qua đời, chỉ còn lại hai vợ chồng nạn nữ. Cuộc sống khó khăn, cả hai đành phải lên Bắc Kinh, tôi ở nhờ trong nhà cô chồng để học hành.

Lưu công vội hỏi:

- Cô chồng các người tên là gì? Tại sao lại ở trong chùa này?

Hàn Tú Anh nói:

- Bẩm đại nhân. Nhà cô chồng bọn tiểu nhân vốn là nhà của Lưu lại bộ thượng thư. Còn hỏi tại sao tiện nữ có mặt trong chùa này. Là bởi vợ chồng nạn nữ đi qua đây, bị đám hung tăng bắt vào trong chùa. Chúng ép nô gia phải thành thân với chúng. Chồng nạn nữ tức giận, chửi bới chúng. Lũ hung tăng nổi giận, đẩy Chồng nạn nữ ra tiền viện, tới giờ không biết lành dữ ra sao. Nạn nữ may được đại nhân cứu mạng. Nếu không, chỉ còn con đường chết, quyết không sống nổi.

Cô gái chưa nói hết lời, chợt thấy bảo chính Lý Thái tiến tới trước mặt, quỳ xuống, nói:

- Xác chết vớt dưới giếng lên giờ đã thối trở lại. Anh ta đã sống lại, xin đợi đại nhân chỉ thị.

Lưu công nghe vậy, dặn dò:

- Khiêng anh ta tới thiền đường, bản đường muốn hỏi anh ta vài câu!

Trương Thành, Lưu An ứng tiếng, đi ra. Một lúc sau đã khiêng người bị nạn vào thiền phòng. Hàn Tú Anh vừa nhìn thấy người ấy đã nói ngay:

- Bẩm đại nhân, đây chính là Điền Tú, chồng của nạn nữ. Không biết tại sao lại bị ném xuống giếng?

Lưu công nghe vậy, dặn dò:

- Không được để một tên tăng nhân nào trong chùa chạy thoát. Trói hết bọn chúng lại, giải lên đây cho ta.

Lưu An, Trương Thành ứng tiếng, trở ra. Chỉ huy đám sai dịch đi lùng các nơi, bắt được mười lăm gã hung tăng giải tới thiền phòng. Lưu công hạ lệnh:

- Lôi ra ngoài kia, chém hết cho ta.

Đám sai dịch động dưới thềm dạ ran. Chỉ nghe thấy một loạt tiếng "soạt, soạt" vang lên, máu tươi văng đầy nền. Mười lăm tên hung tăng đồng loạt đi châu Diêm vương. Tên hung tăng đầu sỏ bị giải tới thiền phòng. Hắn đứng sừng sững, không chịu quỳ. Lưu công quát lớn:

- Tại sao không chịu quỳ xuống?

Tên hung tăng đầu sỏ tròn tròn mắt, nói:

- Ta là thế tử của nhà nước, người dám làm gì ta?

Lưu công nổi cơn giận, quát lớn:

- Giới cho tên hung tăng. Người không giữ giới luật tu hành, biết luật mà vẫn phạm pháp, lại dám ngông cuồng. Vương tử phạm pháp tội cũng như thứ dân. Người đâu! Lôi tên hung tăng này ra, chém làm ba đoạn cho ta!

Tên hung tăng lập tức bị chém làm ba khúc.

Lưu công quay sang, nói với Điền Tú:

- Cháu à. Ta chính là Lưu Dung, anh trai của mẹ cháu đây. Ta phụng mệnh Hoàng thượng đi tra xét một việc quan trọng. Hai vợ chồng cháu hãy lên kinh gặp bác gái. Đây ta cho cháu năm mươi lạng bạc làm tiền đi đường. Tới kinh thành phải chăm chỉ học tập, chớ phụ ý người đời trước.

Vợ chồng Điền Tú nhận bạc, quỳ lạy bác rồi lên kinh thành.

Lưu công ở lại trong chùa một đêm. Sáng sớm hôm sau, có châu quan tới hầu. Lưu đại nhân giao lại việc trong chùa cho châu quan quản lý, tiếp tục lên đường tới phủ Tế Nam. Đói ăn, khát uống, đêm nghỉ, ngày đi. Tới huyện Đức Bình cách phủ Tế Nam hơn một trăm hai mươi dặm liền tìm công quán nghỉ lại. Đại nhân rửa ráy, dùng trà xong, lại dùng cơm cùng Phạm Mạnh Đình. Trong lúc uống rượu, Lưu công nói:

- Tên tự của hiền đệ nghe không được nhã lắm. Vào phủ Tế Nam, người ta hỏi tên tất sẽ chê cười. Nay đại ca sẽ đặt cho đệ một hiệu khác là Phạm Hạo Nhiên. Không biết đệ có hài lòng hay không?

Phạm Mạnh Đình nghe vậy vội đứng dậy, chấp tay vái, nói:

- Đa tạ đại nhân ban cho tên gọi. Từ nay trở đi, tên của tiểu đệ sẽ là Phạm Đình, tự Mạnh Đình, hiệu là Hạo Nhiên.

Hai người uống rượu xong, dọn mâm bát, lại ngồi uống trà nói chuyện vui vẻ.

Khi ấy đã độ canh hai. Chợt thấy Lưu An từ ngoài bước vào, chấp tay vái Lưu công, nói:

- Bẩm đại nhân, có tổng trấn Đặng Châu Hàn Thái Xương đợi ngoài công quán, nói là học trò của đại nhân, muốn được vào gặp thầy có chuyện cơ mật muốn bẩm.

Lưu công nghe vậy, nói:

- Nếu là Hàn Thái Xương, hãy cho anh ta vào gặp. Phạm hiền đệ, hãy tạm lánh đi một lúc.

Không lâu sau có một người tiến vào. Người ấy chấp tay thi lễ thỉnh an Lưu đại nhân, miệng nói:

- Thầy vẫn mạnh giỏi chứ? Học trò Hàn Thái Xương xin khấu đầu trước thầy.

Lưu công nhìn sang, thấy người mới tới chính là võ trạng nguyên Hàn Thái Xương, bèn nói:

- Miễn lễ. Cháu hãy ngồi xuống nói chuyện. Sao không trấn giữ Đặng Châu mà tự ý rời vùng mình quản lý, đêm tới tới đây, không biết có chuyện cơ mật gì muốn báo?

Hàn Thái Xương khom mình vái, nói:

- Bẩm thầy, có chuyện này hãn thầy chưa biết. Không phải học trò tự ý rời vùng quản lý, mà do tuần phủ Quốc Thái điều tổng binh phủ Đông Xương là Viện Đại Nhiệm, tổng binh phủ Cảnh Châu là Tàn Khai Sơn, tổng binh phủ Tào Châu là Mã Phi Văn, tổng binh phủ Đặng Châu là học sinh, bốn lộ tổng binh vào tỉnh, không phải để làm phản, cũng không phải để dẹp dân làm loạn hay tiểu trừ thổ phỉ gì. Vì vậy, hãn bị học trò chọc giận mấy câu, chưa kịp giận dữ thì học trò đã lui ra. Ba lộ tổng binh kia khuyên học trò nên tạ tội với hãn. Học trò nghĩ, dù gì hãn cũng là cấp trên của mình nên đành tới tạ tội hãn. Sau đó, hãn lên đài điểm quân. Nhưng học sinh không để xảy ra sơ suất gì cả binh sĩ không thiếu một người, hãn chẳng có cơ gì trách tội học trò. Nay học trò tới đây, một là để thỉnh an thầy, hai là muốn báo với thầy chuyện đại sự cơ mật. Quốc Thái từ khi nhận chức tuần phủ Sơn Đông hại khổ dân chúng. Sơn Đông ba năm liền bị thiên tai, mất mùa, dân chúng không thu hoạch định gì, hãn lại thúc thuế quá ngặt. Dân chúng không có gì để ăn, đói khát đầy đường. Nếu ai không chịu nộp trả hết thuế, lập tức bị đóng gông rong chợ, bị đánh đập. Có hơn chục vị cử nhân, tiến sĩ tới kêu xin hãn thương

dân, hoàn chuyện thúc thuế lại. Quốc Thái nổi giận, sai lính hết đám giám sinh, cử nhân ấy ra chém đầu. Nay Quốc Thái đã nghe tin thầy phụng chỉ đi bắt hần hoi tội nên hần đã triệu tập quân sĩ về, doanh trại các quân tề tựu cả trong đại đường của hần. Một khi thầy vào tới phủ viện, xin hãy tùy cơ hành sự. Nếu làm hần giận, hần chỉ cần lệnh xuống một câu. Nói trối, là phải trối. Ai không tuân lệnh hần, lập tức sẽ bị chém đầu. Bởi vậy tôi nay học trò mới tới đây báo tin với thầy. Mong thầy sớm có sự chuẩn bị, đề phòng mới được.

Lưu công nghe vậy, bật cười ha hả, nói:

- Cháu ngoan chớ quá lo lắng, sợ hãi. Bản bộ đương phụng chỉ tới đây, vốn đã không sợ nguy hiểm, coi thường chuyện sống chết rồi.

Hàn tổng binh nói:

- Thầy xin chớ coi thường Quốc Thái. Khi làm quan trong kinh thành, Quốc Thái chẳng có uy quyền gì, không dám ngạo mạn với thầy. Một khi thầy tới phủ Tế Nam, nếu Quốc Thái không tuân thánh chỉ, lúc ấy thầy sẽ phải làm sao?

Lưu công nói:

- Theo lời cháu nói, Quốc Thái quả không coi vương pháp ra gì ư?

Hàn tổng binh nói:

- Vương pháp của nước nhà hần vốn chẳng coi ra gì. Quân lệnh của hần rất nghiêm, học trò phải trở về Tế Nam ngay. Xin cáo biệt thầy.

Đúng là:

Hồn thủy bất phân liên công lý, thủy thanh phương kiến lương thuyền ngư.

Lại nói chuyện hôm ấy Quốc Thái đang ngồi buồn trong thư phòng, nghĩ thầm "Thánh thượng sai ta làm quan bên ngoài, mọi việc đều do ta xếp đặt. Nay Lưu Dung xuống Sơn Đông không biết ông ta muốn điều tra chuyện gì? Tuy ta có nhiều tật xấu, nhưng quyền thế của ta cực lớn. Hần làm gì nổi ta? Lệnh vua không thể lớn hơn lệnh quân. Nếu để cho hần thấy sự uy nghiêm của ta, chắc hần sẽ sợ đến mất hồn mất vía. Còn đang suy nghĩ, chợt thấy rèm cửa lay động, một người tiến vào vái chào, nói:

- Bẩm đại nhân. Có đội binh mã tiền trạm của Lưu trung đường tới báo Lưu trung đường sắp tới đây rồi.

Quốc Thái nghe báo, vội hạ lệnh giống trống thẳng đường. Lên công đường, ngồi xuống, thấy bốn vị tổng binh cùng các viên phó tướng, tham tướng, du kích, thủ bị, thiên tổng, tả tổng, ngoại úy, kinh chế đều đã có mặt ở đó cả. Bọn họ vái chào Quốc Thái, sắp hàng đứng hai bên. Quốc Thái rút ra một cây lệnh tiễn, hô vang:

- Bốn lộ tổng binh nghe lệnh: Dàn quân bắt đầu từ phủ đường ra cách thành ba dặm. Bản bộ viện muốn đi bộ ra nghênh đón Lưu trung đường. Các người tất cả đều phải cung giương sẵn tên, đao tuốt khỏi vỏ. Đội ngũ phải chỉnh tề. Ai chống lệnh, chém.

Bốn lộ tổng binh nhận lệnh, đi sắp xếp đội ngũ. Quốc Thái lại rút ra một cây lệnh tiễn, nói:

- Quan trung quân nghe lệnh.

Viên quan trung quân vội bước ra chấp tay, nói:

- Mạt tướng Liễu Kế Đan tham kiến đại nhân.

Quốc Thái nói:

- Người nhận cây lệnh tiễn này đi trước. Thấy ta nghênh đón Lưu trung đường vào thành, người hãy ngăn cản, không cho binh sĩ ông ta mang tới vào thành, sợ làm rung động lòng người. Bảo họ hạ trại bên ngoài thành.

Liêu trung quân nhận lệnh tiễn, đi ra.

Quốc Thái rút tiếp một cây lệnh tiễn, hô lớn:

- Thủ thành doanh nghe lệnh.

- Mạt tướng Hoàng Đại Thiên tham kiến đại nhân.

Quốc Thái nói:

- Sau khi thấy ta và Lưu trung đường vào thành, hãy thấy ai bộ dạng khả nghi, không cho vào thành.

Hoàng Đại Thiên nhận lệnh, lui ra.

Quốc Thái dặn dò xong, đứng dậy, bước ra ngoài. Thấy phía trước có bốn mươi tám kim bài, đao, thương, kiếm, kích bày la liệt cờ phướn bay phấp

phối. Phía sau là đám quan văn, võ theo hầu, trên đầu đội mũ quan xanh, đỏ. Tới trước phủ viện, nổ chín tiếng pháo. Rời khỏi cổng thành, lại nổ chín tiếng pháo.

Lại nói chuyện Lưu lại bộ tới gần thành, thấy Quốc Thái bày trận nghênh đón, thực là binh sơn tướng hải, người nào người nấy cung lắp sẵn tên, đao tuốt khỏi vỏ, đội ngũ chỉnh tề, ngay ngắn vô cùng. Thánh thượng lệnh hấn rồi kinh làm quan, ban cho hấn kim bài, vương mệnh, có quyền điều động binh sĩ toàn tỉnh, thực lợi hại hơn cả ngọc phù, chu thư. Xem cảnh này, nếu hấn làm phản, bản bộ đường ắt gặp họa ngay. Lại thấy Quốc Thái đi bộ tới đón, bộ dạng vô cùng cung kính. Đại nhân đành phải xuống kiệu, đứng đợi. Quốc Thái tươi cười, nói:

- Lão trung đường đại nhân quang lâm tể tỉnh, thực là phúc ba đời mới được. Dọc đường ngài đã chịu sương gió, vất vả nhiều rồi.

Lưu công mỉm cười, nói:

- Quốc cửu đại nhân vẫn khỏe mạnh chứ?

Quốc Thái nói:

- Hay, tại hạ có tài cán gì lại phiền trung đường hỏi thăm! Thực không dám nhận. Trung đường đại nhân đường xá mệt mỏi, mời vào công quán nghỉ ngơi.

Lưu công nói:

- Đa tạ quốc cửu đề cao, bày đội ngũ đón tiếp long trọng. Họ Lưu đất Sơn Đông tôi thực lấy làm vinh dự. Hôm khác về kính xin được tạ ơn.

Hai người cười nói với nhau một hồi, cùng dắt tay nhau đi bộ vào thành. Không lâu sau đã tới phủ viện nha môn, lên đại đường, phân ngôi chủ khách, ngồi xuống. Quốc Thái hỏi:

- Trung đường đại nhân quang lâm tể tỉnh, không biết có chuyện gì cần giải quyết?

Lưu công nói:

- Bản bộ đường phụng chỉ tới đây thăm thú tình hình, khảo thưởng ba quân.

Quốc Thái nói:

- Tôi khảo quân sao chưa thấy chỉ dụ, cũng không thấy ngài mang đồ khảo quân tới.

Lưu công nói:

- Đằng sau còn có khâm sai và Hòa đại nhân cũng sắp tới.

Quốc Thái nghe vậy, nhăn mày, nói:

- Hòa Thân với tôi là chỗ họ hàng thân thích, ông ta không nên kéo ngã Nhị quốc cửu Quốc Thịnh. Bởi vậy, tuy thân nhưng cũng không thân nữa.

Lại nói:

- Lão trung đường, chúng ta quen biết nhau đã lâu, không có gì phải ngại. Rốt cuộc xin hỏi, ngài tới đây có việc gì? Chớ để tôi phải tức giận.

Lưu công nghiêm giọng, nghiêm mặt, nói:

- Lão phu phụng mệnh tới đây kiểm tra, khảo quân còn việc gì khác nữa? Tự mình sinh nghi, phải chăng người có điều chi mờ ám, hay đã làm chuyện xấu xa, tể hại gì?

Quốc Thái cười nhạt, nói:

- Lưu Dung, người phụng chỉ tới Sơn Đông, ta cũng đã biết. Phải chăng do có kẻ lên kinh tố cáo ta mười tội, đúng không? Hôm nay người hãy mau nói thực ra. Ha ha, nói thực cho người biết. Ở kinh thành, thì ra tuân theo chỉ dụ của Hoàng thượng. Trong triều, Lưu Dung người muốn làm gì thì làm, nhưng nay đã tới phủ Tế Nam này, mọi chuyện người không thể tự quyết đâu. Đừng nói là thánh chỉ, cho dù đương kim Hoàng thượng đích thân tới cũng phải để ta là người quyết định. Người mau nói thực ra, mọi chuyện sẽ êm xuôi. Nếu không, ta sẽ khiến người khó lòng trụ lại.

Không biết Lưu công sẽ trả lời ra sao. Mời quý vị xem tiếp hồi sau

Bạn đang đọc truyện *Lưu Công Kỳ Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 122: Quốc thái khi quân bắt giam lưu công Hòa công vào tỉnh đôi bên trở mặt

Mãi mại tương bán đồ loi,
các hàng đô hứa phát tài.
Bạt tinh đá nguyệt tẩu thiên nhai,
đa thiếu ly hương tại ngoại.
Hoặc trú diêm điểm đương thương,
hoặc mãi châu bảo la miên
Mãi ngẫu mãi khương mãi thảo hải,
dã hữu tiên quả thanh thái
Nhân sinh đô thị mệnh định,
thời lai đại phát tài nguyên
Tà đã chính trắc giai trạm tiền,
hà dụng phí lực xảo toán
Điền địa trí thượng cơ đồn,
ngõa xá cai thương sở gian
Lạc mã thành quân môn tiền toàn,
a đầu tiểu lại bồi bạn
Ngật đích nhục sơn tửu hải,
xuyên đắc tục la chu đoạn
Điền trắc đồ tử xoa tự nhiên,
nhân nhân đô thị ái khán
Hành động ky mã tọa kiệu,
đại cơ cầu đôi trắc ngân tiền
Nhất thê nhi thiếp trại thần tiên,
gia lý ngoại đầu phương tiện
Dịch thơ:
Buôn bán bỏ vốn kiếm lợi
Mọi việc đều cần phát tài
Khoác sao đội trắng đi tận chân trời
Bao kẻ xa quê tại ngoại
Hoặc ở cửa hàng muối đi buôn
Hoặc mua đoạn lụa châu ngọc
Mua ngó sen mua gừng mua giấy

Cũng có rau xanh quả tươi
Đời người đều do mệnh định
Gặp thời ắt phát tài nguyên
Lươn lẹo hay ngay thẳng đều là kiếm tiền
Cần chi phí công tính toán
Đất đai mua chừng mấy đám
Nhà lợp ngói mấy gian
Lừa ngựa trước cửa thành đàn
A hoàn thắng nhỏ sai khiến
ăn thì thịt non rượu biển
Mặc thì mua lụa vóc đoan
Bụng phê đùa cười tự nhiên
Ai ai cũng đều ưa ngắm
Đi thì cười ngựa ngồi kiệu
Hoàn xiêng to đựng bạc tiền
Một thê hai thiệp hơn thần tiên
Trong nhà ngoài ngõ thuận tiện.

Lại nói chuyện Quốc Thái vô lý, chống lại phép nước, dôn hời Lư công. Lư công nghe xong, lộ vẻ không vui, nói:

- Quốc Thái không được vô lễ. Ngươi vốn là hoàng thân quốc thích, phải hết lòng vì nước mới đúng. Thánh thượng đâu phụ bạc gì ngươi, ngươi lại dám lớn lối khi quân? Cái ngươi đội trên đầu, mặc trên mình đều là ân điển vua ban, sao dám quên đi nguồn cội? Ngươi phải khích lệ dân, bảo họ chăm chỉ làm ăn lương thiện, bảo đáp ân điển của Thánh thượng mới phải. Bản bộ đường phụng chỉ tới đây khao quân, ngươi lại cậy có binh quyền trong tay, chèn ép khâm sai khác nào khi quân. Thực là vô lý.

Quốc Thái nói:

- Ngươi cậy là con nuôi của thái hậu, lại là trung đường, trong kinh thành ai cũng sợ ngươi. Tới phủ Tế Nam này, ta bảo ngươi chết, ngươi phải chết. Ta bắt ngươi sống, ngươi phải sống. Ngươi cho rằng ta không dám làm gì ngươi sao?

Rồi quay xuống dặn dò thuộc hạ:

- Quân đâu, bắt lấy tên họ Lư người Sơn Đông này tống xuống ngục. Ngày mai sẽ hỏi xem hấn tới đây làm gì.

Lư công quát lớn:

- Giỏi của tên Quốc Thái to gan, người thực sự muốn làm phản hả?

Quốc Thái bãi đường, lui về nhà sau. Đám quan văn võ đưa mắt nhìn nhau, không ai nói năng gì, kéo nhau lui cả ra.

Lại nói chuyện Lư An, Trương Thành, cùng đám chấp sự, sai dịch sắp xếp mọi việc xong xuôi, hai người ngồi rồi trong công quán, nghĩ thầm "Vụ này xem bộ không ổn. Tại sao phủ đài lại mời đại nhân nhà ta vào thành nhưng đám tùy tùng, chấp sự lại gạt cả ở bên ngoài? Vụ này chắc có uẩn khúc chi đây thực đáng ngờ?". Còn đang nghĩ ngợi, chợt thấy Phạm Hạo Nhiên từ ngoài cổng quýt chạy vào, miệng lắp bắp, nói:

- Đại họa tới rồi. Đại họa tới rồi.

Lư An, Trương Thành nghe vậy, vội hỏi:

- Nhị lão gia, có họa lớn gì? Sao lại cuồng cuồng như vậy? Mời ngồi, ngồi xuống nói rõ ra xem.

Phạm Đình thờ hồn hèn một hồi, nói:

- Tên tuần phủ Quốc Thái này quả thực đã có ý làm phản. Thiên sứ của hoàng gia tới, hắn coi như trò chơi. Phàm ai vào thành đều bị quân bắt giữ cả, không cho vào. Dân chúng chỉ được ra khỏi thành không được vào thành. Tội cùng đám quan binh trà trộn vào thành, lại cải trang thành dân thường lên tới đại đường. Tận mắt thấy cảnh Quốc Thái coi khinh phép nước, nói ra toàn lời phản nghịch. Hắn hỏi đại nhân tới Sơn Đông có việc gì? Đại nhân nói: "Tới khảo quân", hắn không tin, dùng lời lẽ hăm dọa. Đại nhân cự lại, khiến hắn nổi giận, đã hạ lệnh bắt đại nhân tổng vào nhà ngục. Các vị thử nghĩ xem, vụ này phải làm sao đây.

Lưu An nói:

- Chúng ta phải đích thân đi đón Hòa đại nhân một chuyến.

Bảo ông ta mau chóng tới đây. Một là cứu đại nhân ra khỏi ngục hai là bắt Quốc Thái hỏi tội.

Nói xong, tóm lấy yên cương một con ngựa tốt, nhảy phắt lên lưng, ra rồi. Con ngựa tung vó đi suốt đêm đưa tin. Thực là:

Trung lương gặp nạn nơi ngục tối

Trời xanh ắt hẳn giúp điều may.

Lại nói chuyện Lưu Công bị tổng vào ngục, ngồi trong đó rầu rầu chẳng nói chẳng rằng. Mất nhắm nghiền, nghĩ thầm "Lưu Dung ta phụng chỉ đi tra xét dân tình vùng Sơn Đông, lại bị Quốc Thái giam trong nhà ngục. Tên nghịch tặc này rất nhiều nanh vuốt, tai mắt lắm, ức hiếp lương dân mười phủ tỉnh Sơn Đông. Ta nay bị hắn tổng giam, thử xem hắn dám làm gì ta? Ta cứ mạnh dạn, không việc gì phải sợ." Còn đang suy nghĩ, chợt nghe thấy bên ngoài có tiếng bước chân vọng lại. Ngang đầu mở mắt ra nhìn, thì ra là học trò Hàn Thái Xương tới, nói:

- Học trò tới thỉnh an muộn, xin thầy bớt giận. Học trò có mang rượu và đồ ăn tới đây, mời thầy dùng một chút.

Lưu công nói:

- Ta đã rõ tấm lòng trung trinh, thượng người của con rồi.

Hàn tổng binh hạ giọng, nói:

- Đợi đêm nay có cơ hội thuận tiện, học trò muốn giết Quốc Thái đi không biết có nên không? Nay tới xin ý kiến của thầy.

Lưu công lắc đầu, nói:

- Không được. Người là võ tướng, suy nghĩ quá lỗ mãng. Quốc Thái tuy có lòng phản nghịch, nhưng hắn vẫn là quốc thích của Hoàng thượng. Tuy hắn phạm tội tày trời, cũng vẫn phải để Hoàng thượng đích thân định đoạt. Ta là khâm sai, hắn bắt ta bỏ ngục, vậy là tội hắn càng nặng. Tuy hắn nắm binh quyền trong tay, quyền uy rất lớn, nhưng hắn không dám làm gì bản bộ đường đâu. Ta ở trong ngục nhưng vững như núi Thái Sơn hắn lại thêm phần lo lắng. Lo nghĩ nhiều thêm, chỉ khiến hắn thêm mệt. Con nhất thời nóng giận, giết Quốc Thái đi vậy có khác gì giết vua. Tuy con xuất thân từ hàng võ trang nhưng từ nay phải chăm chỉ luyện rèn tam thao cử lược, mọi việc phải bình tĩnh suy xét, không được lỗ mãng. Đêm đã khuya, con hãy tạm lui về công quán của mình, chớ lo gì cho bản bộ đường. Ta nghĩ, hắn bắt ta vào ngục, hẳn lúc này đang rất hối hận. Còn ta ở trong ngục nhưng lại vô tư. Hắn trong cung điện mà lòng ngón ngang trăm mối.

Hàn tổng binh nói:

- Đa tạ lời giáo huấn của thầy. Học sinh đã hiểu ra rồi. Giờ xin cáo từ, ngày mai học sinh lại tới thỉnh an ngài.

Lại nói chuyện Quốc Thái bãi đường, trở về phòng sau, ngồi ngầy người trong thư phòng, nghĩ: "Lưu Dung tới phụng chỉ khảo quân chỉ là giả, tới bắt ta mới là thật. Tuy đã bắt hắn tổng ngục. Nếu mai ta giết hắn đi, hắn vẫn là khâm sai đại thần, là con nuôi của Thái hậu, giết hắn e không tiện. Còn nếu thả hắn ra, dễ gì hắn chịu bỏ qua cho ta. Thả không được, giết không xong. Thực khiến ta vô kế khả thi, đứng ngồi không yên, chẳng thiết ăn uống, không thể bình tâm. Chợt hắn kêu vang:

- Quyền sinh, quyền sát đều trong tay ta, tỉnh Sơn Đông này mặc ta hoành hành. Ta vẫn còn tự do tự tại, bên ngoài vòng kiểm soát của thiên tử. Thuế má toàn tỉnh ta muốn dùng vào việc gì thì dùng. Giết Lưu Dung đâu có gì là không thể?

Còn đang suy tư, chợt thấy hai ả nữ tử từ bên ngoài bước vào nói:

- Bọn thiếp xin chúc đại nhân vạn phúc kim an. Bẩm đại nhân, tiệc rượu đã được chuẩn bị sẵn sàng. Bốn mươi mĩ nữ sử dụng các thứ nhạc khí, đều đã đợi sẵn bên ngoài từ lâu.

Quốc Thái nói:

- Lúc này bản viện đang như lửa cháy lông mày, không bụng dạ nào mà dùng cơm cả.

Hai ả nữ nói:

- Đại nhân là người chỉ dưới có một người, trên muôn vạn người, vậy ưu sầu từ đâu tới vậy?

Quốc Thái kể lại một lượt chuyện Lưu Dung tới đây khao quân và nguyên nhân khiến ông ta phải tới đây cho hai ả mỹ nữ này nghe. Hai ả nghe xong, cười nói:

- Đại nhân nay đã ở ngoài tầm kiểm soát của thiên tử, nắm quyền sinh sát trong tay. Tục ngữ nói: "Lương tiểu phi quân tử, vô độc bất trượng phu", chuyện vật này có gì đáng sợ. Cho dù hấn muốn gây sóng gió, trong tay đại nhân có trăm vạn hùng binh, tướng sĩ lớn nhỏ nhiều không kể xiết, việc gì đại nhân phải lo lắng đến vậy?"

Thực đúng là:

Đêm xuân một khắc hơn vàng

Phong lưu nên phải đánh đàn tìm hoa.

Quốc Thái nghe vậy, bật cười ha hả, vứt bỏ hết mọi ưu phiền, lập tức tới dự bữa tiệc phong lưu.

Sáng sớm hôm sau, trung quân vào báo tin tiền trạm của Hòa đại nhân từ kinh đô đã tới. Đại quân không lâu nữa cũng sẽ tới nơi. Quốc Thái nghe báo, dặn dò, nói:

- Trung quân hãy cầm lấy cây lệnh tiền này của ta, sắp xếp bốn viên tổng binh tới đại đường đợi lệnh.

Lại nghĩ thầm:

- Trung đường Hòa vương Thân với ta là chỗ chí thân. Trong nhà gửi thư tới, nói hấn kéo ngã nhị đệ của ta, khiến nhị đệ của ta mất đặc quyền cưỡi ngựa vào cung, phạt mất một năm lương bổng, thực bức mình. Ta với hấn trước thân sau thù. Nay hấn xuống Sơn Đông chắc phải có nguyên nhân. Tuy hấn là quan nhất phẩm của triều đình, nhưng nay binh quyền trong tay ta, ta sợ gì hấn. Đợi xem thái độ của hấn ra sao rồi ta sẽ quyết định cách đón tiếp.

Rồi lại nghĩ:

- Lưu Dung tại Sơn Đông lập tức bị ta bắt bỏ ngục, đánh bại tính kiêu ngạo của hấn, khiến hấn phải tâm phục, khẩu phục. Nếu ta thả cho hấn về kinh, ai giữ chức vụ của người này, tới lúc ấy hấn mới biết được sự lợi hại của ta. Nay nghe Trung quân về báo, Hòa Thân cũng sắp tới, trong lòng ta chẳng vui chút nào. Hòa Thân xưa nay vốn bất hòa với Lưu Dung, tại sao hai người này lại lần lượt tới Sơn Đông. Khi gặp hấn, ta phải cẩn thận mới được xem gió bẻ buồm. Nếu hấn nói năng bất kính, ta sẽ bắt hấn về nha môn tra hỏi cho rõ sự tình. Nếu hấn phụng thánh chỉ tới đây bắt ta, ta xé rách thánh chỉ, xem hấn làm gì nổi ta?

Chủ ý đã quyết. Quốc Thái lập tức thẳng đường, dặn dò:

- Bốn viên tổng binh đi đón Hòa trung đường, trung bộ viện theo sau đón ông ta vào thành, sau đó đóng kín cả bốn cổng rồi hành sự theo sự nháy mắt ra hiệu của ta. Nói trối là trối, nói bắt là bắt.

Đám quan viên văn võ nhận lệnh, sắp xếp đội ngũ đi đón.

Bốn viên tổng trấn nhận lệnh, lui xuống, người này nhìn người kia, cưỡi ngựa ra khỏi thành. Tổng trấn phủ Đằng Châu Hàn Thái Xương không kìm lòng nổi, nói:

- Ba vị tổng trấn đại nhân, hôm nay bọn ta đi đón Hòa trung đường lại giống hệt hôm ta đi đón Lưu trung đường. Xem quang cảnh, chúng ta đều trở thành nghịch thần của nước nhà cả. Nếu chúng ta không tuân theo lệnh của phủ đài, sẽ bị khép tội chống lệnh, xử chém. Nếu ta nghe theo lệnh của ông ta, tức là chúng ta chịu ân trời biển của Hoàng thượng lại quay lưng chống lại Hoàng thượng, bị gọi là nghịch thần, tặc tử, để lại tiếng xấu ngàn đời. Tuy ta dưới sự quản lý của tuần phủ nhưng lại hưởng bổng lộc của triều đình, vì sao lại phải tuân theo lệnh của hấn.

Ba vị tổng trấn kia đều nói:

- Ông nói phải lắm. Theo ý Hàn đại nhân, chúng ta phải làm sao đây?

Hàn tổng trấn nói:

- Theo ý tôi, khi gặp Hòa trung đường, ta hãy kể rõ cho ông ta hay chuyện Quốc Thái hành hung, bắt giam Lưu trung đường. Ngoài mặt bọn ta nghe theo Quốc Thái, nhưng thực tế lên giúp Hòa trung đường. Không biết ba vị đại nhân thấy thế nào?

Ba vị tổng trấn nghe vậy, tỏ vẻ vui mừng, nói:

- Chúng ta cứ làm như lời Hàn tổng trấn nói.

Bốn vị tổng trấn bàn bạc xong xuôi, từ xa đã thấy đoàn binh mã của Hòa trung đường cuộn cuộn kéo tới. Bốn viên tổng binh xuống ngựa, đứng sang hai bên đường. Thấy kiệu của đại nhân tới, bốn vị tổng binh tự báo danh lên, lại nhất tề quỳ xuống, nói:

- Tổng binh phủ Đông Xương Viên Đại Nhiệm, tổng binh phủ Cảnh Châu Tần Khai Sơn, tổng binh phủ Tào Châu Mã Phi Vật, tổng binh phủ Đằng Châu Hàn Thái Xương xin nghênh đón đại nhân.

Hòa trung đường nói:

- Đứng đây nói chuyện. Bốn vị rời khỏi nơi mình có nhiệm vụ quản lý, tới tận chốn xa xôi này, không biết có việc gì ở tỉnh?

Bốn viên tổng binh nhất tề trả lời, nói:

- Bẩm đại nhân, bọn tỳ chức nếu không vì công việc, tuyệt đối không dám rời khỏi địa phận mình đang canh giữ. Bởi cấp trên là phủ đài đại nhân điều bọn tỳ chức về, bọn tỳ chức không dám không về!

Hòa công gật đầu, lại hỏi:

- Lưu trung đường tới công quán khi nào? Công quán của ông ta ở đâu?

Bốn viên tổng trấn vội chấp tay, nói:

- Bọn tỳ chức thực không dám lừa dối đại nhân.

Rồi kể lại mọi hành vi đại nghịch bất đạo của Quốc Thái cho Hòa trung đường nghe. Hòa công nghe xong, hỏi:

- Không biết ý của bốn vị tổng trấn ra sao?

Bốn viên tổng trấn trả lời, nói:

- Bọn tỳ chức vốn thuộc sự quản lý của Hoàng gia, xin nghe theo lệnh điều động của đại nhân, không dám có lòng dạ khác.

Hòa công nói:

- Nếu đã vậy, bản trung đường phụng chỉ tới đây tước nã Quốc Thái, bắt hấn về kinh chịu tội. Ta sẽ vào tỉnh xem Quốc Thái động tĩnh ra sao. Bốn vị tổng trấn hãy quan sát sắc diện của ta để hành sự. xong việc, về kinh, ta tất sẽ tâu lên Thánh thượng tấu xin thăng quan tiến chức cho bốn vị.

Bốn viên tổng trấn chấp tay, nói:

- Xin nghe theo lệnh của đại nhân.

Nói xong, nhất tề lên ngựa, theo sau kiệu lớn tiến vào thành.

Tới cổng thành, thấy Quốc Thái đứng đợi dưới thành. Hòa đại nhân xuống kiệu, bước tới. Quốc Thái già bộ tươi cười tới thỉnh an, nói:

- Anh họ vẫn khỏe đấy chứ? Mấy năm rồi không gặp, thấy anh vẫn khỏe mạnh, tinh thần sung mãn hơn xưa. Đúng là người lành tự có thiên tướng.

Hòa đại nhân cũng cười, nói:

- Em họ mình mấy trắng kiện, diện mạo phát tướng hơn xưa đúng là đang độ phát tướng, phát phúc.

Hai người cười ha ha, dặt tay nhau vào thành, nói nói, cười cười, vừa qua cổng thành, cổng thành lập tức đóng lại. Hòa công làm bộ không biết, nói:

- Em họ, tài năng của em quả không tầm thường. Ngụ huynh thấy đệ trị lý thành này vừa nghiêm cẩn, lại uy vũ, thực là khí tượng hoàn toàn mới.

Quốc Thái nói:

- Từ khi anh em ta chia tay nhau, em tới đây giữ chức tuần phủ, mưa thuận gió hòa, lê dân an lạc. Mọi luật pháp cũ đều được em sửa đổi, cải cách. Vương mệnh, binh phù trong tay em cả. Kẻ nào dám không tuân? Nếu kẻ nào không chịu tuân lệnh của em, sẽ bị lôi ra chém đầu lập tức, quyết không khoan nhượng.

Hòa công gật đầu, nói:

- Đó là hô ư của em họ, ai dám không tuân?

Vừa đi vừa nói chuyện, chẳng mấy chốc đã tới nha môn tuần phủ. Hòa đại nhân thấy binh sĩ sắp hàng từ bên ngoài nha môn vào tới trong đại đường, người nào cũng cung lắp sẵn tên, đao tuốt khỏi vỏ. Các quan văn, võ lớn nhỏ đang hầu dưới đại sảnh bên trong có bốn vị tổng binh, ai cũng cầm đao đứng trong đại đường túc trực. Vào tới đại đường, Quốc Thái chợt sa sầm nét mặt, nói:

- Anh họ, anh tới tỉnh Sơn Đông này có việc gì? Có phải phụng chỉ tới đây bắt tôi không? Anh phải nói ra cho rõ. Nếu không nói rõ ra, tới lúc ấy đừng trách sao tôi không nể tình họ hàng giữa hai ta.

Hòa công nghe vậy, trong lòng không vui, sắc mặt trở nên giận dữ, nói:

- Biểu đệ (em họ) thực là vô lý. Ta đã tới công đường, đệ không chịu thỉnh an, lại trở mặt, coi khinh thiên sứ, mục hạ vô nhân, không coi ai ra gì, cậy thế ức hiếp anh họ, hỏi như hỏi cung. Ngươi nói ngươi có vương mệnh, binh phù, Hòa Thân ta nay giữ chức thiên hạ đề đốc. Đừng nói là ngươi là một tuần phủ Sơn Đông, cho dù là đốc phủ các tỉnh cũng vẫn phải nằm trong lòng bàn tay ta, mặc ta điều động. Ngươi chèn ép bản công, thực chẳng khác gì chèn ép Thánh thượng. Ngươi đúng là gan tày trời, cực kỳ đáng ghét.

Quốc Thái nghe vậy, nổi trận lôi đình, nói:

- Ngươi hãy câm miệng. Trong kinh thành, Hoàng thượng là người cao nhất, còn ở đây, ta mới là người cao nhất. Ta bảo ngươi chết, ngươi sẽ không được sống.

Không biết Hòa Thân sẽ sống hay chết. Mời quý vị xem tiếp hồi sau.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Công Kỳ Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 123: Lấy khẩu cung, quốc thái nhận tội Thôn tam lang, ác bá đào giếng

Thiên phạt phù vân địa phạt hoang,

Nhân phạt hữu bệnh, vật phạt thương.

Trung thần tối phạt quân bất chính,

Hiếu tử tự phạt phụ bất lương.

Hiền thê tha phạt phu bất thực,

Ai khổ hại từ phạt hậu nương.

Kê phạt hoàng kỳ miêu ngật tử,

Hoa phạt cuồng phong thảo phạt sương.

Thảo phạt nghiêm sương, sương phạt nhật,

Ác nhân tự hữu ác nhân trừng.

Bất tín dân khản ác Quốc Thái,

Nã vẫn tiến kinh nhất mệnh vong.

Dịch thơ:

Trời sợ mây trôi đất sợ hoang

Người sợ bệnh tật, vật sợ tàn

Tôi trung sợ nhất vua không sáng

Con hiếu sợ cha chẳng hiền lương

Vợ hiền sợ chồng không tốt

Mẹ kể con khổ sợ trong lòng

Gà sợ chôn vàng, mèo bắt chuột

Hoa sợ gió lay, cỏ sợ sương

Cổ sớ sưng dầy, sưng sớ nằng

Hung dữ ắt gặp hung dữ luôn

Kìa xem Quốc Thái chuyên làm ác

Bắt giải về kinh một mạng xong.

Lại nói chuyện Quốc Thái nói với Hòa Thân rằng:

- Nói thật với ông, thực sự ông mang thánh chỉ tới, tôi đây cũng không sợ. Hai ta tuy là chỗ anh em con cô con cậu chí thân, ông không nên kéo ngã Quốc Thịnh. Giữa hai ta giờ chỉ còn thù sâu như biển.

Hòa công nổi trận lôi đình, nói:

- Giới cho tên Quốc Thái - vô pháp vô kỷ, bất tuân vương mệnh, trên lòn Thiên tử, dưới chèn ép văn võ bá quan. Làm trái phép nước, thực chẳng khác phản nghịch hai lòng. Nay phải cách hết mọi chức quan văn võ của ngươi, người mới biết thế nào là pháp độ của Hoàng thượng. Quan chức của ngươi đều do Hoàng gia ban cho. Người đâu, mau bắt Quốc Thái lại cho ta!

Quốc Thái ngửa mặt cười ha hả, nói:

- Ai dám bắt ta? Mau bắt Hòa Thân lại cho ta!

Bốn vị tổng binh ứng tiếng:

- Rõ!

Bước tới, trói chặt Quốc Thái lại. Quốc Thái quát lớn:

- Các ngươi tội đáng chết vạn lần, tại sao lại bắt bản viện?

Bốn lộ tổng binh nói:

- Kẻ bị bắt chính là ngươi.

Hòa công lập tức đứng dậy, quay mặt về hướng Nam, tay nâng cao thánh chỉ, hô vang:

- Quốc Thái quỳ xuống tiếp chỉ!

Bốn lộ tổng binh đề Quốc Thái xuống, bắt hất quỳ trước án. Hòa công cao giọng đọc:

- Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết: Phải biết lấy dân làm gốc, dân mới giàu, nước mới mạnh. Từ Nhĩ Quốc Thái phụng sự ủy thác của trẫm, hại khổ dân chúng tỉnh Sơn Đông. Mấy năm liền bị mất mùa lại dâng tấu báo về triều rằng vùng này tám năm liền được mùa bội thu. Trong mắt không coi pháp kị ra gì, hoành hành bạo ngược, giết oan mười mấy vị cử nhân, giám sinh của nhà nước. Nay có Tả Liên Thành lên kinh dâng cáo trạng hạch tội ngươi. Nếu không nghiêm trị, lòng dân sẽ loạn. Sai Lưu Dung, Hòa Thân tước hết binh quyền của Quốc Thái. Ân tuần phủ Sơn Đông tạm giao cho phiên tri Triệu Nhất Hạc quản lý. Quốc Thái thực không khác gì kẻ phản nghịch. Bắt giải về kinh chịu phạt. Khâm thủ, tạ ân".

Quốc Thái hỏi:

- Tả Liên Thành là đứa nào? Sao dám lên thành vu cáo quốc cữu gia?

Hòa Thân mỉm cười, nói:

- Vương tử phạm pháp, tội cũng như thứ dân.

Rồi hạ lệnh sai tổng Quốc Thái xuống ngục. Quốc Thái nghe vậy gục đầu ủ rũ đi vào nhà lao. Hòa công cười nói:

- Bốn vị tổng binh có công bắt Quốc Thái, bản tước và Lưu lại bộ về kinh phụng chỉ, tất sẽ tuyên dương công trạng của bốn vị trước mặt Hoàng thượng, chắc chắn bốn vị sẽ được thăng quan trọng dụng. Giờ phiên bốn vị mau mau vào ngục mời Lưu trung đường ra. Ta đợi ông ấy tại thư phòng.

Bốn vị tổng trấn tuân lệnh, đi mời Lưu công, không lâu sau, Lưu công đã tới thư phòng của nha môn tuần phủ. Hòa công chào hỏi, an ủi. Hai vị đại nhân bàn nhau viết mấy chục tờ cáo thị vạch tội của Quốc Thái rồi sai mang tới các châu, huyện, thôn, trấn để dán. Chỉ trong chốc lát, những người bị hại đã hay tin, bèn ầm ầm kéo nhau tới nha môn tuần phủ kêu oan. Trong đó có cả hai anh em Thanh Mai, Hồng Mai vốn thờ cùng một chồng là cử nhân Dương Đại ẩn trong số mười ba vị cử nhân, giám sinh thay mặt dân chúng cầu xin hoãn thúc thuế đã bị chém đầu. Mẹ Dương Đại ẩn do quá sợ hãi, tức giận nên cũng đã qua đời, để đến nỗi hai chị em họ không còn nơi nương tựa. Nay nghe ngoài chợ ầm ầm bàn chuyện Lưu đại nhân, Hòa đại nhân bắt Quốc Thái giải về kinh, dán cáo thị khắp nơi, hai chị em họ cũng tìm tới nha môn kêu oan. Đem kêu oan được xếp cả lên công án thành một đồng cao như núi. Tất cả đều được đợi phê chuẩn.

Hai vị đại nhân họ Lưu, họ Hòa bàn với nhau, sẽ lấy khẩu cung tội đại nghịch bắt đạo của hần trước, sau đó sẽ xem tới đơn tờ của dân kiện hần. Tới khi giải hần về kinh, dù rằng Tây Kỳ quý nhân trong cung dù có ba đầu sáu tay cũng không thể cứu nổi hần. Hòa công nói:

- Bẩm thầy, hôm qua học trò khám xét nhà Quốc Thái, thấy hần không có vợ, chỉ có bốn mươi ả nữ thay nhau hầu hạ hần.

Lưu công nói:

- Hãy đưa cả bốn mươi ả nữ ấy lên công đường thẩm vấn. Lấy khẩu cung của lũ chúng trước.

Không lâu sau, đám cơ thiếp xinh đẹp của Quốc Thái đã bị giải lên công đường, quỳ cả dưới công án, dập đầu lạy. Lưu công nói:

- Các người không cần phải sợ. Nếu chịu thực thà khai báo, bản bộ đường sẽ sắp xếp ổn thỏa cho các người. Các người được Quốc Thái mạng từ kinh thành tới đây hay hần tới đây rồi mới mua các người?

Đám cơ thiếp của Quốc Thái dập đầu lạy, nói:

- Bẩm hai vị đại nhân. Bọn dân nữ đều là dân chúng vùng sơn Đông, bởi từ khi tuần phủ nhận chức tới nay, ông ta luôn bắt các châu, huyện phải hiến gái đẹp lên, các châu, huyện đành phải tuyển bốn mươi đứa bọn dân nữ hiến lên cho Quốc đại nhân, ông ta lệnh cho bọn dân nữ suốt ngày học đàn ca, nhảy múa, thăng đường, bãi đường đều bắt bọn dân nữ mang nhạc cụ theo hầu, cả ngày suốt đêm tới sáng phải cùng ông ta yến ẩm, hát ca. Bọn dân nữ cũng chẳng sung sướng gì. Bẩm hai vị đại nhân những lời khai đây của bọn dân nữ toàn là thật cả.

Lưu đại nhân nghe vậy, nghiêng răng nghiêng lợi, nói:

- Hòa đại nhân, ngài xem. Tên Quốc Thái này khi quân, phạm thượng, hoành hành ngang ngạnh, hại khổ dân lành. Cây thế hần là quốc cữu, Tây cung quý nhân là em gái mình nên tùy ý hoành hành. May sao dân chúng còn chưa quá khích, làm phản. Đây cũng chính là hồng phúc của Thánh thượng. Giờ ta hãy tạm giam đám nữ này lại một chỗ, chớ nên làm khó cho bọn chúng. Trương Thành ứng tiếng:

- Dạ!

Rồi dẫn đám nữ ấy đi ra. Thực đúng là:

Đời thịnh tôi gian không chỗ chứa,

Trung thần, lương tướng ắt lập công.

Lưu, Hòa hai vị đại nhân bãi đường, trở về thư phòng nghỉ ngơi.

Ngày hôm sau, hai vị đại nhân lại thăng đường. Bốn vị tổng trấn đứng hầu bốn phía. Lại có cả các phó tướng, tham tướng, du kích, đô úy, thư bị và các quan văn, võ lớn nhỏ theo hầu. Lưu công hạ lệnh mở kho cứu tế cho đám nạn dân, Hòa công mở kho khao thưởng ba quân. Binh mã dưới sự quản lý của tổng binh phủ Đông Xương tổng cộng có một ngàn hai trăm quân, Cảnh Châu phủ tổng binh quản lý một ngàn hai trăm năm mươi tám quân. Tổng binh phủ Thanh Châu quản lý một ngàn hai trăm lính sáu quân. Duy có binh sĩ dưới quyền của tổng binh phủ Đặng Châu vốn là nơi nóng bỏng, thường xuyên xảy ra nạn hải tặc, thủy khấu cướp của khách buôn, quấy rối liên miên, ngày thường luôn phải đi khắp nơi canh phòng, tuần tra, nên binh số lên tới sáu ngàn sáu trăm ba mươi tên. Bốn lộ binh mã cả thảy là một vạn sáu trăm chín mươi tư người, mỗi người được thưởng hai lạng bạc, một thạch gạo. Khao thưởng xong, Lưu công ngồi trên công đường, thấy đông công văn, đơn kiện chất trên công án cao như núi, bèn thuận tay rút một tờ ở trên cùng, mở ra xem. Thấy trên đó viết:

- Dân nữ họ Chu, vợ của họ Dương, sống tại Dương gia trang, thuộc huyện Quế Bình, cách thành mười dặm. Bởi tham quan hại dân, giết oan tù tã nên dâng cáo trạng. Chồng của dân nữ là Dương Đại ân, đồ cử nhân năm Tân Mão. Bởi mười ba huyện trong tỉnh mấy năm liền gặp cảnh thiên tai, dân chúng phải bán vợ, đợ con, lưu tán khắp nơi, khổ không kể xiết. Tuần phủ báo về triều dân chúng được mùa tám năm liền, lại đốc thúc các châu, huyện phải lập tức nộp thuế. Khấp các châu, huyện, dân chúng đói khát đầy đường, không thể nộp thuế. Các vị hương thân hện nhau lên tỉnh, thay mặt dân cầu xin tuần phủ xót thương, hoãn cho việc nộp thuế. Họ không ngại búa rìu, liều chết lên tỉnh, chẳng may đều bị tuần phủ giết cả. Nay dân nữ liều chết thay chồng kêu oan, khẩn cầu đại nhân mở lượng hải hà ân chuẩn. Dân nữ vô cùng cảm kích đại ân đại đức.

Đọc xong bản cáo trạng, xem qua những bản khác, thấy đều là đơn kiện Quốc Thái lạm sát học sinh, cưỡng nạp dân nữ, tất cả có bảy, tám mươi bản. Đại nhân lập tức hạ lệnh:

- Giải phạm nhân lên.

Đám thuộc hạ đứng bên dưới nhất tề dạ ran, tay cầm hồ đầu bài, xuống nhà lao lôi Quốc Thái lên. Có thơ làm chứng như sau:

Khâm sai phụng chỉ há Sơn Đông,

Triển thảo khai cương bảo Đại Thanh.

Trừ ác an dương thặng bình thế,

Thiết diện vô tư bất thuận tình.

Dịch thơ:

Khâm sai phụng chỉ xuống Sơn Đông,

Mở cõi xây bờ gia Đại Thanh.

Trừ ác an dân đòi thịnh trị,

Thiết diện vô tư chẳng nề tình.

Không lâu sau, Quốc Thái bị giải lên công đường. Khoái đầu tay nâng cao hồ đầu bài, quỳ một gối, hô vang:

- Phạm quan Quốc Thái đã được giải tội.

Đám nha dịch đứng bên dưới đồng thanh hét vang. Lưu công quát nói:

- Quốc Thái, ngươi không chịu tuân theo pháp độ của quốc gia, mình mắc tội lớn tày trời. Tội trước công đường, sao còn chưa chịu quỳ xuống?

Quốc Thái nghe vậy, điềm nhiên cười nhạt, nói:

- Hai người bọn ngươi dám thị uy trên công đường của ta sao? Ta vốn là hoàng thân quốc thích, lẽ nào lại chịu quỳ trước các ngươi?

Lưu công quát lớn:

- Toàn nói càn rỡ. Lẽ nào người không biết rằng vương tử phạm pháp, tội như thứ dân hay sao? Ngươi thực là đã có tội lại gây thêm tội.

Quốc Thái lườm lên, nhìn thấy đạo thánh chỉ treo ngay trước mặt, nói:

- Cũng được. Nay có thánh chỉ ở đây, bản ngự sẽ ngồi trước công đường cũng xong.

Lưu công hỏi:

- Trong dân có hơn bảy mươi lá đơn kiện ngươi, người biết tội không?

Quốc Thái nói:

- Bản ngự vô tội. Hai người trói ta, tống vào trong ngục, ba người bọn ta phải lên kinh diện kiến Thánh thượng, nhờ người phân xử xem ai đúng, ai sai. Chớ nên ở đây khua môi múa mỏ.

Lưu công nói:

- Ta hỏi ngươi, ngươi tùy tiện giết hai viên tri huyện, mười ba viên cử, giám sinh. Hãy mau khai nhận.

Quốc Thái cười lớn, nói:

- Đại trượng phu hành sự không phải giấu giếm. Đám cử nhân, tú tài muốn làm phản đều là sự thực. Ta sai lỗi ra ngoài công thành chém cổ. Đó đâu có gì lớn? Hai tên tri huyện báo bừa chuyện mất mùa để không phải nộp thuế. Nay dân trong vùng tám năm liền bội thu. Bởi vậy ta mới giết hai tên ấy. Đó đâu phải là tội?

Lưu công lại hỏi:

- Chuyện bốn mươi ả nữ đón đưa, ta muốn ngươi thực thà khai nhận.

Quốc Thái nói:

- Đó là sự uy nghiêm của người làm quan, đâu có gì đáng nói.

Lưu công lại hỏi tiếp:

- Lệnh gia trại, Tam Lang trang, hai nơi ấy kết thân với ngươi, ngươi để mặc cho bọn chúng ức hiếp lương dân. Ta muốn ngươi khai nhận.

Quốc Thái nói:

- Kết thân là chuyện có thật, còn chuyện chúng làm ác, bản ngự không hay. Đâu liên can gì tới ta? Thực là lảm lời vô dụng.

Lưu công cười nhạt, nói:

- Hay cho câu lảm lời vô dụng. Những lời khẩu cung này coi như ngươi đã khai nhận cả. Các vụ án khác không cần phải nói tới nữa. Tả Liên Thành lên

kinh kiện người, cả thấy là mười ba tội. Bản bộ đường báo trước cho người tự liệu.

Rồi dẫn dò binh sĩ giải hán xuống nhà lao. Ngày mai sẽ giam vào tù xa, Hòa trung đường sẽ giải hán về kinh trước. Còn đại nhân ngày mai sẽ cho ra một tờ cáo thị nói rõ với dân chúng chuyện giải Quốc Thái về kinh. Lại sai người nhà và quan lại của bốn mươi ả mã nữ tới đón chúng về. Đợi sau khi kiểm kê hết phủ kho mười phủ, Lưu đại nhân sẽ về kinh sau.

Hòa Thân nói:

- Thầy nói có lý lắm. Học trò sẽ giải Quốc Thái về kinh trước, giao hán cho bộ hình giam lại, đợi sau khi thầy về điều sẽ tấu lên Thánh thượng, lời hán ra đối chất. Thầy thấy thế nào?

Lưu công nói:

- Cứ làm như vậy.

Rồi hạ lệnh bãi đường.

Ngày hôm sau cho dán cáo thị. Dân chúng hoan hỷ, Hòa vương giải Quốc Thái về kinh.

Lại nói chuyện Lưu công quay sang nói với Mạnh Hạo Nhiên:

- Hiền đệ hãy dẫn dò dám chấp sự, binh mã đợi bên ngoài, ta sẽ tới Thương Châu tra xét kho phủ, phát chẩn cứu nạn dân.

Hạo Nhiên ứng tiếng, đi ra. Lưu công lập tức rời khỏi nha môn tuần phủ, lên kiệu. Nỗ ba phát pháo, rời khỏi tỉnh thành. Bá quan văn võ trong thành theo tiễn hơn mười dặm rồi mới trở về.

Đoàn người ngựa của Lưu công đi hơn một trạm đường, thấy trước mặt có một đám nam, nữ, tay cầm vũ khí đang đánh nhau. Đại nhân trong lòng không vui, hỏi:

- Phạm đệ, nơi này thuộc quyền quản lý của ai?

Phạm Hạo Nhiên nhìn một hồi, trả lời:

- Bẩm đại nhân. Phía trước là Tam Lang trang, thuộc sự quản lý của huyện Càn Thủy.

Lưu công nghĩ tới tên ác bá trong Tam Lang trang, lại thấy phía trước có một phụ nữ đang chống lại đám nam nhân, tất là lũ ác bá đang gây chuyện vô cớ, bèn nói:

- Hiền đệ, ta sẽ tới huyện Càn Thủy, dừng lại ở đó. Đệ hãy tới giúp người phụ nữ kia rồi theo ta sau.

Lưu công tới huyện Càn Thủy tìm công quán. Lại nói chuyện thôn ấy chính là Tam Lang trang. Trang chủ họ Lang, có ba anh em. Người anh cả tên Lang Đạt, anh hai tên Lang Kiên, em út tên Lang Thông. Ba anh em họ đều có võ công kinh người, dưới tay có bốn tên võ sư. Cậy có Quốc Thái là cha nuôi, suốt ngày chúng bày trò ngang ngược, liên đào một giếng nước ăn ngay trước thôn, không cho các thôn khác đào giếng. Muốn có nước ăn, dân các làng chung quanh đều phải tới giếng đó lấy nước. Chúng không cho đàn ông tới gánh nước, chỉ cho phụ nữ tới lấy. Thấy cô gái xinh đẹp nào tới gánh nước, chúng liền bắt về nhà, đòi lấy làm vợ, mua vui. Dân chúng quanh vùng tức nhưng không làm gì được. Hôm ấy, hai chị em Đỗ Thúy Ngọc, Đỗ Thúy Trinh tới giếng lấy nước, bị Lang Kiên nhìn thấy, hán bèn tiến tới trêu chọc. Bị hai chị em họ Đỗ chửi cho một trận, Lang Kiên nổi giận, lệnh cho lũ gia đình, ác nô xông tới, bắt người. Chợt thấy một bà đã lớn tuổi tiến tới gần, quát lớn:

- Đứa nào dám cướp con gái của bà?

Thì ra, bà già ấy chính là Tàn Ban Thị, ẩn cư lâu năm, võ nghệ cao cường, sức mạnh hơn người. Khi về già bèn tới Tiểu gia đồn nương thân. Hôm ấy ra trước thôn đứng chơi, chợt thấy hai cô gái tuổi độ mười bốn, mười lăm, mặt nhễ nhại mồ hôi, thở hồng hộc, điệu bộ vô cùng hoảng hốt chạy lại. Quả phụ họ Tàn bèn hỏi:

Hai cô nương này, trời đã quá trưa rồi còn muốn đi đâu? Chi bằng hãy tới nhà của lão thân nghỉ ngơi một hồi rồi tiếp tục lên đường cũng không muộn.

Hai cô gái bèn theo về nhà quả phụ họ Tàn. Tàn quả phụ liền đun một ấm trà, bảo hai cô gái uống, sau đó hỏi:

- Hai vị cô nương không người đi cùng, cuống quýt chạy đi đâu vậy.

Hai cô gái nghe hỏi, bất giác rơi lệ, nói:

- Mẹ không biết đó thôi. Tiểu nô tên gọi Đỗ Thúy Ngọc, nó là em của tiểu nô, tên gọi Đỗ Thúy Trinh. Cha của tiểu nô là Đỗ Hồng, từng hai lần đỗ tiến sĩ, giữ chức huyện lệnh huyện Phạm. Bối mất mùa, giúp dân khẩn cầu, tuần phủ nổi giận, đã sai lời cha tiểu nô ra trước viên môn chém đầu. Chị em tiểu nô muốn lên kinh gặp Hoàng thượng, kể tội Quốc Thái báo thù.

Quả phụ họ Tàn nói:

- Hai chị em con tuổi còn trẻ đại, đường xá lại xa, nếu trên đường đi xảy ra chuyện gì, cả đời sẽ phải ôm hận! Ta nghe người ta nói, không lâu nữa Lưu lại bộ phụng chỉ tới đây tra xét vụ này. Theo ý lão thân, các con hãy tạm ở lại đây. Ta không có con trai, cũng không có con gái, không ai qua lại hỏi thăm. Hãy ở đây đợi đại nhân tới Sơn Đông, rồi tới dưới công án dâng một bản cáo trạng, tất ông ta sẽ chuẩn án cho. Không biết ý hai chị em con thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Lưu Công Kỳ Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 124: Tam lang cướp con gái nhà lành, Chu thị lang bắt chuyện gái bị giết

Biệt đích hành đạo mặc giăng,

khán lai trang gia đầu hàng.

Thu thụ đông tàng bán niên mang,

vô sự nhân lưu kiến cuồng.

Chi yếu nạp hoàn tiền lương,

mặc luận công tử hầu vương.

Tọa tại nhất xứ dư gia thường,

cụ thị vô câu vô khương.

Dịch thơ:

Nói làm khác chẳng cần chi nhắc

Hoa màu xem đứng đứng đầu hàng

Thu thụ đông giấu nửa năm ròng

Không việc rảnh rang đi bách bộ

Chỉ cần nộp đủ đúng tiền lương

Kể chi công tử hoặc hầu vương

Chuyện nhà ngồi xúm kể nghe thường

Đều là thoải mái không lo lắng.

Lại nói chuyện chị em họ Đổ nghe vậy, nói:

- Mẹ à, chúng ta lần đầu gặp nhau, sao chúng con dám quấy nhiễu.

Quả phụ họ Tần nói:

- Nhất nhật tương phùng vạn kiếp duyên. Lão thân nay muốn với cao, nhận chị em con làm con nuôi, không biết ý của các con thế nào?

Chị em họ Đổ nghe vậy, lòng thầm mừng rỡ. Đang gặp lúc không biết phải nương tựa vào đâu, họ vội nói ngay:

- Mời mẹ ngồi lên, nhận của con gái một lạy.

Rồi quỳ xuống, đập đầu lạy. Tần Ban Thị vui mừng, xoa tai, vuốt cằm, cười không ngớt. Lập tức bảo hai cô con gái đứng dậy, nấu cơm ăn. Từ đó, hai chị em họ Đổ ở lại trong nhà bà. Hôm ấy, trong bếp hết củi, trong hang cạn nước, quả phụ họ Tần bèn đi kiếm củi. Chị em họ Đổ thấy bất nhẫn, cô em hiền kẻ sẽ đi tới Tam Lang trang gánh nước. Tần quả phụ đi kiếm củi về, không thấy hai cô con gái nuôi đâu, lại thấy thiếu một chiếc thùng đựng nước,

biết hai cô tới thôn trước gánh nước, nghĩ thầm:

- Không ổn. Nếu gặp phải ba thằng họ Lang, e nguy mất.

Rồi vội tay lấy hai cây gậy sắt, chạy thẳng tới Tam Lang trang gặp đúng lúc hai chị em họ Đỗ đang gặp nạn. Bà ta quát lớn:

- Lũ cường đồ chó vô lễ. Có bà tới đây.

Rồi sai bước, tay vung gậy sắt chạy tới. Gặp ai đánh nấy. Ba anh em nhà họ Lang vốn nghe danh Tần Ban Thị võ nghệ cao cường, không phải loại đèn hết dầu, hôm nay đã chọc giận tại bà ta. Bọn chúng chỉ còn biết hè nhau liều chết.

Lang Thông vừa định xông lên đánh với Tần Ban Thị, chợt thấy bốn vị võ sư từ trong trang chạy ra, thấy Lang Thông đang định vào trận đấu với Tần Ban Thị. Võ sư Lương Đầu Xà Triệu Hồng nói:

- Hãy để tôi lên bắt mụ họ Tần này.

Nói xong, tay cầm côn ba khúc xông tới trước mặt Tần bà, vung côn đánh ngay. Tần Ban Thị vung hai cây gậy múa tít, đấu với Triệu Hồng. Bạch Hoa Xà Triệu Nhiếp thấy anh em mình không đánh nổi Tần Ban Thị, tự cảm thấy mất mặt, bèn vung tề mi côn xông vào. Hai tên cùng vây đánh Tần Ban Thị. Bà Tần phản chấn, tay vung đôi thiết bổng, đấu với Triệu Hồng. Triệu Nhiếp không chút kinh sợ. Dương Khai Xương, Lương Nhạc Quân thấy anh em họ Triệu vây đánh bà lão họ Tần vẫn không chiếm được thế thượng phong. Dương Khai Xương tay cầm hoa thương, Lương Nhạc Quân múa đơn đao lao vào giúp anh em họ Triệu. Trong lúc bốn tên võ sư đang vây đánh quả phụ họ Tần, chợt thấy từ xa có người hò vang:

- Thời buổi thái bình, giữa ban ngày ban mặt lại dám bốn tên vây đánh một bà già. Không biết xấu hổ hay sao?

Đám người thấy một người vai rộng, mình cao, mặt đen, không râu, tay vung một cây roi xông tới, hét lớn:

- Ta là Phạm Hạo Nhiên, ai dám ra đây đánh với ta?

Rồi xông tới trước Lương Nhạc Quân, Dương Khai Xương đón đánh. Lang Đạt, Lang Kiên, Lang Thông thấy đại hán đen sì trợ chiến, ba anh em chúng cũng vung đao lao tới đánh. Bốn tên võ sư chợt nghe thấy bên tai có người hét vang:

- Các người chó vô lễ, lý nào lại lấy đông giành thắng? Có hai ta ở đây.

Rồi hai người ấy tay cầm đoản đao xông tới, chém vù:

- Hai người ấy một tên Khuông Khoát, một tên Hoàng Trần làm nghề bảo tiêu, vốn là môn đồ của Tần Hùng đi ngang qua đây. Định tới nhà họ Ban thăm sư phụ, sư mẫu. Tới nhà, thấy vắng tanh bèn đi hỏi hàng xóm. Hàng xóm kể cho họ biết sư phụ đã qua đời, sư mẫu mới nhận hai cô con nuôi. Nay hai cô con nuôi tới Lang gia trang gánh nước. Lại kể cho họ nghe chuyện Lang gia tam hùng hoành hành bá đạo ra sao. Tần bà cũng tới Lang gia trang rồi. Hai người nghe xong, vội hỏi đường lối, gặp đúng lúc ba anh em họ Lang múa đao vào trận thì họ tới nơi. Hai người vội múa đao chặn ba anh em chúng lại. Phạm Hạo Nhiên giao đấu với Dương Khai Xương, Lương Nhạc Quân một hồi. Phạm Hạo Nhiên nổi máu, thấy Lương Nhạc Quân chém tới một đao, lập tức vung roi gạt ra, trắn bay cây đao. Nhạc Quân xoay người định bỏ chạy, Phạm Hạo Nhiên quật một roi trúng ngay cổ Lương Nhạc Quân. Chỉ thấy "huych" một tiếng, Nhạc Quân ngã lẩn ra đất. Tai nghe thấy sau lưng có tiếng gió rít Phạm Hạo Nhiên vội xoay người, dùng roi gạt thương. Dương Khai Xương vội vòng thương đề roi xuống. Phạm Hạo Nhiên quật mạnh roi lên, trắn gãy đôi cây thương, thuận tay giáng một roi đập nát thiên linh cái của Dương Khai Xương. Máu, óc văng ra tứ phía. Từ thì ngã lẩn ra đất. Phạm Hạo Nhiên lại xoay mình giúp sức Tần Ban Thị. Triệu Hồng thấy Dương, Lương hai tên đã chết, trong lòng rung động. Mất hơi chớp, tay hơi chậm lại, bị một gậy của Tần Ban Thị đánh trúng thiên linh cái ngã lẩn ra. Triệu Nhiếp định chạy. Phạm Hạo Nhiên tiến lên một bước, tới sau lưng, vung roi đập vào gáy Triệu Nhiếp. Hắn ngã xuống, chết tốt. Phạm Hạo Nhiên lại vung roi tới giúp Khuông Khoát, Hoàng Trần. Tần Ban Thị đánh tan đám hung nô, đứng một bên bảo vệ hai cô con gái nuôi xem sáu người giao đấu. Lang gia tam hùng đâu phải là đối thủ của Khuông Khoát, Hoàng Trần và Phạm Hạo Nhiên. Cả ba anh em chúng đều bị bắt sống. Khuông Khoát, Hoàng Trần gặp sư mẫu vội tới thỉnh an. Phạm Hạo Nhiên cũng bước qua thi lễ, hỏi:

- Xin hỏi tên họ của hai vị tráng sĩ?

Mọi người cùng báo rõ họ tên. Phạm Đình nói:

- Thưa quý vị. Phạm Đình tôi được Lại bộ thượng thư Lưu đại nhân sai bảo, tới đây giúp bà Tần một tay bắt ba anh em họ Lang. Phạm mỗ giúp người phải giúp tới cùng. Nay nhờ mọi người canh giữ hộ ba anh em họ Lang, tôi còn phải vào huyện bẩm lại với khâm sai đại nhân. Không biết các vị có sẵn lòng giúp đỡ không?

Mọi người nghe vậy, nói:

- Thượng sai, đây vốn là việc giúp dân trừ bạo. Bọn tôi nguyện giúp ngài canh giữ ba tên này. Điều này đâu khó khăn gì.

Phạm Hạo Nhiên chấp tay, nói:

- Tôi xin thất lễ. Rồi sai bước chạy tới huyện thành, vào công quán gặp đại nhân, thuật lại chuyện ở thôn Tam Lang một lượt. Lưu lại bộ sai Phạm Đình mời mọi người tới công quán nói chuyện. Phạm Hạo Nhiên nhận lệnh, đi ra.

Lưu đại nhân đưa mắt nhìn tri huyện huyện Cân Thủy, nói:

- Vùng đất thuộc sự quản lý của quý huyện có cường hào ác bá, lại được Quốc Thái hỗ trợ. Bản bộ trưởng không tính vụ này. Giờ ông hãy tới trước Tam Lang trang, ở đó có bốn thi thể, hãy mang chôn đi. Sau đó vào nhà họ Lang lục soát. Thấy có phụ nữ chúng cướp được, lấy hết tài sản nhà họ Lang chia cho bọn họ. Nhà cửa thì xung công.

Tri huyện Vương Bính Nam nhận lệnh, đi lo liệu. Không lâu sau, Phạm Hạo Nhiên đã dẫn Khuông Khoát, Hoàng Trấn, Tần Ban Thị và Đỗ Thúy Ngọc, Đỗ Thúy Trinh vào công quán. Lư công lần lượt cảm ơn từng người. Lại quay sang nói với Tần Ban Thị:

- Tần đại tâu, nay chị và hai cô con gái nuôi tạm ở lại trong thôn, đợi bản bộ đường vào kinh xin thánh chỉ, sau đó hãy lên kinh.

Tần Ban Thị liền dẫn hai cô con nuôi về nhà. Lư đại nhân hỏi họ tên của Khuông Khoát, Hoàng Trấn, hỏi họ đang làm nghề gì. Sau đó nói:

- Hai vị tráng sĩ nếu cứ ở mãi trong tiêu cực e khó có ngày nở mặt nở mày. Chỉ bằng theo bản bộ nghe lệnh, đảm bảo các vị sẽ có chút tiền đồ, danh rạng thân hiển, xin hỏi ý hai vị thế nào?

Khuông Khoát, Hoàng Trấn nghe vậy, nói:

- Đa tạ đại nhân đề bạt. Bọn tiểu nhân xin cảm ân đức.

Rồi dập đầu lạy tạ. Từ đó, họ theo Lư đại nhân nghe sai bảo.

Lư công sai viết một bản cáo thị, lệnh cho những nhà có con gái bị nhà họ Lang bắt hãy tới nhà họ Lang nhận lại. Tờ cáo thị vừa được dán lên, những nhà bị họ Lang hại đều tới nhận người thân về. Tri huyện Vương Bính Nam bỏ ra hai ngày trời mới xử lý xong xuôi mọi chuyện. Lư công sai tới phủ Thái Châu kiểm kê phủ kho, mở kho phát chẩn cho dân. Đám nha dịch ứng tiếng, lui xuống. Đại nhân sai Vương tri huyện lôi ba anh em họ Lang ra chém đầu thị chúng.

Lư công lên kiệu tới phủ Lai Châu. Ngày sau tới phủ Lai Châu. Tri phủ Uông Thừa ân dẫn các quan văn võ ra ngoài thành nghênh đón. Mời đại nhân vào công quán nghỉ ngơi ba ngày. Tối ngày thứ tư, Lư công hạ lệnh thăng đường kiểm tra sổ sách phát chẩn cứu dân. Lư An tiến vào bẩm:

- Bẩm đại nhân, có hình bộ thị lang Chu Xuân Chi, Chu đại nhân xin được diện kiến, nói có án oan muốn kiện.

Lư công nghe vậy, nói:

- Tại kinh thành, Chu Xuân Chi có quan hệ với ta rất tốt. Lại là đồng hương. Ông ta đã tới đây, truyền mời vào.

Không lâu sau, Chu Xuân Chi tiến vào. Vừa định thi lễ, Lư công vội tiến tới, đỡ dậy, nói:

- Dẫn huynh, miễn lễ. Mời ngồi xuống nói chuyện.

Rồi phân ngôi chủ, khách, cùng ngồi xuống.

Lư đại nhân nói:

- Tôi phụng chỉ đi tra xét kho tàng mười phủ, phát chẩn cứu dân. Việc công bận rộn, chưa thể tới quý phủ chào hỏi. Không biết Dẫn huynh có oan tình gì? Xin hãy kể cho biết.

Chu Xuân Chi nói:

- Từ sau khi nghỉ hưu về quê tiểu đệ có một con trai, một con gái. Hôm nọ, con gái đệ bị giết trên Vọng nguyệt lầu, trên tường vẽ một cây đèn. Không biết tiểu nữ bị ai giết hại. Đã có báo lên châu, huyện nhưng tới nay vẫn chưa bắt được hung thủ. Khẩn cầu đại nhân bắt hung thủ báo thù cho tiểu nữ. Tiểu nữ dưới chín tuổi tất sẽ đội ơn đại nhân.

Rồi trình đơn lên. Lư công nhận lấy, đọc xong nói:

- Dẫn huynh mời tạm về phủ, bản bộ đường sẽ cố bắt hung thủ trả thù cho huynh.

Chu Xuân Chi cáo lui.

Lư công tiến ra tới nguyệt đài, trở lại phòng, ngồi xuống. Sai Lư An, Trương Thành gọi tri phủ, tri huyện, thủ bị vào. Ba người bọn họ nhất tề lên phòng trên, nói:

- Bẩm đại nhân, tề chức tri phủ phủ Lai Châu Uông Thừa ân xin bái kiến. Tề chức tri huyện huyện Dạ Dương Xuân Châu khấu kiến đại nhân. Tề chức thủ bị Tôn Đại Quân khấu kiến đại nhân.

Lư đại nhân ngồi trên cao, hỏi:

- Vụ án con gái Hinh bộ thị lang Chu Xuân Chi bị giết tại lầu ngắm trăng tới nay đã xử tới đâu rồi?

Ba người nghe hỏi, tự lột mũ xuống, đập đầu sát đất, trả lời:

- Mong đại nhân thứ tội cho bọn tệt chức. Đó là vụ trọng án có liên quan tới mạng người, chỉ vì bọn tệt chức tài học nông cạn, dò la đã hơn hai tháng nay vẫn chưa tìm ra manh mối. Hứa treo thưởng, tới nay vẫn không có ai nhận. Khẩn cầu đại nhân khoan dung ra hạn, bọn tệt chức sẽ lập tức đi điều tra.

Lưu công nói:

- Hạn cho các người, trong vòng mười ngày phải điều tra xong.

Ba người tạ ân, lui ra.

Lưu đại nhân sai Lưu An mời ba vị tráng sĩ vào bàn chuyện.

Không lâu sau, Phạm Đình, Khuông Khoát, Hoàng Trần bước vào. Thi lễ xong xuôi, đại nhân cho phép ngồi, nói:

- Ba vị tráng sĩ, nay có con gái của Chu thị lang bị đâm tặc sát hại. Trước khi bỏ đi, hấn còn vẽ lên tường một cây đèn. Không biết ba vị tráng sĩ có biết ký hiệu cây đèn là của đâm tặc phương nào? Tới đâu mới có thể bắt được đâm tặc, trừ hại cho dân?

Phạm Đình, Hoàng Trần đều không biết. Hai người nhìn nhau. Chợt thấy Khuông Khoát nói:

- Nếu hấn để lại ký hiệu là một cây đèn, tất sẽ là tên đâm tặc Miêu Hồ. Hấn chẳng phải người đâu xa. Vốn là dân phủ Tương Châu. Kẻ này võ nghệ siêu quần, giỏi khinh công. Vũ khí là một thanh đao. Tiên sinh Nguru Phi ở Nguru gia trang có ba người con gái, sai Miêu Hồ truyền thụ võ nghệ cho họ rồi gả cả ba người con gái cho Miêu Hồ làm vợ. Tên này vẫn chưa thỏa mãn, lại thu nạp thêm bốn ả nữ ni trong miếu ni cô Quan âm Tự. Hấn ở luôn trong miếu ni cô này. Thành thạo lại về sống trong Nguru gia trang hoặc đi ra nơi khác hái hoa. Kẻ này hành tung bất định, rất khó bắt.

Phạm Đình nghe vậy, trong lòng không vui, nói:

- Mĩ huynh, xin chớ đề cao uy danh của hấn mà làm giảm chí khí của ta. Phạm Hạo Nhiên ta không cần ai giúp sức, chỉ cần một mình quyết đấu với Nhất Trận Đẳng (một cái đèn) gì đó, Miêu Hồ gì đó một trận. Cho dù hấn có ba đầu sáu tay, ta cũng quyết phải bắt về để đại nhân xử tội.

Nói xong, đứng bật dậy, vói tay lấy cây roi cài vào người.

Khuông Khoát nói:

- Chớ nên coi thường Miêu Hồ!

Phạm Đình chẳng nói chẳng rằng, bước thẳng ra ngoài.

Lưu công đưa mắt nhìn Khuông Khoát, nói:

- Hai vị tráng sĩ. Nếu đã biết Phạm Đình không phải là địch thủ của Miêu Hồ, hai vị nên theo giúp một tay.

Khuông Khoát, Hoàng Trần tuân lệnh, mang theo binh khí, đi ra. Lưu đại nhân lại sai thủ bị Tôn Đại Câu dẫn theo năm mươi binh sĩ đi giúp họ bắt Nhất Trận Đẳng Miêu Hồ về quy án. Tôn thủ bị dẫn quân tới chùa Quan âm.

Lại nói chuyện con trai của Nguru Phi Thiên tên gọi Nguru Thanh cũng là một tên đâm tặc. Ba đứa em gái của hấn đều được gả cho Miêu Hồ. Hấn thường tới chùa Quan âm. Miêu Hồ đã chắm bốn ả ni cô của chùa này, hai ả đã xuống tóc, hai ả chưa xuống tóc, đứa nào cũng vô cùng xinh đẹp. Do đó, nếu Miêu Hồ không tới đây, Nguru Thanh lại mò tới thế chân. Hôm ấy bốn ả dâm ni đang cùng Miêu Hồ uống rượu trong thiền đường, chợt thấy mụ già nấu cơm chạy lên, bầm nói:

- Miêu đại gia, Nguru đại gia tới.

Miêu Hồ nghe vậy, nói:

- Mời vào.

Nguru Thanh bước vào thiền phòng, Miêu Hồ cười, nói:

- Mời anh ngồi, cùng uống rượu.

Nguru Thanh không hề khách khí. Thế là sáu đứa vừa nam vừa nữ lại cùng ngồi uống rượu. Chợt lại thấy mụ già nấu cơm thở hỏn hển chạy lên, nói:

- Đại gia... không xong rồi... Tai họa tới rồi... Bên ngoài có một đại hấn to, đen, tay cầm một cây roi, luôn miệng nói đòi tróc nã đại gia.

Miêu Hồ nghe vậy, không chút lưỡng cố, liền rút đao ra, xông ra ngoài. Nguru Thanh nhân lúc này liền bốn cột bốn ả dâm ni, giở thủ đoạn trộm cắp. Bốn ả dâm ni này thấy Nguru Thanh đẹp trai hơn Miêu Hồ một chút, lại thấy hấn cũng hay hay, qua một hồi đầu mảy cuối mắt, cả năm đứa cùng đồng ý. Vậy là cả năm đứa đều giấu Miêu Hồ, lén lút với nhau.

Lại nói chuyện Miêu Hồ tay cầm đao, ra tới trước cửa chùa, quát lớn:

- Thằng ranh đen sì này, tới đây làm loạn cái gì? Mau nói rõ ra.

Phạm Đình nói:

- Ông này đây đi không đổi tên, ngồi không đổi họ. Ông họ Phạm, tên Đình, chữ là Mạnh Đình, hiệu là Hạo Nhiên. Nay phụng mệnh khâm sai đại nhân tới đây bắt người về quy án.

Nhất Trần Đăng Miêu Hồ nghe vậy, bật cười ha hả, nói:

- Ta thường nghe người ta nói có gã đẩy xe tên gọi Phạm Mạnh Đình, người Hà Nam. Xin hỏi, có phải là tôn giá không?

Không biết Phạm Đình trả lời ra sao. Mời quý vị xem tiếp hồi sau.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Công Kỳ Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 125: Mời lý cường, kích nộ thảo thượng ph Đồ tung tích, oan hồn dâng cáo trạng

Thế thượng tiểu thốc tối diệu,

tự thị đầu phát hy thiếu.

Khả hỷ vô hữu sắt tử giáo,

thế đầu tiên tinh tiến sa.

Đã trọng bất bàn biện tử.

na nhân hậu bất năng thu.

Nào đại nhất tràng phanh ngưỡng giao,

nhược nhân nhất trường hảo tiểu.

Dịch thơ:

Trên đời hời ít hay nhất

Tức là đầu tóc thừa thớt

Đáng mừng là không có chấy cắn

Trước tiên cắt tóc liền đỡ tổn

Đánh nhau không phải quần đùi sam

Đối phương lại không thể tóm

Đầu lao vào chạm ngã giữa

Khiến mọi người được cười một trận.

Lại nói chuyện Nhất Trần Đăng Miêu Hồ hỏi:

- Người có phải là Phạm Mạnh Đình người Hà Nam làm nghề đẩy xe không? Tại sao lại tới đây tự chuốc lấy phiền não?

Phạm Đình nói:

- Ông tổ nhà người giờ không còn đẩy xe kiếm ăn nữa mà theo quan nghe lệnh. Nay phụng mệnh tới đây bắt người về quy án.

Miêu Hổ nghe vậy, bật cười ha ha, nói:

- Thì ra giờ ngươi đã đi làm chó săn cho đám tham quan rồi. Ta thấy ngươi ngu si, dần dợn, lại chậm chạp. Đám tới đây chọc giận Miêu gia gia. Ngươi có võ nghệ gì mà dám tới đây? Ta khuyên ngươi hãy mau chóng quay về, chớ nán lại đây mà xấu mặt.

Phạm Đình quát lớn:

- Thăng nhãi con chó nói lời ngông cuồng. Ông phạm đây từ giờ sẽ trở thành kẻ đối đầu của ngươi.

Miêu Hổ nói:

- Anh hùng mười tám tính ta đều gặp cả. Ta thấy thăng ranh đen đuôi người cũng chỉ là loại tầm thường, không đáng gọi là người lặn lội giang hồ.

Phạm Đình nổi giận đùng đùng, xông tới, vung roi đập. Miêu Hổ lách mình tránh qua một bên, trả lại một đao. Hai bên đấu với nhau một hồi, Phạm Đình cảm thấy sức không đương nổi. Chợt lại thấy Ngưu Thanh cũng chạy ra đánh giúp Miêu Hổ, trong lòng nghĩ thầm.

- Không ổn! Ta một mình đấu với hắn đã kém thế hơn, nay lại có đứa nữa ra giúp, chỉ e tính mệnh ta khó giữ. Chi bằng chạy về công quán rồi sẽ tính tiếp.

Nghĩ xong, đánh bừa một roi, bỏ chạy. Miêu Hổ cũng không đuổi theo. Ngưu Thanh nói:

- Em rể võ nghệ siêu quần, thực khiến người ta khâm phục.

Miêu Hổ nói:

- Anh không biết đó, tên Phạm Đình này cũng là kẻ nổi tiếng trên giang hồ. Không ngờ hắn lại theo đám tham quan. Nếu không phải là đệ, chỉ e người khác đã gặp họa rồi. Hôm nay cho hắn nếm mùi lợi hại. Chắc hắn sẽ không dám mò tới chùa Quan âm nữa. Anh hãy theo em vào chùa, ngày mai ta cùng về Ngưu gia trang.

Lại nói chuyện Phạm Hạo Nhiên trở về công quán, vào gặp đại nhân kể lại sự lợi hại của Miêu Hổ, nói mình không thể bắt được hắn. Lưu công hỏi:

- Hoàng, Mĩ hai vị tráng sĩ, phải làm thế nào mới bắt được Miêu Hổ mang về kết án?

Khuông Khoát nói:

- Bắt đại nhân, nếu muốn bắt Miêu Hổ, bọn tiểu nhân đều không phải là địch thủ của hắn. Phải nhờ tới người anh kết nghĩa của tiểu nhân tên gọi Lý Cường mới có thể bắt được Nhất Trần Đăng. Hiện nay anh ta đang sống tại phủ Đông Xương.

Lưu công nói:

- Mĩ tráng sĩ hãy mang danh thiếp của bản bộ đường đi mời Lý tráng sĩ.

Khuông Khoát nói:

- Không cần tới danh thiếp của đại nhân. Lý Cường không phải người cầu kỳ, tiểu nhân đi mời là tới ngay.

Rồi lấy lộ phí, từ biệt đại nhân, lên đường tới phủ Đông Xương. Vài ngày sau, Khuông Khoát mới tới được phủ Đông Xương, tới trước cửa nhà Lý Cường, hỏi vọng vào:

- Lý đại gia có nhà không?

Người giữ cổng nói:

- Mĩ đại gia tới, tiểu nhân xin có lời thỉnh an Mĩ đại gia.

Chủ nhân nhà tiểu nhân đang ở trong phòng khách, mời Mĩ đại gia tự vào gặp, tiểu nhân xin thất lễ.

Khuông Khoát thường xuyên tới đây nên nghe người canh cửa nói vậy, anh ta bèn tiến vào, tới thẳng phòng khách gặp Lý Cường, nói:

- Huynh trưởng, tiểu đệ xin thỉnh an ca ca. Đại ca vẫn khỏe mạnh đấy chứ?

Lý Cường nói:

- Mĩ hiền đệ, miễn lễ, mời ngồi nói chuyện.

Gia đình dâng trà lên, Lý Cường hỏi:

- Mĩ hiền đệ, đệ mới ở đây đi được vài ngày, nay lại tới, chắc phải có chuyện. Xin hãy nói rõ ra.

Khuông Khoát thấy Lý Cường hỏi vậy, nghĩ thầm:

- Anh ta mới ra hơn sáu chục hiệu cầm đồ, nô lệ đông đầy, gia sản không nhỏ. Ở nhà hưởng phúc, chắc không chịu ra khỏi cửa hành hiệp trượng nghĩa đâu. Tục ngữ nói: "Dời sông dời núi dễ, bản tính người khó dời". Nếu ta nói mời anh ta xuất môn bạt đao tương trợ anh ta chắc chắn không chịu đi. Anh ta tính khí nóng như lửa, chỉ bằng hãy kích cho anh ta nổi giận trước đã.

Nghĩ xong, nói:

- Huynh trưởng không biết đấy thôi. Từ sau hôm ấy cáo từ đi ra, đi dọc đường, gặp Hoàng Trần được một đại hán to, đen đang giúp sức đánh nhau với Miêu Hồ mà vẫn ở vào thế hạ phong. Tiểu đệ nhảy vào giúp sức, ba người bọn tiểu đệ đánh nhau với một mình Miêu Hồ. Miêu Hồ lớn lối, nói:

- Cả ba đứa bọn người đều không phải là địch thủ của ta. Anh hùng trong khắp thiên hạ ta chỉ coi trọng có một người mà thôi.

Tiểu đệ hỏi:

- Miêu Hồ người chó có lớn lối, cậy tài. Nếu có người anh kết nghĩa của ta là Lý Cường ở đây, chắc mạng của người khó giữ.

Miêu Hồ chẳng cho ra gì. Nghe xong, hần mỉm cười, nói:

- Lý Cường mà người vừa nói chẳng qua cũng chỉ là một con chuột sợ chết ở phủ Đông Xương mà thôi. Hần có tài năng gì, không tới đây còn được sống thêm vài ngày. Nếu gặp Miêu gia gia đây, chắc chắn hần sẽ chết không có đất chôn thây.

Tiểu đệ nghe hần nói vậy, trong lòng vô cùng tức giận. Hai anh bạn kia cũng nổi giận đùng đùng. Ba người bọn đệ đánh không lại hần. Tiểu đệ nói:

- Miêu Hồ chó ngông cuồng. Nếu khi ta gọi anh kết nghĩa của ta tới, người chó bỏ chạy đấy.

Miêu Hồ nói:

- Đại trượng phu lý nào lại bỏ chạy? Chỉ e hần nghe đến tên ta, sợ hãi không dám tới thôi. Thôi được, ta tạm tha mạng cho ba đứa các người. Mau đi gọi Lý Cường tới đây gặp ta. Nói xong, hần chui vào chùa đợi đại huynh. Tiểu đệ thực thấy khó nghĩ. Biết huynh trưởng lâu nay không quản tới chuyện bên ngoài. Nếu đệ mời huynh trưởng đi gặp Miêu Hồ, chỉ e làm hỏng danh tiếng của huynh. Còn nếu không đi gọi huynh, đệ lại mang tiếng thất tín với Miêu Hồ. Nghĩ đi nghĩ lại, tiểu đệ mới quyết định mời huynh đi gặp Miêu Hồ một chuyến, giữ thể diện cho đệ. Không biết khi nghe tới tên Miêu Hồ, huynh trưởng có chịu đi không?

Lý Cường nghe vậy liền hỏi:

- Câu nói ấy là hiền đệ muốn khích ta, hay thực sự do Miêu Hồ nói ra?

Khuông Khoát nói:

- Việc gì tiểu đệ phải khích huynh trưởng. Chuyện ấy cũng đâu liên quan gì tới đệ, thực do chính miệng Miêu Hồ nói ra.

Lý Cường nói:

- Miêu Hồ chẳng qua chỉ là một tên đâm tặc hái hoa, có được bản lĩnh gì? Nếu đã vậy đợi ngu huynh gặp hần đấu một trận. Hiền đệ, sáng sớm mai hai chúng ta sẽ lên đường.

Lại nói chuyện hôm ấy Lưu lại bộ ngồi trong công quán nghĩ tới việc bắt Miêu Hồ. Chợt nghe thấy bên ngoài vang lên một chuỗi âm thanh kêu oan, bên sai Lưu An, Trương Thành nhận lấy đơn kêu oan của dân. Cả thầy có tới hơn hai trăm lá đơn được xếp cả lên trên bàn. Đại nhân xem qua, thì ra toàn lá đơn kiện bố con Nguru Phi Thiên ở Nguru gia bá chiếm ruộng đất, cưỡng đoạt phụ nữ trong dân v. v... Trong lòng nghĩ thầm:

- Nhất định cha con Nguru Phi Thiên toàn là những kẻ vô cùng độc ác. Tại sao tất cả các vụ án lớn lại toàn xuất hiện ở Sơn Đông rơi cả vào tay bản bộ đường. Ta cần phải trừ bỏ mối họa lớn này dân chúng mới được yên lòng!

Rồi dặn dò tả hữu:

- Mời mấy người lớn tuổi trong số đám dân chúng kêu oan lên đây, ta có việc muốn hỏi họ. Nhớ không được làm khó dễ gì cho dân chúng.

Đám nha dịch ứng tiếng, lui xuống, không lâu sau đã dắt bốn, năm ông lão lên trước công án, quỳ xuống, miệng nói:

- Bẩm thanh thiên đại nhân, xin hãy đứng ra phân giải hộ chúng tiểu dân, cứu lấy tính mạng cỏ rác này.

Rồi lại dập đầu lạy. Lưu công nói:

- Các người cả thầy có hơn hai trăm lá đơn kiện, toàn là kiện cha con Nguru Phi Thiên hoành hành bá đạo, cùng hung cực ác. Theo bản đường nghĩ, Nguru Phi Thiên là một tay tài chủ, chắc do các người vay mượn không thỏa mãn, một nhà no ấm nghìn nhà oán giận nên mới hợp mưu kiện ông ta. Có

phải vậy không?

Mấy vị phụ lão nghe vậy, đập đầu lay, miệng nói:

- Bẩm thanh thiên đại nhân, bọn tiểu dân đây toàn là dân chúng huyện Tức Mặc, đều là dân lương thiện, không hề có chuyện điều toa, vu khống, dưng tội cho kẻ khác. Nếu có điều chi vu khống mời đại nhân hãy trị tội bọn tiểu dân. Mong đại nhân nghĩ lại, gã Ngưu Phi Thiên này vốn không phải người trong huyện, gốc gác người huyện Hoạt xuất thân từ đám cường tặc chột hấn trở về Ngưu Gia Định bá chiếm đất đai của dân, xây dựng nhà cửa, phòng ốc vô cùng mỹ lệ. Tiền bạc nhiều, hấn kết giao với đám quan lại, dùng tiền bạc mua đức tri huyện của huyện. Ngưu phi Thiên suốt ngày chỉ cho vay lấy lãi. Nếu người nghèo khó tới vay tiền của hấn, cả gốc lẫn lãi lúc đầu hấn không cần đòi. Nhưng qua dăm ba năm sau, hấn một lần tới đòi cả gốc lẫn lãi. Nếu không trả nổi, phải tự giắc đất lừa ngựa trâu dê đi gán nợ, nếu trả hết cả gốc lẫn lãi thì không nói làm gì. Nếu không trả được hết hấn sẽ bắt dùng đất đai con gái để gán nợ. Người xinh đẹp hấn lấy làm thể thiếp. Người xấu xí hấn cho làm nô bộc. Những người bị oan khuất tới báo quan địa phương. Tri huyện tham lam đã ăn hối lộ của hấn nên lật lọng nói rằng người dân hay kiện cáo lung tung, hoặc kiện cáo không đúng sự thực, rồi bị lỗi ra đánh đập gông xiềng, bởi vậy chẳng biết kêu oan ở đâu. Nghe tin đại nhân phụng chỉ tới Sơn Đông bọn tiểu dân như được nhìn thấy mặt trời. Khẩn cầu đại nhân đứng ra phân giải, giúp cho bọn tiểu nhân có được cuộc sống công bằng.

Nói xong, đua nhau đập đầu lay. Lưu công nghe vậy, nói:

- Quý vị hương thân hãy tạm trở về nhà, đợi sau khi ta bắt được Ngưu Phi Thiên, các người hãy mau chóng tới đây đối chất.

Đám dân chúng nhất tề hô vang:

- Thanh thiên đại nhân.

Rồi đập đầu lay, ai về nhà nấy.

Lưu đại nhân thấy dân chúng đã tản đi, trong lòng nghĩ thầm:

- Nếu đúng như lời dân chúng nói, tên Ngưu Phi Thiên này đúng là một gã cường hào, ác bá. Tại nghe không bằng mắt thấy, đợi bản bộ đường đi thăm dò Ngưu Gia Định trước, thăm dò, nắm được tin tức chính xác rồi bắt hấn cũng không muộn.

Nghĩ rồi gọi Phạm Đình tới, nói:

- Hiền đệ, khi nãy có dân chúng tới kiện tên cường hào ác bá Ngưu Phi Thiên. Bản bộ đường muốn tới Ngưu Gia Định thăm dò ác tích của cha con Ngưu Phi Thiên. Đệ hãy cùng bản bộ đi một chuyến. Nếu có ai hỏi han gì, hãy nói là hương thân đi đường ngang qua, chớ để lộ tin tức. Lại phải chú tâm dò xét tình hình, phải biết tự lượng sức mình, phải làm vậy mới không tự rước lấy họa. Nhớ cho kỹ, tuyệt đối không được gọi ta bằng hai chữ "đại nhân" để che tai, bịt mắt kẻ khác. Đệ đi trước dẫn đường chúng ta sẽ tới Ngưu Gia Định.

Phạm Đình nói:

- Tiểu nhân hiểu rồi.

Rồi cùng nhau cải trang, mang theo hành lý, lén rời khỏi công quán, nhằm hướng Ngưu Gia Định thẳng tiến.

Lại nói chuyện hôm ấy Ngưu Phi Thiên đang ngồi trong phòng khách, nghĩ thầm:

- Ba đứa con gái của ta đều gả cả cho Nhất Trăn Đăng Miêu Hồ. Nay ta tuổi tác đã cao, tất cả đều phải dựa vào Miêu Hồ thay ta nắm giữ môn hộ. Mai là ngày sinh nhật của ta, phải bày tiệc thực lớn, vui vẻ một hôm.

Còn đang suy nghĩ, chợt thấy ba cô con gái bước vào phòng khách cười khúc khích, nói:

- Cha ơi! Mai là ngày sinh nhật của cha, ắt sẽ có rất nhiều khách khứa. Hôm nay vắng người, ba chị em con tới đây xin được lay mừng thọ cha.

Ngưu Phi Thiên cười ha hả, nói:

- Năm nào cũng là ba chị em con tới quỳ lay ta trước, thực khiến lão phu vui lắm.

Nói tới đây, sắc mặt chợt lộ vẻ không vui. Ba chị em thấy vậy liền hỏi:

- Hàng năm, cứ tới dịp mừng thọ, cha lại rất vui vẻ. Năm nay sao lại buồn bã làm vậy?

Ngưu Phi Thiên nghe hỏi, "hừ" một tiếng, nói:

- Con gái không biết đầy thôi. Hàng năm, nhà cửa của ta không xảy ra chuyện gì. Năm nay, trong phòng ngủ của ta có quỷ ma quấy nhiễu. Tuy ta không sợ, nhưng chúng làm náo loạn cả đêm khiến ta ngủ không ngon giấc, không thể vui nổi.

Lũ con gái nghe vậy, đều nói:

- Không có gì. Làm đại thọ xong, mời một cao nhân tới nhà trừ tà trấn trạch là xong.

Mấy cha con đang nói chuyện với nhau, chợt nghe thấy bên ngoài có tiếng mõ vọng vào, lại có tiếng rao:

- Toán kinh phong, chiêm thần khóa, giảng tử bình, có thể tính cát, hung, họa, phúc, gieo xem gia trạch, đón cát tránh hung, an gia trừ tà, không linh nghiệm không lấy một xu tiền công.

Ba ả con gái nói:

- Cha à, đúng là cha phúc lớn tay trời. Khi cần là có. Ngoài kia có thầy pháp cao tay trừ quỷ, sao ta không mời ông ấy vào trừ ma, trấn trạch?

Nguru Phi Thiên nghe vậy, vô cùng mừng rỡ, lập tức lệnh cho đám ác nô:

- Gọi người trừ tà vào đại sảnh.

Không lâu sau, Lưu công đã tiến vào phòng khách. Chắp tay vái Nguru Phi Thiên một vái, nói:

- Thí chủ bản đạo xin có lời chào.

Nguru Phi Thiên thấy lão đạo sĩ tuổi ngoài năm mươi, diện mạo thoát tục, bèn hỏi:

- Ông có thể đuổi tà, trừ quỷ chứ?

Lưu công trả lời, nói:

- Bản đạo thông hiểu âm dương, trừ tà trừ quỷ, bùa chú cực linh. Dám đảm bảo với thí chủ, ngài vĩnh viễn không phải lo tai họa.

Nguru Phi Thiên nghe vậy, vui mừng, nói:

- Lão đạo, ngày mai là sinh nhật của lão phu, đêm nay lão hãy trừ tà. Nếu linh nghiệm, mai đây, trước mặt quan khách tới mừng thọ, lão phu sẽ mời ngài ngồi lên ghế trên, cúng ngài hai trăm lạng bạc tiền hương đèn.

Rồi sai lũ ác nô dẫn lão đạo tới phòng ngủ của mình, chuẩn bị cơm chay cho lão đạo ăn, lại chuẩn bị đầy đủ những thứ cần dùng trong việc trừ tà, chém quỷ. Đám ác nô nhận lệnh, dẫn Lưu công vào phòng ngủ của Nguru Phi Thiên.

Lưu đại nhân dùng cơm tối xong, một mình ngồi trong phòng ngủ. Đến tới nửa đêm, mọi người trong trang viện đã đi ngủ cả, bốn bề vắng lặng như tờ. Sau khi nghe thấy ba tiếng mõ cầm canh, chợt thấy từ góc tường phía đông bắc có mấy ngọn gió xoáy cuộn tới. Nhìn kỹ lại, thì ra là bốn oan hồn, hai nam, hai nữ, đang đùn đẩy nhau vào phòng. Lưu đại nhân hỏi:

- Bốn tên oan hồn, có oan khuất gì nửa đêm lại hiện lên quấy nhiễu nhà họ Nguru. Nếu có oan khuất, bản bộ đương Lưu Dung ở đây, cứ kể rõ nỗi oan của các người ra, Lưu mỗ sẽ nhận cáo trạng, giúp các người báo thù, rửa hận.

Chỉ thấy hai nữ quỷ quỳ xuống, nói:

- Thanh thiên đại nhân, hôm nay coi như hai đứa chúng tôi mới được nhìn thấy mặt trời. Chúng oan hồn vốn họ Vương, là chị em con chú con bác. Nô gia tên Thu Hương, em đây tên Quế Hương, chưa từng lấy chồng, đều là xử nữ, bị Nguru Phi Thiên nhìn thấy hai chị em, thấy có chút nhan sắc, hấn tiền sinh lòng tà, vu bừa rằng bá phụ nô gia ba năm trước vay hấn năm trăm lạng bạc, cả gốc lẫn lãi đều chưa trả, đòi bắt hai chị em nô gia về nhà hấn, ép phải thành thân. Chị em nô gia chửi nặng nên bị hấn tức giận giết đi. Oan hồn bất tán, đêm đêm lại hiện lên quấy nhiễu cho hấn bất an. Nay cầu mong đại nhân đứng ra phân xử giúp.

Lại thấy hai nam quỷ cũng quỳ cả xuống, nói:

- Thanh thiên đại nhân, xin hãy báo thù rửa hận cho oan hồn. Tiểu dân tên Trương Thái, tiểu dân tên Dương Cát, đều bị Nguru Phi Thiên ép về nhà hấn, nói hai đứa tiểu nhân hai năm trước vay của hấn một ngàn xâu tiền, gốc, lãi đều chưa trả, nay phải trả cho hết. Hai đứa tiểu nhân cãi nhau với hấn một trận. Nguru Phi Thiên nổi giận, sai gia nô treo bọn tiểu dân lên đánh. Cả hai đứa tiểu dân bị chúng đánh tới chết. Chết mà vẫn khổ. Khẩn cầu đại nhân đứng ra phán xét giúp đám tiểu dân.

Đại nhân nói:

- Ta chấp nhận đơn kêu oan của bốn người. Từ nay về sau, không được phá hoại trong nhà họ Nguru nữa.

Bốn con quỷ lạy tạ, lui ra.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Công Kỳ Án* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 126: Dò ác bá Lưu công gặp nạn Bốn anh hùng bày kế bắt hung thủ

Thất ám thất minh lưỡng dục nghị,

Phương thốn thường tồn bất khả thi

Mạc đạo thiên cao quý thần viễn,

Tu đắc tiên tương tự ki tri

Dịch thơ:

Sáng tối trong nhà hai phía kinh

Lòng người vẫn thế chẳng sao khinh

Đừng cho trời, quý thần cao vắng

Cần phải trước tiên tự biết mình.

Lại nói chuyện Lưu lại bộ hồi rõ khẩu cung của bốn oan hồn, không ngờ tên ác nô cho điền Hoài Tam đến nghe lén. Chỉ thấy lão đạo làm nhảm nói một mình: Bản bộ đường này, bản bộ đường nọ mà không hề nghe thấy tiếng của bốn oan hồn, trong lòng nghĩ thầm: "Bản bộ đường là một chức quan lớn. Ái chà, rõ ràng là ông ta tới đây thăm dò tung tích của Nguru thái gia. Không sai, ta phải nhanh chóng báo tin cho Nguru thái gia biết mới được". Nghĩ xong, xoay mình chạy vào phòng khách, ghé miệng sát tai Nguru Phi Thiên thì thầm một hồi. Nguru Phi Thiên vừa sợ vừa mừng, sau lại nổi cơn thịnh nộ. Sợ là vì ác tích của mình đã bị phát giác, mừng là vì tham quan dò xét tới tận nhà. Sau đó lại nổi giận, dặn gã gia nô:

- Báo đám gia đình trối lão đạo ấy lại cho ta.

Lũ ác nô ứng tiếng, không dám chậm trễ, không lâu sau đã trối Lưu công giải tới khách sảnh. Lưu công hỏi:

- Thí chủ mời bản đạo về nhà trừ ma quỷ, nay đang làm lễ trừ hồn trừ ma, tại sao lại trối bản đạo?

Nguru Phi Thiên nổi giận, quát lớn:

- Người giữ chức quan gì mà dám tới nhà ta do thám? Ngày mai là lễ thượng thọ của đại gia, không tiện tra hỏi người. Người đâu lôi lão đạo sĩ này ra hậu viên, trối vào cột. Sau khi lễ thượng thọ của ta kết thúc sẽ lôi ra lấy khẩu cung.

Lại nói chuyện Phạm Đình đợi đại nhân trong thôn Nguru Gia Định, đã quá ngày đêm, vẫn chưa thấy đại nhân ra khỏi thôn, biết đã xảy ra chuyện, nhưng không biết phải làm sao, đành phải nán lại chờ bên ngoài thôn, đợi đêm xuống sẽ xông vào làng cứu đại nhân ra. Đang suy nghĩ miên man chợt thấy từ xa có hai người đi tới. Tới gần, nhìn kĩ lại, bất giác trong lòng vui mừng vô hạn. Thì ra, một trong hai người ấy là Khuông Khoát, người kia có lẽ là Lý Cường được anh ta mời tới. Đôi bên chạm mặt nhau, Khuông Khoát mở lời nói trước:

- Chẳng phải là Phạm hiền đệ đó sao? Mau qua đây gặp mặt người anh kết nghĩa Lý đại ca của ta. Chẳng phải tên Miêu Hồ đã nói với đệ hay sao? Ngoài Lý Cường ra, còn lại, đối với hần chỉ là loại tiểu bối.

Phạm Đình ứng tiếng trả lời:

- Đúng là thằng nhãi Miêu Hồ mục hạ vô nhân, trong mắt không coi bốn biển là gì.

Rồi quay sang thì lễ với Lý Cường. Lý Cường trả lễ, Khuông Khoát hỏi:

- Phạm hiền đệ, tại sao không cùng Hoàng Trần hầu hạ đại nhân tại công quán, tới Nguru Gia Định này có việc gì?

Phạm Hạo Nhiên nói:

- Hai vị huynh trưởng không biết đấy thôi. Mấy hôm trước đây đại nhân nhận được mấy chục lá đơn kiện của dân chúng, toàn là kiện cha con Nguru Phi Thiên trong thôn Nguru Gia Định hoành hành bá đạo, hại khổ lê dân. Đại nhân bán tín bán nghi, lên rồi khỏi công quán, sai Hoàng Trần ở lại canh giữ công quán, sai tôi đi bảo vệ đại nhân. Đại nhân cải trang thành đạo sĩ, tới thôn Nguru Gia Định thăm dò, từ giờ Ngọ hôm qua tới giờ vẫn chưa thấy ra khỏi trang. Tôi đoán đại nhân đã gặp điều bất trắc, đang định đợi đến tối, nhân lúc hần không phòng bị, xông vào trang cứu đại nhân ra. Bây giờ hãy còn sớm nên tôi mới ngồi đây đợi tới lúc trời tối.

Lý Cường nói:

- Lúc này vẫn còn sớm, ta ngồi đây đợi cùng vô ích. Chỉ bằng ba anh em ta hãy tới thôn trấn trước mặt, kiếm một quán trọ vào rũ bụi, nghỉ ngơi một lúc, đợi tới lúc đêm khuya, ngu huynh sẽ vào trang viên của Nguru Phi Thiên cứu đại nhân ra, hai vị hiền đệ ở bên ngoài tiếp ứng. Đệ xem, tường nhà hần thực

là cao. Không phải ngu huynh coi thường hai vị, chỉ e khó lòng ra vào khỏi bức tường này. Không biết ý của hai vị hiền đệ ra sao?

Khuông Khoát tiếp lời, nói:

- Cứ làm theo ý huynh trưởng.

Ba người cùng tới thôn phía trước tìm quán trọ. Com rượu xong, uống trà, nghỉ ngơi dưỡng thần. Ngẩng đầu lên, thấy trời đã khoảng canh tư, ánh trăng lơ lửng. Đúng là thời điểm rất tốt để hành sự. Ba người vội lấy bình khí, lên rời khỏi phòng, khép cửa lại cẩn thận, đi khỏi quán trọ. Họ rời khỏi Trán Tân Gia Lĩnh, nhắm hướng Ngưu Gia Định chạy tới. Chạy được độ nửa đường, chợt thấy một bóng người lúc ẩn lúc hiện. Tới gần, nhìn kỹ, hóa ra là Hoàng Trần. Phạm Đình hỏi:

- Hoàng huynh trưởng, sao không ở lại công quán, tới đây có chuyện gì?

Hoàng Trần nói:

- Lý đại ca đã tới đây à? Tiểu đệ xin có lời thỉnh an. Đệ tới đây bởi hai vị Lưu An, Trương Thành thấy đại nhân một ngày rồi chưa trở về công quán. Họ không yên lòng, bèn sai tiểu đệ tới đây dò la tin tức đại nhân. Không ngờ lại gặp ba vị.

Lý Cường nói:

- Tới đúng lúc lắm! Đệ hãy cùng hai đệ này ở ngoài tiếp ứng ngu huynh vào Ngưu Gia Định cứu đại nhân ra.

Nói xong, bốn người liền mò tới Ngưu Gia Định, Mĩ, Phạm, Hoàng ba người dừng bước, người nào cũng lăm lăm bình khí, ở bên ngoài đợi tiếp ứng. Lý Cường tung thân nhảy lên bờ tường, ném một hòn gạch nhỏ thăm dò động tĩnh, thấy không có mai phục, lúc này mới tung mình nhảy vào bên trong. Chỉ thấy trước mặt có một dãy nhà nhỏ trong có tiếng người nói chuyện vọng ra, Lý Cường nép mình đứng vào một bên, lắng tai nghe xem họ nói chuyện gì. Chợt thấy một người thờ dài, nói:

- Hôm nay là ngày sinh nhật của đại gia nhà ta, cả ngày từ sáng đến tối, tay chân không lúc nào được nghỉ, bây giờ mới được dùng chân, phải ăn uống một trận no say mới được.

Một người khác nói:

- Tuy nói là vậy nhưng trên phòng khách vẫn còn Miêu cô gia, hai vị thiếu gia và đại gia nhà ta. Bốn cha con họ đã dời khỏi bàn tiệc đâu?

Lại một người khác nói thêm vào:

- Các người nói chuyện nhăng cuội ít chứ? Mau ăn uống đi! Các người quên lời dặn dò của đại gia rồi sao? Ông ấy bảo chúng ta ăn uống xong còn phải tới hậu viện canh gác lão đạo sĩ bị trói bên cột nữa.

Lại một người khác nói:

- Không quan trọng! Khi này tôi mới đi qua đó, thấy lão đạo sĩ bị trói vào cột đá, nửa mê nửa tỉnh. Hơn nữa, tường rào nhà ta lại cao như vậy, lão có mọc cánh cũng khó lòng thoát nổi.

Lý Cường nghe tới đây, không muốn nghe tiếp nữa, xoay mình nhắm hướng hậu viện tiến tới. Tới dãy nhà sau, quả thấy một lão đạo sĩ bị trói bên cột. Tới gần nhìn kỹ, thấy lão đạo sĩ tuổi độ ngoài năm mươi, có cái lưng gù. Biết đó là đại nhân đang phải chịu tội. Lý Cường vội cõng dây trói cho đại nhân, công lên lưng, đi theo lối cũ, tới dưới chân tường, dùng một sợi dây thừng cột vào lưng đại nhân, ném mọc câu lên bờ tường, rồi búi dây leo lên. Ba người bọn Hoàng, Phạm, Mĩ ở bên ngoài, thấy vậy vội chạy tới chân tường. Lý Cường kéo đại nhân lên, chuyển ra bên ngoài, thả xuống, ba người ở bên ngoài đỡ đại nhân tiếp đất. Lý Cường cũng tung mình nhảy xuống. Phạm Đình công đại nhân rời khỏi Ngưu Gia Định, tiến vào khu rừng tùng, đặt đại nhân xuống. Nghỉ ngơi chừng nửa khắc, đại nhân dần có hơi thở trở lại. Bốn vị anh hùng khẩu đầu thỉnh an đại nhân, đại nhân nói:

- Vị tráng sĩ này có phải là Lý Cường không?

Lý Cường trả lời, nói:

- Chính là Lý Cường, hiện đang sống tại phủ Đông Xương. Tổ tiên vốn người phủ Thuận Thiên.

Lưu công nói:

- May nhờ tráng sĩ cứu bản bộ đường ra khỏi vùng đất thị phi.

Khuông Khoát nói:

- Bẩm đại nhân, tuy đã thoát khỏi hang hùm, nhưng vẫn chưa ra khỏi vòng nguy hiểm. Nhân lúc trời còn chưa sáng, ta hãy về quán trọ tại trấn Tân Gia. Sau đó, bọn tiểu nhân sẽ bảo vệ đại nhân về công quán rồi sẽ đi bắt Nhất Trán Đăng Miêu Hồ trước, sau sẽ bắt cha con nhà họ Ngưu. Phải làm vậy mới trừ hết họa cho dân chúng. Mong đại nhân quyết định.

Đại nhân nói:

- Tốt? Cứ vậy mà làm. Thực là Hoàng thượng phúc lớn tày trời. Bản bộ đường mới gặp được bốn vị tráng sĩ. Ngày trở về kinh, bản bộ đường sẽ tới trước Hoàng thượng, tâu xin cho các vị bốn chức quan.

Nói xong, bốn vị anh hùng bảo vệ đại nhân về công quán.

Sáng hôm sau, ba cha con Ngưu Phi Thiên ngồi trong phòng khách, đang gọi dẫn lão đạo sĩ lên hỏi cung, chợt thấy tên ác nô Hoài Tam cuống cuống chạy vào phòng khách, nói:

- Không xong rồi! Lão đạo sĩ bị trói ở cột trong dãy nhà sau không còn nữa. Chỉ thấy dây trói hắt vút đầy trên mặt đất. Mong đại gia định đoạt.

Ngưu phi Thiên nghe vậy sững người, trong lòng bức bối.

Ngưu Hồng nói:

- Cha à, xin chớ buồn bực. Con thấy lão đạo sĩ ấy cũng có chút tiên phong đạo cốt, chắc lão ấy đang vân hoặc động thổ trốn mất rồi.

Ngưu Thanh nói:

- Không đúng! ải chà lão đạo sĩ ấy tất phải là một viên quan, tới đây thăm dò nhà ta xem có điều gì khả nghi không.

Ngưu phi Thiên nói:

- Không thể! Các quan trong phủ, châu, huyện đều có quan hệ qua lại với nhà ta. Lẽ nào chúng dám chống đối lại lão phu.

Ngưu Thanh nghĩ ngợi một hồi, nói:

- Phải rồi! Rất có thể là lão Lưu gù tới nhà ta thăm dò. Con nghe nói lão phụng chỉ tới Sơn Đông bắt Quốc Thái, đi tra xét kho tàng các phủ, phát chẩn cứu dân nghèo. Ngày thường hay quần chuyện thiên hạ, chắc hẳn kẻ nào đó tới trước lão ấy tố cáo hai cha con ta, nên hắn mới tới đây thăm dò tình hình. Còn nếu hỏi tại sao hắn có thể thoát ra khỏi phủ nhà ta, chắc thủ hạ dưới trướng của lão có người tài, nhân lúc mừng thọ, đã cứu hắn ra khỏi phủ nhà ta. Nếu đúng là vậy, ta phải mau mau bàn kế, cần phải đề phòng kỹ mới được.

Ngưu Phi Thiên nghe vậy, nói:

- Không sai! Lão đạo sĩ này cũng bị gù.

Rồi quay xuống dặn bọn người hầu:

- Tới nhà sau gọi Miêu cô gia lên tiền sảnh bàn việc.

Tên ác nô đi ra không lâu, đã thấy Miêu Hồ bước vào phòng khách, nói:

- Nhạc phụ đại nhân, hai anh, không biết có chuyện gì cần bàn vậy!

Ngưu Phi Thiên liền kể cho hắn nghe một lượt chuyện của lão đạo sĩ. Miêu Hồ nghe xong, nói:

- Không sai, tất là lão Lưu gù tới đây thăm dò. Nói thế nào nhỉ, thủ hạ của lão ta có một đứa tên gọi Phạm Đình tới chùa Quan âm bắt con, bị con đánh bại. Cho tới bây giờ vẫn chưa thấy hắn thò mặt ra. Nếu tham quan phái người tới đây, bất kể nhiều hay ít, con rề quyết dạy cho chúng nó biết thế nào là không công, phí sức, không bắt được một ai. Dù hắn sai quan binh tới đây, cũng khó lòng ngăn nổi thanh đao của con. Trăm vạn quân đối với con chẳng là gì cả. Huống hồ, còn có sáu cha con bố nữa. Sợ gì hắn!

Ngưu phi Thiên nói:

- Lão Lưu gù này được thủ hạ cứu mạng đi, chứng tỏ sau lưng hắn phải có người tài. Con rề quý tuy võ nghệ cao cường, nhưng cũng phải cẩn thận mới được.

Miêu Hồ nói:

- Nhạc phụ không phải lo! Không phải là con rề lớn lối đâu, mà quả thực, anh hùng mười tám tỉnh trong thiên hạ, không ai là đối thủ của con.

Lưu Phi Thiên nghe xong, gật đầu, quay xuống dặn dò đám thuộc hạ:

- Cẩn thận canh phòng suốt ngày đêm. Sắp có một trận ác chiến xảy ra đó.

Lại nói chuyện Thảo Thượng Phi Lý Cường, Man Tử Khuông Khoát, Trại Kim Cương Hoàng Trấn, Bưu Tử Phạm Đình, bốn người bảo vệ đại nhân trở về công quán. Lạy quỳ lại đại nhân. Lưu công dặn dò:

- Mời bốn vị tráng sĩ đứng dậy! Mời ngồi xuống cùng nói chuyện.

Bốn người tạ ân, ngồi xuống. Lưu công nói:

- Bốn vị tráng sĩ cứu bản bộ đường, lại bắt ác bá, phi tặc trừ hại cho dân. Công ấy không phải là nhỏ. Bản bộ đường tất sẽ tâu rõ lên Thánh thượng. Bảo đảm bốn vị sẽ được thăng quan.

Bốn người thấp tay, khom mình nói:

- Bọn tiểu nhân đều loại thô lậu, không hiểu lễ phép. Chi e sẽ phụ ý tốt tiến cử của đại nhân.

Lưu công nói:

- Ý ta đã quyết, không được chối từ.

Bốn vị anh hùng tạ ân, ngồi xuống. Phạm Đình nói:

- Ba vị huynh trưởng, phải làm thế nào mới bắt được Miêu Hồ đây? Việc không nên chần chừ. Chỉ sợ hấn hay tin rồi cao chạy xa bay. Tới lúc ấy, ta lại phí công.

Lý Cường tiếp lời, nói:

- Có Lý mỡ ở đây, dù hấn chấp cánh cũng khó lòng bay thoát.

Phạm Đình nói:

- Vẫn cứ phải nghĩ cho kín kẽ. Muốn bắt hấn cần phải dùng kế diệu hồ ly sơn. Vậy hấn mới không thể chạy nổi. Hai vị huynh trưởng hãy mai phục trong chùa Quan âm. Tôi sẽ tới Ngưu Gia Định dẫn dụ Miêu Hồ tới am ni cô này. Ba vị giúp đỡ, chắc chắn sẽ bắt được Miêu Hồ. Sau đó, phá Ngưu Gia Định dễ như trở bàn tay.

Khuông Khoát nói:

- Tôi sẽ đi giúp anh một tay để dụ Miêu Hồ. Cây thuận đao của Miêu Hồ rất lợi hại. Đôi chân hấn cũng rất nhẹ nhàng. Chỉ e một mình anh đi sẽ xảy ra điều sơ suất. Chi bằng hai ta dùng phép xa luân chiến đánh với hấn. Vừa đánh vừa chạy, dụ hấn tới am ni cô, rồi nhờ hai vị huynh trưởng đây giúp một tay. Tới lúc ấy, bắt Miêu Hồ sẽ chẳng khó khăn gì.

Bốn người bàn định xong xuôi, mọi người cùng đi ăn cơm. Sau đó, tự tìm hành lý, binh khí.

Lại nói chuyện, bốn ả dâm ni trong chùa Quan âm, hai ả còn để tóc, một tên Hoa Chi, một tên Lục Diệp. Hai ả đã xuống tóc, một tên Thanh phong, một tên Minh Nguyệt. Lúc này, cả bốn ả dâm ni đang ngồi trong thiền phòng suy nghĩ lung tung. Chúng thầm oán trách Miêu Hồ đi không trở lại, lại oán trách Ngưu Thanh phụ nghĩa. Lễ mừng thọ của Ngưu đại gia đã qua, tại sao một trong hai đứa bọn chúng không trở lại đây, để cho bốn người bọn chúng phải cô đơn. Bốn ả dâm ni đang ngồi nhớ tình nhân, chợt thấy từ bên ngoài có hai người tiến vào. Bốn ả dâm ni hỏi:

- Hai người dám tự ý xông vào thiền đường này, thực là vô lễ. Nếu gặp Miêu đại gia ở chỗ này, còn đâu là tính mạng của hai người ắt khó toàn. Còn không mau mau đi ra.

Lý Cường, Hoàng Trần nghe vậy, trong lòng vô cùng giận dữ. Họ rút đao ra. Bởi mới đầu, bốn ả dâm ni đã buông lời bắt kỉnh, sau thấy họ giơ đao ra, chúng lập tức sợ run cầm cập, quý phục xuống khăn cầu, nói:

- Nhị vị tráng sĩ đại gia. Bọn tôi tình nguyện hầu hạ hai người. Hai người bảo làm gì, bọn tôi sẽ làm ngay.

Hoàng, Lý hai người nghe vậy, nổi giận đùng đùng, mỗi đứa một đao, giết sạch bốn ả dâm ni. Hai người lại tới nhà bếp, nói với đám người giúp việc trong chùa rằng:

- Hai người bọn ta phụng mệnh lại bộ đại nhân tới đây tróc nã Miêu Hồ. Nay bốn ả dâm ni đã bị hai ta giết chết hết rồi. Các người hãy mau mau lánh đi, đừng dính líu vào vụ thị phi này.

Đám người làm thuê nghe vậy, hô nhau bỏ đi sạch. Lý Cường, Hoàng Trần mai phục sau cửa chùa. Thực là:

"Tự cô năng nhân hưu khoa khẩu

Năng nhân bé hậu hữu năng nhân".

Dịch thơ:

Tự cô cao nhân đừng khoác lác

Cao nhân ắt hấn có cao nhân

Lại nói chuyện Phạm Đình, Khuông Khoát, hai người đi dự Miêu Hồ. Đi được nửa đường, Khuông Khoát nói với Phạm Đình:

- Tôi ở đây mai phục, anh hãy đi trước đi.

Có thơ làm chứng như sau:

"Đảm đại yếu tị long đầu giác

Hùng tâm dục bạt hồ thủy mao.

Anh hùng yếu tác kinh thiên sự

Phương hiển tị chúng võ nghệ cao".

Dịch thơ

Tay vằng sừng rồng gan muốn tỏ

Râu hùm muốn nhổ thử xem sao

Anh hùng sự nghiệp kinh trời đất

Mới rõ hơn người võ nghệ cao.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Công Kỳ Án* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 127: Bắt ác bá xử tội chém đầu Về bắc kinh thăng quan tiến tước

Nhân kiến lợi nhi bất kiến hại

ngư kiến thực nhi bất kiến câu.

Khuyến quân mạc tác ô tâm sự,

ác quán mẫn doanh nan thiện chung.

Dịch thơ:

Người thấy lợi mà không thấy hại

Cá tham mồi chẳng thấy lưỡi câu

Đừng làm việc xấu khuyên ai đó

Tội ác chất đầy số chẳng lâu.

Lại nói chuyện Khuông Khoát dặn dò:

- Phạm Đình đệ chuyển này đi dự Miêu Hồ, cần phải hết sức cẩn thận. Tên giặc ấy lòng độc dạ hiểm, lại có đôi chân cực kỳ nhanh nhẹn.

Phạm Đình cười, tỏ vẻ không coi tên giặc ấy ra gì, nói:

- Khuông huynh lo hão rồi. Không có gì đáng ngại cả.

Thực đúng là:

Tướng quân bất hạ mã,

Các tặc bốn tiền trình.

Dịch thơ

Tướng quân không xuống ngựa

Tiến trình giục lòng đi.

Phạm Đình nói xong, sải bước chạy thẳng theo hướng Ngưu Gia Định, không lâu sau đã tới nơi. Chàng đứng trước cửa nhà Ngưu Phi Thiên dùng cây roi chỉ vào, miệng hét vang:

- Ê! Có thằng nhãi nào ở đây mau vào báo cho thằng ranh Miêu Hồ biết. Nói có ông Phạm tới, báo hấn mau ra chịu chết!

Đám ác nô canh cửa nghe vậy, chúng vội vàng chạy vào trong, tới trước phòng khách, kêu vang:

- Đại gia, không ổn rồi. Có một đại hán to đen tới trước cửa nhà ta chỉ đích danh cô gia bảo ra nói chuyện với hần.

Miêu Hồ nghe vậy, nói:

- Kê nào lại lớn gan làm vậy. Dám tới đây chịu chết. Ta phải chém chết nó mới hả được mối hận này.

Nói xong, tay xách thuận đao, chạy thẳng ra cổng. Sáu cha con Ngưu Phi Thiên chạy theo sau, đứng cả bên ngoài cửa xem.

Miêu Hồ bước ra khỏi cổng, ngược mắt nhìn lên, bất giác bật cười ha hả, nói:

- Ta cứ ngỡ là ai. Hóa ra là tên thất phu bất tài nguoi tới đây chịu chết.

Phạm Đình nói:

- Thằng nhãi, mày chó nên lớn lối. Mày cậy có đôi chân chạy nhanh nên chiếm được thượng phong. Nói thực cho mày biết, ta tới chùa Quan âm không tìm được mày, đã giết bốn con dâm ni ở đó rồi. Nay tới đây tìm mày bắt về quy án đó.

Miêu Hồ nghe vậy, nổi giận đùng đùng, nói:

- Giỏi cho thằng ranh đen kia. Hôm nay phải bắt mày chết dưới lưỡi thuận đao này, đền mạng cho bốn nàng ni cô kia.

Nói xong, nhảy phắt tới trước mặt Phạm Đình, vung đao chém xuống. Phạm Đình vung roi gạt đao ra, trả đòn. Hai người đánh nhau được vài hiệp, Phạm Đình vẫn đánh vừa lui. Chạy được nửa đường, chợt thấy một người đứng giữa đường, tay cầm đơn đao. Đợi Phạm Đình chạy qua, ngăn Miêu Hồ lại. Nhất Trần Đăng Miêu Hồ nóng tiết, chỉ hận không thể một đao chém chết Phạm Đình rồi sẽ tới chùa Quan âm xem tình hình của bốn ả dâm ni ra sao. Chợt thấy có người cản đường, hần biết ngay người ấy giúp sức Phạm Đình liền quát lớn một tiếng:

- Nguoi là ai? Sao dám cản đường của tao? Còn không mau tránh?

Khuông Khoát nói:

- Miêu Hồ, mày ông nhận ra ông Khuông đây sao?

Miêu Hồ nghe vậy, nổi giận đùng đùng, nói:

- Thì ra mày chính là Khuông Man Tử. Ăn một đao này.

Rồi vung đao chém tới. Khuông Khoát vội gạt ra, trả đòn.

Đánh được vài hiệp, Khuông Khoát chém bừa một đao, bỏ chạy.

Miêu Hồ vội đuổi theo. Đuổi tới trước chùa Quan âm, thấy Khuông Khoát chạy thẳng vào trong. Trước chùa có ba người đứng đó trong đó có cả Phạm Đình. Hần biết ngay bốn ả dâm ni đã lành ít dữ nhiều. Chợt thấy một người xách đao phóng tới Miêu Hồ quát lớn:

- Lũ chó bấy sói đáng các nguoi hãy mau xưng danh!

Lý Cường nghe hần hỏi vậy, hạ cây đao xuống, chân đang theo thế tấn chữ đinh, nói:

- Nguoi hỏi ta ư? Ta là Lý Cường phủ Đông Xương đây.

Người ta đặt cho ta ngoại hiệu Thảo Thượng Phi. Nghe nguoi huênh hoang có sức mạnh hơn người, mười tám tỉnh không ai là đối thủ nên ta tìm tới đây đánh một trận với Nhất Trần Đăng xem sao.

Miêu Hồ nổi giận đùng đùng, nói:

- Ta từng nghe tên Thảo Thượng Phi của nguoi, nay thử xem võ nghệ ra sao.

Hai người lập tức quần lại một chỗ, đánh giết không thể nào tách ra nổi. Chỉ thấy Lý Cường càng đánh càng hăng, lúc nhảy bên này, lúc bay bên kia, tinh thần phấn chấn, đao này chưa dứt, đao khác đã tiếp. Miêu Hồ tham sắc quá độ, đánh được một lúc đã bài hoại tay chân, hơi thở hơi nặng nề, trong lòng tự biết không ổn bèn chém bừa một đao, xoay mình định chạy. Lý Cường biết hắn muốn chạy, thấy hắn xoay người, lập tức dấn tới một bước, sát lưng Miêu Hồ, tung chân đá hắn ngã lăn ra đất, dùng sống đao đập gãy hai tay của hắn, khiến hắn không thể động cựa. Khuông, Phạm, Hoàng ba người vội xông lên, dùng dây thừng trói gô Miêu Hồ lại. Bốn anh em giải Miêu Hồ về công quán.

Lưu công sai người hầu mang rượu ra, nói:

- Bốn vị tráng sĩ, Lưu mỗ kính các vị ba chén coi như khích lệ tráng chí của các vị. Sau đó tiễn các vị tới Ngưu Gia Định bắt cha con nhà họ Ngưu đem về quy án.

Bốn vị anh hùng mỗi người cạo ba chén rồi chuyển qua dùng cơm, sau đó lại tới Ngưu Gia Định. Lưu đại nhân cắt cử người canh giữ Miêu Hồ cẩn thận, lại sai Tôn thủ bị dẫn quân tới Ngưu Gia Định lục soát, bắt người. Thủ bị Tôn Đại Câu nhận lệnh, dẫn quân đi.

Lại nói chuyện bốn vị anh hùng tới Ngưu Gia Định, tới trước cửa nhà họ Ngưu, thấy ba cha con Ngưu Phi Thiên đứng đó. Bốn vị anh hùng lập tức vung binh khí, xông lên bắt người. Ba cha con Ngưu phi Thiên vung binh khí chặn lại nhưng họ đâu phải là đối thủ của bốn vị anh hùng này. Mới được vài hiệp, cả Ngưu Phi Thiên lẫn Ngưu Thanh, Ngưu Hồng đều bị bốn vị anh hùng bắt trói. Chợt thấy ba cô gái từ bên trong phóng ra, người nào cũng có vài hoa quần trên đầu, tay cầm đao, thương xông vào. Thì ra họ chính là ba người con gái của Ngưu Phi Thiên: một người tên gọi Tú Hoa, một người tên Tích Hoa, một người tên Quế Hoa. Cả ba nhất tề xông tới, một lòng muốn cứu cha và anh. Hoàng Trần canh giữ cha con họ Ngưu, Lý, Khuông, Phạm ba người xông lên chặn lại. Đánh được vài hiệp, rốt cuộc vẫn là con gái chân yếu, tay mềm, đâu đáng là địch thủ của ba vị anh hùng nên cả ba ả đều bị bắt sống. Đúng là:

Nghĩa khí cao Vân Hán,

Thanh danh quán Thái Hoa.

Sát tặc bình ác bá,

Hiệu lực chi hoàng gia.

Dịch thơ:

Nghĩa khí tày Vân Hán

Thanh danh quét Thái Hoa

Giết giặc, bình ác bá

Ra sức giúp nước nhà.

Bốn vị anh hùng thấy thủ bị Tôn Đại Câu dẫn theo hai trăm binh sĩ tiến vào thôn. Gặp bốn vị anh hùng, Tôn thủ bị liền xuống ngựa vắn an, bốn tráng sĩ chào Tôn thủ bị, áp giải đám phạm nhân về công quán giao cho Lưu đại nhân.

Tại Ngưu Gia Định, Tôn thủ bị dẫn quân tiến vào nhà họ Ngưu, thấy bên trong không còn một bóng người, lũ ác nô đã bỏ chạy tháo thân cả. Ông ta bèn sai quân niêm phong hết tài sản trong nhà, ghi chép lại cẩn thận rồi niêm phong nốt nhà cửa, sai năm mươi tên lính ở lại canh giữ. Tôn thủ bị dẫn quân về công quán bàn giao. Không lâu sau đã về tới công quán, vào gặp đại nhân, trình lên danh sách niêm phong đồ đạc trong nhà họ Ngưu. Lưu đại nhân thấy trên đó viết thu được năm ngàn đỉnh bạc cùng bạc vụn cả thấy là mười chín vạn lạng, đồ trang sức bằng vàng, bạc có một ngàn hai trăm linh bảy món, tám mươi tư hòm vải vóc, quần áo, tám trăm chín mươi lăm bao gói, lừa, ngựa, trâu, dê cả thấy có ba trăm năm mươi con. Ngoài ra còn các thứ đồ lặt vặt khác nhiều không kể xiết. Đại nhân lập tức truyền gọi tri phủ tới, sai viết cáo thị đem dán khắp nơi, gọi những ai bị Ngưu Phi Thiên hại hãy tới nhà môn dâng đơn kiện, phán xét xem bị hại nặng, nhẹ ra sao rồi đem hết của cải nhà họ Ngưu ra chia cho dân chúng. Tri phủ Uông Thừa Ân ban bố cáo thị ra, lại tự mình đứng ra phân giải.

Lưu công sai Lưu An đi truyền gọi quân dịch tới sát viện đợi đại nhân thăng đường. Đúng là:

Hoàng gia vương pháp vô tư tề,

Chính lý càn khôn trừ ác nhân.

Dịch thơ:

Phép vua luật nước vô tư

Lẽ ngay trời đất diệt trừ ác nhân.

Lưu công lên Sát viện thăng đường, dặn dò:

- Truyền Miêu Hồ.

Quân canh ngục giải Miêu Hồ lên công đường. Miêu Hồ quỳ xuống, nói:

- Tôi nay bị bắt, hân không còn đường sống, giờ xin khai nhận cả. Tôi vốn người phủ Tùng Giang, tới vùng Sơn Đông này giết người đốt nhà, hãm hiếp phụ nữ nhiều vô kể. Trước đây có con gái của Chu hình bộ, bởi không chịu ưng thuận nên đã bị tôi giết chết. Đó là sự thực.

Rồi điểm chỉ vào tờ khẩu cung. Lưu đại nhân dặn dò:

- Lôi hân xuống. Xử chém ngang lưng, bêu đầu thị chúng.

Từ đó trở đi, Miêu Hồ không thể hoành hành được nữa. Dân chúng tới xem xử tội hân đông như trẩy hội.

Lưu công lại dặn:

- Đưa sáu cha con nhà họ Ngưu lên công đường.

Chỉ thấy sáu cha con nhà họ Ngưu đều quỳ cả dưới công đường. Ngưu Phi Thiên hô vang:

- Đại nhân, sáu cha con nhà tiểu nhân vô tội, tại sao lại bị bắt giải tới công đường?

Lưu công hỏi:

- Người cướp công phẩm của Hoàng đế, bá chiếm ruộng vườn, phụ nữ trong dân, hãy mau mau khai ra, đừng để da thịt phải chịu đau đớn.

Ngưu Phi Thiên nói:

- Cha con tiểu dân là những người dân lương thiện, không hề làm việc ác.

Lưu công nói:

- Người hãy ngẩng đầu lên, nhìn cho rõ xem bản đường là ai?

Ngưu Phi Thiên ngẩng đầu nhìn lên, nghĩ thầm:

- Không ổn! Người ngồi trên kia chính là lão đạo sĩ tróc yêu hôm trước.

Bèn nói:

- Việc đã tới nước này, tiểu nhân xin khai nhận. Cha con tiểu dân vốn người Hà Nam, tại Hà Nam cướp công phẩm của vua, giết chết hai viên quan áp tải công phẩm, sau đó bỏ đất Hà Nam tới sinh sống tại Ngưu Gia Định thuộc đất Sơn Đông này. Từng cướp của cải của khách buôn trên đường lớn phía tây sau đó chuyển sang cho dân chúng trong vùng vay nặng lãi. Cho vay rồi, ba năm sau mới tính cả gốc lẫn lãi một lượt. Nếu trả không hết, số còn lại ba năm sau lại tiếp tục tính cả vốn lẫn lãi tiếp. Có nhiều người kiện lên quan, nhưng tiểu dân vốn dứt lốt cho quan phủ từ trước, nên họ không nhận đơn. Những người đi kiện tất sẽ bị tiểu dân giết đi. Tiểu dân từng giết Thu Hương, Quế Hương hai cô gái, lại giết hết hai nhà họ Trương, họ Dương, cả thảy bảy mạng người. Những điều đã khai trên đây toàn là sự thực, khẩn cầu đại nhân khai ân.

Lưu đại nhân lệnh cho hân điểm chỉ vào tờ khẩu cung, nói:

- Tội nhẹ của người có thể tha, những tội nặng thì không thể miễn.

Rồi sai lôi ra ngoài chém đầu.

Lưu công đưa mắt nhìn tri phủ, tri huyện, nói:

- Hai người tội đáng bị cách chức, xung quân nhưng bản bộ đường sẽ mở cho các người một lối thoát, miễn cho hình phạt xung quân. Đợi quan mới tới nhận ấn rồi hai người hãy trở về quê cũ.

Uống Thừa ân, Dương Xuân Chu dập đầu lạy tạ đại nhân, lui xuống.

Lưu công nhìn sang bốn người bọn Phạm, Hoàng, Khuông, Lý, nói:

- Bốn vị trạng sĩ chớ nên về nhà. Đợi bản bộ đường tra xét kho phủ xong xuôi sẽ cùng về kinh. Ta sẽ xin cho bốn vị quan chức.

Bốn người chấp tay vái, nói:

- Bẩm đại nhân, bọn tiểu dân chỉ là lũ dân quê lỗ mãng, không biết lễ pháp chốn cung đình, cầu xin đại nhân khai ân, cho về quê cũ.

Lưu đại nhân nói:

- Không cần từ chối.

Rồi quay sang nói với Phạm Đình:

- Phạm Đình, hãy mau chóng tới huyện Tân Thủy, thuê một cỗ xe tới Ban gia tiểu đồn đón ba mẹ con Tần Ban Thị vào kinh. Ta sẽ tự có sự sắp đặt.

Phạm Hạo Nhiên nhận mệnh, lui ra. Lưu công lại nói với ba người bọn Lý, Hoàng, Khuông cùng về kinh với mình.

Lại nói chuyện Phạm Đình phải mất mấy ngày mới tới được huyện Tân Thủy, vào huyện nha yêu cầu một cỗ xe, đưa tới Ban gia tiểu đồn. Phạm Đình tới trước cửa nhà Tần Ban Thị gõ cửa, Tần Ban Thị ra mở cửa, nói:

- Ô! Phạm đại gia đã về rồi à?

Phạm Đình thình an Tần Ban Thị xong, nói rõ ý của đại nhân cho bà ta nghe. Tần Ban Thị nghe xong, cả mừng, lập tức sai hai cô con gái đi chuẩn bị hành lý, tạm biệt hàng xóm rồi ba mẹ con lên xe, Phạm Đình hộ tống họ về kinh.

Lại nói chuyện Lưu công dẫn theo ba vị anh hùng Lý Cường, Khuông Khoát, Hoàng Trấn cùng đám binh mã, chấp sự cuồn cuộn về Bắc Kinh. Không lâu sau, họ đã tới kinh thành, các quan đều ra đón. Hòa Thân, nói:

- Bẩm thầy, đường xa mỗi mệt. Thầy đã phải chịu đựng gió bụi, vất vả rồi.

Lưu công trả lời, nói:

- Hai ta như nhau, tận trung với nước, phải vậy là đương nhiên.

Hòa Thân hỏi:

- Kho tàng của mười phủ đều đã tra xét cả chứ?

Lưu công trả lời, nói đã tra xét hết, lại phát kho cứu tế cho dân đói của mười ba huyện, nay không còn ai phải lưu lạc, tha hương nữa. Tiến vào cung đình, nghỉ ngơi độ một khắc, đại nhân lập tức viết một bản tấu hạch mười tội lớn của Quốc Thái.

Tội thứ nhất là lạm sát hai viên tri huyện của quốc gia. Tội thứ hai là tự ý giết hại tiến sĩ Tả Đình Tích của quốc gia. Nay có con của tiến sĩ là Tả Liên Thành vào kinh đang ở trong Dương Các. Ba là tự ý giết chết mười ba vị cử, giám sinh đã giúp dân xin hoãn nộp thuế. Bốn là bất tuân thánh chỉ, trối quan khâm sai tổng ngục. Năm là thân giữ chức quan của triều đình lại đi mua bốn mươi cô gái trong dân về làm thê thiếp. Sáu là cậy mình là quốc thích, chèn ép thuộc hạ văn võ. Bảy là mười ba huyện bị mất mùa nghiêm trọng lại thúc thuế gấp, suýt chút khiến dân phải làm phản. Tám là dối chúa khi quân Sơn Đông mất mùa lại nói là liên tục được mùa. Chín là tự ý điều động quân binh bốn trấn, làm hoang phí tiền lương. Mười là thăng đường bãi đường có nữ công ô nhục cụ quý đón, đưa. Bản tấu viết xong, hai vị đại nhân cùng nghỉ lại trong công thư.

Lại nói chuyện Phạm Đình hộ tống xe chở ba mẹ con Tần Ban Thị vào kinh, tới nhà Lưu đại nhân, gặp ba người bọn Lý Cường, Khuông Khoát, Hoàng Trấn, họ nói:

- Phạm huynh tới thực đúng lúc. Đại nhân hiện đang ở trong công thư, đã có dặn dò lại, bảo bọn ta sáng mai vào triều diện kiến thánh thượng, lệnh cho bốn anh em ta và Tả Liên Thành đứng đợi tại Ngọ Môn, không được lỡ hẹn.

Tối canh năm ngày hôm sau, Lưu công, Hòa công, mang theo bản tấu vào triều, hô vang:

- Vạn tuế!

Rồi hành lễ quân thần. Lưu đại nhân tấu:

- Thần Lưu Dung, nô tài Hòa Thân có bản tấu.

Hoàng thượng hỏi:

- Hai vị ái khanh đi tra xét vùng Sơn Đông, kết quả ra sao?

Hai vị trung đường hô vang:

- Bẩm vạn tuế gia. Tuần phủ Sơn Đông là Quốc Thái làm ác đa đoan, bọn thần có bản tấu ở đây, mời Vạn tuế gia xem qua.

Nội thị nhận lấy bản tấu, trải lên ngự án. Hoàng đế Càn Long cầm lên, xem qua một lượt, lòng chột trảm ngâm, nghĩ:

- Quốc Thái tuy là quốc thích nhưng những tội ác do hắn gây ra đã có đủ bằng chứng, tội không thể tha được.

Lập tức hạ một đạo chỉ dụ:

- Lưu Dung, Hòa Thân hạch tội Tuần phủ Sơn Đông Quốc Thái khép hắn vào mười tội lớn không thể tha thứ. Theo luật phải xử lăng trì, nhưng niệm tình

quý nhân còn trong cung, giảm xuống thành tội chém đầu. Lệnh cho hai vị ái khanh giám sát hành hình tại vùng ngoại ô phía Tây. Khâm thử.

Lại hạ thêm một đạo chỉ dụ khác:

- Vùng Sơn Đông xảy ra loạn trộm cướp, cường hào, ác bá, dân chúng không yên. Nay có Phạm Đình, Lý Cường, Khuông Khoát, Hoàng Trấn, Vương Trung, Vương Bình hợp sức bắt giặc. Phạm Đình có công bắt giặc, có cha mất mạng trong trận chinh phục Đài Loan khi xưa, nay cho giữ chức cũ của cha. Hai người con gái của Đỗ Hồng ở huyện Phạm do trả thù cho cha nên bị nguy hiểm. Cả hai được gả cho Phạm Đình làm vợ. Trẫm sẽ đứng ra làm mối. Phạm Đình được phong chức tổng binh phủ Đặng Châu. Tần Ban Thị có công với trẫm, mỗi năm sẽ được thưởng năm trăm lạng bạc đường lão. Nuôi cho tới hết đời. Hàn Thái Xương từ Võ tướng đổi thành văn quan, bổ nhiệm làm tuần phủ Sơn Đông, lập tức nhận chức. Lý Cường làm Thông châu tả doanh đô ty. Khuông Khoát, Hoàng Trấn làm đô ty, Vương Trung, Vương Bình làm thiên tổng, thuộc quyền kiểm soát của bộ binh. Chú bé Tả Liên Thành mười hai tuổi được học hành trong kinh, đợi sau khi đỗ đạt sẽ được phong quan. Lưu Khanh, Hòa Khanh có công trừ họa lớn cho nước, thưởng mỗi người một năm bổng lộc, cho nghỉ phép ba tháng.

Mọi người tạ ân, thánh chúa bãi triều. Có thơ rằng:

Vì nhân mạng yếu hành ác bá.

Nã cá ác bá hành đao đầu.

Tam thốn khí tại thiên ban dụng.

Nhất đán vô thường vạn sự lưu.

Tạm dịch:

Làm người xin chớ gây điều ác

Kẻ ác nào ai được trọn cùng

Ba tác lưới kia ngàn cách dụng

Một sớm vô thường muôn việc không.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Công Kỳ Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 128: Mãn hán đấu nhau

Bởi mất mùa lên kinh kiếm sống

Huyện lương hương bị cướp vợ yêu

Nho môn nhà tụng thiết phương ngôn

Trạch minh trác thiện tác cơ thiên

Tùng dung trung đạo vô tư khúc

Đạo dữ tam tài bình tượng liên

Nhất thể đồng xuân tạm tình diệu

Trí thành trí cách phúc lộc nguyên

Bàn Cổ chí kim từng đầu luận

Na hữu khi tâm đắc tự nhiên.

Dịch thơ:

Lời dạy cửa nho của thánh hiền

Điều hay viết lại lấy vài thiên

Trung dung 1 đạo giữ không thiên lệch

Đạo với tam tài 2 vốn nối liền

Một vẻ cùng xuân tam diệu 3 sáng

Rất thành rất đức phúc khơi nguồn

Ngắm từ Bàn Cổ 4 đến nay nhĩ

Lưon lẹo nào đâu được sống yên.

Vào những năm thời Càn Long của nhà Đại Thanh, tại thôn Kim Gia Doanh, huyện Dương Tín, phủ Võ Định, tỉnh Sơn Đông có một vị tiền sĩ tên gọi Kim Hảo Thiện, lấy vợ họ Vương, sinh được hai người con gái. Con gái lớn tên gọi Kim Thụ, con gái nhỏ tên gọi Phương Anh. Năm ấy Kim Thụ mười sáu tuổi, Phương Anh mười bốn, đều ở trong khuê phòng học may vá, thêu thùa. Hai chị em họ dung mạo đẹp tựa thiên tiên, cả nhà bốn người vui vẻ sống với nhau. Không ngờ vùng Sơn Đông mấy năm liền bị thiên tai, không thu hoạch được chút gì, cuộc sống ngày càng khổ cực. Kim Hảo Thiện bèn bàn với vợ là Vương thị nói:

- Vùng quê ta mất mùa, không có thu hoạch. Theo ngu ý của ta, bốn người nhà ta tạm thời lánh nạn, lên kinh đô kiếm sống qua ngày. Đợi khi nào quê hương được mùa, ta sẽ trở về. Không biết ý của phu nhân thế nào.

Wương thị trả lời, nói:

- Thiếp phận nữ lưu, không tỏ việc bên ngoài, mọi chuyện đều tùy theo sự sắp đặt của chàng.

Kim Hảo Thiện nói:

- Nếu vậy, ta chỉ còn cách đi tìm con đường sống. Lẽ nào chịu ở đây chờ chết. Phu nhân hãy thu xếp đồ tể nhuyễn, bọc trong chăn. Ngày mai, chúng ta sẽ lên đường. Ta đi tạm biệt các nhà hàng xóm, nhờ họ trông nom cửa nhà hộ.

Nói rồi, đi ra ngoài. Ba mẹ con Vương thị thu xếp hành lý xong xuôi, trời đã ngả hoàng hôn. Kim Hảo Thiện bước vào phòng, com nước xong xuôi, cả nhà đi nghỉ.

Ngày hôm sau, dùng bữa sáng xong, Kim Hảo Thiện vai vác hành lý, ba mẹ con Vương thị theo sau, cùng ra khỏi nhà, khóa cửa lại cẩn thận, rồi khỏi thôn làng, nhắm đường lớn dẫn tới kinh thành thẳng tiến. Đói ăn, khát uống, đêm nghỉ, ngày đi vài hôm sau, họ đã tới vùng ngoại ô thuộc huyện Lương Hương. Kim Hảo Thiện đưa mắt nhìn phu nhân, nói:

- Tới đây là tốt rồi! Phía trước là huyện thành Lương Hương, cách kinh thành không còn xa nữa. Chúng ta hãy nghỉ ngơi một chút rồi sẽ vào huyện thành.

Lại nói chuyện phía Đông Nam huyện thành Lương Hương có một thôn tên gọi Lý Gia Trại, trong trại có một nhà thổ hào ác bá. Nhà được hai anh em. Người anh tên gọi Lý Hồng, người em tên gọi Lý Đường. Chúng chuyên cướp bóc người, chiếm đoạt nhà cửa ruộng đất, không một tội ác nào chúng không làm.

Chúng cậy có anh họ là Dạ Lý Hồng ở trong triều. Dạ Lý Hồng là người của đội tương hoàng kì, quan tước hàng tướng, em gái lại là Tây cung phi tử, suốt ngày được ở bên Hoàng thượng nên trong triều chẳng coi ai ra gì, mục hạ vô nhân. Lại nói chuyện ác bá Lý Đường, Lý Hồng hôm đấy ngồi rồi trong thư phòng, buồn chán, vô vị bèn dặn lũ ác nô chuẩn bị kiệu tới nha môn huyện Lương Hương, nói chuyện phiếm với Quách lão đại gia. Lũ ác nô khiêng tới hai cỗ kiệu lớn, hai tên ác bá rời khỏi thư phòng, lên kiệu. Đám ác nô nhảy lên lưng ngựa, tiền hô hậu ủng nhằm huyện Lương Hương thẳng tiến.

Đi được nửa đường, chợt thấy bên đường có đôi vợ chồng, tuổi độ trung niên, lại có hai cô con gái đang độ mười lăm, mười sáu dung nhan như hoa như ngọc. Lý Hồng dặn thủ hạ qua cướp gái, Lý Đường nói:

- Đừng vội ra tay! Anh không nghe người ta nói sao: Nay có Lưu Đồng Huân phụng chỉ rồi kinh đi tuần tra biên giới, mang theo ba cỗ đao chém, hai thanh bảo kiếm, có quyền chém trước tâu sau. Nay nếu anh em ta làm vụ này, ngộ nhờ bị Lưu Đồng Huân biết được, đừng nói là hai anh em ta sẽ phải chết mà ngay cả anh họ Dạ Lý Hồng cũng sẽ bị tội lây, không gánh vác nổi.

Lý Hồng nói:

- Vậy thì ta bỏ qua sao?

Lý Đường nói:

- Tôi có một kế, anh ghé sát tai lại đây, ta sẽ làm thế này, thế này...

Lý Hồng nghe xong, lòng vui hơn hờ, lập tức dặn bọn kiệu phu hạ kiệu.

Lý Hồng, Lý Đường bước tới trước mặt Kim Hảo Thiện, chấp tay trước ngực, mặt tỏ vẻ hớn hờ, thi lễ, giả đồ nói:

- Anh họ vẫn khỏe đấy chứ?

Kim Hào Thiện không biết chúng là ai, thấy chúng chào hỏi, chỉ biết ngây người sững sờ. Lý Đường nói:

- Mười mấy năm không gặp, chắc anh không nhận ra hai người em họ này rồi. Đây không phải là nơi nói chuyện. Hãy về nhà rồi sẽ hàn huyên.

Rồi sai gia nô dẫn ba con ngựa tới, nói:

- Ba người chúng ta hãy cưỡi ngựa. Chị dâu và các cháu ngồi kiệu. Đám gia nô sẽ giúp mang hành lý.

Không lâu sau, họ đã tiến vào Lý Gia Trại. Tới trước cửa nhà xuống ngựa, kiệu phu khiêng kiệu vào tận trong sân, hạ kiệu. Lý Hồng dẫn dò a hoàn dẫn ba mẹ con Vương thị vào nhà sau, sai người dò hỏi họ tên, mới biết là họ Kim, người vùng Sơn Đông.

Lý Đường, Lý Hồng dẫn Kim Hào Thiện vào tiền sảnh, ngồi nói chuyện. Gia nô dâng trà lên. Trà nước xong xuôi lại bày tiệc rượu mời Kim Hào Thiện ngồi lên ghế trên. Kim Hào Thiện từ chối không xong, nói:

- Lần đầu gặp mặt. Sao dám quấy nhiễu như vậy.

Lý Hồng nói:

- Anh họ tới đây có khác gì người trong một nhà. Sao lại nói lời khách khí làm vậy.

Kim Hào Thiện nghe vậy, trong lòng buồn rầu nghĩ thầm: "Ta không quen biết họ. Họ lại nói ra tên họ của ta. Tuy ta có họ hàng mang họ Lý nhưng không phải ở đây. Chắc do nhiều năm không gặp, thay đổi chỗ ở. Có lẽ ta với họ có họ thật".

Trong lòng ngần ngại chẳng biết phải tính sao. Ba người ngồi xuống, rượu được ba tuần, thức ăn gấp được vài miếng. Lý Hồng nói:

- Anh họ! Hôm nay mang theo gia quyến, không biết định đi đâu?

Kim Hào Thiện nói:

- Vùng Sơn Đông bị thiên tai mất mùa. Ta phải mang gia quyến lên Bắc Kinh nương tựa người thân kiếm sống. May ra kiếm được chức quan, nhà cửa thoát khỏi cảnh bần hàn. Do đó, ta mới dẫn gia quyến lên kinh.

Lý Hồng nói:

- Việc gì phải nương tựa người khác. Dạ Lý Hồng là anh họ của chúng ta, vốn giữ chức thư tướng đương triều. Bọn đệ viết một phong thư tiến cử, huynh hãy mang tới tướng phủ, tất sẽ được trọng dụng, lo gì không có được chức quan. Tới lúc ấy hãy trở về đón gia quyến. Huynh thấy thế nào?

Kim Hào Thiện nghe vậy, nói:

- Đa tạ ý tốt của em họ.

Lý Hồng lập tức gọi gia nô mang đồ văn phòng tứ bảo tới, mài mực thật đặc, chấm bút thật no "soạt", "soạt", "soạt" viết như nước chảy hoa trôi, không lâu sau đã viết xong bức thư tiến cử. Kim Hào Thiện đứng bên cạnh xem, thấy bức thư tiến cử này viết rất chu đáo, trong lòng vô cùng hoan hỉ. Lý Đường nói:

- Anh họ, hãy nghỉ lại đây một đêm. Ngày mai dậy sớm lên kinh, sẽ tới kinh thành sớm thôi.

Kim Hào Thiện gật đầu ưng thuận. Lý Hồng ra ngoài dặn gia nô chuẩn bị một con ngựa trắng, đợi sáng mai Kim Hào Thiện sẽ cưỡi lên kinh. Lại lên sai Phi Thủy Vương Bưu đợi giữa đường giết Kim Hào Thiện, nói:

- Sau khi thành công, cả ngựa lẫn hành lý, tiền bạc đều thưởng cho người cả.

Wang Bưu nhận lệnh lên đường.

Dùng cơm tối xong, ba người ngủ chung một giường, tính cách vô cùng thân thiết. Sáng sớm hôm sau trở dậy dùng điểm tâm xong, Lý Đường, Lý Hồng đưa mắt nhìn Kim Hào Thiện, nói:

- Anh họ chuyến này lên kinh, bọn đệ ở đây chờ nghe tin tốt lành. Đây có mười lạng bạc, hai xâu tiền đồng, anh hãy nhận lấy làm tiền đi đường coi như chút lòng thành của anh em đệ.

Kim Hào Thiện đành phải nhận lấy, nói:

- Chị dâu và hai cháu phải ở lại đây quấy nhiễu vài ngày. Mong hai em hãy chăm sóc họ.

Lý Đường, Lý Hồng nhất tề nói:

- Đó là lẽ tự nhiên. Anh họ không cần bận tâm.

Ba người dắt tay nhau rời khỏi tiền sảnh, tiến ra ngoài cửa lớn Kim Hảo Thiện lên ngựa, chấp tay bái biệt, lên đường lớn, nhằm hướng kinh thành thẳng tiến.

Đang đi trên đường, chợt thấy từ khu rừng rậm có một người nhảy vọt ra. Người ấy đầu bịt kín bằng một chiếc khăn hoa, mình mặc áo chèn, quần gọn gàng, vài hoa quần chân, giầy giày vẩy cá diện mạo tựa hung thần, tay cầm một thanh đao, đứng trước đầu ngựa quát lớn:

- Ngươi chạy đi đâu!

Kim Hảo Thiện sợ run cầm cập, miệng nói:

- Xin hảo hán chớ nổi giận. Đây có hành lí và ngựa, ngài hãy dắt đi, tha cho tôi mạng này. Tôi thực không dám quên đại ân của hảo hán.

Vương Bưu nghe vậy, nở nụ cười nhạt, nói:

- Kim Hảo Thiện? Hôm nay cho ngươi chết một cách rõ ràng. Thiết nghĩ ngươi cũng không thể nào chạy nổi. Ta cũng nói thực cho ngươi biết: Anh em nhà họ Lý sai ta tới đây chặn đường giết ngươi. Họ vốn là em họ thứ tướng đương triều Dạ Lý Hồng, nhận xằng ngươi là anh họ của họ, bởi họ thấy hai người con gái của ngươi dung mạo xinh đẹp, nên mới lừa cả nhà bốn người nhà ngươi vào phủ, lại bày kế tống ngươi lên kinh, sai ta đây đợi sẵn giết ngươi đi. Họ sẽ cùng hai người con gái của người báai đường thành thân. Ta đã nói xong, ngươi có chết cũng không phải làm quỷ hồ đồ.

Kim Hảo Thiện nghe xong, lúc này mới bừng tỉnh mộng, vội vàng xuống ngựa, quỳ trên nền đất, cầu xin tha mạng. Ác tặc Vương Bưu nói:

- Ta phụng mệnh tới đây, sao thể tha mạng cho ngươi được?

Nói xong, một đao giết chết Kim Hảo Thiện, vơ lấy hành lí, nhảy lên lưng ngựa, trở về phủ đưa cho Lý Đường, Lý Hồng kiểm chứng. Kể lại cho chúng nghe một lượt chuyện giết Kim Hảo Thiện ra sao.

Lý Đường, Lý Hồng nghe vậy, trong lòng vô cùng mừng rỡ, vội chạy tới nhà sau, gặp Vương thị, chấp tay vái, nói:

- Mời mẹ vợ ngồi lên ghế trên. Lâu nay mẹ vẫn mạnh giỏi chứ?

Vương thị nghe vậy, nghiêm sắc mặt, nói:

- Hai người thực là vô lí, tại sao lại xưng hô như vậy? Hãy nói cho rõ xem nào.

Lý Đường, Lý Hồng mỉm cười, nói:

- Nếu bọn con không nói, mẹ làm sao biết được. Chỉ vì anh em con ra khỏi nhà có việc, dọc đường thấy hai người con gái của mẹ thực là xinh đẹp, nên mới vờ nhận làm em họ, lừa mọi người tới nhà này. Sau đó bày kế đuổi chồng mẹ đi, sai người chặn đường cướp của, giết chết. Con đã sai người dùng quan tài tốt khâm liệm ông ta, mời cao tăng, cao đạo cúng tế để oan hồn của ông ta được siêu sinh. Hôm nay, hai anh em con nhất định phải cùng hai người con gái của mẹ báai đường thành thân. Do đó mới xưng hô như vậy.

Vương thị nghe vậy, lòng đao như dao cắt, bất giác cất tiếng khóc rờn, đưa tay che mặt chúng, lớn tiếng chửi mắng:

- Giỏi cho lũ ác tặc. Ngươi không sợ thương thiên hại lí, báo ứng tuần hoàn, trong nhà bay hiện còn chị gái, em gái, cô dì, thím mợ. Sao các ngươi không báai đường thành thân với họ, lại cậy quyền cậy thế chèn ép người nơi khác như bọn ta? Các ngươi gây lắm điều ác nghiệt, lưới trời lồng lộng, thưa mà khó lọt. Chúng bay nuôi con trai sẽ thành giặc, nuôi con gái sẽ thành kĩ. Cả nhà bay sẽ chết không có đất chôn táy.

Lý Đường, Lý Hồng nghe vậy, nổi giận đùng đùng, ra lệnh:

- Lôi mụ già này xuống, giam vào căn phòng phía Nam.

Lũ ác nô lập tức ứng tiếng, nhất tề ra tay, kẻ lôi, người đẩy Vương thị ra ngoài.

Kim Thu, Phương Anh thấy mẹ bị lũ ác nô lôi ra khỏi phòng, không biết lãnh dữ ra sao, bất giác mảy liễu dựng ngược, mắt phượng tròn tròn, đưa tay chỉ thẳng vào mặt Lý Đường, Lý Hồng chửi mắng:

- Giỏi cho hai tên súc sinh mặt người dạ thú, khôn nạn vô cùng. Ngươi hãy mở to mắt ra mà nhìn xem bà đây là loại người gì? Trong nhà ngươi cũng có chị có em, sao ngươi không cùng họ báai đường thành thân? Muốn bà đây nghe theo bọn ngươi ư? Chỉ khi nào chết mới được toại nguyện.

Rồi lại lớn tiếng chửi chúng là loại giặc này giặc nọ luôn mồm. Lý Đường, Lý Hồng bị chửi, bất giác, nổi giận cành hông, dặn dò lũ a hoàn:

- Trói hai con tiện tì này lại cho ta, treo chúng trong tàu ngựa, dùng roi da thấm nước mà đánh, xem chúng có chịu báai đường thành thân hay không.

Đám a hoàn tuân lệnh. Một đám xông lên, định trói Kim Thu Phương Anh lại, chợt nghe một ả đại a hoàn, tên gọi Xuân Hồng, nói:

- Các em chớ ra tay vội.

Đám a hoàn nghe vậy, lập tức dừng tay. Xuân Hồng tới trước mặt hai tên ác bá, nói:

- Hai vị lão gia, chớ nên đánh đập hai chị em chúng. Ngộ nhờ đánh chúng thành tật hoặc đánh đến nỗi khắp người bầm dập, thâm tím thì còn làm lễ bái đường thành thân sao được? Theo ngu kiến của nô tì, hai vị lão gia hãy giao hai chị em ả cho nô tì mang tới lãnh lâu, để nô tì khuyên nhủ chúng. Nếu chúng ưng thuận thành thân thì thôi. Nếu không nghe theo, sẽ không cho chúng ăn uống. Nô tì sẽ canh giữ chúng thật nghiêm, bảo đảm chúng muốn sống cũng không được, muốn chết cũng không xong. Lo gì chúng không chấp nhận thành thân? Vậy chẳng hay hơn đánh đập chúng sao?

Hai tên ác bá nghe vậy, trong lòng vô cùng vui mừng, nói:

- Cứ làm theo kế của người.

Không biết câu chuyện sau này ra sao. Mời quý vị xem tiếp hồi sau sẽ rõ.

- 1 Trung dung, đạo xử thế của nhà nho.
- 2 Tam tài: trời đất người.
- 3 Tam diệp: như tam tinh: ba ngôi sao sáng nhất trong chòm sao Liệp hộ.
- 4 Bàn Cổ, người sinh ra đầu tiên trong thần thoại Trung Quốc.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Công Kỳ Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 129: Xuân hồng lén thả hai nạn nữ Phụng chi tuần biên thăm dân tình

Hồng trần thế giới bất khả tham

Danh roi đa bá can qua thiên

Quân nhục bất tín tế tư lự

Trừ khứ vi ngật tự vi xuyên

Dịch thơ:

Thế giới bụi hồng chẳng thể tham

Lợi danh chỉ chuốc giáo gươm thêm

Ai không tin hay suy lường kỹ

Chỉ bởi vì ăn mặc tạo nên.

Lại nói chuyện ác bá nghe a hoàn Xuân Hồng nói vậy, nét mặt trở nên rạng rỡ, nói:

- Cứ theo kế của người mà làm.

Xuân Hồng nhận lệnh, dẫn Kim Thư, Phương Anh lên lãnh lâu ở vườn sau. Xuân Hồng khuyên nhủ, nói:

- Hai chị em cô chỉ bằng ưng thuận cuộc hôn nhân này, đồ ăn sẽ toàn là sơn hào, hải vị, đồ mặc sẽ toàn là gấm vóc, lụa là. Sai nô gọi bợc, thực là phú quý vô cùng. Phúc phận của hai cô lớn lắm, sao lại phải khổ sở tự dấn vào đình làm chi? Việc gì phải tự chuốc lấy phiền não, tự rước lấy khổ đau? Tới lúc thịt nát, xương tan, đau khổ thể xác rồi cũng vẫn phải ưng thuận. Hai cô hãy tự nghĩ xem, chớ để sau này phải hối hận! Hai chị em cô tự nghĩ lại đi.

Kim Thư, Phương Anh nghe vậy, bất giác mày liễu dựng ngược, mắt hạnh tròn tròn, đưa tay chỉ, miệng chửi mắng:

- Giới cho con a đầu người mồm miệng trơn tru! Hai bà cô của người đây vốn con nhà danh giá, là hậu nhân của nhà quan, lẽ nào chịu nghe theo lời đám cường đồ vô pháp vô thiên? Thà chết chị em ta cũng quyết không chịu nghe theo! Muốn chúng ta ưng thuận ư? Thực còn khó hơn lên trời! Muốn chém,

muốn giết thế nào thì tùy các người.

Xuân Hồng nghe vậy, trong lòng vô cùng tán thưởng, đưa mắt nhìn hai chị em họ, nói:

- Ta có lòng muốn cứu hai cô ra khỏi chốn hầm lửa, vạc dầu. Hai chị em cô phải nghe theo lời ta mới được.

Hai chị em nghe vậy, hỏi lại:

- Theo ý người, phải làm thế nào mới có thể thoát khỏi chốn này?

Xuân Hồng nói:

- Hai chị em cô phải giả ý ưng thuận cuộc hôn nhân này, cùng anh em nhà họ Lý bái đường thành thân. Làm lễ động phòng, chuốc rượu cho hai đứa chúng say mềm. Phải làm vậy, ta mới dễ bề hành sự, cứu chị em người thoát khỏi chốn hầm lửa vạc dầu.

Kim Thư, Phương Anh nghe vậy, mỉm cười, nói:

- À a đầu óc ngớ ngẩn! Người chớ nói lời này ra đây với chị em ta. Đó chỉ là những lời lừa gạt, dối trá, lẽ nào lại lừa gạt nổi chị em ta?

Xuân Hồng nói:

- Ta thực lòng muốn cứu chị em cô, các cô lại cho rằng ta lừa gạt sao? Nếu các cô không tin, ta sẽ thề với trời đất.

Nói xong, mở cửa căn lầu, nhìn xuống dưới, thấy không có ai. Lúc này mới quỳ sụp xuống, ngược mắt nhìn lên trời, nói:

- Thần linh trên cao chứng giám. Nô tài Xuân Hồng thực lòng muốn cứu hai chị em họ Kim ra khỏi phủ nhà họ Lý. Nếu có nửa lời sai trá, sẽ bị trời giáng ngũ lôi phanh thây, chết không có đất chôn thân!

Kim Thư, Phương Anh nghe Xuân Hồng thề vậy, lúc này mới biết cô ta thực lòng muốn cứu chị em mình. Hai chị em họ Kim vội tiến lên, đỡ Xuân Hồng đứng dậy, nói:

- Ân thư, hãy mau mau bày kế mới được.

Xuân Hồng nói:

- Cứ làm như lời tôi nói khi nãy mới có thể thoát thân.

Hai chị em vội vàng rửa ráy, trang điểm, ăn mặc đồ đẹp vào, trông họ chẳng khác gì tiên nữ giáng trần.

Tới khi trời tối, Xuân Hồng xuống khỏi lầu, tới tiền sảnh gặp hai tên cường hào ác bá, bẩm nói:

- Chị em nhà họ Kim được nô tài khuyên nhủ nay đã hồi tâm chuyển ý, đã ưng thuận rồi.

Lý Đường, Lý Hồng nghe vậy, trong lòng vô cùng hoan hỷ, vội vã dặn dò:

- Chuẩn bị vàng mã, đèn nến, mau bày hương án sẵn!

Lại lệnh cho đám a hoàn:

- Mau tới lãnh lầu đỡ hai bà xuống hoa đường để chúng ta cùng bái đường thành thân.

Đám a hoàn không dám chậm trễ. Không lâu sau, chúng đã đỡ chị em nhà họ Kim tới phòng hoa, trải thảm hồng. Bốn người làm lễ lạy trời đất. Lý Hồng dặn dò:

- Bày tiệc rượu.

Bốn người vào động phòng. Chị em nhà họ Kim xấu hổ, then thùng, đỏ chỉ mang tai. Tiệc rượu mau chóng được bày lên. Bốn người cùng ngồi xuống. Hai chị em trong lòng vô cùng oán hận nhưng vẫn phải giả bộ tươi cười, miễn cưỡng nói:

- Hôm nay vốn là ngày vui nhất đời, cần phải uống suốt đêm mới được.

Nói xong, rót rượu tràn ly, đưa cho Lý Đường, Lý Hồng. Hai tên ác bá đón lấy ly rượu, uống một hơi cạn sạch. Hai chị em lại rót rượu.

Chuyện cần kể ngắn gọn mới hay. Hai tên cường hào bị chuốc say túy lúy, nằm phục trên giường, không biết trời đất ở đâu. Xuân Hồng thấy vậy, ra khỏi phòng, nói với đám a hoàn:

- Các chị em hôm nay đã bận rộn cả ngày, để ta thay chị em dọn dẹp trong phòng, nếu có việc gì chủ nhân sai bảo, ta sẽ làm thay.

Đám a hoàn nghe vậy, bản thân chúng cũng đang muốn làm biếng, trốn việc, nên nói:

- Chị giúp bọn em nhé! Ngày mai bọn em xin tạ ơn.

Nói xong, kéo nhau đi cả. Xuân Hồng lại ra ngoài nói với tên quản gia.

- Nhị vị lão gia có lời dặn, nói hôm nay là ngày đại hỷ của hai vị lão gia nên cho mọi người nghỉ một đêm, không cần làm gì. Từ hương mai, vú già, gia đình, viên công tới nhà bếp, phòng trà, nuôi ngựa, canh phu, người làm vườn, mỗi người được thưởng một bình rượu, một cân thịt, cho phép nghỉ ngơi một đêm, ngày mai sẽ làm việc bình thường.

Quản gia nghe vậy, dặn dò xuống dưới. Trong phủ ai cũng vui mừng, kéo nhau đi ăn uống, nghỉ ngơi cả.

Xuân Hồng thấy bên ngoài đã im phăng phắc, không còn tiếng người huyền não nữa, biết bọn người hầu đã đi nghỉ cả bèn dẫn chị em họ Kim vượt qua các dãy nhà, không lâu sau đã tới vườn sau, lấy cây thang trong đình ra, kê lên bờ tường vườn hoa, hạ giọng, nói:

- Hai chị em cô hãy mau trốn đi?

Kim Thư, phương Anh hỏi:

- Chị em tôi bỏ chạy, khi ác bá tỉnh luôn, ân thư rõ ă nói với chúng ra sao?

Xuân Hồng nghe vậy, đôi hàng lệ tuôn dài, nói:

- Nô gia cũng là bị chúng cướp vào phủ thôi. Chỉ vì cha tôi thiếu nợ chúng hai mươi lạng bạc, chúng nhiều lần đòi nợ, cha tôi không có bạc trả, chúng liền lôi cha tôi lên quan, cuối cùng, ông phải chết dưới đòn roi. Chúng lại bắt tôi vào phủ, sai làm người đứng đầu trong đội mai hương. Thù cha không đội trời chung Tôi muốn báo thù nhưng chưa có cơ hội. Hai chị em cô chạy khỏi phủ ác bá, nhất định phải lên kinh kêu oan, như vậy là mối thù của tôi cũng được báo. Tôi sống ở đây cũng vô ích, chỉ có thể cứu được hai chị em cô ra. Hãy giúp tôi báo thù, dù phải chết tôi cũng cam lòng.

Chị em nhà họ Kim nghe vậy, nói:

- Nếu đã vậy, xin hãy nhận của chị em tôi một lạy!

Nói xong, quỳ phục xuống lạy. Xuân Hồng cũng vội quỳ xuống trả lễ. Ba người lạy nhau xong, đứng dậy. Xuân Hồng giữ thang cho họ, hai chị em leo thang lên bờ tường rào. Trên bờ tường cắm đầy gai nhọn, họ cũng chẳng màng gai cào đau đón nhìn ra bên ngoài, chỉ thấy một màn đêm đen kịt, không biết tường rào cao bao nhiêu, chỉ sợ ngã xuống dưới không chết cũng bị thương. Trong lúc đang do dự, chợt thấy từ trong vườn cuốn lên một trận cuồng phong. Thì ra trận cuồng phong ấy chính là vong hồn của những người già, trẻ, lớn, bé từng bị anh em Lý Hồng, Lý Đường hại chết. Họ biết Quân Lan Tinh, Hồng Lan Tinh bị hại ở chốn này. Đám oan hồn oán quỷ bị oan không người báo thù giúp thấy vậy bèn hợp nhau lại, hóa thành một trận cuồng phong cuốn tới, khiến hai chị em Kim Thư, Phương Anh sợ hãi, hơi mất thăng bằng, ngã lăn ra ngoài nhưng không ai bị thương. Cũng là bởi họ được oan hồn bảo vệ, đã cuốn cỏ rác tới chân tường, chất thành một đống cao làm đệm nên hai chị em họ Kim mới không bị thương. Hai chị em vội vàng bỏ chạy, không kịp phân biệt đâu là Đông, Tây, Nam, Bắc, chỉ biết ngẩng đầu lên nhìn theo hướng sao Bắc Đẩu mà chạy.

Lại nói chuyện Xuân Hồng thấy hai chị em họ Kim đã bỏ chạy, nằng bèn cắt thang vào chỗ cũ, trong lòng chán chường, chẳng thiết sống, bèn lao đầu xuống giếng nước tưới cây trong vườn tự vẫn.

Lại nói chuyện ác bá Lý Đường, Lý Hồng sau khi tỉnh rượu, mờ to mắt nhìn quanh, không thấy hai nữ nhân đâu, ả a đâu Xuân Hồng cũng biệt tăm biệt tích. Lẳng tai nghe ngóng, thấy xa xa tiếng trống canh vọng lại báo đã canh tư, trong, ngoài phòng vắng lặng như tờ, bốn bề tịch mịch. Chúng gọi a hoàn, người hầu, một hồi lâu sau bọn chúng mới tới đủ. Anh em ác bá hỏi:

- Hai bà và ả Xuân Hồng đi đâu cả rồi?

Đám a hoàn nói:

- Khi này hai vị lão gia thưởng cho bọn tiểu nhân rượu thịt bảo cho nghỉ một đêm. Bọn tiểu nhân đều đi nghỉ. Còn hỏi tới hai bà và Xuân Hồng, bọn nô tài đều không hay biết gì cả.

Lý Đường, Lý Hồng nghe bọn người hầu nói tới chuyện thưởng rượu, thịt, trong lòng vô cùng ngờ vực, biết là có chuyện xảy ra, nhất định ba ả tiện nhân kia đã bỏ trốn, vội vàng lệnh cho lũ gia nô, làm công, nói:

- Thắp đèn đuốc lên, đi khắp nơi tìm ba con tiện tỳ ấy về đây cho ta.

Đám gia nô không dám chậm trễ, vội vã đi tìm. Thấy cổng lớn vẫn đóng kín, đoán chắc bọn họ vượt tường vườn sau trốn ra ngoài. Cả bọn kéo nhau ra vườn sau, tìm kiếm khắp nơi, thấy gai góc trên bờ tường bị rập nát một vạt. Đám gia nô vội trở vào báo lại. Lý Đường, Lý Hồng nghe báo, nói:

- Xem ra, đám đàn bà ấy vẫn chưa chạy được xa. Các người hãy ra khỏi phủ, đi tìm khắp tứ phía cho ta.

Đám gia nô nhận lệnh, ra theo lối cửa chín, tản ra khắp tứ phía đuổi theo. Chợt một trận cuồng phong nổi lên ầm ầm khiến đá bay, cát chạy, đèn đuốc đều bị thổi tắt cả. Lý Đường, Lý Hồng thấy vậy dặn dò:

- Về phủ!

Cả bọn lại ầm ầm kéo nhau đi vào. Ấu cũng là số mệnh hai chị em họ Kim chưa tuyệt nên mới được các oan hồn cứu khỏi nạn này.

Kim Thư, Phương Anh không biết đâu là Đông, Tây, Nam, Bắc, còn đang lẩn tránh, chợt thấy đằng sau đèn đuốc sáng rực như ban ngày, đuổi gần tới nơi, trong lòng nghĩ thầm:

- Không ổn!

Tường mình sắp rơi vào tuyệt địa, thốt thấy một trận cuồng phong nổi lên, thổi tắt hết đèn đuốc. Bốn bề lại tối đen như mực, im ắng vô cùng. Lúc này họ mới yên tâm, nặc kệ tối trời, đường hiểm, nhắm phía trước mặt chạy thực mạng.

Lại nói chuyện trong triều có một vị hầu tước vốn là bậc quốc cán trung lương. Nhà ông ta tại thôn Phiên Cổ cách huyện thành Chư Thành tám dặm, thuộc phủ Thanh Châu tỉnh Sơn Đông. Ông ta họ Lưu, tên gọi Đồng Huân, quan tới tước hầu, yêu dân như con, yêu kẻ trung, ghét kẻ gian, các quan trong triều đều nể ông ta vài phần. Hôm ấy, Càn Long Hoàng đế lên điện, bá quan văn võ hành lễ tham kiến xong xuôi, văn đông, võ tây sắp thành hai hàng đứng dưới. Hoàng đế Càn Long tuyên chiếu:

- Lưu Đồng Huân lên điện gặp trẫm!

Chỉ thấy trong hàng bên tả có một người bước ra, hướng lên trên hành lễ tam quy cửu khấu, phủ phục dưới thềm vàng, miệng hô vang:

- Thánh thượng vạn tuế. Thần Lưu Đồng Huân diện kiến thánh giá.

Hoàng đế Càn Long hạ dụ:

- Lưu ái khanh hãy thay trẫm đi tuần tra vùng biên, ban cho khanh ba cỗ đao cùng vương mệnh bài, thấy lệnh bài như thấy trẫm giá lâm, có quyền tiền trạm hậu tầu!

Lưu tướng gia dập đầu tạ ân, lui xuống. Trở về tư dinh, dẫn dò gia nhân là Vương Lương, Vương Nghĩa chuẩn bị kiệu, ngựa, chấp sự, ngày mai sẽ lên đường tuần thú biên cương. Anh em họ Vương ứng tiếng, lui xuống chuẩn bị.

Sáng sớm hôm sau, Lưu tướng gia lên triều diện kiến thánh giá nghe giáo huấn xong xuôi, lui xuống, ra khỏi Ngọ Môn, trong lòng nghĩ thầm:

- Gian tướng Dạ Lý Hồng có hai đứa em họ ở huyện Lương Hương. Ta nghe nói chúng dựa vào quyền thế của anh, chuyên gây chuyện thị phi, đa đoan. Nay sao ta không tới huyện Lương Hương tra xét trước?

Chủ ý đã quyết, lập tức lệnh cho đám chấp sự tiến lên, nhắm hướng huyện Lương Hương thẳng tiến.

Đi đường mất mấy hôm mới tới huyện Lương Hương. Tướng gia dẫn dò đám tùy tùng chuẩn bị công quán cách thành mười dặm, nghỉ lại đó ba ngày. Lưu tướng gia dặn Vương Lương, Vương Nghĩa lệnh cho quân canh cửa, nói:

- Hễ có quan văn võ lớn nhỏ nào tới trình diện, hãy nói bản tước trong mình không khỏe, bảo họ miễn chào hỏi.

Anh em họ Vương tuân lệnh, ra dặn lại quân canh cửa. Lưu tướng gia lại gọi Thiệu Thanh tới, dẫn dò:

- Mang theo năm lạng bạc, đi khắp nơi tìm đám ăn mày, dùng số bạc ấy mua lại bộ quần áo, mũ dép của họ về đây. Bản tước muốn cải trang thành kẻ ăn mày vào thành tra xét dân tình điều tra đám tham quan, khốc lại, ác bá, cường hào.

Thiệu Thanh vâng dạ lui xuống.

Lên tới trường lớn, đi vào ngõ nhỏ, chợt thấy một người từ phía chính Tây tiến tới. Người ấy đầu đội mũ khai hoa, trên mình mặc tấm áo vá chằng vá đụp, lưng cột sợi dây thừng, chân đi đôi dép cũ nát, cộc cạch, thì ra là một lão ăn mày. Thiệu Thanh bèn tiến lại, nói:

- Đại ca ăn mày, hãy bán bộ quần áo này cho ta, anh mua bộ đồ khác tốt hơn mà dùng.

Lão ăn mày nghĩ thầm:

- Nghe người này nói giọng phía Nam, lẽ nào lại là tên man tử phương Nam? Định dùng bộ quần áo này của ta để tìm của cải? Người ta thường nói: Man tử có con mắt tinh đời, chắc hẳn thấy bộ quần áo này của ta có bảo bối nhưng ta chẳng biết nó có phép thuật gì. Chi bằng bán quách cho hoạt.

Lão ăn mày liền nói:

- Ta sẽ bán, nhưng đúng giá năm lạng, kém một phân không bán.

Thiệu Thanh nói:

- Anh đòi hơn, tôi đây cũng không có. Đây chỉ có chẵn chòi năm lạng bạc, chúng ta hãy tiền trao, cháo múc.

Lão ăn mày chột hối hận vì mình nói giá quá thấp, nhưng vẫn phải theo Thiệu Thanh tới chỗ ngoại ô vắng vẻ, cởi hết quần áo, mũ dép ra trao cho Thiệu Thanh. Thiệu Thanh đưa bạc cho lão rồi mang quần áo về công quán, vào gặp tướng gia, bẩm nói:

- Quần áo ăn mày đã mang về đây.

Lưu tướng gia dẫn tùy tùng mang đồng quần áo ấy hấp lên, lại hơ cho thật khô, chắt hết rận rệp rồi mặc bộ quần áo rách rưới ấy vào, quay sang hỏi Thiệu Thanh:

- Người thấy ta giống ăn mày chưa?

Bạn đang đọc truyện *Lưu Công Kỳ Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 130: Huyện lương hương, Lưu công thăm thú dân hình Nhận cha nuôi, hai gái đại náo công đường

Viễn khán cách giang nhất đỉnh kim,

Hỷ tại mi đầu tiểu tại tâm.

Hữu ý quá hà thập tài vật,

Vô hữu chương thuyền bài độ nhân.

Khán lai vạn bài giai do mệnh,

Chân thi ban điểm bất do nhân.

Tương cước nhất đoá tâm nhất hận,

Ngoại tài bất phú mệnh cùng nhân.

Dịch thơ:

Đỉnh vàng trông thấy bên sông

Làm con mắt sáng làm lòng nở hoa

Ý toan nhất lấy về nhà

Không người chèo lái dò qua sông này

Xem ra số đã đặt bày

Dù cho chút đỉnh chẳng tay người làm

Bước chân dần giục lòng tham

Ngoại tài chẳng giúp người lâm mệnh cùng.

Lại nói chuyện Lưu tướng gia cởi bỏ quan phục, mặc bộ quần áo ăn mày lên người. Cái trang xong xuôi, quay sang hỏi Thiệu Thanh:

- Người xem, ta đã giống ăn mày chưa?

Thiệu Thanh trả lời, nói:

- Không giống ăn mày. Có tên ăn mày nào mặt mày uy nghiêm, trắng phau phau thế kia. Lại còn hai đạo kim câu để đôi thợ mi dài được nữa.

Quý vị độc giả hẳn không biết. Ngày thường, Hoàng đế Càn Long rất yêu quý tám lòng ngay thẳng của Lưu tướng gia, thấy ông có đôi thợ mi rất dài nên đã ban cho một đôi kim câu để đôi thợ mi ấy. Lưu tướng gia nghe Thiệu Thanh nói vậy, nói:

- Những thứ khác còn có thể thay đổi, diện mạo như vậy làm sao thay đổi được?

Thiệu Thanh nói:

- Xin thứ lỗi cho tiểu nhân. Có thể thay đổi được.

Tướng gia nói:

- Tha cho người vô tội là được chứ gì?

Thiệu Thanh nghe vậy, dập đầu lạy xong vội vàng chạy thẳng xuống nhà bếp, vét từ đáy lò lên một nắm tro mùn rồi chạy lên phòng trên, nói:

- Đại nhân, xin hãy nhắm mắt lại. tướng gia nhắm mắt lại. Thiệu Thanh đưa tay lên mặt tướng gia xoa xoa, bôi bôi một hồi, lại ngậm một ngụm nước trà phun thẳng vào mặt tướng gia khiến khắp mặt ngải lấm tẩm nước như đổ mồ hôi. Thiệu Thanh nói:

- Mời tướng gia thử soi gương xem sao.

Lưu tướng gia lấy gương ra soi, bất giác phải bật cười. Lại đội chiếc mũ khai hoa lên đầu, che đi đôi kim câu. Cái trang xong, dặn dò Vương Lương, Vương Nghĩa, Thiệu Thanh, Thiệu

Hồng,

- Bàn tước vào huyện Lương Hương thăm thú tình hình. Nếu tới giờ Ngọ vẫn chưa thấy ta về công quán, hãy tới nha môn huyện Lương Hương đón bàn tước. Các người hãy ra cửa, dặn đám quân canh: tướng gia đi thăm thú tình hình, chớ nên để lộ tin tức. Tới khi phải đi, hãy báo quân canh hò hét vài tiếng để che tai mắt kẻ khác.

Thiệu Hồng ứng tiếng, ra ngoài dặn lại đám quân canh, sau lại trở vào bẩm rõ với tướng gia. Lúc này, tướng gia tay tả cầm bát gốm màu vàng, tay phải cầm cây gậy đánh chó, mang theo nghiên, bút, giấy, mực, lên rồi khỏi cổng công quán - Quân canh cửa quát vang:

- Lão ăn mày này từ đâu tới đây? Dám đi lại lung tung trước cửa công quán. Nếu không nể lão tuổi cao sức yếu, phải cho lão một trận roi da mới được. Chứ không mau đi chỗ khác?

Lưu tướng gia chẳng nói chẳng rằng, lên thẳng đường lớn, tiến ra phía ngoại ô.

Đi chừng chục dặm đường, thấy mỏi mệt, tướng gia bèn ngồi xuống bên gốc cây nghỉ ngơi. Chợt ngẩng đầu lên, thấy từ hướng Đông có hai cô gái đang cuống cuống chạy lại. Trên mặt họ toàn là mồ hôi, họ không ngừng quay đầu nhìn lại phía sau. Trông cách ăn mặc của họ không giống với người nghèo khó, tại sao lại chạy bộ ở đây? Xem bộ dạng, chắc họ có chuyện gì đó gấp rút lắm. Trong lòng hồ nghi, tướng gia bèn cao giọng gọi:

- Hai cô gái kia hãy chạy tới đây, ta có chuyện muốn hỏi hai cô.

Lại nói chuyện hai cô gái ấy chính là Kim Thư, Phương Anh, từ đêm qua trốn khỏi phủ họ Lý chạy tới đây. Họ không biết đường, lại sợ ác bá đuổi kịp nên mặc kệ đường xá gồ ghề, cứ cầm đầu chạy thẳng về phía trước, không ngừng ngoái lại nhìn qua phía sau, chỉ e có người đuổi kịp. Chợt nghe phía trước có tiếng người gọi, hai chị em giật bản mình, cứ ngỡ ác bá Lý Đường, Lý Hồng sai người đón đường ở đây. Đưa mắt nhìn lên, hóa ra không phải lũ ác nô chặn đường bắt họ mà là một lão ăn mày đang ngồi nghỉ dưới gốc cây bên đường. Hai chị em họ lúc này mới yên tâm, bàn với nhau:

- Em xem, ông lão ăn mày kia tuổi đã độ ngoài tám mươi, trông bộ dạng không phải hạng người xấu. Sao chị em ta không tới chỗ ông ta nghỉ chân một lúc, nhân tiện hỏi đường lớn lên. Kinh là đường nào.

Hai chị em bàn bạc xong xuôi, bèn tới gốc cây, hỏi.

- Ông lão ăn mày này hò hét gì vậy? Làm chị em tôi sợ hết hồn. Ông muốn hỏi gì? Hai chị em tôi còn phải lên kinh gấp.

Lưu tướng gia nói:

- Ta thấy hai cô tuổi còn nhỏ, không phải người đã đến lúc phải xuất đầu lộ diện trên đường, bộ dạng lại cuống quýt, chắc hẳn phải có chuyện hệ trọng hoặc có nỗi oan ức lớn lao. Hãy nói cho ta nghe. Chớ thấy ta là một lão ăn mày mà coi thường. Ta chuyên can thiệp vào việc bất bình trong thiên hạ. Nếu có oan ức gì, ta có thể giúp các cô viết đơn kiện.

Hai chị em nghe vậy, nhất tề nói:

- Hai chị em tôi tuy có nỗi oan tày trời nhưng chỉ e ông không giúp nổi. Chị em tôi phải lên kinh thành Bắc Kinh, tới nha môn của Lưu lão đại nhân kêu oan mới được.

Nói xong, định bỏ đi. Lưu tướng gia nói:

- Các cô hãy chậm bước! Nếu nói tới người khác, có thể tôi không can thiệp được, còn nói tới Lưu đại nhân, tôi với ông ta là chỗ đồng hương. Nay tôi cũng đang định tới nương náu chỗ ông ta. Chị em cô hãy kể rõ nỗi oan của mình cho ta nghe, ta sẽ giúp các cô viết một lá đơn kiện, chỉ cần đưa lá đơn ấy ra, chắc chắn sẽ được chấp thuận. Không có đơn, khó lòng kiện nổi.

Hai chị em họ Kim nghe vậy, nói:

- Ông giúp hai chị em tôi viết một lá đơn kiện, nhưng giữ chôn đống không mông quạnh này, lấy đâu ra bút, nghiên, giấy, mực, viết sao nổi?

Lưu tướng gia nói:

- Hai cô không biết đấy thôi. Ta chuyên đi viết đơn kiện cho người khác, trong người ta đây lúc nào cũng có sẵn đồ văn phòng tứ bảo. Chị em cô hãy nói rõ ở tại thôn nào, tên họ là chi có oan khuất gì? Kể rõ ra một lượt, hai cô kiện ai? Kể mau.

Kim Thư, Phương Anh nói:

- Hai chị em tôi là người thôn Kim Gia Doanh thuộc huyện Tín Dương phủ Võ Định. Cha tôi tên gọi Kim Hảo Thiện, vốn là lương báng tiền sĩ. Vùng Sơn Đông mấy năm liền bị thiên tai, cả nhà sống rất khó khăn. Cha mẹ tôi bán nhau lên tỉnh nương nhờ người thân, mưu cầu tiền đồ. Đi tới Lý gia trại của huyện Lương Hương đây, gặp phải hai tên ác bá cường hào Lý Đường, Lý Hồng, chúng vờ nhận cha tôi là anh họ, lừa bốn người nhà tôi về nhà hắt, khoản đãi rất thân thiết. Hắt lại tặng cho cha tôi một con ngựa, mười lạng bạc, viết cho một phong thư tiến cử, bảo cha tôi mang thứ ấy tới chỗ trung đường Dạ Lý Hồng xin một chân quan, lại bảo cha tôi gửi vợ con lại trong nhà hắt. Chẳng ngờ hai tên cường hào này lên phái ác nô nửa đêm chặn đường giết chết cha tôi. Sau đó chúng ép chị em tôi phải thành thân. Mẹ tôi chửi chúng, chúng liền giam mẹ tôi vào căn phòng phía Nam. Hai chị em tôi chửi chúng, chúng định sai trói chị em tôi lại, treo lên để đánh. May có một a đầu trong phủ của hắt tên là Xuân Hồng thương tình xin cho, dẫn chị em tôi tới lãnh lâu khuyên giải, hai chị em tôi mới chịu cùng chúng bái đường thành thân.

Lưu tướng gia nghe tới đây, vội xua tay, nói:

- Dừng lại! Không cần kể tiếp nữa. Hai người bọn người đã cùng người ta bái đường, thành thân, lá đơn kiện này không thể viết được rồi.

Hai chị em nghe vậy, vội nói:

- Đây là kế do Xuân Hồng bày ra. Hai chị em tôi giả đồ ưng thuận nhưng không thực sự thành thân. Xuân Hồng tuy là a hoàn trong phủ họ Lý nhưng cũng chỉ là gái bị oan, bị chúng bắt vào trong phủ. Nếu chúng tôi không chuốc cho ác bá uống say, làm sao có thể chạy ra khỏi phủ của ác tặc để lên Bắc Kinh, để mà gặp được ông. Những lời chúng tôi nói đây toàn là thực, không hề có chút dối trá. Ông hãy giúp chúng tôi một lá đơn kiện đúng như những lời chúng tôi vừa kể.

Lưu tướng gia nói:

- Vậy cũng được!

Rồi lập tức nâng bút lên, múa một mạch như rồng bay, phượng múa, không lâu sau đã viết xong lá đơn kiện, nói:

- Hai chị em cô hãy cất kỹ lá đơn kiện này, tới Bắc Kinh mà kiện.

Nói xong, đưa lá đơn kiện cho hai chị em họ Kim xem.

Phương Anh nói:

- Chị xem này, phần đầu lá đơn kiện có những chấm đỏ, khuyên đỏ, chỉ sợ lá đơn này sẽ không được chấp nhận.

Tướng gia nói:

- Đưa lá đơn kiện cho ta xem lại.

Kim Thư nghe vậy, đưa lá đơn qua phía đại nhân. Tướng gia chợt nảy ra một kế, cố ý quay đầu lại, nói:

- Không ổn. Đằng kia có người đuổi tới!

Hai chị em nghe vậy, vô cùng sợ hãi, vội xoay mình, bỏ chạy. Tướng gia vội thò tay vào lòng, moi quả ấn ra, đóng ấn ngọc lên lá đơn kiện, ngẩng đầu lên, hô lớn:

- Hai chị em cô mau quay lại. Ta bị hoa mắt, nhìn không rõ, thực ra chẳng ai đuổi cả.

Hai chị em nghe vậy, quay đầu nhìn lại, thấy quả thực không có ai truy đuổi, vội quay mình, trở lại trước đại nhân, nói:

- Ông làm hai chị em tôi sợ chết khiếp đi được!

Tướng gia đưa lá đơn kiện cho họ, nói:

- Hai chị em cô hãy mau chóng lên kinh kiện đi.

Kim Thư nói:

- Hai chị em tiểu nữ chẳng biết phải báo ân ra sao, giờ nguyện nhận ông làm cha nuôi!

Lưu tướng gia nói:

- Không được! Nếu hai chị em ngưởi nhận cha nuôi thì đi tìm người nào giàu có mà nhận. Còn ta chỉ là một lão ăn mày. Hôm nay ở đây, mai ở nơi khác, tấm thân chẳng khác gì một con gió, không có nơi ở cố định. Ta không nhận, không nhận!

Hai chị em họ Kim nghe vậy, đồng thanh nói:

- Ông không nhận không được. Cổ nhân nói: Nam nữ thụ thụ bất thân. Chị em tôi nói chuyện với ông nửa ngày trời, chỉ sợ có người nghi ngờ. Nếu ông không nhận, chị em tôi xin bỏ hai cái mạng này, chết trước mặt ông mới được.

Nói xong, cả hai lao đầu vào gốc cây bên đường. Tướng gia nói:

- Chậm đã! Để ta nhận là xong.

Hai chị em nghe vậy, nhất tề quỳ xuống trước mặt đại nhân, lạy bốn lạy, đứng dậy, nói:

- Cha nuôi, quê hương của cha ở đâu? Tên họ là gì? Xin hãy nói cho bọn con được biết.

Tướng gia nghe họ hỏi vậy, không dám nói thực bởi sợ lộ tin liền nói:

- Ta nhà ở Giáp Ất Môi, thường sống tại Nhâm Quý Thủy. Ta họ Mão, tên gọi Kim Dao. Chị em con vào kinh kêu oan e quá xa, chỉ bằng hãy tới huyện Lương Hương mà kêu oan. Các con hãy đưa đơn kiện cho ta, ta sẽ viết cho một lá đơn khác.

Kim Thụ đưa mắt nhìn Phương Anh, nói:

- Thân hơn có khác, gần hơn hẳn vẫn hơn. Khi chưa nhận ông ta làm cha nuôi, ông ta chỉ viết cho một lá đơn kiện qua loa, đại khái. Nhận làm cha nuôi rồi, ông ta sẽ viết tỉ mỉ hơn.

Nói xong, đưa lá đơn kiện cho đại nhân. Đại nhân lập tức múa bút viết lại một lá đơn kiện khác.

Lưu lão đại nhân viết lại một lá đơn khác, lại trao cho Kim Thụ nói:

- Ta có mấy lời này muốn dặn hai chị em con. Nếu tới nha môn huyện Lương Hương, hãy xông thẳng lên công đường, đánh trống kêu oan. Gặp được tri huyện, các con chớ sợ nhưng không thể không quỳ. Cứ việc mạnh dạn đứng trước cửa công đường, lại phải xưng mình là quan cô, lệnh cho vợ quan phải ra nghênh đón. Hai chị em con sau khi vào nhà hãy trình đơn kiện lên cũng chưa muộn. Cần phải tự nhiên, không được e dè. Nếu trên công đường không ai để ý tới hai chị em con, hai chị em con hãy đập vỡ cái trống trên công đường, xé rách khăn trải bàn của công án, đại náo công đường của hắn. Nếu có họa gì, đã có ta đây đứng ra gánh vác.

Chị em họ Kim nghe vậy, trả lời, nói:

- Chúng con đã nhớ cả rồi.

Đại nhân nói:

- Hai con hãy đi trước, ta sẽ theo sau tới huyện nha.

Chị em họ Kim bỏ lá đơn kiện vào ống tay áo, chào vị cha nuôi rồi lên thẳng đường lớn, nhằm hướng huyện nha tiến tới. Chừng chưa dùng xong bữa cơm thời gian, họ đã tiến vào thành huyện Lương Hương, tới trước nha môn. Đưa mắt nhìn lên thấy trước nha môn có hai sân khấu kịch, chiêng, trống vang trời, thì ra đang diễn kịch, ca múa. Già, trẻ, nam, nữ xem kịch đông vô kể, chen nhau đòi xem, thực là biển người, núi đầu. Hôm nay chính là ngày huyện diễn kịch, treo đèn lồng đỏ mừng quan. Hai chị em họ Kim chẳng có lòng dạ nào mà xem kịch, lách qua đám người, xông thẳng tới công đường. Lên tới đại đường, thấy từ phía chẳng có một ai bởi đám công sai, nha dịch đều đã ra ngoài xem kịch cả. Hai chị em họ đứng trên công đường, lớn tiếng kêu gào:

- Tri huyện Quách Đắc Bình. Quan cô nhà ngưởi có nỗi oan tày trời, hãy mau giúp quan cô bắt tên bá đạo hung ác, báo thù rửa hận, có vậy người mới giữ được tiền đồ của mình!

Hồ hết hồi lâu vẫn thấy không ai trả lời. Cũng bởi vì lúc ấy chiêng trống vang trời, tiếng người nhốn nháo, họ nghe sao nổi? Hai chị em họ hết hồi lâu, thấy không có ai trả lời, trong lòng vô cùng buồn bực. Kim Thụ bèn tiến lên kéo đồ chiếc trống, làm vỡ tan chiếc trống trần đường. Phương Anh xé nát tấm khăn trải bàn, ném vung những thứ đồ văn phòng tứ bảo khiến đám sai nha, nha dịch canh cổng công đường giật mình, vội tiến lên vây lấy hai chị em họ.

Có sai nha vào trong bầm lại. Quách tri huyện nghe báo sững người, vội dặn xuống:

- Truyền lệnh ta, gấp rút gióng trống thẳng đường.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Công Kỳ Án* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 131: Loạn công đường, Tướng gia vào ngục Chấn tù ngục, huynh đệ gặp nhau

Khuyến quân vi đức tối vi cao,

Đức ưu như mao hình dung diệu

Trung nộ thành ý thân đọc quảng

Bái hậu vô đông kiến công lao.

Trạch thiện thành thân nhân chi đạo

Đệ hành thiên lý tán kỳ diệu.

Hỗn nhiên đại lý vô hư giả,

Tùng dung trung đạo thiên chi đạo.

Dịch thơ:

Là cao nhất ai ơi đức sửa

Như áo đẹp đức phủ tâm hồn

Ý thành trung thứ 1 thận khoan 2

Rộng lòng dày đức rờ ngàn công lao

Đạo làm người thành cao thiện chọn

Hạnh làm đầu nghìn dặm đồn xa

Rõ ràng lẽ chẳng sai ngoa

Ung dung trung chính trời già đạo ngay.

Lại nói chuyện tri huyện huyện Lương Hương là Quách Đắc Bình nghe nha dịch vào bẩm, nói:

- Trên công đường có hai cô gái đang hò hét kêu oan, đã đập vỡ trống trấn đường, xé nát khăn trải bàn, phá tan công án.

Tri huyện nghe báo, sững cả người, lập tức thay quan phục, dẫn dò ba ban nha dịch giống trống trắng đường. Quách tri huyện lên công đường, ngồi xuống, hạ lệnh:

- Mau đưa hai cô gái lên công đường xét hỏi.

Nha dịch ứng tiếng, lôi hai chị em họ Kim lên trước công đường. Kim Thư, Phương Anh đứng sừng sững, không quỳ, đưa mắt nhìn tri huyện, nói:

- Quách Đắc Bình, quan cô nhà người nay có nỗi oan tày trời, mau giúp quan cô tróc nã tên bá đạo hung ác, báo thù rửa hận cho quan cô nhà người!

Quách tri huyện hỏi:

- Cha người giữ chức quan phẩm nào? Tên họ là chi? Nhà cửa ở đâu? Mau khai rõ ra.

Kim Thư, Phương Anh nghe hỏi, trả lời, nói:

- Nhà ta tại thôn Kiến Gia Doanh huyện Tín Dương phủ Võ Định tỉnh Sơn Đông. Cha ta là Kim Hảo Thiện, được Hoàng thượng phong cho làm lương bổng tiền sĩ.

Quách tri huyện nghe vậy, nở nụ cười nhạt, đập bàn, quát lớn:

- Này, hai ả nha đầu vô tri kia! Cha người là lưỡng bang tiến sĩ, vậy mà hai người dám xưng là quan cô, lên đây làm náo loạn công đường, không coi luật pháp ra gì! Miệng kêu có oan lớn tày trời, hãy mau chóng kể ra!

Kim Thư nói:

- Trên đường đi, hai chị em ta nhận một lão hành khất làm cha nuôi, ông ta đã viết cho hai chị em ta một lá đơn kiện.

Quách tri huyện nghe vậy, dặn dò:

- Trình đơn kiện lên.

Kim Thư nghe vậy vội cho tay vào ống tay áo mò mẫm một hồi thấy mất lá đơn kiện, giật nảy mình, nghĩ thầm:

- Có lẽ lá đơn kiện đã bị rơi mất khi chen chúc nhau trong đám đông kia. Chắc tri huyện sẽ không tha cho ta.

Hai chị em còn đang suy nghĩ, lại thấy tri huyện giục trình đơn lên. Kim Thư đành phải nói:

- Khi nãy chen chúc ngoài nha môn, đơn kiện đã bị rơi mất rồi. Đợi chị em tôi viết lại lá đơn khác.

Quách tri huyện nghe vậy, trong lòng không vui, định phạt đánh hai chị em nhà họ Kim một trận nhưng lại không biết cha nuôi của họ là ai. Quách tri huyện trầm ngâm một hồi, nói:

- Cha nuôi của hai người là ai? Hai người muốn kiện ai? Hãy mau khai rõ ra!

Kim Thư, Phương Anh nghe hỏi, trả lời:

- Hai chị em ta theo cha mẹ lên Bắc Kinh nương nhờ người thân mưu cầu công danh. Tới vùng này, gặp phải ác bá Lý Đường, Lý Hồng lừa cả nhà ta bốn người về nhà chúng. Chúng giết cha bọn ta, giam mẹ bọn ta lại, sau đó hai tên ác bá ép chị em ta phải thành thân với chúng.

Quách tri huyện nghe tới đây, nghĩ thầm:

- Lý Đường, Lý Hồng kết nghĩa anh em với ta, là anh em của nhau. Anh họ của họ là Dạ Lý Hồng hiện đang làm tể tướng trong triều ngay cả ta đây cũng không dám trêu vào họ. Thôi thôi, ta đã có kẻ này.

Lập tức đập bàn ầm ầm, luôn miệng quát:

- Này, hai chị em người dám kiện người nhà quan tức là các người đã lớn gan kiện quan của triều đình rồi!

Lập tức dặn dò tả hữu:

- Lôi hai ả này xuống, đánh tám mươi bạt tai thực mạnh cho ta!

Đám nha dịch ứng tiếng, đang định xông lên lôi họ xuống đánh. Luru tướng gia đứng dưới công đường chứng kiến tất cả, tức đến run cả mình, vội vàng xông lên công đường, đưa tay chỉ Quách tri huyện, miệng quát vang:

- Giới cho tên Quách tri huyện kia. Tham quan ỏi là tham quan! Người đã nhận của hai tên ác bá họ Lý bao nhiêu tiền bạc? Hai cô gái này hiện đang bị oan tày trời, người không thêm ngó ngàng tới, lại đen trắng lộn sòng, công thẳng bắt phân, đòi lạm dụng hình phạt, đánh gái kêu oan hay sao? Người đã phụ tấm lòng yêu dân của triều đình rồi.

Quách tri huyện nghe vậy, nổi giận đùng đùng, quát vang:

- Ê! Giới cho lão ăn mày kia! Người dám xông lên công đường, nói năng càn rỡ!

Rồi quay xuống dặn dò tả hữu:

- Lôi hẳn xuống, đánh tám mươi gậy thật mạnh cho ta!

Luru tướng gia nổi giận đùng đùng, vung tay ném chiếc bát sành vào thẳng Quách tri huyện, trúng ngay vai hấn khiến cơm canh trong bát văng đầy mình. Tướng gia lại vung gậy đánh chó lao vào đánh tri huyện. Đám nha dịch vội xông lên, dùng gậy gạt hai người ra, lôi Luru tướng gia xuống khỏi công đường, đề sập xuống nền. Đang định dùng hình đánh đập, chợt thấy có hai thớt ngựa từ bên ngoài xông vào. Hai người cưỡi trên lưng ngựa chính là anh em người hầu của tướng gia tên Vương Lương, Vương Nghĩa. Hai anh em họ phi ngựa tới trước cửa công đường, ghìm ngựa lại, kêu lớn:

- Báo! Tri huyện Quách Đắc Bình nghe đây! Nay Luru tướng gia phụng chỉ làm khám sai đi tuần thú vùng biên, đi ngang qua đây. Hãy mau chóng nghênh tiếp, tìm công quán để đại nhân nghỉ chân. Nếu chậm trễ, hãy tự lo lấy thân!

Nói xong, giật ngựa quay đầu, ung dung bỏ đi. Quách tri huyện nghe báo, sao dám chậm trễ, vội lệnh cho Ngô Học Trung, nói:

- Giam lão ăn mày này xuống nhà lao phía Nam, đợi ta ta đón đại nhân về sẽ xử tiếp.

Lại dẫn tiếp:

- Kỳ Bán Thành, người đưa hai cô gái này tới Lý Gia trại, giao cho hai vị lão gia ở đó.

Dẫn dò xong, trở vào nhà sau thay đổi áo quần, đi đón đại nhân.

Lại nói chuyện Ngô Học Trung đưa đại nhân xuống nhà lao phía Nam, gọi lớn:

- Cai ngục Vương Trung nghe đây! Lão gia dẫn, giam lão ăn mày này lại. Lão gia đi đón đại nhân. Lúc nữa đón đại nhân về sẽ thẳng đường xử tội hắn.

Nói xong, nghênh ngang bỏ Cai ngục Vương Trung dẫn người vào nhà giam. Lưu tướng gia vào ngục, ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy đám người bị giam trong ngục ai cũng tóc tai rối bù, bỏ xỏ, bị gông, bị còng, thâm thương vô cùng. Lão tướng gia khẽ gật đầu, nghĩ thầm:

- Bọn chúng đều là những kẻ không chịu nghe lời dạy bảo của cha mẹ, lớn lên làm trái vương pháp.

Lưu tướng gia khi nãy nghe Ngô Học Trung gọi tên quản ngục là Vương Trung, biết hẳn họ Vương, tướng gia bèn đưa mắt nhìn Cai ngục, nói:

- Vương đầu mục, tôi có lời này muốn nói. Người ta nói rất phải: người sống trên núi dựa vào củi, người sống dưới sông dựa vào nước. Các vị làm việc quan, đồ ăn, thức uống đều trông vào đám người kiện cáo, phải ngồi trong lao. Mong Vương đầu lĩnh cho phép tôi viết thọt phong thư gửi về nhà cho con trai tôi, bảo nó gom góp tiền trong nhà, nếu không đủ hãy đi vay mượn của bạn bè, thân hữu, gom cho được một ngàn tám trăm sáu mươi tiền để mọi người cùng tiêu. Vương đầu mục, ông thấy thế nào?

Vương Trung nghe xong, nói:

- Ái chà, ông cũng đúng là tay sành sỏi việc kiện cáo đó! Để ông viết một bức thư đâu có gì đáng ngại? Không sao, ông viết đi.

Lại nói chuyện Kim Thư, Phương Anh thấy công sai sắp đưa hai chị em mình trở lại Lý gia trại, vội hỏi:

- Xin hỏi quý tính đại danh của công sai?

Người kia trả lời:

- Ta tên gọi Kỳ Bán Thành.

Kim Thư nói:

- Kỳ đại gia, khẩn cầu ngài tạo điều kiện cho. Người bị giam trong nhà lao chính là cha nuôi của chúng tôi, hãy cho chúng tôi gặp mặt ông ta một lần, chị em tôi xin đội ơn ngài. Sau khi tới Lý gia trại, chị em tôi sẽ giúp ngài nói tốt vài câu, chắc anh em Lý đại gia sẽ thưởng thêm cho ngài chút ngân lượng. Ngài thấy thế nào?

Kỳ Bán Thành nghe vậy, trong lòng mừng rỡ, nói:

- Việc này đâu có khó gì?

Nói xong, dẫn chị em họ Kim vào nhà lao phía Nam, nói rõ lý do tới đây với Cai ngục, lại nói:

- Ba cha con người hãy ở lại đây nói chuyện, ta ra quán bên ngoài ngục uống chén trà. Các người nói chuyện xong, ta cũng sẽ uống trà xong.

Nói rồi nghênh ngang bỏ ra ngoài.

Kim Thư, Phương Anh thấy Kỳ Bán Thành ra khỏi ngục, hai chị em liền dắt nhau vào nhà giam, gặp tướng gia, nói:

- Cha nuôi, chỉ vì bọn con mà cha phải chịu khổ trong ngục. Con gái chẳng biết phải báo đáp ân này ra sao. Cha nuôi ngồi trên, xin hãy nhận của con gái nuôi một lạy.

Rồi khóc lóc, quỳ phục xuống lạy. Tướng gia an ủi, nói:

- Hai chị em con chớ nên khóc lóc. Ta viết một phong thư gửi cho anh ba của các con, chuyện này tất sẽ được giải quyết.

Rồi lấy giấy, mực, bút, nghiền tù trong mình ra, mài mực thực đậm, chấm bút thực no rồi mới cất bút viết thư. Chợt thấy tên cai ngục đứng cạnh đó, tướng gia dừng bút, không viết vì sợ Cai ngục biết chữ sẽ lộ mọi chuyện, bèn quay sang nói với cai ngục:

- Vương đầu mục, ông hãy giúp ta viết một phong thư gửi về nhà bảo con ta đưa tiền tới, mọi người cùng chi dùng.

Vương Trung nghe vậy, nghĩ thầm:

- Ông ta vừa định cất bút viết thư, thấy ta đứng cạnh, tại sao ông ta lại không viết nữa mà nhờ ta viết hộ? À, phải rồi. Chắc hẳn ông ta sợ ta biết chữ, có

chuyện cần giữ kín, sợ ta biết được. Ta cũng biết võ vẽ vài chữ, nay dõ là không biết, xem ông ta viết gì trong thư.

Bèn nói:

- Lão ăn mày, bọn ta làm việc ở đây, đâu có ai biết chữ? Nếu biết chữ, bọn ta đâu phải làm việc ở đây.

Tướng gia nghe hần nói không biết chữ, gật đầu, nói:

- Ta tay chậm, mắt mờ, cầm bút viết thư chậm chạp. Ông không biết chữ, đã đành phải từ từ viết lấy vậy.

Rồi viết:

- Gửi con trai ta là Lưu Dung. Cha phụng chỉ làm khâm sai tuần thú vùng biên, tra xét mọi việc. Gặp hai cô gái bị oan trên đường lớn thuộc huyện Lương Hương, người chị tên Kim Thư em tên Phương Anh, người Sơn Đông, cùng cha mẹ lên kinh nương tựa người thân, bị bá đạo Lý Đường, Lý Hồng lừa cả nhà bốn người tới Lý gia trại. Chúng cậy là cháu vợ của Dạ Lý Hồng, đã hại chết Kim Hảo Thiện, lại đòi cưới chị em Kim Thư, Phương Anh. Hai chị em họ chạy trốn khỏi Lý gia trại, gặp cha trên đường, nhận làm cha nuôi. Hai chị em họ lên kinh tố cáo, sẽ tới phủ con đưa đơn kiện. Con hãy giúp chị em họ báo thù rửa hận. Thư nói không hết lời.

Kỳ Bán Thành thấy vậy, giật mình kinh hãi, nghĩ thầm:

- Vụ này thực ngoài sức tưởng tượng! Ta làm sai dịch cả nửa đời cũng chưa từng gặp vụ nào thế này. Nay gặp đúng lúc cha già bị bệnh qua đời. Người ta nói: Nuôi con phòng khi về già. Ta đành phải về nhà đưa cha lần cuối. Tờ công văn này biết giao cho ai đây?

Đang lúc không biết phải làm sao, chợt ngẩng đầu lên, thấy từ phía Đông có một người bước tới. Người ấy đầu đội mũ nhưng, mình mặc áo màu xanh, lưng thắt đai lớn, chân đi thuy vớ, vân hài đang tiến lại. Nhận ra ông ta chính là ban đầu Lưu Đồng Thành, trong lòng vô cùng mừng rỡ, cao giọng gọi:

- Lưu ban đầu, qua đây!

Lưu Đồng Thành nghe gọi, vội tiến lại, hỏi:

- Có việc gì mà gọi ta?

Kỳ Bán Thành nói:

- Tôi phụng mệnh của lão đại gia, đưa hai cô gái này tới Lý gia trại giao cho hai vị lão gia họ Lý. Chắc chắn hai vị lão gia họ Lý sẽ thưởng cho mấy chục lượng bạc. Nay nhờ ông đưa họ đi, bạc thưởng chúng ta sẽ chia đôi. Nay hai cô gái ấy đang ở trong nhà giam nói chuyện với lão ăn mày.

Lưu Đồng Thành nói:

- Tại sao người không đi?

Kỳ Bán Thành nói:

- Có thư ở nhà gửi tới, nói cha tôi lâm bệnh, qua đời, tôi phải về chịu tang, không rồi nên mới nhờ nhị ca đi thay.

Lưu Đồng Thành nghe vậy, gật đầu, nhận lấy tờ công văn, xoay mình đi vào ngục. Chỉ thấy hai cô gái đang nói chuyện với lão ăn mày. Lưu Đồng Thành nhìn kỹ lão ăn mày, bất giác sững người, nghĩ thầm:

- Lão ăn mày này thực giống đại ca của ta. Tại sao anh ấy lại cải trang như vậy? Tại sao lại phải chịu tội trong ngục?

Trong lòng buồn bực, tự nói một mình:

- À phải rồi. Nhất định là anh ấy đi vì hành nên mới ra nông nỗi này.

Bèn quay sang nói với Cai ngục:

- Vương Trung, lão ăn mày này là đồng hương của ta. Ta có lòng muốn đưa ông ta tới ban phòng hỏi chuyện. Nếu để ông ta chạy mất, ta sẽ đứng ra chịu tội với quan trên. Không biết ý của Vương đầu mục thế nào?

Vương Trung nói:

- Tôi vừa gặp lão ăn mày này đã thấy có duyên. Vụ này chắc ông gánh vác nổi. Mời cứ tự nhiên.

Lưu Đồng Thành lập tức dẫn lão ăn mày ra khỏi nhà lao.

Không biết chuyện sẽ xảy ra thế nào, mời quý vị xem tiếp phần sau.

-----

1 Trung thứ: trung thành và đem lòng mình để thông cảm với lòng người khác

2 Thận khoan: cẩn thận và rộng rãi.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Công Kỳ Án* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 132: Lên bắc kinh chặn khiếu kêu oan Gặp cứu tinh chết đi sống lại

Hành thiện chỉ nhân hảo sự đa,

Trại như thế thượng lão hoạt phạt.

Họa đáo lâm đầu hóa vi phúc,

Mình thị tử liễu biên vi hoạt.

Tác hạ ác sự cơ quan xảo,

Tào vãn nan đào địa vãng la.

Phúc đáo nhân tiền khứ thân thù.

Biến nhân chi gian phiên liễu xa.

Dịch thơ:

Làm việc thiện người nhiều việc tốt

Còn hơn là Đức Phật sống đời

Gặp họa lại hóa phúc thôi

Rõ ràng từ coi chết rồi sống ra em việc xấu gần là mưu mẹo

Lưới đất kia khó tránh chóng chầy

Phúc đến trước mặt giờ tay

Chỉ trong nháy mắt đồ ngay xe rồi.

Lại nói chuyện Lưu Đồng Thành - Lưu nhị gia dẫn tướng gia tới tịnh thất của ban phòng, hạ giọng, nói:

- Tiểu đệ xin thỉnh an đại ca.

Lưu tướng gia xoa tay, nói:

- Thôi đi, mời đứng dậy.

Rồi thao thao kể lại một lượt chuyện mình cải trang làm kẻ ăn mày đi vì hành, dọc đường nhận hai cô con gái nuôi, giúp họ viết đơn kiện, đại náo công đường cho Lưu Đồng Thành nghe.

Sau đó nói:

- Nay mong hiền đệ giúp ta đưa hai đứa con gái nuôi tới Bắc Kinh, trao chúng cho cháu ba của chú là Lưu Dung mới được.

Lưu nhị gia nhận lệnh, an ủi tướng gia một hồi. Sau đó rời khỏi nhà ngục, lớn tiếng gọi:

- Hai chị em nhà họ Kim mau mau ra khỏi ngục, theo ta tới Lý gia trại!

Kim Thư, Phương Anh nghe vậy, hai chị em ôm đầu khóc ròng.

Lưu nhị gia nói:

- Hai người các người chớ nên gào khóc. Mau theo ta tới Lý gia trại, ta còn phải trở về bẩm lại với đại nhân.

Hai chị em chẳng còn cách nào khác, vội vàng đứng dậy, theo ông ta ra khỏi nhà ngục, khóc lóc, mếu mếu, theo con đường lớn tiến về phía Bắc.

Rời khỏi thành, đi chừng năm dặm, thấy phía trước có một cồn cát, khó lòng đi tiếp. Lưu Nhị gia thấy bốn bề không một bóng người, đưa mắt nhìn Kim Thư, Phương Anh, nói:

- Hai chị em người không phải khóc. Ta nói thực cho các người biết. Cha nuôi của các người chính là đương triều tể tướng Lưu Đồng Huân. Ta là em của ông ấy, tên gọi Lưu Đồng Thành. Ta phụng mệnh anh, đưa hai chị em cô lên Bắc Kinh, tới chỗ anh ba của các cô để đưa đơn kiện. Chắc chắn nó sẽ giúp chị em cô báo thù rửa hận!

Kim Thư, Phương Anh nghe vậy, lúc này mới như tỉnh mộng, trong lòng hoan hỷ, phấn chấn tinh thần, cùng Lưu nhị gia tiếp tục lên đường.

Không lâu sau, hai chị em họ Kim không thể nào nhấc chân lên nổi giữa cồn cát này nữa. Chỉ thấy "huych" một tiếng, hai chị em ngồi bệt xuống nền cát, chân căng đau nhức. Bất giác, hai hàng lệ nóng chực tuôn trào. Lưu nhị gia thấy vậy, biết hai chị em họ khó lòng tiến lên dù chỉ một bước nữa. Ông bèn dừng bước, nghĩ thầm:

- Nếu cứ đi theo kiểu này, muốn tới Bắc Kinh cũng phải mất tám tới mười ngày.

Còn đang không biết phải làm sao, chợt thấy từ phía Nam có một con lừa đi tới. Tới gần, Lưu nhị gia nhận ra đó là lừa cho người ta cưỡi, chủ lừa Vương Tiểu Nhị đi theo phía sau.

Lưu nhị gia bèn gọi:

- Chủ lừa Vương Tiểu Nhị qua đây! Ta muốn thuê con lừa của người chở hai đứa cháu gái của ta lên kinh. Người đòi bao nhiêu tiền?

Wương Tiểu Nhị nói:

- Lưu nhị gia, sao phải hỏi tới câu bao nhiêu tiền? Hai cô gái kia có hơn gì hai quả cà lừa, liệu được bao nhiêu cân?

Lưu nhị gia nói:

- Tại sao người lại chửi người ta?

Wương Tiểu Nhị nói:

- Tôi chỉ đem so sánh thôi mà.

Lưu nhị gia nói:

- Hai chị em người hãy lên lừa đi. Ta có mấy lời muốn dặn dò hai người. Lừa đi nhanh, hai ta đẩy đi chậm. Khi nào tới kinh, vào tới cửa Tây lập tức rẽ sang phía Bắc, lừa tạt đứng lại. Tất sẽ có người ra đón lừa. Các người hãy cầm cây rui lên yên lừa, hẳn sẽ biết đó là người quen, không đòi tiền.

Lưu nhị gia đỡ hai chị em họ lên lưng lừa, ngồi chắc chắn, sau đó dùng tay vỗ vào mông lừa một cái. Con lừa lập tức cất vó lên đường.

Ta không kể tới chuyện Lưu nhị gia, Vương Tiểu Nhị chậm chậm theo sau mà nói tới chuyện Kim Thư, Phương Anh cưỡi lừa đi trước. Con lừa tung bốn vó chạy như bay. Chưa đầy nửa ngày đã tới Bắc Kinh, tiến vào theo lối cửa Tây, rẽ sang phía Bắc rồi dừng lại, không đi tiếp nữa. Có một người từ trong quán bước ra, đầu đội mũ thiếp thiên chùy, mình mặc áo màu lam, chân quấn vớ, đi hài vẩy cá, tuổi độ mười lăm, mười sáu, tới giữ lừa lại. Hai chị em họ tụt xuống khỏi lưng lừa, cầm cây roi lên yên lừa. Chú bé thấy vậy, hiểu ý, dẫn ngựa vào quán. Kim Thư, Phương Anh đứng trên đường, thấy người qua, kẻ lại rất đông. Kim Thư nói:

- Em xem, người qua kẻ lại tấp nập, chúng ta hãy tìm nơi yên tĩnh ngồi đợi chú hai mới được.

Hai chị em tiến lên. Họ vốn là con gái nhà quê chưa từng ra khỏi cửa, càng đi lên, càng thấy người qua kẻ lại đông đúc.

Lại nói chuyện hai chị em họ theo con đường ấy tiến lên, chợt nghe thấy tiếng thanh la dẹp đường vang lên chói lọi. Trước mặt có một đám binh mã, phía sau có một đám quân khiêng bài dẹp đường, lại có cờ quạt, vòng lọng, chấp sự đầy đủ. Sau cùng là một cỗ kiệu lớn tám người khiêng, ngồi trong kiệu là một nền quan lớn. Hai chị em vô cùng mừng rỡ, nói:

- Đây chắc hẳn là kiệu của anh ba Lưu Dung. Nếu không, trong kinh thành này còn ai làm quan lớn đến vậy. Sao ta không nhân lúc này chặn kiệu, kêu oan.

Chủ ý đã quyết. Họ vội tiến lên, chặn kiệu lại, kêu lớn:

- Hai chị em tôi có nỗi oan tày trời!

Đám công sai vội tiến tới xua đuổi.

Thì ra, người ngồi trong kiệu chính là Dạ lão gia. Ông ta vào triều, vừa tan châu, trở ra tới đây. Chợt nghe thấy có tiếng phụ nữ chặn kiệu kêu oan, trong lòng thầm nghĩ:

- Luru Dung bãi triều thường có người chặn kiệu kêu oan.

Đám lê dân thương khen hẳn là viên Luru Đại nhân, yêu dân như con. Không ngờ hôm nay lại có người chặn kiệu của ta kêu oan. Nếu ta đang ra phân xử giúp dân, xử rõ án oan, tin này đồn ra ngoài, ta cũng sẽ được tiếng là Luru Đại nhân. Sao ta không làm?

Nghĩ xong, lập tức dặn dò:

- Hạ kiệu! Chớ nên đuổi người kêu oan. Hãy dẫn cô gái kêu oan tới đây cho ta hỏi chuyện!

Đám công sai tuân lệnh, lập tức dẫn Kim Thư, Phương Anh tới trước kiệu.

Hai chị em tới trước kiệu, ngẩng đầu nhìn lên. Chỉ thấy viên quan ngồi trong kiệu mặt nung núc thịt, râu ria vênh ngược, nghĩ thầm:

- Đây không phải là anh ba Luru Dung, thì ra là vị quan nào đó.

Chẳng còn cách nào khác, họ đành phải quỳ xuống trước kiệu, miệng hô:

- Bẩm Thanh thiên đại nhân. Dân nữ có nỗi oan tày trời, xin đại nhân hãy đứng ra phân giải giúp dân nói

Dạ Các lão hỏi:

- Trình đơn kiện lên.

Kim Thư trả lời, nói:

- Dân nữ không có đơn kiện, chỉ có thể kể bằng lời.

Dạ Các lão nói:

- Nếu không có đơn kiện, hãy kể ra cũng được!

Chị em Kim Thư nghe vậy, nói:

- Bẩm đại nhân! Chị em dân nữ sống tại Kim Gia Trại thuộc huyện Tín Dương, phủ Võ Định tỉnh Sơn Đông. Bởi năm nay thiên tai, mất mùa, cha mẹ dân nữ dẫn hai chị em lên kinh nương nhờ người thân. Tới huyện Lương Hương, đi ngang qua Lý gia trại, bị anh em ác bá Lý Đường, Lý Hồng lừa cả nhà bốn người nhà dân nữ tới phủ của chúng. Chúng giết chết cha của chị em dân nữ là Kim Hảo Thiên, giam mẹ dân nữ lại, hiện nay chẳng rõ sống chết ra sao. Lý Đường, Lý Hồng đòi lấy hai chị em dân nữ. Chị em dân nữ bỏ trốn khỏi Lý gia trại, lên kinh tố cáo nên mới gặp được Thanh thiên đại nhân ở chốn này. Cầu mong đại nhân đứng ra phân xử giùm chị em tiểu dân, báo thù cho chị em dân nữ.

Dạ Các lão nghe xong, nghĩ thầm:

- Kể tới kể lui, thì ra chúng kiện anh em Lý Đường, Lý Hồng. Kiện đúng phải ta. Nếu chúng gặp Luru gù để kiện, hẳn lên điện dâng một bản tấu thì ngay cả ta đây cũng khó lòng thoát tội.

Nghĩ xong, quát lớn:

- Hừ! Xem bộ dạng hai đứa chúng bay, tuổi chưa quá mười lăm, mười sáu mà đã dám đi kiện cả quan?

Rồi dặn dò tả hữu:

- Lôi hai con nhãi này ra ngoài thành, chém đầu!

Đám công sai vội quỳ cả xuống, bẩm nói:

- Tướng gia, không thể chém được!

Dạ Các lão hỏi:

- Tại sao lại không chém được?

Đám công sai nói:

- Thiết nghĩ lúc này Lưư Dung cũng đã bãi triều, đang trên đường trở về. Nếu để ông ta nhìn thấy, tướng gia cũng không thể gánh vác nổi. Chi bằng dùng chiếu cỏi quần hai à này lại, dựng tại tường thành. Đợi kiệu lớn của Lưư Dung đi qua rồi hãy lôi chúng ra ngoại ô mà chém. Hoặc đào hố, vứt chúng xuống chôn sống đi là xong. Vậy chẳng phải sạch sẽ hơn sao?

Dạ Lý Hồng nói:

- Kế này hay lắm. Cứ làm vậy cho ta.

Vừa sắp xếp xong xuôi, đã thấy kiệu lớn của Lưư Dung từ từ tới. Lưư Dung thấy kiệu của Dạ Lý Hồng dừng lại ở đó, trong lòng sinh nghi, nghĩ thầm:

- Tại sao hân lại dừng kiệu ở đây. Không biết có chuyện gì?

Còn đang suy tư, chợt thấy trước cỗ kiệu bốc lên một con lốc lớn, xoay tít. Đại nhân vô cùng kinh ngạc, nghĩ:

- Lễ nào chỗ này xảy ra oan khuất chi?

Liền dặn dò:

- Đi theo con gió kia rồi nhanh chóng về đây báo lại cho ta.

Thì ra, con gió ấy chính là oan hồn của Kim Hảo Thiên tới giúp con gái kêu oan. Con gió đi trước dẫn đường, sai nhân theo sát phía sau. Tiến tới bên tường thành, không thấy con lốc đâu nữa, chỉ thấy hai bó chiếu cỏi dựng ở đó. Gió bọc chiếu ra, thì ra bên trong là hai cô gái.

Kim Thư, Phương Anh vô cùng sợ hãi, vội quỳ sụp xuống, nói:

- Cầu xin thông gia tha mạng!

Công sai nói:

- Không phải sợ. Hai người bọn ta phụng mệnh Lưư đại nhân theo con gió tới đây.

Hai chị em nghe vậy, vội hỏi:

- Xin hỏi, Lưư đại nhân có phải là Lưư tam ca, Lưư Dung không?

Sai dịch sững người, nghĩ thầm:

- Ta chưa từng nghe nói đại nhân có em gái.

Liền hỏi:

- Tại sao hai cô lại gọi đại nhân nhà ta là anh ba?

Kim Thư nói:

- Hai chị em tôi tại huyện Lương Hương đã nhận Lưư Đồng Huân làm cha nuôi. Cha nuôi bảo hai chị em tôi tới phủ anh ba Lưư Dung kêu oan. Sai nha nghe vậy, nói:

- Quan cô, hai anh em tôi phụng mệnh đại nhân tại đây.

Lại hạ giọng, nói:

- Hiện đại nhân đang đợi tin tức trên đường lớn. Hai vị quan cô hãy đi theo bọn tiểu nhân. Chỉ cần làm thế này, thế này, chắc chắn sẽ được minh oan.

Tới lúc này, hai chị em Kim Thư, Phương Anh mới rõ. Vội theo hai viên công sai tới trước kiệu của Lưư đại nhân, quỳ xuống, nói:

- Thanh thiên đại nhân, chị em dân nữ có nỗi oan tày trời, mong đại nhân phân xử giúp!

Lưư đại nhân nhìn qua, thấy hai chị em chỉ độ mười lăm, mười sáu đang quỳ trước kiệu kêu oan, liền hỏi:

- Có oan ức gì? Mau mau kể ra!

Dạ Lý Hồng cuống lên, nghĩ thầm:

- Không ổn! Hai con nhãi này là kẻ dối đầu với ta. Nếu để chúng kể ra hành vi của hai thằng cháu họ, ngay cả ta cũng không thể gánh vác nổi.

Lập tức trợn hai con mắt chuột lên, nói:

- Hai con nhãi ranh điên điên khùng khùng này, ta không cho phép các người kiện bừa người có công danh!

Lưu đại nhân nghe vậy, trong lòng không vui, nói:

- Dạ đại nhân, tại sao ngài biết chúng bị điên?

Dạ Lý Hồng nói:

- Hai đứa này mặt trời mây trên, không biết liêm sỉ, tất là đứa bị điên.

Lưu đại nhân nói:

- Hai cô gái kia hãy yên lòng. Có nỗi oan gì, cứ việc kể ra.

Bất kể là quan lại trong triều, công hầu, vương bá, kẻ cướp, cường hào làm điều phạm pháp, các người cứ việc kể rõ ra, ta cùng Dạ đại nhân sẽ đứng ra phân xử, làm đúng theo pháp luật Mau kể ra!

Kim Thư nói:

- Bọn dân nữ có đơn kiện ở đây!

Lưu đại nhân dặn dò:

- Mau trình đơn kiện lên.

Kim Thư tuân lệnh, vội đứng dậy, tới trước Phương Anh, gỡ búi tóc của Phương Anh ra, lấy tờ đơn kiện, hai tay dâng cho sai nha. Sai nha xoay mình, trình đơn kiện lên Lưu đại nhân. Kim Thư lại quỳ xuống. Dạ Lý Hồng thầm cảm hận hai cô gái này quý kẻ đa đoan. Vừa nãy thì bảo không có đơn kiện, nay gặp Lưu gù, lập tức trình đơn kiện lên.

Lưu đại nhân nhận lấy đơn kiện, gỡ ra xem, đọc kỹ một lượt.

- Thì ra là vậy. Chi bằng ta hãy gạt Dạ Lý Hồng về phủ của ta - sau đó sẽ liệu.

Chợt nghe Dạ Các lão hỏi:

- Lưu đại nhân, hai con nhãi này kiện ai vậy?

Lưu đại nhân nói:

- Lá đơn này kiện Dạ lão đại nhân đó. Ngoài ra còn có hai thằng cháu của đại nhân nữa.

Dạ Lý Hồng nói:

- Lưu thánh công, ngài có cách gì không?

Lưu công mỉm cười, trả lời:

- Dạ lão đại nhân, cứ theo lý mà phán ai ngay, ai công. Hai người chúng ta, một là chánh, một là phó, đều là người giúp rập cho vua. May mà chúng kiện ngay phải anh và tôi, thế còn gì khó nữa? Hai ta hãy cùng về phủ của tôi, tra hỏi cho rõ, sau đó lên hai chết chúng đi, trừ bỏ hậu họa. Ngài thấy thế nào?

Dạ Lý Hồng vội chấp tay, nói:

- Đa tạ Lưu thánh công có ý tốt thành toàn cho tôi. Ngày khác tôi xin đến phủ tạ ơn. Hôm nay tôi có việc gấp, không thể cùng ngài về quý phủ xét xử. Phiền đại nhân tự mình vất vả một chuyến.

Lưu đại nhân nói:

- Lý nào là vậy? Tôi thay Dạ lão đại nhân xử lý chuyện lớn này, bất luận ngài bận việc công hay việc tư cũng phải dẹp hết lại. Xử vụ này trước, đó mới là việc quan trọng. Tại sao ngài lại trốn tránh? Thế còn ra gì nữa?

Dạ Các lão hết cách từ chối, nghĩ thầm:

- Không biết tên Lưu gù này có lòng tốt hay có ý xấu đây? Nếu hắn có ý xấu, con gái ta hiện đang trong Tây cung, ta là bố vợ của Hoàng thượng, là cận thần của nước Đại Thanh. Hắn là quan người Hán, làm gì nổi ta? Thiết nghĩ hắn sẽ không dám đâu! Liền nói:

- Lưu lão đại nhân, ngài đã nói vậy, tôi xin cùng tới quý phủ của ngài một chuyến.

Lưu Dung lập tức sai Trương Thành, Lưu An dẫn Kim Thư, Phương Anh về phủ trước, sau đó quay sang nói với Dạ Lý Hồng:

- Ngài hãy bảo đảm người này về quý phủ trước. Người đồng không tiện. Nếu ta để lộ chuyện hại hai con ranh kia ra, tới lúc ấy, ngay cả tôi cũng bị chửi bới, có hối cũng không kịp. Tôi không thể gánh vác nổi.

Dạ Lý Hồng nói:

- Ngài nói có lý lắm.

Rồi đón lũ thuộc hạ:

- Các người hãy về phủ trước!

Chỉ để lại hai tên người hầu theo kiệu tới phủ họ Lưu.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Công Kỳ Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 133: Lưu Đồng Thành đại náo phủ họ Dạ Tra án mạng lần thứ hai vi hành

Khuyến quân đọc thư tới vi cao.

Đại tai bất quá thánh nhân đạo.

Tuần cực vụ thiên nghi tam bách

Tam thiên môn đồ đại thịnh lược.

Lưu tứ thư tiên tiến lễ nha

Ký thiện ngôn vạn sự thủy giáo.

Tàng vu mật kỳ hưu vô cùng

Như dụng chi tòng tiên chi đạo

Dịch thơ:

Nhất đọc sách khuyên ai nên cố

Chẳng gì bằng đạo của thánh nhân

Kinh thi cao vọi ba trăm l

Môn đồ theo học ba nghìn thịnh sao

Đề tứ thư 2 nêu cao lễ nhạc

Ghi lời hay muôn việc dạy răn

Ý sâu ẩn chứa vô vàn

Nếu dùng đem đạo ra bàn trước tiên.

Lại nói chuyện Lưu Đồng Thành thấy Kim Thư, Phương Anh cười lừa đi trước, dẫn họ đợi mình trong thành. Còn ông ta cùng Vương Tiểu Nhị theo gấp phía sau. Tới quán nghỉ chân trong thành, trả tiền thuê lừa, hỏi tiểu nhị trong quán:

- Hai cô gái ấy đi đâu rồi?

Tiểu nhị trong quán nói:

- Họ trả lửa xong, lần theo con đường này, bỏ đi rồi.

Lưu nhị gia đi theo lối tiểu nhị chỉ, không ngừng nhòm bên Đông ngó bên Tây, không thấy bóng dáng Kim Thư, Phương Anh đâu, trong lòng lo lắng. Chợt thấy một ông lão từ phía trước tiến lại. Nhị gia vội tiến lên, chấp tay thi lễ, nói:

- Ông anh, tiểu đệ có điều xin được hỏi: Khi nãy có hai cô gái tuổi độ mười lăm, mười sáu đi qua đây, không biết ông anh có gặp họ không?

Ông lão trả lời, nói:

- Không sai. Khi nãy có hai cô gái chặn kiệu của Dạ Các lão kêu oan tại chỗ ngã tư kia. Sau đó thế nào thì tôi không biết.

Lưu nhị gia nghe vậy, giật mình kinh hãi, nghĩ thầm:

- Không xong rồi! Nếu có sơ suất gì, ta phải ăn nói với anh cả làm sao đây?

Vội chấp tay lại, nói:

- Đa tạ lão huynh đã chỉ bảo.

Rồi sai bước tới chỗ ngã tư, ngó kiếm khắp nơi vẫn không thấy Kim Thư, Phương Anh đâu. Đang nóng lòng sốt ruột, chợt thấy một người tuổi độ hơn hai mươi từ phía Nam tiến lại. Người ấy có ngoại hiệu là Thai Lý Hoài. Lưu nhị gia vốn không biết, vội tiến lên thi lễ, nói:

- Xin hỏi, vị nhân huynh này có thấy hai cô gái tuổi độ mười lăm mười sáu, khi nãy chặn kiệu của Dạ Các lão kêu oan tại ngã tư kêu oan, giờ họ đi lối nào không?

Thai Lý Hoài nghe hỏi, vội trả lời ngay:

- Tôi biết. Dạ Các lão đã dẫn hai cô gái ấy về phủ của ông ta, bảo họ làm lễ bái đường thành thân với thiếu công tử của ông ta rồi.

Lưu Đồng Thành nghe vậy, tức đến nổi cả gan ruột, lòng nóng như lửa đốt, vọt miệng chửi lớn:

- Dạ Lý Hồng dám cưỡng đoạt gái trong dân. Ta thề không đội trời chung với nguoi.

Rồi sai bước nhằm hướng phủ của Dạ Các lão chạy tới.

Chỉ trong chớp mắt đã tới trước cổng phủ của Dạ Lý Hồng, ông ta đưa tay chỉ thẳng vào trong, lớn tiếng chửi mắng:

- Dạ Lý Hồng, nguoi cậy có con gái là Tây cung hạ viện, dám cưỡng đoạt con gái trong dân sao? Nguoi mau ra đây nói chuyện với Lưu nhị gia. Nếu không, ông sẽ bới cả tổ tông tám đời nhà nguoi lên mà chửi.

Đám quân canh cửa chợt thấy một người đứng giữa cổng, khua chân múa tay, lớn tiếng chửi mắng, bất giác nổi giận đùng đùng. Bốn tên quân canh cửa đồ xô ra, định bắt người ấy lại. Lưu Đồng Thành nhanh tay, lẹ mắt, đánh ngã hai tên quân canh cửa. Hai tên còn lại thấy vậy vội kêu lớn:

- Các anh em, mau ra đây giúp chúng tôi bắt thằng khùng này.

Chỉ thấy trong phủ có bảy, tám tên, tay cầm gậy gộc đồ xô ra xông tới. Lưu Đồng Thành không chút sợ hãi, lập tức đánh nhau với bọn chúng. Một lúc sau, Lưu Đồng Thành đuối sức không thể một mình chống lại đám đông, thoáng chút sơ hở, trúng một gậy, ngã lăn ra đất. Đám quân canh công dùng dây thừng trói Lưu Đồng Thành lại, lôi vào trong phủ của Dạ Các lão, trói vào tàu ngựa, đợi Dạ Các lão về phủ sẽ lôi ra trị tội.

Lại nói chuyện ở huyện Lương Hương. Tri huyện Quách Đắc Bình nghe quân tiền trạm của Lưu tướng gia tới báo tin. Lệnh cho hân phải đi đón tướng gia. Hân vội vàng thay quần áo cưỡi ngựa ra khỏi thành. Đợi đón suốt một ngày vẫn không thấy bóng dáng tướng gia đâu. Đợi tới khi mặt trời lặn hẳn, hân mới cưỡi ngựa quay trở về nhà môn, dặn dò Ngô Học Trung, Kỳ Bán Thành sáng sớm mai ra khỏi thành, đi thám thính tin tức của đại nhân.

Lại nói chuyện Lưu tướng gia từ sau khi sai nhị đệ Lưu Đồng Thành dẫn hai cô con gái nuôi lên kinh, còn ông ta cũng rời khỏi huyện thành Lương Hương, theo đường lớn trở về công quán. Cách huyện thành Lương Hương mười dặm có một nơi tên gọi Hoàng Thổ Cương, ở đó có một người tên gọi La Hội Thông, lấy vợ là Trương Thị rất là xinh đẹp. Trương Thị bị Lý Đường, Lý Hồng nhìn thấy, chúng bèn sai đám ác nô bắt Trương Thị về. La Hội Thông tìm tới Lý gia trại, bị đám ác nô đánh đuổi, kiện lên huyện Lương Hương cũng không thành. Anh ta lên kinh, dâng đơn kiện đứng ngay tay Dạ Lý Hồng, bị đánh thêm bốn mươi trượng nữa, đến nổi nát thịt, tóe máu tươi. Dạ Lý Hồng lệnh cho anh ta không được đi kiện nữa, nếu còn tiếp tục kiện cáo, sẽ lấy tính mạng của anh ta, ép anh ta phải công nhận vụ án đã kết thúc. Vừa bị ăn đòn, vừa tức bực, lại thêm cảm phong hàn, La Hội Thông ngã bệnh, một tháng sau mới ngồi dậy được, đành phải cố gắng mò về nhà.

Lại nói chuyện hai tên sai nha Ngô Học Trung, Kỳ Bán Thành của huyện Lương Hương phụng mệnh tri huyện đi thăm dò tin tức của Lưu tướng gia. Chúng đã dò hỏi, biết được công quán của lão đại nhân hiện cách thành mười dặm. Hai tên sai nha vội vàng quay về bẩm với tri huyện. Đi ngang qua khu mộ địa, thấy một cỗ tử thi nằm lăn trên nền đất, khắp mình bê vết máu, trên mình còn cắm một thanh cương đao, thanh đao đang không ngớt động đậy, nhìn quanh chẳng thấy một bóng người.

Chợt thấy đằng trước ngôi mộ có một người đang đi về phía Nam. Hai tên công sai vội đuổi theo. Lúc này, La Hội Thông đang nóng lòng trở về nhà, mũi chợt đỏ máu cam, mồ hôi toát ra khắp mình. Đưa tay lên lau máu mũi, chùi lem nhem ra quần áo. Gặp đúng lúc hai tên công sai này đuổi tới thấy anh ta

khắp mình toàn là máu, Ngô Học Trung liền rút xiềng trong mình ra, "bập" một cái, còng ngay La Hội Thông lại, chẳng nói chẳng rằng, lôi tuột đi. La Hội Thông hỏi:

- Tại sao lại bắt tôi?

Kỳ Bán Thành nói:

- Anh bạn, việc anh làm mà anh lại không biết hay sao?

Quân tử dám làm dám chịu. Anh hại mạng người, còn làm bộ vờ vịt với bọn ta hay sao? Đi thôi! Theo bọn ta về gặp lão gia, lên công đường rồi hẵng hay. Rồi lúi lúi, kéo kéo tiến lên. Chợt thấy hai thót ngựa xông tới trên lưng ngựa là hai người đều ăn mặc theo lối công sai. Thì ra hai người ấy đều là công sai của Lưu tướng gia Vương Lương, Vương Nghĩa. Thấy tướng gia đi suốt ngày đêm chưa về, họ ở trong công quán không thể nào yên lòng nổi, bèn đi tìm. Nay nghe tin tướng gia đã trở về công quán liền quát ngựa trở về. Tại nơi ngoại ô này gặp hai tên sai nha đang lơ lửng, kéo kéo một người đi về phía huyện thành. Vương Lương, Vương Nghĩa vội gò cương tới trước hai viên sai nha, hỏi:

- Không biết người này phạm tội gì? Tại sao lại trói hắn giải về thành làm vậy?

Ngô Học Trung, Kỳ Bán Thành hai viên sai nha nghe hỏi, chúng ngẩng đầu, nhìn lên, thấy hai người đang ngồi trên lưng ngựa cũng ăn vận theo lối công sai. Kỳ Bán Thành nói:

- Hai người bọn tôi phụng mệnh huyện lão thái gia đi dò la xem khi nào đại nhân tới. Ngang qua chốn này, thấy hắn hại mạng người khác, hai anh em tôi liền trói hắn lại, đem về huyện quy án. Từ thi vẫn còn nằm bên ngôi mộ kia.

Nói xong, họ kéo La Hội Thông đi vào thành.

Vương Lương, Vương Nghĩa nghe vậy, vội quát ngựa tới trước ngôi mộ. Quả nhiên thấy một cỗ tử thi nằm ở đó. Hai người xuống ngựa, xem xét thực kỹ, thấy người này bị giết đã vài ngày rồi, không phải mới bị chết. Tử thi bị một thanh cương đao đâm trúng ngay ngực, thanh cương đao không ngừng lay động. Chỗ miệng vết thương đã có từng đám dòi bọ lúc nhúc. Chính vì thế, thanh đao mới lay động. Hai người xem xong, vội vàng lên ngựa, trở về công quán.

Không lâu sau, họ đã về tới công quán, xuống ngựa, bước vào quán. Vào gặp đại nhân, thỉnh an xong xuôi, chấp tay, cúi mình, nói:

- Khai bẩm tướng gia bọn tiểu nhân đi dò tìm tung tích tướng gia tại huyện Lương Hương mới biết tướng gia đã trở về công quán. Bọn tiểu nhân quát ngựa trở về công quán, trên đường gặp hai viên sai nha của huyện Lương Hương cùng một người, nói người ấy giết người ngoài vùng ngoại ô, đã giải người ấy về huyện. Bọn tiểu nhân tới bên thi thể xem xét, thấy đó không phải là xác người mới chết, chỉ e trong đó có oan khuất chi đây nên không dám không bẩm với tướng gia.

Lưu tướng gia nghe bẩm, dặn dò:

- Các ngươi mau chóng tới huyện Lương Hương truyền lại lệnh của bản các, lệnh tri huyện Quách Đắc Bình giải hung thủ tới công quán, bản các có chuyện muốn hỏi.

Hai người ứng tiếng, xoay mình lui ra, lên lưng ngựa, rời khỏi công quán. Hai người giật cương, ra rồi, không lâu sau đã tới huyện thành Lương Hương. Tới trước nha môn, cao giọng gọi:

- Đám sai dịch trong nha môn nghe đây: Mau vào bẩm cho lão gia nhà các ngươi được biết. Nói hai người bọn ta phụng mệnh Lưu tướng gia tới truyền lệnh: Quách tri huyện hãy dẫn theo hung thủ, mau mau tới công quán, đại nhân có chuyện muốn hỏi. Mau lên!

Nói xong, quát ngựa quay về.

Lại nói chuyện tri huyện Quách Đắc Bình nghe Ngô Học Trung và Kỳ Bán Thành báo lại mới biết tướng gia đã tới công quán cách huyện thành mười dặm. Đang thay quan phục đi tham kiến tướng gia, chợt thấy nha dịch canh cửa vào bẩm báo, lập tức truyền lệnh chuẩn bị ngựa. Quách tri huyện lên công đường, ra khỏi cửa, nhảy lên lưng ngựa, dẫn theo đám nha dịch cùng tên hung thủ vừa bắt được tới cả công quán. Không lâu sau, họ đã tới trước cửa công quán, xuống ngựa, nhờ người canh cửa vào bẩm lại. Tướng gia lập tức truyền lệnh gọi Quách tri huyện vào gặp. Quách Đắc Bình nghe lệnh truyền, vội vã khom mình tiến vào. Gặp tướng gia, hấn quỳ lạy sát đất. Lưu tướng gia nói:

- Mời quý huyện đứng dậy. Ông ở huyện Lương Hương này thực biết yêu dân đó.

Quách tri huyện ngẩng đầu lên, nghe thấy giọng nói kia thực quen tai, lén nhìn trộm, bắt gặp ón lạnh khắp mình. Thì ra lão ăn mày khi nãy làm náo loạn trên công đường chính là Lưu tướng gia. Vợ nói:

- Tệ chức tội đáng chết vạn lần!

Tướng gia khẽ nở nụ cười, nói:

- Mau giải hung thủ vào.

Đám công sai ứng tiếng, chỉ nghe thấy tiếng xiềng xích khua loảng xoảng, lại có tiếng hô vang:

- Hung phạm đã được giải tới!

La Hội Thông quỳ sụp xuống, run cầm cập, nói:

- Thanh thiên đại nhân, xin hãy cứu lấy tiểu nhân?

Nước mắt ròng ròng đầy mặt, dập đầu lay bình bịch như gà mổ thóc. Tướng gia hỏi:

- Người sống ở đâu? Tên họ là gì? Tại sao lại giết người? Hãy mau mau khai thực ra.

La Hội Thông dập đầu lay, nói:

- Tiểu nhân sống tại Hoàng Thổ Cương thuộc huyện Lương Hương, họ La, tên gọi Hội Thông. Do vợ tiểu nhân bị Lý Đường, Lý Hồng ở Lý gia trại bắt, vợ tiểu nhân tức giận, chửi mắng ác tặc nên bị chúng nổi giận, sai gia nô ném xuống giếng tưới hoa trong vườn. Tiểu nhân hay tin vội lên huyện Lương Hương trình báo, kêu oan, bị Quách tri huyện đuổi ra khỏi nha môn, bảo nếu còn kiện nữa sẽ bị phạt đánh bốn mươi trượng.

Quách tri huyện ngồi bên cạnh, nghe tới đây, mặt xám như đất run bần bật. Lại thấy La Hội Thông nói:

- Tiểu nhân chẳng còn cách nào khác, chỉ còn biết lên kinh kiện. Kiện ngay phải Các lão Dạ Lý Hồng. Dạ Các lão đọc đơn kiện xong, nổi giận dùng đòn, đánh tiểu nhân bốn mươi trượng, không cho kiện nữa. Tiểu nhân vừa đau, vừa giận, lại nhiễm cảm phong hàn, bị bệnh tới hơn một tháng. Vừa khỏi bệnh, tiểu nhân bèn mò về nhà. Dọc đường bị nắng, mắt hoa, mũi đổ máu cam không ngừng. Tiểu nhân đang lau máu mũi, không ngờ bị hai vị công sai tới xiềng lại, nói tiểu nhân hại mạng người, chẳng cho tiểu nhân thanh minh, lập tức lôi đi. Đó toàn là lời khai thực của tiểu nhân, không hề có nửa lời sai trá. Cầu mong đại nhân cứu mạng tiểu nhân, báo thù cho tiểu nhân. Tiểu nhân nguyện đời ân đức của đại nhân suốt đời.

Nói xong lại dập đầu lay như gà mổ thóc. Tướng gia nghe xong, khe khẽ gật đầu, dặn dò Vương Lương, Vương Nghĩa dẫn La Hội Thông xuống, giam lại, lại hạ lệnh không được làm khó dễ gì anh ta. Sau đó quay sang phía Quách tri huyện, nói:

- Quý huyện, ngài phải chịu áp lực một chút rồi.

Lại dặn dò Vương Lương, Vương Nghĩa:

- Hai người cùng Quách tri huyện đợi ta tại công quán, không được rời khỏi ông ta.

Dặn dò xong, lui vào phòng trong, lại mặc bộ quần áo ăn mày lên mình, lén rời khỏi công quán, nhắm hướng huyện thành Lương Hương thẳng tiến.

Không biết chuyện rồi sẽ ra sao? Mời quý vị xem tiếp hồi sau sẽ rõ.

-----

1 Kinh thi: một trong ngũ kinh, nói số tròn là ba trăm thực là nhiều hơn.

2 Tứ thư: bốn quyển sách kinh điển của nho học: Đại học, Trung dung, Luận ngữ, Mạnh Tử

Bạn đang đọc truyện *Lưu Công Kỳ Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 134: Dò sự thực bày kế lừa Diêm Đình Lưu Đồng Thành được Hoa Phượng giải cứu

Độc tứ thư thân mình đại nghĩa,

Đa trạch thiện nhất vật tiên tri

Cổ thánh hiền minh đức vi thư,

Cần khôn thế tại tha tâm lý.

Vật cách xứ vô hữu bất đáo,

Tu nho môn quả nhiên tài kỳ.

Đắc nhất thiện quyền quyền chí bảo,

Bác vô động tự nhiên công kỳ.

Dịch thơ:

Độc tứ thư lòng hay nghĩa lớn

Điều trước tiên việc thiện chọn nhiều

Thánh hiền xưa đức sáng nên

Trong lòng chứa cả rộng cao đất trời

Vật thay đổi không nơi không đến 1

Cửa nhỏ rên hứa hẹn tài cao

Khur khur gặp thiện quý sao

Học rộng suy ngẫm công lao khắc đây.

Lại nói chuyện lão tướng gia Lưu Đồng Huân cải trang thành ông già ăn mày, lén rời khỏi công quán, tới thẳng huyện thành Lương Hương. Đọc đường đi ngang qua khu mộ nhà họ Lưu. Ngôi mộ ấy có sáu cây cột đá dựng quanh, trên cột khắc chữ "Bảo Thiện Đường Lưu thị tiên doanh". Lưu tướng gia nghĩ thầm:

- Chắc tử thi của người bị hại nằm ở đây.

Tướng gia tiến tới gần, ngẩng đầu nhìn vào trong ngôi mộ, thấy quả không sai. Một cỗ tử thi nằm ngay trong khu mộ. Tới gần, quan sát kỹ lưỡng, thấy trên ngực tử thi còn cắm một thanh cương đao, đang không ngừng rung động. Bụng tử thi đã có dòi, chắc chắn không phải mới chết? Lại thấy bên cạnh còn một cuốn sổ nợ, nhặt lên xem, thấy trên bìa cuốn sổ viết: "Long Thành hiệu ký khai thiết Lương Hương huyện Bắc môn nội" (Hiệu Long Thành trong cửa Bắc huyện Lương Hương). Xem xong, tướng gia nghĩ thầm:

- Ân tình của vụ này, bản các đã đoán ra được tám, chín phần.

Lập tức rời khỏi khu mộ của họ Lưu, nhắm phía cửa Bắc huyện thành Lương Hương tiến tới.

Không lâu sau, tướng gia đã tới cửa Bắc, đưa mắt nhìn sang hai dãy hàng quán bên đường, thấy bên Tây có hai gian hàng bán vải rất lớn, trên cửa có một tấm biển viết ba chữ lớn: "Long Thành hiệu". Tướng gia bèn tiến lại, nói:

- Chủ quán đâu? Hãy giúp ta vài hào lộ phí. Ta không cần bạc, ta sẽ báo cho ông một tin.

Chủ quán vải là Từ Vạn Thành liền nói:

- Ông lão ăn mày này báo tin gì vậy?

Tướng gia liền hỏi:

- Người của quán đi ra ngoài đời tiền đã mấy hôm rồi? Tên, họ là gì?

Từ Vạn Thành nói:

- Người đi ra ngoài đời nợ họ Lưu, tên Hỷ, đi đã được ba, bốn ngày rồi. Ông hỏi anh ta có việc gì?

Tướng gia nói:

- Ta hỏi tới anh ta chỉ vì trên đường đi xin ăn, đi ngang qua ngôi mộ của họ Lưu, thấy một người chết ở đó, bên cạnh có một cuốn sổ nợ, ngoài viết tên quán này.

Nói xong, đưa cuốn sổ ra. Từ Vạn Thành vừa thấy cuốn sổ nợ đã sững cả người, vội bước lại xem cho rõ, sau đó đưa cho tướng gia một trăm tiền. Tướng gia nhận tiền xong, lập tức xoay mình, bỏ đi. Từ Vạn Thành lập tức viết đơn báo quan.

Lại nói chuyện tướng gia đi theo đường lớn, chợt ngẩng đầu lên, thấy bên đường có một sạp hàng, trên đó bày bán mấy thứ đồ cũ. Trên tường treo một đồng tiền lớn, trên đồng tiền ấy viết bốn chữ "Long Thành hiệu ký". trong gia bèn tiến lại gần, hỏi:

- Xin hỏi tên họ của chủ quầy. Đồng tiền này là của ngài hay ai bán cho vậy?

Người ấy nói:

- Tôi tên gọi Vương Tam, đồng tiền này là tôi mua được.

Tướng gia hỏi:

- Mua hết bao nhiêu tiền? Bao nhiêu tiền mới bán?

Vương Tam nói:

- Chúng ta đều là người nghèo khổ. Tôi cũng không đòi giá cao. Năm trăm tiền tôi sẽ bán.

Tướng gia nói:

- Không đắt. Đây ta có năm trăm tiền.

Rồi trả tiền sòng phẳng. Tướng gia lại hỏi:

- Đồng tiền này là của ông hay ông mua được của ai?

Vương Tam nói:

- Tôi mua của Diêm Đình.

Tướng gia lại hỏi:

- Anh ta ở đâu vậy? Ngày thường kiếm sống bằng nghề gì?

Vương Tam nói:

- Hắn sống bên ngoài cửa Đông, suốt ngày chỉ biết cò gian bạc bịp kiếm ăn. Không khi nào rời khỏi Cùngthị.

Tướng gia khẽ gạt đầu, đưa tay cầm đồng tiền lên, rào bước tới thẳng Cùngthị.

Tới Cùngthị, ngẩng đầu, dõi mắt nhìn lên, thấy trước mặt có hai sòng bạc, từ bên trong không ngớt vang ra những tiếng hô năm gọi sáu. Chợt thấy từ trong đám đồ hộp xúc xắc có hai người bước ra, một người nói:

- Người định làm gì ông Trương này?

Người kia nói:

- Người định làm gì ông Vương này?

Từ trong đám bạc lại một người nữa bước ra, bộ dạng vô cùng hung ác, tay xách một thanh cương đao, tự xưng là Diêm tứ thái gia, nói:

- Nếu người không trả tiền, ta không lấy cái mạng nhãi ranh của người không được.

Tướng gia nghe vậy, thấy bên cạnh có một ông lão, tướng gia bèn tiến lại, hỏi:

- Tên cầm đao kia là ai vậy?

Ông lão nghe hỏi, trả lời, nói:

- Ngay cả hắn ông cũng không biết sao? Ai mà chẳng biết hắn là Diêm Đình?

Tướng gia nói:

- Đã làm phiền rồi!

Rồi lách mình vào trong đám đông, nói:

- Các anh em, sao lại làm chộn rộn vậy. Ai thua thế?

Cả bọn nhao nhao kể lại một lượt. Tướng gia nói:

- Thì ra Vương Nhị huynh thiếu tiền của Diêm tứ đệ đây.

Lại mỉm cười, nói:

- Diêm tứ đệ, chú cũng chớ nên nổi giận. Chúng ta quen biết nhau đã nhiều năm, ta đây mấy năm lần lộn ở Bắc Kinh, chưa một lần về huyện Lương Hương, có lẽ chú không nhận ra ta nữa hả? Chớ thấy ta bộ dạng rách rưới mà khinh. Tiền nợ, cứ tới chỗ ta mà lấy. Ta không tiếc đâu. Nhưng phải theo ta đi một chuyến, ta mới lấy được tiền đưa cho chú. Ta sẽ trả cho Vương nhị đệ. Một là để tỏ rõ nghĩa khí của anh em ta, hai là để hòa giải cho hai người.

Diêm Đình liền hỏi:

- Xin hỏi quý tính đại danh của ông anh?

Tướng gia, nói:

- Ta họ Ngôn, tên Phương.

Diêm Đình lại hỏi:

- Thực sự ông anh muốn giúp hần trả hơn bảy trăm tiền sao? Lẽ nào ông anh có ý tốt vậy, tôi lại không thể chịu được một chút mồi chân sao? Đừng nói xa hay gần, tôi cùng ông anh đi lấy tiền là xong.

Tướng gia nói:

- Đi theo ta!

Diêm Đình bèn theo tướng gia rời khỏi thành, đi một hồi lâu tới trước cửa công quán. Tướng gia thấy Vương Lương, Vương Nghĩa đang đứng đợi trước cửa bèn nhảy mắt ra hiệu cho họ. Vương Lương, Vương Nghĩa hiểu ý, vội tiến tới, tóm lấy Diêm Đình, đề hần xuống đất, trối lại. Diêm Đình nói:

- Tại sao lại trối tôi?

Vương Lương nói:

- Ta không biết. Người hãy tới trước công án của tướng gia mà cãi!

Lúc này, tướng gia đã vào công quán, thay bộ quan phục lên mình, tới phòng trên, ngồi xuống, dặn dò:

- Giải hung phạm Diêm Đình lên!

Vương Lương, Vương Nghĩa không dám chậm trễ, vội lôi Diêm Đình lên, bắt quỳ trước công án của tướng gia. Diêm Đình kêu oan. tướng gia nghe xong, khẽ mỉm cười, nói:

- Tên Diêm Đình hung ác kia, ngươi hãy ngẩng đầu lên xem ta là ai? Người tham của hại mạng người tại khu mộ họ Lưu, mang đồng tiền hiệu của cửa hàng vải Long Thành bán tại sạp hàng nhỏ. Hãy mau mau khai ra, chớ để đến lúc thịt da phải đau khổ mới chịu khai nhận. Mau khai ra!

Diêm Đình nghe vậy, sợ đến nổi mặt vàng như nghệ, run bần bật, đập đầu lạy như gà mổ thóc, nói:

- Bẩm đại nhân, tiểu nhân sao dám làm điều phi pháp. Mong đại nhân khai ân, tha cho tiểu nhân.

Tướng gia nổi giận đùng đùng, đập bàn, quát vang:

- Giỏi cho tên nô tài! Người không chịu khai nhận ư? Lôi xuống đánh cho ta!

Đám nha dịch đứng dưới nhất tề dạp ran, lôi tuột Diêm Đình ra ngoài, đề xuống, đánh đến phọt cả máu tươi ra. Diêm Đình không chịu nổi, vội kêu lên:

- Xin khai!

Rồi mới chịu khai nhận chuyện tham của, hại mạng người, ký tên vào tờ khẩu cung.

Chợt lại nghe ngoài cửa có tiếng người kêu oan. Vương Lương ra dẫn người kêu oan vào, bắt quỳ trước công đường. Người tới kêu oan chính là Từ Vạn Thành. Tới huyện nha kêu oan mới biết tri huyện không có ở đó. Dò hỏi một hồi mới biết tri huyện tới công quán hầu hạ đại nhân. Ông ta bèn tìm tới công quán kêu oan. Người đi cùng Từ Vạn Thành nói:

- Tiểu nhân là Lưu Thiện. Con của tiểu nhân là Lưu Hỷ năm nay hai mươi sáu tuổi, làm thuê trong hiệu vải Long Thành, nhận lệnh đi ra ngoài đòi nợ, không biết bị kẻ nào hại chết. Khẩn cầu đại nhân đứng ra phân xử, bắt hung thủ báo thù cho con tiểu nhân.

Từ Vạn Thành nói:

- Tiểu nhân là Từ Vạn Thành, mở quầy vải Long Thành. Người bạn làm ăn của tiểu nhân bị người ta tham của hại chết tại khu mộ họ Lưu, khẩn cầu đại nhân bắt hung thủ.

Tướng gia nói:

- Hai người tới đúng lúc lắm. Hiện bản các đã bắt được hung thủ đem về đây, đợi báo thù thường mạng cho các người.

Lập tức lệnh cho đám đao phủ:

- Lôi Diêm Đình ra ngoài công quán, chém đầu. Treo đầu hắn ở nơi hấn gây án thị chúng!

Đám đao phủ không dám chậm trễ, vội lôi Diêm Đình ra chém đầu. Trên công đường, tướng gia dụ lệnh Từ Vạn Thành:

- Đây cũng là chuyện bất hạnh của cửa hàng người. Người hãy đi mua một cỗ quan tài, khâm liệm thi thể của Lưu Hỷ rồi mang chôn. Bản các lệnh cho người bỏ ra một trăm lạng bạc, trao cho Lưu Thiện, coi đó là số tiền đường lão. Vụ án này kết thúc ở đây.

Từ Vạn Thành tuân lệnh. Vụ án khép lại. Tướng gia quay sang nói với La Hội Thông: Chỉ thấy Hội Thông quỳ sụp xuống,

- Tiểu nhân xin khấu đầu lạy đại nhân.

Tướng gia nói:

- Nay hung thủ thực sự đã bị bắt, bị xử theo đúng luật.

Vụ dính dáng tới cửa quan của người đã kết thúc. Người đã bị sợ hãi không ít, bản các thưởng cho người mười lạng bạc, người hãy mang về nhà làm vốn, sống qua ngày!

La Hội Thông nhận bạc thưởng, dập đầu lạy, nói:

- Tiểu nhân có nỗi oan, khẩn cầu đại nhân đứng ra phân xử!

Tướng gia nói:

- La Hội Thông, nỗi oan của người, bản các đã đứng ra phân xử rồi. Tại sao người còn kêu oan nữa?

La Hội Thông vội bò lên một bước, nói:

- Bẩm đại nhân! Vợ của tiểu nhân bị Lý Đường, Lý Hồng cướp mất. Vợ tiểu nhân chửi mắng chúng, chúng sai gia nô ném vợ tiểu nhân xuống giếng tưới hoa trong vườn. Tiểu nhân lên huyện tố cáo, tri huyện đuổi tiểu nhân ra khỏi nha môn. Tiểu nhân lên Bắc Kinh tố cáo, lại bị Dạ Các lão đánh cho một trận. Tiểu nhân vừa tức, vừa đau, bị nhiễm cảm phong hàn, bị ốm hơn tháng trời. Bệnh vừa khỏi trở về nhà lại bị sai nha bắt trói, vu cho tội hành hung, giết người, may được đại nhân giải oan cho. Mối thù lớn của tiểu nhân vẫn chưa được báo, nay xin dập đầu lạy ở đây, mong đại nhân đứng ra phân xử giúp!

Tướng gia nghe vậy, nói:

- La Hội Thông, hãy theo bản các về kinh, mối thù của người tự khắc được báo.

Rồi dặn dò tả hữu:

- Vương Lương, Vương Nghĩa, Thiệu Thanh, Thiệu Hồng ra ngoài chuẩn bị kiệu! Áp giải Quách tri huyện cùng về kinh.

Bốn người ứng tiếng, lui ra. Lập tức hạ lệnh cho kiệu phu chuẩn bị kiệu. Tướng gia lên kiệu, áp giải Quách tri huyện về kinh.

Lại nói chuyện có một tên phi tặc họ Hoa, tên Phụng, người Sơn Tây, người ta đặt cho hấn ngoại hiệu là Truy Phong Yến Tử. Anh ta có khả năng đêm đi ngàn dặm, giỏi treo mái, leo tường, một đêm có thể đột nhập vào hàng vạn hộ, hay lấy của nhà giàu, trợ giúp dân nghèo, thể thiên hành đạo, chuyên can thiệp vào việc bất bình trong thiên hạ, sống cuộc sống chu du thiên hạ. Hôm ấy tới Bắc Kinh hỏi thăm tin tức của đám tham quan, ô lại, bá đạo, cường hào. Nghe nói Dạ Các lão là tên tham quan hay ăn của dút, hoành hành trong triều, trong lòng vô cùng bất bình, nghĩ:

- Chi bằng ta vào lấy ít của cải, tiền bạc của hấn để cứu giúp những người nghèo khó, khổ sở chẳng phải thú sao?

Nghĩ tới đây, anh ta bèn tiến tới bên ngoài phủ Dạ Các lão, đi quanh một vòng, tìm hiểu rõ đường lối. Sau đó tới tửu lâu gọi com rượu ra ăn uống. Dùng bữa xong, rời khỏi tửu lâu, tìm tới chỗ yên tĩnh, vắng vẻ, đợi tới lúc đêm khuya canh vắng liền cởi bỏ bộ đồ trên mình ra, mặc bộ đồ dạ hành vào, cài thanh thiết cương đao vào lưng, bước đi. Không lâu sau đã tới tường rào phủ Dạ Các lão, dậm chân, tung mình. Chỉ nghe "soạt" một tiếng, nhảy vọt lên bờ tường. Nghe ngóng động tĩnh bên dưới, thấy bốn bề im ắng như tờ, bèn tung mình nhảy xuống, tới trước đại sảnh nhảy lên mái nhà nằm nghe ngóng. Thấy trong đại sảnh đèn đuốc chưa tắt hết. Chợt thấy có hai người đi qua, một người gõ thanh la, một người gõ mõ, thì ra là hai người đánh trống cầm canh. Hoa Phụng khê tung mình, hạ thân xuống đất, nhón gót tiến tới sau lưng họ, rút cương đao ra. Chỉ thấy "soạt soạt, huych, huych", giết chết luôn hai tên canh phủ. Hoa Phụng cài mõ vào eo cùng với thanh đao, tay trái cầm thanh la, tay phải cầm dùi gõ, vừa đi vừa gõ thanh la, gõ mõ báo canh, đi khắp nơi tìm kiếm kho tàng. Chợt nghe thấy tiếng thở dài não nuột, chàng bèn lần theo âm thanh tiến tới. Lắng tai nghe ngóng, thì ra là một người đang bị trói chịu tội, bèn tiến tới hỏi:

- Người là ai? Tại sao lại bị trói ở đây?

Lưu Đồng Thành nói:

- Ta tên gọi Lưu Đồng Thành, Lưu Đồng Huân là anh trai ta, hiện đang giữ chức tể tướng trong triều.

Rồi kể lại một lượt đầu đuôi câu chuyện. Hoa Phượng nghe xong vội tiến lại, cúi trối, hạ Lưu Đồng Thành xuống, cõng lên lưng, dùng thùng cột chặt Lưu Đồng Thành vào mình, rón chân tới bên tường rào, hai chân khễ nhún, vai khễ lắc, dùng chiêu Yến Tử Xuyên Thiên. Chỉ thấy "soạt" một tiếng đã nhảy vọt lên bờ tường. Nghĩ một lúc, lại khễ lắc vai, "soạt" một tiếng, hạ xuống bên ngoài phủ cõi sợi dây thừng ra, đặt Lưu Đồng Thành xuống. Lưu Đồng Thành nói:

- Xin hỏi quý tính đại danh của ân nhân.

Hoa Phượng nói:

- Lưu nhị gia, tôi không nói ra, ngài cũng không thể biết được. Tôi tên Hoa Phượng, năm kia bị bắt, được lão đại nhân mền tài, yêu quý nên giảm nhẹ án, cứu cho tôi một mạng. Ân ấy tới giờ tôi vẫn chưa báo được. Ông xem, phía Đông đã gần sáng, nếu còn nán nã ở đây, e khó lòng chạy thoát. Hai ta như hai tướng, chỉ có thể nhìn nhau chào, không thể xuống ngựa. Nay mỗi người đi một đường thôi.

Nói xong, xoay mình, chỉ trong cái chớp mắt đã biến mất. Lưu Đồng Thành sững người, thầm kêu kỳ lạ. Đợi đến lúc trời sáng rõ, lại lên đường tìm hai chị em Kim Thư, Phương Anh, vẫn không tìm được họ, nghĩ thầm:

- Chi bằng ta hãy tới phủ Đông Các tìm cháu ba của ta là Lưu Dung trước, sau đó hãy liệu.

Lại nói chuyện Trương Thành, Lưu An dẫn hai chị em Kim Thư, Phương Anh tới phủ Đông Các. Lưu Dung cũng lừa Dạ Các lão tới phủ Đông Các. Hai người lên kiệu, bình mã theo sau, chỉ trong phút chốc đã tới cửa phủ, hạ kiệu. Hai người xuống kiệu, vào trong. Tới đại sảnh, phân ngồi chủ khách, ngồi xuống. Trà nước xong xuôi, Lưu Dung đưa mắt nhìn Dạ Lý Hồng, nói:

- Đại nhân ngồi đây đợi tôi một chút, tôi xin đi ra đây đã.

Nói xong, rời khỏi đại sảnh, đi vào nhà trong.

Không biết ông ta có ý gì. Mời quý vị xem tiếp hồi sau sẽ rõ.

-----
1 Ý nói cái học của thánh nhân luôn sát với mọi biến động của sự vật.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Công Kỳ Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 135: Đông các giận chém dạ các lão Báo oan cừu hoàng thượng phong tước

Quân tử tại thượng khả nhân phù

Dân chi hi duyệt xưng phụ mẫu

Khiết cự lượng đệ thị văn nhâ,

Vật cách phương chính thị đạo lộ.

Vật cách tri trí phi truyền hữu

Tri hữu Thủy Hoàng sở thư cổ

Trình Tử tế luân tứ thư bổ,

Tri tận kì cực tại cách vật.

Dịch thơ:

Bậc quân tử kẻ tôn người nể

Dân tin yêu gọi mẹ gọi cha

Theo quy lòng củ vắn nhỏ 1

Ngẫm suy thay đổi thăm dò bước đi

Chuyện thường có trí tri cách vật 2

Riêng Thủy Hoàng đốt sách ngày xưa 3

Trình Tử bỏ cứu tứ thư 4

Biết hết nguồn gốc gót đầu đổi thay.

Lại nói chuyện Lư Dung tiến vào phòng trong, gặp mẹ già nói:

- Bẩm mẹ, con xin thỉnh an mẹ.

Phụ nhân bảo con đứng dậy, bước qua một bên, hỏi:

- Mặt con lộ sắc giận, là có gì vậy?

Lư Dung nghe mẹ hỏi liền kể lại một lượt từ đầu tới cuối chuyện mình lừa Dạ Các lão. Phụ nhân nói:

- Tên Dạ Các lão vốn dòng hoàng thân quốc thích. Con phải cân nhắc hết sức cẩn thận, tuyệt đối không được khinh suất.

Lư Dung dẫn dò thám a hoàn, tỳ nữ, đưa chị em Kim Thư, Phương Anh vào. Kim Thư, Phương Anh dập đầu lạy mẹ nuôi xong, thuật lại một lượt nỗi oan khuất của mình, lại kể chuyện mình nhờ cha nuôi viết đơn kiện ra sao. Phụ nhân đón lấy lá đơn kiện đọc qua một lượt, thấy đúng là bút tích của lão tướng gia. Đọc xong, khẽ gật đầu, đưa lá đơn kiện cho Lư Dung, nói:

- Con của ta, hãy liệu việc mà làm, chớ nên thái quá.

Lư Dung vâng vâng dạ dạ một hồi, lui ra.

Quay vào đại sảnh, Lư đại nhân đưa mắt nhìn Dạ Lý Hồng, nói:

- Các lão nay có hai chị em nhà họ Kim kiện ngài tội giúp cháu làm điều phi pháp, bá chiếm dân nữ.

Dạ Các lão nghe vậy, tỏ vẻ không vui, nói:

- Ta là hoàng thân quốc thích. Tên gì họ Lư người dám làm gì ta?

Lư Dung khẽ nở nụ cười, nói:

- Thực lớn lao thay từ "hoàng thân quốc thích"! Lẽ nào ngài không biết "Vương tử phạm pháp, tội cũng như thứ dân"?

Dạ Lý Hồng nói:

- Lư gù, người dám làm gì ta?

Lư Dung nổi giận đùng đùng, quát lớn:

- Người đâu! Mang hồ đầu trăm ra.

Chỉ thấy đám thuộc hạ ứng tiếng dạ ran. Trong phút chốc đã khiêng cỗ hồ đầu đao ra, đặt giữa sân, người nào người đẩy mắt tròn đọi lênh. Dạ Các lão thấy vậy, khẽ nở nụ cười, nói:

- Lư gù! Người trông cỗ đao nhỏ bé kia có thể dọa nổi ta sao? Nói cho người biết, bản Các lão đây không sợ đâu.

Lư Dung nổi giận đùng đùng, quát lớn:

- Lôi ra chém cho ta!

Đám thuộc hạ ứng tiếng dạ ran, lập tức có bốn người chạy lên tóm lấy Dạ Lý Hồng vật ngã ra đất, lột bỏ áo mũ, chẳng nói chẳng rằng, dùng chiếu cói quấn quanh Dạ Lý Hồng, khiêng ra ngoài đại sảnh, đặt lên cỗ đao chém, mỗi bên một người nâng bọc chiếu lên. Đao phủ nắm lấy cán đao, nâng lên, quay đầu nhìn vào trong đại sảnh. Lư Dung quát lớn một tiếng:

- Hành hình.

Chỉ nghe thấy "soạt" một tiếng, máu tươi văng tung tóe, Dạ Các lão lập tức về châu Diêm Vương. Lư Dung dặn khiêng thi thể ra ngoài. Đám tùy tùng của Dạ Các lão đứng ở ngoài cửa thấy vậy, vội vàng chạy về phủ báo tin.

Lư Dung chém Dạ các lão, tự biết mình đã phạm phải trọng tội lập tức hạ lệnh chuẩn bị kiệu vào triều, nhận tội trước mặt quân vương.

Lại nói chuyện Quốc cửu Dạ Long, Dạ Báo nghe gia đình về báo cha mình đã bị Lư gù chém chết, chúng tức đến nỗi nhảy dựng cả lên, nói:

- Thôi thôi! Thù giết cha, bắt cộng đái thiên. Nay ta thề quyết cùng Lư gù không đội trời chung!

Hai anh em họ vội vàng lui vào nhà sau, nắm rõ mọi chuyện với mẹ. Cả nhà hay tin, kêu khóc ầm ĩ. Hai anh em vội ra khỏi phủ, nhảy lên lưng ngựa, tới trước Ngọ môn, xuống ngựa, đi bộ lên điện, vào gặp Hoàng thượng, hành lễ tam quỳ cửu khấu xong xuôi. Họ phủ phục dưới thềm vàng, nói:

- Cầu xin Thánh thượng đứng ra phân xử! Lư Dung lớn gan làm chuyện bậy bạ, đã dùng đồng dao chém phụ thân bọn thần rồi.

Hoàng đế Càn Long nghe tấu, nổi giận đùng đùng, lập tức hạ lệnh, tuyên Lư Dung lên điện.

Còn chưa dứt lời đã thấy Lư Dung tiến vào, quỳ trước thềm son, miệng hô vang:

- Vạn tuế Thần Lư Dung xin nhận tội.

Hoàng đế Càn Long nổi giận đùng đùng, lập tức hạ chỉ:

- Nghịch thần Lư Dung dám tự ý chém đầu quốc thích vô tội, điện đầu vũ sĩ. Mau lui Lư Dung ra Ngọ môn hành hình! Lệnh cho Quốc Thánh giám sát việc xử trảm!

Vũ sĩ không dám chậm trễ, lập tức trói Lư Dung lại, đẩy ra Ngọ môn, trói vào cây cột ở đó. Quốc Thánh hạ lệnh nổ pháo. Hòa Quang ty không dám chậm trễ, lập tức ra nổ pháo "đùng" một tiếng, kinh động toàn bộ công bá tương hầu, cửu khanh tứ tướng, bát đại triều thần. Văn vũ bá quan trong triều đều chạy cả tới Ngọ môn, dẫn đầu là hoàng thúc Thập chính đương Phó Nguyên Thành, Trấn điện tướng quân Ngô Năng, Bình Thân vương, quận vương, đều chạy cả lên điện, tấu hỏi:

- Không biết Lư Dung độ phạm phải tội gì mà bị trói.. ngoài Ngọ môn đợi chỉ hành hình?

Thánh chúa nói:

- Chúng hoàng huynh, ngự đệ, chúng vị ái khanh không biết đấy thôi, Lư Dung dám tự ý hoành hành, tự ý chém Dạ Lý Hồng, tội không thể tha! Các vị hoàng huynh, ngự đệ chớ nên dâng bản tấu bảo vệ cho hắn. Hãy lui cả xuống đi?

Các vị vương gia nhất tề mở lời nói:

- Vạn tuế, Lư Dung tự ý chém Các lão, tội đáng chém đầu. Chỉ mong chúa thượng niệm tình nhà họ Lư làm quan trong triều đời đời trung trực, niệm tình Lư Đồng Huân là nguyên lão ba triều, trung trực, vô tư, không sợ quyền thế, gian tham, là bậc đại thần có công lớn với triều đình. Mong Thánh thượng xá tội cho Lư Dung.

Còn chưa hết câu, đã thấy Dạ Long, Dạ Báo vì sợ Hoàng thượng chuẩn tấu, thù giết cha không báo được, chúng vội vàng quỳ phục xuống, nói:

- Mong vạn tuế gia đứng ra phân xử. Lư Dung tự ý chém đại nhân, phạm tội khi quân. Nếu Thánh thượng không chém Lư Dung, dân chúng sẽ xem nhẹ pháp luật của nhà Đại Thanh ta rất. Tới lúc ấy, còn ai là người tuân theo pháp độ của quốc gia nữa.

Còn chưa nói hết câu, Thập tứ Tướng gia đã nổi giận đùng đùng, đứng phắt dậy, cho tay vào người, lấy cây Trần quốc náo long đồng chùy ra, chỉ thẳng mặt Dạ Long, Dạ Báo chửi lớn:

- Tặc tử! Các ngươi đâu biết được cổ hồ đầu trảm của Lư Dung chỉ chém gian, không chém trung, có quyền tiền trảm hậu tấu. Hắn do cha con các ngươi cậy mình là Hoàng thân quốc thích, hoành hành bá đạo trên đường phố, bị Lư Dung tra xét rõ ràng nên mới lui ra thì hành theo pháp luật. Chúa thượng nể cạ nên mới bảo vệ các ngươi. Tất cả cũng chỉ vì Tây cung mà thôi. Ta cũng biết rõ, ta đã làm thì sẽ làm tới cùng, trước hiệu Vương này ta cũng không cần nữa. Để ta đánh Càn Long trước sau sẽ đánh chết hai đứa tặc tử các ngươi. Thử xem ở đây có bao nhiêu kẻ dám làm loạn!

Nói xong, vung chùy xông lên. Hoàng đế Càn Long nghĩ thầm: "Không ổn". Liền nói:

- Hoàng thúc chớ nên lỗ mãng - Trảm tha tội cho Lư Dung là xong chứ gì!

Lập tức truyền lệnh xá tội. Lư Dung phục chỉ lên điện, dập đầu tạ ân không chém.

Lại thấy Hoàng môn quan lên điện, quỳ xuống tấu:

- Lư Đồng Huân đã về triều. Hiện đang đợi chỉ ngoài Ngọ môn.

Hoàng đế Càn Long lập tức truyền chỉ:

- Tuyên ông ta lên điện!

Lưu Đồng Huân phụng chỉ lên điện, hành lễ tam quỳ cửu khấu xong xuôi, lại chúc câu thánh an, quỳ dưới thềm son, tấu việc tuần biên, nói:

- Các phủ, châu, huyện mưa thuận gió hòa, quốc thái dân an duy chỉ có Lý gia trại thuộc huyện Lương Hương có Lý Đường Lý Hồng hoành hành bá đạo, cường chiếm dân nữ, ức hiếp dân chúng. Chúng ý Các lão Dạ Lý Hồng là cậu. Nay có dân chúng La Hội Thông, chị em Kim Thư, Phương Anh lên kinh kêu oan, hiện đang đợi thánh chỉ bên ngoài ngo môn.

Hoàng đế Càn Long hạ chỉ, tuyên gọi La Hội Thông, Kim Thư, Phương Anh lên điện, kể rõ oan tình. Thánh chỉ ban xuống, ba người bọn họ tiến vào ngo môn, lên điện, quỳ cả xuống. Từng người một lần lượt kể ra nỗi oan của mình. Hoàng đế Càn Long trong lòng không vui, đưa mắt nhìn Thập tứ vương gia, nói:

- Hoàng thúc, vụ án này phải xử sao cho hợp lòng dân chúng?

Thập tứ vương gia nói:

- Thánh thượng, vụ án Lý Đường, Lý Hồng cậy thế Dạ Lý Hồng hoành hành bá đạo. Dạ Lý Hồng tuy bị chém chết nhưng vẫn chưa đền được hết tội. Đời cha làm, đời con phải chịu. Nay hãy lệnh cho Dạ Long, Dạ Báo chuẩn bị quan tài, tới Đông Các phủ khâm liệm thi thể cho Dạ Lý Hồng, biến cả nhà chúng trở thành thứ dân vĩnh viễn không dùng trở lại. Lệnh cho chúng lập tức phải mang quan tài rời khỏi kinh thành.

Hoàng thượng chuẩn tấu. Dạ Long, Dạ Báo dập đầu tạ ân, lui xuống khỏi điện. Vương gia lại tấu:

- Tri huyện huyện Lương Hương là Quách Đắc Bình, lén tư thông với ác bá, làm khổ lẽ dân, tội đáng chém đầu. Niệm tình hấn là môn đồ của Không Mạnh, cải cách bỏ quan chức của hấn.

Thánh thượng chuẩn tấu. Quách Đắc Bình tạ ân, lui xuống.

Vương gia lại tấu tiếp:

- La Hội Thông vốn là dân lành, biết tôn trọng pháp luật, gặp phải tai họa từ trên trời rơi xuống. Giờ nên hạ lệnh tróc nã Lý Đường, Lý Hồng, sau đó ban phủ đệ của ác bá cho La Hội Thông ở để hấn cưới cô gái khác làm vợ. Vậy mới an ủi được lòng hấn.

Thánh thượng chuẩn tấu. La Hội Thông tạ ân, lui xuống khỏi ngo môn, trở về huyện Lương Hương.

Thập tứ vương gia lại tấu tiếp:

- Kim Hào Thiên vốn là lưỡng bang tiến sĩ, chết thực là khổ. Vợ ông ta là người hiền đức, gặp nạn chịu khổ. Kim Thư, Phương Anh là hai gái tiết liệt, lên kinh kêu oan, chịu bao nhiêu gian lao, nguy hiểm. Tình thực đáng thương. Thánh thượng phải đặc cách ban ân cho chúng mới phải. Thánh ân trời biển, xin hãy ban chút ngân lượng, tu sửa lại phủ Dạ Các lão thành phủ Chiêu An, ban cho Vương thị thể bài tiết liệt, ban cho hai con gái làm song hiền Công chúa. Đó cũng là điềm lành của Quốc gia. Mong Thánh thượng định đoạt.

Hoàng đế Càn Long vô cùng mừng rỡ, lập tức hạ chỉ:

- Truy phong Kim Hào Thiên làm Hàn lâm viện Thứ cát sĩ. Phong Vương thị làm Thục tiết nghi nhân; Kim Thư, Phương Anh làm song hiền Công chúa, con nuôi của trẫm, chuyển sang ở trong phủ Chiêu An. Sau này sẽ tuyền cho phò mã. Hãy tới Chính cung viện thăm kiến Hoàng nương. Khâm sai trấn điện hầu Ngô Năng dẫn theo ba nghìn ngự lâm quân tới huyện Lương Hương, Lý gia trại, tróc nã anh em ác bá Lý Đường, Lý Hồng cùng toàn gia. Phàm là phụ nữ bị chúng bắt về đều phải hỏi lai lịch rõ ràng rồi thả họ ra. Sai người nhà tới nhận về. Những kẻ khác đều bị chém đầu. Tới huyện Cổ An đón Vương thị. Khâm thủ.

Thánh thượng rũ ống tay áo, cuốn rèm, bãi triều. Quân thần văn võ nhất tề bãi triều, trở về phủ. Duy chỉ có Trấn điện hầu Ngô Năng phụng thánh chỉ không dám về phủ, ra khỏi ngo môn, lập tức nhảy lên lưng ngựa, tới thẳng giáo trường điểm lấy ba ngàn quân ngự lâm, sắp thành đội ngũ, nổ pháo lên đường, nhằm hướng Lý Gia trại của huyện Lương Hương thẳng tiến. Tới Lý gia trại, chia quân vây kín thôn, tiến thẳng vào trang xông vào trong phủ, gặp ai bắt nấy, cả thầy bắt được tám mươi ba người, thả đi hai mươi bảy cô gái bị chúng bắt về. Năm mươi sáu đứa còn lại bị trói cả trong sân phủ. Thóc gạo, tiền lương, vàng bạc, đồ đạc đều được ghi rõ trong danh sách, trao cho La Hội Thông quản lý. Ngô Năng lại đốc thúc quân đội tìm khắp huyện Lương Hương, tìm được Vương thị đưa về kinh. Sau khi vào kinh, ông ta lệnh cho quân ngự lâm hạ trại tại giáo trường, còn mình lên điện đợi thánh chỉ. Thánh chỉ ban xuống lệnh cho Ngô Năng làm khâm sai giám sát chém đầu Lý Đường, Lý Hồng và toàn thể gia quyến, bêu đầu thị chúng, có thể làm chứng như sau:

Thiện hữu thiện báo, ác hữu ác báo

Tuy nhiên vô báo, Thời hậu vị đáo

Dịch:

Thiện có thiện báo, ác có ác báo.

Như chưa thấy báo, là thời chưa tới.

-
- 1 Quy củ: quy là thướt tròn, củ là thước vuông, ý là mực thước.
  - 2 Cách vật trí tri: nghiên cứu đến cùng để biết nguồn gốc của sự vật.
  - 3 Thủy Hoàng: đức Tần Thủy Hoàng, vì sợ trí thức làm lung lay nền thống trị, ông đã đốt sách chôn học trò.
  - 4 Trình Tử: học giả đời Tống. Ông đã làm nhiều sách (có hai anh em là Trình Hạo và Trình Di).

Bạn đang đọc truyện *Lưu Công Kỳ Án* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 136: Dâng bản tấu, Gia Khánh vi hành Hiệu cầm đồ, Thiên Thuận ra oai

SONG LONG TRUYỆN

Đại Thanh giang sơn quy nhất thống,

Gia Khánh thánh giá tọa Bắc Kinh.

Thạch Am thượng điện phụng bản tấu,

Thiên thuận đương nội phòng ác hung.

Dịch thơ:

Về một mối Đại Thanh sông núi

Vua Gia Khánh ngự tại Bắc Kinh

Thạch Am lên điện tâu trình

Thuận Thiên đương nắm tình hình ác hung.

Lại nói chuyện nước Đại Thanh từ sau khi Thái tổ Cao hoàng đế khai cơ, lập đỉnh thống nhất giang sơn, vua hiền tôi trung, các nước chư hầu hàng năm vào triều tiến cống, thực là ngũ cốc phong đăng, mưa thuận gió hòa, quốc thái dân an, truyền tới đời Nhân tông Mục Hoàng đế lên ngôi cửu ngũ, đặt niên hiệu là Gia Khánh, được các vương công đại thần phò tá, sớm tối lên triều xử lý chính sự.

Hôm ấy thiết triều, sau là tiếng roi lệnh, hoàng đế Gia Khánh ngồi lên ngai vàng, chợt thấy một vị tể tướng đứng hàng bên trái tay cầm bản tấu tiến ra, hành lễ, tam quỳ cửu khấu xong xuôi, quỳ dưới thềm son, hai tay dâng cao bản tấu. Hoàng đế Gia Khánh thấy ông ta chính là Lại bộ thiện quan Thiết Bật Lưu Dung dâng bản tấu, trong lòng nghĩ thầm: "Không biết lần này ông ta dâng sớ hạch tội vị quan nào đây!" Lập tức lệnh cho ty lễ giám nhận lấy bản tấu, rồi rút ống tay áo, cuộn rèm bãi triều trở về cung. Về tới ngự thư phòng, mở bản tấu ra xem, thấy bản tấu hạch tội Cửu môn đề đốc Hòa Thân, trong đó viết: "Trong nhà Hòa Thân lát bằng gạch vàng, lại có núi vàng núi bạc, phú gia định quốc. Tất cả là do ông ta mở hiệu cầm đồ Thiên Thuận tại Thông Châu. Bên trong lên xây mười ba lò đúc tiền, đúc được vô số tiền bạc. Nếu có ai tới đó cầm đồ của đáng mười, chỉ trả cho sáu. Nếu có lời ra tiếng vào quấy rối hiệu cầm đồ Thiên Thuận, lập tức bị lôi ra ngoài cửa, dùng gậy son đen đánh ngay. Bất kể là cử nhân, giám sinh cũng bị đánh cho tới chết mới thôi. Chúng hoành hành bá đạo, độc ác tới mức người ta không dám nhìn vào trong hiệu".

Hoàng đế Gia Khánh xem xong, nghĩ thầm: "Trên đời lại có loại ác bá vậy sao? Ta không tin. Nhưng Lưu Dung xưa nay chưa hề tấu láo bao giờ. Chỉ bằng thẩm di dò xét một lượt". Nghĩ xong rồi khỏi ngự thư phòng, sang điện thay đồ, mặc một tấm áo bào màu lam, đội chiếc mũ bằng đoạn xanh, eo thắt một sợi đai Hà Nam, chân vận đôi hài đoạn cũ đế thấp, cài túi đựng trầu cau bên sườn. Lại chuẩn bị một tay nải nhỏ, trong đó có một tấm áo Truyền quốc ngọc y, một tấm Phi long tiểu mã bốc, trên đó chạm nổi mười ba chiếc đầu hổ, đính mười ba viên ty trân châu to như mắt mèo, có khả năng ty thủy, ty hỏa. Nếu đeo trên mình mùa đông sẽ cảm thấy ấm áp, mùa hè sẽ cảm thấy mát mẻ. Lại bỏ vào tay nải một cuốn "Bách trung kinh", một cuốn "Ngọc trác kỉ", nhét hai thanh phách trúc vào tay áo, cài trang thành bộ dạng một ông thầy bói rong, lên rồi khỏi cửa Đông Hoa, sải bước lên đường lớn, chẳng còn lòng dạ nào quan sát sự náo nhiệt trên đường, đi thẳng tới cửa Tề Hóa. Ra khỏi cửa Tề Hóa, thấy hai chân nhừ mỏi, nghĩ thầm: "Không ổn! Nơi này cách Thông Châu bốn mươi dặm. Ta đi sao nổi".

Còn đang ngẩn ngừ suy tính, chợt thấy một người đẩy cỗ xe nhỏ đi tới. Hoàng đế đưa tay ra vẫy, người ấy đẩy xe tới trước mặt, hạ xe xuống, nói:

- Tiên sinh, phải chăng ngài muốn thuê cỗ xe của tôi?

Hoàng đế nói:

- Đúng vậy. Ta muốn ngồi xe. Không biết người đòi bao nhiêu tiền?

Phu xe nói:

- Thái gia, ngài đi về đâu?

Hoàng đế nói:

- Ta tới Thông Châu.

Phu xe nói:

- Thông Châu cách kinh thành bốn mươi dặm. Cả đi cả về hết tám mươi dặm đường, mất cả một ngày trời. Lão gia cho tôi một xâu tiền nhé!

Hoàng đế nghe vậy, nói:

- Được, ta trả cho người một xâu tiền. Người phải đẩy xe nhanh một chút. Tới Thông Châu sớm mới được.

Phu xe nói:

- Mời thái gia lên xe.

Hoàng đế nghe vậy leo lên xe. Vừa ngồi xuống, cỗ xe đã lật nghiêng, khiến hoàng đế ngã bẹp xuống đất. Phu xe nói:

- Không ổn!

Vội vàng lật xe dậy, đỡ hoàng đế lên. Hoàng đế nói:

- Tên nô tài này giỏi thực. Ta chưa ngồi vững, xe đã đổ nghiêng, ta làm sao ngồi được?

Phu xe nói:

- Lão gia, ngài không biết đẩy thôi. Ngài thử nghĩ xem, xe chở có một bánh, lão gia ngài lại ngồi sang một bên, bảo sao xe không bị lật!

Hoàng đế nói:

- Vậy một mình ta phải ngồi sang cả hai bên hay sao?

Phu xe nói:

- Lão gia ngài cứ ngồi ở một bên, đợi tôi kiếm ít gạch đá xếp lên bên kia cho cân là đi được thôi.

Hoàng đế xua tay, nói:

- Ta không muốn ngồi cùng gạch đá trên xe.

Phu xe nói:

- Vậy thì đợi lúc nữa xem có vị khách quan nào, mỗi người ngồi một bên, vậy mới thăng bằng.

Hoàng đế xua tay, nói: -

- Nếu ngồi cùng người khác, ta sẽ không trả tiền.

Phu xe nói:

- Sao không để bao hành lý của ngài ở bên kia chèn xe?

Lúc này, Hoàng đế mới chịu ngồi xuống. Có Thành hoàng, Thổ địa cùng đám tiểu quỷ lén theo hộ giá. Bọn họ len lén, kẻ kéo, người đẩy, phu xe hai tay nắm chặt càng xe, gò lưng đẩy mạnh về phía trước. Chỉ thấy không cần phí một sức lực nào, cỗ xe đã đi bằng bằng bèn cao hứng cất tiếng hát vang: "Dương lực lang đại chiến lưỡng Lang Sơn. Sát đắc Đát tử vô sử điên".

Hoàng đế vốn không thích nghe bài "Sát Đát tử bởi ngài là người Mãn Châu, bèn nói:

- Ngươi im miệng đi, không được hát bài ấy. Chọn bài nào mới mẻ mà hát.

Phu xe nói:

- Bài nào mới mẻ, chỉ có bài "Câu chuyện nước Đại Thanh" là mới mẻ thôi.

Hoàng đế nói:

- Vậy người hát bài "Nước Đại Thanh" đi!

Phu xe nói:

- Vậy ngài nghe nhé.

Rồi cất giọng hát: "Đại Thanh Gia Khánh trên điện báu, phận trời bắt quá hai ba năm".

Hoàng đế nói:

- Ngươi im miệng đi! Tại sao lại chửi rủa triều đình?

Phu xe nói:

- Chỉ là chửi sau lưng. Đâu có ngài gì?

Hoàng đế nói:

- Sau lưng cũng không được phép chửi. Ngươi chọn bài khác mà hát.

Phu xe nói:

- Tôi hát khúc "Ngọc Hoàn Ký". Lão gia nghe nhé.

Rồi cất giọng hát: "Vương Nhị cô tại tú phòng. Tường khởi nhị ca Trương Gia Nam. Tư tòng na niên khứ căn khảo. Chính chinh lục niên vị hồi hoàng. Nhị tại Nam Kinh tham hoan lạc. Phách hạ nô gia thù cô đơn. Bạch nhật thuyết tiểu hoàn hảo thụ. Đảo liễu dạ văn đối thủy ngôn? Tượng nha sáng thượng vô bạn nữ, Hồng lăng bi lý thiếu bán biên. Thân thân thủy lai vô kỉ khảo, Quyền quyền thủy lai tán kim liên. Na thiên tác mộng nhĩ hồi chuyển, phu thê kiến diện lưỡng hợp hoan. Điền loan đảo phượng đa nhất hội. Giá thượng kim kê lưỡng dực phiến. Lão thiên bất toại nhân tâm nguyện, nhị ca a! Cầu giả niệm bao bạch hỉ hoan. Chính nguyệt tường đảo nhị nguyệt lý. Phán đảo thanh minh tam nguyệt thiện, tứ nguyệt ngũ nguyệt vọng xuyên nhãn. Phán đảo lục nguyệt chính bán niên. Thất nguyệt phán đảo thất tịch hội, phán đảo bát nguyệt, nguyệt nhị viên. Cửu nguyệt tường đảo trùng dương tiết. Thập nguyệt tường nhĩ hoán thượng niên. Thập nhất nguyệt tường đảo nhất các nguyệt. Tường đảo tích nguyệt nhị thập tam...".

Hoàng thượng nói:

- Đầu óc của người không được nhanh nhẹn mà cổ họng thực là vang.

Phu xe nói:

- Tuy đầu óc không được nhanh nhẹn, nhưng ở nhà tôi cũng có con cái, anh em.

Hoàng thượng nói:

- Ngươi cũng là người dòng dõi ư? Ta còn chưa hỏi ngươi nhà ở đâu tên họ là gì.

Phu xe nói:

- Nhà tôi ở đường lớn Cổ Lâu, thuộc phủ Thuận Thiên Bắc Kinh. Nhà có cửa quay sang hướng nam. Tôi họ Trương, tên gọi Bảo Khánh, thuộc dòng Đại Long, năm nay hai mươi ba tuổi.

Hoàng thượng nghe xong, nghĩ thầm: "Sau khi về kinh, trăm sẽ cho gọi hắn vào cung, bắt hắn sáng tác các ca khúc cho trăm nghe".

Còn đang nghĩ ngợi, chợt thấy Bảo Khánh nói:

- Tôi Thông Châu rồi!

Hoàng thượng nói:

- Người đẩy ta thêm vài bước nữa.

Bảo Khánh nói:

- Không còn sớm nữa, tôi phải trở về kinh. Nếu đưa ngài tới tận Thông Châu bổi, ngài phải trả thêm cho tôi một chút tiền để tôi thuê quán trọ.

Hoàng thượng chẳng còn cách nào khác, đành phải xuống xe, sải bước bỏ đi. Trương Bảo Khánh vội đuổi theo, nắm lấy vạt áo của Hoàng thượng, nói:

- Tiên sinh chớ đi vội. Mau trả cho tôi một xâu tiền để tôi còn về kinh.

Hoàng thượng nói:

- Người đẩy ta bốn mươi dặm đường, ta cảm thấy vô cùng mệt mỏi. Người phải trả cho ta một xâu tiền mới đúng.

Trương Bảo Khánh nói:

- Đại gia, ngài chớ đùa tôi! Mau đưa tiền để tôi còn lên đường.

Hoàng thượng nói:

- Nếu có một xâu tiền, ta đã thuê xe ngựa rồi, đâu cần ngồi xe đẩy của người.

Trương Bảo Khánh nghe vậy, cười hi hi, chấp tay vái một vái nói:

- Đại gia, chớ nên đùa nữa! Mau trả cho ta một xâu tiền, tôi còn phải về nhà. Ở nhà tôi còn phải nuôi mẹ già tuổi cao, sức yếu. Xin cảm tạ đại ân đại đức của thái gia.

Hoàng thượng nghe vậy, cho tay vào tay nải, khua khoảng một hồi, không mò được đồng nào, trong lòng khó xử. Chợt nhìn thấy bao hành lý, nghĩ thầm: "Có rồi!" rồi mở bao hành lý ra, lấy chiếc phi long mã bốt, nói:

- Trương Bảo Khánh, người mang chiếc mã bốt này tới hiệu cầm đồ Thuận Thiên đem cầm, bất kể người cầm được bao nhiêu, dù là một ngàn lạng hay một vạn lạng cũng cho người cả. Người hãy mang tiền về nhà lo sắm cho mẹ. Vậy mới không uổng công bà ấy nuôi dưỡng người cho tới nay. Còn thừa lại dăm ba trăm lạng người hãy làm vốn buôn bán, còn hơn làm nghề đẩy xe thế này. Trương Bảo Khánh nhận lấy chiếc mã bốt, đưa lên quan sát nghĩ thầm: "Tấm mã bốt này quá cũ. Sao có thể cầm được nhiều tiền như vậy?". Thì ra tấm phi long mã bốt này có từ thời Thuận Trị lão Phật gia, truyền tới Hoàng đế Gia Khánh, đến nay đã trải qua năm đời vua, một trăm năm mười ba năm, bảo sao chẳng cũ.

Trương Bảo Khánh nói:

- Đại thái gia! Nếu ngài có lòng cứu giúp tôi, ngài hãy cởi tấm áo chèn kia ra để tôi đem đi cầm mới phải.

Hoàng thượng nói:

- Áo chèn tuy mới nhưng không giá trị bằng mã bốt. Người cứ đem đi cầm, tất biết ngay thôi.

Trương Bảo Khánh nói:

- Tôi đi cầm mã bốt. Ngài hãy giúp tôi trông cỗ xe nhỏ này. Chớ đi đâu mà mất cỗ xe của tôi.

Hoàng thượng nói:

- Lý nào lại vậy!

Trương Bảo Khánh cầm tấm mã bốt, đi vào thành Thông Châu. Không lâu sau đã tới hiệu cầm đồ Thiên Thuận. Tiến tới bên quầy, đặt tấm mã bốt lên bàn. Người đứng quầy tên gọi Triệu Phụng nhận lấy, xem một hồi, nói:

- Tấm mã bốt này quá cũ. Ta cầm cho người hai trăm đồng tiền nhé. Trương Bảo Khánh nói:

- Đưa đây cho ta. Người không có con mắt nhìn đồ. Chủ nhân của vật này bảo ta cầm bằng bạc cơ.

Hai người còn đang giằng co, làm kinh động tới tên giám sự của quầy là Lưu Vạn Sơn. Tên Lưu Vạn Sơn này vốn là người dắt ngựa cho Hòa Thân, từng thấy chủ nhân đeo tấm phi long mã bốt. Nay chợt thấy hai người tranh cãi trong quầy, bèn tiến tới hỏi:

- Hai người tranh cãi gì vậy. Trương Bảo Khánh thấy một người nữa tới. Người ấy đầu đội mũ viền đỏ, mình mặc áo bào đoạn màu lam, cũng đeo một tấm hỏa hồ li mã bốt, lưng thắt đai dương trừu, đeo túi cau bên hông.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Công Kỳ Án* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 137: Loạn bảo cục, Hải Vương trở thần oai Quán Tăng Thịnh, vua Gia Khánh thiếu nợ

Hỷ kiến xuân giang đảo nhãn tiền,

Phòng cảnh thú thị hạnh hoa thiên.

Nang không bắt tất sâu khô tửu,

Du thụ chi đầu lạc cát tiền.

Dịch thơ:

Mừng thấy nắng xuân lại đến rồi

Đầy trời hoa hạnh nở khoe tươi

Túi không chẳng ngại tiền mua rượu

Từ đình cảnh du tiền cổ roi.

Lại nói chuyện hai vị vương gia thay đổi y phục, thập thất vương gia đầu đội mũ bằng đoạn xanh, trên rủ tua rua hồng, mình mặc áo bào lụa, ngoài khoác tinh tinh hồng thâm mã bốc, sau gáy để đuôi sam thực dài, lưng thắt đai Hà Nam, treo trên đó một đôi đối tử hà bao, chân vận hài đoạn gót thấp, lên mang theo một thanh đoản đao. Lật Tam vương gia đội trên đầu một chiếc mũ mềm, mình mặc áo bào lụa màu xanh da trời, ngoài khoác ha ni mã bốc, lưng thắt đai dương trừu, chân đi hài nhẹ, giấu một thanh đoản đao trong tranh. Rồi khỏi Bắc Kinh, họ theo đường lớn. Không lâu sau, hai chú cháu đã tới Thông Châu.

Đang trên đường đi tìm Hoàng đế Gia Khánh, chợt nghe thấy từ trong ba gian nhà ngói bên đường có tiếng hò hét vọng ra:

- Miễn Tam, miễn tam nà!

Lật Tam vương gia nghe vậy, trong lòng không vui, dừng bước, nói:

- Thất thúc (chú bảy), chú có nghe thấy không? Không biết kẻ nào dám ở tại nơi này mang tên Lật Tam của cháu ra mà kêu réo?

Thập thất vương gia nói:

- Cháu chó nóng ruột, hãy vào trong đó xem sao, xem ai gọi tên cháu vậy. Nếu là đương kim Hoàng thượng, hai chú cháu ta sẽ vào tiếp giá, Nếu không phải, chúng ta bỏ đi cũng không muộn. Lật Tam vương gia nghe vậy, cảm thấy có lý, bèn tiến vào gian nhà ngói.

Thì ra, ba gian nhà ngói ấy có tên gọi là Lục Bì Đình, trong đó có bốn tên vô lại. Một đứa là Lán Lộ Quỷ Lam Tứ, một đứa là Hán Tử Trần Trương Đức, một đứa là Truy mệnh quý Trương Đức một đứa là Bạch Hoa Xà Trương Tam. Bốn tên vô lại này mở sòng bạc tại đây, dùng các ngón cờ gian bạc bịp lừa người. Hôm nay, hộp xóc toàn ra tam (ba), tên xóc cái đứng một bên để các con bạc đặt tiền. Tiền đặt vào cửa tam nhiều, tên xóc cái nói:

- Còn ai đặt tiền nữa không? ta mở hộp nhé!

Rồi hô vang:

- Một, hai về hết, miễn tam. Miễn tam nà miễn tam!

Lật Tam vương gia không vui, xông vào nhà xem, thì ra trong đó đang đánh bạc. Lúc này, Lật Tam vương gia mới nguôi giận. Vị vương gia này từ nhỏ đã ham cờ bạc, nay thấy có đánh bạc, thực chẳng khác nào ruồi nhặng nhìn thấy máu tanh, thấy bên cạnh có một cái đôn bèn ngồi xuống, khoanh chân lại, xem tên xóc cái trả tiền cho con bạc. Hắn lại cho súc sắc vào hộp, lắc lên. Lật Tam vương gia nói:

- Ta cũng đánh tiếng bạc này.

Vị vương gia này từ nhỏ, tính tình đã ngang ngạnh, một khi đã đặt bạc, tất phải đặt một mình một cửa. Thấy ván vừa nảy mở ra tam, bèn thò tay vào bạc, lấy ra hai đĩnh bạc, nói với tên xóc cái:

- Nhận lấy!

Tên xóc cái hỏi:

- Vị lão gia này có cần nghe vài tiếng trước không?

Lập Tam Trương gia nói:

- Không cần nghe, ta cứ đặt thôi!

Tên xóc cái nói:

- Không biết ngài đặt cửa nào?

Lập Tam Trương gia nói:

- Đặt cả vào cửa tam.

Tên xóc cái nghe vậy, cầm cả hai đỉnh bạc đặt vào cửa tam.

Đám con bạc thấy cửa tam có hai đỉnh bạc, cũng dồn cả tiền của họ sang cửa tam. Tên xóc cái thấy cửa tam có hai đỉnh bạc, lại thêm hơn hai trăm tiền lẻ, quân trong hộp lại là ba (tam) hấn cuống lên, nghĩ thầm:

- Không ổn! Nếu giờ hộp lên, ta có bán cả vợ con đi cũng không đủ tiền đền tiếng bạc này.

Rồi đưa mắt ra hiệu cho đồng bọn. Lũ đồng bọn của hắn lập tức hiểu ý, chúng bèn làm bộ cãi nhau, đánh nhau, kẻ kéo, người lôi, kẻ đâm, người đá, loạn xạ cả lên. Nhân lúc này, đám con bạc cũng xô nhau cướp tiền.

Lập Tam vương gia thấy vậy, nổi giận đùng đùng, sắc mặt khể biến, quát vang:

- Giỏi cho mấy thằng nhãi ranh! Các người mau đền tiền cho ta. Nếu hé răng nói ra nửa lời không, ta sẽ đưa các người lên quan hết. Mau đền tiền cho ta!

Tên xóc cái nói:

- Đền cái cục cứt chó? Bọn kia làm loạn lên, đánh lẫn nhau, phá mất đám bạc của ta, ta còn chưa thềm nói gì, người còn đòi bọn ta đền bạc cho người sao? lại còn đòi lên quan nữa. Nói cho người biết, người hãy đi khắp trong ngoài thành Thông Châu này hỏi tên bọn ta thì sẽ rõ. Nếu muốn báo quan, chúng ta đi báo quan. Nếu muốn đánh nhau, ta sẽ đánh nhau!

Lập Tam vương gia nghe vậy, tức đến nổ ruột nổ gan, lẽ nào chịu bỏ qua. Lập tức nhắm thẳng mặt tên xóc cái đâm cho một phát. Đám vô lại lập tức xô vào đánh Lập Tam vương gia, vây vương gia vào giữa, xô lại đánh.

Thập thất vương gia ở bên ngoài một lúc lâu, vẫn không thấy Tam vương gia trở ra, đang nóng lòng sốt ruột, chợt nghe thấy từ trong nhà có tiếng nói vọng ra.

- Đám nhãi ranh, xông lên đi. Ta đâu sợ chúng bay đông người, dám đặt bẫy cướp bạc của người khác. Phản rồi! Phản rồi!

Đó chính là thanh âm của Lập Tam vương gia. Ngó vào trong nhìn thấy hoàng đế của mình đang đánh nhau với lũ vô lại, bất giác nổi giận đùng đùng, kêu lên như sấm, quần gọn bứt tóc vào cổ, cởi bỏ áo khoác, rút đoản đao ra, nhảy vọt vào trong phòng, kêu lớn:

- Giỏi cho lũ cáo bầy chó đáng, cạy đồng bắt nạt người. Lũ khi kia mở to mắt nhìn, xem đại thái gia là ai!

Rồi vung đao chém bừa.

Lũ côn đồ thấy một mình người kia chúng còn đánh không lại nay lại có thêm một người nữa xông vào, tay cầm đoản đao, khí thế như mãnh hổ xuống núi, trong lòng kinh khiếp. Người ta thường nói: "Vô lại không chấp nhận chuyện thua thiệt trước mắt", bèn nhảy mất ra hiệu cho nhau, kéo cả ra khỏi căn phòng, bỏ chạy. Chỉ trong phút chốc đã chẳng còn bóng dáng một đứa nào. Hai chú cháu không đuổi theo. Thập thất vương gia nói:

- Chú cháu ta mau đi tìm chúa thượng, còn phải bảo vệ chúa thượng bình an về kinh.

Thập thất vương gia mặc áo khoác lên mình xong. Hai chú cháu lại dẫn nhau đi khắp nơi tìm kiếm Hoàng đế Gia Khánh.

Lại nói chuyện Hoàng đế Gia Khánh cảm thấy đói bụng, ngửa mặt nhìn trời, thấy đã quá ngọ, nghĩ thầm:

- Cần phải kiếm quán cơm, nghỉ ngơi, rửa bụi dãi.

Tiến lên phía trước, chợt thấy trước mặt có một quán cơm lớn, vô cùng nguy nga, trên cửa treo một đôi câu đối. Vế trên là: "Tăng thị tài nguyên tân lai tọa". Vế dưới viết: "Thịnh thị sinh ý khách mãn đường". Trên tấm hoành phi viết bốn chữ lớn: "Thắng hữu như vân", phía trên còn có một bức trung đường viết ba chữ vàng chói lọi: "Tăng Thịnh Quán".

Hoàng đế thấy quán ăn này rộng lớn, đông đúc, chợt thấy từ trong quán bước ra một người tuổi độ ngoài hai mươi, đầu đội mũ bằng đoạn, bím tóc quăn

quanh cổ, mình mặc tấm áo chèn, vắt trên vai một chiếc khăn, quần tạp dề màu lam ngang hông, chân đi hài vẩy cá, ăn mặc theo lối chủ quán, miệng hô vang:

- Lão tiên sinh, chẳng phải ngài đang cần rũ bụi sao? Xin mời vào trong ngồi. Quán chúng tôi vừa rộng rãi, vừa sạch sẽ, lại không có ruồi nhặng. Khách quan muốn dùng món gì, quán chúng tôi đều có cả. Các món Nam, Bắc, quán tôi đều có.

Hoàng đế nghe vậy, rất hài lòng, nói:

- Ta muốn dùng cơm, đâu chẳng phải trả tiền? Người ta nói rất đúng: "Quán là chết, nhưng do người sống mở ra. Một người đi, cả trăm người tới". Chủ quán của các người tuyển dụng người làm như người, tất chuyện làm ăn vô cùng hưng thịnh. Người hãy đi trước dẫn đường.

Hoàng đế tiến vào quán Tăng Thịnh, ngồi xuống chiếc bàn chính giữa, ngẩng đầu nhìn bốn phía, thấy chính giữa có một khám thờ Phật, hai bên dán đôi câu đối, vẽ trên là: "Chỉ tại Xuân Thu tâm tại Hán", vẽ dưới viết: "Cửu tồn cương cường nghĩa tồn tiên". Trên tấm hoành phi viết bốn chữ "Hàng cổ nhất nhân". Thấy tượng thần trong khám, bên trái có vị mặt trắng cầm quả ấn, bên phải có một vị mặt đen cầm đao, chính giữa là một pho tượng mặt đỏ, mày ngài, mắt phượng, râu năm chòm, chính là Quan Thánh. Lại thấy trên tường treo một tấm hoành phi, trên viết "Tứ tủy bát tiên". Bên cạnh treo một bức tranh vẽ cảnh "Lư Hải hỷ Kim Thiên", hai bên có đôi câu đối, vẽ trên viết: "Sinh ý hưng long thông tứ hải", vẽ dưới viết: "Tài nguyên mậu thịnh đạt tam giang". Bên này treo một bức tranh vẽ hai cô gái đẹp tựa thiên tiên, tóc xõa, chân đất cùng một vị đại tiên cười ha hả. Hai bên cũng có đôi câu đối, vẽ trên viết: "Lân giả duyệt viễn giả lại nhất đoàn hòa khí", vẽ dưới viết: "Giao dĩ đạo tiếp dĩ lễ tứ hải xuân phong".

Còn đang quan sát, chợt thấy tiểu nhị bưng một khay trà tới Hoàng đế đón lấy, uống. Tiểu nhị lại đưa tới một tầu thuốc thơm, hoàng đế nhận lấy, hút mấy hơi. Tiểu nhị lại mở túi trà cau ra, lấy ra mấy viên sa nhân, nói:

- Tiên sinh, tôi xin mời ngài tỏ chút lòng thành.

Hoàng đế nhận lấy, ngậm trong miệng, thấy tiểu nhị một mực ân cần, bèn hỏi:

- Người tên họ là gì? Đọc các món ăn, tên rượu lên ta nghe!

Tiểu nhị mỉm cười, nói:

- Tiểu nhân tên gọi Lý Phượng. Còn nói về món ăn của quán Tăng Thịnh này có tới hơn trăm món, muốn báo hết tên, e phải mất cả nửa ngày trời. Giờ tôi chỉ xin đọc ra đây vài món.

Ngài muốn dùng trà, chúng tôi đây có trà Long Tĩnh, trà Giới Mi, trà Lão Quân Mi, trà Bích La Xuân, trà Tước Thiết, trà Trúc Diệp Thanh, trà Đại Diệp, Tiểu Diệp, Vũ Tiên, Mao Tiên, Hương Phiến, Song Huân, Rượu thì có Mai Quý Lộ, Trạng Nguyên Hồng, Sứ Quốc Công, Nhân Trần tửu, Phật Thủ Lộ, Thiệu Hưng Nữ Nhi Hồng, Lão Bạch Can, Mì thì có Nhất oa ty, Bát Điều Diện, bánh thì có bánh lá sen, bánh rán, bánh tằm, bánh Gia thường, bánh bao Hoa Bao, xù cảo trung. Cơm có cơm đồ thức ăn có tổ yến, vẩy cá, hải sâm, sơn hào hải vị đủ cả. Hầm, nấu, luộc, xào, thứ gì cũng có.

Hoàng đế nói:

- Người hãy sắp lên cho ta ba bàn thượng hạng.

Lý Phượng hỏi:

- Lão gia mời khách ư?

Hoàng đế nói:

- Một mình ta dùng.

Lý Phượng nghe vậy, không dám chậm trễ, vội đi truyền nhà bếp. Chỉ thấy dao, thớt loạn lên một hồi. Không lâu sau, ba bàn thức ăn đã được bày lên. Hoàng đế tự tay rót rượu, trong lòng buồn buồn, không vui. Tên tiểu nhị Lý Phượng này thật sáng dạ, lập tức cười hi hi, nói:

- Đại thái gia. Ngài một mình uống rượu, chắc không được vui. Chi bằng ngài và tôi chơi uyn vài ván. Ngài thấy thế nào?

Hoàng đế nghe vậy, nghĩ thầm:

- Giỏi cho tên nô tài này. Ở Bắc Kinh, ngũ phủ, lục bộ không ai dám cùng trẫm chơi trò này! Phải rồi, hẳn có ý muốn trẫm vui về đây mà.

Rồi cùng Lý Phượng chơi ba ván. Lý Phượng đều thua, phải uống ba chén.

Hoàng đế dùng bữa xong, quay sang rửa mặt, súc miệng, sai Lý Phượng tính tiền. Lý Phượng tính toán một hồi, cả thấy hết mười lạng lẻ ba tiền. Hoàng đế nói:

- Tốt, không đắt. Bảo chủ quán viết vào sổ nợ.

Lý Phượng nghe vậy, nói:

- Tiên sinh, ngài chó đùa tiểu nhân. Đây là lần đầu tiên ngài chiếu cố cho chúng tôi, chúng ta không quen biết, cũng chẳng biết ngài tên họ là gì, sinh sống ở đâu, sao thể ghi nợ cho ngài được? Ngài nói viết sổ nợ, để tôi gọi chủ quán tôi nói chuyện với ngài.

Nói xong, hướng lên phía quầy, gọi lớn:

- Vị lão thái gia này gọi ba bàn tiệc thượng hạng, cả thầy hết mười lạng lẻ ba tiền, lại nói viết sổ nợ, ngày khác sẽ trả đủ.

Chủ quán Bạch Sĩ Lộc nghe vậy, tỏ vẻ không vui, nói:

- Thằng ranh này có mắt như mù, ông ta không có tiền bạc, người dám dọn lên ba bàn tiệc thượng hạng ư? Ông ta không phải là khách thường tới đây ăn cơm, viết sổ nợ sao được! Nếu ông ta không có bạc, hãy lột quần áo của ông ta.

Hoàng đế nghe vậy, nổi giận đùng đùng, nói:

- Ai dám lột quần áo của ta!

Bạch Sĩ Lộc nói:

- Không chỉ lột quần áo của người, còn phải đánh cho một trận mới được.

Lập tức lớn tiếng gọi:

- Chúng bay đâu, đánh hấn cho ta!

Chỉ thấy bảy, tám đứa chạy ồa vào, xông tới trước mặt Hoàng thượng.

Tiểu nhị Lý Phụng vội đưa tay ra cản lại, nói:

- Không được. Vị tiên sinh này không mang theo tiền, ông chủ cũng nên nói tay một chút. Cứ ghi sổ là Lý Phụng này nợ vậy. Nếu đánh nhau, xảy ra án mạng, thực là tai họa của quán.

Bạch Sĩ Lộc nói:

- Lý Phụng, đó là do người tình nguyện, sau này chó có hối hận đó.

Lý Phụng nói:

- Là tôi tình nguyện, quyết không hối hận.

Đám người kia lui ra.

Hoàng thượng hỏi:

- Lý Phụng, ngươi và ta vốn không quen biết, tại sao lại gánh nợ cho ta?

Lý Phụng mỉm cười, nói:

- Tiên sinh, tục ngữ nói: "Ngũ hồ, tứ hải giai huynh đệ". Huống hồ hôm nay ta gặp nhau đây. Mời ngài cứ đi tự nhiên.

Hoàng thượng nói:

- Người như ngươi thiên hạ thật hiếm có. Mỗi ngày ngươi kiếm được bao nhiêu tiền công mà dám trả nợ thay cho ta?

Lý Phụng nói:

- Tuy mỗi ngày tôi kiếm được có ba trăm tiền công, nhưng chỉ cần hai, ba tháng sau là sẽ trả hết thôi.

Hoàng thượng nói:

- Ngươi kiếm được ít tiền như vậy, chỉ bằng hãy theo ta vào Bắc Kinh.

Lý Phụng nói:

- Ngài làm việc gì? Tôi có thể làm gì?

Hoàng thượng nói:

- Chỉ cần ngươi nhồi thuốc, châm lửa rót trà cho ta.

Lý Phụng nói:

- Tôi chỉ làm tiểu nhị, không thích làm người hầu.

Hoàng thượng nói:

- Nhà ta là một đại tài chủ, có quyền thế, có tiền bạc, vàng bạc chất thành núi. Quản sự lớn nhỏ nhà ta nhiều không kể xiết, ai cũng đội mũ chòm đỏ, chòm xanh, đề hầu hạ ta. Những lời ta nói ra đây toàn là sự thực, không hề sai trá nửa lời. Ngươi hãy cân nhắc lại đi. Ngươi vì ta nhận khoản nợ kia, ta phải vay thêm ngươi một xâu tiền nữa. Bởi vậy vả rồi kinh nên ta không mang theo tiền, phải cầm mã bốt tại hiệu cầm đồ Thiên Thuận.

Phiên người đi chuộc về cho ta.

Lý Phụng nghe vậy, nghĩ thầm:

- Ta xem người này không phải loại lừa đảo. Đã nhận nợ cho ông ta, ông ta lại vay thêm một xâu tiền, ta cũng cho vay nốt vậy.

Nghĩ xong, xoay mình tới chỗ chủ quán, tạm ứng một xâu tiền, nói:

- Đây là một xâu tiền, ngài hãy cầm đi.

Hoàng thượng nói:

- Đây là tờ giấy biên nhận, phiên người đi chuộc lại cho ta. Một việc không thể nhờ hai người làm được.

Lý Phụng đành phải cầm tờ giấy biên nhận, đi tới hiệu cầm đồ Thiên Thuận.

Không lâu sau đã tới hiệu cầm đồ Thiên Thuận, nói với tên đứng quầy và lũ làm thuê:

- Ông chủ Lý, lúc nào nhàn rồi, mời tới chỗ tôi ngồi, xơi chén trà.

Tại sao Lý Phụng lại quen bọn chúng? Chỉ vì những lúc việc trong hiệu rối rắm, chúng thường tới quán Tăng Thịnh ngồi nói chuyện phiếm. Vậy nên quen biết.

Lý Phụng lại nói:

- Tôi thay mặt người ta lấy một món đồ.

Tên trưởng quầy nhận lấy biên lai, nói:

- Đây là chiếc mã bốt lão giám sự mới nhận lúc trưa, phải tới chỗ ông ta lấy mới được.

Không biết chuyện sau này sẽ ra sao, mời quý vị xem tiếp hồi sau sẽ rõ.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Công Kỳ Án* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 138: Lưu Vạn Sơn bá đạo không trả đồ Gia Khánh Đế nhận con nuôi trong quán

Tiểu kiều lưu thủy trúc sơ hy

Nguyệt di hoa ảnh dạ độc thư

Tính tự bất tri hà tất vấn

Liêu dinh bất túc tục nhân cư.

Dịch thơ:

Cầu nhỏ nước trôi đáng trúc gầy

Bên hoa đọc sách bóng trắng lay

Chẳng hay tên họ cần chi hỏi

Người tục có đâu ở chốn này.

Lại nói chuyện tên đứng quầy Triều Phụng mời Lưu Vạn Sơn ra. Vạn Sơn cầm lấy tờ biên lai, đưa lên đọc, đôi mắt hình tam giác của hắn tròn lên, nói:

- Bắt đầu từ hôm nay, nội quy của hiệu đã đổi rồi: Tháng trước là chỉ nhận biên lai, không nhận người, còn nay chỉ nhận người, không nhận biên lai. Ai tới cầm đồ, người ấy tới nhận.

Lý Phụng nghe vậy, trong lòng không vui, nói thầm một mình:

- Rõ ràng tên này muốn chèn ép người ta mà.

Bèn hỏi:

- Nếu người tới thế chấp vật bị bệnh qua đời, người khác tới chuộc lại cũng không cho chuộc sao?

Lưu Vạn Sơn tức giận, nói:

- Lý Phụng, người ăn nói cẩn thận một chút. Nếu không, sẽ bị ăn đòn đó!

Lý Phụng nghe vậy, cố gắng nén giận, cầm tờ biên lai trở về quán Tăng Thịnh, gặp Hoàng thượng, kể lại một lượt từ đầu tới cuối câu chuyện. Hoàng thượng nghe xong, nổi giận, nói:

- Cầm đồ rồi không cho chuộc. Thực là càn rỡ! Đây là do châu quan không biết dạy dân. Lý Phụng, người hãy đi xử tri châu cho ta.

Lý Phụng nghe vậy, ngần ngại không dám. Thổ địa thấy vậy nghĩ thầm:

- Không đạt. Nếu kháng chỉ, ta sao gánh vác nổi?

Lập tức thổi một hơi vào mặt Lý Phụng. Chỉ thấy Lý Phụng hai mắt tròn tròn, nói:

- Tôi sẽ xử tri châu! Xem hắn dám làm gì ta?

Rồi xoay mình, chạy ra ngoài. Bạch Sĩ Lộc vội lên can lại, bị Lý Phụng xô một cái, ngã lăn ra đất.

Lý Phụng chạy ra khỏi quán Tăng Thịnh, xông thẳng tới nha môn tri châu. Thấy châu quan đang thẳng đường, bèn chạy thẳng vào, đưa tay chỉ, lớn tiếng chửi mắng:

- Giới cho tên châu quan này. Đúng là người do chó đẻ ra! Người làm quan dạy dỗ con dân, sao lại có chuyện cầm đồ không cho chuộc? Chắc hẳn do người nhận của đút từ chúng nên chúng mới dám lộng hành, làm càn như vậy.

Tri châu nghe vậy, nổi giận đùng đùng, dặn dò tả hữu:

- Trói hắn lại cho ta!

Rồi vút xuống bốn tám thê bài. Đám công sai, nha dịch vội dè Lý Phụng xuống, đánh bốn mươi trượng thật mạnh. Lý Phụng không cảm thấy đau, da thịt cũng không bị bầm dập.

Tri châu tức giận, quát lớn:

- Giới cho tên lớn gan Vương Ngọc Kha, người nhận của thằng điên này bao nhiêu tiền mà dám đánh nhẹ?

Lập tức sai công sai Lý Định Bình dè Vương Ngọc Kha ra đánh. Lý Định Bình không dám chậm trễ, lập tức đánh Vương Ngọc Kha hai mươi trượng, đánh đến nát thịt, phọt máu tươi.

Đám nha dịch lại dè Lý Phụng xuống, dùng hình. Thổ địa lén thu hồi phép thuật, trở về bảo vệ Hoàng thượng. Lý Định Bình vừa đánh Lý Phụng một trượng, Lý Phụng đã kêu cha kêu mẹ:

- Thái gia ban ân, tha mạng! Không phải tiểu nhân cố ý chửi thái gia, mà là một vị tiên sinh tại quán Tăng Thịnh bảo tôi tới chửi ngài. Không hiểu tại sao, tiểu nhân cũng hồ đồ nghe theo, tới đây chửi thái gia.

Tri châu Vương Quý Tinh nghe vậy, dặn dò khoái đầu Trương Toại Thiện, Lý Ngọc Đường, nói:

- Cầm thẻ bài của ta, mau đi bắt tên thầy bói ấy vào đây cho ta!

Hai vị khoái đầu không dám chậm trễ, vội rời khỏi công đường, tới thẳng quán Tăng Thịnh.

Lại nói chuyện đương kim Hoàng thượng trong quán Tăng Thịnh nghĩ thầm:

- Ta sai tiểu nhị Lý Phụng đi chửi tri châu, chắc hẳn khó thoát một trận đòn. Chỉ bằng trăm tới nha môn tri châu xem tình hình ra sao.

Rồi trở mình, đứng dậy, rời khỏi quán Tăng Thịnh, bước đi. Chợt thấy phía trước có hai người tiến lại, tới gần, nói:

- Tiên sinh, có phải ngài là người mới dùng bữa trong quán Tăng Thịnh không?

Hoàng thượng nói:

- Không sai, ta vừa ăn cơm trong quán Tăng Thịnh.

Hai vị sai nha nghe vậy, móc còng, xích ra định còng Hoàng thượng. Hoàng đế Gia Khánh nổi giận, đưa tay ra tóm lấy khoái đầu Lý Ngọc Đường, dùng thế thuận tay, ném lý khoái đầu ngã lăn ra đất. Trương Toại Thiện vừa tiến lên, Hoàng thượng liền ra chiêu một quyền đâm ra, trúng ngay đầu Trương khoái đầu khiến hắn tối tăm mặt mũi. Hai tên nha dịch thấy tình thế bất ổn vội chạy về châu nha báo lại với tri châu.

Hoàng thượng dừng bước, thấy mặt trời đã lặn, đã tới lúc phải về cung, trong lòng nghĩ thầm:

- Trời đã muộn, không tiện tới châu nha. Tạm tìm chỗ an thân đã rồi tính tiếp.

Chợt nghe thấy một đứa nhỏ mời chào:

- Các vị khách quan, hãy nghỉ lại đây. Trời đã tối rồi, nghỉ lại đâu chẳng là nghỉ? Hãy nghỉ lại đây. Quán trọ của chúng tôi vừa rộng lại vừa sạch, không có bọ chó, côn trùng. Tiền phòng chỉ mất năm đồng, một bữa cơm hết hai trăm tiền thôi.

Đương kim Hoàng thượng liếc mắt rông nhìn đứa bé. Thấy nó, đầu đội mũ vải, một bím tóc to, dài thả sau lưng, mình mặc áo lụa, ngoài khoác áo màu xanh, vớ trắng, chân đi giày vẩy cá thiên đình đầy đặn, địa ngạch tròn, mình dài, chân ngắn, môi đỏ như son, mũi thẳng tắp, mày thanh mắt sáng, trời sinh quý tướng. Chỉ thấy nó tới trước mặt, chấp tay vái một vái thật sâu nói:

- Tiên sinh, trời tối rồi, hãy nghỉ lại đây một đêm.

Hoàng thượng nói:

- Cũng được. Ngươi hãy đi trước dẫn đường.

Hoàng thượng bước vào quán, lên phòng trên, ngồi xuống.

Thấy tám chiếu trên giường cũ kỹ, mái nhà thùng lỗ chỗ, nhìn lên thấy cả sao trời, tường phòng ố cả, nghĩ thầm:

- Quán này tất có rận, rệp.

Thấy đứa bé rót một chén trà, đưa tới, nói:

- Tiên sinh, mời dùng trà. Tôi phải ra ngoài mời thêm vài khách nữa, để họ làm bạn với ngài.

Hoàng thượng nói:

- Ngươi chớ nên gọi khách nữa. Ta ở đây rồi, sẽ chẳng có ai tới nữa đâu.

Đứa bé nói:

- Tiên sinh, ngay cả một câu tốt lành ngài cũng không biết nói. Tôi đi mời thêm vài vị khách, kiếm thêm vài đồng, ngài phải lấy làm mừng cho tôi mới đúng.

Hoàng thượng nói:

- Nếu không tin lời ta, ngươi đi mời khách đi.

Đứa trẻ chạy ra ngoài quán, mời chào thêm một lúc lâu, không mời thêm được một ai. Chẳng còn cách nào khác, nó đành phải trở vào, nói:

- Tiên sinh, ngài dùng cơm, rượu gì? Tiểu nhân xin phục vụ ngài.

Hoàng thượng nói:

- Không cần com rượu, người pha cho ta một bình trà, mang cho ta một ngọn đèn.

Đứa bé nghe vậy, trong lòng không vui, bỏ ra phía nhà sau.

Chỉ thấy mẹ nó đang đứng ở Thôn sau, nói:

- Hôm nay mời được mấy khách?

Đứa trẻ trả lời nói:

- Mẹ à, tối nay thực đen đui, chỉ có một vị táng môn tinh. Một ông thầy bói. Ông ta cũng không dùng com, rượu, chỉ gọi một bình trà, một cây đèn.

Mẹ nó nói:

- Nếu khách đã gọi trà, gọi đèn, tại sao con còn chưa mang lại cho họ?

Đứa bé nói:

- Mẹ à, mẹ thử nghĩ xem. Nấu một nồi trà phải mất nửa cân củi một ngọn đèn mất tám xu dầu. Mẹ thử nghĩ xem, ta có lỗ vốn không?

Bà mẹ nói:

- Con ngoan à. Con không hiểu thế sự. Tục ngữ nói: "Quán chết nhưng do người sống mở, một người đi trăm người khác tới " Con còn chưa chịu mang trà tới cho họ?

Đứa bé nói:

- Con còn chưa đun.

Bà mẹ nói:

- Không cần phải đun. Khi nãy mẹ thấy khát, đã đun một ấm trà. Giờ không thấy khát nữa, con hãy mang tới cho vị tiên sinh ấy dùng.

Đứa bé nghe vậy, không dám chậm trễ, một tay xách bình trà bát uống, một tay cầm đèn đi vào quán.

Vào quán bỏ ấm trà, bát uống trà và đèn lên bàn. Hoàng thượng hỏi:

- Chủ bé chủ quán. Quán của chủ cả thấy có bao nhiêu người góp vốn? Sao không thấy ông chủ đâu?

Đứa bé nói:

- Quán này của tôi không có ông chủ. Chủ quán, lo liệu mọi việc trong, ngoài chính là tôi đây.

Hoàng thượng nói:

- Ý ta hỏi là cha của cháu đâu? Tại sao trong quán chỉ có một mình cháu lo liệu mọi việc?

Đứa bé nói:

- Những việc khác ngài chẳng hỏi, lại hỏi ngay cha của cháu. Nhắc tới cha, cháu lại muốn khóc đây này. Thù giết cha chưa báo được. Cháu muốn chết đây. Nhưng còn mẹ già không ai phụng dưỡng nên vẫn gắng phải sống.

Rồi hai hàng lệ lăn dài trên má.

Hoàng thượng hỏi:

- Cha cháu bị ai giết hại?

Đứa bé nói:

- Bị tên khốn nạn Hòa Thân giết chết.

Hoàng thượng hỏi:

- Hòa Thân với nhà cháu có thù oán gì sao?

Đứa bé lắc đầu, xua tay, nói:

- Cháu không dám nói. Nếu để Hòa Thân biết, cả nhà cháu sẽ bị chém hết. Thậm chí còn bị vạ lây cả chín họ.

Hoàng thượng nói:

- Cháu kể ra trong quán, trong quán không có khách nào khác, cũng chẳng phải kể ở ngoài đường, chỉ một mình ta biết.

Ta cũng không kể lại với ai. Cháu cứ kể với ta, thiết nghĩ không có gì đáng ngại.

Đứa bé nghe vậy, nói:

- Ngài đợi cháu cho thêm chút dầu vào đèn rồi hai ta sẽ nói chuyện. Cho thêm dầu vào đèn xong, đứa bé đứng sang một bên. Hoàng thượng nói:

- Cháu ngồi xuống đây. Kể rõ một lượt xem nguyên nhân vì đâu Hòa Thân lại giết chết cha cháu. Ta có thể giúp cháu đưa ra ý kiến, có thể giúp cháu báo thù.

Đứa bé nói:

- Ngài đã hỏi, cháu cũng xin kể thực cho ngài nghe. Tổ tiên cháu vốn người Thẩm Dương, Quan Đông, theo thuyền rồng vào kinh.

Hoàng thượng hỏi:

- Cháu tên họ là gì?

Đứa bé nói:

- Cháu tên gọi Trương Liên Đăng. Bồi tên giặc Lý Tự Thành làm phản, cướp lấy thiên hạ của nhà Đại Minh. Ngô Tam Quế mời lão Mãn Vương dẫn quân Thanh đuổi đánh. Lý Tự Thành phải tự tử. Hoàng đế Thuận Trị lên ngôi, thay nhà Minh lập nên nhà Thanh. Kỵ cháu là Triệu Vũ Cừ, cụ cháu là Triệu Tự Tông, ông cháu là Triệu Nguyên Hội đều giữ chức tổng binh tại kinh thành, quản lý các đội binh mã trong kinh.

Hoàng đế Gia Khánh bắt giặc chơi ha hả, Trương Liên Đăng nói:

- Tại sao ngài lại cười?

Hoàng thượng nói:

- Những lời cháu vừa kể đều là giả dối. Cháu thử nghĩ xem. Tổ tiên cháu mang họ Triệu, tại sao cháu lại họ Trương.

Trương Liên Đăng nói:

- Ngài chỉ mới nghe phần đầu câu chuyện, chưa nghe tới phần sau. Sau khi Hoàng đế Càn Long lên ngôi, Hồ Nam có Tà Đại Phụ làm loạn, Hồ Bắc có Ngô Bán Thành. Hai nơi ấy gửi công văn hòa tước tám trăm dặm về kinh cấp báo. Hoàng đế Càn Long xem xong, nổi giận. Hòa Thân dâng tấu tiến cử Bác Ty đại nhân làm thống soái, tiến cử cha cháu làm tiên phong đi chinh phạt. Năm vạn binh mã tới sát Hồ Nam. Đồi bên giao chiến, cha cháu đánh suốt ba ngày ba đêm, đánh bại quân giặc, bắt sống được ba tên đầu lĩnh giặc, giam vào tù xa, giải về kinh. Trương Liên Đăng dừng lại một lúc, kể tiếp:

- Tới lúc ấy, phản vương mới chịu quy phục Đại Thanh, viết thư xin hàng, hứa hàng năm nộp cống, xưng thần, chỉ xin tha cho ba tên đầu lĩnh kia. Bác Ty đại nhân lập tức viết biểu gửi về kinh, xin tha cho ba tên đầu lĩnh giặc. Không thấy chiếu chiếu hàng ban xuống, Bác Ty đại nhân viết liền mười hai tấu biểu gửi về kinh. Không ngờ câu tặc Hòa Thân giấu vua làm điều tác tệ giấu nhem mười hai đạo tấu ấy đi, giết chết hai trong số ba tên đầu lĩnh giặc, thả một đứa ra. Hắn về Nam Kinh, kể với phản vương chuyện hai tên kia bị giết khiến bầy đại quả phụ nổi giận, bày ra kế điệu hổ ly sơn, bày tiệc rượu mời Bác Ty đại nhân tới dự, bắt ngay ông ta tại bàn tiệc, thiêu sống. Cha cháu thấy tình hình bất ổn vội nhảy lên lưng ngựa giết giặc, xông ra khỏi mười ba tòa liên thành của giặc, chạy suốt đêm về kinh. Hòa Thân lừa gạt, chuốc cho cha cháu uống rượu say rồi dùng thừng trói lại. Sau đó, gian tặc Hòa Thân lên điện dâng một bản tấu kể tội cha cháu, nói cha cháu làm trận bỏ chạy tháo thân, tự ý bỏ trốn về nhà. Tên hôn quân vô đạo không chịu tra xét thực hư, lập tức chuẩn tấu, hạ chỉ tội cha cháu ra pháp trường xử trảm. Hôn quân lại hạ chỉ, sai lại bộ Thiên quan Lưu thánh công tới lục soát toàn gia nhà cháu, bắt hết ba mươi tám người, sau đó lên thả mẹ con cháu ra, lại cho hai mẹ con cháu một con ngựa, một trăm lạng bạc. Tại sao ân nhân Lưu lại bỏ lại lo cho mẹ con cháu như vậy? Cũng bởi ông ta thương cha cháu là bậc trung lương, bị chết oan, muốn giữ lại hậu nhân cho nhà họ Triệu, để họ Triệu không bị tuyệt đường hương hỏa. Mẹ cháu mang cháu tới Thông Châu, không ai thân thích, may gặp Trương Công, ông ta không có con trai nên nhận cháu làm con nuôi. Do đó cháu mới mang họ Trương, đổi tên thành Liên Đăng. Đó là chuyện nhà cháu trước đây. Cho tới nay, ngay con vẫn chưa phân, trắng đen vẫn lẫn lộn. Đại thù vẫn chưa báo được.

Hoàng thượng hỏi:

- Tên chính của cháu là gì?

Trương Liên Đăng nói:

- Cháu trước đây tên gọi Triệu Trường Thanh.

Hoàng thượng nghe xong, khẽ gật đầu, nghĩ thầm:

- Hòa Thân đối vua, làm chuyện tệ hại, hãm hại trung lương, bèn nói:

- Hòa Thân hại cả nhà cháu phải chịu oan khuất, thù này ta có thể báo thay cho cháu. Chỉ đáng tiếc chúng ta từ xưa tới nay không quen biết, cũng chẳng thân cận.

Trương Liên Đăng nói:

- Việc này đâu khó gì? Hai ta hãy kết nghĩa anh em, thế nào?

Hoàng thượng xua tay, nói:

- Không được. Tuổi tác giữa hai ta chênh lệch quá lớn. ta có ý muốn nhận cậu làm con nuôi, cậu thấy thế nào?

Trương Liên Đăng nghe vậy, trong lòng không vui, nghĩ thầm:

- Người biết rõ mẹ ta là quả phụ, buông lời muốn chiếm hết phần tiện lợi của ta.

Trương Liên Đăng không nói năng gì, rời khỏi phòng, hậm hực lui xuống nhà sau, nói:

- Mẹ à, tức chết đi thôi!

Thạch Tú Anh hỏi:

- Con ta tại sao lại tức? Hãy kể cho mẹ nghe xem.

Trương Liên Đăng nói:

- Vị tiên sinh nghỉ trọ trong quán nhà mình hỏi tại sao cha lại không ở quán. Con nghe hỏi, bật khóc. Ông ta hỏi dồn, con đến kể cho ông ta nghe chuyện của nhà mình. Ông ta nói có thể giúp nhà ta báo thù, nhưng nhà ta không quen biết, không họ hàng thân thích gì với ông ta. Nếu muốn ông ta báo thù giúp thì phải nhận ông ta làm cha nuôi. Mẹ thử nghĩ xem. Mẹ là quả phụ, ông ta đòi con phải bái làm cha nuôi, vậy là đã lấn lướt mẹ con ta rồi. Bảo sao con chẳng giận?

Đại hiền nhân Thạch Tú Anh nghe con kể xong, nói:

- Con ngoan của ta, con thực là ngọc. Chẳng biết nghĩ trước,... nghĩ sau. Vị tiên sinh ấy bảo con nhận ông ta làm cha nuôi, cũng giống như Trương ân công nhận con làm con đỡ đầu vậy. Sao con phải bực tức làm gì?

Trương Liên Đăng nghe nói vậy, bật cười khúc khích, nói:

- Là chuyện tình cảm thôi mà. Ông ta có thể giúp con báo thù, con nhận ông ấy làm cha nuôi cũng có sao.

Thạch Tú Anh nói:

- Hãy khoan. Con đi nhận cha nuôi, mẹ sẽ đi theo con. Mẹ sẽ đứng ngoài cửa. Con vào hỏi quê quán của ông ta, hỏi xem tên tuổi, lai lịch ra sao. Mẹ đứng ngoài cửa sổ nghe. Nếu thấy mẹ dậm chân, con hãy lạy, nhận ông ta làm cha nuôi. Nếu không nghe thấy tiếng dậm chân của mẹ, con tuyệt đối không được lạy ông ta.

Trương Liên Đăng ứng tiếng, đi trước dẫn đường. Thạch Tú Anh theo sau.

Tới bên ngoài phòng khách, Thạch Tú Anh đứng bên cửa sổ, nghe bên trong nói chuyện. Trương Liên Đăng vào phòng, cười, nói:

- Tiên sinh, ngài bảo cháu nhận ngài làm cha nuôi, vậy ngài sống ở châu, phủ, huyện nào? Họ tên là gì? Sau này cháu còn tìm mẹ nuôi để lạy nữa.

Hoàng thượng nghe hỏi, nói:

- Tổ tiên ta sống tại lão thành giới thuộc phủ Thuận Thiên, Quan Đông. Từ sau khi Sấm Trạng làm phản, Ngô Tam Quế tới Quan Đông cầu viện binh, lão Mãn Vương thống lĩnh đại quân vào trung Nguyên diệt Sấm Vương, ta cũng theo tới đây.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Công Kỳ Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 139: Quán họ Trương, Gia Khánh nhận con nuôi Làm

mất chỉ dụ, Liên Đăng gặp nạn

Nguyệt sắc thiên sâu lộ

Trúc thanh hiềm dạ tuyền

Túc quán vô tân khách,

U điểm phiếm ảm nhiên.

Dịch thơ:

Trăng soi sương thu lạnh

Tiếng trúc hòa suối ngân

Không khách đêm quán vắng

Lặng lẽ càng thêm buồn.

Trương Liên Đăng hỏi:

- Ngài sống trong thành Bắc Kinh, ở cửa nào vậy? Ngõ nào vậy?

Hoàng thượng nói:

- Ta sống ở giữa thành.

Trương Liên Đăng nói:

- Ở giữa thành là nơi Hoàng đế Gia Khánh sống, phải chăng ngài là họ hàng với Hoàng đế Gia Khánh?

Hoàng thượng nói:

- Không chỉ họ hàng, ta còn có họ rất gần nữa.

Trương Liên Đăng hỏi:

- Ngài họ gì, tên gọi thế nào?

Hoàng thượng nói:

- Ta họ Triệu, tên Phi Long. Nhà ta vốn là một đại tài chủ, vàng bạc chất như núi, quần gia nhà ta đều đội mũ chóp đỏ, chóp xanh, đeo vòng ngọc.

Liên Đăng hỏi:

- Quần gia nhà ngài đều đội mũ chóp đỏ, chóp xanh, vậy ngài hẳn phải là một vị đại nhân, đội mũ chóp lục rồi.

Hoàng thượng nói:

- Ôi! Cả đời này ta vẫn chân trắng.

Liên Đăng hỏi:

- Ngài đã là một vị đại tài chủ, chắc phải có tới cả trăm mẫu ruộng. Có hơn trăm quầy hàng.

Hoàng thượng nói:

- Các tỉnh các châu, phủ, huyện đều có hàng của ta. Đều do đám quần gia lo việc trông trọt. Ta chỉ có một mẫu ba đất, hàng năm đều do ta đích thân trồng cấy.

Trương Liên Đăng nói:

- Ngài nói dối. Một mẫu ba đất sao được gọi là tài chủ? Nhà cháu có hai mẫu ruộng đất, cả năm nay mới thu hoạch được một thạch hai đấu một thăng lương thực.

- Một mẫu ba ấy của ta là đất hương hỏa. Ngoài ra còn có mười tám tổng đốc, mỗi người quản một vùng đồng ruộng.

Liên Đăng hỏi:

- Họ đều ở ngoại thành Bắc Kinh ư?

Hoàng thượng nói:

- Vị đầu tiên ở tại phủ Bảo Định, Trục Lệ. Ngoài ra còn ở Sơn Đông, Sơn Tây, Thiểm Tây, Cam Túc, Hồ Nam, Hồ Bắc, Giang Nam, Giang Bắc, Biện Kinh, Triết Giang, Tứ Xuyên, Hồ Quảng, Kim Lăng, Quảng Đông, Lưỡng Quảng, Tô Châu, Hàng Châu. Lương thực ở quan ngoại đều được trở về Thông Châu rồi chuyển xe đưa về thành Bắc Kinh. Người tin hay không? Mười tám vị khoa đầu, tám vị đại triều thần đều tới nhà ta vay lương thảo, phải nhún nhường ta. Bốn mươi tám nhà vương tử ngoài quan ngoại đều thân thích với ta. Cho dù là tam cung lục viện, bảy mươi hai vị tần phi đều không tránh né ta. Cho dù là Chiêu Dương chính viện ta cũng có thể ra vào, không ai dám ngăn cản.

Trương Liên Đăng nói:

- Ngài xem, vừa nói được lời hay, chỉ trong phút chốc đã lại nói lời điên khùng rồi. Ngài thử nhìn xuống đế giày xem, chắc dẫm chết mấy con bọ rồi.

Hoàng thượng nói:

- Người không tin, sao thử nhận ta làm cha nuôi.

Lại nói chuyện Thạch Tú Anh nấp ngoài cửa sổ nghe hai người bên trong nói chuyện. Bà ta ghé mắt nhòm vào trong, thấy vị tiên sinh này ngũ quan đoan chính, nếu không phải là vương gia thì cũng phải là bối tử, bối lạc, bèn dậm chân một cái. Trương Liên Đăng nghe thấy tiếng dậm chân của mẹ, lập tức quỳ xuống trước mặt Hoàng thượng, dập đầu lạy, nói:

- Con xin dập đầu lạy cha nuôi.

Hoàng thượng vội đỡ Liên Đăng dậy, hỏi:

- Con mở quán trọ nhỏ này hết bao nhiêu tiền vốn?

Trương Liên Đăng nghe hỏi, thờ dài một hơi, nói:

- Chớ nhắc tới chuyện tiền vốn làm gì. Cả thầy chỉ hết có tám xâu tiền. Kiếm được bao nhiêu, ăn hết bấy nhiêu. Kiếm được nhiều thì có bữa ăn no, nhưng cũng có hôm chỉ lưng lửng dạ.

Hoàng thượng nói:

- Ta có một món nợ, con hãy đi đòi. Đòi được nợ, con sẽ không sống khổ cực nữa.

Liên Đăng nói:

- Con không đi đòi nợ.

Hoàng thượng hỏi:

- Tại sao con không đi?

Liên Đăng nói:

- Tiền nợ của cha bảo con đi đòi, chạy bên Đông một chuyến, chạy bên Tây một chuyến, đi đòi tiền coi bói. Có chạy cả ngày cũng chẳng đòi được bao nhiêu. Chỉ bằng ở nhà mở quán trọ vẫn hơn.

Hoàng thượng nói:

- Không phải là tiền coi bói nợ. Mà là tới phủ Hòa Thân, đòi hán ba ngàn lạng.

Liên Đăng xua tay, nói:

- Con không đi đâu. Rõ ràng cha bảo con làm con thiêu thân lao đầu vào lửa mà chết.

Hoàng thượng nói:

- Chớ ngại. Con gặp Hòa Thân, chớ nên báo tên ra, cứ nói là Trương Liên Đăng, hán sao nhận ra con được?

Trương Liên Đăng nghĩ:

- Cũng có lý!

Liên nói:

- Cha nuôi! Vậy cha hãy đưa sổ nợ cho con. Con đi đòi tiền một chuyến vậy.

Hoàng thượng nói:

- Ta không có sổ nợ. Giờ ta viết một phong thư.

Liên Đăng vội nói:

- Cha nuôi, nếu cha viết thư đòi nợ, con sẽ đi lấy mực.

Nói xong, chạy ngay xuống nhà sau.

Hoàng thượng vội giờ bao hành lý ra, lấy bút, nghiền cùng một mảnh linh vàng, viết: "Thượng dụ:

Cửu môn đề đốc Hòa Thân: Nay trẫm rời triều, đi vi hành tìm kiếm người hiền tài, tối nghỉ lại tại quán trọ nhà họ Trương tại Thông Châu, nhận Trương Liên Đăng làm con nuôi. Nay sai con nuôi của trẫm vào kinh, tới phủ đề đốc. Khanh mau chóng cấp cho nó ba ngàn lạng bạc, đưa tới quán trọ nhà họ Trương ở Thông Châu. Khâm thủ!"

Viết xong đi nghỉ.

Sáng sớm hôm sau. Trương Liên Đăng lên phòng trọ thính an, nói:

- Cha nuôi, đêm qua cha ngủ ngon giấc chứ?

Hoàng thượng nói:

- Ngon giấc.

Rồi đưa "thư đòi nợ" ra, nói:

- Dọc đường đi phải cẩn thận. Đi sớm, về cho sớm để ta yên lòng. Con đi chuyến này, vào theo lối Bắc Hóa Môn, lên đường lớn tới vương phủ, nhìn thấy hai cột cờ, bên dưới có hai con sư tử trên tường vẽ hình rồng cuộn, ngói lưu ly, đó chính là cửa phủ đề đốc. Con hãy quát lớn: "Người tới đòi nợ ở đây. Mau mở ba tiếng pháo". Bắt hẩn mở cổng chính, tấu nhạc nghênh đón. Tất hẩn sẽ đón con lên đại sảnh. Con hãy ngồi lên ghế trên, tới lúc ấy hãy đưa thư đòi nợ ra. Hẩn tất quý lạy con. Con cần phải nghênh ngang, đừng gọi hẩn là đại nhân hay thông gia gì, cứ việc gọi thẳng tên của hẩn. Vậy mới không làm tổn hại tới danh tiếng của tổ tiên.

Trương Liên Đăng nói:

- Con biết rồi! Con đi rồi, cha hãy chăm lo nhà cửa, phải gánh một ung nước, quét dọn chuồng ngựa, chó có ngồi không. Cần phải dựa vào quán trọ này mới có miếng ăn đó!

Hoàng thượng nghe vậy, bật cười ha hả, nói:

- Con mau đi đòi nợ. Từ nay sẽ hết nghèo. Cần phải hết sức cẩn thận, đừng để mất lá thư đòi nợ này.

Trương Liên Đăng nói:

- Cha không cần phải dặn.

Rồi nhận lấy lá thư, đi ra khỏi quán. Nhét lá thư vào vành mũ, lên đường lớn, nhằm hướng Bắc Kinh thẳng tiến.

Đi được nửa đường, chợt có con gió lớn nổi lên, cuốn tờ thánh chỉ trong vành mũ bay mất tăm dạng. Trương Liên Đăng không hề hay biết, cứ việc cắm đầu tiến lên. Không lâu sau đã tới Bắc Kinh, gặp ai cũng hỏi đường tới phủ Hòa Thân. Hỏi thăm một hồi, phủ đề đốc đã hiện ra trước mắt. Đúng là nơi ấy có hai cột cờ hai bên, một đôi sư tử đá xếp hai bên Đông, Tây. Hai bên cửa có bốn tên quân canh, kẻ ra, người vào đều đội mũ chóp xanh, chóp trắng, sau gáy cắm lông chim trĩ. Binh sĩ ai cũng không xuôi tay, bên hông đều đeo đao bao mành lục. Trước cửa dựng một cây gậy đầu đỏ đầu đen, dưới có bốn chiếc giá gỗ.

Thấy vậy nó bèn tiến lên, hỏi:

- Đây là phủ Hòa Thân phải không?

Quân canh cửa nghe vậy, trợn mắt lên, quát lớn:

- Giỏi cho thằng nhãi ranh vô tri! Sao dám gọi thẳng tên húy của tướng gia? Thực là to gan! Đây chính là phủ đề đốc.

Trương Liên Đăng, nổi giận, nói:

- Các người dám giờ thối chó điên cần cùn ư? Mau vào thông báo cho Hòa Thân biết. Nói ta là Trương Liên Đăng sống tại Thông Châu, nhận một người cha nuôi. Nói hần thiếu của cha nuôi ta ba ngàn lạng bạc, cha ta sai ta tới đây đòi. Bảo hần phải tấu nhạc đón tiếp, nổ ba tiếng pháo, mở rộng cửa lớn đón ta. Thế mới phải đạo. Nếu còn chần chừ, chức quan nhỏ nhoi của hần cũng không còn!

Quân canh cửa nghe vậy. Không thể đánh được. Các người thử nghĩ xem, nó dám lớn lối như vậy, nếu đánh nó mà gây ra họa, các người gánh vác hay là ta? Chi bằng vào bẩm với tướng gia, xem tướng gia dặn dò ra sao. Mời vào hay phát lạc ra sao. Nếu có xảy ra việc gì sẽ do tướng gia gánh vác. Chúng ta vô can.

Đám quân canh cửa nghe vậy, vội đứng qua một bên.

Tên quân gia Đái Thành xoay người, vào trong phủ. Lên đại sảnh vào thư phòng, chấp tay vái, nói:

- Khai bẩm tướng gia. Bên ngoài phủ có một đứa trẻ tên gọi Trương Liên Đăng, nhà ở Thông Châu. Nó nói tướng gia nợ cha nuôi nó ba ngàn lạng bạc, nay tới đòi nợ hộ cha nó.

Hòa Thân nghe vậy, bức bối, nghĩ thầm:

- Ta chưa từng vay bạc của ai.

Định dặn thuộc hạ đánh cho thẳng bé ấy một trận, nhưng lại sợ nó có lai lịch ghê gớm, bèn dặn dò:

- Cho thẳng bé ấy vào phủ, hỏi cho rõ ràng.

Đái Thành nhận lệnh, chấp tay vái, nói:

- Tướng gia, thẳng bé ấy còn nói tướng gia phải tấu nhạc đón tiếp, nổ ba tiếng pháo, mở rộng cửa lớn rồi đích thân tướng gia ra đón nó mới chịu vào phủ.

Hòa Thân nghe vậy, càng không đoán ra được đứa bé ấy là ai, lại không dám làm trái, đành phải ra đón. Nó vừa thấy Trương Liên Đăng thất chiếc đai quý thêu hình nhĩ long hý châu, bất giác sững người, nghĩ thầm:

- Chiếc đai này khi xưa Hoàng thượng ban cho Triệu Nguyên Hội, tại sao lại trong tay thẳng nhãi này? Chắc chắn nó là hậu nhân của nhà họ Triệu.

Con đang suy nghĩ, chợt thấy đứa bé nói:

- Người kia là Hòa Thân sao?

Quân canh cửa nói:

- Đó chính là tướng gia.

Liên Đăng nói:

- Là tướng gia của các người, không phải là tướng gia của ta. Chỉ cần gọi thẳng hần là Hòa Thân, vậy là đã nể mặt hần lắm rồi.

Hòa Thân nghe vậy, bước lùi một bước, nghĩ thầm:

- Chẳng nhẽ thẳng ranh này bị trúng gió phát cuồng?

Nhưng vẫn phải tiến lên thi lễ, nói:

- Mời anh bạn trẻ lên sảnh đường ngồi nói chuyện.

Trương Liên Đăng liền lên sảnh đường, ngồi lên ghế trên.

Hòa Thân hỏi:

- Anh bạn trẻ tới đây đòi nợ, hần phải có sổ sách, giấy tờ?

Liên Đăng nói:

- Có thư đòi nợ.

Rồi bỏ mũ xuống, tìm Bất giác biến sắc mặt, nói:

- Ta đi vội vã, bỏ quên thư đòi nợ ở Thông Châu rồi. Đợi ta về lấy rồi hai ta sẽ tính nợ với nhau.

Nói xong, đứng dậy, đi ra ngoài.

Hòa Thân nghe vậy, nổi giận đùng đùng, quát vang:

- Thằng ranh con! Xem người tuổi chưa đầy mười hai, mười ba mà đã biết tác oai tác quái! Nay người đã vào phủ ta, muốn ra khỏi phủ, chỉ còn cách tìm mẹ khác mà đầu thai!

Rồi dặn dò tả hữu:

- Bắt lấy nó cho ta. Trói vào vườn hoa sau nhà, chém!

Đám thuộc hạ không dám chậm trễ, vội vàng xông lên, bắt lấy Trương Liên Đăng, đè xuống, dùng thùng trói gô lại, đũa lỏi, đũa đẩy, kéo nó ra vườn hoa phía sau. Bốn tên đao phủ đẩy Trương Liên Đăng ra tới lườn hoa, trói vào cột đình, xuống hoa đình lấy đao. Chợt thấy dưới khóm hoa trong vườn phát sáng lấp lánh, nói:

- Chắc trong bụi hoa kia có vậy gì quý báu đang phát sáng?

Một đứa nói:

- Có bảo bối xuất hiện trong phủ đề đốc. Chúng ta hãy tới đó xem là vật gì.

Bốn tên đao phủ bèn kéo nhau tới bụi hoa, nhìn xuống, thấy một bình rượu Thiệu Hưng, bên cạnh còn có bốn cái chén.

Thì ra, bình rượu và bốn cái chén này đều do Thổ địa hóa phép ra. Thấy Đông Đầu Tinh bị nạn, không có cách cứu, thấy bên đại sảnh của Hòa Thân có một bình rượu Thiệu Hưng bèn hóa phép lấy đi cùng bốn cái chén, đặt dưới bụi hoa, đợi bốn tên đao phủ tới, lên dùng pháp lực dụ cho chúng uống, đợi thời cơ.

Lại nói chuyện bốn tên đao phủ thấy có bình uống và bốn cái chén. Một tên nói:

- Hẳn là đám nô tài lấy trộm, mang ra đây. Chưa kịp uống, thấy anh em ta vào, chúng trốn đi cả. Ậu cũng là số của anh em ta. Uống ly rượu lấy khí thế, sau đó giết thẳng ranh kia cũng không muộn.

Rồi ngồi cả xuống, rót rượu ra. Anh một chén, tôi một chén, càng uống càng mềm môi. Chẳng mấy chốc, bình rượu đã cạn sạch. Một cơn gió thổi qua, cả bốn tên đều cảm thấy đầu nặng bồng, chân nhẹ thếch, nằm lãn quay ra ngủ. Thổ địa thần thấy vậy lại tung ra một nắm bột ngủ, rải lên mí mắt chúng, khiến không đứa nào tỉnh dậy nổi.

Thần Thổ Địa vội vàng đi tìm thánh chỉ, cầm lên tay, tới thẳng cổng phủ của Lại bộ thiên quan Lưu Dung, đặt thánh chỉ bên ngoài cửa. Đúng lúc ấy, tên tùy tướng tin cẩn của Lại bộ thiên quan là Phiên Giám từ trong phủ đi ra, thấy trước cửa phủ có một vật giống như đạo thánh chỉ, vội vàng nhặt lên, chạy trở vào phủ, gọi lớn:

- Đại nhân, khi nãy tiểu nhân nhặt được một đạo phong hàm bên ngoài cửa phủ, không dám tự quyết, mời đại nhân xem qua.

Lại bộ Lưu Dung nhận lấy, bóc phong bì ra đọc, thấy trong viết hai chữ "Thượng dụ" vội dặn dò:

- Bày hương án.

Rồi mở thánh chỉ ra, cầm trên tay. Lưu lại bộ hành lễ tam quỳ cửu khấu xong, mở ra đọc:

- Thượng dụ:

Cửu môn đề đốc Hòa Thân: Nay trẫm rời cung đi vi hành tìm người hiền tài, tối nghỉ lại trong quán trọ nhà họ Thông tại Thông Châu, nhận Trương Liên Đăng làm con nuôi. Nay sai con nuôi vào kinh, tới phủ đề đốc. Khanh mau chóng cấp cho nó ba ngàn lạng bạc, đưa tới quán trọ nhà họ Trương tại Thông

Châu. Khâm thủ.

Đọc xong đạo dụ chỉ, bất giác trong lòng kinh hãi, nghĩ:

Đây là do bản bộ dâng bản tấu, thánh thượng mới xuất cung vi hành. Sai tiểu điện hạ mang chỉ dụ tới phủ đề đốc lấy bạc. Chắc tiểu điện hạ đánh rơi chỉ dụ. Nếu Hòa Thân không thấy thánh chỉ, tất sẽ nổi giận. Trương Liên Đăng sẽ nguy tới tính mạng. Nếu có điều chỉ sơ suất, ai dám đứng ra gánh vác chuyện này?

Liền gọi thư đồng Lưu An tới, dặn dò:

- Cùng bản bộ ngồi triều tới phủ đề đốc. Sau khi tới đó, người hãy làm thế này, thế này. Sau đó xem ánh mắt ta mà hành sự.

Lưu An tuân lệnh, ra ngoài, dặn dò:

- Chuẩn bị kiệu. Đại nhân tới phủ đề đốc.

Kiểu phu nghe lệnh, không dám chậm trễ, vội khiêng kiệu tới Lưu lại bộ lên kiệu. Bọn Trương Thành, Phan Kiềm, Cát Khánh, Cát Kính, Mã Khai, Vương Toàn sáu người đi trước mở đường, thư đồng Lưu An theo sau. Không lâu sau đã tới phủ đề đốc. Quân canh cửa thấy vậy, không dám chậm trễ, vội vào phủ bẩm báo.

Hòa Thân nghe báo, trong lòng sinh nghi, nghĩ thầm:

- Nay ta giết Trương Liên Thành, hẳn lại tới đây chơi. Chắc phải có chuyện gì. Hẳn là thầy ta, ta không thể không ra nghênh đón.

Bèn đứng dậy, đi ra ngoài đón tiếp. Gặp Lưu lại bộ, cúi mình thi lễ. Lại bộ trả lễ, rụt rè đi vào đại sảnh, phân ngôi chủ, khách ngồi xuống. Đãi Thành dâng trà lên. Trà nước xong xuôi, Hòa Thân hỏi:

- Thầy giá lâm tể phủ, không biết có việc gì chỉ dạy?

Bạn đang đọc truyện *Lưu Công Kỳ Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 140: Cứu liên đăng, Lưu Dung vào phủ Soát phủ Hòa, báo sạch oán cừu

Hải thiên đông vọng tịch mang ngang

Son xuyên hình thế khoát phục trường

Đăng hóa vạn gia thành tứ bán

Tinh hà nhất đạo thủy trung ương

Dịch thơ:

Trời biển phương đông đêm mịt mùng

Núi sông hình thế trải mênh mông

Thành vây bốn mặt muôn đèn sáng

Một giải sông Ngân vắt khoảng không

Lại nói chuyện Lại bộ thiên quan Lưu Dung cùng Hòa Thân chào hỏi nhau xong, nói:

- Hôm nay nhân rồi, phủ tôi nghèo khó, tôi tới quý phủ, dẫn theo tên thư đồng cho nó qua đây ngắm cảnh, mở rộng tầm mắt.

Rồi quay lại nói với Lưu An:

- Người nói phủ chúng ta không có cảnh đẹp, sao không đi chiêm ngưỡng phong cảnh nơi này?

Hòa Thân nói:

- Khắp nước, sau đều có thể đi dạo, duy chỉ có hoa viên là không được vào. Đó là nơi Càn Long lão Phật gia thường cho con dâu ta là Thập công chúa làm nơi du ngoạn. Nếu xúc phạm tới Thập công chúa, tội ấy không thể gánh nổi đâu.

Lưu Dung nói:

- Chớ ngại. Cha ta Lưu Thống Huân là tam triều nguyên lão anh cả, anh hai của ta đều mất mạng dưới đao chém, lại định chém nốt lão Lưu Dung ta. Lão thái hậu hay tin, triệu ta vào Hoàng cung nuôi dưỡng, nhận ta làm con nuôi. Ta gọi Hoàng đế Càn Long là Hoàng huynh, tự xưng là ngự đệ. Hôm ấy, ta và Hoàng huynh Càn Long đánh cờ, đôi bên đang trong độ giằng co, khó phân cao thấp, chợt thấy hai ả cung nữ dẫn Thập công chúa lên điện. Hoàng huynh Càn Long rất yêu Thập công chúa, bèn bế trên lòng. Thập công chúa nghịch, làm rơi một quân cờ khiến Hoàng huynh bị thua. Hoàng huynh nổi giận, thả Thập công chúa xuống đất. Thập công chúa luôn miệng gào khóc, ta bèn bế công chúa lên. Công chúa nín khóc. Bởi vậy, công chúa đâu dám trách tội ta?

Hòa Thân nghe vậy, cúi đầu, không nói năng gì.

Lưu An nhân cơ hội ấy, lên đi. Đi khắp nơi một lượt, chợt nghe thấy có tiếng khóc từ trong vườn hoa vọng lại không ngừng.

Hắn bèn nương theo tiếng khóc nhìn sang, thấy một đứa bé tuổi độ mười hai, mười ba bị trói tại cột hoa đình, vội vàng chạy thẳng lên đại sảnh, chấp tay vái, nói:

- Bẩm đại nhân. Khi nãy nô tài đi dạo ngang qua vườn hoa, thấy một đứa bé bị trói trong hoa đình.

Lưu Dung nghe vậy, vô cùng sửng sốt, nói với Hòa Thân:

- Ngài hành sự quá lỗ mãng rồi! Cậu bé ấy chính là con nuôi của Chúa thượng. Nếu không tin, đây tôi có thánh dụ làm bằng.

Hòa Thân đón lấy đạo chỉ dụ, đọc qua một lượt, sợ đến tái mặt, vội đứng dậy, khom mình, chấp tay vái, nói:

- Thầy cứu trò vớ! Chẳng qua là trò nhất thời hồ đồ.

Lưu Dung nói:

- Ngài đã làm sai, nhất thiết phải do ngài đi cởi trói, chịu tội trước điện hạ mới được.

Hòa Thân đành phải nghe theo.

Hai thầy trò cùng tới hoa viên. Hòa Thân đích thân lên cởi trói, nói:

- Thiên tuế, ngài làm mất chỉ dụ làm bằng chứng nên thần mới đắc tội.

Rồi mời Trương Liên Đăng lên đại sảnh. Trương Liên Đăng lên ghế chính, ngồi xuống. Hai thầy trò Lưu Dung quỳ xuống, hành lễ bên dưới. Sau đó cũng ngồi.

Hòa Thân liếc mắt ra hiệu cho đám gia đình, nói:

- Chuẩn bị tiệc rượu.

Tên gia đình hiểu ý, cầm bầu rượu hai đáy ra. Chiếc bầu rượu này vốn là vật được nước ngoài tiến cống, bị Hòa Thân giữ lại trong phủ của hắn để dùng. Sao lại gọi là bầu rượu hai đáy? Bởi trong bầu được chia làm hai ngăn. Một ngăn đựng rượu bình thường, một ngăn đựng rượu độc. Dưới đáy bình có một cái nút nhỏ, vặn về phía trái ba vòng, sau đó rút ra hai chén Trang Nguyên Hồng ưu, một chén đưa về phía Thiên tuế, một chén đưa về phía Lưu Dung. Trương Liên Đăng do bị một phen kinh sợ, nó lỏng ngóng, để tay áo gạt phải ly rượu làm đổ văng ra nền. Chỉ thấy phần rượu văng ra bàn lập tức bốc cháy.

Hòa Thân vội lệnh cho tùy tùng:

- Bắt lấy tên gia nhân dâng rượu.

Đám tùy tùng vội quỳ xuống, bẩm:

- Hắn đã bỏ chạy khỏi phủ rồi.

Lưu Dung ngồi một bên, khẽ nở nụ cười, nói:

- Mời Thiên tuế về triều.

Hòa Thân thấy kế của mình đã lộ, vội nói:

- Thiên tuế ngồi kiệu hay cưỡi ngựa?

Liên Đăng nói:

- Cưỡi ngựa.

Hòa Thân liền dặn gia nhân dắt ra một con ngựa chứng hung dữ, chỉ muốn Trương Liên Đăng ngã ngựa mà chết. Lưu Dung thấy con ngựa ấy không ngừng gầm rú, lông bờm dựng ngược, bèn sai Phiên Kiềm, Trương Thành giữ cương dắt ngựa đi. Lưu Dung ngồi kiệu.

Không lâu sau đã tới Ngọ Môn. Hai người xuống khỏi kiệu, ngựa. Người trong triều sớm đã biết chuyện. Bá quan ra đón tiếp vào triều phòng. Lưu Dung lệnh cho thái giám trực ban vào báo với Quốc mẫu. Không bao lâu, thái giám trở lại, tâu:

- Quốc mẫu ban ý chỉ, tuyên triệu tiểu Thiên tuế vào triều kiến. Rồi lập tức dẫn Trương Liên Đăng vào Chiêu Dương chính điện. Gặp Quốc mẫu, hành lễ tam quỳ cửu khấu xong, sau lại hành lễ khấu gia đình. Quốc mẫu vừa thấy Trương Liên Đăng, trong lòng đã mừng rỡ, nói:

- Thực là một vị a ca lạnh lợi, tuấn tú, lắm phúc đức!

Lập tức lệnh thái giám dẫn Liên Đăng đi tắm rửa, thay quần áo. Thái giám tuân lệnh, dẫn Trương Liên Đăng tới phòng tắm. Tắm rửa sạch sẽ, thay quần áo vào rồi lại trở về cung Chiêu Dương. Liên Đăng lại hành lễ thỉnh an Quốc mẫu. Quốc mẫu vui mừng, nói:

- Thánh thượng còn ở Thông Châu chưa trở về. Giờ ai gia tạm ban cho con một thanh Long Tuyền bảo kiểm hộ thân. Trương Liên Đăng dập đầu tạ ân, lui ra.

Tiến vào triều phòng. Lư Dung đứng dậy thi lễ xong, ngồi xuống. Thấy Trương Liên Đăng mang bảo vật truyền quốc trên mình, giật mình, nghĩ thầm:

- Tại sao lại ban Long Tuyền bảo kiểm cho một đứa bé mới mười hai mười ba tuổi như nó?

Lư Dung đang buồn bực, chợt thấy Thập thất vương gia, Lật Tam vương gia tiến vào triều phòng. Họ nhìn thấy Trương Liên Đăng, liền hỏi:

- Đây là con của ai?

Lư Dung vội đứng lên thi lễ, nói:

- Mời nhị vị hiền vương ngồi xuống nói chuyện.

Hai chú cháu họ ngồi xuống. Lư lại bộ liền nói:

- Nhị vị vương gia xuất kinh tới Thông Châu ngầm hộ giá, bảo vệ Hoàng thượng, sao lại không biết chuyện này?

Thập Thất vương gia và Lật Tam vương gia nghe hỏi, trả lời:

- Hai chú cháu ta tới Thông Châu, tìm khắp lượt vẫn không gặp Thánh thượng. Hai chú cháu ta nghĩ Thánh thượng đã hồi cung nên mới về triều. Thánh thượng đã hồi triều chưa? Nếu người chưa về, hai chú cháu ta sẽ tới Thông Châu một chuyến nữa, đi tìm Thánh thượng. Không tìm được Thánh thượng, hai chú cháu ta sẽ không về triều.

Lư Dung nghe vậy, cười, nói:

- Nhị vị Thông gia chắc không nhận ra vị tiểu Thiên tuế này. Đây chính là con nuôi của Thánh thượng, được người nhận tại Thông Châu, họ Trương, tên gọi Liên Đăng, mở quán trọ tại Thông Châu. Trời tối Thánh thượng nghỉ tại quán trọ ấy nên mới nhận Trương Liên Đăng làm con nuôi. Người viết một đại chi dụ, lệnh Thiên tuế mang tới phủ Hòa Thân lấy ba ngàn lạng bạc, chẳng ngờ đánh rơi chi dụ, bị Hòa Thân bắt trói trong vườn hoa, định xử tội chết. Tắm chi dụ ấy may tề chức nhặt được, vội vàng tới phủ đề đốc, cứu được tiểu Thiên tuế. Hòa Thân lại dùng rượu độc, suýt chút nữa ngay cả tề chức cũng mất mạng. Tề chức bèn dẫn tiểu Thiên tuế vào triều triệu kiến Quốc mẫu. Quốc mẫu vui mừng, ban cho tiểu Thiên tuế bảo kiểm, cho xuất cung. Thánh thượng nay vẫn còn ở trong quán trọ của họ Trương. Vương gia mau điều Trần Cơ Doanh, Hồ Thần Doanh cùng xuất kinh, tới Thông Châu nghênh đón thánh giá mới được.

Hai vị Trương gia nghe vậy vội phát trát điều động hai doanh tới Thông Châu nghênh đón thánh giá. Ngay lập tức, văn võ bá quan công hầu đại thần, bồi tử, bồi lạc biết tin, đều cùng hai vị vương gia và tiểu Thiên tuế, Lư lại bộ kéo theo binh mã tới Thông Châu tiếp giá.

Rời khỏi kinh thành, sắc trời đã tối. Họ không quản ngày đêm, đi thẳng tới Thông Châu. Tới Thông Châu, phương Đông đã ứng hồng. Trương Liên Đăng đi trước dẫn đường, tới bên ngoài quán, nói:

- Hoàng thúc, hoàng huynh và các vị đại thần xin hãy dừng bước. Binh mã hãy ở cả ngoài đường. Để tôi vào trong gặp Chúa thượng trước, sau đó sẽ truyền gọi các vị.

Mọi người đều nghe theo. Trương Liên Đăng vào diện kiến Thánh giá. Hoàng đế Gia Khánh hỏi:

- Tại sao con ta đi thi sớm, về lại muộn vậy?

Trương Liên Đăng kể lại một lượt chuyện mình bị hại, được cứu cho Hoàng thượng nghe. Kể xong, nói:

- Nay có các vương công, đại thần đang đợi thánh chi bên ngoài.

Hoàng thượng tuyên gọi các vị vương công, đại thần vào tấn kiến. Đám vương công, đại thần nghe tuyên vội vào quán.

Hành lễ tham kiến xong, chia ra hai hàng đứng hầu. Hoàng thượng đưa mắt nhìn khắp một lượt, thấy người tới có Thập Thất vương gia, Lật Tam vương gia, văn có Lư Dung, võ có Thạch Anh, lập tức hạ một đạo thượng dụ: "Trẫm xuất kinh vì hành, thăm dò hiệu cảm đồ Thiên Thuận. Lư Vạn Sơn bá đạo, làm khổ lê dân bá tánh. Bạch Sĩ Lộc trong quán Tăng Thịnh hung ác. Lý Phụng thay trẫm trả nợ. Thiện được báo ân, ác tất bị phạt nặng. Lệnh cho Thạch Anh đi tịch biên hiệu cảm đồ Thiên Thuận, bắt Lư Vạn Sơn và Bạch Sĩ Lộc về xét xử. Cho hoàng nhi Trương Liên Đăng dùng lại tên cũ là Triệu Trương Thanh, đưa mẹ vào triều. Khâm thủ.

Thạch Anh lĩnh chỉ, dẫn quân vây hiệu cảm đồ Thiên Thuận, tịch biên hiệu cảm đồ, bắt Lư Vạn Sơn và chủ quán Tăng Thịnh là Bạch Sĩ Lộc, dẫn Lý Phụng tới quán trọ của nhà họ Trương để Lư Dung phán quyết.

Lưu Dung lĩnh chỉ, lập công đường ngay ngoài hiên nhà, tới châu nha trọng dụng hình cụ và ba ban nha lại tới. Lưu Dung nói:

- Giới cho tên Bạch Sĩ Lộc lớn gan! Người có biết mình đã phạm phải tội kinh động thánh giá không?

Bạch Sĩ Lộc đập đầu lạy như gà mổ thóc, nói:

- Xin đại nhân tha cho cái mạng sâu kiến của tiểu nhân.

Lưu Dung cười nhạt, nói:

- Tên nô tài đáng chết. Tuy không xử người tội chết nhưng bản quan xử người phải nhượng lại quán Tăng Thịnh cho Lý Phụng trong vòng ba năm.

Bạch Sĩ Lộc nói:

- Tiểu nhân tình nguyện nhượng lại quán cho Lý Phụng trong ba năm.

- Lui xuống. Vụ của hai người tới đây kết thúc.

Hai người đập đầu lạy, lui xuống.

Lại dẫn dò:

- Giải Lưu Vạn Sơn lên!

Thuộc hạ ứng tiếng dạ ran.

- Dạ!

Lưu Vạn Sơn bị còng khắp mình, bị ném vào, ngã lăn ra nền. Lưu Dung vừa thấy hấn đã nổi giận, quát lớn:

- Giới cho tên nô tài vạn ác không từ! Người cậy thế của Hòa Thân, hại khổ dân chúng Thông Châu, tự ý dùng lò đúc tiền, người đáng tội gì? Lôi hấn xuống, đánh tám mươi trượng cho ta!

Lập tức, đám nha dịch lôi Lưu Vạn Sơn xuống, đánh đến nát thịt da, bật máu tươi. Máu thịt nhầy nhụa. Lưu đại nhân lại nói:

- Lưu Vạn Sơn cậy quyền thế, làm khổ dân chúng. Phạt đầy tới vùng sơn lâm chương khí Vân Quý xung quân, vĩnh viễn không được trở về.

Phán xử xong, bãi đường đợi thánh chỉ.

Hoàng thượng hạ chỉ hồi cung. Triệu Trường Thanh mang theo mẹ cùng về kinh. Bình mã hộ tống thánh giá về Bắc Kinh. Văn võ triều thần người Mãn, người Hán đều ra khỏi thành mười dặm nghênh đón thánh giá. Hoàng thượng về kinh, qua Ngọ Môn lên triều. Trên điện rồng, phong cho Triệu Trường Thanh làm Bình quận vương. Bởi Lưu Dung là trung lương quốc cán, lập được nhiều công trạng nên thăng quan năm cấp, thưởng cho một năm bổng lộc.

Thấy thái giám trực ban quỳ xuống tâu rằng:

- Hoàng đế Càn Long đã băng hà tại cung Càn Thanh.

Hoàng thượng hay tin, vội vào cung Càn Thanh chịu tang.

Tang lễ cử hành xong, hạ chỉ:

- Tuyên Lại bộ thượng thư Lưu Dung vào triều tấn kiến.

Lưu lại bộ phụng chỉ vào triều. Hành lễ tham kiến xong, đứng đợi lệnh. Thánh thượng hạ chỉ: Lệnh Lưu Dung đi bắt Hòa Thân, niêm phong gia sản, bán hết gia quyền của hấn cho người khác làm nô tỳ.

Lưu Dung nhận lệnh rời cung. Dẫn theo quân loan nghi vệ tới thẳng phủ đề đốc, lên đại sảnh tuyên chỉ. Hòa Thân quỳ bên dưới nghe chiếu. Tuyên chiếu xong, niêm phong toàn bộ gia sản, dẫn Hòa Thân vào điện kiến thánh giá. Hoàng thượng hạ chỉ:

- Cao Tông Hoàng đế băng hà tại cung Càn Thanh. Hòa Thân từng nói sẽ tuần táng theo. Nay thưởng cho một dải lụa trắng ân thưởng cho Thập công chúa và phò mã miễn tội.

Hòa Thân tạ ân, về phủ, dùng dải lụa trắng treo cổ tự tử.

Vậy là Song long truyện đã kết thúc. Có bốn câu thơ rằng:

Khuyến quân mạc tác nghịch thiên sự

Thiên lý tuần hoàn thiên bất dung

Tác hảo sự dịch trung tu hảo

Hành ác chi nhân nan thiện chung

Tạm dịch:

Khuyên ai chờ đợi gây điều nghịch

Thiên lý xoay vần trời chẳng tha

Làm điều tốt thì rồi sẽ tốt

Gây ác thoát sao khỏi ác mà.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Công Kỳ Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 141: Dò ác bá giữa đường nhận con gái nuôi Anh hồ đồ Ra tay dẹp chuyện bất bình

THANH LONG TRUYỆN

Lại nói chuyện nhà Thanh thống nhất đất nước, đời đời sinh thánh đế, thời nào cũng đều có hiền thần phò giúp, do đó đất nước ngày càng lớn mạnh, thiên địa thuận hòa, nước giàu binh mạnh, thực là hạnh phúc thái bình. Mưa thuận gió hòa, ăn no mặc đủ. Hoàng đế Thuận Trị trấn giữ Bắc Kinh, ngồi trên ngai vàng mười tám năm rồi bỏ ngôi lên Ngũ Đài Sơn tu hành. Nhị đế Khang Hy lên ngôi sáu mươi một năm rồi băng hà. Hoàng đế Ung Chính giữ ngôi mười ba năm. Hoàng đế Càn Long giữ ngôi sáu mươi năm rồi truyền lại cho Hoàng đế Gia Khánh. Hoàng đế Gia Khánh trị vì giang sơn hai mươi lăm năm, tới hành cung Nhiệt Hà săn bắn rồi quy tiên. Tuyên Tông Thành hoàng đế lên ngôi, lấy quốc hiệu là Đạo Quang. Từ sau khi lên ngôi, mưa thuận gió hòa, quốc thái dân an, chỉ có lời khen, không có tiếng chê. Ngày hai mươi sáu tháng mười một năm Đạo Quang thứ mười lăm, sau ba tiếng roi hiệu, bá quan văn võ hành lễ tham kiến xong xuôi, đứng thành hai hàng. Hoàng đế duyệt tấu chương các tỉnh gửi về xong, chợt thấy trong hàng bên trái có một vị đại thần tiến ra, tay cầm bản tấu, quỳ xuống trước điện Thái Hòa, nói:

- Bẩm thánh thượng, thần có bản tấu.

Rồi dâng lên. Hoàng thượng đưa mắt nhìn xuống, thì ra là cháu của Lưu Dung tên gọi Lưu Hoán Chi, liền sai thái giám nhận lấy bản tấu, để lên ngự án, mở ra xem. Xem xong, trong lòng không vui, nghĩ thầm:

- Người bị tố cáo chính là anh em của Hoàng Sĩ Công. Lẽ nào hắn không biết họ đều là quốc thích, là quốc cữu của trăm? Chắc hẳn hai nhà có chuyện bất hòa với nhau nên mới dâng tấu vạch tội cường chiếm gái dân. Đây hẳn là bản tấu can. Không chuẩn.

Lưu Hoán Chi chẳng biết làm sao, đành phải lui xuống khỏi điện trong lòng nóng nảy. Chợt thấy Đông Lộ vương Triệu Trưong Thanh cầm cổ triều châu trên tay bước lên điện, chấp tay thi lễ. Hoàng thượng nói:

- Hoàng huynh, miễn lễ, mời ngồi. Không biết hoàng huynh lên điện có việc lớn gì muốn bàn?

Đông Lộ vương nói:

- Bẩm Thánh thượng. Những điều Lưu Hoán Chi vạch tội anh em Hoàng Sĩ Công không hề sai trá. Mong Thánh thượng hãy học theo các vị tiên đế, đi vi hành một chuyến. Năm xưa, lão tổ Khang Hy từng vi hành tới lầu Nguyệt Minh, Vu Thành Long từng tới Mai Hoa, thiên ty cung và Hồng Môn tự vi hành. Thi Sĩ Luân vi hành vùng Hoài An, Lưu Dung vi hành Sơn Đông tra xét rõ vụ án gió xoáy căn kiêu. Tiên đế Gia Khánh vi hành Thông Châu. Sao nay Thánh thượng không xuất cung vi hành Song Quan phổ tìm hiểu hành vi của anh em họ Hoàng. Ai phải, ai quấy, tự khắc chúa thượng sẽ rõ.

Hoàng thượng nghe tấu, nói:

- Hoàng huynh xuống điện đợi chi.

Rồi hạ lệnh bãi triều.

Hoàng thượng về cung, cải trang thành một vị thầy bói rong, đầu đội mũ viền, mình mặc áo bào màu xanh da trời, ngoài khoác mã bốt màu sáng, gói một

cuốn "Bách Trung Kinh" và một cuốn "Ma Y tướng" cùng bút, nghiên, giấy, mực vào tay nải, lại lên giấu một quả chùy đồng bên hông để phòng bất trắc. Hoàng đế Đạo Quang vốn là một ông vua sống trên lưng ngựa, sức mạnh vô cùng, có tài bắn cung, võ nghệ siêu quần. Thu xếp xong xuôi dặn dò thái giám trực ban:

- Khoảng giờ Ngọ trăm sẽ hồi cung. Nếu quá Ngọ chưa thấy trăm trở về, hãy lệnh cho các đại thần, vương công Mãn, Hán dẫn binh sĩ đi tiếp giá.

Nói xong, rời khỏi cung điện.

Không lâu sau đã tới ngõ Giao Dân, tới đường lớn Cổ Lâu, móc đôi phách trúc ra gõ một hồi, cao giọng rao:

- Xem quẻ, xem tướng, đoán chữ, giảng tử bình. Hãy tới đây xem quẻ giữ mình, khi họa giáng xuống rồi có hỏi cũng đã muộn. Một quẻ giá tám tiền, đoán không chuẩn trả lại hai trăm tiền.

Lại thấy hai tên du đãng đi tới. Một đứa tên Lý Quế, một đứa tên Ngô Thiệu Anh. Suốt ngày chúng chỉ làm việc xấu, lừa người kiếm ăn. Hôm ấy, chúng uống rượu say túy lúy, đang đi chơi qua. Lý Quế nói:

- Người anh em, hãy nhìn vị thầy bói kia ăn mặc rất sang trọng ông ta nói xem một quẻ giá tám tiền, xem không chuẩn bồi thường hai trăm? Giờ chúng ta bảo ông ấy bói cho một quẻ, xem chuẩn ta cũng nói là không chuẩn, kiếm của lão hai trăm tiền, ta đi ăn điểm tâm chẳng phải thú lắm sao?

Ngô Thiệu Anh nói:

- Anh nói có lý lắm

Liên cao giọng gọi:

- Tiên sinh chớ đi, anh em tôi muốn xem một quẻ.

Hoàng thượng nghe gọi, ngẩng đầu lên nhìn, thấy có hai người tiến lại. Người đi trước quần bím tóc quanh cổ, chiếc mũ trên đầu nghiêng nghiêng, vẹo vẹo, mình mặc áo chèn màu lục, chân giặc giày vẩy cá, đầu nhỏ, cổ dài, mày thưa, mắt nhỏ, tuổi độ ba mươi. Người đi sau để đầu trần, mình mặc tấm áo da, bím tóc nhỏ, chân đi giày vẩy cá, đầu to, mình nhỏ, mày rậm, mắt to, tuổi độ hai mươi - Tên đi đầu chính là Lý Quế, tên đi sau là Ngô Thiệu Anh. Lý Quế nói:

- Tiên sinh thử đoán xem tôi đã ăn cơm chưa?

Ngô Thiệu Anh nói:

- Tiên sinh thử đoán xem tôi đã uống trà chưa?

Hai tên vô lại luôn đã say mềm, nói toàn lời ngớ ngẩn. Hoàng đế Đạo Quang nổi giận đùng đùng, nói:

- Lũ nô tài đáng chết! Hai đứa các người không cần xem làm gì. Chúng bay không thể sống nổi quá hai hôm nữa.

Hai tên vô lại nghe vậy, nổi giận đùng đùng, nói:

- Giỏi cho tên thầy bói to gan. Mở miệng ra là xúc phạm người. Coi như hôm nay người gặp hạn rồi! Người thử đi khắp thành Bắc Kinh này hỏi xem, hai anh em ta đâu phải loại dễ bị ăn hiếp. Hai anh em ta sẽ đánh cho người một trận!

Hoàng đế Đạo Quang nổi giận, nói:

- Nếu các người dám đánh ta, ta sẽ bắt cả nhà các người phải chết. Tru di cả chín họ chúng bay.

Hai tên vô lại càng giận dữ, xông tới, vùng quyền đánh bừa. Hoàng thượng dùng chiêu thuận tay dắt dê, đánh cho Lý Quế ngã sấp mặt xuống đất. Ngô Thiệu Anh thấy tình hình không ổn vội co giò bỏ chạy. Hoàng thượng hỏi:

- Tên nô tài đáng chết, còn dám đứng đây đánh nhau với ta nữa thôi? Lý Quế bị Hoàng thượng đánh cho một phát, bị ngã rất đau, chỉ còn biết nằm trên mặt đất rên hừ hừ. Hoàng thượng nói:

- Ta đâu rảnh để ở đây đùa với chúng bay?

Rồi xoay mình, đi tiếp, trong lòng nghĩ thầm: Không biết Song Quan phố ở đâu? Ta làm sao dò la được tội lỗi của đám hung đồ, ác bá?

Bèn cúi đầu lăm lăm nước tiếp. Tới lầu hiệu Đông Tây, ngẩng đầu lên, chợt thấy một cô gái tóc tai bỏ xòa, nước mắt lã lã, đáng về vội vã, tới trước mặt Hoàng thượng chúc cầu "vạn phúc", nói:

- Tiên sinh, xin ngài chậm bước, chỉ cho oan nữ này biết đường nào tới vương phủ?

Hoàng thượng hỏi:

- Bắc Kinh này có chín cổng, chín ngõ, có vô số ngõ đều ăn thông với nhau, xin hỏi vị cô nương này định tìm tới phủ của ai? Có việc gì?

Cô gái trả lời, nói:

- Nô gia muốn tới phủ Đông Lộ vương kêu oan.

Hoàng thượng nói:

- Vương phủ rộng lớn, lại có quân canh cửa, cô không thể vào đó kiện được. Sao không tới nha môn bộ hình hoặc đô sát viện mà kêu oan?

Cô gái trả lời:

- Các nha môn khác đều không dám nhận đơn kiện. Nếu tới phủ Đông Lộ vương mà vẫn không kêu oan được, cha, mẹ của nô gia sẽ bị người ta hại chết mất thời.

Nói xong, khóc rống lên. Hoàng thượng hỏi:

- Cha, mẹ cô bị kẻ nào hại chết? Hãy kể cho ta nghe, ta sẽ giúp cô nghĩ kế báo thù.

Cô gái nín khóc, nói:

- Nếu nô gia nói ra đây thì cũng chỉ uống công mà thôi. Ngài vẫn không thể nào giúp nổi.

Hoàng thượng nói:

- Người ta thường nói, nhìn nhận người không thể thông qua tướng mạo bề ngoài, không thể lấy đầu để đo nước biển. Cô chớ thấy ta chỉ là một lão thầy bói đạo mà xem thường. Ta thường xuyên qua lại ngũ phủ, lục bộ cùng các phủ công bá, vương hầu coi bói cho họ. Tới lúc ấy, ta sẽ thay cô kể lại nỗi oan này, có thể họ sẽ giúp cô báo thù rửa hận.

Cô gái nghe xong, "à" một tiếng, nói:

- Nô gia sống trong ngõ Thảo Mạo, huyện Uyển Bình, Bắc Kinh, cha là Thang Minh Quý, đỗ cử nhân khoa thi năm Giáp Tý thời Gia Khánh, năm ất Sửu đỗ tiến sĩ, được phong cho chức tri phủ Sơn Tây, năm nay đã gần bảy mươi tuổi, không có con trai, cáo lão về quê. Cha nô gia làm quan thanh liêm, yêu dân, trọng tài nên gia cảnh vẫn rất nghèo khó. Mẹ nô gia là Nhạc thị sinh ra một mình nô gia, đặt cho tên gọi Mĩ Dung, chỉ trông vào nô gia sống qua ngày.

Hoàng thượng nói:

- Chỉ trông vào cô để sống ư? Ta không tin. Cô không phải là đứa con trai mười bảy, mười tám tuổi hay bán chút hàng hóa kiếm tiền. Cô là một cô gái, vậy thực là kỳ.

Thang Mĩ Dung nói:

- Đây là nói tới sự khéo tay của nô gia.

Hoàng thượng nói:

- Cô có khéo tay cũng chỉ là cắm hoa, thêu thùa, mỗi ngày liệu kiếm được mấy tiền?

Thang Mĩ Dung nói:

- Những công việc thấp liền ấy nô gia không làm. Nô gia vẽ tranh bán, kiếm tiền qua ngày.

Hoàng thượng hỏi:

- Cô vẽ tranh liệu kiếm được mấy tiền?

Thang Mĩ Dung nói:

- Một bức tranh bán được một lượng.

Hoàng thượng nghe vậy, gật đầu, nói:

- Vậy mới phải.

Thang Mĩ Dung nói:

- Hôm qua cha nô gia ra phố bán tranh, mẹ nô gia ra giếng lấy nước. Những giếng khác nước không ngọt, duy chỉ có giếng ở Song Quan phố nước ngọt.

Cái giếng ấy vốn do anh em ác bá Hoàng Sĩ Công, Hoàng Sĩ Long đào ra. Chúng đào giếng ấy bên cạnh cửa phủ, không cho đàn ông tới lấy nước. Nếu có cô gái trẻ nào tới lấy nước, có chút dung mạo là chúng lại bắt về nhà, ép phải thành thân. Cũng tại nô gia theo mẹ ra đó lấy nước, chúng liền bắt nô gia vào phủ. Cha, mẹ nô gia tìm tới phủ của chúng, liều mạng đòi nô gia, bị hai tên ác bá sai lũ ác nô dùng gậy gộc đánh chết, ném xác xuống giếng tưới hoa trong vườn rồi tiếp tục ép nô gia phải thành thân với chúng. Nô gia luôn miệng chửi mắng. Hai tên giặc ấy nổi giận, sai trói nô gia lại, treo lên để đánh. Chúng đánh nô gia đến nổi thâm tím khắp hành, không chỗ nào không bị thương, chỉ còn biết nhắm mắt chờ chết. Tới khoảng canh hai hôm ấy, đám ác nô đã rút đi hết, may sao em gái của hai tên ác bá là Hoàng Quế Anh cứu nô gia xuống. Cô ta với nô gia nói chuyện rất hợp nhau, hai người bèn kết nghĩa chị em, sáng sớm nay đã thả nô gia khỏi chốn hầm lửa vạc dầu. Nô gia bèn tìm tới phủ Đông Lộ vương kêu oan, báo thù cho cha mẹ. Nạn nữ không biết phủ Đông Lộ vương ở đâu nên mới phải hỏi tiên sinh. Những lời vừa kể đây toàn là sự thực, không chút dối lừa. Ngài có thể giúp nô gia báo thù không?

Hoàng đế Đạo Quang nghe xong, bắt giặc nổi giận đừng đừng chửi thảm:

- Hoàng Sĩ Công, Hoàng Sĩ Long, chúng cậy là quốc cữu của trăm nên dám hoành hành bá đạo, hại khổ lê dân, dám đánh chết quan tứ phẩm của triều đình! Nay trẫm đã nắm được tội ác của chúng, khi trở về cung sẽ phải cho bắt cả nhà họ Hoàng mới được.

Bèn nói:

- Thì ra là thù giết cha. Đáng kiện lắm. Cô cứ đi kiện. Đi dọc theo con đường lớn này, rẽ về phía tây là tới phủ Đông Lộ vương.

Thang Mĩ Dung nghe vậy, sa sầm mặt xuống, nói:

- Tôi không kể thì ông một mực bắt tôi phải kể. Tôi kể rồi, ông nghe tôi thể lực của nhà họ Hoàng nên không dám nhúng tay vào nữa phải không?

Hoàng thượng nói:

- Ngươi và ta vốn không quen biết, chẳng họ hàng thân thích, ai dám thay cô lên quan kiện vụ án liên quan tới mạng người này.

Thang tiểu thư nghe tới câu không thân không thích, có ý muốn mặc kệ mình, trong lòng nghĩ thầm:

- Vị tiên sinh này nhân phẩm đứng đắn, không phải loại người xấu, chi bằng ta nhận ông ấy làm cha nuôi cho xong.

Thang Mĩ Dung vốn là sao Hồng Loan giáng trần, phải chịu chút khổ sở rồi sau này mới huy hoàng, hưởng vinh hoa phú quý. Nghĩ tới đây, tiểu thư nói luôn:

- Cha nuôi, con xin khấu đầu lạy cha.

Hoàng thượng nói:

- Hãy khoan! Ta từ nhỏ tới giờ không thích nhận con nuôi.

Tiểu thư mắt ngấn lệ, nói:

- Cha nuôi, người nhận đi. Nếu không nhận con làm con nuôi, con xin quỳ mãi ở đây.

Hoàng thượng nhất thời động lòng trắc ẩn, nói:

- Thôi đi Ta nhận con rồi. Con quỳ dưới đất khóc lóc như vậy, người ta nhìn vào e bất nhẫn. Mau đứng dậy.

Tiểu thư dập đầu lạy xong mới đứng dậy, nói:

- Cha nuôi, con gái gặp nạn, giờ chẳng biết nương thân vào đâu? Cha hãy dẫn con về nhà, con còn phải dập đầu lạy mẹ nữa, với lại về cho biết cửa biết nhà. Sau đó con sẽ đi kiện.

Hoàng thượng nói:

- Nhà ta rất dễ tìm. Đó là khu nhà lớn nhất thành Bắc Kinh này. Hãy theo ta về gặp mẹ nuôi của con.

Nói xong, hai cha con dẫn nhau đi.

Lại nói chuyện trong ngõ Thái Bình huyện Uyển Các, Bắc Kinh có một vị hảo hán sức khỏe vô cùng, họ Lý tên Vinh Hỷ, bảy vai thứ ba. Người này hay ra tay can thiệp chuyện bất bình, người ta gọi anh ta là Lý Tam Lãng. Ngày thường anh ta làm nghề bán đậu phụ kiếm sống, hôm ấy gánh hàng ngang qua, ngẩng đầu lên, thấy phía chính Bắc có một vị tiên sinh, theo sau là một cô gái đang khóc thút thít, bắt giặc trong lòng buồn, bực, nghĩ thầm:

- Chắc hẳn tên thầy bói kia không thực thà, cướp con gái nhà người ta. Nếu không cũng là đứa hầu gái, a hoàn. Nay đã gặp phải ta, Lý Tam ta lẽ nào chịu bỏ qua.

Rồi đặt đòn gánh xuống, chưa đặt hẳn xuống đất đã vội rút đòn gánh ra khiến hai thùng đậu phụ đổ lênh láng nhưng anh ta cũng không thèm bận tâm, tay cầm đòn gánh, hùng hục lao tới đánh Hoàng thượng. Hoàng thượng nghiêng người, tránh qua một bên. Đòn gánh quật trượt, đập xuống đất, khoét thành

một cái hồ sâu, gãy cả đòn gánh. Anh ta lại cầm nửa khúc đòn gánh trên tay tiếp tục lao tới đánh Hoàng thượng. Hoàng thượng nổi giận, vút tay nài sang bên đường, thấy nửa cây đòn gánh sắp đánh tới nghiêng mình né tránh, tung một đá trúng ngay cổ tay đại hán, đá văng nửa khúc đòn gánh đi. Chân phải vòng một cú đá tào đường thoát, đá Lý Tam Lăng ngã lăn ra đất.

Hoàng thượng nói:

- Giỏi cho tên nô tài này. Giữa thanh thiên bạch nhật người dám chặn đường đánh người cướp của ư?

Lý Tam Lăng nói:

- Người ngờ ta đánh người cướp của, còn người giả làm thầy bói rong, thực ra là cướp con cái nhà người ta. Người cướp cô gái này, gặp Lý Tam Lăng ta phải đánh cho người một trận.

Hoàng thượng nghe vậy, nói:

- Người đúng là một tên ngớ ngẩn! Tại sao người không chịu hỏi cho rõ trước rồi hãy đánh cũng đâu có muộn. Đây là con gái nuôi của ta, vậy mà người lại nghĩ ta lừa đảo để chiếm đoạt, chẳng nói chẳng rằng, vác đòn gánh xông vào đánh ngay. Nếu là người ta đi đón dâu, đang đi trên đường, người cũng xông vào đánh chết người ta hay sao?

Lý Tam Lăng nói:

- Người đưa đón con gái, tại sao không sớm nói cho ta biết, ta đâu có đánh.

Hoàng thượng nói:

- Hai cha con ta đang đi, người vác đòn gánh xông vào đánh, người còn nói gì nữa.

Còn đang nói chuyện, Thang Mi Dung tiến lại, nói:

- Cha, chúng ta đi thôi, chớ nên đứng đây tranh cãi nữa.

Lý Tam Lăng nói:

- Hôm nay thực xui xẻo? Cha con nhà người ta, tại sao tôi lại khổ thế này? Đòn gánh thì gãy, đậu cũng đổ đầy đất, không thể thu lại được. Tiền vốn vậy là hết sạch. Ta không còn làm ăn được nữa rồi.

Rồi đứng ngậy người ra.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Công Kỳ Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 142: Lý Tam Lăng bị đánh kết nghĩa anh em Chửi cường đồ, tức giận giết Vương quả phụ

Lại nói chuyện Lý Tam Lăng vốn là một hảo hán thẳng tính tuy bị thua thiệt nhưng cũng không so đo gì. Tục ngữ nói: "Hảo hán yêu hảo hán, anh hùng quý anh hùng". Bèn cười hi hi, tiến lên một bước, chấp tay vái Hoàng thượng một vái, nói:

- Tiên sinh, là tôi sai rồi, mong ngài bỏ qua cho.

Hoàng thượng nói:

- Không trách người. Người đi làm việc của người, ta dẫn con gái ta về nhà, hai ta không làm khó dễ cho nhau nữa.

Lý Tam Lăng nói:

- Người ta nói rất đúng: Không đánh không thành anh em. Tôi có ý muốn hai ta kết nghĩa với nhau, ngài thấy thế nào?

Hoàng thượng nói:

- Từ xưa tới nay ta chưa từng kết nghĩa anh em bao giờ.

Lý Tam Lãng nói:

- Vậy là hai ta hôm nay đều là lần đầu tiên kết nghĩa anh em. Thực đúng như câu tục ngữ nói: "Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ, vô duyên đối diện bất tương phùng". Ta kết nghĩa thôi.

Hoàng thượng thấy Lý Tam Lãng là người nghĩa khí, chính trực cũng là một trang hảo hán, trong lòng cũng có ý yêu mến, nói:

- Người muốn kết nghĩa thì chúng ta kết nghĩa.

Tam Lãng nói:

- Không cần phải về nhà mua hương nến, vàng mã làm gì. Chúng ta chỉ cần đứng giữa đường lớn này mà thề, khai tuổi tác ra là xong.

Hoàng thượng nói:

- Ta năm nay ba mươi hai tuổi.

Lý Tam nói:

- Tôi hai mươi chín. Ngài là anh, tôi là em, nghe tôi thề đây.

Rồi quỳ xuống, Hoàng thượng cũng quỳ xuống. Lý Tam nói:

- Có thiên thần chứng giám. Tôi Lý Vinh Hỷ cùng vị thầy bói đây kết nghĩa anh em sinh tử, nếu hai lòng, tất không có kết cục tốt đẹp. Xin các ngài làm chứng.

Hoàng thượng nói:

- Lời em vừa thề cũng như ý ta. Ta cũng thề vậy.

Lý Tam Lãng nói:

- Vậy đâu có được!

Hoàng thượng chẳng biết làm sao, đành phải thề qua loa vài câu.

Hai người đứng dậy, Lý Tam nói:

- Xin hỏi quý tính đại danh của nghĩa huynh? Nhà ở đâu?

Hoàng thượng nói:

- Nếu nói ra nhà ta ở đâu, chỉ e đệ sẽ sợ.

Lý Tam Lãng nói:

- Anh chớ dọa em. Em bán đậu phụ, thường tới ngũ phủ, lục bộ, từng gặp rất nhiều vương gia. Đừng nói anh chỉ là một gã thầy bói, cứ việc nói ra.

Hoàng thượng nói:

- Ta sống tại quan ngoại, huyện Thừa Đức, thành Thẩm Dương, tỉnh Phụng Thiên.

Tam Lãng nói:

- Anh nói dối đấy à? Anh nói giọng Bắc Kinh - Phải rồi, anh nói nhà ở thật xa vì sợ em tới nhà ăn cơm, uống rượu chứ gì?

Hoàng thượng nói:

- Tổ tiên ta theo Hoàng thượng vào Bắc Kinh, sống trong Tử Cấm thành. Ta tên Triệu Thanh Long, ở đất Bắc Kinh này rất nổi tiếng.

Lý Tam Lãng hỏi:

- Anh đã nổi tiếng vậy, chắc coi tướng, xem bói phải kinh nghiệm lắm. Anh nổi tiếng vậy, quen được bao nhiêu quan viên văn võ ở Bắc Kinh này.

Hoàng thượng nói:

- Nếu kể tới những người đội mũ cấm lông chim thì ta quen nhiều lắm. Người đầu tiên là tam triều nguyên lão Tô Đại Quý, cửu môn đề đốc Anh Công,

lại bộ Lưu Hoán Chỉ, bố chính ty Điều Tở Đồng. Đồng Lộ vương là anh em với ta, tam cung, lục viện luôn theo ta đi chơi.

Lý Tam Lăng chặc lưỡi, nói:

- Hay quá! Thì ra anh là một tên thần kinh. May mà không có binh lính ở đây, nếu để họ nghe anh nói vậy, chắc anh em ta không thoát nổi trận đòn. Anh hãy bảo cháu cùng chúng ta về nhà em bước.. Một là nghỉ ngơi sưởi ấm, hai là uống bầu rượu. Ta rán ít đậu phụ, sau đó ngồi tâm sự chuyện gia đình.

Hoàng thượng nói:

- Đi, quấy nhiễu em một bữa.

Rồi cùng đi về nhà Lý Tam Lăng.

Ba người đang đi, chợt thấy trước mặt có hơn chục người, ai nấy đều tay cầm gậy gộc. Chỉ thấy một tên trong đám chúng nói:

- Phía trước chẳng phải là khuê nữ nhà họ Thang sao? Mau bắt lấy nó mang về lĩnh thưởng.

Thì ra bọn chúng là bốn tên giáo tập, tám tên ác nô của phủ họ Hoàng tại Song Quan phố đang đi tìm Thang Mĩ Dung vì sợ nàng đi kiện cáo. Nay gặp ở đây, đám ác nô lập tức xông lên bắt. Hoàng thượng thấy vậy, nổi giận dưng dưng, nói:

- Hiền đệ, đệ dám đánh đám người này không?

Lý Tam Lăng nói:

- Em đánh!

Hoàng thượng nói:

- Dám đánh mới thực là hảo hán. Ta sẽ đứng ra giải quyết cho. Liền rút đôi tham kim chùy ra, đưa cho Lý Tam một quả.

Hai người hét lớn:

- Giỏi cho đám ác nô, dám cậy thế cướp người, vô pháp vô thiên. Đánh!

Đám ác nô nghe vậy, trợn mắt dựng mày, xông cả lên đánh.

Quân thân hai người vùng chùy chặn lại, quần vào đánh nhau.

Lý Tam Lăng vốn là người giỏi võ, chỉ trong phút chốc đã đánh cho lũ ác nô toi bời hoa lá. Đám ác nô và bốn tên giáo tập thấy tình thế bất lợi bèn kéo nhau bỏ chạy về Song Quan phố. Quân, thân hai người đuổi tới tận Chương Nghi môn, đuổi tới Song Quan phố, thấy đám ác nô chạy tọt vào một tòa cổng lớn, đóng kín cửa lại. Hai người bèn đứng ngoài lớn tiếng chửi mắng một hồi, vẫn không thấy động tĩnh gì.

Lại nói chuyện Thang Mĩ Dung thấy cha nuôi và người em kết nghĩa của ông ta đuổi theo đám ác nô, chỉ còn trơ lại một mình đứng giữa đường. Gió lạnh thổi tới, mình lạnh, lại sợ hãi, nghĩ thầm:

- Nếu lại có ác nô của phủ họ Hoàng nhìn thấy, không có người bảo vệ, ta chết là chắc chắn. Thù của cha mẹ sẽ không rửa được.

Nghĩ xong, chậm chậm bước về lối đường lớn Cổ Lâu. Thấy một ngôi lầu lớn bèn nép vào cổng lầu tránh gió. Đây chính là nhà của bà quả phụ họ Vương. Năm nay bà ta đã hơn sáu mươi tuổi, vốn là một bà lão cô độc. Chồng bà ta là Vương Lão Khuyết, đã qua đời, không có con cái, sống bằng nghề bán hoa. Lúc này, bà quả phụ họ Vương đang tươi hoa, chợt thấy con chó nhỏ sủa ầm ỹ, bèn đặt đĩa hoa thủy tiên xuống, bước ra cửa ngõ, thấy một cô gái xinh đẹp hai mắt đầm lệ đang đứng một mình cạnh cổng, bèn hỏi:

- Vị cô nương này đi đâu vậy? Tại sao lại đứng trước cửa nhà ta mà khóc?

Thang Mĩ Dung ngẩng đầu lên xem thấy người hỏi mình là một bà lão, bèn trả lời, nói:

- Cháu là gái gặp nạn.

Bà quả phụ họ Vương nghe nói là gái bị nạn, bất giác động lòng trắc ẩn, nói:

- Cháu tuổi còn nhỏ đã bị cô độc, chịu cảnh lạnh lẽo, hãy vào trong nhà sưởi cho ấm đã.

Thang Mĩ Dung nói:

- Thưa cụ, đa tạ lòng tốt của cụ. Sau này gặp thời, cháu tất hậu tạ.

Bà quả phụ họ Vương nói:

- Báo với đáp gì? Mau vào nhà sưởi cho ấm người.

Hai người cùng vào phòng. Bà quả phụ họ Vương bảo Tiểu thư ngồi lên giường, bên cạnh chậu than hồng, hỏi:

- Cô nương, nhà cô ở đâu? Tên họ là gì? Tại sao lại gặp nạn? Hãy kể cho già này rõ.

Tiểu thư nghe hỏi, bèn kể lại một lượt câu chuyện của mình.

Bà quả phụ họ Vương nghe xong sững sờ, nói:

- Cô nương, cô gặp phải tay khó chơi rồi. Ai mà chẳng biết binh bộ Văn Hồng là cậu của chúng, chúng còn kết nghĩa anh em với hoàng thân Cao Tông Thiện. Tội nha môn không thể kiện nổi chúng, vào tướng phủ kiện chúng cũng chưa chắc đã thành.

Tiểu thư nghe vậy, bất giác nước mắt đầm đìa, khóc lóc không thôi. Thấy nàng khóc, bà quả phụ họ Vương cũng phải mềm lòng:

- Ôi! Ta và con không thân không thích. Nếu thân thích, ta cũng quyết thí cái mạng già này, thay con lên quan một chuyến.

Tiểu thư nói:

- Cháu hiện không còn chỗ nương thân, nguyện nhận bà làm mẹ nuôi.

Nói xong, tụt xuống giường, nói:

- Con xin cúi đầu lạy mẹ.

Bà quả phụ họ Vương cười, nói:

- Thực là đứa con gái giỏi ăn nói. Ta sống đã hơn sáu mươi tuổi, chưa từng được ai gọi là mẹ một câu. Nay ta đã thỏa nguyện rồi. Con gái ngoan, mau đứng lên nghỉ ngơi. Ta đi nấu cơm cho con ăn.

Lại nói chuyện trên đường Cổ Lâu có một tên vô lại là Lý Năng. Suốt ngày hẩn uống rượu say ngất ngưỡng, đi lại nghiêng nghiêng, vẹo vẹo, va vào bờ tường, nổi giận, nói:

- Đây là cổng nhà ai mà lại xây giữa đường thế này? Thực tức chết đi được!

Ngẩng đầu nhìn lên, nói:

- À há! Đây chính là cổng nhà mẹ nuôi ta Vương quả phụ. Ta đã đi qua đây, nếu bò đi thẳng, bà ta biết được sẽ nói ta mất mụ. Ta phải vào chào bà ta một tiếng rồi nhanh tay thò lấy vật gì đó mang đi đổi rượu uống chơi.

Nghĩ rồi đi thẳng vào trong, nói:

- Mẹ nuôi ơi, con tới thăm mẹ đây.

Xộc thẳng vào nhà. Thấy trên giường có một cô gái xinh đẹp đang ngồi, bất giác động lòng, lửa dục bùng bùng, hỏi:

- Cô gái này từ đâu tới đây.

Bà quả phụ họ Vương nói:

- Là con gái nuôi của ta. Cô ta muốn đi báo mối thù giết cha mẹ, nay ta dẫn nó đi báo quan. Mày từ đâu tới?

Lý Năng nói:

- Mẹ dẫn cô ta đi báo quan chỉ là chuyện nhỏ. Mẹ thấy đây thằng con nuôi này của mẹ tới nay vẫn chưa có vợ, mẹ hãy đứng ra thành toàn cho bọn con, bảo cô ta cùng con bái đường thành thân. Sau khi chúng con đã là vợ chồng, sẽ phụng dưỡng mẹ cả đời. Việc nuôi mẹ tới lúc chết sẽ do con lo liệu.

Bà quả phụ họ Vương nghe vậy, nổi giận đùng đùng, nói:

- Giỏi cho thằng khốn nạn. Tức chết đi được! Mau cút đi!

Rồi vươn tay ra, vớ lấy cây gậy đánh tới. Lý Năng lách mình tránh, chỉ tránh được phần đầu, vai không kịp tránh, bị đập trúng một gậy, người lao đảo. Hẩn tức giận, nói:

- Giỏi cho mụ quả phụ họ Vương này. Bà làm mối giúp ta hay không là việc của bà, tuyệt đối không nên đánh ta một gậy khi này. Hừ, cũng được. Coi như bà đã tới số rồi.

Liền rút soạt thanh cương đao đeo bên hông ra, nhắm bà quả phụ họ Vương chém tới. Bà quả phụ họ Vương bị trúng một đao, ngã lăn ra đất. Thêm một

đao nữa, bà ta hết thở.

Lý Năng dùng dao chỉ, nói:

- Cô gái này có chịu thành thân với ta không? Nếu không chịu, hãy lấy bà quả phụ họ Vương kia làm gương. Một đao mất mạng.

Thang tiểu thư thấy hung thủ giết chết mẹ nuôi mình, lại ép mình phải thành thân, nghĩ thầm:

- Nếu ta chết đi, mối thù của cha mẹ sẽ không rửa được.

Đôi lông mày hơi nhau lại, lập tức nghĩ ra một kế, nói:

- Chớ nên làm vậy. Ta ưng thuận là xong.

Lý Năng nói:

- San không nói sớm, làm cho ta tức giận cảnh hông!

Rồi rút thanh đao xuống nền, nói:

- Đi! Theo ta về nhà báỉ đường thành thân.

Tiểu thư giả đồ hỏi:

- Nhà chàng ở đâu?

Lý Năng nói:

- Nhà ta trong ngõ Đậu Phụ.

Tiểu thư nói:

- Phải giấu xác của mẹ nuôi đi mới được. Nếu không, lỡ có người nhìn thấy, bắt chàng giải lên quan, đền mạng cho bà ta, vợ chồng ta sẽ không thể sống với nhau lâu dài được.

Lý Năng nói:

- Phải lắm. Việc này dễ thôi. Đằng sau năm có một giếng nước tưới hoa, vứt xác bà ta xuống giếng là xong.

Rồi vác cái xác lên, nói:

- Nàng cũng phải theo ta.

Tiểu thư chửi thầm:

- Ác tặc! Ta muốn lừa hắn đi ra để tìm kế bỏ chạy. Không ngờ tên ác tặc này quá xảo quyệt, bắt ta phải đi theo. Ta không thể bỏ chạy.

Chẳng còn cách nào khác, đành phải đi theo Lý Năng ra giếng sau vườn. Lý Năng ném "tôm" thì thể xuống giếng, nói:

- Tiểu thư, mau đi theo ta!

Thang Mĩ Dung nói:

- Chàng ngó xuống dưới xem thì thể nổi hay chìm? Nếu nổi thì vẫn chưa được.

Lý Năng nói:

- Có lý lắm.

Bên vườn người ngó xuống giếng. Thang Mĩ Dung nhân lúc Lý Năng không đề phòng, dùng sức xô một cái thực mạnh. Chỉ nghe "ùm" một tiếng, Lý Năng rơi xuống giếng.

Lúc ấy, nhà hàng xóm phía Tây tên gọi Vương Đồng đang quét sân, chợt nghe thấy "ùm" một tiếng, bèn vịn tay lên bờ tường, ngó đầu qua xem. Không nhìn thấy Lý Năng vứt xác bà quả phụ họ Vương xuống giếng, chỉ thấy cảnh Thang Mĩ Dung đẩy Lý Năng, trong lòng vô cùng kinh sợ, vội chạy thẳng ra ngoài đường, kêu vang lên:

- Không xong rồi! ới hàng xóm bên Đông, hàng xóm bên Tây, hương giáp, báo địa ới. Các người mau tới đây! Không biết từ đâu có một con diên tới đây đẩy Lý Năng ngã xuống giếng rồi!

Lập tức trưởng thôn, bảo chính và các nhà hàng xóm quanh đó đổ xô tới, hỏi:

- Ở đâu?

Vương Đồng nói:

- Mau theo tôi.

Bèn kéo nhau vào, tới miệng giếng sau vườn nhà bà quả phụ họ Vương. Vương Đồng nói:

- Các vị hãy canh giữ con điên này, chớ để hấn chạy thoát.

Mau vớt Lý Năng lên mới là việc quan trọng.

Mọi người nghe vậy, vội dùng câu liêm, sào móc, chân nắm tay mướn thả xuống giếng khu vực. Vớt được một thi thể lên, nhìn vào. Mọi người cùng kinh hãi. Thì ra thi thể họ vừa vớt lên đây chính là bà quả phụ họ Vương. Vương Đồng nói:

- Rõ ràng ta nhìn thấy Lý Năng ngã xuống giếng. Mò tiếp!

Rồi lại khu vực, cuối cùng cũng vớt được xác Lý Năng lên. Đám đông bàn tán xôn xao:

- Đây là vụ án liên quan tới hai mạng người. Trưởng thôn, bảo chính vội chạy tới nha môn huyện Uyển Bình báo quan. Viên tri huyện Dục Niết vốn là người trong đội Hoàng kỳ, xuất thân từ hàng ân khoa tiến sĩ. Nghe báo vụ án liên quan tới hai mạng người, không dám chậm trễ, vội sai chuẩn bị kiệu, dẫn theo ba ban nha dịch, thư lại, tế tác (người khám nghiệm tử thi), không lâu sau đã tới trường lớn Cổ Lâu, hạ kiệu, đi bộ tới hiện trường. Người khám nghiệm tử thi vội tới khám nghiệm, khám xong bẩm lên:

- Tử thi nam chết đuối, trên mình không có thương tích. Tử thi nữ chết do đao chém.

Thư lại thu nghiệm tử thi. Dục tri huyện dẫn dò trưởng thôn, bảo chính mang tử thi đi chôn. Còn ông ta dẫn cô gái kia về nha môn thẩm vấn.

Lại nói chuyện Hoàng thượng và Lý Tam Lăng đứng trước cổng phủ họ Hoàng chửi bới một hồi, vẫn không thấy ai ra mở cổng, liền nói:

- Hai anh em ta trở về. Con gái ta còn đợi ta trên đường!

Rồi cùng vào thành. Chợt nghe người trên phố bàn tán xôn xao, nói trên đường lớn Cổ Lâu có cô gái điên giết chết bà quả phụ họ Vương làm nghề bán hoa, lại đẩy Lý Năng xuống giếng chết đuối. Lý Tam Lăng nói:

- Đây đúng là chuyện lạ.

Chợt nghe thấy tiếng hét vang:

- Tránh đường, tránh đường! Huyện thái gia tới!

Lý Tam Lăng chợt ngẩng đầu lên nhìn, nói:

- Anh xem, người bị trời kia chẳng phải là cháu Thang Mĩ Dung sao?

Hoàng thượng nghe vậy, ngẩng đầu nhìn lên, nói:

- Đúng là nó rồi! Thiết nghĩ nó không thể hại người. Trong vụ này hẳn phải có duyên cớ gì đây.

Lý Tam Lăng nói:

- Hai anh em ta đi theo xem sao. Thử lên công đường nghe xử.

Hoàng thượng nói:

- Hay lắm!

Rồi cùng tới nha môn. Nhân lúc tri huyện xuống kiệu, chung quanh hỗn loạn, hai người lên vào công đường, nép một bên nghe xử. Chỉ thấy tri huyện tiến lên công đường, quát lớn:

- Giải phạm nhân lên.

Thang Mĩ Dung bị giải lên công đường, quỳ xuống, nói:

- Oan uổng quá.

Dục tri huyện hỏi:

- Á nữ phạm nhân người nhà cửa ở đâu? Tên họ là gì? Người đã hại chết hai mạng người, tại sao còn kêu oan? Hãy mau khai thực ra, chớ để ta phải dùng hình cho đau đớn thể xác.

Thang tiểu thư mắt ngấn lệ, nói:

- Nô tì ở trong ngõ Thảo Mao, cha tên Thang Danh Quý, từng giữ chức tri phủ Sơn Tây, sau cáo lão về quê. Nô tì tên gọi Thang Mi Dung. Hai tên ác quốc thích Hoàng Sĩ Công, Hoàng Sĩ Long sống tại Song Quan phố thấy nô tì có chút nhan sắc nên đã bắt về phủ của hắn. Cha mẹ nô tì hay tin, tới phủ của chúng đòi con gái, bị đám ác nô nhà chúng dùng gậy đánh chết, vứt xác xuống giếng tưới hoa sau vườn. Nô tì được em gái của Hoàng Sĩ Công cứu ra khỏi phủ, đang đi kêu oan. Trên đường đi nhận một người làm cha nuôi, gặp đúng lúc đám ác nô nhà họ Hoàng đi tìm, bị cha nuôi và người em kết nghĩa của ông ta đánh đuổi. Bà mẹ nuôi họ Vương đón tôi vào nhà, chợt Lý Năng tới đòi lấy nô tì làm vợ. Mẹ nuôi không chịu, Lý Năng giết mẹ nuôi tôi, vứt xuống giếng. Nô tì bèn đẩy hắn ngã xuống giếng. Đây toàn là những lời khai thực.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Công Kỳ Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 143: Lý Tam Lăng đại náo nha môn huyện Bạch Vân Am cứu em giết gian tặc

Lại nói chuyện tri huyện huyện Uyển Bình là Dục Niết, sau khi nghe xong khẩu cung, trong lòng nghĩ thầm: "Ả này v n là kẻ thù của phủ họ Hoàng, đang đi kiện hai anh em nhà họ Hoàng. Nếu ta cứ điều tra theo tình thực, không địch nổi thế lực nhà họ Hoàng. Mất đi chức quan này chỉ là chuyện nhỏ nhưng nếu họ bới ra một lỗi lầm của ta, mạng này khó giữ được. Chi bằng ta đổ vụ án hai mạng người này lên thân ả, đánh đập bức cung, ghép ả vào tội chết. Nếu phủ họ Hoàng biết được chuyện này tất sẽ dùng vàng bạc hậu tạ ta, rất có thể còn giúp ta dâng một bản tấu lên Hoàng thượng khen ta xử án rõ ràng. Thánh thượng xem xong, trong lòng vui mừng, tất sẽ thăng chức cho ta. Họ chẳng phải nhất cử lưỡng tiện hay sao? Thôi, ta cứ làm như vậy? Nghĩ xong, đập bàn, quát lớn:

- Giỏi cho ả điều ngoa kia, Chi toàn nói chuyện đầu đầu! Còn không mau mau khai ra! Ta hữu, mau dùng hình!

Lý Tam Lăng lên nói với Hoàng thượng:

- Tri huyện thực là một tên khôn kiếp, chưa hỏi rõ trắng đen đã vội dùng hình. Ta thực bất bình.

Hoàng đế Đạo Quang hỏi:

- Em dám đánh tên tham quan này không?

Lý Tam Lăng nói:

- Em ra tay quá nặng. Đây lại là công đường của Vạn tuế gia. Nếu ra tay đánh chết sai nha, tất phải đền mạng, đánh chết quan trên, tất bị tội, giết cả nhà.

Hoàng thượng nói:

- Hôm nay, dù em đánh chết tám đứa, mười đứa, ta bảo đảm em vẫn không phải đền mạng cho ai.

Lý Tam Lăng nói:

- Nếu đã vậy, tên tham quan này thực đáng ghét. Cái đầu này em cũng chẳng cần nữa.

Nói rồi, xắn tay áo lên, quát lớn:

- Giỏi cho tên cầu quan kia. Người có biết xử án không vậy? Một cô gái, sao có thể giết được hai mạng người? Người chưa hỏi rõ trắng đen đã vội dùng hình.

Miệng quát vang xông thẳng lên công đường, nói:

- Cầu quan người cút xuống dây cho ta!

Rồi hất công án sang một bên, đưa tay ra tóm lấy tên tri huyện họ Dục. Đám nha dịch vội xông lên bắt lấy kẻ náo loạn trên công đường. Tri huyện nhân cơ hội ấy vội chạy vào phía sau, đóng kín cổng lại. Đám nha dịch quát vang:

- Mau bắt lấy tên giặc giết quan cướp án. Chớ để cho hắn chạy thoát.

Lúc này, Lý Tam Lăng tức đỏ hai mắt, đánh cho đám sai nha nghiêng ngã toi bời. Chợt thấy quân của Cửu môn đề đốc điều tới đã đến bên ngoài nha môn. Hoàng thượng thấy quan binh tới, nghĩ thầm "Không ổn! Trẫm phải mau chóng trở về triều hạ chỉ, cứu Lý Vinh Hỷ". Nghĩ xong, len lén rời khỏi huyện nha bỏ đi. Ở trong huyện nha, Lý Tam Lăng thấy quan binh vây tròn lấy mình, dùng tay lại, hét vang:

- Đám quan binh nghe đây! Ta - Lý Tam Lăng - không phải loại người không biết vương pháp. Chỉ vì hận tên tri huyện không biết xử án nên mới ra tay can thiệp chuyện bất bình. Nay phạm pháp, đại trượng phu trên đời sống có gì là vui, chết có gì là sợ! Nào! Nào! Nào, muốn trời thì trời, muốn công thì công ta quyết không chống trả.

Đám quan binh nghe vậy, lập tức tiến lên trời Lý Tam Lăng lại, đẩy về nha môn phủ Đề đốc.

Lại nói chuyện Thang tiểu thư nhân lúc hỗn loạn, len lén rời khỏi nha môn, cầm đầu bỏ chạy, không phân biệt nổi đâu là Đông, Tây, Nam, Bắc. Minh bị rét, chạy được hơn một dặm đường, cảm thấy khắp mình mệt mỏi, chân đau nhức. Ngửa mặt nhìn lên thấy một ngôi chùa. Trên cổng chùa có treo một tấm hoành phi viết ba chữ "Bạch vân am", trong lòng nghĩ thầm "Chi bằng ta nghỉ lại tại cổng chùa này rồi sẽ đi tiếp".

Trụ trì "Bạch vân am" vốn là một nữ ni, pháp danh Liên Châu, xuất gia từ nhỏ, năm nay mười tám tuổi. Sư phụ đã qua đời trong am chỉ còn lại một mình cô ta. Cô ta có một người tình họ Trương, tên Tiêu, vốn là một giám sinh. Tên này ngày đi tới lại đến, mấy hôm nay có việc bận không tới được khiến ni cô Liên Châu nóng lòng mong đợi. ả bèn rời khỏi thiền phòng, ra ngoài cửa chùa, ngóng ra ngoài, thấy một cô gái đang ngồi bên cổng, bèn hỏi:

- Vị cô nương này từ đâu tới, đi tới đâu?

Thang Mĩ Dung ngẩng đầu nhìn lên, thấy một nữ ni, liền nói:

- Bạch sư phụ! Tôi là người gặp nạn bị oan, không biết phải đi đâu. Tạm thời ngồi nghỉ ở đây tránh gió một lúc.

Liên Châu nói:

- Người xuất gia chúng ta vốn lấy từ bi làm gốc, cô nương nay không có chỗ an thân, sao không theo ta tới thiền phòng dùng chén trà, sưởi cho ấm?

Thang tiểu thư nói:

- Tiểu nữ vô cùng đội ơn ý tốt của sư phụ. Sau này gặp vận, tất sẽ hậu tạ.

Liên Châu nói:

- Người xuất gia đâu mong được báo. Mời vào trong.

Hai người đưa nhau vào thiền đường, ngồi xuống uống trà.

Lại nói chuyện giám sinh Trương Tiêu thu xếp xong công việc lại mò tới Bạch Vân Am. Đầu đường nhà anh ta có hai tên vô lại một người tên cuồng Vượng, một người tên Triệu Ngọc. Họ vốn biết Trương Tiêu thường len lút qua lại, tình tự với ni cô trong am Bạch Vân, định tới Bạch Vân am bắt quả tang hai người kia, tống tiền kiếm mấy chục lạng bạc để tiêu xài. Hôm nay thấy Trương Tiêu đi về phía am Bạch Vân, hai người cả mừng, bèn chạy theo đường vòng tới Bạch Vân am trước, ẩn thân vào một chỗ kín đáo. Trương Tiêu ghé ngang tiến vào cửa am, vào thiền phòng, thấy Thang tiểu thư dung nhan xinh đẹp liền hỏi Liên Châu:

- Vị cô nương này là ai?

Ni cô Liên Châu nói:

- Vị cô nương này là người gặp nạn, bị oan.

Trương Tiêu nghe vậy, bật cười ha hả, nói:

- Thực là duyên tiền định. Cô là một cô gái nhỏ, sao thể báo thù cho cha? Ta tên gọi Trương Tiêu, vốn đã đỗ giám sinh, trong nhà giàu có lại có mười mấy cửa hàng. Chi bằng tiểu thư hãy làm vợ ta, sẽ được ăn sơn hào hải vị, mặc gấm vóc lụa là, sai nô gọi bộc, chẳng phải tốt hơn sao? Tới lúc ấy ta sẽ thay cha mẹ vợ báo thù. Nàng thấy thế nào?

Tiểu thư nghe hắn nói vậy, nổi giận đùng đùng, đưa tay chỉ thẳng vào mặt hắn, chửi mắng:

- Tên cuồng đồ to gan! Người không biết bà cô Thang này là ai hay sao mà dám nói lời cuồng ngạo, làm bẩn tai bà cô này!

Sao ngươi không cùng chị em ngươi trong nhà bái đường thành thân, lại đòi cùng ta kết làm vợ chồng?

Trương Tiêu bị chửi, tức giận, nói:

- Giỏi cho con tiện tỳ không biết thức thời! Nay ta đánh ngươi một trận, ngươi vẫn phải thành thân thôi!

Nói rồi đưa tay ra tóm lấy Thang Mĩ Dung, đè xuống đất, gờ nắm đấm định đánh. Chợt thấy có hai người từ bên ngoài xông vào tóm lấy Trương Tiêu, đè hấn xuống, tay nắm, chân đá túi bụi.

Thì ra hai người ấy Trương Vượng, Triệu Ngọc. Thấy trong phòng có tiếng cãi nhau, cưỡng gian, Triệu Ngọc hạ giọng, nói:

- Trương đại ca, anh có nghe thấy không? Tên cuồng Tiêu này thông dâm với ni cô đã đáng giận, nay lại cưỡng gian gái nhỏ. Cô nương này cũng chẳng phải người xa lạ, là em họ của tôi Thang lão gia là cậu ruột của tôi. Mấy năm trước tôi tới nhà cậu bởi suốt ngày tôi chỉ biết chơi bởi lêu lổng, không chịu chăm chỉ làm ăn. Năm ấy tôi tới nhà cậu chơi, cậu mắng tôi vì tôi không chịu làm ăn, đánh cho một trận. Cho tới nay đã sáu năm rồi tôi vẫn sợ không dám tới đó. Nay em họ tôi gặp nạn, đại ca hãy giúp tôi tới trối tên khốn nạn Trương Tiêu này lại.

Trương Vượng nói:

- Em họ của người nào khác gì em họ của ta. Đánh cho hấn một trận!

Hai người liền xông vào phòng, đè Trương Tiêu ra mà đánh.

Trương Tiêu nói:

- Giỏi cho Trương Vượng, Triệu Ngọc hai thằng súc sinh vong ân này. Ngày thường ta đối với chúng bay đâu có bạc bẽo gì, thường mời chúng bay vào hiệu thết com, đãi rượu, nay lại lấy oán báo ân! Trừ phi chúng bay đánh chết ta, nếu không, qua hôm nay, chúng bay có sống cũng phải bị một trận trày vì tróc vẩy!

Trương Vượng nói:

- Mày đã nói ra những lời này, tao phải đánh chết thằng lộn giống nhà mày mới được.

Triệu Ngọc nghe vậy, vớ lấy thanh sắt thông lò, nhằm đầu Trương Tiêu bổ xuống. Chỉ thấy "chát" một tiếng, óc văng tung tóe.

Ni cô Liên Châu thấy Trương Tiêu đã bị đập chết, vội vàng hô lên:

- Đánh chết người rồi!

Quay mình chạy vụt ra ngoài. Triệu Ngọc đưa tay ra tóm lấy ả ni cô nói:

- Đẻ Con dâm ni người sống mà làm gì?

Rồi nâng bổng ả dâm ni lên, ném xuống bậc thềm. Ni cô Liên Châu chết tót.

Thang tiểu thư sợ run cầm cập, hỏi:

- Có phải anh họ Triệu Ngọc đấy không?

Triệu Ngọc trả lời, nói:

- Chính là ta.

Tiểu thư nói:

- Anh họ cứu em. Phải kiếm cho em một chỗ yên thân mới được.

Triệu Ngọc nói:

- Dễ thôi. Tới nhà ta. Ở ngay ngõ hàng kéo thoi. Nhân lúc chưa ai hay biết, hãy theo hai người bọn ta ra khỏi nơi này.

Ba người lần lượt đi ra. Không lâu sau đã về tới nhà. Triệu Ngọc nói:

- Em họ, đây chính là nhà ta. Em vào mà chào cô. Hai ta còn có chuyện phải làm.

Lại nói chuyện Triệu Ngọc quay sang nói với Trương Vượng:

- Trương đại ca. Chúng ta hãy quay trở lại am, lột bỏ quần áo của hai đứa kia ra, đặt nằm chung một chỗ, sau đó đi báo quan, nhận tội bắt bọn gian dâm đánh chết hai đứa chúng nó rồi chịu sự trừng trị. Làm vậy hai ta cũng được coi là bậc đại trượng phu, không di họa cho người khác.

Trương Vượng nói:

- Đi! Chúng ta đi ngay thôi.

Lại nói chuyện cừu môn đề đốc bắt được Lý Tam Lăng, giải tới bộ hình. Văn Hồng lập tức thẳng đường, nói:

- Giải tên phản nghịch Lý Tam lên công đường?

Chỉ thấy đám sai quan hét vang:

- Giải phản nghịch Lý Tam lên công đường.

Lý Tam quỳ xuống, Văn Hồng đập bàn ầm ầm, quát lớn:

- Giỏi cho tên nô tài to gan. Người nhà ở đâu? Tên họ là gì? Tại sao lại hành hung, làm náo động công đường? Hãy mau khai thực ra, đừng để ta phải dùng hình. Nói?

Lý Tam Lãng nói:

- Người đại náo công đường chính là ta. Tục ngữ nói: Nhân bình bất ngữ, thủy bình bất lưu. Cũng bởi tên tri huyện hồ đồ, không biết xử án, ta bất bình nên mới đại náo công đường. Những lời vừa nói đều là lẽ thực, không chút sai trá.

Thử lại chép khẩu cung, Văn Hồng dặn dò tả hữu:

- Đưa tên nô tài điều toa Lý Tam này vào trong bộ hình, giam lại. Sau đó bãi đường.

Trương Vượng, Triệu Ngọc vừa tới nha môn bộ hình, thấy một đám quan binh cùng anh ba Lý bán đậu phụ giải tới bộ hình, họ biết ngay chỉ vì vụ án của Thang tiểu thư, Lý Tam Lãng đại náo công đường nên mới bị giải tới bộ hình. Hai người bàn với nhau:

- Hai ta đều là người có tội, chỉ bằng đại náo một trận, cứu Lý Tam ca ra, đó cũng là cách bày tỏ nghĩa khí nam tử của bọn ta.

Rồi cùng hiệp lực đồng tâm, nhân lúc mấy tên quan binh không phòng bị, xông vào đánh gục cả. Lý Tam Lãng vô cùng mừng rỡ, bứt đứt dây trói, ba người dốc sức đánh tan đám quan binh, công sai rồi chạy ra khỏi thành.

Lại nói chuyện Hoàng đế Đạo Quang rời khỏi nha môn huyện Uyển Bình, đi tới ngõ Giao Dân, thấy bụng đói cồn cào. Lúc này trời đã quá ngọ, thấy trước mặt có một quán ăn, trên cửa quán có tấm bảng hiệu, trên viết ba chữ "Ý Hợp quán" mạ vàng thực lớn. Từ trong quán vang ra tiếng dao thót chí chát, tiếng gọi, nói xôn xao. Nhìn vào quầy bán hàng, thấy một người mặt mày hung ác tuổi độ ngoài ba mươi ngồi đó - chính là Hoàng Sĩ Long. Hoàng thượng nghĩ thầm:

- Chỉ bằng ta lên lầu ngồi uống vài chén, sau đó hồi triều cũng không muộn.

Rồi tiến vào Ý Hợp quán.

Tên tiểu nhị Vương Nhị tươi cười bước tới, nói:

- Nếu lão tiên sinh muốn dùng cơm rượu, xin mời lên lầu.

Hoàng thượng nghe vậy, trèo lên cầu thang, chọn bàn chính giữa ngồi xuống. Tiểu nhị Vương Nhị tiến lại, hỏi:

- Ngài dùng món gì? Xin hãy nói để tiểu nhân sai nhà bếp phục vụ ngài.

Hoàng thượng nói:

- Bày cho ta ba bàn rượu thịt kiểu Mãn, Hán loại thượng hạng, mỗi loại mỹ tửu đều cho một bình.

Tên tiểu nhị cười, hỏi:

- Thực sự ngài cần hay đùa tiểu nhân vậy? Một người sao ăn hết được từng ấy rượu thịt?

Hoàng thượng nói:

- Ta có tiền mua, lo gì.

Tiểu nhị nghe vậy, chỉ còn biết lau dọn bàn, bày lên ba bàn rượu thịt đủ món Mãn, Hán. Hoàng thượng tự tay rót rượu uống. Chợt nghe thấy có người ngâm thơ rằng:

Tiểu tiểu lý ngư vị thành long.

Thân khốn tiện thủy khu ma hàng.

Nhất triều nhược tại lăng vân chí,

Cửu tiêu vân ngoại nhậm phi đăng.

Dịch thơ:

Cá chép con con chưa hóa rồng

Thân trong hồ nhỏ nước ương ương

Một mai thỏa chí vurun mây được

Ngoài cõi mây cao mặc vầy vùng.

Hoàng thượng nghe xong, vội đứng dậy, tới bên cửa sổ nhìn ra. Thì ra là một người nghèo khó, mình mặc bộ quần áo nhàu nát. Người ấy tuy ăn mặc rách rưới nhưng trạng mạo phú quý, bụng chứa kinh luân, sau này tất làm nên sự nghiệp bèn nói vọng xuống:

- Người nghèo kia lên đây. Ta có điều này muốn nói.

Tiểu nhị Vương Nhị vội nói:

- Đại thái gia, ngài chớ gọi hần lên lâu. Hần quá bẩn thỉu.

Hoàng thượng nói:

- Ta thích hành thiện. Gọi hần lên lâu, ta muốn giúp hần vài xâu tiền.

Vương Nhị nói:

- Ngài muốn hành thiện, tôi đâu dám nói nhiều. Để tôi gọi hần lên cho ngài. Đây! Tên làm thuê họ Triệu hãy lên đây, đại thái gia muốn giúp đỡ người. Người muốn lên thì lên. Trông tướng của người chắc còn phải sai bước khắp tứ phương (đi ăn mày) quá.

Triệu công tử lên lâu. Vương Nhị đưa tay chỉ, nói:

- Vị lão thái gia kia muốn giúp đỡ người.

Triệu công tử nghe vậy vội tiến lại, chấp tay thi lễ thực cung kính, nói:

- Lão tiên sinh cho gọi học sinh, không biết có điều chi dạy bảo?

Hoàng thượng hỏi:

- Nghe giọng của người không phải người Bắc Kinh. Người nhà ở đâu. Tên họ là gì? Tại sao lại ra nông nổi này?

Triệu công tử nói:

- Tiểu nhân nhà trong thôn Triệu Gia phủ Tô Châu tỉnh Nam Kinh, Triệu Khai là cụ tổ, Triệu Kế Tông là ông tổ. Cha tiểu sinh là Triệu Xuyên, học sinh tên gọi Triệu Hội Thanh. Cha tiểu sinh từng giữ chức đô thống tại phủ Bảo Định, sau lâm bệnh nặng, qua đời. Trong nhà gặp chuyện bất hạnh, gia sản bị cháy rụi, hai mẹ con tiểu sinh đành phải sống trong miếu làng. Học sinh đã đến tuổi đi thi, được đám bạn bè thân hữu lo giúp hành lý lên phủ Thuận Thiên dự kỳ thi hương. Dọc đường gặp cướp, bị chúng cướp mất hành lý, lệ phí. Đành phải bán chữ kiếm tiền dọc đường. Tới Bắc Kinh, nghỉ lại quán này, chẳng may mắc phải bệnh nặng mất hơn tháng trời mới khỏi. Khỏi bệnh rồi lại nợ tiền của quán. Chủ quán lòng dạ độc ác, bắt học sinh ở đây làm công trừ nợ. Ban ngày đi cắt cỏ nuôi ngựa, tối đến lại phải canh giữ chuồng ngựa. Thân lạnh không áo mặc, do đó mới nhìn trời ngậm thơ, mạo phạm tiên sinh.

Hoàng thượng nói:

- Nghe người kể hoàn cảnh thực khổ. Ta có ý muốn giúp người nhưng hiện giờ không mang theo tiền bạc. Người hãy tạm đứng sang một bên, nghỉ ngơi chốc lát.

Hoàng thượng mở tay nài ra, lấy văn phòng tứ bảo, mài mực, trải giấy ra mặt bàn, nâng bút, viết:

- Thượng dụ: Trẫm xuất cung vi hành, tại quán ý Hợp ngô Giao Dân gặp Triệu Hội Thanh người Tô Châu, tài học uyên bác, có ý muốn đề y lại trong phủ của khanh thay áo mũ. Sau khi về triều trẫm sẽ trọng dụng. Khâm thử.

Sau lại viết bằng chữ Mãn rồi dùng phong bì gói lại. Gọi Triệu Hội Thanh, nói:

- Người cầm phong thư này tới trao cho Lưu Hoán Chi tại phủ Thiên Quan. Chớ sợ, hãy sai hần mở Nghi môn đón người vào.

Triệu Hội Thanh nghe vậy, trong lòng không vui, nghĩ thầm:

- Vị tiên sinh này lại lịch chặc không nhỏ.

Rồi nhận lấy thư, xuống lầu. Hoàng Sĩ Long chặn lại, nói:

- Ngươi chưa trừ hết nợ, không được đi.

Hoàng thượng nổi giận, nói:

- Kê nào dám ngăn không cho hần đi đưa thư?

Hoàng Sĩ Long nổi giận, nói:

- Giỏi cho tên súc sinh hoang dã, dám xen vào việc của ta!

- Ngươi đâu, đánh tên thầy bói chó này cho ta.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Công Kỳ Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 144: Quan thần đại náo quán Ý Hợp Niêm phong Hoàng phủ báo oán cừu

Lại nói chuyện Hoàng đế Đạo Quang thấy chủ quán không cho Triệu Hội Thanh đi đưa thư, còn quát đám hung nô tới đánh mình, bất giác nổi trận lôi đình, lật đổ cả ba bàn rượu thịt, tay cầm đồng chùy xông lên đánh với đám ác nô.

Đúng lúc ấy, Trương Vượng, Triệu Ngọc, Lý Tam Lăng ngang qua chốn này. Lý Tam Lăng thấy trong quán ăn có tiếng người hò hét, đánh nhau bèn nhìn vào trong, nói:

- Không ổn. Ông anh kết nghĩa của ta đang đánh nhau. Đơn thân tại chốn này. Hai vị huynh trưởng, hãy giúp ta đánh lũ cẩu nô tài này!

Trương Vượng, Triệu Ngọc nói:

- Quán này vốn là của Hoàng Sĩ Long, không ai dám tới phá. Nay đã phá, phải ra tay thực dữ mới được. Lên đánh! Đánh chết tên khốn nạn ấy đi.

Rồi ba người xông bừa vào quán, gặp ai đánh nấy. Hoàng thượng thấy Lý Tam Lăng dẫn theo hai người dũng mãnh như mãnh hổ xuất chúng xông vào giúp mình, nói:

- Lý Tam đệ, các đệ hãy dốc sức giúp ta.

Rồi gọi lớn:

- Triệu Hội Thanh, ta đưa ngươi đi.

Cùng nhau bảo vệ Triệu Hội Thanh rời quán.

Hoàng thượng thấy lúc này đã quá ngộ, lại thấy ba người kia không đến nỗi bị thua, chỉ bằng nhân cơ hội này về triều.

Hoàng Sĩ Long thấy đám gia nô ở đây không chống nổi ba người này liền lên rời khỏi ý Hợp quán, chạy về Song Quan phố gọi thêm người.

Lại nói chuyện Triệu Hội Thanh tới phủ lại bộ đưa thư, lại không biết đường, phải hỏi một cụ già, mới biết phủ lại bộ trên đường chợ lửa, ngõ Thang Mậu. Đi theo lời ông cụ chỉ dẫn, không lâu sau đã tới trước Công phủ lại bộ. Vừa bước lên thêm, quân canh cửa đã cản lại:

- Này, tên ăn mày mất mùa kia, sao người dám vào phủ lại bộ xin cơm? Còn không chịu đi nơi khác?

Triệu Hội Thanh nói:

- Chớ có hỗn xược! Các ngươi mau chóng vào bẩm với đại gia nhà ngươi, nói có người đưa thư đang đứng ngoài phủ, bảo ông ta mở Nghi môn đón tiếp.

Bốn tên quân canh nghe vậy, nổi giận đùng đùng. Tên quản gia thấy vậy vội nói:

- Chớ giận. Người này tuy là ăn mày nhưng diện mạo không hề tầm thường chút nào. Hần nói lời vô lễ, chắc hẳn phải có duyên cớ chi đây. Đợi ta vào bẩm một tiếng nước đã.

Rồi chạy vào thư phòng, chấp tay vái Lưu lại bộ, kể lại một lượt chuyện tên ăn mày tới đưa thư. Lưu lại bộ nghe xong, đoán chuyện này bên trong hẳn phải có nguyên do chi đây, bèn dặn dò:

- Mở rộng Nghi môn, đợi bản bộ ra nghênh tiếp.

Quản gia không dám chậm trễ, lập tức đi ra ngoài mở cổng.

Hô vang:

- Đại nhân ra!

Lại bộ đón Triệu Hội Thanh vào sảnh đường, thi lễ xong xuôi nhận lấy phong thư. Vừa nhìn qua nét chữ, biết ngay là thánh chỉ, vội lệnh cho quản gia:

- Dẫn đại nhân vào nhà sau tắm rửa, thay quần áo.

Từ đó, Triệu Hội Thanh an thân trong phủ lại bộ.

Lại nói chuyện Hoàng đế Đạo Quang rời khỏi quán ăn, đi hết năm dặm đường, tới Ngọc Thạch kiều, thấy chân đã mỏi, lại thấy bên cầu có một cỗ xe, bèn hỏi:

- Có phải xe đang đợi chờ người không?

Người chủ xe là Vương Lập Công vội trả lời:

- Đúng vậy! Tiên sinh định thuê xe đi về đâu?

Hoàng thượng nói:

- Hãy đưa ta tới trước Ngọ Môn. Ngươi đòi bao nhiêu tiền?

Vương Lập Công nghe vậy, nghĩ thầm:

- Vị tiên sinh này hẳn không tầm thường. Chắc hẳn phải là một vị công hầu vương bá. Nếu ta nói được câu khiến ông ta hài lòng, chắc sẽ được trọng thưởng.

Liền nói:

- Ngài không cần phải hỏi giá xe. Tôi sẽ cẩn thận đánh xe, ngài thưởng thêm cho tôi vài trăm. Nếu tôi đánh xe mà ngài không hài lòng, tôi sẽ không lấy tiền.

Hoàng thượng nói:

- Ngươi thực là nhân nghĩa.

Rồi lên xe. Vương Lập Công ra roi. Vượt đường ngang ngõ tắt, đi chưa đầy hai dặm, thấy toàn triều văn võ, trong đám ấy có tam triều nguyên lão Tô Đại Quý, Diêu Tổ Đồng, Lưu Hoán Chỉ, cửa môn đề đốc Anh Phúc, Đông Lộ vương Triệu Trường Thanh, phía sau là xa giá, nghi vệ. Tất cả cũng bởi Lưu lại bộ biết Hoàng thượng đang ở đâu nên đã vào cung truyền lệnh cho bá quan Mãn Hán trong triều đi tiếp giá. Hai bên tới gần, Vương Lập Công vẫn thúc ngựa xông thẳng vào. Quan quân, nha dịch vội xông lên định đánh phu xe Vương Lập Công. Cửa Môn đề đốc Anh Phúc thấy Hoàng thượng đang ngồi ngay ngắn trong xe, vội vàng xuống kiệu, quỳ trước cỗ xe. Bá quan văn võ cũng vội xuống ngựa, quỳ cả xuống bên đường, nhất tề hô vang:

- Khai bẩm Hoàng thượng, chúng thần tiếp giá.

Hoàng thượng dặn dò:

- Thưởng cho phu xe ngàn lạng bạc.

Rồi xuống khỏi xe, lên kiệu. Lập tức phu xe được thưởng ngàn lạng bạc. Tới lúc này, Vương Lập Công mới biết vị khách thuê xe của mình chính là Hoàng đế Đạo Quang.

Lại nói tới chuyện của tiểu thư Thang Mĩ Dung. Triệu Ngọc đưa nàng về tới cửa nhà. Thang tiểu thư vào trong, thỉnh an Thang thị, nói:

- Cô vẫn khỏe đấy chứ?

Thang thị nhận ra đứa cháu gái, vội đỡ đứng dậy, hỏi:

- Cha mẹ cháu có khỏe không?

Thang tiểu thư kể lại chuyện nhà mình gặp nạn cho Thang thị nghe. Thang thị nghe nói anh mình gặp họa tày trời, con trai mình cũng đã gây ra họa lớn,

trong lòng vô cùng lo lắng, kinh sợ. Oán trách nói:

- Cô chỉ sinh được một mình anh họ cháu. Nay nó tự gây ra họa, biết phải làm sao đây?

Thang Mĩ Dung nói:

- Không ngại. Dù phải mất cái mạng cỏ rác này, cháu cũng phải đi báo quan để cứu anh họ ra.

Thang thị nói:

- Cháu còn nhỏ tuổi, đi kiện sao nổi.

Trong khi hai cô cháu đang bàn chuyện báo thù, chợt nghe thấy tiếng quát vang:

- Người không phận sự tránh ra. Điều đại nhân tới.

Rồi nghe thấy tiếng thanh la từ xa vọng lại. Thang tiểu thư nghĩ thầm:

- Điều đại nhân hẳn phải là một vị quan cực kỳ thanh liêm. Chi bằng ta hãy đi chặn kiệu kêu oan, báo thù rửa hận.

Nghĩ xong, rời khỏi phòng, mở cổng lớn, thấy đám chấp sự đi qua, đại kiệu sắp tới nơi. Thang tiểu thư vội chạy ra khỏi cổng, quỳ xuống trước kiệu, kêu to:

- Oan uổng quá!

Đám thị vệ đang định ra cản lại, chợt nghe thấy tiếng nói từ trong kiệu vọng ra, hỏi:

- Kê nào kêu oan? Hãy dẫn tới đây cho ta hỏi chuyện.

Đám thị vệ nghe vậy vội dẫn tiểu thư lại. Đại nhân hỏi:

- Cô gái này có nỗi oan gì? Có đơn kiện không? Mau mau trình lên.

Tiểu thư nói:

- Bẩm đại nhân, nạn nữ chưa kịp viết đơn, nay xin kể ra đây.

Diễn đại nhân nói:

- Người hãy từ từ kể ra.

Thang tiểu thư mắt ngấn lệ, kể lại một lượt từ đầu đến cuối sự việc. Điều đại nhân nghe xong, biết người này kiện anh em họ Hoàng, nghĩ thầm:

- Nếu ta nhận đơn kiện của cô gái này, nhất thiết phải tấu lên Hoàng thượng. Nếu Hoàng thượng chuẩn tấu, anh em nhà họ Hoàng sẽ bị chém đầu. Còn như Hoàng thượng không chuẩn tấu, chúng vốn có quan hệ với quốc舅 Cao Tông Thiện, binh bộ Văn Hồng là cậu của chúng. Hai nhà ấy có quan hệ thân mật với ta. Hừ! Thêm một việc chi bằng giảm đi một việc.

Nghĩ rồi, nói:

- Cô gái kia. Người không có đơn kiện, ta không thể thụ án - Lui ra!

Rồi hạ lệnh khởi kiệu, đi tiếp.

Tiểu thư thấy vụ kiện của mình không được nhận, kêu khóc ầm lên. Chợt nghe bên tai có tiếng nói:

- Cháu gái, tại sao lại khóc ở đây?

Tiểu thư nghe vậy, ngẩng đầu nhìn lên, thì ra là chú kết nghĩa với cha nuôi mình Lý Tam Lăng, theo sau còn có anh họ Triệu Ngọc, cùng người khi nãy cứu mình trong am. Nàng bèn kể lại chuyện mình chặn kiệu kêu oan mà không được nhận cho họ nghe. Lý Tam Lăng quát lớn:

- Hai người anh em. Điều đại nhân không chịu nhận đơn kiện, còn gọi gì là Điều Thanh Thiên nữa? Anh em ta hay can thiệp vào chuyện bất bình, hay gây họa, nay hãy đứng ra làm chứng cho cháu ta. Trương Vượng, Triệu Ngọc nói:

- Có lý!

Thấy kiệu đã đi được một đoạn xa, họ bèn đuổi theo, chặn kiệu lại - kêu oan khiến cỗ kiệu suýt chút nữa bị kéo đổ. Điều đại nhân hạ lệnh trói họ lại, mang lên triều đình tấu với thánh thượng.

Gặp đúng lúc triều đình gióng trống Triều Dương, thúc chuông Cảnh Dương. Sau ba tiếng roi hiệu, Hoàng đế Đạo Quang thẳng điện. Công hầu vương bá, bồi lạc, bồi tử cùng bá quan văn võ Mãn Hán hành lễ tham kiến xong, lui xuống. Văn đứng sang hàng văn, võ đứng sang ban võ. Chợt thấy một vị đại thần đứng hàng bên trái bước ra, quỳ phục xuống, Hoàng thượng thấy ông ta chính là lại bộ Lưu Hoàn Chi, liền hỏi:

- Ái khanh có bản tấu gì.

Lưu lại bộ tấu, nói:

- Nay có Triệu Hội Thanh phụng chỉ dụ tới phủ vi thần, hiện đang đợi chỉ bên ngoài Ngọ Môn.

Hoàng thượng nói:

- Trẫm đã thử anh ta tại quán ý Hợp, nay lệnh cho mặc áo, đội mũ đồ sát viện vào gặp trẫm.

Lưu lại bộ lui xuống. Lệnh cho Triệu Hội Thanh thay áo mũ xong liền dẫn lên triều. Lén nhìn thấy kim điện uy nghiêm, hai bên đông, tây triều phòng nhiều vô kể. Bên trái điện có một bức tượng tiên hạc, bên phải điện có tượng rùa thần, đều được đúc bằng đồng đen. Triệu Hội Thanh lên điện, hành lễ tam quỳ cửu khấu sau bước lùi ba bước, đứng vào hàng. Chợt thấy từ dưới điện có một vị đại thần bước lên, tới trước phẩm cấp đài hành lễ theo đúng quy tắc trong triều, quỳ xuống, nói:

- Bẩm Thánh thượng. Thần đi qua ngõ Hàng Kéo, gặp một cô gái nhỏ tên gọi Thang Mĩ Dung kiện Hoàng Sĩ Công, Hoàng Sĩ Long gây tội ác tày trời. Còn có bị cáo Lý Vinh Hỷ, Trương Vượng, Triệu Ngọc ba người bị thần giải tới đây, hiện đang ở bên ngoài Ngọ Môn đợi chỉ. Kính xin bệ hạ định đoạt.

Hoàng thượng nghe tấu, trong lòng hiểu ngay, nói:

- Việc Diêu ái khanh tấu, trẫm đã điều tra rõ ràng. Thang Mĩ Dung là con gái nuôi của trẫm, Lý Vinh Hỷ là anh em kết nghĩa của trẫm. Trương Vượng, Triệu Ngọc hai người có công hộ giá tại quán Ý Hợp. Ái khanh hãy thay trẫm tuyên gọi bốn người ấy lên điện gặp trẫm.

Không lâu sau, bốn người ấy lên điện. Tất cả cùng hành lễ tam quỳ cửu khấu, quỳ dưới thềm son, hô vang "vạn tuế". Hoàng thượng nói:

- Trẫm nhận Thang Mĩ Dung làm con nuôi, thương con gặp oan chưa được rửa, phải báo thù cho cha mẹ, một lòng kiên nghị, nay phong cho làm Ngọc Khánh công chúa, gả cho Triệu Hội Thanh làm Đông sàng phò mã. Ban thưởng cho vạn lạng vàng, ngàn斛 gạo, xây phủ phò mã tại ngõ Tứ Cầm. Trẫm đứng ra làm chủ hôn, chọn ngày lành tháng tốt cử hành hôn lễ cho hai người.

Thang Mĩ Dung dập đầu tạ ân, lui xuống. Cung nga, thái nữ dẫn nàng đi thay đồ, tham bái Hoàng hậu.

Hoàng thượng nói vọng xuống:

- Lý Vinh Hỷ là bậc nam tử nghĩa khí, nay phong cho làm Lỗ Vương. Trương Vượng, Triệu Ngọc có công cứu giá, phong cho làm ngự tiền thủ bị. Ba người hãy dẫn theo năm trăm hiệu úy tới bắt cả nhà Hoàng Sĩ Công.

Ba người lĩnh chỉ, lui xuống. Dẫn theo năm trăm hiệu úy, rời khỏi đường Nghi môn, tới Song Quan phố, vây kín phủ họ Hoàng, xông thẳng vào trong, gặp ai bắt nấy, cả thầy bắt được bốn mươi tám người già, trẻ, lớn, bé, niêm phong gia sản, khóa phủ lại, về cung đợi chỉ.

Hoàng thượng hạ chỉ: Những ai là gái bị cướp vào phủ, hãy gọi cha mẹ tới nhận về. Những kẻ còn lại lôi ra chợ Văn Dương xử trảm. Chỉ thấy công chúa Ngọc Khánh lên trước điện, quỳ xuống, tấu:

- Con gặp nạn tại Song Quan phố, may nhờ em gái Hoàng Sĩ Công là Hoàng Quế Anh cứu. Cô ta vốn là gái hiền lương, đã thả con ra nên mới có được ngày hôm nay. Khẩn cầu phụ hoàng tha tội cho cô ta, giúp con gái báo ân.

Hoàng thượng hạ chỉ:

- Chuẩn tấu. Tha chết cho Hoàng Quế Anh. Trẫm đứng ra làm mối, gả cho Lỗ Vương, ban cho vạn lạng vàng, ngàn thạch gạo, lập tức bãi đường thành thân ngay trên kim điện. Những kẻ còn lại đều bị xử trảm. Quốc cửu Cao Tông Thiệu, binh bộ Văn Hồng ngày thường che chở cho Sĩ Công, Sĩ Long, giúp giặc làm ác, nay biến làm thứ dân, vĩnh viễn không dùng lại. Tri huyện huyện Uyển Bình Dục Niết theo đuôi đám quyền thế, xử án bất minh, cách chức, vĩnh viễn không dùng lại. Khâm thử.

Hoàng thượng lâm triều xong, lui về hậu cung. Có khúc "Tây Giang Nguyệt" làm chứng như sau:

Vì thiện thiện báo tự đa

Vì ác ác báo cánh thỏa

Hoàng gia huynh đệ thường giao nga

Toại hữu diệt môn chi họa.

Khuyến quân quảng hành thiện đức

Thiên vạn mạc bả ác tác.

Tuần hoàn báo ứng vô di na

Chân thị bất thổ bất thổ.

Tạm dịch:

Làm lành thời có quả lành

Làm ác, ắt có quả ác

Anh em họ Hoàng hại dân nữ

Diệt vong cả nhà chuốc lấy họa

Khuyên người làm nhiều điều thiện

Mấy may việc ác chó làm

Báo ứng tuần hoàn nào sai biệt

Nhân nào quả nấy có sai đâu!

Lại có một bài "Tây Giang Nguyệt" ngợi khen vua tôi nhà Đại Thanh:

Đại Thanh quân chính thần hiền

Triều dã trình tường lũy hiền

Tài tử khuyến nhân tác thư thiên

Biên thành Thanh Long dã truyện

Nhân hậu tiết liệt trung gian

Biểu đích nhất hào bất loạn

Tuy thị tiểu thuyết phi đại quan

Khước dã khả khan khả khan

Tạm dịch:

Đại Thanh vua chính tôi hiền

Khắp chốn diêm lân hiền hiện

Tài tử khuyến người viết thành sách

Viết thành câu chuyện Thanh Long

Người mà tiết liệt trung gian

Ấy là mấy may không loạn

Tuy là tiểu thuyết đặt bày

Cũng là đáng xem đáng xét.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Công Kỳ Án* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.